

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

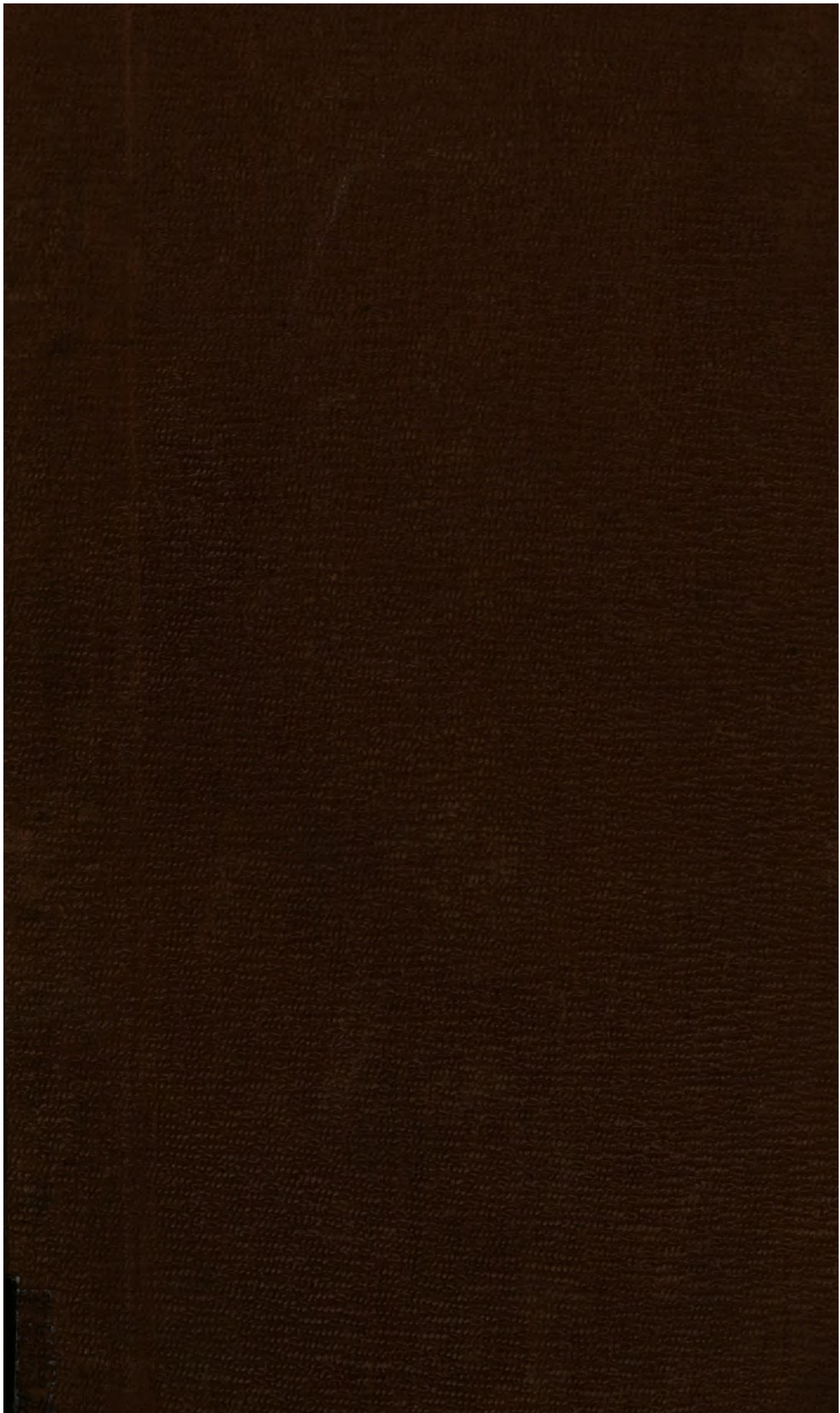
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

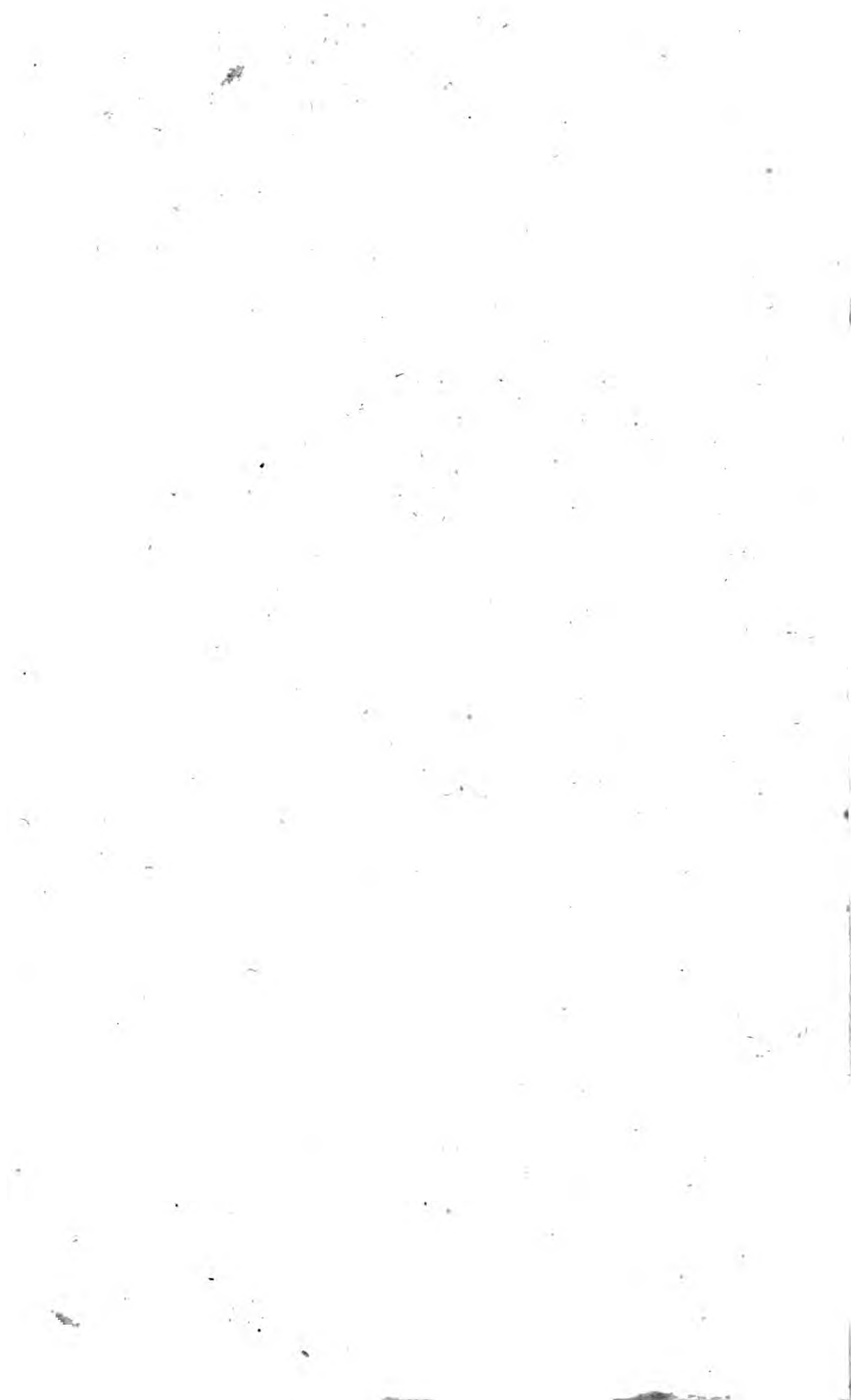
= 31

NO. 2 OF R. M. DAWKINS' COLLECTION
OF BOOKS OF USE TO THE HOLDER OF
THE BYWATER AND SOTHEBY CHAIR
OF BYZANTINE AND MODERN GREEK
IN THE UNIVERSITY OF OXFORD

Dawks. PA 1315.K8. A8 (2)

ATAKTA.

№ 1340

ΑΤΑΚΤΑ,

ΗΓΟΥΝ

ΠΑΝΤΟΔΑΠΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΝΕΑΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ,

ΚΑΙ ΤΙΝΩΝ ΑΛΛΩΝ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΩΝ,

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΣ ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ,

ΠΕΡΙΕΧΩΝ ΓΛΩΣΣΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΥΛΗΣ ΔΟΚΙΜΙΟΝ,

ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Κ. ΕΒΕΡΑΡΤΟΥ.

SE TROUVE CHEZ

F. DIDOT, PÈRE ET FILS, RUE JACOB, N° 24.

1829.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

ΙΔΟΥ, φίλε ἀναγνώστα, καὶ ὁ δεῦτερος τόμος τῶν **ΑΤΑΚΤΩΝ**. Περιέχει, ὡς καὶ ὁ πρῶτος, μέρος ἀπὸ τὰς πρὸ πολλοῦ καταγραφείσας εἰς μόνην ἰδίαν μου χρείαν καὶ χρῆσιν σημειώσεις. Τὸν ἐπέγραψα Γλωσσογραφικῆς ὕλης Δοκίμιον, διὰ νὰ μὴ νομίσης, ὅτι συντάσσω Λεξικὸν τέλειον τῆς γλώσσης, μηδὲ νὰ μέμφεσαι ἀδίκως, ὅταν με βλέπης εἰς μὲντὰς λέξεις, παρατρέχοντα πολλὰς αὐτῶν σημασίας, εἰς δὲ τὴν φρασεολογίαν, σιωπῶντα πολλὰς φράσεις.

Τοιοῦτον Λεξικὸν δὲν ἔχομεν ἀκόμη, οὐδ' ἐγὼ ἔμελλα νὰ ἐπιχειρήσω εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, ὅ,τι δὲν ἤθελα τολμήσειν, ὅτε εἶχα καὶ δύναμιν καὶ ἐλπίδα μακροτέρου χρόνου* πλειοτέραν. Ὅσιν μέλλει καὶ δύναται νὰ τὸ συντάξῃ, χρεωστεῖ πρῶτον νὰ συναθροίσῃ μὲ πολλοὺς ἄλλους συνεργοὺς ὕλην, ἔπειτα νὰ ἀνακομβωθῇ εἰς τὸ ἔργον. Ἡ λείπουσα ὕλη εἶναι πολλή διὰ τὰς λέξεις, καὶ ἀκόμη πλειοτέρα* διὰ τὴν φρασεολογίαν, χωρὶς τῆς ὁποίας οὐτ' ὁ ἐγχώριος ἐμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ ἐπιδέξια τὴν γλώσσάν του, καὶ ὁ ἀλλόγλωσσος δὲν θέλει τὴν καταλάβειν ποτέ. Διὰ τὸ πολὺ πλῆθος τῆς ὕλης, ἐπρόσθεσα εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τὸ, **ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ**, ἐλπίζων νὰ ἐκδώσω καὶ **ΔΕΥΤΕΡΟΝ**, καὶ **ΤΡΙΤΟΝ** ἴσως

ἀλλ' ἢ ἀνάγκη νὰ πληρώσω ἄλλο χρέος, πιθανὸν ὅτι ἔχει νὰ μοῦ ματαιώσῃ καὶ τὴν ἐλπίδα ταύτην.

Λοιπὸν εἶναι νὰ ἐξηγήσω τὰς πηγὰς ὅθεν ἐσυνάθροισα τὰς λέξεις· αἱ πλείοτεραι εἶναι ἀπὸ ποιητὰς βαρβάρους μεταγενεστέ-
ρους τοῦ Πτωχοπροδρόμου, ἀκμάσαντας ἀπὸ μέσης τῆς δεκάτης
πέμπης ἕως τὰς ἀρχὰς τῆς δεκάτης ὀγδόης ἑκατονταετηρίδος.

Α. Ι. Πρῶτος, ἔχων ὠρισμένην σημείωσιν χρόνου, εἶναι ὁ
Ῥόδιος ποιητὴς, Ἐμμανουὴλ Γεωργιλλᾶς, Λειμενίτης. Τὸ
Ποίημα τοῦ ἐπιγράφεται, « Τὸ θανατικὸν τῆς Ῥόδου, α υ ζ ή. »
Εἰς αὐτὸ θρηνεῖ τὴν συμβᾶσαν μεγάλην φθοράν, κατὰ τὸ 1498
ἔτος, ἀπὸ τοῦ θανατικὸν εἰς τὴν Ῥόδον, κρατουμένην ἀκόμη τότε
ἀπὸ τοὺς Ἰππέας, τοὺς ἐξοικισθέντας ἔπειτα (1522) ἀπὸ τοὺς
Τούρκους, καὶ μετοικισθέντας εἰς τὴν Μάλταν, ὅθεν τοὺς
ἐξοίκισε πάλιν (1798) ὁ Ναπολέων (1).

(1) Πρὸ μικροῦ ἐσπούδασαν νὰ μεταφέρωσι καὶ πάλιν εἰς τὴν τα-
λαίπωρον Ἑλλάδα τὴν σὺφρονά των ἀγαμῖαν οἱ Καβαλλιέροι, ὡς νὰ
εἶχαν οἱ γενναῖοί μας ναυτικοὶ χρεῖαν ἀπὸ τὰ προπολλοῦ σαπημένα
πλοῖα τῶν Καβαλλιέρων τῆς Μάλτας. Σημειώσεως ἄξιος εἶναι καὶ ὁ
τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐσπούδασαν νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα.
Τὸν ἀπεσαλμένον ἀπ' αὐτοὺς, νὰ πραγματευθῇ τὴν ἔνωσιν καὶ συμ-
μαχίαν μὲ τοὺς κυβερνήτας τῆς Ἑλλάδος, παραγγέλλουν νὰ φυλάσσεται
τοὺς Γραικοὺς, ὡς γένος ὀξὺ, εὐφυές, δόλιον καὶ ἄπιστον (fins,
spirituels, faux et sans foi). Ἐπειτα τὸν διδάσκουν ποίας ἄλλας
νήσους παρὰ τὴν Ῥόδον, ἂν ἡ χρεῖα τὸ καλέσῃ, πρέπει νὰ ζητήσῃ ἀπὸ
τοὺς Γραικοὺς· καὶ εἰς τὴν καταρίθμησιν ταύτην σημειώνουν περι-
έργως καὶ τὰ νησιά, ὅπου αἱ γυναῖκες εἶναι ὠραῖαι. Εἰς τὴν Σέφαν-
τον, λέγουν, αἱ γυναῖκες εἶναι εὐμορφαι (ses femmes sont belles).

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

γ'

Οἱ στίχοι εἶναι δεκαπεντασύλλαβοι, ὡς τοῦ Πτωχοπροδρόμου, ὁμοιοτέλεστοι ὁμῶς, ἀν καὶ δὲν φυλάσσωσι πάντοτε τὴν κατὰ ζυγὴν σίχων ἀκολουθίαν, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὴν σημειωθεῖσαν εἰς τὸ Δοκίμιον (σελ. 20) μακρὰν αὐτοῦ ῥῆσιν, ἐκ τῆς ὁποίας μανθάνομεν, καὶ ὅτι πλὴν αὐτοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ του, Γεωργίου, ἐξωλοθρεύθη ἀπὸ τὸ θανατικὸν ὄλη του ἢ οἰκογένεια.

Τὸ ποίημά του τελειώνει μὲ τοὺς ἐξῆς σίχους, λεγομένους πρὸς τὸν Χριστόν·

Μύριες μυριάδες κρίματα μὲ ἄλλην μίαν χιλιάδα
Νᾶχη ὁ υἱὸς τοῦ Γεωργιλᾶ, συμπάθησέ τον τώρα,
Ὡς τοῦ πιστοῦ σου τοῦ ληστοῦ, ποῦ σώθηκεν εἰς ὦρα.
Ἄμην, Ἄμην καὶ γένοιτο! γένοιτο, γένοιτό μοι!

Ἡ μία χιλιάς, προσκολλημένη εἰς τὰς μυρίας μυριάδας, ὡς ἀξιόλογος προσθήκη, ἀρκεῖ νὰ δείξῃ πόσον ἀξιόλογος ποιητὴς ἦτον ὁ μακαρίτης Γεωργιλᾶς. Τὸ ποίημά του ἐσημείωσα μὲ τὰ στοιχεῖα ΘΡ.

2. Δεύτερον τοῦ αὐτοῦ Γεωργιλᾶ ποίημα εἶναι ἡ ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐπιγραφόμενον, « Θρῆνος τῆς » Κωνσταντινουπόλεως. Ἡχμαλωτίσθη δὲ ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἔτει *αυγ'*, μηνὶ *Μαίω* κθ', ἡμέρα τρίτη, ὦρα πρώτη » τῆς ἡμέρας. » Στιχουργημένον καὶ τοῦτο, ὡς τὸ πρῶ-

ἡ Τῆνος ἔχει ὠραίας, δελεασικὰς, εἰς ἄκρον ἐρασμίας καὶ θελκτικὰς κόρας (belles, séduisantes, extrêmement aimables et attrayantes). Ἴδε *Histoir. de la réolut. grec.* par A. Soutzo (1829), pag. 281-288.

α*

τον, διακόπτεται ὁμως συχνὰ μὲ σίχους ἀνομοιοτελεύτους. Καί ἐκ τούτου, νομίζω, συμπεραίνεται, ὅτι τὸ βάρβαρον τοῦτο ὁμοιοτέλευτον (rime), προσκολλημένον σήμερον εἰς τοὺς σίχους, ἔλαβεν ἀρχὴν περὶ τὰ μέσα τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκατονταετηρίδος, οὐδ' ἦτον ἀκόμη κοινόν, ὅτ' ἐσιχούργει ὁ Γεωργιλλᾶς τὸ πρῶτόν του ποίημα, ἡγουν ὅτ' ἐμβῆκαν (1453) οἱ Τοῦρκοι, ἢ μικρὸν πρὸ τῆς ἐμβάσεως αὐτῶν, εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Εἰς ἐκείνην τοῦ χρόνου τὴν περίοδον, πιθανὸν ὅτι ὁ Γεωργιλλᾶς ἦτον εἰκοσαετής τὸλιγώτερον τὴν ἡλικίαν, ἐπειδὴ εἰς τῆς Ρόδου τὸ θανατικὸν ἔθαψε τέκνα καὶ ἀνεψιούς.

Εἰς τὸ ποίημα τοῦτο θρηνεῖ ὁ ταλαίπωρος ποιητής τὴν δούλωσιν τῆς Ἑλλάδος (ἀν καὶ ἡ πατρίς του Ρόδος δὲν εἶχεν ἀκόμη ὑποπέσειν εἰς τὸν Τουρκικὸν ζυγόν), καὶ παρακαλεῖ τοὺς Χριστιανούς τῆς Εὐρώπης ἡγεμόνας νὰ ἐκστρατεύσωσιν ὁμοφώνως κατὰ τοῦ τυράννου, καὶ νὰ τὸν ἀποδιώξωσιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, πρὶν (λέγει) ριζωθῆ (1) εἰς αὐτήν. Ἐνα τῶν ἡγεμόνων τούτων ὀνομάζει βασιλέα, καὶ νοεῖ τὸν τότε βασιλεύοντα τῆς Γαλλίας (ἀπὸ τὸ 1461 ἕως τὸ 1483 ἔτος) Λοδοβίκον τὸν ἐνδέκατον (2).

• Παρακαλεῖ ἀκόμη μὲ πολλὴν εὐλάβειαν καὶ προθυμίαν τὸν μακαριώτατον Πάπαν, νὰ συνοδεύσῃ τὴν κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐλπιζομένην τῶν Χριστιανῶν ἡγεμόνων

(1) Ἴδε κατωτέρ. σελ. 45. — (2) Biograph. universel., tom. 25, pag. 145.

έκστρατείαν· ὅθεν συμπεραίνεται, ὅτι ὁ ποιητής μας ἢ ὀλίγον ἐγνώριζε τὰς περί Φρησκείας διαφορὰς τῶν Δυτικῶν πρὸς τοὺς Ἀνατολικούς, ἢ ἦτον ἀπ' ἐκείνους, ὅσους ἔσυραν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν οἱ ἀπόστολοι τῆς Ρώμης, εὐρισκόμενοι τότε εἰς τὴν Ρόδον, καὶ πολλοὶ καὶ δυνατοὶ, διὰ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἱππέων. Σύγχρονος τοῦ Λοδοβίκου Πάπας ἦτο Πίος ὁ δεύτερος, ὅστις ἀνέβη εἰς τὸν παπικὸν θρόνον κατὰ τὸ 1458 ἔτος (1).

Ἀληθῶς, ὁ Πάπας οὗτος ἐσπούδασε νὰ διεγείρῃ κατὰ τοῦ Σουλτάνου τοὺς Χριστιανοὺς ἡγεμόνας, καὶ ἐξαιρέτως τὸν Λοδοβίκον. Εἰς τοῦτον πρῶτον ἔδωκε, καὶ τὸ ἔτι σήμερον διδόμενον εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς Γαλλίας ἐπώνυμον, τὸ Χριστιανικώτατος (2), πέμψας εἰς αὐτὸν καὶ σπαθίον λιθοκόλλητον, διὰ νὰ πολεμήσῃ τὸν δορικτήτορα τοῦ Βυζαντίου (3). Μὴν ἀρκούμενος εἰς τοῦτο, ἠθέλησε νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς Χριστιανοὺς ἡγεμόνας καὶ μὲ τὸ παράδειγμά του, ἐκστρατεύων προσωπικῶς κατὰ τοῦ Σουλτάνου· καὶ κατέβη τῶντι μὲ πλοῖα πολεμικὰ ἕως τὸν Ἄγκωνα, ὅπου καὶ ἀπέθανε (1464), πρὶν τελειώσῃ τὰς ἐλπίδας του.

Τὸ ἀξιοσημειώτον τῆς ἱστορίας ταύτης εἶναι, ὅτι ὁ ζηλωτὴς τοῦ Χριστιανισμοῦ οὗτος Πάπας, σύγχρονα (ὅχι πρότερον ἢ ὕστερον) μὲ τὴν ὁποίαν ἐσυμβούλευε κατὰ τοῦ τυράννου ἐκστρατείαν, ἔγραφε πρὸς αὐτὸν τὸν τύραννον, προβάλλων τὸ βάπτισμα; καὶ ἀμοιβὴν τοῦ βαπτίσματος νὰ τὸν κυρώσῃ

(1) Biograph. univ., tom. 34, pag. 296. — (2) Ibid. tom. 25, pag. 137. — (3) ΔΑΥΝΟΥ, Ess. histor. sur la puiss. tempor. des papes, tom. 1, pag. 275.

« Αὐτοκράτορα τῆς Ἀνατολῆς, καὶ αὐτῆς τῆς Δύσεως, ἂν » ἢ χρεία τὸ ἐκάλει! » (1), Ἐκ τούτων καὶ πολλῶν ἄλλων τοιούτων φαίνεται, ὅτι αἱ ἀπὸ τοῦ Πάπας κηρυχθεῖσαι, καὶ πρὸ τῆς ἀλώσεως καὶ μετὰ τὴν ἄλωσιν ἐκστρατεῖαι, εἰς ἓνα μόνον σκοπὸν ἀπέβλεπαν, νὰ ὑποτάξωσι τοὺς δυσυχεῖς Ἀνατολικούς εἰς τὴν αὐτὴν τῆς Ρώμης, νὰ καταβάσῃ τοὺς τέσσαρας αὐτῶν Πατριάρχας εἰς βαθμὸν ἐπισκόπων, χειροτονουμένων καὶ καθαιρουμένων ἀπὸ τὸν Πάπαν, διὰ νὰ κατασταθῇ ἀληθῶς καθολικὴ κεφαλὴ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας καὶ μονώτατος αὐτῆς ἱερατικὸς αὐτοκράτωρ, συγχωρῶν ὅμως ἐντοσοῦτῳ τὴν κοσμικὴν αὐτοκρατορίαν εἰς Νέρωνα, εἰς Σουλτάνον, ἢ καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν διάβολον, ἂν ὁ διάβολος ὑπέφερε νὰ βαπτισθῇ.

Τοῦ Γεωργιλλᾶ τὸ δεύτερον τοῦτο ποίημα ἐσημειώθη μὲ τὰ στοιχεῖα ΘΚ.

3. Μεταβαίνω εἰς τρίτον ἄλλο τοῦ ποίημα ἐπιγραφόμενον « Ἱστορικὴ ἐξήγησις περὶ Βελισαρίου. » Τοῦτο, ἂν καὶ δὲν φέρῃ τὸνομα τοῦ Γεωργιλλᾶ, συμπεραίνεται ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω (σελ. γ') σημειωθέντας τέσσαρας στίχους, γραμμένους καὶ εἰς τοῦτο ἀπαραλλάκτως ἀντὶ ἐπιλόγου, ὡς εἰς τὸ πρῶτον ποίημα, ὅτι εἶναι γέννημα τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ, καὶ γέννημα πρωτότοκον, ἐπειδὴ καὶ τὸ πραγματικὸν καὶ τὸ λεκτικὸν αὐτοῦ μέρος εἶναι πολὺ τῶν ἄλλων ἀηδέσερα, καὶ ἡ σιχουργία του δὲν ἔχει τὸ ὁμοιοτέλευτον. Σημειόνεται τὸ ποίημα μὲ τὸ στοιχεῖον Β.

(1) DAUNOU, Ess. histor. sur la puiss. tempor. des papes, tom. 1, pag. 275.

Β. Μετά τὸν Γεωργιλλᾶν παρουσιάζεται ἡ ἀνώνυμος μυθιστορία, φέρουσα τὴν μακρὰν ταύτην ἐπιγραφὴν, « Διήγησις » ἐξαίρετος Βελθάνδρου τοῦ Ῥωμαίου, ὃς διὰ Φλίψιν ἦν εἶχεν » ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀπεξενώθη, ἔφυγεν, ἐκ τῆς γονικῆς » του χώρας, καὶ πάλιν ἐπανέσρεψεν. ἔλαβε δὲ χρυσάντζα, » θυγατέρα Ῥηγὸς τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας, πλὴν κρυφίως » πατρὸς καὶ μητρὸς αὐτῆς. » Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος εἶναι οἱ ἐξῆς δύο σίχοι,

Δεῦτε προσκατερήσατε μικρὸν ὥραϊσι πάντες·

Θέλω σᾶς ἀφηγήσασθαι λόγους ὠραιστάτους. κ. τ. λ.

Τὸ ποίημα φαίνεται πολὺ ἀρχαιότερον τοῦ Γεωργιλλᾶ, καὶ ἴσως ὄχι πολὺ νεώτερον τοῦ Πτωχοπροδρόμου. Πιθανολογεῖται τοῦτο ἀπὸ τὴν ἀνομοιοτέλετον κατάληξιν τῶν σίχων, καὶ ἀπὸ τὰ πρόσωπα τοῦ ποιήματος, φανερά ἐπαρμένα ἀπὸ τὰς σαυροφορικὰς ἐκστρατείας τῶν δυτικῶν ἡγεμόνων, οἵτινες ἐκυρίευσαν καὶ τὴν Ἀντιόχειαν (1). Ὁ Βελθάνδρος ἀναμφιβόλως εἶναι ὄνομα δυτικὸν Bertrand, καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Βελθάνδρου τούτου ὠνομάζετο Ῥοδόφιλος, ὄνομα εὐτυχῶς πλασμένον ἀπὸ τὸ Rodolphe, ὡς θέλομεν ἰδεῖν κατωτέρω (σελ. 336).

Τὴν αὐτὴν εὐτυχίαν δείχνει καὶ εἰς ἄλλα τινὰ μέρη τῆς μυθιστορίας ὁ ἀνώνυμος οὗτος ποιητής· ἀλλ' ἡ ἀνάγνωσις του εἶναι ἀηδής, διὰ τὴν μίξιν καὶ γεινίασιν πολλῶν ἀρχαίων λέξεων

(1) Τὴν ὁποίαν ἔχασαν περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης τρίτης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδ. DARU, Hist. de la Rép. de Venis. tom. 1, pag. 420.

καὶ φράσεων Ἑλληνικῶν, μὲ πολλὰς λέξεις καὶ φράσεις τῆς ἐσχάτης χυδαιότητος, εἰς ἓνα λόγον, διὰ τὸν ἀθδέσατον αὐτοῦ μακαρονισμόν. Σημειόυεται τὸ ποίημά του μὲ τὰ στοιχεῖα ΒΧ.

Γ. Ι. Ὁ τρίτος ποιητὴς ὀνομάζεται Στέφανος Σαχλήκης. Τὸ ποίημά του φέρει τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην « Γραφαὶ καὶ » σίχοι καὶ ἐρμηνεῖαι, ἔτι καὶ ἀφηγήσεις, κυροῦ Στεφάνου » τοῦ Σαχλήκη, » καὶ ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς ἐξῆς σίχους,

Ἀπὸ τὴν ὄραν τὴν κακὴν, ὁποῦ με φυλακήσαν,
Ὁ λογισμὸς μου ἐβίαζέ με, ὁ νοῦς μου ἠνάγκαζέ με,
Λέγοντα (1), Γράψε γράμματα, Στέφανε, διὰ τοὺς φίλους,
Πῶς τοὺς ἀγαποῦν, καὶ διὰ τί, τοὺς φίλους των οἱ φίλοι,
Καὶ οἱ συγγενεῖς τοὺς συγγενούς (2), καὶ πῶς τοὺς ἀπαρνοῦνται.

Εἰς ὅλον τὸ ποίημα θρηνεῖ ὅσα ἔπαθε κακὰ εἰς τὴν φυλακὴν, παραπονεῖται διὰ τὴν ἀπιστίαν τῶν φίλων του, καὶ ζηλιτεύει τὰς ἐταίρας ἢ μᾶλλον τὰς πόρνας τῆς Κρητικῆς Κυδωνίας, ἥτις πιθανὸν ὅτι ἦτα καὶ πατρίς του.

Τὰ παθήματα τῆς φυλακῆς ἴσορεῖ μὲ πολλὴν βωμολοχίαν, καὶ ἐξαιρέτως τὰς πανουργίας καὶ τὴν ἀπανθρωπίαν τοῦ δεσμοφύλακος, ὅστις κατέτρωγε τὰ εἰς τὸν Στέφανον ἔξωθεν σελλομένα μὲ ἄλλους προσκαλεσμένους, διὰ παρηγορίαν (ὡς ὑπ-

(1) Ἀντὶ τοῦ Λέγων. Ἐμεταχειρίζοντο οἱ τότε τὴν ἐνικὴν αἰτιατικὴν τῶν μετοχῶν, ὡς οἱ σήμερον τὴν πληθυντικὴν (Λέγοντας), ἀντὶ τῆς ἐνικῆς ὀνομαστικῆς. — (2) Ἰδ. Ἄτακτ. Ι. σελ. 306.

εκρίνετο) τοῦ φυλακισμένου. Τούς συμπότας τούτους σκώπτων ὁ ποιητής, λέγει,

Καὶ κείνοι εἰς μίαν ἤρχιζαν νὰ τρώγουν καὶ νὰ πίνουν,
 Νὰ τραγωδοῦν Λατινικά (1) καὶ νὰ με πεσκαντάρουν (2).
 Καὶ τότε λέγουσι καὶ ἐμέ· Βαίνη μπέβρε οὔν τράτον (3).
 Καὶ τότε ἀπῆν μισεύσουσιν, καὶ ὑπᾶν εἰς τοὺς ἀνέμους,
 Σιμόνει φυλακάτορας, τάχα τε πρὸς ἐμένα,
 Καὶ λέγει, Ἐγὼ τοὺς ἔφερα νὰ σὲ παρηγορήσουν,
 Πισεύοντα (4) νὰ μέ καμε πολλά μεγάλην χάριν.

Ἐκ τούτων συμπεραίνεται καὶ τοῦ Σαχλήκη καὶ τοῦ ποιήματος αὐτοῦ ὁ χρόνος, ὅσως ἦτον ἀδιστακτως, ὅτε οἱ Βενετοὶ ἐκρατοῦσαν ἀκόμη τὴν Κρήτην (5).

Ἦθελα φέρειν μαρτυρίας καὶ ἀπ' ὅσα λέγει περὶ τῶν πορνῶν τῆς Κρήτης, ἀν μὲ τὸ ἐσυγχώρει ὁ χαρακτήρ τοῦ λόγου τοῦ ποιητοῦ. Ἄλλ' ἔκαμεν αἰσχροτέρα τὰ αἰσχρά, μὲ τὴν ἄμετρον βωμολοχίαν, ἣ ὁποία δείχνει, ὅτι καὶ ἡ νεότης τοῦ ποιητοῦ μας ἐδεδεάσθη ἀπὸ τὰς σειρῆνας, καὶ ἡ ἀπάρνησις τῶν φίλων

(1) Λατινικά ὀνομάζει, τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν. — (2) Ἄγνοῶ τὴν λέξιν Πεσκαντάρουν. Ἄν ἦναι ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν pescare, σημαίνει νὰ μέ ὀψαρεύωσι, μεταφορικῶς, νὰ μέ ἐρευνώσι, ζητοῦντες νὰ μοῦ σύρωσι λόγους καὶ ἐξομολογήσεις βλαβεράς εἰς ἐμέ. — (3) Ἰταλίσι, Veni bere un tratto (viens boire un coup). — (4) Πισεύοντα, ἀντὶ τοῦ Πισεύων. — (5) Τὴν ἐπῆραν ἀπ' αὐτοὺς οἱ Τοῦρκοι κατὰ τὸ 1669 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ.

ι'

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

καὶ ἡ φυλάκισις αὐτοῦ ἦσαν καρποὶ διαγωγῆς ἀτάκτου. Μίαν μάλισα ἀπὸ τὰς πόρνας, τὴν κορυφαίαν, ὀνομαζομένην, Κουταγιώτεναν, σηλιτεύει μὲ πολλὴν ὀργὴν, ὡς αἰτίαν τῶν συμφορῶν του,

Στὸ Ρέθεμνος (1) κ' εἰς τὰ Χανέα (2) παντοῦ κουδύνισά την,
Καὶ γὼ τὴν Κουταγιώτενα παντοῦ μανδάτευσά (3) την.

Σημειώνεται τὸ ποίημα μὲ τὰ στοιχεῖα ΣΣ.

2. Παρὰ τοῦτο σώζεται καὶ ἄλλο σιχούργημα τοῦ Σαχλήκη, ἐπιγραζόμενον, « Γραφαὶ καὶ σίχοι, καὶ ἐρμηνεῖαι κυροῦ » Στεφάνου τοῦ Σαχλήκη. » Κατευθύνεται εἰς υἱὸν φίλου του, ὀνομαζόμενον Φραντζεσκῆν, καὶ ἀρχίζει οὕτως,

Πολλὰ ἐκοπίασα εὐκαιρα πολλές φορές δι' ἔσένα,
Νὰ σέ διατάξω, Φραντζεσκῆ, νὰ λείπῃς αὐτὰ ξένα.

Ὡσαύτως τὸν συμβουλεύει νὰ ἀπέχη καὶ ἀπὸ τὴν γυναικομα-
νίαν,

Θυρεῖς, υἱέ μου Φραντζεσκῆ, τὰ κάμνουν οἱ πουτάνες,
Τὰ κάμνουν ἢ πολιτικαῖς μὲ ταῖς πικραῖς των μάνες.
Πῶς δεῖχνουσι καὶ ἀγαποῦν, σὰν ἓν μαθημένες,
Καὶ πῶς ἐπιβουλεύονται, διὰ τί ἔνευ ἐντροπιασμένες.

(1) Ἡ παλαιὰ Ρίθυμνα, ἢ Ριθυμνία. — (2) Ἡ παλαιὰ Κυδωνία. Τὸ Χανέα (Χανία) λέγεται ἰταλίσι Canea (Canée). — (3) Μανδάτεῦω, ἢ ὡς προφέρεται σήμερον Μαντζτεῦω (accuser), ἀπὸ τὸ Μανδάτον (ἰταλ. mandato,). Ἰδ. κατωτέρ. σελ. 417.

Ἄλλοῦ δὲ πάλιν, νὰ ἀπέχη καὶ ἀπὸ τὸ κυβοπαίγνιον (jeu de dés),

Τρία κοματζούλια (1) κόκαλα (2), νᾶχουν κουκούδια (3) μαῦρα, Τὸν βάνουσιν τὸν ζαρισην εἰς τὴν ἰσίαν (4) καὶ λαύραν (5).

Τὰ χρησά ταῦτα παραγγέλματα μαρτυροῦν ἀκόμη, ὅτι τὰ παθήματα ἔγιναν εἰς τὸν Σαχλήκη μαθήματα, καὶ μετανοημένος, ὅτι ἐναυάγησεν εἰς τοῦ βίου τὸ ταξείδιον, ἐσπούδαζε νὰ προφυλάξῃ τὸν Φραντζεσκῆν ἀπὸ παρόμοιον ναυάγιον.

Ἡ σιχουργία του εἶναι ὁμοιοτέλευτος (rimée), ἀλλ' ἀτάκτως, ὡς μαρτυροῦν οἱ ἀνωτέρω (σελ. 1) τέσσαρες στίχοι, τελευτῶντες καθεξῆς εἰς τὸ ες, καὶ οἱ ἐξῆς (ἀπὸ τὸ πρῶτον ποίημα) οἱ ὅποιοι, μετὰ τέσσαρας ἄλλους στίχους εἰς τὸ ουλά, τέλος ἔχουν τὸ ἀριν,

Καὶ ἡ κλέπτρα ἡ Κουταγιώτενα εἰς ὅλες ἐροζονάριν (6),
Εἰπέ μωρὴ κυρά Καλή, ποῦ τόβρες τὸ λινάριν;

(1) Ἀπὸ τὸ Κομματία (pièces). — (2) Ἀπὸ τὸ Κόκαλος, καὶ τοῦτο ἀπὸ τὸ Κόκος. Κοκάλους ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ τὰ σήμερον ὀνομαζόμενα Κοκκωνάρια. Ἡ λέξις ἐμεταφέρθη εἰς τὰ ὀστᾶ (os), διὰ τὴν σκληρότητα. — (3) Ἀπὸ τὸ Κοκκίδια, grains, μεταφορ. points. — (4) Ἐσίαν, Ἰωνικ. Ἰσίαν (feu). — (5) Γρ. Λάβραν, ὡς τὸ γράφει καὶ ὁ Σομαύρας. Οὕτως ὀνομάζομεν τὸ μέγα καῦμα, ἐξ ἐκείνου πιθανὸν ὅτι οἱ παλαιοὶ τὸ ἐσύντασσαν συχνά ὡς ἐπίθετον τοῦ πυρός, « Λάβρον πῦρ » ὀνομάζοντες τὸ σφοδρὸν πῦρ. — (6) Raisonnait.

Νά πάγω νά πραγματευτῶ κανένα κεντηνάριον (1),
 Νά κάμνω πέτζες (2) νά πουλῶ, καί ναγοράζω οινάριον (3),
 Νά πίνω, νά ζεσένομαι, τὸν μήναν τὸν γεννάριον (4).

Σημειόυεται τὸ ποίημα μὲ τὰ στοιχεῖα ΣΦ.

Δ. Τέταρτον ποιητὴν ἀνέγνωσα τὸν ὀνομαζόμενον Ἀλέξιον Κομνηνόν. Τὸ ποίημά του φέρει ἐπιγραφὴν στιχορρηγμένην ταύτην,

Ἐξ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ, τοῦ μακαρίτου κείνου.
 Λόγοι χρησοί, βουλευτικοί, πάνυ ὠραιομένοι
 Πρὸς τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ, Σπανέας τὸ ἐπέκλην.

Ἐπειτα ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς στίχους τούτους,

Παιδί μου ποθεινότατον, παιδί μου ἠγαπημένον,
 Ὅσοῦν ἐκ τῶν ὀσέων μου, καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου,

καὶ τελευτᾷ εἰς τοὺς ἐξῆς,

Ἐπεὶ δ' ὁ λόγος ὁ βραχὺς κοῦφος ἐστὶ τοῖς πᾶσιν,
 Ἄρκουν καὶ σέ ἅ σέ ἔγραψα. Ἄν ταῦτα νά προσέχης,
 Καὶ πρὸς τὸν νοῦν τοῦ γράμματος τὸν νοῦν σου νά τὸν θέσης,
 Ἐντεῦθε (5) ζῆς σωματικῶς τὸν βίον ἐν εἰρήνῃ,
 Καὶ τὴν ψυχὴν σου σώσεις δὲ εἰς λυκάδας (6) αἰῶνας.

Ὁ δὲ ὄλου τοῦ ποιήματος ἀηδέστατος μιξοβαρβαρισμὸς, καὶ

(1) Κεντηνάριον, ἀπὸ τὸ Λατιν. Centenarius (quintal). —
 (2) Ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Pezza (pièce de toile). — (3) Οἰνάριον,
 ὑποκορισικ. τοῦ Οἴνου. — (4) Ἰανουάριον. — (5) Ἀντὶ τοῦ
 Ἐνταῦθα. — (6) Ἀντὶ τοῦ Λυκάδας.

περιπλέον τὸ ἀνομοιοτέλευτον τῶν στίχων, δείχνει τὸν Κομνηνὸν ἀρχαιότερον τοῦ τρίτου καὶ δευτέρου, ἴσως δὲ καὶ τοῦ πρώτου ποιητοῦ. Τὸ δὲ ὄνομα (Ἀλέξιος Κομνηνός) βάλλει εἰς ὑποψίαν, μήποτε ἐκατάγето καὶ ἀπὸ τὴν γενεάν τῶν Γραικορωμαίων αὐτοκρατόρων τῶν ἐπωνομασμένων Κομνηνῶν, τῶν ὁποίων πρῶτος ἐχρημάτισεν (1057) Ἰσαὰκ ὁ Κομνηνός, καὶ τελευταῖος (1203) Ἀλέξιος ὁ τέταρτος. Τὸ ποίημα δηλοποιεῖται μὲ τὰ στοιχεῖα ΑΚ.

Ε. Πέμπτος ἀνώνυμος ποιητὴς εἶναι ὁ στιχουργήσας τὴν κατατρόπωσιν τοῦ Σουλτάνου Βαϊαζήτου τοῦ πρώτου (ἔτ. 1402) ἀπὸ τὸν περιβόητον δορικτήτορα, Τιμουρ-λέγγ (1), ὅστις ὀνομάζεται ἀπὸ μὲν τὸν ποιητὴν (σελ. 112), Ταμουρ-λάγγος, σήμερον δὲ κοινῶς Ταμερλάνος (Tamerlan).

Τὸ ἀνώνυμον τοῦτο ποίημα (τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ ἀτελές) δηλοποιεῖται μὲ τὰ στοιχεῖα ΤΜ.

Τόσαι καὶ τοιαῦται εἶναι αἱ πηγαί, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἠρανίσθη τὸ Γλωσσογραφικὸν τοῦτο δοκίμιον. Δὲν ὀνομάζω, ὡς εἰς ὅλους γνωστούς, τὸν πατέρα τοῦ ποιήματος ἐπιγραφομένου « Διήγησις ὠραιότατη Ἀπολλωνίου τοῦ ἐν Τύρῳ » (2), τὸν

(1) Τιμουρ-λέγγ, σημαίνει Τιμουρ ὁ χωλός, διότι ἐχώλαινε τοὺς πόδας. — (2) Ἐστιχουργήθη κατὰ τὸ 1500 ἀπὸ τινος Γαβριὴλ Κοντιανόν, Κρητικὸν τὴν πατρίδα. Ἐξήγησαν τινὲς τὸ Κοντιανός, Κόμης (Comte), προσθέσαντες, ὅτι ἦτο καὶ τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας θρησκευτής. Ἐνδεχόμενον νὰ ἐπωνομάζετο Κόμης, ἐπειδὴ ἐκρατοῦσαν ἀκόμη τὴν Κρήτην οἱ Βενετοί, οἱ ὁποῖοι κατεπλούτισαν καὶ τὰς

ποιητήν τοῦ Ἐρωτοκρίτου (1) ; ἄλλον τρίτον ποιητήν, Δημήτριον τὸν Ζήνον, τὸν Ζακύνθιον (2), μεταφραστὴν τῆς Βατραχομουμαχίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἔλαβα τινὰς μαρτυρίας. Παρέσπειρα καὶ ὀλίγας τινὰς λέξεις δανεισμένας ἀπὸ τὸν Δουκάγγιον καὶ ἀπὸ τὸν Σομαυέραν.

Παρὰ τὰ δύο ταῦτα Λεξικά, τοῦ Σομαυέρα λέγω καὶ τοῦ Δουκαγγίου, ἄλλα σχεδὸν βοηθήματα δὲν ἔχει (3) ὅστις μέλλει νὰ συντάξῃ ὄχι ἄτακτον γλωσσογραφίαν, ἐτυμολογικὴν μᾶλλον παρά ἐξηγητικὴν, καὶ γέμουσαν ἀπὸ παρεκβάσεις ἀλλοτρίας τοῦ προκειμένου, ὡς εἶναι τὸ Δοκίμιόν μου, ἀλλὰ τῶνομα καὶ τὸ πρᾶγμα Λεξικόν. Τοιοῦτον Λεξικόν δὲν ἔχομεν ἀκόμη, οὐδὲ θέλομεν τὸ ἀποκτήσειν πλὴν ἀπὸ τὴν συνδρομὴν καὶ συνεισφοράν πολλῶν λογίων ἀνδρῶν.

Ἀλέξιος ὁ Σομαυέρας, Καπουκῖνος ἀπόστολος (missionnaire), διέτριψε μακρὸν χρόνον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, πρὸς τὰ τέλη τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος, ὡς

Ἰωνικὰς νήσους με Κόμητας. Ἄλλ' οὔτε τὸ Κοντιανὸς σημαίνει Κόμης, καὶ τῶνομα Γαβριήλ ἐμφανίζει πλέον Ἀνατολικὸν παρά Δυτικὸν χριστιανόν. Ἰδ. Δουκαγγ. Index auctor. pag. 46, καὶ Ion. MICH. LANGII, *Philolog. Barbarogræc.* p. II, pag. 23-24.

(1) Ὀνομαζόμενον Βικέντιον Κορνάρον, Κρητικὸν καὶ τοῦτον. — (2) Ἦκμασεν ὁ Ζήνος κατὰ τὸ 1530 ἔτος, ὡς ἐσημείωσεν ὁ Δουκάγγιος (Ind. Auctor. pag. 47). — (3) Δὲν ὀνομάζω τὸ πτωχὸν ἀπὸ λέξεις Λεξικὸν τοῦ Βλάχου, οὐδ' ἄλλα τινὰ ὄχι πλουσιώτερα. Ἄλλ' ὅμως οὐδ' αὐτὰ πρέπει νὰ καταφρονηθῶσιν ἀπὸ τὸν μέλλοντα νὰ συντάξῃ Λεξικόν.

ιερουργός (chapelain) τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας, περιῆλθεν ἔπειτα Σμύρνην, Ἀθήνας, Κρήτην, Πελοπόννησον, Νάξον, Πάρον, καὶ τὰς λοιπὰς νήσους ὅλας τοῦ Αἰγαίου πελάγους, καὶ ἐσύνταξεν, εἰς διάστημα ἐτῶν τεσσαράκοντα, τὸ Λεξικόν του, ἐπιγραφόμενον « Ἐθναυρὸς τῆς Ῥωμαϊκῆς καὶ τῆς Φράγκικης γλώσσης » καὶ τυπωμένον (μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ) εἰς τοὺς Παρισίους κατὰ τὸ 1709 ἔτος, ἀπὸ συναδελφόν του ἄλλον Καπουκῖνον, ὀνομαζόμενον Θωμᾶν Παρισινόν. Ἡ ἐπιγραφή, ἐξηγουμένη δικαίως, δὲν εἶναι κομπασική· ἐπειδὴ σημαίνει, ὅτι ἔθνησαύρις ἄληθῶς ὅσας ἤκουσε λέξεις εἰς διάστημα ἐτῶν τεσσαράκοντα ἀπὸ τόσων πόλεων καὶ νήσων πολλὰς μυριάδας Γραικῶν. Ὅπως ἂν ἦναι, χάριν μεγάλης χρεωσούμενον τὸν Καπουκῖνον Σομαυέραν διὰ τὸν μακρὸν του κόπον, ὠφελιμώτερον ἀσυγκρίτως παρ' ὅσων ἐκοπίασαν καὶ αὐτὸς καὶ οἱ συναδελφοὶ του Καπουκῖνοι, νὰ μᾶς ὑποτάξωσιν εἰς τὸν μακαριώτατον αὐτῶν Πάπαν.

Πολὺ μεγαλητέρα χάρις χρεωσεῖται εἰς τὸν Δουκάγγιον, τοῦ ὁποίου τὸ Λεξικόν ἐξεδόθη ὀλίγους χρόνους πρὸ τοῦ Σομαυέρα εἰς τὸ Λουγδοῦνον (1688), ἐπιγραφόμενον « Γλωσσάριον εἰς τοὺς συγγραφεῖς τοῦ μέσου καὶ ἐσχάτου Ἑλληνισμοῦ » *Glossarium ad scriptores mediæ et infimæ græcificatis*. Εἰς αὐτὸ ὁ φιλόπουνος καὶ φερέπωνος Δουκάγγιος ἐσυνάθροισεν ὄχι μόνον λέξεις, εὐρισκομένας καὶ εἰς τὸν Σομαυέρα, τῆς τότε (ὡς καὶ σήμερον ἀκόμη) λαλουμένης γλώσσης, ἀλλὰ πολὺ πλειοτέρας ἀπὸ τὴν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πτωχοπροδρόμου, καὶ ἔτι ἀνώτερον εἰς ὅλον τὸν μεσαιῶνα (moyen âge) συνήθη γλώσσαν. Ἄν καὶ ἔσφαλε πολλάκις, διὰ τὴν ὄχι ἰκανὴν

γνώσιν τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης, καὶ εἰς τὴν γραφὴν καὶ εἰς τὴν ἐξήγησιν πολλοτάτων λέξεων, τὸ δίκαιον ἀπαιτεῖ νὰ ὁμολογήσω, ὅτι χρεωσοῦμεν εἰς αὐτὸν, διὰ τὴν βαρβαρωθεῖσαν γλῶσσαν, πλείοτερον ἴσως ὅσου χρέους ἔχομεν εἰς τὸν Λεξικογράφον τῆς καθαρᾶς Ἑλληνικῆς γλώσσης Ἑρρίκον Στέφανον. Ὁ Στέφανος, Ἑλληνιστῆς ἄκρος, εἶχε πρὸ αὐτοῦ Λεξικογράφους ἄλλους, καὶ βιβλία τυπωμένα ποιητῶν καὶ συγγραφέων Ἑλλήνων ὄχι ὀλίγα· τοῦ Δουκαγγιανοῦ Λεξικοῦ ἢ πλειότερα ὕλη, ἠρανόσθη ἀπὸ ποιητᾶς καὶ συγγραφεῖς βαρβάρους, ἀνεκδύτους ἀκόμη καὶ καταφρονημένους διὰ τὴν βαρβαρότητα των. Λεξικὸν παρόμοιον ἄλλο πρὸ αὐτοῦ δὲν εἶχε παρὰ τὸ συντομώτατον τοῦ Μεῦρσιου γλωσσάριον (1) καὶ τὸ πτωχὸν Λεξικὸν τοῦ Βλάχου. Ὁ Στέφανος ἀπέλαυε καὶ ἀμοιβὴν τοῦ μακροῦ κόπου τὴν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοσοῦτων ἐνδόξων ποιητῶν καὶ συγγραφέων Ἑλλήνων ἠδονήν· ὁ Δουκάγγιος ἔπινε κατὰ πᾶσαν ὥραν ἀψιδίου καὶ χολῆς ποτήριον, ἀναγινώσκων τόσον πλῆθος σιχηρῶν καὶ πεζῶν συγγραμμάτων βαρβάρων, ἐκ τῶν ὁποίων μόλις δέκα ὑπέφερα νὰ ἀναγνώσω.

Τέσσαρα τινὰ ἔχεις νὰ παρατηρήσης, Ἀναγνώσα, εἰς τὸ Δοκίμιόν μου τοῦτο· τὴν Γαλλικὴν ἐρμηνείαν τῶν λέξεων, τὰς παροιμίας, τὰς ἀλλοτρίαις πολλάκις παρεκβάσεις, καὶ τετάρτην τὴν μὲ τὴν προγονικὴν γλῶσσαν φράσεων τινῶν ἢ λέξεων παραβολήν.

Τὴν Γαλλικὴν ἐρμηνείαν, ἐπειδὴ εὐρέθη προσκολλημένη εἰς

(1) MEURS. *Glossar. Græcobarbarum.*

πολλὰς λέξεις τοῦ πρωτογράφου μου, ἀφῆκα, ὡς δυνατὴν νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὰ πρωτομαθῆ τῆς γλώσσης μεράκια.

Αἱ παροιμίαι ἐπροσέθησαν, ὄχι μόνον διότι τὰς προσθέτουσιν συνήθως ὅλων τῶν ἔθνων οἱ Λεξικογράφοι, ἀλλ' ὅτι καὶ πολλαὶ ἀπ' αὐτὰς, γεννημέναι ἀπὸ παλαιῶν φρονίμων ἀνδρῶν παρατηρήσεις (1), ἔγιναν μὲ τὴν συχνὴν χρῆσιν, ἠθικὴν τρόπον τινὰ κατήχησις εἰς τοὺς ἀσόφους, καὶ δυνατὴ κάποτε νὰ φρενώσῃ καὶ πολλοὺς νομιζομένους σοφοὺς. Τόσον εἶναι τοῦτο ἀληθές, ὥστε οὐδ' αὐτοὶ οἱ φιλόσοφοι (ὡς τὸ ἐσημείωσα καὶ ἄλλοτε) ἔκριναν ἀνάξιον νὰ ἀσχοληθῶσιν εἰς συναγωγὴν παροιμιῶν. Ὁ μέγας Ἀριστοτέλης ἔγραψε Περὶ παροιμιῶν (2), σύνταγμα σήμερον ἀφανισμένον. Δύο τοῦ ἐπίσημοι μαθηταί, Θεόφραστος καὶ Κλέαρχος, μιμούμενοι τὸν διδάσκαλον, ἐσυνάθροισαν καὶ αὐτοὶ παροιμίας (3), οὐδ' αὐτὰς πλέον σωζομένας. Μετ' αὐτοὺς ἄλλοι πολλοί, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται ὀλίγοι τινές (4).

Τὸ αὐτὸ ἔχω νὰ προβάλλω καὶ διὰ τὰς παρεκβάσεις μου, ἂν καὶ ἀρκῆ εἰς ἀπολογία ἀυτῆ τοῦ βιβλίου ἡ ἐπιγραφή ἌΤΑΚΤΑ. Ἐπειδὴ τὰς εὐρηκα πρὸ πολλοῦ σημειωμένας εἰς ἰδίαν μου χρῆσιν, ὄχι μόνον τὰς ἀφῆκα, ὡς ἦσαν γραμμέναι,

(1) « Παλαιᾶς φιλοσοφίας, ἐν ταῖς μεγίσταις ἀνθρώπων φθοραῖς » ἀπολομένης ἐγκαταλείμματα, περισωθέντα διὰ συντομίαν καὶ » δεξιότητα » ὡς τὰς ὥρισεν ὁ Ἀριστοτέλης (Παρά Συνεσίῳ, Ἐγκωμ. Φαλάκρ.) — (2) Ἰδ. Διογεν. Λαέρτ. V, 26. — (3) Ἰδ. τὸν αὐτὸν, V, 45, καὶ τὸν Ἀθήν. III, σελ. 116, IV, σελ. 160. — (4) Ἰδ. τὸν κατάλογον τῶν Παροιμιογράφων εἰς τὰ Προλεγόμενα τοῦ Σχόττου εἰς τὰς ἐκδοθ. ἀπ' αὐτὸν παροιμ.

ἀλλὰ καὶ πολλὰς ἐξ αὐτῶν ἐπλάτυνα, καὶ τινὰς πρώτην φοράν ἐπρόσθεσα. Συλλογιζόμενος ὅτι τὸ βιβλίον, διὰ τὸν ἰδιωτισμὸν του, ἀκολούθως καὶ εἰς ἰδιωτῶν χεῖρας ἔμελλε νὰ πέσῃ, ἵδιὰ τί (εἶπα κατ' ἑμαυτὸν) νὰ μὴν ὠφελῆθῶσι καὶ οἱ ἰδιῶται ἀπὸ τὰ περιεχόμενα εἰς αὐτὸ, ἐρανισμένα τὰ πλειότερα ἀπὸ τῆς θρησκείας τὰ παραγγέλματα, καὶ ἀπὸ παραινέσεις παλαιῶν φιλοσόφων;

Ἔμεινε τέταρτον ἡ παραβολὴ λέξεων καὶ φράσεων τῆς σημερινῆς γλώσσης μὲ τὰς παλαιάς. Σκοπὸς ταύτης εἶναι νὰ διεγείρω τοὺς νέους εἰς ἀκριβεστέρα γνῶσιν τῆς προγονικῆς γλώσσης, ὅχι διὰ νὰ τὴν ἀναστήσωσι (ἀς ἀφήσωσι τὴν ἀνάστασιν αὐτῆς εἰς τοὺς ἔχοντας τὸ χάρισμα τῶν θαυμάτων), ἀλλ' ὡς μόνον μέσον νὰ διορθώσωσι καὶ νὰ καλλύνωσι τὴν σήμερον ζῶσαν ἀπὸ ζῶντας λαλουμένην γλῶσσαν, τρίβοντες καὶ πλύνοντες τὰς προσκολλημένας εἰς αὐτὴν ἀπὸ τὴν μακροχρόνιον τοῦ ἑλληνικοῦ γένους δυσυχίαν πολλὰς ἀσχημίας.

Αὐτῶν ἡ τρίψις ὁμοίως καὶ πλύσις ἔχει χρεῖαν καὶ αὐτὴ προσοχῆς, μὴ συνεκτρίψωμεν πολλὰς αὐτῆς λέξεις καὶ φράσεις, τὸ φαινόμενον ἀλλ' ὅχι καὶ πραγματικῶς βαρβάρους, καὶ γυμνώσωμεν τὴν γλῶσσαν ἀπ' ὅσα εἶχε πρὸ εἴκοσι ἑκατονταετηρίδων, βάλλοντες εἰς τόπον αὐτῶν, πάλιν ἐξ αὐτῆς, συνωνύμους μὲν λέξεις καὶ φράσεις, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι, συρράπτόμεναι μὲ τὰς εἰς ὅλους συνήθεις, κατασκευάζουν τὸν δικαίως κωμωδούμενον μακαρονισμόν. Ἡ γλῶσσα, ὅσον κὰν ἐβαρβαρώθη, εἶναι ὁμοίως γλῶσσα λαλουμένη πρὸ πολλοτάτων ἑκατονταετηρίδων ἀπ' ὅλου τὸν κοινὸν λαὸν τῆς Ἑλλάδος.

Ὅτινα φανῆ παραίξενος ἢ τοιαύτη ἀλήθεια, ἀς παραβάλη τὴν ἀνεπαίσθητον διαφορὰν τῆς πρὸ σχεδὸν 700 ἐτῶν γλώσσης τοῦ Πτωχοπροδρόμου πρὸς τὴν σήμερον τοῦ λαοῦ γλώσσαν· ἔπειτα ἀς ἀναβῆ ἐπέκεινα τῆς ἑπτακοσιετοῦς ταύτης γλώσσης ἄλλα ἑπτακόσια ἔτη, ὅπου θελεῖ ἀπαντήσκειν ἑλληνικούς συγγραφείς, ἀκμάσαντας ἀπὸ τὴν τετάρτην ἕως περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος (1). Αὐτοὶ ἐσυνωμίλουν μὲ τὸν περὶ αὐτοὺς λαὸν, ὅχι ὡς ἔγραφαν, ἀλλ' ὡς ἔμελλαν νὰ λαλῶσι μετ' αὐτοὺς οἱ τῆς δωδεκάτης ἑκατονταετηρίδος Γραικοί, τῶν ὁποίων τὴν γλώσσαν, χάρις εἰς τὸν Πτωχοπρόδρομον γνωρίζομεν σήμερον. Ἐὰν δύο μόνον ἢ τρεῖς ἑκατονταετηρίδας προχωρήσωμεν ἀνώτερον, ἀπαντῶμεν ἐνδοξοτέρους ἄλλους, ὅσοι ἤκμασαν ἀπὸ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα (2), οἱ ὅποιοι καὶ αὐτοὶ συνελάουν μὲ τοὺς περὶ αὐτοὺς εἰς γλώσσαν ὅχι πολὺ εὐφραδεςέραν τῆς Πτωχοπροδρομικῆς γλώσσης, ὡς ἠθέλαμεν τὸ πληροφορηθῆν, ἂν εὐρίσκετό τις μεταξύ των, κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, ἀρκετὰ τολμηρὸς νὰ γράψῃ εἰς τοῦ χυδαίου λαοῦ τὴν γλώσσαν. Γλῶσσα οὔτε δημιουργεῖται οὔτε μεταβάλλεται εἰς ὀλίγων ἐτῶν διάστημα. Μακρὸς χρόνος τὴν πλάσσει, καὶ μακρὸς χρόνος τὴν μεταπλάσσει, οὐδ' ἐμπορεῖ

(1) Λιβάνιον, Ἰουλιανὸν τὸν Αὐτοκράτορα, Ὀρειβάσιον, Θεμιστιον, Ἡλιόδωρον, Εὐνάπιον, Ἰωάννην τὸν Χρυσόσομον, Συνέσιον, Ζώσιμον, καὶ πολλοὺς ἄλλους. — (2) Στράβων, Ξενοκράτης, Φίλων, Οἰήσανδρος, Ἰώσηπος, Ἐπίκτητος, Ἀρριανὸς, Πλούταρχος, Κλεομήδης, Ἀρτεμίδωρος, Ἀππιανὸς, Πολύαινος, Γαληνὸς, Πασανίας, Λουκιανὸς, Ἀθηναῖος, καὶ ἄλλοι πολλοί.

νά τὴν ἐξαλείψῃ ὀλότελα, ἂν δὲν ἐξαλείψῃ πρότερον αὐτὸ τὸ ἔθνος.

Δὲν ἤθελα τολμήσειν νὰ δώσω εἰς τὴν χυδαίαν γλῶσσαν, δύο σχεδὸν χιλιάδων ἐτῶν ἡλικίαν, ἐὰν ἄλλος τολμηρότερός μου δὲν εἶχε τὴν κρίνειν καὶ αὐτοῦ τοῦ Ὀμήρου συνηλικιώτιδα. Ἰδοὺ πῶς ἔκρινεν ὄχι πρὸ πολλοῦ (1796) ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐπισημοὺς Προφῆσσοντας τῆς Ἰένης, ἐκδίδων τὴν βάρβαρον μετάφρασιν τῆς Βατραχομουμαχίας, περὶ τῶν θαυμαζόντων τὴν τόσῃ μεταβολῇ τῆς γλώσσης· « Πολὺ πλανῶνται (λέγει), ἂν » πισεύωσιν, ὅτι χθὲς ἢ προχθὲς εἰσέβησαν εἰς τὴν γλῶσσαν » αἱ τὸ μεταβολαί. Δὲν φοβοῦμαι νὰ δισχυρισθῶ, ὅτι καὶ » κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Δημοσθένους οὕτως ἐλαλοῦσαν οἱ » ἄγροικοι. Ἐγὼ λέγω Δημοσθένους; αὐτοὶ τοῦ Ὀμήρου οἱ » σύγχρονοι χυδαῖοι πιθανώτατον ὅτι δὲν ὠμιλοῦσαν ἄλλην » γλῶσσαν παρ' αὐτήν (1). Διότι πρόθεν ἄλλοθεν, πλὴν ἀπὸ » τοῦ λαοῦ τὴν γλῶσσαν, ἐπέρασαν εἰς τὰ ποιήματα τῶν λο- » γίων τὰ Δῶ, Κρῖ, Ἄλφι, Τρόφι, Κάρη, Ῥᾶ... Ἡλ, Παῦ, » κ. τ. λ. ἀντὶ τοῦ Δῶμα, Κρῖμνον, Ἄλφιτα, Τρόφιμον, » Κάρηνον, Ῥᾶδιον, Ἡλος, Παῦσαι κ. τ. λ. (2); »

(1) Τοῦ μεταφραστοῦ δηλαδὴ τῆς Βατραχομουμαχίας Ζήνου. —

(2) Valde errant, si crediderint heri modo, aut nudius tertius, tantas in eam illatas esse mutationes : ego contendere ausim, jam Demosthenis ætate, inter rusticos eas in usu fuisse. Quid? quod veri simillimum est, Homeri ætate non aliam vulgi in ore esse auditam? Unde enim illud δῶ pro δῶμα, κρῖ pro κρῖμνον, ἄλφι pro ἄλφιτα, τρόφι pro τρόφιμον, κάρη pro κάρηνον, Ῥᾶ pro Ῥᾶδιον. . . ἦλ pro ἦλος, παῦ pro παῦσαι? Non-

Καί τὸ αἷτιον τούτου δὲν εἶναι τῶν ἀδῆλων. Καθὲν ἔθνος μίαν γλῶσσαν ἔχει, καὶ ταύτην μόνην λαλεῖ πρὶν τοῦ πολιτισμοῦ του. Ἀλλ' εὐθὺς ἀποῦ ἀρχίσῃ νὰ πολιτίζεται, διαιρεῖται εἰς δύο κόμματα· τὸ πολυπληθὲς κόμμα τῶν ἔτι χυδαίων, καὶ τοὺς πολλὰ ὀλίγους ὀπωσοῦν πλέον πολιτισμένους καὶ λογιωτέρους τῶν ἄλλων. Οὗτοι καὶ λαλοῦν κομψότερα παρὰ τοὺς ἄλλους, καὶ, ἂν ἡ τέχνη τοῦ γράφειν ἔγινεν ἤδη γνωστὴ, φέρονται φυσικὰ εἰς τὸ γράφειν, καὶ ἐκφράζουσι ἔτι κομψότερα τοὺς λογισμούς* των, ἔχοντες πλειοτέραν εὐκαιρίαν νὰ καλλωπίσωσι τὴν χυδαίαν γλῶσσαν. Ἀπὸ τὴν διαφορὰν ταύτην γενῶνται εἰς καθὲν ἔθνος δύο γλῶσσαι, ἡ γλῶσσα τοῦ πλέον πολιτισμένου κόμματος τοῦ ἔθνους, καὶ ἡ γλῶσσα τῶν χυδαίων.

Ἀλλὰ καὶ ὁ καλλωπισμὸς, ἡ νὰ εἶπω οὕτως, κτενισμὸς καὶ στολισμὸς τῆς γλώσσης ἔχει ὄρια, τὰ ὁποῖα ὅστις ἀγωνίζεται νὰ ὑπερπηδήσῃ, γίνεται τύραννος τῆς γλώσσης, καὶ τύραννος γελοῖος, διὰ τὸ ἀδύνατον τῆς κατορθώσεως. Ἄλλο τί δημοτικώτερον παρὰ τὴν γλῶσσαν δὲν εἶναι· οὔτε μοναρχίαν οὔτ' ὀλιγαρχίαν ὑπομένει. Ἡ γλῶσσα εἶν' αὐτὸ τὸ ἔθνος (1)· σὲ συγχωρεῖ

ne ex vulgi sermone? CAR. D. ILGEN, in *Prolegomen. in Hymn. Homeric.* (1796) pag. XXXIV.

(1) Ἐπαρτήρησαν οἱ ἐξηγηταί, ὅτι ἡ λέξις Γλῶσσα ἐτέθη ὡς συνώνυμον καὶ ταυτόσημον τοῦ ἔθνος εἰς τοῦτο τὸ ρητὸν, « Ἴνα ἐν τῷ » ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνου κάμψῃ. . . καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται κ. τ. λ. » (Πρὸς Φιλιππησ. β', 10). Τὸ παρώδησεν ὁ Ἀπόστολος ἀπὸ τὴν Παλαιάν διαθήκην (Ἡσαϊ. μέ, 23), ὅπου οἱ ἑβδομήκοντα συμφώνως μὲ τὸ ἑβραϊκὸν λέγουσι, « Ὅτι ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνου, καὶ » ὁμείται πᾶσα γλῶσσα τὸν θεόν » ἤγουν πᾶν ἔθνος. Τὴν αὐτὴν ση-

νά τὴν καλλωπίζης καὶ νά τὴν στολίζης, ἀλλ' ὄχι καὶ νά βαλῆς εἰς τόπον αὐτῆς ἄλλην γλῶσσαν ἰδικήν σου. Μᾶς ὑποφέρει (νά ἐπαναλάβω τὴν μεταφοράν) νά τὴν κτενίζωμεν, ἀλλ' ὄχι καὶ νά τῆς πληγώνωμεν τὴν κεφαλὴν. Ἀπὸ τὸ ἔθνος ἐδημιουργήθη, καὶ ἀπὸ τοῦ ἔθνους πάλιν τὰς ψήφους μέλλουν νά κυρωθῶσιν, ἢ νά γελασθῶσιν ὡς ἀληθινῆς γλωσσαλγίας φθαρῖαι, ὅσους ἐπινοήσῃ τίς καθήμενος εἰς τὸ ταμεῖόν του στολισμούς τῆς γλώσσης. Ὅσον λογικώτεροι καὶ ἂν ἦναι αἱ διορθώσεις καὶ οἱ προβαλλόμενοι νέοι νόμοι, ἐὰν γίνωνται βιαίως, τὸ ἔθνος προκρίνει τὰς συνήθεις εἰς τὴν ἀκοήν του ἀλογίας παρὰ νά ὑποταχθῇ εἰς νέων νόμων ζυγόν, καὶ ἐπιμένει τόσον ἰσχυρὰ εἰς αὐτάς, ὥστε ἀναγκάζει καὶ αὐτὸν τὸν νομοθέτην τελευταῖον, θέλει δὲν θέλει, νά συναλογῇ μὲ τοὺς χυδαίους.

Ἐπιθυμεῖς ἀναντίρρητον ἀπόδειξιν τούτου; Δὲν εἶναι μόναι αἱ σημειωθεῖσαι ἀνωτέρω ἀπὸ τὸν Προφῆσσορα τῆς Ἰένης ἀκαταλληλῖαι. Ἄνοιξε τὴν γραμματικὴν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης· Τόσα ἑτερόκλητα ὀνόματα, τόσα ῥήματα ἀνώμαλα, τί ἄλλο εἶναι, τί ἄλλο πρέπει νά κριθῶσι παρὰ τόσαι ἀλογίαι τῆς γλώσσης; Δημιουργημένη ἀπὸ τὸ ἔτι νῆπιον λογικὸν ἀγρίων ἀνθρώπων, καὶ ἀναθραμμένη ἀπὸ τὴν διάδοχον τῆς νηπιότητος βαρβαρότητα, ἐξανάγκης ὅποια ἦσαν τὰ νοήματα τῶν λαλούντων, μὲ τοιαῦτα χρώματα (δὲν εἶχαν ἄλλα) ἔπρεπε καὶ νά τὰ εἰκονίζωσιν

μασίαν ἔχει καὶ τὸ *langue* τῶν Γάλλων, ὅταν ὁ λόγος ἦναι περὶ τῶν διαφόρων γενῶν τῶν ἱππέων τῆς Μάλτας, οἷον *la langue de France* τὸ γένος τῶν Γάλλων, ἤγουν οἱ ἐκ τῆς Γαλλίας Καβαλλιέροι.

εἰς τοὺς συλλαλοῦντας· « Καὶ γὰρ ἡ λαλία σου δῆλόν σε » ποιεῖ. »

Ἐγεννήθησαν ἔπειτα οἱ νοοῦντες καὶ συλλογιζόμενοι διακριτικώτερα παρὰ τοὺς ἄλλους, κ' ἐσπούδασαν νὰ ἐκφράζωνται ὀρθά, καὶ νὰ ζωγραφίζωσιν ἔτι ὀρθότερα τὰ διανοήματά των. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν ἄλλην γραμματικὴν παρὰ τὴν γραμματικὴν τοῦ ἔθνους, οὐδ' ἄλλα χρώματα παρὰ τὰ ὁποῖα καὶ αὐτοὶ συνεθήλασαν μὲ τὸ μητρικὸν γάλα. Ἰτί ἔπρεπε νὰ κάμωσι ; νὰ συντρίψωσι τὸ χρωμοσάνιδον (palette) τῆς γλώσσης, καὶ νὰ συγκεράσωσι νέα ἄλλα χρώματα, νέαν ἄλλην φιλοσοφικωτέραν (1) γραμματικὴν ; Τοῦτο βέβαια ἐπεθύμουν, καὶ τοῦτο (μὴν ἀμφιβάλλωμεν) ἐχρεωστοῦσαν νὰ πράξωσιν, ἂν ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν των. Μὴ δυναμένοι νὰ τὸ κατορθώσωσιν, ἐδέχθησαν τὴν ἀνωμάλως ποικιλόχρωμον τοῦ ἔθνους γραμματικὴν, τόσο μόνον συγχωρήσαντες εἰς ἑαυτοὺς, ν' ἀπορρίψωσιν ὀλίγα τινὰ τῆς χρώματα, νὰ προσθέσωσιν ἄλλα τινὰ ὀξύτερα καὶ ζωηρότερα, καὶ νὰ τὰ συγκεράσωσι τοιευτοτρόπως, ὥστε νὰ λαλῶσιν ὀρθά, καὶ νὰ γράφωσιν, ὡς ἔπρεπεν (2), ἔτι ὀρθότερα.

Τοῦτο ἔκαμαν οἱ πρῶτοι ποιηταὶ ἢ συγγραφεῖς τῆς γλώσσης

(1) Ἡ φιλοσοφικὴ γραμματικὴ, ἔπρεπε νὰ ἦναι τοιαύτη, ὥστε μὴτε ἑτερόκλητα μὴτε ἀνώμαλα ὕλως νὰ ἔχη· καὶ τοιαύτη γλῶσσα ἐδύνατο ἀκολούθως νὰ διδάσκηται καὶ νὰ μαθάνεται εἰς ὀλίγων μηνῶν διάστημα, καὶ ὄχι νὰ χρειάζεται τόσο κόπον καὶ τόσο χρόνον, ὅσον ἀπαιτεῖ τῶν γλωσσῶν ἡ μάθησις. — (2) On écrit presque toujours mal, lorsqu'on écrit comme on parle. HELVETIUS, *De l'esprit*, Disc. II, Chap. 9.

(ὅ,τι παρατηρεῖται γινόμενον εἰς ὅλας τὰς γλώσσας), καὶ τοῦτο πάλιν, γράφοντες ἢ στιχουργοῦντες, ἀλλ' ὅχι καὶ διὰ ζώσης φωνῆς λαλοῦντες μετὰ τοὺς χυδαίους τοῦ ἔθνους. Μετὰ τούτους, παρ' ὅσας ἐδέχθησαν στιχουργοῦντες ἢ πεζογραφοῦντες, ἠναγκάζοντο νὰ μεταχειρίζωνται καὶ τὰς λοιπὰς τῆς χυδαϊκῆς γραμματικῆς ἀνωμαλίας. Ὁ Ἰσοκράτης, ὁ Δημοσθένης, ὁ Πλάτων καὶ οἱ λοιποὶ λόγοιοι τοῦ ἔθνους ὠμιλοῦσαν μετὰ τοὺς χυδαίους Ἀθηναίους, ὅχι ὡς ἔγραφαν, ἀλλ' ὅσπῃαν σχεδὸν ἐλαλοῦσαν οἱ χυδαῖοι γλώσσαν, ἥτις πιθανὸν ὅτι δὲν διέφερε παραπολύ ἀπὸ τὴν σήμερον συνήθη γλώσσαν, ἂν καὶ ὅτεν ἦτο διόλου ἡ αὐτή. Διότι, καθόσον ἐπληθύνοντο οἱ λόγοιοι τοῦ ἔθνους, τόσον πλέον ἐφωτίζοντο καὶ οἱ χυδαῖοι, φιλοτιμούμενοι νὰ μιμῶνται πλειότερον ἢ ὀλιγότερον ὅσα ἤκουσαν, ἢ ἀνεγίνωσκαν γραμμένα ἀπ' ἐκείνων, καὶ νὰ διορθώσωσι σύγχρονα μετὰ τὰς ἐννοίας καὶ τὴν ἔκφρασιν τῶν ἐννοιῶν αὐτῶν.

Ἄλλ' οἱ λόγοιοι τοῦ ἔθνους, ὡς ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὸν πολιτισμὸν, μετὰ τὸν πολιτισμὸν ὁμοίως διαμένουν, καὶ μ' αὐτὸν συναποθνήσκουν, ἂν κατὰ δυστυχίαν θανατώσῃ τὸν πολιτισμὸν ἢ δουλεία. Τότε τὸ ἔθνος ὅλον ἐπαναστρέφει εἰς τὴν ἀρχαίαν του βαρβαρότητα, καὶ οἱ λόγοιοί του, ἀντὶ νὰ γίνωνται κανόνες γλώσσης καὶ παράδειγμα εἰς τοὺς χυδαίους, τοὺς ἀκολουθοῦν ὡς ὀδηγούς. Τοῦτο δὲν γίνεται πάραυτα. Πρῶτον ἀρχίζουν νὰ φθειρώσωσι τὴν γραφομένην γλώσσαν, καὶ, μετὰ πρόφασιν νὰ τὴν καλλωπίσωσιν ἐπιπλέον, τὴν μολύνουν κατὰ μικρὸν μετὰ φράσεις καὶ λέξεις χυδαϊότητος, αὐξημένης τότε καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιμιξίαν ξένων καὶ βαρβάρων ἔθνων. Καὶ ἂν γεννηθῶσι μετὰ τῶν τινῶν μετὰ φαντασίαν

ἀγαλίνωτον εὑρεταὶ νέας φιλοσοφίας, μεταβάλλουν καὶ τὴν γλῶσσαν εἰς αἰνιγματώδη λαλιὰν σοφιστῶν, ἢ εἰς ψιττακῶν ἀκατανόητα ψελλίσματα.

Τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας. Δουλωθέντες εἰς τοὺς Μακεδόνας, ἔμβασαν εἰς τὴν γλῶσσαν πολλὰς λέξεις καὶ φράσεις Μακεδονικὰς, καὶ ἀκολουθήσαντες τοὺς διαδόχους τοῦ Ἀλεξάνδρου βασιλεῖς εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὴν Συρίαν (1), καὶ ἄλλα μέρη τῆς Ἀσίας, προσέλαβαν καὶ τὸν Ἀσιανὸν τοῦ λόγου χαρακτῆρα Ἰποκύψαντες ἔπειτα εἰς τὸν ζυγὸν τῶν Ῥωμαίων, τὴν ἔβαψαν καὶ μὲ Ῥωμαϊκὰ χρώματα ὅχι ὀλίγα. Καὶ ἐκ τούτων ἐγεννήθη ὁ λεγόμενος Παρακμάζων ἑλληνισμός.

Ἄλλ' ἡ τῶση δυστυχία δὲν ἴσχυσεν ἀκόμη νὰ ἐξαλείψῃ τὸ κάλλος τῆς γλώσσης, ἕως οὗ ἐγεννήθη ἡ φιλοσοφία τῶν Νεοπλατωνικῶν (2). Οἱ Νεοπλατωνικοὶ οὗτοι φιλόσοφοι, συγκεράσαντες εἰς ἓν τὰ Πυθαγορικὰ, τὰ Πλατωνικὰ, τὰ Στωϊκὰ, μὲ τοῦ Ζοροάστρου, τῶν Χαλδαίων, τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων δόγματα, ἔπλασαν νεοφανῆς καὶ τερατώδεις φιλοσοφίας, ἢ μᾶλλον Θεοσοφίας, σύστημα, ὅπου ἔμβαινεν ἢ μὲ τὰς ἀύλους οὐσίας κοινωνία τῆς ψυχῆς εἰς τὸν παρόντα κόσμον, ἢ μαγεία, ἢ ὄνει-

(1) Ἐκ τούτου ἐγεννήθησαν τὰ ἐπίθετα, Συρομακεδόνες καὶ Συρθέλληνες· ἐκ τούτου καὶ ὁ λεγόμενος Ἀσιανὸς τοῦ λόγου χαρακτῆρ. — (2) Περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος, καὶ ἀπεσβέσθη περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἕκτης, χωρὶς ὅμως νὰ συναποσβεσθῶσι καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς κακὰ· ἐκ τῶν ὁποίων ἐν ἤτο καὶ ἡ εἰσαχθεῖσα εἰς τῶν χριστιανῶν θεολόγων τὰ βιβλία κατάχρησις τῆς λεγομένης ἀλληγορικῆς ἐξηγήσεως τῶν Γραφῶν.

ροκρισία, ἡ ἀστρολογία, ἡ προφητεία τῶν μελλόντων, ἡ μὲ ἐπωδάς (1), περιάπτα (2) καὶ φυλακτήρια (3) ἰατρεία ἢ προφυλακὴ ἀρρώστημάτων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἰς μωρῶν ἀπάτην ὅχι πάντοτε ἀπὸ μωροῦς εὐρημένα γοητεύματα, ὀνομαζόμενα κομπαστικῶς Θεουργικὰ ἐνεργήματα, ὡς ὠνόμαζαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν των, Θεουργικὴν ἀγωγὴν (4).

Τοιαύτη φιλοσοφία, σπειρομένη καὶ εἰς τοὺς σοφοὺς καὶ εἰς τοὺς ἀσόφους τοῦ ἔθνους, ἔπρεπε φυσικὰ νὰ διαστρέψη καὶ τὰς ἐννοίας του, καὶ ἀκολούθως τὴν γλῶσσάν του. Ὁ προφορικὸς λόγος εἰκονίζει πάντοτε τὸν ἐνδιάθετον. Καθὼς φρονεῖ ἢ συλλογίζεται καθένας, παρόμοια καὶ ἐκφράζεται, ὡς ἔλεγεν ὁ Κωμικὸς, σκώπτων τινὰς συγχρόνους του ποιητὰς (5),

— Ὁ Σοφοκλῆς αἰσχρὸς ὢν αἰσχρῶς ποιεῖ·

Ὁ δὲ Ξενοκλῆς ὢν κακὸς κακῶς ποιεῖ·

Ὁ δ' αὖ Θεόγνης ψυχρὸς ὢν ψυχρῶς ποιεῖ.

Ἡ ἱστορία, καὶ παλαιὰ καὶ νέα, δέν μας συγχωρεῖ νὰ διστάσωμεν περὶ τοῦ συγχρονισμοῦ τῆς διεστραμμένης φιλοσοφίας μὲ φιλολογίαν διεστραμμένην. Καὶ ἂν ἀφανίζοντο ὅλα τᾶλλα τῶν τότε φιλοσόφων καὶ τῶν φιλολόγων ὑπομνήματα, ἤρκει τοῦ Λουκιανοῦ

(1) Γαλλ. Enchantemens, incantations. — (2) Amulettes. — (3) Talismans. Λέξις ἀπὸ τοῦ Ἄραβας δανεισμένη· οἱ ὅποιοι ὅμως τὴν ἔπλασαν ἀπὸ τὸ Τέλεσμα, λέξις τῶν Νεοπλατωνικῶν, ἢ καὶ τῶν μεταγενεσέρων Θεοσόφων συγγραφέων τοῦ μεσαιῶνος. Ἰδ. Δουκάγγ. Λέξις. Τέλεσμα. — (4) Ἰδ. Μαρίνου Πρόκλον, σελ. 22-23, ἔκδ. Boissonadc. — (5) Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 168.

ἡ μαρτυρία. Ὅστις ἀναγνώσῃ μὲ προσοχὴν ὅσα λέγει, εἰς τὸ ἐπιγραφόμενον Λεξιφάνης, καὶ εἰς ἄλλα πολλά του συγγράμματα (1), ὁ εὐφυστάτος οὗτος κριτὴς καὶ σκώπτης τῶν τοιούτων περὶ τῶν τότε φιλοσόφων, ἢ φιλολόγων, ἀκόμη καὶ περὶ τῶν ὑποκριτῶν Θεουργῶν ἢ Θεοσόφων, θέλει πληροφορηθῆν, ὅτι μὲ τοιαύτην ἀλλόκοτον φιλοσοφίαν ἔπρεπε φυσικὰ νὰ συνακμάζωσι, καὶ κακοὶ τῆς γλώσσης ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς. Τῶν ἀνθρώπων αἱ πλείοτεραι γνώσεις εἶναι μὲ τοιούτους δεσμοὺς συγκολλημέναι, ὥστε καμμία ἀπ' αὐτάς δὲν διαστρέφεται χωρὶς νὰ διαστρέψῃ ἐντάμα καὶ ἄλλας αὐτῆς γείτονας ἐπιστήμας.

Παρατήρησε τί γίνεται σήμερον εἰς τὴν σοφὴν Γαλλίαν, ὅπου σύγχρονα μὲ Νέα φιλοσοφία (πολὺ σεμνοτέρα, ὅχι ὅμως ἀποδεικτικωτέρα τοῦ Νεοπλατωνισμοῦ) βιάζονται νὰ προχωρήσωσιν ὁ Ἰησοῦϊτισμὸς καὶ ὁ Ῥωμαντισμὸς (2), ἢ, ὡς ἤθελε τὸν ὀνομάσειν ὁ Λουκιανὸς, Λεξιφανισμὸς. Τοῦτο μόνον διαφέρουν οἱ σημερινοὶ καινοτόμοι ἀπὸ τοὺς παλαιούς, ὅτι ἐκεῖνοι ἔφθειραν φιλοσοφίαν, φιλολογίαν, αὐτὴν τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἦθη τοῦ ἔθνους, ἕως καὶ νὰ τὸ δουλώσωσιν εἰς τυράννους ἀπανθρώπους· οἱ δὲ σημερινοὶ πολεμοῦνται ἀπὸ ἰσχυρότερον πολλῶν

(1) Ἴδε καὶ τὸ ἐπιγραφόμενον Πῶς δεῖ ἰστορίαν συγγράφειν, τὸ Ῥητόρων διδάσκαλος, καὶ τὸ Ἀλέξανδρος ἢ ψευδόμαντις. — (2) Χαρακτῆρα λόγου Ῥωμαντικόν (romantique) ὀνομάζουν σήμερον τὸν σπουδάζοντα νὰ εἰκονίξῃ τὴν φύσιν κακοζήλως, ὥστε νὰ ἐκφράξῃ καὶ αὐτὰ τῆς τὰ ἀνάξια ἐκφράσεως, χαρακτῆρα ἐναντίον τοῦ Κλασσικοῦ λεγομένου χαρακτῆρος. Ἡ παραγωγὴ τοῦ ἐπιθέτου εἶναι ἀπὸ τὸ Roman (μυθιστορία).

Λουκιανῶν ἀντίπαλον τὴν τυπογραφίαν. Ἡ ἀκαταμάχητος αὕτη Ἀθηνᾶ, πολυπλασιάζουσα καὶ σπεύρουσα ἐγρήγορα τὰ φῶτα, οὔτε εἰς τοὺς φωτισμένους Γάλλους συγχωρεῖ πλέον νὰ ἐπαναστρέψωσιν εἰς τὴν παλαιάν αὐτῶν βαρβαρότητα, καὶ ἡμᾶς ἔχει νὰ διδάξῃ πῶς νὰ ἀναλάβωμεν καὶ νὰ εὐσθῶσωμεν εἰς τὸ τελειότερον τὸν προγονικὸν πολιτισμὸν, καὶ πῶς νὰ μορφώσωμεν τὴν ἐθνικὴν γλῶσσαν, μὴ θυνάμεναι πλέον νὰ ἀναστήσωμεν τὴν παλαιάν.

Ἐπειδὴ ἡ γλῶσσα εἶναι κοινὸν καὶ δημοτικὸν ὄλων τῶν ὁμογλώσσων κτῆμα, τόση μόνον ἐξουσία συγχωρεῖται εἰς τοὺς καλλωπιστὰς αὐτῆς, ὅση δὲν τοὺς κάμνει ἀκατανοήτους εἰς τὸν ἀπαίδευτον λαόν. Εἶναι ὁμως καὶ πολλότατοι περιστάσεις ἀναγκάζουσαι τὸν γράφοντα νὰ μεταχειρίζεται καὶ λέξεις ἀγνώστους εἰς τοὺς πολλούς· ἀλλ' ἔχει καὶ τοῦτου θεραπείαν, ἂν φροντίξῃ νὰ τὰς θέτῃ (ὡς καὶ ἄλλοτε τὸ εἶπα) εἰς τόπαν ὅπου τρόπον τινὰ σχολιάζονται ἀπὸ τὰς συνοδευούσας λοιπὰς λέξεις, ἢ καὶ νὰ τὰς ἐξηγῇ μὲ ὑποσημείωσιν, διὰ νὰ γνωρίζωνται εἰς τὸ ἐξῆς ἀπ' ὅλους. Ἄν ἦναι χρέος τῶν λογίων νὰ συγκαταβαίνωσιν εἰς τὴν ἄγνοιαν τῶν χυθαίων, διὰ νὰ μὴν ἀκούωσι κατὰ πάσαν ὥραν ἀπ' αὐτοὺς τὸ,

Ἀμαθέστερόν πως εἶπέ καὶ σαφέστερον (1),

χρεωσοῦν ὁμως καὶ οἱ χυθαῖοι νὰ ἀναβαίνωσιν κατὰ μικρὸν πρὸς τοὺς λογιωτέρους, διὰ νὰ μὴν ἀποχυθαῖσθῶσιν ὀλίγελα. Δὲν εἶναι δίκαιον οὔτ' οἱ ἰδιῶται νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὴν ἀκαταληψίαν τῆς γλώσσης, διὰ τὴν ἄλογον ὄρεξιν τῶν ζητούντων ν' ἀναστήσωσι

(1) Ἀριστοφάν. Βατρ. 1445.

τὴν παλαιὰν γλῶσσαν, οὔτε πάλιν οἱ λόγιοι νὰ καταφρονήσωσι, πρὸς χάριν τῶν ἀπαιδευτῶν, τὸν καλλωπισμὸν καὶ πλουτισμὸν τῆς γλώσσης. Ἡ ἀνάσασις εἶναι ἀδύνατος* μέρος τι μόνον ἀπὸ τὸν πλοῦτον τοῦ νεκροῦ τούτου μᾶς ἐσυγχωρήθη νὰ κληρονομήσωμεν, καὶ νὰ τὸ συναρμόσωμεν μετὰ τὴν κοινὴν γλῶσσαν. Καὶ τὸ μέρος τοῦτο, κατ' εὐτυχίαν, εἶναι ἀσυγκρίτως πλουσιώτερον τῶν ἀπὸ τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν καταγομένων νεωτέρων γλωσσῶν (1).

Ὁ πλοῦτος οὗτος ἔδωκεν ἀφορμὴν καὶ εἰς τὸ ἀηδέστατον μίξο-βάρβαρον ὀνομαζόμενον ὕφος. Ἀπὸ πολλὰς συγχωρημένας τῆς παλαιᾶς μιμήσεις ἀπατώμενοι, ἐμβάλλομεν εἰς τὴν νέαν καὶ τὰ ἀσυγχώρητά, καὶ ἐξεναντίας καταφρονοῦμεν λέξεις καὶ φράσεις χρησᾶς, εὐρισκομένας πολλάκις καὶ εἰς τοὺς παλαιούς· συλλογίζομενοι, ὡς φαίνεται, τὸ « Ἐπειδὴ τοῦτο συγχωρεῖται, » διὰ τί ὄχι καὶ ἄλλο τοιοῦτον; » ἀλλ' εἶν' ἄλλος λογικώτερος συλλογισμὸς, τὸ « Μέχρι πόσου. » Τοῦτον ἀμελοῦντες, κοπιᾶζομεν κόπον μάταιον νὰ συγκλώθωμεν τὰ ἀσύγκλωστα, καὶ ἀπομακρύνομεν τοὺς ἀναγινώσκοντας ἀπὸ τὴν ἐνδεχσμένην ἐκ τῶν γραμμένων ὠφέλειαν.

(1) Ἰταλικῆς, Γαλλικῆς, Ἰσπανικῆς καὶ Λυσιτανικῆς γλώσσης. Εἰς τὸ Λεξικὸν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἀριθμήθησαν 29,712 λέξεις· εἰς τὸ Ἀγγλικὸν τοῦ Ἰώουσονος (Johnson), 36,784· τῶν Ἀρμενίων ἡ γλῶσσα ἀριθμεῖ 50,000 (ἴδ. L. SIMOND, Voyag. en Ital. et en Sicil. tom. I, pag. 66, 2e édit.) Εἰς τὴν ἐν Λονδίνῳ νέαν ἔκδοσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Θησαυροῦ τοῦ Στεφάνου ἀρίθμησε κατὰ συνηγετισμὸν (approximativement) ἓνας ἀπὸ τοὺς φίλους μου 150,000 λέξεων Ἑλληνικῶν.

Ἡ σημερινή μας γλῶσσα εἶναι ὅλη Ἑλληνικὴ, πλὴν ὀλιγωτάτων τινῶν λέξεων Ἰταλικῶν καὶ Τουρκικῶν· καὶ τούτων μόνων τὴν ἐξόρισιν χρεωσούμεν νὰ φροντίζωμεν, ὅπου τοῦτο εἶναι δυνατὸν, μεταχειριζόμενοι τὰς λοιπὰς, ὡς νὰ ἦσαν καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς καὶ ποιητὰς, μὲ τὴν χρειαζομένην μόνου κρίσιν, ποῖαι παρὰ ποίας, καὶ εἰς ποῖον λόγου χαρακτῆρα ἀρμόζουσι πλέον. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἀφανίσθησαν ἀπὸ τὰ συγγράμματα τῶν παλαιῶν· ἀλλ' ὁ ἀφανισμὸς τῶν δὲν ἀρκεῖ νὰ κάμῃ ὑποπτον τὴν γνησιότητά των· διότι οὔτε ὅλοι οἱ παλαιοὶ συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ σώζονται πλέον, καὶ εἰς τοὺς Γλωσσογράφους εὐρίσκονται πολλὰ, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδεμίᾳ φέρει παλαιὰν μαρτυρίαν. Καὶ ὡς πιστεύομεν τούτους, ἀκόμη καὶ ἀμαρτύρους, ὁμοίως πρέπει νὰ πισεύωμεν καὶ τὴν κοινὴν γλῶσσαν, ὡς σωζόμενον Ἑλληνικῆς γλώσσης Λεξικὸν ἀνέκδοτον. Εἰς δεῖξιν τούτου ἔφερα ὀλίγα τινὰ παραδείγματα, εἰς τὸ παρὸν Δοκίμιον, καὶ δὲν μ' ἔλειπαν πολὺ πλείοτερα, ἂν μ' ἐσυγχώρει ὁ καιρὸς νὰ τὰ σωρεύσω.

Τοῦτο μόνον προσθέτω τελευταῖον, ὅτι εἰς ὅσας ἐλάβομεν ἀπὸ τὸν παρακμάζοντα ἑλληνισμὸν λέξεις καὶ φράσεις, συνήργησε μάλιστα καὶ ἡ Παλαιὰ καὶ νέα Διαθήκη, συγγραμμένα καὶ αἱ δύο εἰς ἑλληνισμὸν παρακμάζοντα. Αὐτὰς ἀναγινώσκοντες ἢ ἀκούοντες ἀναγινωσκομένας καθημέραν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, φυσικὰ ἔπρεπε καὶ νὰ τὰς μιμηθῶμεν πολλάκις. Καὶ τοῦτο ἴσως ἐχρημάτισεν ἕν ἀπὸ τὰ αἴτια νὰ μὴν ἀποβαρβαρωθῇ ὀλότελα ἡ γλῶσσα.

ΔΙΑΛΕΓΟΝΤΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ⁽¹⁾

ΔΗΜΟΧΑΡΗΣ, ΠΑΣΙΧΑΡΗΣ.

Π. ΜΗΓΑΡΙ ΄ξεύρω κ' ἐγώ; Μόλις ἤρχισα νὰ σὲ λέγω ὅσα ἴδα εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ μοῦ διακόπτεις τὸν λόγον κατὰ πᾶσαν στιγμήν μὲ τὰς ἀπορίας καὶ μὲ τοὺς δισαγμούς σου.

Παράξενος, ἰδιότροπος ἄνθρωπος εἶσαι,

Δ. Ἰδιότροπος!

Π. Ναί, ἰδιότροπος· μὴ σε κακοφανῇ.

Δ. Ἐξω, ἰδιότροπος. Λέγε με σὺ, κοινότροπε, τὰ λοιπά.

Π. Ποῖα λοιπά! Μόλις μ' ἀφήκες ν' ἀρχίσω.

Δ. Μὴν ὀργίζεσαι, φίλε Πασιχάρη. Ποῖα εἶναι ἡ ἀρχὴ τῶν λόγων σου;

Π. Ποί' ἄλλη παρὰ τὴν παρουσίαν τοῦ νέου Κυβερνήτου, καὶ τὴν ὁποίαν τὸν ὑπεδέχθησαν λαμπροτάτην ὑποδοχὴν.

Δ. Τὴν ἐμπρόσμενα τοιαύτην ὑποδοχὴν. Καταβαρημένος ὁ ταλαίπωρος Ἑλληνικὸς λαὸς ἀπὸ τὰς προτέρας του ταραχὰς καὶ ἀκούων ἐκ τῆς φήμης πρώτην φοράν, ἄνδρα φιλέλληνα καὶ φιλόπατριν, ἐρχόμενον νὰ θεραπεύσῃ τὰς πληγὰς του,

(1) Ἰδ. τὸν Πρῶτ. Διάλογ. εἰς τὰς Διατρ. Ἐπικτ. Μερ. δεύτερ. σελ. ἀ-μ'.

ἔπρεπε φυσικά νά τόν ὑποδεχθῆ μέ τόσην χαράν, ὅσην ἤθελ' αἰσθανθῆν, ἂν εὔρισκε θῆσαυρόν ἀπροσδοκῆτως.

Π. Προσφυεσάτη παραβολή! Ναί! θῆσαυρόν ἀπροσδόκητον, καί θῆσαυρόν μέγαν.

Δ. Εἶθε μόνον, φίλε Πασιχάρη, μὴ συμβῆ.....

Π. Τὴν παροιμίαν ἀπεικάζω ὅτι ἔμελλες νά εἶπης, τὸ Ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θῆσαυρός.

Δ. Οὐδὲ τὴν ἐσυλλογίσθην, μὰ τὴν φιλίαν μας! σὺ τὴν λέγεις.

Π. Καί ἂν τὸ ἔλεγες, δὲν ἤθελα σέ ὄνειδίσειν. Ναί! Ἄνθρακες ὁ θῆσαυρός. Ὅχι ὁμως ἀπὸ τοὺς κοινούς τούτους ἄνθρακας, οἱ ὁποῖοι σέ μαυρίζουν ἢ σέ καίουν, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς πολυτίμους λίθους τοὺς ὀνομαζομένους Ἄνθρακας (1), ὁποῖους ἔχουν οἱ βασιλεῖς εἰς τὰ κειμήλιά των.

Δ. Εἶθε! εἶθε! φίλε μου. Μὴ μου ἀναφέρης μόνον μῆτε βασιλεῖς, μῆτε βασιλέων κειμήλια.

Π. Ἐτόσον εἶσαι μισοβασιλεύς;

Δ. Δὲν ἀρκεῖται, βλέπω, νά μαντεύης ὅσα οὐδὲ νοῶ, ἀλλὰ καὶ παρεξηγεῖς ὅσα λέγω. Ἄπαγε! δὲν μισῶ τοὺς βασιλεῖς. Ἄλλ' ἡ πολιτεία μας δὲν ἔχει τι κοινὸν μ' αὐτούς, καὶ κειμήλιον ἄλλο δὲν ἐπιθυμεῖ καὶ « Κτῆμα εἰς αἰεὶ » παρά τὴν ἀποκτημένην μὲ τὰ αἵματά της ἐλευθερίαν. Λέγε τὰ λοιπά.

Π. Τὸν ὑπεδέχθησαν, λέγω, ὡς ὑπεδέχθησαν πάλαι οἱ Συρακούσιοι τὸν Τιμολέοντα...

(1) Carboncles.

Δ. Τὸ εἶπες τοῦτο ἄλλοτε.

Π. Ἐπρόφητεῦ' ἄλλοτε , ὅτι ἔμελλε νὰ μιμηθῆ ὁ νέος κυβερνήτης τὸν Τιμολέοντα. Ἀλλὰ τώρα παραβάλλω καὶ τὴν πρὸς τοῦτον τῶν Συρακουσίων ὑποδοχὴν μὲ τὴν ὁποίαν ἔκαμαν οἱ σημερινοὶ Ἕλληνας πρὸς τὸν κυβερνήτην.

Δ. Ἐπειτα;

Π. Ἐπειτα ὑπῆγε μὲ τοὺς ὑποδεχθέντας , μέγα πλῆθος πολιτῶν , εἰς τὸν ναὸν , νὰ δοξολογήσωσι τὸν Θεὸν , καὶ νὰ τὸν παρακαλέσωσι νὰ μὴ συγχωρήσῃ νὰ ματαιωθῶσιν αἱ χρησαὶ ἐλπίδες , τοῦ μὲν λαοῦ , ν' ἀπολαύσῃ κυβερνήτην προνοητὴν τοῦ κοινοῦ συμφέροντος , τοῦ δὲ κυβερνήτου , νὰ εὔρῃ λαὸν εὐκόλον νὰ διδαχθῆ καὶ νὰ μάθῃ τὰ ἀληθινὰ του συμφέροντα.

Δ. Ἅγιον τοῦτο. « Ἐκ Θεοῦ τε ἄρχεσθαι , καὶ εἰς Θεὸν » ἀναπαύεσθαι. » Ἐποῦ τοῦτο ; ἐνθυμᾶσαι ;

Π. Ἦμην παρὼν , τὴν 12 Ἰανουαρίου (1828) , ἕνας ἀπὸ τοὺς συνοδεύοντας τὸν κυβερνήτην εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐξεφώνησε καὶ λόγον θαυμαστόν...

Δ. Τίς , καὶ ποῖον λόγον ;

Π. Μὴ μου διακόπτης καθώραν τὴν διήγησιν. Γνωρίζεις βέβαια , τὸν Θεόφιλον , τὸν σχολαρχήσαντα ποτὲ εἰς τὰς Κυδωνίας.

Δ. Μάλιστα.

Π. Ἐκεῖνος ἐξεφώνησε τὸν λόγον.

Δ. Ἐγκώμιον βέβαια τοῦ κυβερνήτου , κατὰ τοὺς παραδιδόμενους εἰς τὰ σχολεῖα μας ῥητορικοὺς περὶ ἐγκωμίων κανόνας.

Π. Ἐγκωμίασε τὸν κυβερνήτην, ὡς ἦτο δίκαιον· ἀλλὰ καὶ τὸν ἔδωκε νὰ καταλάβῃ, ὅτι ἡ τόση χαρὰ τοῦ λαοῦ διὰ τὴν παρουσίαν του ἐγεννᾶτο ἀπὸ τὴν ἐλπίδα ὅσων ἔμελλε κ' ἐχρεώσῃ νὰ προξενήσῃ καλῶν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν. Ἐκαμεν ἀρχὴν τοῦ λόγου τὴν γραφικὴν ταύτην ῥῆσιν. « Οὐκ ἄρξω ἐγὼ καὶ οὐκ » ἄρξει ὁ υἱός μου ἐν ὑμῖν· κύριος ἄρξει ὑμῶν » (1).

Δ...!....!

Π. 'Τί σέκεις μ' ἀνοικτὸν τὸ στόμα, τί ἀπορεῖς καὶ τί θαυμάζεις; ἢ δὲν σ' ἀρέσκει οὐδὲ τοῦτο;

Δ. Τόσον μ' ἀρέσκει, ὅσων ἦτον ἄκουσμα νέον εἰς ἐμὲ τὸ τοιοῦτον. Καὶ ἀπορῶ, ὅτι, γνωρίζων πόσον ἐπιθυμῶ τὰ τοιαῦτα, δὲν ἤρχισες τὴν διήγησιν ἀπ' αὐτὸ, καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν.

Π. Ὡς ὁ Ὅμηρος ἀπὸ τὴν Μῆνιν τοῦ Ἀχιλλέως! Ἐγὼ δὲν εἶμαι ποιητής· ἡ ὑποδοχὴ ἦτον ἡ πρώτη, ἀπ' αὐτὴν ἔπρεπε ν' ἀρχίσω πρώτην.

Δ. Ἐχεις δίκαιον, καλέ μου Πασιχάρη. Ἄλλ' ἔμελλα νὰ εἶπω, ὅτι αἱ ὑποδοχαὶ δὲν σημαίνουν τίποτε. Πολλοὺς λησᾶς, πολλοὺς τυράννους ὑπεδέχθησαν τὰ ἔθνη λαμπρῶς, καὶ ἐξεσγαρίσθησαν φωνάζοντες τὸ ΖΗΤΩ! ἄλλοι δι' ἀνόητον ἐλπίδα νὰ τρυγήσωσιν « Ἀπὸ ἀκανθῶν σαφυλὴν, ἢ ἀπὸ τρι- » βόλων σῦκα » (2), καὶ ἄλλοι, ἐλπίζοντες, νὰ συλληστεύωσι καὶ νὰ συντυραννῶσι μ' ἐκείνους. Σ' ἐδίδαξαν τὰ συμβάντα πρὸ τοῦ νῦν νέου κυβερνήτου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅτι ἐφάνησαν εἰς

(1) Κριτ. ή, 23. — (2) Ματθ. ζ', 16.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

λέ

αὐτήν καὶ τοιαῦτα ἀνδράποδα, τὰ ὅποια ἐζήτουν βασιλέα, μὲ
ἐλπίδα νὰ γενῶσιν αὐλικοί του....

Π. Κ' ἐγνώρισα κ' ἐσυνωμίλησα μὲ πολλοὺς τοιούτους.

Δ. Τῶν ὁποίων τέχνη εἶναι νὰ περιγυρίζωσι τοὺς ἄρχοντας
τῶν λαῶν, νὰ τοὺς κολακεύωσι, νὰ τοὺς φθείρωσιν, ἂν ἦναι
χρηστοί, νὰ τοὺς κατασένωσι χειροτέρους, ἂν ἦναι κακοί.

Π. Ἐγνώρισα μάλιστα τινὰς ἐξ αὐτῶν. . . .

Δ. Στείλέ τους εἰς τοὺς κόρακας καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς ὁμοί-
ους αὐτῶν.

Τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἓνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
Νόσφιν βουλεύωσιν. (1)

Δὲν θέλω νὰ τοὺς ἐξεύρω. Εἶπέ με, 'Ποίαν ἐντύπωσιν ἔκαμεν
ὁ λόγος τοῦ Ἱεροκλήρυκος εἰς τὰς ἀκοάς τοῦ κυβερνήτου; πῶς
τὸν ἐφάνη ἢ παρρησία τοῦ Θεοφίλου;

Π. Ὡς νὰ εἶχε πρῶτος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν καὶ συλλογισθῆν
καὶ ἀποφασίσειν νὰ πράξῃ « Οὐκ ἄρξω ἐγὼ, Κύριος
» ἄρξει. Τὸ ἔθνος μ' ἐπροσκάλεσεν ὄχι νὰ τὸ δεσπόζω, ἀλλὰ
» νὰ τὸ διδάσκω μὲ τὸ παράδειγμά μου, πῶς χρεωσεῖ νὰ
» δεσπόζεται ἀπὸ τὸν μόνον ὄντως δεσπότην καὶ κύριον, τὸν
» ΝΟΜΟΝ, ὅστις, ἐπειδὴ ἐτέθη ἀπὸ κοινὴν βουλήν καὶ
» φωνὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἶναι αὐτοῦ τοῦ δημιουργοῦ καὶ
» ὑψίστου δεσπότη φωνή. Ἄν ἡ Ἑλλάς ἐπεθύμει δεσποτεῖαν
» κοσμικὴν, εἶχε νὰ προσκαλέσῃ δεσπότην ἄλλον εὐγενέ-

(1) Ἰλιάδ. β', 346.

» ζερον, γεννημένον καὶ ἀναθραμμένον δεσποτικῶς. Γέμει ἢ
 » κομπάζουσα εἰς τὴν σοφίαν τῆς Εὐρώπῃ ἀπὸ τοιούτους
 » δεσπότας. Ἀπ' αὐτοὺς κἀνένα ἤθελε προσκαλέσειν μὲ τὴν
 » ὁποίαν ἔκαμαν οἱ Ἰουδαῖοι πρόσκλησιν εἰς τὸν Γεδεών·
 » Ἄρξον ἡμῶν καὶ σὺ, καὶ ὁ υἱός σου, καὶ ὁ
 » υἱός τοῦ υἱοῦ σου· καὶ ὄχι ταπεινὸν τῆς Ἑπτανήσου
 » πολίτην, ὅποῖος εἰμ' ἐγώ. »

Δ. Ἄγια λόγια, φίλε Πασιχάρη. Μακάριος, εἰάν τὰ ἐξεφώ-
 νησεν, ὡς τὰ ῥητορεύεις σύ! καὶ μακαριώτερος ἂν τὰ ἐσυλ-
 λογίσθη μὲ τὰ σωσά του! Μακάριος ἀκόμη καὶ ὁ φιλόπατρις
 συνήγορος τῆς ἔθνακῆς ἐλευθερίας Θεόφιλος, ὅστις ἔδωκεν ἀφ-
 ὀρμὴν τοιούτων λογισμῶν εἰς τὸν κυβερνήτην!

Π. Καὶ εἰς ἄλλους τινάς.

Δ. Ἰ Ποίους;

Π. Τοὺς ὁποίους ἔλεγεσ μωροὺς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔσειλαν
 ἀποσόλους εἰς τὴν Εὐρώπην ζητοῦντες, μὲ τὸν λύχνον εἰς τὰς
 χεῖρας, ΔΕΣΠΟΤΗΝ, καθὼς ἄλλοτε ὁ Διογένης, ἌΝΘΡΩΠΟΝ.
 Ἄς ἔχη δόξαν ὁ Θεός, ὅστις ἐσπλαγχνίσθη τὴν μωρίαν των,
 πέμψας εἰς αὐτοὺς ἀληθινὸν ἄνθρωπον, γνήσιον τοῦ Τιμολέοντος
 ἀπόγονον. Καὶ λέγω. . . .

Δ. Ἀρκοῦν, φίλε μου Πασιχάρη, τὰ λόγια· ἰσόρησέ μου
 καὶ πράγματα. Ἰ Τί ἔπραξε; τί πράσσει, ὁ Τιμολέων σου;
 Ἄρέσκουν αἱ πράξεις του εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὡς ἄλλοτε εἰς
 τοὺς Συρακουσίους ἢ κυβέρνησις τοῦ Τιμολέοντος;

Π. Ὅχι εἰς ὅλους.

Δ. Ὡς οὐδ' εἰς ὅλους τοὺς Συρακουσίους ἄλλοτε ἤρεσκεν ὁ

Τιμολέων. Τὸ εἰς ὅλους εἶν' ἀδύνατον· καὶ ὅστις τὸ ἐπιχειρήσῃ, κατανατᾶ νὰ μὴν ἀρέσκη μηδένα· διότι δὲν ἐμπορεῖ νὰ τὸ κατορθώσῃ χωρὶς νὰ πλανᾶ τοὺς πάντας. Τοῦ χρηστοῦ πολίτου ἢ καθ' αὐτὸ σπουδῆ εἶναι νὰ ἀρέσῃ τὸν νόμον, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἰσότητά. Μὲ τὴν ἀγίαν ταύτην, ἀντίπαλον τῆς ἀνθρωπαρεσκείας, ἀρέσκειαν θελεῖ φθάσειν τελευταῖον νὰ ἀρέσκη, ἂν ὅχι ὅλους, τὸ πλείοτερον ἐξάπαντος μέρος τοῦ ζῶντος γένους, καὶ ὅλην, χωρὶς ἐξαίρεσιν, τὴν ἐπερχομένην γενεάν.

Π. Εἶπε, δὲν ἐνθυμοῦμαι τίς ἀπὸ τοὺς παλαιούς, ἀσειευόμενος, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀρέσῃ τίς ὅλους, πλὴν ἂν γενῆ ζαχαρόπιπτα, « Εἰ μὴ πλακοῦντα γενόμενον. »

Δ. Ἄφες, φίλε μου Πασιχάρη, τὰ ἀσεῖα· εἶχες ἄλλο σπουδαιότερον νὰ φέρῃς.

Π. Ποῖον;

Δ. Τοῦ Ἀποστόλου (1) τὸ, « Εἰ γὰρ ἔτι ἀνθρώποις » ἤρρεσκον, Χριστοῦ δοῦλος οὐκ ἂν ἤμην. » Ὅστις κυβερνᾶ πολιτείαν, χρεωσθεῖ νὰ διάγῃ ὡς ἀληθινὸς ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, νὰ διδάσκῃ μόνην τὴν ἀλήθειαν, ὡς μόνην δυνατὴν νὰ γεννήσῃ τὴν ἐλευθερίαν, « Ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς » (2), καὶ νὰ ἀποσρέφεται τοὺς ὑποκρινομένους αὐτὴν ψευδαδέλφους καὶ ψευδαποστόλους, ὡς ἐπιβούλους καὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς θρησκείας τῶν πολιτῶν, ὡς ἐθνικοὺς, ὡς Κιαφήρους.

Π. Κιαφήρους!

(1) Πρὸς Γαλάτ. α', 10. — (2) Ἰωάνν. ἡ', 52.

Δ. Ἐξεύρεις τίνας ὀνομάζουσι Κιαφῆρ οἱ ἀληθινοὶ Κιαφῆροι καὶ ἀσεβέστατοι Τοῦρκοι.

Π. Τοὺς μὴ πισεύοντας εἰς τὸν Μωάμεθ, ὡς Θεοῦ προφήτην.

Δ. Ὅτι λοιπὸν σημαίνει εἰς ἐκείνους τὸ Κιαφῆρος (1), τοῦτο ἐσήμαινεν εἰς τὴν Ἰουδαϊκὴν καὶ εἰς τὴν Χριστιανικὴν ἐκκλησίαν τὸ ὄνομα Ἔθνος, καὶ τὸ ἐπίθετον Ἐθνικός. Ἐθνικοὺς ὠνόμαζαν ὅλους τοὺς εἰδωλολάτρους, ὡς πισεύοντες μόνοι αὐτοί, πρῶτοι οἱ Ἰουδαῖοι, ἔπειτα καὶ οἱ Χριστιανοί, τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν.

Π. Μ' ἐλάνθανε τοῦτο. Δὲν ἤξευρα ὅτι τὸ Ἐθνικός καὶ τὸ Κιαφῆρος εἶναι λέξεις συνωνύμοι.

Δ. Εὐκόλα θέλεις τὸ μάθειν ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Νέας διαθήκης. Εἰς τὴν Παλαιάν λέγει ὁ Δαυὶδ περὶ τῶν ἀρνηθέντων τὸν Θεὸν Ἰουδαίων, ὅτι ἀπὸ τὰ ἔθνη (ἤγουν ἀπὸ τοὺς Κιαφῆρους) ἐδιδάχθησαν τὴν εἰδωλολατρείαν (2). Εἰς τὴν Νέαν μᾶς παραγγέλλει ὁ Χριστὸς νὰ μὴ

(1) Ἀπὸ τοῦτο ἀκόμη τὸ Κιαφῆρ παράγουσι οἱ Γάλλοι ἐτυμολογηταὶ καὶ τὸ σύνθημα εἰς τὴν γλῶσσαν των *cafard*, τὸ σημαίνει τὸν προσποιοῦμενον Θεοσέβειαν δι' ἴδια τέλη καὶ συμφέροντα, εἰς ἓνα λόγον, τὸν Ὑποκριτήν. Τοιοῦτοι, κατὰ τῶν Τοῦρκων τὴν γλῶσσαν, Κιαφῆρ, κατὰ δὲ τὸ Εὐαγγέλιον, Ἐθνικοί, εὐρίσκονται μάλιστα μεταξὺ τῶν Μοναχῶν, καὶ ἐξαιρέτως τῶν Ἰησοῦιτῶν. — (2) « Ἐμίγησαν ἐν τοῖς ἘΘΝΕΣΙ, καὶ ἔμαθον τὰ ἔργα αὐτῶν, καὶ ἐδούλευσαν » τοῖς γλυπτοῖς αὐτῶν, καὶ ἐγεννήθη αὐτοῖς εἰς σκάνδαλον. » Ψαλμ. ρς', 35.

κάμνωμεν μακράς και πολυλόγους προσευχάς, καθώς οι Ἐθνικοί (1), ἤγουν καθώς οι Κιαφῆροι, και τὸν παρακούοντα τῆς ἀπ' αὐτὸν διδαχθείσης θρησκείας νὰ κρίνωμεν ὡς Ἐθνικὸν (2), ἤγουν ὡς Κιαφῆρον. Ἐξεύρεις ποία εἶναι ἡ διδαχὴ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Π. Ἡ ἀγάπη και ἡ εἰρήνη μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, εἰς ἓνα λόγον, ἡ φιλανθρωπία.

Δ. Τὴν ὅποιαν ὑποκρίνονται, δὲν ἔχουν ἀληθῶς, ὅσοι καταφρονοῦν τὴν ἰσότητα, ὅσοι ὑψόνονται ὑπὲρ τοὺς ἀδελφούς των μὲ τίτλους, μὲ παράσημα, μὲ προνόμια, ὅσοι ἀγαποῦν νὰ δεσπόζωσι τοὺς ἄλλους. Οἱ τοιοῦτοι δὲν εἶναι Χριστιανοί, ἀλλ' Ἐθνικοί, Κιαφῆροι.

Π. Καὶ αὐτοὶ Κιαφῆροι!

Δ. Δὲν τὸ λέγω ἐγὼ εἶναι λόγοι τοῦ Χριστοῦ. Θέλων νὰ διδάξῃ τοὺς ἀποστόλους τὴν ἰσότητα, ἔφερε παράδειγμα τῶν ἔθνικῶν τὴν ἀνισότητα. « Οἱ ἄρχοντες τῶν ἘΘΝῶΝ κατα- » κυριεύουσιν αὐτῶν, και οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν » οὐχ οὕτως δὲ ἔσαι ἐν ὑμῖν κ. τ. λ. » (3). Οἱ Κιαφῆροι ἀγαποῦν νὰ κατεξουσιάζωσι τοὺς ὁμογενεῖς των, και ὅσον μεγάλην ἐξουσίαν ἀποκτήσωσι, τόσον πλέον μεγαλύνεται ἡ ἀσέβεια και κιαφηρία των.

(1) « Προσευχόμενοι δὲ μὴ βαττολογήσητε, ὡς περ οἱ ἘΘΝΙΚΟΪ » δοκαῦσε γὰρ ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται. » Ματθ. 5', 7. — (2) Ἐάν δὲ και τῆς ἐκκλησίας παρακούση, ἔσω σοι » ὡς περ ὁ ἘΘΝΙΚΟΣ και ὁ τελώνης » Ματθ. 17. — (3) Λουκ. κ', 25.

μ'

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

Π. Καί λοιπόν οί νῦν βασιλεύοντες ἢ μοναρχοῦντες εἰς τήν φωτισμένην Εὐρώπην...

Δ. Ἐξεύρω τί σε ταρασσει· ἡ μὲ τὸ εὐαγγέλιον ἀσυμβίβαστος αὐτῶν ἐξουσία. Πράγμα ἀληθῶς παράξενον, πρᾶγμα ἀκατανόητον· εἰς μόνος ἄνθρωπος κατεξουσιάζων πολλάς μυριάδας λαοῦ, κατὰ δίκαιον (λέγει) κληρονομίας, ἤγουν ὡς κληρονομεῖ τοὺς οἴκους, τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ κτήνη τοῦ πατρός του.

Π. Ναι, τοῦτο μὲ ταρασσει, καὶ μάλιστα τὸ Κιαφῆρος.

Δ. Θέλουν παύσειν νὰ γίνωνται Κιαφῆροι.

Π. Πῶς;

Δ. Πηδῶντες ἐκούσιοι ἀπὸ τὸν Θρόνον κάτω, καὶ σχίζοντες τὸ διάδημα τῆς κεφαλῆς των.

Π. Διὰ τὸν Θεόν! φίλε μου, μὴ μᾶς ἀκούση κανεῖς! ! Τί συλλογίζεσαι, τί λέγεις;

Πῶς οὐχὶ ταρβεῖς τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη; (1).

Δ. Τίνα ἔχω νὰ φοβῶμαι σκεπασμένος μὴ τὴν εὐαγγελικὴν ἀσπίδα; Δέν σε εἶπα, Νὰ κρημισθῶσιν, ἀλλὰ Νὰ πηδήσωσιν ἐκούσιοι ἀπὸ τὸν Θρόνον, τὸν ὅποιον αὐτοὶ πρῶτοι, ὡς χριστιανοὶ, ἀποστρέφονται, καὶ νὰ ὀνομασθῶσιν ἀντὶ βασιλέων, μονάρχων, αὐτοκρατόρων, Πολῖται, ὄνομα ἀσυγκρίτως ἐνδοξότερον. Καὶ τὴν ἐκούσιον ταύτην τοῦ Θρόνου παραίτησιν μέλλουν νὰ τὴν χρεωστῶσιν εἰς τὴν τυπογραφίαν. Ἄλλ' ὁ περὶ τούτων καὶ τῶν τοιούτων λόγος εἶναι διεξοδικός, καὶ μᾶς

(1) Δίσχυλ. Προμ. δεσμ. 940.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

μά

μακρύνει πολύ από τὸ προκείμενον. Ἰστόρησέ μου τὰ λοιπὰ τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα διατριβῆς σου.

Π. Ἐπεθύμουν ὁμως. . . .

Δ. Εἶπέ με πρῶτον τὰ Ἑλληνικά, καὶ μετέπειτα, ἂν μᾶς τὸ συγχωρήσῃ ὁ καιρὸς, θελομεν ἐξετάσειν καὶ τῆς σοφῆς Εὐρώπης τὰ Κριαφηρικά.

Π. Ἐδιάλυσε πρῶτον τὴν Ἀντικυβερνητικὴν ἐπιτροπὴν καὶ τὴν Βουλὴν, σύνθετον ἀπὸ ὀγδοηκοντατέσσαρας ἀντιπροσώπων· τὸ ὁποῖον ἶδα μὲ μεγάλην μου χαράν.

Δ. Ἀὐτογνωμόνως, φίλε Πασιχάρη, τὴν ἐδιάλυσε;

Π. Μὲ τὴν συγκατάθεσιν τῆς Βουλῆς, καὶ μὲ ὑπόσχεσιν νὰ συγκροτήσῃ νέαν Βουλὴν, τὸν ἀκόλουθον Ἀπρίλιον.

Δ. Ἄλλ' εἰς τὸ ἀναμεταξὺ πῶς ἐδιώρισε τῶν πραγμάτων τὴν κυβέρνησιν, ἕως νὰ ἔλθῃ ὁ Ἀπρίλιος;

Π. Αὐτὸς κυβερνήτης, βοηθούμενος ἀπὸ συμβούλιον. . .

Δ. Ποίων καὶ πόσων;

Π. Εἴκοσιεπτὰ, ἐκ τῶν ὁποίων ἑννέα μόνοι κατὰ τὸ παρὸν, ἐψηφίσθησαν. Τούτων τὸ συνάθροισμα ὠνομάσθη Πανελληνιον.

Δ. Καλὸν ὄνομα τοῦτο!

Π. Εἶπέ, καὶ πράγμα καλόν.

Δ. Καὶ πράγμα καλόν. Ἄλλὰ πῶς ἔκαμε τὴν ἐκλογὴν;

Π. « Ἐκ τῶν ἐνότων. » Ἐξεύρεις ὅτι ἡ παροῦσά μας κατάστασις δὲν συγχωρεῖ ἀκόμη ἐκλογὰς ἀκριβεῖς καὶ τωόντι ἐκλογάς. Μίγμα ποικίλον ἀπὸ ἀληθῶς ἀξίους, καὶ ἀπὸ. . .

Δ. Ἐχωρὶς προσωποληψίαν κἄν;

Π. Μὴν ἀμφισβιάλλῃς περὶ τούτου.

Δ. Ἰσον, δίκαιον καὶ ὄντως χριστιανικὸν τοῦτο.

Π. Τόσον χριστιανικὸν, ὥστε συνέζηξε τὸν νέον μετὰ τὸν γέροντα, τὸν πένητα μετὰ τὸν πολυχρήματον. Ἐνας μάλιστα ἀπὸ τούτους τοὺς πανέλληνας καὶ παναχαιοὺς ἐδυσαρεστήθη τρόπον τινά (μετὰ εἶπαν) νὰ συνεδρεύῃ μετὰ νέον, ὅστις ἄλλον πλοῦτον παρὰ τὴν παιδείαν δὲν ἀπέκτησεν ἀκόμη.

Δ. Κιαφηρικὴ δυσαρέσκεια! « Οὐχ οὕτως δὲ ἔσαι ἐν ὑμῖν. »
Λέγε μ' ἄλλα χριστιανικώτερα.

Π. Ἐβαλεν εἰς τάξιν τὸ στρατιωτικόν.

Δ. Εἶχε χρεῖαν τάξεως μεγάλην. Ἐπιέρχονται ἀκόμη ὀπλισμένοι μετὰ ἀόπλων πολιτῶν οἱ στρατιῶταί μας;

Π. Ὅχι τόσον ὡς ἀρχήτερα. Τοῦτο ὅμως δὲν ἔβλαπτε πολὺ. Ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, ἔχαιρα βλέπων σολισμένους μετὰ ὄπλα λαμπρά τοὺς ἀγωνιστὰς τῆς ἐλευθερίας.

Δ. Αἱ παρελθοῦσαι τῶν ἀταξίαι, φίλε Πασιχάρη, καὶ αἱ ἐνδεχόμεναι νὰ συμβῶσι καθεξῆς, ἔπρεπε καὶ νὰ μετριάσωσι τὴν χαρὰν σου. Ὅσον ἀναγκαῖα εἶναι ἡ ὀπλοφορία εἰς καιρὸν καὶ τόπον, ὅπου πολεμοῦν τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἐλευθερίας τῶν οἱ πολῖται, τόσον κινδυνεύουν νὰ γενῶσι Κιαφῆροι, ὅταν ὀπλοφορῶσιν εἰς μέσας τὰς πόλεις. Τοιαύτη ἄκαιρος καὶ ἄτοπος ὀπλοφορία σημαίνει, ὅτι τὸ ἔθνος εἶναι ἀκόμη βάρβαρον. Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνας, πρὶν πολιτισθῶσιν ὀπλισμένοι περιήρχοντο εἰς τὰς πόλεις, ὡς οἱ εὐγενεῖς τῶν Γάλλων πρὸ τῆς πολιτικῆς μετασάσεως (1). Κ' ἐκεῖνοι μετὰ τῶν Ἑλλή-

(1) Πρὸ τῆς πολιτικῆς μετασάσεως, ἦτο καὶ τοῦτο ἐν ἀπὸ τὰ

νων ἐπολιτίσθησαν πρῶτοι, ὅσοι καὶ πρῶτοι ἀφῆκαν τὴν ὀπλοφορίαν.

Π. Ποῖοι;

Δ. Ἀπορῶ, πῶς ἐλησμόνησες τὸν Θουκυδίδην (1), ὅστις ἀποδίδει ταύτην τὴν τιμὴν εἰς τοὺς Ἀθηναίους· τοῦτο φέρει εἰς παράδειγμα καὶ ἄλλος ἱστορικός, λαλῶν περὶ ἄλλων Ἀσιανῶν βαρβάρων, ὠπλισμένων καὶ εἰς αὐτὰ των τὰ συμπόσια (2), ὡς οἱ Γιανιτζάρου τῶν Τούρκων.

Π. Ἄλλ' οἱ ἰδικοί μας στρατιῶται εἶναι καὶ τὸ γένος Ἕλληνες, καὶ τὴν θρησκείαν Χριστιανοί. Καὶ ἂν ὀπλοφορῶσι καὶ εἰς αὐτὰς τὰς πόλεις, δὲν τολμοῦν νὰ βλάψωσι κανένα των ἀδελφὸν καὶ συμπολίτην.

Δ. Μὴ με λέγεις, Χριστιανοί· Ἐν ἔμαθες ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, ὅτι καὶ οἱ Χριστιανοί ἐμόλυναν πολλάκις τὴν ἰεράν αὐτῶν θρησκείαν μὲ τὸν κιαφηρισμόν; Καὶ τοῦτον τὸν κίνδυνον τρέχουν μάλιστα, ὅσοι ὠπλισμένοι συναναστρέφονται μὲ ἀόπλους. Δὲν ἐγνώρισες ἀκόμη, βλέπω, τὴν ἀνθρώπινον φύσιν, ὡς τὴν

παράσημα τῆς εὐγενείας, τὸ σπαθίον εἰς τὸ πλευρόν. Περὶ τῶν Ἑλλήνων, λέγει ὁ Ἀριστοτέλης (Πολιτικ. II, 5 § 11) «Τοὺς γὰρ ἀρχαίους νόμους ἄοπλους εἶναι καὶ βαρβάρους· ἐσιδηροφόρουν τε γὰρ οἱ Ἕλληνες, καὶ τὰς γυναῖκας ἐωνοῦντο παρ' ἀλλήλων.»

(1) I, 6. «Ἐν τοῖς πρῶτοι δὴ Ἀθηναῖοι τὸν τε σίδηρον κατέθεντο, κ. τ. λ.» — (2) Omnestamen promisque, vel inter epulas festoque dies, gladiis cincti cernuntur. Quem Græcorum veterum morem abjecisse primos Athenienses, Thucydides est auctor amplissimus. AMM. MARCELL. *Rer. Gestar.* XXIII, 6, § 75.

ἐγνώριζεν ὁ ἀκριβοῦς παρατηρητὴς καὶ ζωγράφος τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν Ὅμηρος. Μὲ τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις,

—Αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος (1),

ἐπαράστησε τὸν μέγαν κίνδυνον τῆς ὀπλοφορίας. Ὅχι σίδηρος, ἀλλὰ καὶ μικρόν τι ραβδίον, χωρὶς ἀνάγκης βασταζόμενον, ἀρκεῖ νὰ ἀλλοιώσῃ τὸν ραβδοφόρον· τὸ παίξει πρῶτον περιστρέφων εἰς τὰς χεῖρας, τὸ δοκιμάζει ἔπειτα καὶ εἰς τὴν ράχιν τοῦ γαδάρου του, καὶ τελευταῖον τολμᾷ νὰ κρίνῃ τοὺς ὁμοίους του ὡς γαδάρους, διὰ τοῦτο μόνον ὅτι δὲν κρατοῦν ράβδον. Δὲν ἐξεύρω, φίλε Πασιχάρη, ἂν εἰς τοιαύτην περίστασιν ἤρκει νὰ σὲ παρηγορήσῃ τὸ ἀγαπητόν σου « Ἐδοξεν αὐτῷ » (2).

Π. Ὅχι, μὰ τὸν!... λίθον ἀπὸ γῆς ἤθελ' ἀρπάσειν, ἂν δὲν εὔρισκα ῥόπαλον νὰ παίξω κ' ἐγὼ εἰς τὴν ράχιν τοῦ ραβδοφόρου.

Δ. Τὸ ἀσφαλέςτερον εἶναι νὰ μὴ συγχωρῶσιν οἱ νόμοι εἰς κανένα τὰ τοιαῦτα παίγνια, διὰ νὰ μὴ γεννῶνται ἐξ αὐτῶν παρόμοια ἀντιπαίγνια·

—Αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.

Ἡ ἔμφυτος εἰς ὅλους φιλαυτία μᾶς κινεῖ εἰς τὴν κατάχρησιν παντὸς προτερήματος, καὶ μᾶς φέρει εἰς τὴν καταφρόνησιν τῶν ὁμοίων μας. Δύναμις σωματικὴ, φυσικὴ ἢ ἐπίκτητος, δύναμις πλούτου, δύναμις τινὸς ἀξιώματος, καὶ τοῦ πλέον

(1) Ὀδυσσ. π', 294. — (2) Ἰδε τὸν Πρῶτ. Διάλογ. σελ. κ'.

ταπεινοῦ, δύναμις διὰ τυχηράν ἀπὸ ἐνδόξους γέννησιν, αὐτὴ τοῦ σώματος ἢ στολὴ ἢ ἡ προσώρας θέσις, μᾶς σαλεύουν τὸν ἐγκέφαλον, καὶ μᾶς γίνονται τόσοι πειρασμοὶ νὰ φανταζώμεθα ἀνώτεροι ἐκείνων, ὅσους ἐσέρησεν ἡ φύσις ἢ ἡ τύχη παρόμοια προτερήματα. ἸΠοῖος πλούσιος ἐσυλλογίσθη ποτὲ, ὅτι ὁ πλοῦτος δὲν εἶν' ἄλλο παρά σωρὸς ἄψυχος μεταλλῶν, χωρὶς τὴν ὀρθὴν χρῆσιν τοῦ πλούτου, τὴν ὁποίαν διδάσκει μόνῃ ἡ ὀρθὴ παιδεία, καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς γεννωμένη ἀρετὴ καὶ φιλανθρωπία ;

Π. Κατὰ τὸ,

— Ἄφνειός βιότοιό, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν (1).

Δ. Ναι, φίλε Πασιχάρη, ὅταν τῆς τύχης ἢ τῆς φύσεως τὰ προτερήματα, ἀντὶ νὰ μᾶς προξενήσωσι τὴν φιλίαν τῶν ὁμοίων, μᾶς κατασένουν ἀφίλους, ἀνίστους καὶ ἀκοινωνήτους εἰς τοὺς ὁμοίους, γίνονται ἀληθινὰ ὑσερήματα, θρήνου πλέον παρά θραυμασμοῦ ἄξια. Ὅταν ὁ στρατευόμενος πολίτης, διότι εἶναι ὤπλισμένος, καταφρονῇ τὸν ἄοπλον καὶ ἡσύχως ἐργαζόμενον τέχνην τινὰ συμπολίτην, ἐξανάγκης γίνεται μισητὸς εἰς τοῦτον· οὐδὲ καταλαμβάνει ὁ ταλαίπωρος, ὅτι, ὡς τεχνίτης πολέμου, εἶναι ὀλιγώτερον χρήσιμος αὐτὸς εἰς τὴν πολιτείαν παρά τὸν ἐργαζόμενον κάμμίαν ἄλλην τέχνην εἰρηνικὴν. Ὁ πόλεμος εἶναι προσωρινὸν ἀνάγκης δυσυχέσατον ἔργον· αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστῆμαι αὐξάνουν τὸν νοῦν, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν πολιτῶν.

(1) Ἰλιάδ. ζ', 14.

Π. Ἀληθέςατον τοῦτο. . . .

Δ. Ὡσαύτως, ἐάν ὁ ἐκλεγόμενος ἀπὸ τοὺς συμπολίτας δικασῆς, ἀντιπρόσωπος, ἢ κυβερνήτης, λησμονήσας ὅτι ἐκλέχθη ὡς ἱκανὸς νὰ φυλάξῃ τὴν ἰσονομίαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος, μεταχειρισθῇ κατ' αὐτῆς αὐτὰς τὰς ἐμπιστευθείσας εἰς αὐτὸν τιμὰς, ἐξανάγκης ἀποβάλλεται εἰς τὸ ἐξῆς ἀπ' αὐτὰς, ἢ ἂν διὰ κακὴν του τύχην τὰς ἀρπάξῃ, ἢ τὰς κρατῇ μὲ βίαν, θησαυρίζει κατὰ τῆς κεφαλῆς του, ὡς κακῆς κακοῦ τυράννου κεφαλῆς, τὸ μῖσος ὅλων τῶν πολιτῶν.

Π. « Ὅργην ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως δικαιοκρισίας
« τοῦ Θεοῦ. » (1)

Δ. Ἀρμόδια ἐνθυμήθης τοῦ Ἀποστόλου τὴν ῥῆσιν. Αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἔλεγα ἔμφυτον εἰς ὅλων τὰς ψυχὰς φιλαυτίαν, μᾶς τυφώνει καὶ μᾶς τυφλόνει ὅλους, ὥστε μήτε μῖσος ἀνθρώπων, μήτ' ὀργὴν Θεοῦ πλέον νὰ φοβώμεθα.

Π. Δὲν ἐτάραξε ποτὲ τὴν κεφαλὴν μου ὁ τύφος.

Δ. Φαρισαίσεις, φίλε Πασιχάρη, συλλογιζόμενος, ὡς ἐκεῖνος, ὅστις εἶπε τὸ « Οὐκ εἰμί ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν
» ἀνθρώπων (2). »

Π. Δὲν εἶμαι Φαρισαῖος· τὴν ἀλήθειαν σὲ λέγω, Δὲν μ' ἐτάραξεν ὁ τύφος ποτέ.

Δ. Ὅυδὲ τύφος ἵππου ποτέ; Οἱ δλέθριοι πολιτικοὶ τύφοι γεννῶνται πολλάκις ἀπὸ μικροῦς τινος, τὸ φαινόμενον ἀθώους τύφους, ὁποῖος εἶναι τοῦ ἵππου ὁ τύφος.

(1) Πρὸς Ῥωμ. β', 5. — (2) Λουκ. ιη', 11.

Π. Δὲν καταλαμβάνω τί σημαίνει, τοῦ Ἴππου ὁ τύφος.

Δ. Τὴν ἄλογοῦ περιφάνειαν λέγω· ἢ δὲν ἐκάθισες ποτέ σου εἰς ἄλογον;

Π. Κ' ἐκάθισα, καὶ καθίζω συχνά.

Δ. Εἰπέ με εἰλικρινῶς, ἂν ἡ ψυχὴ σου εὑρίσκεται εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, καὶ τοῦ πεζοῦ, ἢ τοῦ καθημένου εἰς ὄνον.

Π. Ἐκαὶ πῶς εἶναι δυνατόν, καὶ μάλιστα ὅταν ὁ ἵππος ἦναι γενναῖος;

Δ. Τὸ αἶσθημα ἢ πάθος τοῦτο τῆς ψυχῆς ὀνομάζεται Ἴπποτυφία.

Π. Ἐνθυμήθην τώρα τὴν ὁποίαν ὁ Πλάτων ἐφοβεῖτο Ἴπποτυφίαν (1), οὐδ' ἄρνούμαι, ὅτι τὴν ἔπαθα πολλάκις.

Δ. Τὸ πάθος εἶναι φυσικὸν γένημα τῆς φιλαυτίας. Φρυάσσεται πρῶτον ὁ ἀναβάτης κατὰ τοῦ ἵππου, ὡς δυνατός νὰ συσέλλῃ τὰ φρυάγματα τοῦ ζώου, δεύτερον καταφρονεῖ ὄσους ἀπαντήσῃ καθημένους εἰς ὄνον, τρίτον καὶ τοὺς πεζοὺς, καὶ τελευταῖον, ἂν δὲν ἔχῃ τὴν ἐπιστήμην νὰ χαλινόνῃ τὴν ἵπποτυφίαν, ὡς χαλινώνει τὸν ἵππον του, κατανατᾷ εἰς τὴν αἰσχροὺν ἐπιθυμίαν νὰ ἄρχῃ, καὶ νὰ κατεξουσιάζῃ καὶ τοὺς ὁμοίους του λογικοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἄλογα ζῶα.

Π. Κακὸν τοῦτο.

Δ. Κακίση νόσος τῆς ψυχῆς, τὴν ὁποίαν θύνασαι νὰ ὀνομάσῃς Ἄρχοτυφίαν, ἐὰν ὁ τυφωμένος ἦναι ἄρχων, Ὀπλο-

(1) « Πλάτων ἐφ' ἵππου καθίσας, εὐθέως κατέβη, φήσας εὐλα· » βεῖσθαι μὴ Ἴπποτυφία ληφθῆ. » Διογ. Λαερτ. III, 39.

μή

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

τυφίαν, ἐὰν στρατιώτης, Δικοτυφίαν, ἐὰν δικαστής, Βουλευτοτυφίαν, ἐὰν βουλευτής, Πλουτοτυφίαν, ἐὰν κομπάζῃ εἰς πλοῦτον, καὶ Γενοτυφίαν, ἐὰν εἰς γένος. Ἐνθυμᾶσαι βέβαια τὴν παιδικὴν σου ἡλικίαν, ὅτε οἱ γονεῖς σου σ' ἐχάριζαν νέον φόρεμα, τὴν Λαμπρὰν ἢ τὰ Χρισοῦ-γεννα...

Π. Τὴν Στολιδοτυφίαν λέγεις. Μάλιστα τὴν ἐνθυμοῦμαι μ' ἔκαμνε νὰ καταφρονῶ ὅτινα ἀπὸ τοὺς συνομιληκὰς ἀπαντοῦσα ἐνδυμένον ταπεινότερα. Ἄπορῶ πῶς ἐλησμόνησες τοὺς τίτλους, σὺ ὁ ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν τίτλων.

Δ. Ὀνόμασέ την καὶ αὐτὴν Τιτλοτυφίαν.

Π. Γελιοτέραν τῆς Ἴπποτυφίας.

Δ. Καὶ πλέον δυσίατον παρὰ τὴν σωματικὴν ἀρρώσϊαν τὸν Τύφον.

Π. Ἐποίας λογῆς ἀρρώσϊαν;

Δ. Τὴν ὀνομάζουσιν Πυρετὸν τυφώδη, ἢ Τυφομανίαν.

Π. Ἐποῖα εἶναι τὰ συμπτώματά της;

Δ. Ἀρχίζει ἀπὸ μωρίαν, καὶ καταστᾶ εἰς λαμπρὰν μανίαν (1) ἀπαράλλακτα, ὡς οἱ φίλοι τῶν τίτλων, μωραίνονται πρῶτον, μὴ νοοῦντες ὅτι γίνονται μισητοί, ὡς καταφρονηταὶ τῆς ἰσότητος· ἀφοῦ δὲ τὸ νοήσωσι, σπουδάζουσιν μανικῶς νὰ κατασθῶσιν, ἂν δύνανται, καὶ φοβεροί.

(1) « Τυφώδεις λέγονται πυρετοὶ οἱ μετὰ νωθρείας γιγνόμενοι, » καὶ μετὰ ἐπιτάσεως ἐξιστάμενοι. » (Ἐρωτιαν.)

Π. Χαίρω, ὅτι ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος καταγίνεται εἰς τὴν ἰατροίαν ὄσων ὠνόμασες ψυχικῶν ἀρρώσθημάτων τύφου.

Δ. Ἐξέραπευσε τὴν τιλοτυφίαν;

Π. Μὲ τὸ παράδειγμά του, πρῶτος αὐτὸς παύσας νὰ ὀνομάζεται Κόμης.

Δ. Εὐγέ του! ἐμεταχειρίσθη, ὡς σοφὸς ἰατρὸς, τὸ δρασι-
κώτατον ὄλων τῶν μέσων. Τὰ λόγια καὶ αἱ συμβουλαὶ δὲν εἶναι
πλὴν « χαλκὸς ἡχῶν καὶ κύμβαλον ἀλαλάζον » μόνον τὸ
παράδειγμα ἰσχύει νὰ θεραπεύσῃ τοὺς τυφομανεῖς ἀρρώστους.

Π. Δὲν ὁμοιάζει τὸν ἐξοχώτατον ἰατρόν μου (δὲν σε λαν-
θάνει ὅτι Ἐξοχώτατοι τιλοφοροῦνται καὶ οἱ σημερινοὶ Ἱππο-
κράται), ὅσους μὲ παραγγέλλει καθημέραν τὴν δίαιταν, ἐνῶ
αὐτὸς τρώγει,

Μέχρις ἂν διδῶ τις, ἢ λάθῃ διαρρήγεις,

————— πίνει δ', ἕνα

Καλῶν μετρητῆν, τὸν δεκάμφορον πίθον (1).

Δ. Ἄ! φίλε Πασιχάρη, μακρύνεσαι ἀπὸ τὸ προκείμενον.

Π. ἔχεις δίκαιον. Ἐλέγα περὶ τοῦ κυβερνήτου μας, ὅτι
αὐτὸς πρῶτος ἔπαυσε νὰ ὀνομάζεται Κόμης· ἐμελλὰ νὰ προσ-
θέσω, ὅτι καὶ πρὸς ἄλλους γράφων, ἢ λαλῶν, τοὺς ὀνομάζει
μὲ τῶνομά των.

Δ. Εὐγέ του! Ὁ Λόρδος Βιρὼν, ἐξεναντίας, ὠνόμαζε
Πρίγκιπα τὸν Μαυροκορδάτον γράφων πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπε-
εγράφετο « Ἰῆς ὑμετέρας ὑψηλότητος εὐπειθῆς δοῦλος »

(1) Ἰδ. Ἀθήν. Χ, σελ. 415.

Your highness's obedient servant, καὶ (τὸ νόστιμον) εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιστολὴν, ὅπου ἔγραφε ῥητῶς ὅτι ἐπεθύμει νὰ μὴ δουλωθῇ ἡ Ἑλλάς εἰς ξένους, ὡς ἡ Βλαχία, ἡ Ἰταλία ἢ ἡ Ταυρικὴ Χερσόνησος, ἀλλὰ νὰ μείνῃ « Ἀληθῆς Ἑλλάς, ἐλευ- » θέρᾳ καὶ ἀνεξάρτητος » Truly Greece, free and independ (1). Ὠραία ἀνεξαρτησία! Θαυμασὴ πολιτεία, ἣτις ὑποφέρει νὰ σολίζωνται οἱ πολῖταιί της μὲ τίτλους Πριγκίπων, Δουκῶν, Βαρόνων, Κομητῶν, καὶ ἄλλων τοιούτων τυφομανικῶν καὶ κιαφήρων (2) ἀρρώσων! Ἀνεξαρτησία παρομοία τῆς Μολδαυικῆς ἢ Βλαχικῆς τῶν Ὀσποδάρων ἀνεξαρτησίας, οἱ ὁποῖοι ἐφύλαξαν καὶ αὐτὰ τὰ Τουρκικὰ ὀνόματα πολλῶν αὐλικῶν ὑπουργημάτων. Ἐνθυμᾶσαι βέβαια, ἂν σοῦ ἔγινε γνωστὸν, τὸν μνημονευθέντα εἰς χριστιανικὸν ναὸν, ἀπὸ χριστιανὸν ἱερέα, χριστιανὸν νεκρὸν, μὲ τὴν δέησιν « Ὑπὲρ ἀναπαύσεως καὶ συγ- » χωρήσεως τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ *** Καϊμακάμη (3). »

Π. Δέν με παραξενίζει τόσοσ ἡ Μολδοβλαχικὴ τυφομανία, ἐπειδὴ ἀπὸ Τούρκους καὶ ὑπὸ Τούρκους ἐσυγχωρεῖτο εἰς αὐτοὺς νὰ ἄρχωσιν, ὅσον παράξενον μὲ φαίνεται, ὅτι καὶ οἱ ἐλεύθεροι καὶ ἀνεξάρτητοι Ἄγγλοι ἀγαποῦν τοὺς τίτλους.

Δ. Ὡς εἶν' ἀκόλουθον νὰ τοὺς ἀγαπῶσιν ὅλα τὰ ὀλιγαρ-

(1) Ἰδ. STANHOP, *Greece, during Lord Byron's resid. in the countr. in 1823 and 1824*, Append. N° 1, pag. 125.

==== (2) Ἰδ. ἀνωτέρ. σελ. λθ'. — (3) Καϊμακάμης ὀνομάζεται εἰς τὴν Τουρκικὴν Βυζάντιον αὐλὴν ὁ ἐπίτροπος ἢ ὑποκατάστατος (substitut) τοῦ πρώτου Βιζήρου.

χικά πολιτεύματα. Ἐπειτα δὲν ἐξεύρω πῶς νοεῖς τὸ Ἀνεξάρτητον. Πολιτεῖαι ἀνεξάρτητοι δικαίως νομίζονται καὶ ὀνομάζονται, ὅχι τόσον αἱ μὴ ἐξαρτώμεναι ἀπὸ ἀλλογενῆ ἄλλην πολιτείαν, ἢ βασιλείαν, ἀλλὰ πολὺ πλέον ἐκεῖναι, εἰς τὰς ὁποίας κἀνεῖς ἀπὸ τοὺς πολίτας δὲν κρέμεται ἀπὸ ἄλλον πολίτην, οὐδὲ γνωρίζει δεσπότην ἄλλον πλὴν μόνον τὸν νόμον. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, φίλε μου, ἡ φατρία τῶν ὀλιγαρχικῶν ἔφθειρε καὶ αὐτὸν τὸν ταλαίπωρον χρηστὸν λαὸν, καὶ τὸν ἔκαμεν ὄλων τῆς Εὐρώπης τῶν λαῶν δουλοπρεπέσατον (1). Ὑπαγε εἰς τοὺς Ἀγγλαμερικανούς, ἀν ἐπιθυμῆς νὰ θεωρήσης θεάμα ἐλευθεροπρεπές, λαὸν ὄντως ἀνεξάρτητον, ὅπου τιμᾶται ὁ ἀνώτερος τὴν φρόνησιν καὶ τὴν ἀρετὴν, ἀκόμη καὶ ὁ ἀνώτερος τὴν τύχην, ἀν ἡ τύχη δὲν τοῦ ἐσάλευσε τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ δὲν προσκυνεῖται οὐδὲ λατρεύεται κἀνεῖς ἀπὸ κἀνένα.

Π. Τοῦτο ζητεῖ νὰ κατορθώσῃ καὶ ὁ κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος· τοιαῦτα ἐλεύθερα φρονήματα σπουδάζει νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὰς ψυχὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

(1) En Angleterre, surtout les classes qui sont en contact plus immédiat avec les riches, sont d'une servilité qui surpasse tout ce qui est connu dans les autres pays chrétiens; tandis que c'est un fait digne de remarque, que l'Américain, dans les mêmes classes dépendantes de la société, est plus naturel, et moins humble dans ses rapports avec ses supérieurs, que même le paysan européen. J. F. COOPER, *Lettr. sur les mœurs et les institut. des États-Unis de l'Amér. septentr.* tom. I, pag. 108.

Δ. Καί πάλιν, Εὐγέ του! « Τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο » νὰ κατασῶσθῃ ἀληθινὸς σεβασὸς Λαοσώσης, ὡς ὁ Βασιγκτῶν, καὶ ὄχι Κιαφῆρος Λαοπλάνος. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ, ἀν δὲν φροντίσῃ καὶ τὴν παιδείαν τοῦ λαοῦ: Τί ἄλλο συνήργησε τόσον εἰς τὴν ἀξιοθαύμασσαν τῶν Ἀγγλαμερικανῶν πολιτικὴν κατάστασιν παρὰ τὴν παιδείαν; Εἰς κἀνὲν ἔθνος δὲν εὐρίσκεις τόσον ἀριθμὸν σχολείων, ὅσων ἔχουν ἐκεῖνοι (1).

Π. Ἀκούω, ὅτι καταγίνονται πολὺ εἰς τὴν παιδείαν τοῦ λαοῦ.

Δ. Εἰς μόνον τὸ Νεοβόρακον (2), μίαν ἀπὸ τὰς εἰκοσιτέσσαρας Ὁμοσπόνδους ταύτας πολιτείας, εὐρίσκεις πλειότερα σχολεῖα τῶν εὐρισκομένων εἰς ὅλην τὴν Γαλλίαν· καὶ αὐτὰ τῶν τὰ διδόμενα εἰς χεῖρας τῶν παιδαρίων στοιχειώδη βιβλία, ἔγιναν πολὺ τελειότερα τῶν Εὐρωπαϊκῶν ὁμοίων συνταγμά-

(1) Le nombre des écoles et collèges établis dans toute l'Union pour l'éducation des garçons est véritablement étonnant. MISS. WRIGHT, *Voyag. aux Etats-Unis d'Amér.* tom. I, pag. 45. — (2) En 1825 il y avait à Neu-Yorck 7773 écoles primaires, où 425,530 enfants étaient instruits, indépendamment de ceux élevés dans 656 pensions, dont on ne put évaluer le nombre à temps pour être compris dans ce calcul. J. F. COOPER, *Lettre sur les mœurs et les institut. des Etats-Unis de l'Amér. septentr.* tom. II, pag. 236.

των (1). Ἡ τόση πρόνοια τῆς κοινῆς παιδείας, ἔκαμε τὸν λαὸν φιλόσοφον (2).

Π. Λαὸς φιλόσοφος!!!

(1) Je puis vous affirmer, comme un fait certain, que les géographies et les histoires modernes qui sont lues par les enfants du peuple en Amérique, sont infiniment plus détaillées et plus exactes que celles dont on fait usage dans les pensions les plus renommées de Paris. J. F. COOPER, *ibid.* tom: I, pag. 161. Τοῦτο μάλιστα τὸ μέρος τῆς ἀλληλοδιδασκτικῆς ἔχει χρειάν διορθώσεως. Εἰς τοὺς πρώτους ἡμῶν ἀλληλοδιδασκτικούς πίνακας ἐξ-ανάγκης ἐμβήκασι πολλά τοῦ σκοποῦ ἀνοίκεια, ὡς εἶναι τὸ « Ἴππον καὶ » ἀναβάτην ἔρριψεν εἰς θάλασσαν » καὶ ἄλλαι τοιαῦται ῥήσεις γραφικαί. Ὁ σκοπὸς εἶναι ὄχι μόνον ἡ διδασκαλία τῆς ἀναγνώσεως, ἀλλὰ καὶ ἡ παιδιόθεν πλάσις καὶ μόρφωσις τῶν ἡθῶν. Ἐν εὐρίσκονται ῥήσεις ἄλλαι εἰς τὴν Παλαιάν, καὶ πολὺ πλέον εἰς τὴν Νέαν διαθήκην, αἱ ὁποῖαι, μεταφρασμέναι εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν δύνανται νὰ κτυπήσωσιν ἐπι-τυχέστερα τὸν σκοπὸν; Τοιαῦται εἶναι, ἀπὸ τὴν Παλαιάν, « Ἐπί καλὸν » ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπιτοαυτό; » (Ψαλμ. ρλγ', 1) « Ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος, ὡς πόλις ὀχυρά κ. τ. λ. » (Παροιμ. ιη', 19). Ἀπὸ τὴν νέαν, « Ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς » (Ἰωαν. η', 32), « Μὴ γίνεσθε δοῦλοι ἀνθρώπων » (Πρὸς Κορινθ. Α', ζ', 23), « Πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα' μείζων δὲ τούτων ἡ » ἀγάπη » (Ἀυτόθ. ιγ', 13). — (2) Les Américains sont des hommes instruits et des PHILOSOPHES libéraux, et l'on gagne plus d'instruction solide en les écoutant pendant une heure, qu'on ne ferait dans toute une soirée au milieu du premier corps littéraire ou diplomatique de l'Europe, etc. Miss WRIGHT, *Voyag. aux États-Unis d'Amér.*, Tom. I, pag. 157.

Δ. Ναί, λαὸς φιλόσοφος, ἂν πισεύης, ὡς ἐγὼ πισεύω, ὅτι ἡ φιλοσοφία δὲν ἐπαγγέλλεται ἄλλο τί παρὰ τὴν ὀρθωσιν τοῦ Λογικοῦ, μόνην δυνατὴν νὰ φυλάξῃ ἐλευθερίαν. Ἐνόσω ὁ λαὸς μένει ἀπαιδευτος, τὸ γένος μὴν ἐλπίζῃ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τυφομανεῖς ὀλιγαρχικούς. Ἡ ἀπαιδευσία τοῦ λαοῦ τοὺς γεννᾷ· αὐτὴ τρέφει καὶ ἐξάπτει τὸν κιαφηρικὸν τυφώδη πυρετὸν τῆς κεφαλῆς των, μὲ τοὺς ἀλόγους ἐπαίνους καὶ τὰς ἀνδραποδῶδεις ὑποκύψεις· αὐτὴ διασρέφει καὶ τῶν προσκυνουμένων καὶ τῶν προσκυνούντων τὸ λογικὸν, καὶ τοὺς κατασένει ἐντάμα ἀδίκους (1), τούτους, διότι δίδουν, ἐκείνους, ὅτι τολμοῦν νὰ δέχωνται μὴ χρεωσομένας τιμάς. Μόνη ἡ φιλοσοφία ὀρθώνει καὶ φωτίζει τὸν λόγον (2), διαλύουσα τὸ σκότος τῆς ἀπαιδευσίας· καὶ εἰς ταύτην τὴν διάλυσιν χρεωσθεῖ ἐξαιρέτως νὰ ἀσχολῆται ὁ κυβερνήτης.

Π. Δὲν ἔφυγεν οὐδὲ τοῦτο τὴν φροντίδα του. Παρὰ τὴν ἀλληλοδιδασκτικὴν μέθοδον, γνωσὴν καὶ πρὸ τῆς παρουσίας του εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐφρόντισε νὰ κατασῆσῃ πολλὰ σοικειῶδη σχολεῖα, καὶ διδασκαλεῖα τῆς Ἑλληνικῆς παλαιᾶς παιδείας, κυβερνώμενα ἀπὸ διδασκάλους ἐμπείρους.

(1) « Ἡ ἀπαιδευσία πολλὴν ἐνδίδωσι ῥοπήν εἰς ἀδικίαν. » Κλημ. ὁ Ἀλεξανδρ. Παιδαγωγ. III, 11, σελ. 245. — (2) « Ναὶ μὴν τὸ » κορυφαϊότατον, αὐτὴν ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΝ, ἐπιτήθευσιν ΛΟΓΟΥ ὉΡΘΟΤΗΤΟΣ ἀποδιδάσιν· ὡς ἐξ ἀνάγκης εἶναι τὸ πλημμελοῦμενον πᾶν » διὰ τὴν τοῦ λόγου διαμαρτίαν γινόμενον, καὶ εἰκότως καλεῖσθαι » ἀμάρτημα » Ὁ Αὐτ. Αὐτόθ. I, 13, σελ. 136.

Δ. Ἰοίους τινάς;

Π. Μακρὸν εἶναι νὰ τοὺς ὀνομάσω ὅλους. Σὲ λέγω μόνον τὸν Θεόφιλον.

Δ. Ἐκεῖνον, ὅστις ἐξεφώνησε τὸ εὐτυχέστατον καὶ εὐσεβέστατον, « Κύριος ἄρξει ὑμῶν; »

Π. Αὐτὸν ἐκεῖνον.

Δ. Χαίρω εἰς τὴν ἐκλογὴν τὴν ὁποίαν δὲν ἤθελε βέβαια δεχθῆν ὁ Θεόφιλος, ἂν δὲν ἔμελλε νὰ διδάσκη καὶ εἰς τὸ σχολεῖον, ὡς ἐδίδαξεν εἰς τὸν ἄμβωνα, τὸ « Κύριος ἄρξει ὑμῶν. » Οἱ νέοι μας μάλισα ἔχουν χρεῖαν, πρὶν ἀρχίσωσι νὰ κλυδωνίζωνται ἀπὸ τὰ πάθη, νὰ διδαχθῶσι τὸ ἀξιόλογον μάθημα τοῦτο, ὅτι αἱ νόμιμαί καὶ γνήσιαι πολιτεῖαι ἄλλην ἀρχὴν δὲν γνωρίζουν παρὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ νόμου καὶ τοῦ Θεοῦ· ὅτι ὁ πολίτης, ἂν ἦναι ἄρχων, χρεωσθεῖ νὰ ἄρχῃ, ὡς ὑπηρέτης τοῦ νόμου, ἂν ἦναι ἰδιώτης, μήτε νὰ ὑποφέρῃ ὁμοίου τοῦ ἄλλου πολίτου προσταγὰς, μήτε νὰ τολμᾷ αὐτὸς νὰ προσταύσῃ ἄλλον ὁμοίον τοῦ πολίτην. Τὸ πρῶτον τὸν καταφέρει εἰς τὴν ἀτιμον τάξιν τοῦ δούλου, τὸ δεύτερον τὸν ὑψώνει εἰς τὸν πολὺ ἀτιμότερον βαθμὸν τοῦ δεσπότη (1)· ἐναντία καὶ τὰ δύο τῆς διδασκομένης ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιον ἀδελφικῆς ἰσότητος· « Οὐχ » οὕτως δὲ ἔσαι ἐν ὑμῖν. » Δύσκολα δύναται νὰ τὰ ἀποφύγῃ, ὅστις δὲν μάθῃ παιδιόθεν νὰ τὰ μισῇ ὡς κιαφηρικά.

Π. Τὸ Παιδιόθεν μοῦ ἐνθύμησε τῶν παλαιῶν μας σχολείων τὰ θαυμασὰ διδάγματα· καταλαμβάνεις ποῖα λέγω.

(1) « Μηδενὸς μήτε τύραννον μήτε δούλον ἑαυτὸν καθιστάς. » Μάρκ. Αὐρήλ. Δ', λ', σελ. 31.

Δ. Τὰ ξυλοκοπήματα. Δουλοὶ δούλων τέκνα διδάσκοντες, ἀκόλουθον ἦτο νὰ προετοιμάζωσι τοὺς μαθητὰς εἰς τὴν ὑπομονὴν τῆς ἀσεβοῦς τῶν Τούρκων τυραννίας, καὶ εἰς τὴν τόλμην νὰ ἀσεβῶσι καὶ αὐτοὶ εἰς τοὺς ὑποδεεσέρους των. Εἰς τὰς ἐλευθέρως πολιτείας οὐτ' ὁ μαθητὴς ὑποφέρει νὰ ξυλοκοπῆται ὡς κτῆνος, καὶ ὁ τολμήσας νὰ ξυλοκοπῆ διδάσκαλος κολάζεται, ὡς διδάσκαλος τυραννίας (I). Διότι εἰς τοῦ ξυλοκοπούμενου τὴν ψυχὴν πρῶτον πάθος γεννᾶται ἡ ἐπιθυμία νὰ ξυλοκοπήσῃ τὸν ἀτιμασίην του. Τοιαύτη ἐκδίκησις εἶναι φυσικὴ, καὶ, τὸ φαινόμενον, δικαία· δὲν μένει ὅμως μέχρι τούτου τὸ πάθος, ἀλλὰ προχωρεῖ, καὶ μεταβάλλεται εἰς ἐπιθυμίαν νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς κἀνὲν ἐπάγγελμα πολιτικὸν, μικρὸν ἢ μέγα, ὅχι μόνον διὰ νὰ μὴ ξυλοκοπῆται πλέον ἀπὸ κἀνένα, ἀλλὰ καὶ νὰ ἔχῃ τὴν ἐξουσίαν, ἂν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, νὰ ξυλοκοπῆ αὐτὸς ἄλλους.

Π. Τοῦτο εἶναι ὑπερβολή· τοιοῦτοι λογισμοὶ δὲν γεννῶνται εἰς κἀνενὸς κεφαλὴν.

Δ. Ἐλησμόνησες ὅσα πρὸ μικροῦ ἐλέγαμεν περὶ τοῦ τύφου. Εἰς οὐδενὸς ἴσως κεφαλὴν γεννᾶται λογισμὸς ξυλοκοπήματος, ἂν περιορίζῃς τὸ ξυλοκόπημα, εἰς τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν.

(I) « Τολμᾶς νὰ με κτυπήσῃς; Διδάσκαλός μου εἶσαι, καὶ ὅχι » τύραννος » Osez-vous bien me frapper? vous êtes mon instituteur, et non pas mon tyran, εἶπε μικρὸν παιδάριον Ἀγγλομερικανὸν εἰς τὸν διδάσκαλόν του· καὶ ὁ διδάσκαλος ἐκολάσθη μὲ τὴν κατὰ τὴν τῆς σχολαρχίας, ὡς φορεὺς τῆς νεότητος. Ἰδ. MISS WRIGHT, *Voyag. aux États-Unis d'Amér.* Tom. II, p. 205.

Εἰς τὰς ἐλευθέρους ὁμοῦς πολιτείας, ὅστις ἀπὸ τοῦς πολίτας ἀπαιτεῖ ἀπὸ συμπολίτην ἄλλον μὲ βίαν ἄλλο τι παρ' ὅ,τι ἀπαιτεῖ ὁ Θεμέλιος μὲ κοινὴν τῶν πολιτῶν γνώμην νόμος, ξυλοκοπητῆς δικαίως λογίζεται· τύραννος κιαφῆρος ἐπιθυμεῖ νὰ κατασταθῆ.

Π. Ἐνόσω κυβερναῖ ὁ Καποδίστριας, ἔχων μάλισα συνεργὸν καὶ σύμβουλον τὴν Βουλὴν, δὲν εἶναι φόβος νὰ γεννηθῶσι τοιοῦτοι κιαφῆροι.

Δ. Καλὰ μ' ἐνθύμησες τὴν Βουλὴν. Μὲ εἶπες (1), ὅτι τὴν ἐδιάλυσε μὲ ὑπόσχεσιν νὰ συγκροτήσῃ νέαν ἄλλην τὸν ἐρχόμενον Ἀπρίλιον. Ἐτὴν ἐσυγκρότησεν, ὡς ὑπεσχέθη;

Π. Τὴν ἀνέβαλε.

Δ. Ἐκαὶ μὲ ποίαν πρόφασιν, νὰ ζήσης;

Π. Ὅχι μίαν, ἀλλὰ πολλὰς καὶ εὐλόγους· τὰς ὁποίας μὴ γνωρίζοντες πολλοὶ καὶ τὸν ὑποπτεύθησαν ἀλόγως, ὡς ὑπηρέτην τῆς Ῥωσικῆς αὐλῆς, καὶ ὅχι τῶν Ἑλληνικῶν νόμων.

Δ. Ὑποψίαν ἀλογον, τὴν ὁποίαν ὑποπτεύονται καὶ πολλοὶ τῆς Εὐρώπης πολιτικοί (2).

Π. Ἀλογωτάτην. Χρηστότερα ἐλπίζω ἐγώ.

Δ. Κ' ἐγὼ τὰς αὐτὰς ἐλπίδας ἔχω, φίλε Πασιχάρη, σπριζόμενος εἰς ἰσχυρὰ Θεμέλια.

Π. Ἐποῖα;

Δ. Τὴν φρόνησιν καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ κυβερνήτου. Ἡ ἀρετὴ

(1) Ἀνωτέρω σελ. μά. — (2) Ἰδ. τὴν ἐφημερίδα : *Courrier des Électeurs*, N° 1, 4 janvier 1829.

δὲν θέλει τὸν ἀφήσειν νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα του εἰς δεσπο-
τικὴν αὐλὴν, οὐδὲ νὰ φανῇ ὑπηρέτης Αὐτοκράτορος ἀπολύτου,
ἐνῶ δύναται νὰ ἀναστήσῃ τὸν Τιμολέοντα εἰς τὴν νέαν Ἑλλάδα,
κατὰ τὴν προφητείαν σου (I)...

Π. Ναι, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι μέλλει νὰ πληρωθῇ ἡ προφη-
τεία μου.

Δ. Ἄφες με νὰ τελειώσω τὸν λόγον. Ἡ φρόνησίς του πάλιν
θέλει τὸν διδάξειν, ὅτι οἱ μὲ τόσους ἀγῶνας ἀποκτήσαντες τὴν
ἐλευθερίαν Ἕλληνας, δὲν θέλουν ὑποφέρειν οὔτε τῶν Ῥώσων,
οὔτε κάμμίαν ἄλλην ξένην ἀρχήν. Δυνατὸν νὰ βιασθῶσι πρὸς
καιρὸν νὰ κλίνωσι τὸν αὐχένα εἰς ἀλλογενῶν ζυγόν· ἀλλ' ὁ και-
ρὸς οὗτος δὲν θέλ' εἶσθαι μακρὸς. . .

Π. Τῆς παιδείας καὶ τῶν φώτων τὴν δύναμιν λέγεις, ὅτι
θέλει συντέμειν τὸν καιρὸν.

Δ. Δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη τὸν λόγον. Δὲν εἶπ' ἀκόμη τὸ
ἰσχυρότατον ὄλων θεμέλιον τῆς ἐλπίδος μου. Ἐκρίνα καὶ κρίνω
τὸν Καποδίστριαν πολλῆς φρονήσεως καὶ μεγάλης ἀρετῆς ἄνδρα.
Ἀλλὰ τὸν ὑποθέτω προσώρας κλονούμενον, ὡς ἄνθρωπον,
ἀπὸ τὸν ἄνεμον τοῦ ἰδίου συμφέροντος· καὶ λέγω, ὅτι οὐδ' αὐτό
του τὸ προσωπικὸν συμφέρον τὸν συγχωρεῖ νὰ παραδράμῃ, ἐν
ἰῶτα ἢ μίαν κεραίαν, ἀπὸ τὴν πρόνοιαν τοῦ κοινοῦ τῆς Ἑλλάδος
συμφέροντος. Ἡ προσκάλεισι τῶν Ἑλλήνων ἔβαλε τὸν Καπο-
δίστριαν εἰς ἐπικινδυνολάτην θέσιν· τὸν ἐτόπισε μεταξὺ τῆς
ἐσχάτης ἀδοξίας καὶ τῆς ἀνυπερβλήτου δόξης. Ἐὰν κινήσῃ τὰ

(I) Ἰδ. τὸν Πρῶτ. Διάλογ. σελ. ν'.

βήματά του πρὸς τὸν μόνον ἔντιμον καὶ δίκαιον σκοπὸν τῆς κοινῆς εὐδαιμονίας, ἐὰν ἀκούσῃ τὴν συμβουλὴν τοῦ Ἀποστόλου, « τὰ μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκ- » τεινόμενος (1) » τὸν προσμένει ἡ αἰμίμητος δόξα μὲ τὰς χεῖρας ἀνοικτάς, νὰ τὸν περιλάβῃ καὶ νὰ τὸν σεφανώσῃ μὲ ἀμάραντον σεφανόν· ἐὰν ὀπισθοποδῆσῃ πρὸς ξένης καὶ ἀλλογενεῦς ἄλλης αὐλῆς συμφέροντα, καὶ προτιμήσῃ νὰ δουλεύῃ Ἀυτοκράτορας, ἀντὶ νὰ ᾖ πρῶτος τῶν ὑπηρετῶν Ἀυτονόμου πολιτείας, τὸν ἀπαντέχει ἡ ἐσχάτη ἀδοξία, καὶ αὐτὴ μὲ χεῖρας ἀπλωμένας ἢ κιαφρηκὴν, νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ σφιγκτὰ, καὶ νὰ... δὲν λέγω τί πλέον. Καταλαμβάνεις, φίλε Πασιχάρη, ὅτι, ὅσους εὐρεθεῖς εἰς τοιαύτην θέσιν, δὲν νοήσῃ πάραυτα, ποῦ τὸν καλεῖ τὸ συμφέρον του, καὶ ποῦ χρεωσθεῖ νὰ κινηθῇ, ἢ δὲν ἀνέγνωσεν οὔτε παλαιὰν οὔτε νέαν ἰστορίαν, ἢ τὴν ἀνέγνωσεν ὡς μυθολογίαν.

Π. Ἐγὼ δὲ σὲ βεβαιῶνω, ὅτι θέλει κινηθῆν ὅπου ἐκινήθη ὁ Τιμολέων. Ἐκείνου τὴν διαγωγὴν ἐμιμήθη ἕως τῶρα· ἐκείνου καὶ τὸ τέλος μέλλει νὰ λάβῃ.

Δ. Τοῦτο ἐλπίζω καὶ τοῦτο εὐχομαι κ' ἐγώ. Εἶπέ με, ἂν ὑποφέρῃ τῶν πολιτῶν τὴν παρρησίαν, ὡς τὴν ὑπέφερον ὁ Τιμολέων.

Π. Ὡς ὑπέφερε καὶ τὴν ἐπ' ἄμβωνος κήρυξιν τοῦ Θεοφίλου, « Κύριος ἄρξει ὑμῶν. »

Δ. Δὲν εἶν' ὁ λόγος περὶ ἐκκλησιαστικῶν διδασκῶν. Καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀπολύτους τῆς Εὐρώπης δεσπότες ὑπέφεραν

(1) Πρὸς Φιλιπ. γ', 14.

ἄλλοτε τοὺς ἱεροκήρυκάς των· ἀλλὰ τοὺς ὑπέφεραν εἰς αὐτὸν τὸν ναὸν, ὅπου μόνον ἐνδύνοντο προσώρας προβάτου δέρμα· μόλις ἀπελύοντα ἀπ' αὐτὸν, καὶ ἐγίνοντο, ὡς καὶ πρότερον ἦσαν, « δημοβόροι βασιλεῖς (1), τόσον χειρότεροι τῶν σαρκοβόρων λύκων, ὅσον ἤθελαν καὶ νὰ νομίζωνται καὶ νὰ ὀνομαζῶνται πατέρες τοῦ λαοῦ φιλόσοργοι.

Π. Ὡς ὁ αἰμοβόρος Σουλτάνος, ἀλλὰ...

Δ. Εἶπέ μᾶλλον χειρότεροι τοῦ Σουλτάνου. Ὁ Σουλτάνος εἶναι λύκος, ἀλλὰ λύκος καὶ ἀνυπόκριτος. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάσῃ ἀπὸ λύκους, λειτουργουμένους εἰς χριστιανικούς ναοὺς, καὶ μεταλαμβάνοντας Χριστοῦ μυσῆρια! Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ βρέχει τοὺς τοιούτους ὑποκριτὰς λύκους ὡς τὴν χάλαζαν, εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀπαιδευτῶν λαῶν (2).

Π. Διὰ τοῦτο μάλιστα φροντίζει καὶ ὁ κυβερνήτης μας τὴν παιδείαν τοῦ λαοῦ.

Δ. Τῆς ἀληθινῆς παιδείας θυγάτηρ εἶναι ἡ παρρησία, ἡγουν ἡ φανέρωσις τῆς ἀληθείας, καὶ ἡ ἄφοβος αὐτῆς κήρυξις ἐπὶ τῶν δωματίων (3). Τίς ὠφέλεια ν' ἀνάψῃς τὸν λύχνον τῆς παιδείας, ἔπειτα νὰ τὸν κουκλώσῃς μὲ μόδιον; ἢ νὰ τὸν σπρώ-

(1) Ἰλιάδ. α', 231. — (2) « Βασιλεύων ἄνθρωπον ὑποκριτὴν » ἀπὸ δυσκολίας λαοῦ » Ἰώβ λδ', 30. Κατὰ δὲ τὸ Ἑβραϊκὸν κείμενον, « Ἴνα μὴ βασιλεύσῃ ἄνθρωπος ὑποκριτῆς, ἵνα μὴ [γένωνται] βρόχοι » λαοῦ ». Οἱ ὑποκριταὶ τύραννοι μεταχειρίζονται τὰς παγίδας καὶ τὰ βρόχια. — (3) « Μὴ οὖν φοβηθῆτε αὐτούς... Ο' εἰς τὸ οὖς » ἀκούετε; κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωματίων » Ματθ. ι', 26-27.

ξης ὑπὸ κλίνην, ἀντὶ νὰ τὸν θέσης εἰς τὸν λυχνοστάτην; (1). Τοῦτο κάμνουν ὅσοι ἐκ τῶν ἀπολύτων δεσποτῶν φοβοῦνται τὴν ἐλευθερίαν τῆς τυπογραφίας, ἀντιφάσκοντες γελοίως αὐτοὶ εἰς ἑαυτούς. Ἐξ ἑνὸς μέρους συγκροτοῦν Ἀκαδημίας ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, συναθροίζουσι βιβλιοθήκας δημοσίους, ἀνοικτάς εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ σοφίζωνται, συγχωροῦν νὰ διδάσκωνται οἱ νέοι εἰς τὰ φροντιστήρια τὴν γλῶσσαν τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ῥωμαίων, καὶ νὰ ποτίζωνται καθημέραν ἀπ' ἐκείνας τὸ γλυκὺ τῆς ἐλευθερίας ποτήριον, σέλλουσι μὲ βαρείας δαπάνας περιηγητάς εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, νὰ μετακομίζωσιν ἐκεῖθεν νέας γνώσεις, ἀνταμείβουσι μὲ βασιλικὰς τιμὰς καὶ συντάξεις ἐτησίους τοὺς, ὅσοι εὐτύχησαν ν' αὐξήσωσιν ἐπιστήμην ἢ τέχνην τινά· καὶ ἀπὸ τᾶλλο, ἐμποδίζουσι τὴν τυπογραφίαν νὰ κηρύττῃ ὅ,τι δύναται νὰ τελειοποιήσῃ τὴν Πολιτικὴν ἐπιστήμην, τὴν μόνην γνώσιν, ἣτις ἔχει νὰ φέρῃ τὴν διδασκομένην ἀπὸ τὴν θρησκείαν παγκόσμιον εἰρήνην, χωρὶς τῆς ὁποίας οὔτε παροῦσαν οὔτε μέλλουσαν εὐδαιμονίαν ἔχουσι νὰ ἐλπίζωσιν οἱ ἐπαγγελλόμενοι ἐνάρετοι καὶ ἍΓΙΟΙ ἄνθρωποι (2).

Π, Ὡραῖον τὸ παράδειγμα τοῦ λύχνου καὶ τοῦ λυχνοστάτου.

Δ. Τοιοῦτον λυχνοστάτην ἱερὸν μᾶς ἐχάρισεν ἡ Πρόνοια τὴν τυπογραφίαν. Ὅπου τὴν βλέπεις ἐλευθέραν, ἐκεῖ πίστευε ὅτι εἶναι

(1) « Μήτι ὁ λύχνος ἔρχεται, ἵνα ὑπὸ τὸν μόδιον τεθῆ, ἢ ὑπὸ » τὴν κλίνην, οὐχ ἵνα ἐπὶ τὴν λυχνίαν ἐπιτεθῆ; » Μάρκ. δ', 21.

(2) « Εἰρήνην διώκετε μετὰ ΠΑΝΤΩΝ, καὶ τὸν ἍΓΙΑΣΜΟΝ, » οὐ χωρὶς οὐδεὶς ὄψεται τὸν κύριον. » Πρὸς Ἑβρ. ιβ', 14.

ἀρετῇ, εἰρήνῃ, ἀσφάλειᾳ, ἐλευθερίᾳ τῶν πολιτῶν ὅπου πολεμεῖται, ἐκεῖ, μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι ἐγεννήθη ἢ κυφορεῖται τύραννος.

Π. Δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου· εἰς τὰ πολιτικά ὅμως νομίζω ὅτι χρειάζεται, δὲν λέγω ἐμπόδισις, ἀλλὰ κάποια ἐπαγρύπνησις, εἰς τοὺς ἐφημεριδογράφους μάλιστα.

Δ. Ἐλησμόνησες καὶ πάλιν ὅσα ἐλέγαμεν καταρχὰς, καὶ ὅμως ἐξ ἐκείνων συμπεραίνεται ἀναντιρρόητως, ὅτι τὰ Πολιτικά, χωριζόμενα ἀπὸ τὰ Φρησκευτικά, γίνονται Κιαφηρικά. Ἡ φοβεῖσαι τὴν κατάχρησιν τῆς ἐλευθερίας τοῦ τύπου;

Π. Ταύτην μάλιστα. Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ἀποῦ μία ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, ἐπαγγελλομένη παρρησίαν ἀνεξάρτητον (1), εἶπε μυρία κακὰ κατὰ τοῦ συμπολίτου καὶ συντοπίτου μας. Ἐξεύρεις ποίου λέγω.

Δ. Τὰ μυρία κακὰ, ἂν ἦναι συκοφαντίαι, ἢ δυσφημίσεις, πρέπει νὰ κολάζωνται αὐστηρῶς ἀπὸ τοὺς νόμους. Ἄν ἦναι ἀπὸ τὰς συνήθεις τῶν κακὰ ἀναθραμμένων ἀνθρωπίσκων φλυαρίας, κολάζει αὐτὸς ἑαυτὸν, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνεται, ὁ φλυαρογράφος, καὶ σολίζεται μὲ σίγματα πολὺ πλέον ἄσχημα παρὰ τὰ συνήθη εἰς τοὺς ἀγρίους σωματικά σίγματα (2).

Π. Ἡ πῶς τοῦτο;

Δ. Τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε, φίλε Πασιχάρη, ἀλλὰ πρέπει νὰ μεταλέγεται συχνά, ὡς ἐν ἀπὸ τὰ μυρία τῆς ἱερᾶς τυπογραφίας καλά. Δὲν σε λανθάνει βέβαια ποιὸν ἐπίθετον δίδει ὁ Ὅμηρος εἰς τὰ λόγια.

(1) Ἰδ. Γενικ. ἐφημερίδ. τῆς Ελλάδ. 1828, Ἀριθμ. Ι. ——— (2) Ta-touages.

Π. « Ἐπεα πτερόεντα » (1) τὰ ὀνομάζει.

Δ. Τὰ πτερωτὰ ταῦτα λόγια, εὐθύς ἀποῦ πετάξωσιν ἀπὸ τὸ σῶμα, ὡς τὰ ἀπολυόμενα ἀπὸ κλωβίου πωλία, δὲν εἶναι πλέον εἰς τὴν ἐξουσίαν μας νὰ τὰ ἀναλάβωμεν· ἐπαινούμεθα μόνον, ἂν ἐλαλήσαμεν χρησά, κατηγορούμεθα, ἂν ἐφλυαρήσαμεν, ἀλλὰ πρὸς καιρὸν καὶ τὰ δύο. Ἐάν ὁμως, μὴν ἀρκούμενοι νὰ τὰ προφέρωμεν, θελήσωμεν καὶ νὰ τὰ γράψωμεν, ἢ νὰ τὰ τυπώσωμεν, τί ἄλλο κάμνομεν παρὰ νὰ τῶν κόπτωμεν τὰ πτερά μὲ τῆς τυπογραφίας τὸ ψαλίδιον, καὶ νὰ κερδαίνωμεν ἔπαινον, ἢ ν' ἀλειφώμεθα καταισχύνην αἰδίου;

Π. Τοῦτο μάλισα ἀπορῶ, ὅτι δὲν φοβοῦνται τινὲς ταύτην τὴν ἀλοιφήν.

Δ. Ἐπρεπ' ἐξεναντίας νὰ ἀπορῆς, ὅτι δὲν γράφουν πλειότερα. Ἄντι νὰ ὑποπτεύωνται καταισχύνην, αἰσθάνονται μεγάλην ἠδονὴν αὐτοί, ὅταν κρατῶσι κονδύλιον, ὡς λέγει ὁ Γάλλος Σατυρικός.

Un sot en écrivant fait tout avec plaisir (2),

Χαρὰν αἰσθάνει ὁ μωρὸς πολλὴν ὅσάκις γράφει,

(1) Ἰλιάδ. α', 201. — (2) BOILEAU, *Satyr.* II, 87. Ἄλλου δὲ πάλιν (*Satyr.* IV, 90), σκώπτει μὲ τοῦτον τὸν στίχον,

Chapelain veut rimer, et c'est-là sa folie,

τὸν ποιητὴν τοῦ ἀδόξοτάτου ποιήματος, ἐπιγραφομένου, Ἡ Παρθένος, προσθέτει τὴν ἀξιομνημόνευτον, διὰ τὸν λακωνισμόν, σημειώσιν ταύτην· « Προτοῦ τυπωθῆ τὸ ποίημά του, (Ἡ Παρθένος) ἐκρίνετο ὁ » πρῶτος ποιητὴς τοῦ παρόντος χρόνου· ἢ τύπωσις τὰ ἐχάλασεν ὅλα, »

καὶ ἐλπίζουν νὰ τὴν μεταδώσωσι καὶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας, καὶ νὰ λάβωσι παρ' αὐτῶν ἀμοιβὴν τὸν ἔπαινον.

Π. Δὲν ἔλειψαν νὰ κεντήσωσι κ' ἐμέ.

Δ. Δὲν ἔλειψες βέβαια οὐδὲ σὺ νὰ τοὺς ἐκδικηθῆς μὲ τὸ ἀγαπητὸν καὶ σύνηθές σου, Ἐδοξεν αὐτῷ.

Π. Τὸ ἐμάντευσες. Τοῦτο εἶπα, Ἐδοξεν αὐτῷ. Δὲν ζαλιζομαι ἐγὼ τόσον εὐκόλα ἀπὸ τὰ τοιαῦτα.

Δ. Ἀρκεῖ τὸ Ἐδοξεν αὐτῷ διὰ τὰ πτερόεντα μωρολογήματα. Ἀλλὰ διὰ τὰ ψαλιδισμένα μὲ τῆς τυπογραφίας τὸ ψαλίδιον, νὰ σὲ διδάξω, ἂν ἀγαπᾷς, ἄλλην ὄχι ἄδικον ἐκδίκησιν.

Π. Ἡ Ποίαν;

Δ. Παρακάλει, συμβούλευε τὸν ψαλιδιστὴν, νὰ μὴ παύῃ νὰ ψαλιδίζῃ καθημέραν τὰ πτερόεντά του φλυαρήματα μὲ τὸ κοπτερόν τῆς τυπογραφίας ψαλίδιον, διὰ νὰ γίνεταί καταφανὴς εἰς τοὺς ζῶντας, καὶ ἀείμνηστος εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ ζήσωσιν ἡ μανία του.

Εἰσὶ καὶ ἐν Μούσῃσιν Ἐριννύες, αἱ σε ποιοῦσι

Ποιητὴν, ἀνθ' ὧν πολλὰ γράφεις ἀκρίτως.

Τοίνυν σοῦ δέομαι, γράφε πλείονα· μείζονα γάρ σοι

Εὐξασθαι ταύτης οὐ δύναμαι μανίαν (1).

Π. Νόσιμον τοῦτο, καὶ καλὸν νὰ ψαλιδισθῇ.

Cet auteur, avant que son poème de la PUCELLE fût imprimé, passoit pour le premier poète du siècle; l'impression gâta tout.

(1) Ἰδ. Πρόδρομ. Ἑλληνικ. Βιβλιοθ. σελ. λβ'.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ξέ

Δ. Ἐφαιλιδίσθη πρὸ πολλοῦ· ἀρκεῖ μόνον νὰ μεταγράφεται καὶ νὰ μετατυπώνεται. Ἀλλὰ δὲν με εἶπες, διὰ τί καὶ τίς σ' ἐκέντησε.

Π. Διὰ τὴν εὐχαριστήριον ἐπιστολὴν μου πρὸς τοὺς Ψυρανοὺς, οἱ ὁποῖοι μ' ἐπολιτογράφησαν.

Δ. Σ' ἐπολιτογράφησαν! Οἱ Ψυρανοί! Ἐχωρίσθησαν λοιπὸν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν πολιτείαν!

Π. Ἀκόμη καὶ οἱ Ὑδραῖοι, καὶ οἱ Σπετσιῶται, καὶ ἄλλοι πολλοὶ νησιῶται....

Δ. Ἐχωρίσθησαν καὶ αὐτοί;

Π. Ἄπαγε! Μ' ἐπολιτογράφησαν.

Δ. ὦ Θεέ! Τί ἀκούω! Ἐκατεκερματίσθη λοιπὸν ἡ Ἑλλάς εἰς διαφόρους χωριστὰς πολιτείας; Δὲν με εἶπες ἀκόμη τίποτε περὶ τούτου. Ἐπρὸ πόσου, καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν ἐγεννήθη τὸ σχίσμα τοῦτο; ἔχει λοιπὸν χωριστὸν καὶ πᾶσα μία κυβερνήτην ἴδιον.

Δ. Ὅχι· τὸν Καποδίστριαν ὅλοι γνωρίζουν κυβερνήτην καὶ τὸν ἐπολιτογράφησαν καὶ αὐτόν.

Δ. Εἶπέ με, Ἐπαίξεις, κατὰ τὰ συνειθισμένα σου, ἢ μὲ τὰ σωσά σου λαλεῖς;

Π. Νὰ σὲ δεῖξω, ἂν ἀγαπᾶς, καὶ τὰ διάφορα διπλώματα τῆς πολιτογραφίας μου. Δίπλωμα Δημογερόντων τῶν Ψυρῶν, δίπλωμα Δημογερόντων Ὑδραίων, δίπλωμα Δημογερόντων Σπετσιωτῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν.

Δ. Ἐκαὶ ἐδέχθη τὴν πολιτογραφίαν ὁ κυβερνήτης;

Π. Τὴν ἐδέχθη, καὶ τοὺς ἀπεκρίθη.

Δ. Ἐτί τοὺς λέγει ἀποκρινόμενος;

Π. Ἡ ἀπόκρισις τοῦ δὲν εἶναι τόσον καθαρά. Κ' εὐχαρισεῖ, καὶ δὲν εὐχαρισεῖ, κ' ἐπαινεῖ, καὶ δὲν τοὺς ἐπαινεῖ. Κατὰ τοὺς γρίφους τῶν παλαιῶν « Ἄνῆρ τε, κοῦκ ἀνῆρ, Ὀρνιθα, κοῦκ ὄρνιθα κ. τ. λ. » (1)

Δ. Καταλαμβάνω. Πράσσει τὸ « Πρὸς τοὺς καιροὺς πολι-
» τεύεσθαι. » Ὡς φρόνιμος κυβερνήτης, σπουδάζει νὰ τοὺς διορθώσῃ, χωρὶς νὰ τοὺς λυπήσῃ. Ἐλλὰ σὺ ἐδέχθης τὰ διπλώ-
ματα ;

Π. Ἐπειδὴ σὲ εἶπα, ὅτι τὰ ἔχω μὲ τὰς σφραγίδας καὶ τὰς ὑπογραφὰς τῶν δημογερόντων.

Δ. Μοῦ ἐνθύμισες (μὴ σε κακοφανῆ !) ὅ,τι ἔλεγε τὸ πομπεύομενον εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως γραΐδιον πρὸς τοὺς καταγελῶντας, « Μὲ πᾶσαν τιμὴν τοῦ κόσμου, καὶ μὲ τὸ Φέλημα » τῶν γερόντων. » Δὲν εἶχε λοιπὸν ἄδικον ὅστις ἐκωμώδησε τὴν εὐχαριστήριον ἐπιστολήν σου.

Π. Ὅπως ἂν κρίνῃς τὰ τοιαῦτα, ἐγὼ καὶ τὴν τιμὴν ἐδέχθην, καὶ τοὺς τιμῶντας εὐχαρίστησα.

Δ. Ὁ κυβερνήτης ἦτον ἀναγκασμένος νὰ ἀποκριθῆ εἰς τοὺς παραδόξους τούτους πολιτογράφους · σὺ δὲν εἶχες οὐδεμίαν ἀνάγκην ἀποκρίσεως· πλὴν ἂν ἀπεκρίνεσο, ὡς χρεωσοῦν ν' ἀποκρίνωνται καὶ νὰ λαλῶσιν Ἕλληνες πρὸς Ἕλληνας, ἐλεύθεροι πρὸς ἐλευθέρους.

Π. Ἡ παντελής σιωπὴ μου ἤθελε κριθῆν ἀγροικία· ἢ ἐλευθέρια καὶ Ἑλληνικὴ μου πάλιν ἀπόκρισις, ὡς τὴν συμβουλεύεις

(1) Ἴδε Σουίδ. λέξ. Αἶνος, καὶ Ἀθήν. X, σελ. 452.

σὺ, παράκαιρος αὐστηρότης· συντομώτερον ἐσυλλογίσθην τὸ ἔδοξεν αὐτοῖς. Καὶ οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι, ὅτε ἐπολιτογραφοῦσαν, ἢ ἐψήφισαν ἄλλο τι πολιτικὸν βούλευμα, ἔγραφαν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ψηφίσματος « ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ » δῆμῳ τῶν Ἀθηναίων. »

Δ. Συγκλώθεις, φίλε Πασιχάρη, τὰ ἀσύγκλωψα, καὶ συγχέεις πράγματα τῶν ὁποίων ἢ σύγχυσις συγχέει τὴν Ἑλληνικὴν πολιτείαν, φέρουσα εἰς αὐτὴν τὴν ἀναρχίαν. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐδαιροῦντο εἰς χωρία, ἢ κώμας, ὀνομαζομένας Δῆμους, ὡς διαιρεῖται σήμερον ἡ Ἑλλάς εἰς πολλὰς Δημογεροντίας (1). Καὶ ὅτε ἔλεγαν, παραδείγματος χάριν, « Ἡ Βουλὴ » καὶ ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων πολιτογραφεῖ τὸν δεῖνα » ἤγουν τὸν κάμνει Ἀθηναῖον, ἐνοοῦσαν τὸ τοιοῦτον ψήφισμα προφερόμενον ἀπ' ὅλους τοὺς δήμους, ὡς ἀπὸ ἓν ἀδιαίρετον σῶμα καὶ σῶμα. Ἀλλὰ κάνεις ἀπὸ τοὺς δήμους χωριστὰ δὲν εἶχεν οὔτ' ἐξουσίαν οὔτε δίκαιον νὰ πολιτογραφήσῃ κάνένα ξένον...

Π. Ἄδεν ἔχει λοιπὸν τὴν ἀδειαν νὰ ἀνταμείψῃ κάνενὸς κάνεις δῆμος εὐργεσίας διὰ τοῦτο, ὅτι εἶναι δῆμος καὶ μέλος πολιτείας;

Δ. Ἐξεναντίας, καὶ χρεωσθεῖ νὰ ἀνταμείψῃ τοὺς εὐεργέτας του. Ἄλλ' εἶναι τρόποι ἀμοιβῆς πολλοί, συγχωρημένοι εἰς καθένα δῆμον χωριστὰ. Τὸ πολιτογράφημα, φίλε Πασιχάρη, εἶν' ἀπ' ἐκεῖνα τὰ δωρήματα, τὰ ὁποῖα μόνη ἡ πολιτεία, ἤγουν μόνον

(1) Municipalités. Ὁ Ἀππιανὸς (Ῥωμ. ἔμφυλ. I, 10), τὰς ὀνόμασεν Ἴσοπολίτιδας πόλεις, τὰ Γλωσσάρια ἐρμηνεύουν Πολίχνη τὸ Municipium.

τὸ κοινὸν, ἔχει τὸ δίκαιον νὰ χαρίζῃ. Εἶπέ με, σὲ παρακαλῶ, Τὸ κατ' ἔτος δόσιμον ἐξεύρεις ὅτι ἀπὸ τὴν πολιτείαν ψηφίζεται, καὶ ἀπὸ τοὺς πολίτας, καθένα ὅσον συγχωρεῖ ἢ χρηματικὴ ἢ κτηματικὴ του κατάσσις, συνάγεται, καὶ εἰς τῆς πολιτείας τὸ δημόσιον ταμεῖον συναθροίζεται· εἶπέ με, λέγω, Ἰ Πως ἤθελες τὸ κρίνειν, ἐάν, καθυπόθεσιν, οἱ Ὑδραῖοι, οἱ Σπετσιῶται, ἢ οἱ Ψυρανοὶ ἐχάριζαν εἰς κανέν' ἀπὸ τοὺς πολίτας, ἢ μετοίκους των, ἀτέλειαν, ψηφίζουτές τον ἀσύνδοτον;

Π. Τοῦτο δὲν γίνεται ποτέ. Τὰ κοινὰ τῆς πολιτείας βάρη, ὅλοι οἱ πολῖται ἀπαραιτήτως χρεωστοῦν νὰ τὰ βαστάζωσιν ἀναλόγως καθένας μὲ τὴν δυνάμιν του.

Δ. Εὖγε! φίλε Πασιχάρη. Παρὰ τὴν ἀργυρικὴν συνεισφοράν, εἶναι ὁμως καὶ ἄλλα βάρη διάφορα, τῶν ὁποίων ἢ ἄνισος μοιρασία, γίνεται ἄδικος προσωποληψία. Ἐπειδὴ εἶσαι τώρα καταπολιτογραφημένος Ὑδραῖος, Σπετσιώτης, Ψυρανός, ἂν ἐψηφίξωσιν ἀπὸ τὸν κοινὸν ἑλληνικὸν λαὸν ἕνας τῶν βουλευτῶν, ἐρωτῶ σε Ἰ ποίαν διαγωγὴν ἐμελλες νὰ διάξῃς εἰς τὴν βουλήν; ὕπὲρ τοῦ κοινοῦ ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας συμφέροντος ἐχρεώσῃς ν' ἀγωνίζεσαι, ἢ ὕπὲρ τοῦ μερικοῦ μιᾶς πόλεως; καὶ τίνος πόλεως, τῶν Ψυρανῶν, τῶν Σπετσιωτῶν, ἢ τῶν Ὑδραίων, ἐπειδὴ ἀπ' ὅλας αὐτὰς ἐτιμήθῃς; Τὸ πρῶτον σ' ἔδειχνε χρηστὸν πολίτην, τὸ δεῦτερον σ' ἔκαμνε πατριαστὴν Ὑδραῖον, Σπετσιώτην ἢ Ψυρανόν.

Π. Τὸ πρῶτον, φίλε, τὸ πρῶτον. Εἰς τοὺς κόρακας οἱ πατριασαὶ καὶ αἱ φατρίαὶ! Αὐταὶ ἔφεραν καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς Ἀθηναίους τὴν ὀχλοκρατίαν, καὶ τελευταῖον τὴν ἀπώλειαν τῆς ἐλευθερίας.

Δ. Καί εἰς αὐτὴν αὐτῶν ὁμῶς τὴν ὀχλοκρατίαν, ἐὰν τὸ πολιτογράφημα ἐκατήντησε νὰ χαρίζεται ἀσώτως εἰς τοὺς ἀναξίους, ὡς τοὺς ὠνείδιζε περὶ τούτου ὁ Δημοσθένης (1), ἐχαρίζετο καὶ ὄχι ἀπὸ κανένα δῆμον χωριστά, ἀλλ' ἀπὸ τὸ κοινὸν τῆς πολιτείας σύνταγμα, τὴν Βουλὴν καὶ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων, καὶ μὲ ψηφηφορίαν ἑξακισχιλίων πολιτῶν (2).

Π. Ἔχεις, βλέπω, δίκαιον. Ἄλλ' ἡ παιδεία θέλει διορθώσῃ καὶ τοῦτο, ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα ἄτοπα, λείψανα τῆς ὑπὸ τὸν τυραννικὸν ζυγὸν ἀπαιδευσίας καὶ κακοηθείας ἡμῶν.

Δ. Ἀπὸ ταύτην τὴν ἐλπίδα παρηγοροῦμαι κ' ἐγὼ, μάλιστα ἐπειδὴ μὲ βεβαιόνεις, ὅτι ὁ κυβερνήτης καταγίνεται ἑξαιρέτως εἰς τὴν πρόοδον τῆς παιδείας. Ἐφρόντισε νὰ καλέσῃ ἀπὸ τὴν φωτισμένην Εὐρώπην τοὺς περιπλανωμένους ἐκεῖ πολλοὺς ὁμογενεῖς, ἱκανοὺς νὰ διδάξωσι τὸ γένος;

Π. Ὄχι ἀκόμη.

Δ. Τί προσμένει λοιπόν;

Κ. Ἄλλους ὑποπτεύεται ὡς ἐπιτηδείους νὰ βλάψωσι πλέον παρὰ νὰ ὠφελήσωσι τὸ γένος· καὶ περὶ τῶν λοιπῶν συλλογίζεται, ὅτι ἂν ἦσαν ἱκανοί, ἐχρεωσοῦσαν νὰ τρέξωσιν αὐτοκάλεστοι, καὶ ὄχι ν' ἀπαντέχωσι προσκάλεισιν.

(1) « Νῦν δ', ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, φθόροντες ἀνθρώπους, οἰκότεριβας, » οἰκοτριβῶν τιμὴν, ὡσπερ ἄλλου του τῶν ὠνίων, λαμβάνοντες, » ποιείσθε πολέτας. » Δημοσθέν. Περὶ συνταξ. σελ. 173. —

(2) « Οὐκ ἔχ' κυρίαν γενέσθαι τὴν ποίησιν, ἐὰν μὴ τῇ ψήφῳ εἰς τὴν » ἐπιούσαν ἐκκλησίαν ὑπερεξακισχιλιοὶ Ἀθηναῖοι ψηφίσωνται, κρύ- » δην ψηφιζόμενοι. » Ὁ αὐτ. Κατὰ Νεαίρ. σελ. 1375.

Δ. Ἡ περὶ τῶν πρώτων ὑποψία εἶναι ἄδικος· ἐνδεχόμενον γὰρ εὐρίσκονται μεταξύ των, καὶ τινὲς τῶνομα μόνον Ἕλληνας· ἀλλ' ἡ παρουσία των εἰς τὴν Ἑλλάδα (ὅπου καὶ ἀκάλεσοι μέλλου ἐξανάγκης τελευταῖον γὰρ καταστήσωσι) θέλει τοὺς ἀναγκάσειν γὰρ ὠφελήσωσι καὶ μὴ θέλונτες. Περὶ δὲ τῶν ἰκανῶν, ἡ παρὰ τῆς πολιτείας προσκλήσεις, ἤθελε τῶν ἀφαιρέσειν πᾶσαν ἀπολογία καὶ πρόφασιν, ἤθελε τοὺς δείξειν ἡ γνήσια τῆς Ἑλλάδος τέκνα, ὑπήκοα εἰς τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς των, ἡ καὶ τῶν ἀγρίων ὀρνέων ἀγριώτερα γεννήματα·

Οὐδ' ἀγρία γὰρ ὄρνις, ἦν πλάση δόμον,
Ἄλλη νεοσσοὺς ἠξίωσεν ἐντεκεῖν (1).

Τοῦτο ἐχρεώσκει γὰρ κάμη ὁ κυβερνήτης, γὰρ τοὺς καλέσει ὅλους,
« ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γενήσωνται. » Τοὺς ὀλίγους ἐξανάγκης
δέχεται ὁποῖους τοὺς εὕρη· μόνον ἀπὸ τοὺς πολλοὺς δύναται
γὰρ κάμη ἐκλογὴν, καὶ ἡ τοιαύτη ἐκλογὴ ἔχει γὰρ σπεῖρη ἐργήγορα
εἰς ὅλον τὸ γένος τὴν ἀληθινὴν παιδείαν.

Π. Τὴν παιδείαν τῶν ἐπισημῶν καὶ τεχνῶν, ἧτις φέρει τὸν
πολιτισμόν.

Δ. Καὶ ταύτην βέβαια· ἀλλὰ πολὺ πλέον ταύτης τὴν ἠθικὴν
παιδείαν. Δύο λογῶν παιδεῖαι, φίλε Πασιχάρη, εἶναι, ὡς
καὶ δύο λογῶν πολιτισμοί· ἡ ἀτελής καὶ ἡ τελεία παιδεία, ὁ
ἀτελής καὶ τέλειος πολιτισμός. Ἡ ἀτελής παιδεία ἄρχεται
ἀπὸ τὰς ἐπισημῶν καὶ τέχνας, ὡς ἤρχισαν ὅλα τὰ ὀπωσθηποτε

(1) Παρὰ τῷ Λυκούργ. Κατὰ Λεωκράτ. § 33, σελ. 38.

πολιτισθέντα ἔθνη, καὶ προβαίνει πολιτίζουσα τοὺς ἀνθρώπους, καθόσον αὐξάνονται αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπισῆμαι· ἀλλὰ δὲν τελειοῦται, πλὴν ἀφοῦ προσλάβῃ τὴν ἠθικὴν ΠΑΙΔΕΙΑΝ, ἣτις, ὡς καὶ τὸνομά της τὸ λέγει, πρέπει ν' ἀρχίζῃ, πρὸ πάσης ἐπισῆμης καὶ τέχνης, ἀπ' αὐτὴν τὴν ΠΑΙΔΙΚΗΝ ἡλικίαν, διὰ νὰ πολιτίσῃ τελείως τὸν ἄνθρωπον, ἡγουν νὰ τὸν ἐξημερώσῃ πρὸς τοὺς ὁμοίους του· ὥστε νὰ μὴ τολμᾷ νὰ ἀδικῇ κάνεις κάνένα μικρὸν ἢ μέγα τίποτε.

Π. Ἐπιπλέον οἱ εὐρεταὶ τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν πρόγονοί μας δὲν ἦσαν πολιτισμένοι;

Δ. Ὅχι ἐντελῶς· ἐπειδὴ οὐδ' οἱ σημερινοὶ Εὐρωπαῖοι, μ' ὄλον ὅτι σοφώτεροι τῶν Ἑλλήνων, ἔφθασαν ἀκόμη εἰς τὸ τέλειον τοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ὀνομαζόμενοι καταφρονητικῶς βάρβαροι εἶχαν ὁμως καὶ τέχνας καὶ πολιτισμὸν τινὰ μ' αὐτάς. Ἄλλο δὲν ἔκαμαν οἱ Ἕλληνες παρά νὰ τὰς αὐξήσωσιν ἐπιποσὸν καὶ νὰ τὰς καταστήσωσι χαριεσέρας. Καὶ ἔκαμαν πολὺ· πλειότερον ἦτον ἀδύτατον νὰ κάμωσι. Τὸ αἰσθάνθησαν τοῦτο καὶ πολλοὶ τῶν φιλόσοφοι, ἐκ τῶν ὁποίων ἦτον ὁ Σωκράτης, ὁ Πλάτων, οἱ ὅποιοι ἔλεγαν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι διὰ τοῦτο ἀδικοῦν, διότι δὲν ἐδιδάχθησαν παιδιόθεν πόσον μέγα κακὸν εἶναι ἡ ἀδικία (1)· καὶ ὁ σύγχρονος αὐτῶν Ἰσοκράτης,

(1) « Εἰ γὰρ οὕτως ἐλέγετο ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ πάντων ὑμῶν, καὶ ἐκ »
 « νέων ἡμᾶς ἐπεῖδ' ἔτα, οὐκ ἂν ἀλλήλους ἐφυλάττομεν μὴ ἀδικεῖν· ἀλλ' »
 « αὐτὸς αὐτοῦ ἦν ἕκαστος ἄριστος φύλαξ, δεδιώς, μὴ ἀδικῶν τῷ μεγίστῳ »
 « κακῷ ξυνοικοίη. » Πλάτων, Πολιτ. II, σελ. 367.

ὄσις, διδάσκων τὴν ἠθικὴν ἐντάμα μὲ τὴν ῥητορικὴν, ἔλεγεν ὅτι ἔχαιρε πλέον βλέπων τοὺς μαθητάς του χρησούς πολίτας, παρά θεινοὺς ῥήτορας (1). Ἄλλὰ τί ἐδύναντο νὰ κατορθώσωσιν οἱ ὀλίγοι, ὅτ' ἔλιπεν ἀκόμη τοὺς πολλοὺς ὁ τέλειος πολιτισμὸς, ἢ ἠθικὴ λέγω παιδιόθεν ἀγωγή καὶ ἡμέρωσις τῆς ψυχῆς;

Π. Τὸν νοῦν μου σπουδάζεις νὰ σηκώσης. Δὲν διέφεραν λοιπὸν τίποτε ἀπὸ τὴν ἀγριότητα τῶν βαρβάρων.

Δ. Οὐδ' ὁ ἰδικὸς μου νοῦς δύναται νὰ χωρήσῃ, πῶς σύρεις τοιαῦτα συμπεράσματα ἀπὸ τοὺς λόγους μου, μ' ὅλον ὅτι γνωρίζεις τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν. Τὸ μεταξὺ τελείου καὶ ἀτελοῦς χαράσσεται εἰς πολλοτάτους βαθμοὺς· οἱ Ἕλληνες ἀνέβησαν ἀναμφιβόλως πολλοὺς, ἀφίνοντες μακρὰν ὑπὸ τοὺς πόδας των τοὺς βαρβάρους, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἀνέβησαν ὅλους. Πολλὰ των ἔθιμα ἢ νόμιμα ὀλίγον διέφεραν ἀπὸ τὰ βαρβαρικά. Αὐτὰ διδασκόμενοι παιδιόθεν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πολιτισθῶσι τὸν τέλειον πολιτισμόν. Ποία (παρακαλῶ σε) ἦτον ἡ παιδικὴ ἀγωγή τῶν Ἑλλήνων, καὶ τούτων ὄχι ὅλων, ἀλλὰ μόνων σχεδὸν τῶν εὐπατριδῶν;

Π. Ἡ ἐγκυκλοπαιδεία.

Δ. Περιωρισμένη εἰς ὀλίγους ποιητάς καὶ συγγραφεῖς, καὶ ὕλην ἔχουσα πολλῶν θεῶν αἰσχροβίων ἱστορίαν, ἢ ἡρώων περιερχομένων ληστρικῶς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἀπὸ ποίους ἦσαν περικυκλωμένα τὰ οὕτω διδασκόμενα παιδιάρια;

(1) « Τῶν πεπλησιακότων ἐμοὶ φανείην ἂν μᾶλλον χαίρων τοῖς ἐπὶ » τῷ βίῳ καὶ ταῖς πράξεσιν εὐδοκιμοῦσιν, ἢ τοῖς περὶ τοὺς λόγους » δεινοῖς εἶναι δοκοῦσι. » Ἰσοκράτ. Παναθηναϊκ. § 32; σελ. 250.

Π. Ἀπό δούλους.

Δ. Ἐμάθθαναν δηλαδὴ σιμὰ τῶν ἄλλων ἐνωρίς καὶ τοῦτο, νὰ δεσπόζωσι τοὺς ὁμοίους των· ἐδιδάσκοντο παιδιόθεν τὸ ὀλέθριον τοῦτο μάθημα, ὅτι ἦσαν δύο γένη ἀνθρώπων φύσει χωρισμένα, οἱ ἐλεύθεροι, καὶ οἱ καταδικασμένοι νὰ δουλεύωσι τοὺς ἐλευθέρους· καὶ τὸ χειρότερον ὅτι καὶ ἐλεύθερος ἐλευθέρων εἶχε δίκαιον νὰ δουλώσῃ, ἂν ἦτο μόνον δυνατώτερος ἐκείνου.

Π. Ὅχι δὰ μέχρι τούτου.

Δ. Ἐγένετο καὶ τοῦτο εἰς τοὺς ἐμφυλίους των πολέμους. Ἀθηναῖοι, Λάκωνες, Ἀργεῖοι, Κορίνθιοι, αἰχμαλώτιζαν κ' ἐπωλοῦσαν Ἀθηναίους, Λάκωνας, Ἀργείους, Κορινθίους, ὁμόγλωσσοι ὁμογλώσσους, ὁμόθρησκοι ὁμοθρήσκους, ἀφοῦ ἐκρατοῦσαν ὅσους ἐχρειάζοντο, εἰς ἰδίαν του καθέναν ὑπουργίαν.

Π. Ἀληθές τοῦτο, κατὰ δυστυχίαν, καὶ πολλὰ παράξενον διὰ τοὺς Ἕλληνας.

Δ. Ἰδόμεν καὶ πλεόν παράξενον παρὰ τὰ Ἑλληνικὰ παράξενον. Σὲ εἶπα ὅτι οὐδ' οἱ σημερινοὶ Εὐρωπαῖοι, πολὺ σοφώτεροι τῶν Ἑλλήνων, δὲν ἐπολιτίσθησαν ἀκόμη τὸν ἀληθινὸν πολιτισμόν. Ἀπ' ἀρχῆς τῆς δικαίας τῶν Γραικῶν ἐπαναστάσεως πολλοὶ τῆς σοφῆς Εὐρώπης διπλωματικοὶ, παρακινοῦντες τοὺς ἡγεμόνας των νὰ βοηθῶσι τοὺς τυράννους μας, ἔδειξαν ὅτι τὴν Θρησκείαν μόνον διαφέρουν ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἐξ ἑνὸς μέρους ὑποκρίνονται Θεοσέβειαν, συχνάζοντες τοὺς ναοὺς, καὶ λειτουργοῦμενοι πρὸ πάσης ἄλλης πράξεως καθημέραν εἰς τὰς ἐκκλησίας, καὶ ἀπὸ τᾶλλο συγχωροῦντες ἢ καὶ συμβουλεύοντες τὴν αἰχμαλωσίαν

καὶ σφαγὴν τῶν ταλαιπώρων Ἑλλήνων, κατὰ τοὺς παλαιούς τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ἀγρίους, οἱ ὅποιοι σφάζοντες ἐπάνω τῶν βωμῶν τοὺς ξένους, ἐνόμιζαν ὅτι ἐξιλέοναν τὸν Θεὸν μετ' αὐτὰς ἀσεβείας, ὡς εἶπεν εὐφυέστατα περὶ αὐτῶν ὁ συντοπίτης μας Σκύμνος,

τὴν δ' ὠμότητα βάρβαροί τε καὶ φονεῖς,
Ἰλασκόμενοι τὰ θεῖα τοῖς ἀσεβήμασι (1).

Π. Ἐπαυσαν ὁμῶς τώρα ἀπὸ τοιαῦτα ἀσεβήματα.

Δ. Δὲν ἔπαυσαν, πλὴν ἀφοῦ ἀπελπίσθησαν νὰ μᾶς ἐξαναδέσωσιν εἰς τὸν Τουρκικὸν ζυγόν.

Π. Χρεωισοῦμεν τὴν ἀπελπισίαν των εἰς τὰ συμβάντα εἰς τὸν Ἀβαρῖνον. Χάρις εἰς τοὺς πυρπολήσαντας ἐντάμα μὲ τὸν σόλον καὶ τὰς ἀσεβεῖς ἐλπίδας καὶ τῶν περιτμημένων καὶ τῶν ἀπεριτμητῶν Τούρκων.

Δ. Καλὰ ἐνθυμήθης τὴν πυρπόλησιν. Ἰδες ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ μαυροφορήσωσιν οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Ἀουστριακοί. Ἡμέρα πένθους ἔγιν' εἰς αὐτοὺς ἡ ἡμέρα τῆς πυρπολήσεως, διότι ἔπαυε τοὺς αἰχμαλωτισμοὺς καὶ τὰς σφαγὰς τῶν ταλαιπώρων Γραικῶν.

Π. Πένθος αἰσχρὸν, μὰ τὴν ἀλήθειαν.

Δ. Καὶ βρῆθάρων, ὅχι πολιτισμένων ἀνθρώπων πένθος· καὶ ὁμῶς, ἀντὶ νὰ τὸ αἰσχυρθῶσι, βλέπεις, ὅτι μὴ δυνάμενοι νὰ δουλώσωσι καὶ δεύτερον τοὺς Γραικοὺς, σπουδάζουν νὰ περι-

(1) Σκύμν. ὁ Χίος, Περιηγῆσ. Λειψ. 87.

ορίσῃσι τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν εἰς μόνην τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰς κυκλάδας νήσους. Ἰτοιούτους μισέλληνας τουρκοφίλους, τίς ἄλλος τολμᾷ νὰ ὀνομάσῃ πολιτισμένους, ἢ χριστιανούς ὄλως, πλὴν ὅστις δὲν γνωρίζει τὴν σημασίαν τῶν λέξεων. Ὁ ἀληθινὸς πολιτισμὸς, κυφορούμενος πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τὴν τυπογραφίαν, τώρα μόλις ἀρχίζει νὰ γεννᾶται εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ πρῶτοι οἱ Γάλλοι μέλλουν ν' ἀπολαύσῃσι τὰ καλὰ του, ἐπειδὴ καὶ πρῶτοι, ἐλευθερωθέντες ἀπὸ ὀλιγαρχικούς ἱερωμένους καὶ κοσμικούς, φίλους καὶ εὐχέτας τῶν Τούρκων, ἤρχισαν νὰ λύσῃσι ἀπὸ τὰ δεσμὰ τὴν τυπογραφίαν. . . .

Π. Ἐχεις δίκαιον. Οἱ Γάλλοι ἐώρτασαν, ἀντὶ νὰ πευθῆσῃσι τοῦ Τουρκικοῦ ζόλου τὴν πυρπόλησιν. Ἐτὸ αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κάμῃ ἡ τυπογραφία καὶ εἰς τοὺς Ἀουστριακοὺς καὶ εἰς τοὺς Ἄγγλους.

Δ. Οἱ Ἀουστριακοὶ κρατοῦν τὴν τυπογραφίαν δέσμιον· καὶ ἂν δὲν τὴν ἀπολύσῃσι ἀπὸ τὰ δεσμὰ, μέλλουν νὰ μείνωσι διαπαντός εἰς τὴν τάξιν τῶν βαρβάρων καὶ ἀπολιτίσων ἔθνων.

Π. Οἱ Ἄγγλοι ὁμῶς τὴν ἔλυσαν πρὸ πολλοῦ.

Δ. Εἰς τοὺς Ἄγγλους οὐδ' ἀπόλυτος ἔχει νὰ φέρῃ ποτὲ ἡ τυπογραφία τὸν ἀληθῆ πολιτισμὸν, ἂν δὲν διορθώσῃσι πρῶτον τὸ ὀλιγαρχικὸν αὐτῶν σύνταγμα τῆς πολιτείας. Ἡ ὀλιγαρχία τοὺς ἠνάγκασε νὰ ἐπιβουλεύθῃσι τὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἰταλῶν, καὶ τῶν Ἰσπανῶν, νὰ βλέπωσιν ἀσπλάγχχνως τὰς γινόμενας καθημέραν σφαγὰς εἰς τὴν Λυσιτανίαν ἀπὸ ληστὴν μαιφόνου, σφετεριστὴν ἀναίσχυντον, πρῶτον τῆς πατρικῆς, ἔπειτα καὶ τῆς ἀδελφικῆς ἐξουσίας· αὐτὴ ἀκόμη τοὺς ἀναγκάζει νὰ προκρίνωσι

τὴν ἀπώλειαν τῶν Γραικῶν παρὰ τὴν ταπεινώσιν τοῦ τυράννου· αὐτὴ τελευταῖον μέλλει νὰ ταπεινώσῃ καὶ αὐτούς, ἂν δὲν ἀλλάξωσι τὴν αἰσχρὰν αὐτῶν μισάνθρωπον καὶ Μακιαβελικὴν διαγωγὴν.

Π. Δεινὴ προφητεία!

Δ. Τὴν ὁποῖαν ἡ Θεία δίκη ἐπλήρωσε πάντοτε· ὑπομένει πρὸς μικρὸν, πολλάκις καὶ πρὸς μακρὸν, ἀλλὰ δὲν ἀφίνει ποτὲ τὴν ἀδικίαν ἀτιμώρητον·

Εἵπερ γὰρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσεν,
Ἔκ τε καὶ ὄψε' τελεῖ· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν (1).

Ὅχι, φίλε Πασιχάρη, δὲν ἀπέφυγαν ποτὲ τὴν Θεῖαν δίκην αἱ ἀδικίαι τῶν ἀνθρώπων. Ἀκόμη δύο ἢ τρεῖς διάδοχοι καὶ ὅμοιοι τῶν σημερινῶν Ἀγγλικῶν βασιλικῶν ὑπουργῶν, καὶ θέλεις ἰδεῖν τὴν ὑπερήφανον Ἀγγλίαν εἰς ποῖαν τάξιν μέλλει νὰ καταστήσῃ.

Π. Τὸ κράτος της ὅμως εἶναι ἰσχυρὸν κ' ἐξαπλωμένον εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Δ. Ἐκεῖνο μένει ἰσχυρὸν καὶ ἀκλόνητον μόνον, ὅ,τι Θεμελιώνεται εἰς τὴν δικαιοσύνην (2). Καὶ τοιαύτην ἰσχὺν ἔχει σή-

(1) Ἰλιάδ. δ', 160. — (2) « Ὅταν μὲν γὰρ ὑπ' εὐνοίας τὰ » πρᾶγματα συσῆ, καὶ πᾶσι ταυτὰ συμφέρη... μένειν ἐθέλουσιν οἱ » ἄνθρωποι· ἔταν δ' ἐκ πλεονεξίας καὶ πονηρίας τις, ὥσπερ οὗτος, » ἰσχύσῃ, ἢ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε » καὶ διέλυσεν. Οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστιν, ἀδικοῦντα, καὶ ἐπιιοροῦντα, » καὶ ψευδόμενον, δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι κ. τ. λ. » Δημοσθέν. Ὀλυμπ. Β', σελ. 20.

μερον ἢ ἀντίζηλος τῆς Ἀγγλίας Ἀγγλαμερικανὴ συμπολιτεία. Αὐτὴ μόνη δύναται νὰ καυχηθῆ, ὅτι προχωρεῖ δρομαία εἰς τὸν ἀληθινὸν πολιτισμὸν· καὶ αὐτὴν ἴσως ἐτοιμάζει ἡ Θεία πρόνοια, νὰ πολιτίσῃ ἐντελῶς ποτὲ καὶ τοὺς Εὐρωπαίους, νὰ τοὺς καθάρισῃ ἀπὸ τῆς ἱερατικῆς καὶ κοσμικῆς πλεονεξίας τὴν λέπραν, νὰ τοὺς καταστήσῃ ἀληθῶς ἰσχυροὺς κατασθένουσά τους δικαίους (1). Ἡ νομίζεις ἰσχυροὺς τοὺς ἡγεμόνας τῆς Εὐρώπης, ἀναγκαζομένους νὰ τρέφῃ καθεὶς μὲ τοὺς ἰδρωτάς τοῦ λαοῦ ἑκατὸν ἢ διακοσίας χιλιάδας τακτικοῦ στρατοῦ, διὰ μόνην τὴν ὑπόψιν καὶ τὸν ἀδιάλειπτον φόβον, μὴν ἀδικηθῆ ἀπὸ τοὺς ἄλλους (2);

Π. Ἐκαὶ πῶς ἔχουν νὰ θαυματουργήσωσι τοιαῦτα τεράσια οἱ Ἀγγλαμερικανοί σου, μὲ τὸ παράδειγμά των, ἢ μὲ βίαν;

Δ. Ἡ καθημέραν αὐξάνουσα μὲ τὴν Εὐρώπην ἐπιμιξία των, φυσικὰ μέλλει νὰ κινήσῃ καὶ τοὺς Εὐρωπαίους εἰς μίμησιν, ἐπειδὴ καὶ μόνον τὰ ἰσορούμενα περὶ τῆς εὐδαιμονίας των ἀνάπτουν εἰς τῶν ἀκουόντων τὰς ψυχὰς ἐπιθυμίαν νὰ εὐδαι-

(1) « Ἐν πλεοναζούσῃ δικαιοσύνῃ ἰσχὺς πολλή. » Παροιμ. ιε', 5.

(2) Εἰς ἕξ χιλιάδας μόνον συμποσοῦται τῶν Ἀγγλαμερικανῶν τὸ τακτικὸν στρατεῦμα : Ceux qui sont accoutumés à voir des rois passer en revue des grands corps d'armée, pour leur servir de simple délassément, souriront, sans doute, en apprenant que l'armée de cette république ne se compose que de six mille hommes. COOPER, *Lettres sur les États-Unis*, etc. tom. II, pag. 155.

μονήσωσι καὶ αὐτοί. Ἐπειτα, ἑδὴ τί ὄχι καὶ μὲ βίαν, ἂν χρειασθῆ καὶ βία;

Π. Πολέμους πάλιν, διὰ τὸν Θεόν!

Δ. Πολέμους ἀναιμάκτους. Ἐάν εἶχαν σήμερον δεκαπέντε ἢ εἴκοσι καράβια πολεμικά οἱ Ἀγγλαμερικανοὶ εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, νομίζεις ὅτι ἤθελαν ὑποφέρειν νὰ κολοβωθῆ τῆς Ἑλλάδος ἡ ἐλευθερία; ὅτι ἤθελαν ἀφήσειν τοὺς ταλαιπώρους Ἰσπανοὺς ἀβοηθήτους εἰς τὴν καταδαπανῶσαν αὐτοὺς ἀναρχίαν, καὶ τοὺς ταλαιπωροτέρους Λυσιτανοὺς νὰ σφάζωνται ἢ νὰ πνίγωνται εἰς τὰ νερά τοῦ Τάγου ἀπὸ τὸν μιὰρὸν ληστὴν τὸν Μιχουέλν, διότι οὕτως συμφέρει εἰς τοὺς Λόρδους τῆς Ἀγγλίας; Ἡ παρουσία μόνη τῶν Ἀγγλαμερικανῶν καὶ χωρὶς πόλεμον ἀρκοῦσε νὰ προξενήσῃ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ὄντως χριστιανικά (ὄχι Κριαφρική) ἔργα.

Π. Ἄς ἐλπίζωμεν πλέον τὰ τοιαῦτα καλὰ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν.

Δ. Αἱ αὐταὶ ἐλπίδες παρηγοροῦν κ' ἐμὲ, τώρα μάλιστα, ὅτε ἡ τυπογραφία τῆς, ἐλευθερωμένη, ὡς εἶπα, ἀπὸ τὰ δεσμά, κηρύττει καθημέραν ἀφόβως, ὅποια πρέπει νὰ ἦναι τῶν ἀληθῶς πολιτισμένων τὰ ἔργα.

Π. Μ' ὅλα ταῦτα βλέπω ὅτι καὶ εἰς τοὺς Γάλλους, ἡ ἀπόλυσις τῆς τυπογραφίας ἐγέννησεν ἐφημεριδογράφους ἀκολάσους, ἐφημεριδογράφους ἐνωμένους μὲ Ἰητουίτας, καὶ μὲ ἱερεῖς μεταβλημένους ἀπὸ ποιμένας εἰς λύκους, σπουδάζοντας ν' ἀναστήσωσι τὴν ἱεροκοσμικὴν δεσποτίαν, καὶ νὰ ὑποτάξωσιν αὐτὸν αὐτῶν τὸν βασιλέα εἰς τῆς Ρώμης τὰ Θεσπίσματα, εἰς ἓνα λόγον, νὰ ὀπισθοποδίσωσι τὸν πολιτισμὸν· καὶ τοῦτο μὲ τὴν αὐτὴν

πορνικὴν ἀναιχυντίαν, τὴν ὁποίαν ὀνειδίζει ὁ προφήτης εἰς τοὺς ποιμένας τῆς Ἱερουσαλήμ (1). Ἰτί με λέγεις περὶ τῶν ὁποίων βλέπω πικρῶν καρπῶν τῆς ἐλευθερίου τυπογραφίας τούτων;

Δ. Βλέπεις τρεῖς ἢ τέσσαρας πωλημένους ἐφημεριδογράφους, καὶ κλείεις τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα ἄλλους, οἱ ὅποιοι ζηλιτεύουν καθημέραν τὴν γελοίαν ταύτην ὀλίγων τινῶν ὑποκριτῶν κατὰ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ ἔθνους συνωμοσίαν.

Π. Ἀσφαλέστερον ὅμως ἦτο, νὰ κολάζωνται οἱ ἐπίβουλοι τοῦ ἔθνους ἐφημεριδογράφοι ἀπ' αὐτὴν τὴν κυβέρνησιν.

Δ. Μέσον ἀσφαλέστατον νὰ τοὺς δικαιώσῃ κολάζουσά τους ἡ κυβέρνησις, νὰ κάμῃ νὰ πισευθῶσιν αἱ φλυαρίαι των ἀναντίρροητοι λόγοι. Ὅσιν κατασιγάζεται μὲ βίαν, ἐμπορεῖ νὰ λέγῃ εἰς τὸν βιασὴν, « Μοῦ κλείεις τὸ στόμα, διότι δὲν ἔχεις » πῶς ν' ἀποκριθῆς. » Τοῦτο τὸ καλὸν ἔχει μάλισα ἢ ἐλεύθερος τυπογραφία, ὅτι δὲν μεταχειρίζεται ἄλλα ὄπλα παρὰ τοὺς λόγους. Ἄν ἦναι ἰσχυροὶ, ἀρκοῦν νὰ καταισχύνωσι τὸν ἀντιλέγοντα· ἂν ἐξεναντίας δὲν ἔχωσιν ἰσχὺν, κρίνονται, ἢ κατακρίνονται ἀπὸ λόγους ἄλλους ἰσχυροτέρους.

— Οἱ λόγοι γὰρ καταπλκίουσι λόγους (2).

Καὶ ἡ πάλη δὲν εἶναι μακρά· διότι ὁ ἄνθρωπος φυσικὰ τὴν ἀλήθειαν ζητεῖ καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀγαπᾷ (3)· ἀρκεῖ μόνον νὰ

(1) « Καὶ ἔσχες ποιμένας πολλοὺς εἰς πρόσκομμα σεαυτῆ. Ὅψις » πόρνης ἐγένετό σου· ἀπηναισχύντησας πρὸς πάντας. » Ἱερ. γ', 3.

— (2) Εὐριπίδ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1013. — (3) « Ἡ φύσις αὕτη ἐστὶ τῆς

πιστεύση τῆς ἀληθείας τὸν κήρυκα. Κ' ἐκεῖνον μόνον πιστεύει, ὅτινα βλέπει ὅτι τὴν κηρύττει χωρὶς πάθος, χωρὶς ἐνθουσιασμὸν μανιώδη, ὅτι δὲν τοῦ ζητεῖ οὔτ' ἀρχὰς, οὔτε χρήματα, ὡς οἱ Ἰησοῦται. Ὅχι, σὲ λέγω, ἡ πάλῃ δὲν εἶναι μακρά.

Π. Μακρὸς ὁμῶς εἶναι ὁ καιρὸς ἀποῦ ἤρχισεν· οὐδὲ βλέπω πότε ἔχει νὰ παύσῃ, ἀν δὲν τὴν παύσῃ, ὡς εἶπα, ἡ κυβέρνησις.

Δ. Ἄν συγχωρήσῃς εἰς τὴν κυβέρνησιν νὰ παύσῃ τοῦ ἀντιπάλου σου τὰς φλυαρίας, μὲ τὴν αὐτὴν ἐξουσίαν μέλλει ποτὲ νὰ κρίνῃ καὶ τὰς ἰδικὰς σου ἀληθείας, καὶ νὰ τὰς κατασιγάξῃ, ὅσάκις τὴν συμφέρῃ νὰ τὰς κρίνῃ ὡς φλυαρίας. Καὶ εἰς τοιαύτην περίσασιν, μὴν ἀμφιδάλλῃς ὅτι θελεῖ προσλάβειν συνεργοὺς αὐτοὺς ἐκείνους τοὺς κακοὺς ἐφημεριδογράφους, ὅσοι πρότερον τὴν κατεσπάρασσαν, ὡς προσάτιθα τῆς ἐλευθερίας τοῦ τύπου.

Π. Ἄλλο τοῦτο πάλαισμα.

Δ. Πάλαισμα τῶν ἐμποδιζομένων νὰ κηρύσσωσι καὶ ν' ἀκούωσι τὴν ἀλήθειαν πρὸς τοὺς ἐμποδίζοντας· ἀλλὰ πάλαισμα τέλος ἔχον πάλιν τὸν θρίαμβον τῆς ἀληθείας, τῆς ἀκαταμαχίτου καὶ μεγίστης Θεᾶς, ὡς τὴν ὠνόμαζεν ὁ Πολύβιος (1), δέκα ἕξ ἑκατοντα-

» διανοίας, τοῖς μὲν ἀληθέσιν ἐπινεύειν, τοῖς δὲ ψευδέσιν δυσαρρεῖν,
» πρὸς δὲ τὰ ἄδηλα ἐπέχειν... Πᾶσα γὰρ ψυχὴ ἄκουσα σερεῖται τῆς
» ἀληθείας, ὡς λέγει Πλάτων. » Ἐπικτήτ. Διατριβ. Ι, κζ', 2-4, σελ. 64.

(1) « Καὶ μοι δοκεῖ μεγίστην Θεὸν τοῖς ἀνθρώποις ἢ φύσιν ἀποδείξει
» τὴν ἀλήθειαν, καὶ μεγίστην αὐτῇ προσθεῖναι δύναμιν· πάντων γοῦν
» αὐτὴν καταγωνιζομένων, ἐνίστε δὲ καὶ πασῶν τῶν πιθανοτήτων μετὰ
» τοῦ ψεύθους ταττομένων, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτὴ δι' αὐτῆς εἰς τὰς
» ψυχὰς εἰσδύεται τῶν ἀνθρώπων, καὶ ποτὲ μὲν παραχρῆμα δείκνυσι

ετηρίδας πρὸ τῆς εὐρέσεως τῆς τυπογραφίας· δὲν ἐξεύρω τί ἤθελεν εἰπεῖν σήμερον, ἂν ἔβλεπε τὴν ἀλήθειαν ὀπλισμένην καὶ μὲ τυπογραφικούς χαρακτήρας.

Π. Μὲ τὰ αὐτὰ ὁμως ὄπλα (πάλιν τὸ λέγω) ὀπλίζεται καὶ τὸ ψεῦδος.

Δ. Καὶ τοῦτο μέγα τῆς τυπογραφίας κατόρθωμα. Οἱ ὑπερ-
ασπισαὶ τῆς ἀληθείας γράφουν καὶ μεταγράφουν τὰ αὐτὰ, διότι ἡ ἀλήθεια εἶναι μία, οὐδ' ἐπιδέχεται λόγους ποικίλους. Ἐὐὲν ψευδοποσόλων αἱ πράξεις, σκοπὸν ἔχουσαι τὴν πλάνην τοῦ λαοῦ, διὰ τὸν κυριεύουσι, καὶ τὸν τρυφῶσιν ἀπὸ τοὺς ἰδρωτάς του, μεταβάλλουν (ἂν ἀναγινώσκῃς μὲ προσοχὴν τὰς ἐφημερίδας των) ἄλλοτ' ἄλλως τοὺς λόγους των. ἘΠῶς ἦτο δυνατόν τὸ θεατρισθῶσιν αἱ καθημεριναὶ ἀντιφάσεις τῶν μολυσμένων τούτων ἀπὸ τὴν νόσον τῆς ἀδικίας, οἱ παραλογισμοὶ καὶ τὰ φαρμακερά των σοφίσματα, ἂν δὲν εἶχαν καὶ αὐτοὶ τὴν ἐλευθερίαν τὸ ψαλιδίῳσι τὰ πτερὰ τοῦ ψεύδους μὲ τῆς τυπογραφίας τὸ ψαλίδιον, σύροντες αὐτοὶ εἰς ἑαυτοὺς τὴν προφητικὴν κατάραν, « Οὐαὶ τοῖς γράφουσι πονηρίαν· γράφοντες γὰρ » πονηρίαν γράφουσι (1). » Εἰς τὸ ψαλίδιον τοῦτο, φίλε Πασιχάρη, χρεωσθεῖται (μὴν ἀμφιβάλλῃς) ὁ πολιτισμὸς τῶν Εὐρωπαϊῶν, καὶ ἀπ' αὐτὸ προσμένεται τοῦ πολιτισμοῦ ἡ τελείωσις.

» τὴν αὐτῆς δύναμιν, ποτὲ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισκοτισθεῖσα, τέλος
» αὐτὴ δὲ ἑαυτῆς ἐπικρατεῖ καὶ καταγωνίζεται τὸ ψεῦδος. » Πολύβ.

XIII, § 5, σελ. 448, Sweig.

(1) Ἡσαΐας, ἱ, 1.

Πολὺ δεινότερα κακὰ προξενεῖ τὸ ψεῦδος, ὅταν περιορίζεται εἰς « Ἐπεα πτερόεντα. » Ἄφες τὸ ἐλεύθερον νὰ ψαλιδίζεται, ἀφίνων τὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν ἐνταυτῷ καὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν· καὶ θέλεις ἰδεῖν τίς μέλλει νὰ θριαμβεύσῃ, τίς νὰ ψάλῃ τὰ ἐπινίκια.

Π. Ἀπ' ὅσα λέγεις περὶ τῆς τυπογραφίας, συμπεραίνεται, ὅτι ἐλευθέραν τὴν θέλεις καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Δ. Ἐλευθέραν, διότι εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ πολιτισθῇ πολιτισμὸν τέλειον ἢ Ἑλλάς μὲ δούλην τυπογραφίαν· ἐλευθέραν ἀκόμη, διότι δὲν δουλόνηται ἡ τυπογραφία, χωρὶς νὰ συνδουλωθῶσι καὶ πολλαὶ ἄλλαι τῶν πολιτῶν πράξεις ἀθῶοι μ' αὐτήν.

Π. Ὡς ποῖαι τινές;

Δ. Ἡ δούλωσις τῆς ἐντοπίου τυπογραφίας ἀπαιτεῖ νὰ ἐμποδίσῃς ἀκόμη τοὺς πολίτας καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐρχομένων ἔξωθεν ἐφημερίδων· οὐδ' ἀρκεῖται εἰς μόνον τοῦτο ὁ δουλαγωγὸς τῆς τυπογραφίας, ἀλλὰ πολεμεῖ καὶ τὴν ἀνάγνωσιν πολλῶν φιλοσοφικῶν συγγραμμάτων. Τοιαύτην προφυλακὴν διὰ νὰ κάμῃ, πρέπει νὰ ἐξετάζῃ ἀκριβῶς τὰς ἐρχομένας ἀλλαχόθεν ἐπιστολάς, ἂν περικλείωσιν ἐφημερίδας ξένας, καὶ τὰ εἰσαγόμενα εἰς τὸ τελῶνιον φορτία, ἂν περιέχωσι βιβλία· ὡς γίνεται εἰς τὴν μακαρίαν Ῥώμην, εἰς τὴν μακαρίαν Ἰσπανίαν, εἰς τὴν μακαρίαν Λυσιτανίαν, καὶ εἰς ἄλλας τρισμακαρίας ἀπὸ τρισμακαρίου κυβερνωμένας πόλεις, ὡς ἤθελε γενῆν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Γαλλίαν, ἂν δὲν ἔφθανε νὰ διασκεδάσῃ τὰς βουλὰς τοῦ σατανικοῦ τῶν Ἰησουϊτῶν τάγματος. Ὡς ἀρέσκει, φίλε Πασιχάρη, τοιαύτη

κυβέρνησις, ἐσὲ (λέγω) τὸν φιλαναγνώσῃν καὶ φιλομαθῆ, ἢ λέγεις καὶ περὶ τούτου « Ἐδοξεν αὐτῷ; »

Π. Ἦθελα προκρίνειν τὴν προτέραν τουρκικὴν τυραννίαν, ἣτις δὲν ἐξέταζε καὶ οὐτ' ἐφημερίδας οὔτε βιβλία, ἀν δὲν ἤμην βέβαιος, ὅτι ὁ νέος κυβερνήτης μας τὴν ἐλευθερίαν τῆς τυπογραφίας μάλιστα μέλλει νὰ μεταχειρισθῆ ὡς τὸ γρηγορώτερον καὶ δρασιμώτερον μέσον τῆς ἠθικῆς παιδείας τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους.

Δ. Οὐδ' ἐγὼ ἀμφιβάλλω περὶ τούτου.

Π. Ἐπεθύμουν μόνον νὰ μὴ πολυκρίνωσι τὰς πράξεις τοῦ κυβερνήτου οἱ ἐφημεριδογράφοι.

Δ. Ἐξεναντίας, διὰ τοῦτο μάλιστα χρεώσῃ νὰ προσατεύῃ τὴν ἐλευθερίαν τῶν κριτῶν. Ὁ κυβερνήτης δὲν εἶναι ἀναμάρτητος· πλειοτέρας ἀφορμὰς καὶ πλειοτέρους πειρασμοὺς ἀμαρτημάτων ἔχει παρὰ κανέν' ἄλλον πολίτην. Ἐὰν τὸν περικυκλώσωσι κόλακες (δὲν σε λανθάνει τῶν κολάκων ἢ προθυμία ἢ μᾶλλον ἀναισχυντία νὰ τρέχωσι ὁρμαῖοι ὅπου ἐλπίζουν ν' ἀπολαύσωσι τίποτε), ἐὰν λέγω τὸν περικυκλώσωσι κόλακες, πόθεν ἄλλοθεν ἔχει νὰ διδαχθῆ νὰ φεύγῃ τὰς παγίδας τῶν κολάκων, πλὴν ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν τῆς τυπογραφίας; Ἐὰν (καὶ τὸ ὁποῖον σὺ φοβεῖσαι) αἱ πράξεις του κρίνωνται ἀδίκως ἀπὸ ἀδίκους καὶ ἀνοήτους ἐφημερίδας, τίς ἄλλος πάλιν δύναται νὰ τὸν δικαιώσῃ πλὴν ἡ ἐλεύθερος τυπογραφία;

— Οἱ λόγοι γὰρ καταπαλαίουσι λόγους.

Δὲν εἶναι ὅλοι οἱ ἐφημεριδογράφοι ἀνόητοι· εὐρίσκονται μεταξύ

των καὶ ἄνδρες μὲ φρίνησιν, φιλοπατρίαν, καὶ δύναμιν ἱκανήν
να κατασιγάσωσι τὰς φλυαρίας τῶν μωρῶν. ἔχει παλαιὸν παρά-
δειγμα προγονικὸν ὁ κυβερνήτης τὸν Τιμολέοντα, ὅστις ὑπέφερε
τῶν κακῶν δημαγωγῶν τὰς φλυαρίας (1)· ἂν Θέλη καὶ νέον ξένου
ἄλλο, γνωρίζει βέβαια τὴν διαγωγὴν τοῦ περιδόξου Ἰεφερσῶνος,
προέδρου τὸ δεύτερον (1805 ἔτ.) τῆς συμπολιτείας τῶν
Ἀγγλαμερικανῶν.

Π. Τοῦ Τιμολέοντος, μοῦ εἶναι γνωσὴ· τοῦ Ἰεφερσῶνος τὴν
διαγωγὴν δὲν γνωρίζω.

Δ. Κατ' ἐκείνην τοῦ χρόνου τὴν περίοδον, ὅτε ἐταράσσετο
ἀκόμη ἡ πολιτεία ἀπὸ δύο φατρίας· τί δὲν εἶπαν, τί δὲν ὕβρισαν,
τί δὲν ἐξέρασαν τινὲς ἀπὸ τοὺς ἐφημεριδογράφους κατὰ πολλῶν
χρηστῶν πολιτῶν, καὶ ἐξαιρέτως αὐτοῦ τοῦ χρηστοτάτου
Ἰεφερσῶνος; Καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ ὕβρισθεις ἐδημηγόρησεν ὑπὲρ
τῆς ἐλευθερίας τῆς τυπογραφίας, στηριζόμενος εἰς τῶν δικαίων
ἐφημεριδογράφων τὴν ἀντίρρησην, καὶ εἰς τὴν κοινὴν τῶν πολιτῶν
ὑπόληψιν (2), ἣτις δὲν ἀφίνει ποτὲ τὸν χρηστὸν πολίτην ἀνεκ-
δίκτηον. Εἰς ἓνα λόγον, τὰ ἐκ τῆς ἐλευθέρου τυπογραφίας κακὰ
πάλιν αὐτὴ ἡ ἐλεύθερος τυπογραφία τὰ θεραπεύει, κατὰ τὴν
γνωστὴν παροιμίαν, « Ὁ τρώσας ἰάσεται. »

Π. Μοῦ διεγείρεις τὴν ὄρεξιν νὰ γενῶ ἐφημεριδογράφος.

Δ. Ἐὰν τί ὄχι; Τοῦ χρηστοῦ ἐφημεριδογράφου τὸ ἐπάγγελμα,

(1) Ἰδ. τὸν Πρῶτ. Διάλογ. σελ. νγ'. — (2) MISS. WRIGHT,
Voyag. aux États-Unis d'Amérique, etc., tom. II, pag.
186-188.

εἶν' ἐπάγγελμα ἀποσολικόν, ἐπάγγελμα Θεῖον. Φοβοῦμαι ὅμως, μὴ δὲν εἶσαι ἀρκετὰ ἐπιτήδειος εἰς αὐτό. Ἡ διάθεσίς σου κλίνει πολὺ εἰς τὸ « Ἐδοξεν αὐτῷ. » Ὁ δίκαιος ἐφημεριδογράφος χρεωσθεῖ νὰ διακρίνη τὰ καλῶς ἀπὸ τὰ κακῶς δογμένα· εἰς ταῦτα νὰ φωνάζῃ « Κακῶς ἔδοξεν αὐτῷ » εἰς ἐκεῖνα, « Καλῶς ἔδοξεν » αὐτῷ. » Συγχώρησέ με νὰ σοῦ ἐνθυμίσω τὴν ἀλήθειαν ταύτην.

Π. Συγχώρησε κ' ἐμὲ νὰ σὲ εἶπω, « Κακῶς ἔδοξε τῷ » Δημοχάρη, » καὶ Κακὰ μὲ κρίνει ὁ Δημοχάρης. Μὴ σε μέλει. Θέλεις ἰδεῖν, πόσον διαφέρει ὁ Πασιχάρης, ὅτε λαλεῖ Ἐπεα πτερόεντα, ἀπὸ τὸν Πασιχάρην, ὅταν τὰ ψαλιδίξῃ μὲ τοῦ τύπου τὸ ψαλίδιον.

Δ. Εἶθε! Εἶθε! φίλε Πασιχάρη. Ἐλπίζω ὅτι μόνον σκοπὸν τῆς ἐφημερίδος σου μέλλεις νὰ προβάλης τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἰσονομίαν, τὴν ἰσηγορίαν, τὴν εὐδαιμονίαν καὶ λαμπρότητα τῆς Ἑλλάδος.

Π. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπιθυμῶ νὰ κατοικῶ, κ' ἐκεῖ νὰ συντάσσω τὴν ἐφημερίδα, νὰ κινήσω πάντα λίθον ν' ἀνασῆσω τὰς κλεινὰς Ἀθήνας, καὶ τὴν παλαιὰν τῶν Ἀθηναίων λαμπρότητα.

Δ. Βλέπεις, φίλε Πασιχάρη, ἀρχὴν τῆς ἐφημερίδος σου κάμνεις τὴν ἀνισότητά, καὶ σπουδάζεις νὰ φουσκώσῃς τῶν Ἀθηναίων τὰς κεφαλὰς μὲ τὸν τύφον τῆς εὐγενείας.

Π. Ἀθηναιοτυφίαν λέγεις, ὡς Ἴπποτυφίαν, νομίζω.

Δ. Ναί, Ἀθηναιοτυφίαν· ἐσδέσθησαν οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ πολλοῦ ἐπίσης, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ὅλοι Ἕλληνες·

Πάλκι ποτ' ἦσαν ἄλιμοι Μιλήσιοι.

Σήμερον ἐξανάφθη, πάλιν ἐπίσης, εἰς ὄλων τὰς ψυχὰς τὸ ἱερόν τῆς ἐλευθερίας πῦρ, μὲ ἐλπίδα νὰ μὴ μετασβεσθῇ πλέον ποτέ· αὐδὲ διαφέρουν οἱ νῦν Ἀθηναῖοι σιγμὴν ἀπὸ τοὺς Πελοποννησίους, Ὑδραῖους, Σπετσιώτας, Ψυρανοὺς, καὶ τοὺς λοιποὺς νησιώτας. Διὰ τί λοιπὸν προτιμᾶς τοὺς Ἀθηναίους μὲ καταφρόνησιν τόσων ἄλλων, οἱ ὅποιοι ἔδειξαν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀνδραγαθήματα ὄχι ὀλιγώτερον λαμπρὰ τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων, καὶ ἴσως πολὺ λαμπρότερα τινῶν ἀπὸ τοὺς σημερινούς; Τοιαύτη ἄδικος προτίμησις ἀρκεῖ νὰ φθείρῃ τοὺς ταλαιπώρους Ἀθηναίους μὲ καυχῆσεις πατραγαθικάς, ὥστε νὰ λέγῃ καὶ ὁ πλέον χαμερπῆς αὐτῶν βρακοσυλλέκτης (*chiffonnier*) εἰς τὸν Βότσαρην, τὸν Μιαούλην, καὶ τοὺς ὁμοίους των, δεσποτικῶς, Γέννημα τῶν Ἀθηνῶν εἶμαι μὴ Θέλης νὰ ἰσηγορῆς καὶ νὰ συγκρίνεσαι μ' ἐμὲ τὸν Ἀθηναῖον,

Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθῆμεναι ἄντην (1).

Μὴ, διὰ τὸν θεόν! φίλε, μὴν ἐμβάσωμεν ἀπαρχῆς εἰς τὴν

(1) Ἰλιάδ. α', 187. Τοιαύτην μεγαλαυχίαν ἔκαμνεν (ὡς λέγει ἡ ἱστορία) ἓνας ἀπὸ τοὺς σεβαστοὺς γέροντας τῆς σημερινῆς Σπάρτης πρὸς ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἄλλον Γραικὸν, Ἰχθεσινὲ ἀνθρώπε (τὸν εἶπε) τολμᾶς νὰ μετρηθῆς μὲ ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου ἡ γένεσις εἶναι τόσον παλαιά, ὅσον καὶ αἱ κορυφαὶ τοῦ Ταυγέτου; (Ἰδ. Α. SOUTZO, *Histoire de la révolution Grecque*, pag. 101). Τοιαύτη μεγαλαυχία ἤθελ' εἶσθαι τόσον πλέον ἀναξία τοῦ λέγοντος, ὅσον οὐδ' εἶχε χρεῖαν νὰ σολισθῇ μὲ πατραγαθίας, ἔχων ἀληθινὰς ἰδίας ἀνδραγαθίας καὶ ἑαυτοῦ, καὶ τῶν θυσιασθέντων ὑπὲρ τῆς πατρίδος γενναίων του τέκνων.

Ἑλληνικὴν πολιτείαν τὸν φθοροποιὸν σκώληκα τῆς εὐγενείας, ὅστις τρώγει ἀκόμῃ πολλὰς πολιτείας τῶν πολιτισμένων ἔθνων, καὶ μέλλει νὰ καταφάγη καὶ ἡμᾶς, ἂν δὲν τὸν πνίξωμεν εἰς αὐτὰ του τὰ σπάργανα, ὡς ἔκαμαν οἱ φρόνιμοι Ἀγγλαμερικανοί. Μὴ διεγείρωμεν τὸν φθόνον τῶν ἄλλων πόλεων, ὁμοίων κατὰ πάντα τὴν σήμερον μὲ τὰς σημερινὰς Ἀθήνας, ἀρπάζοντες τὴν ἐλπίδα τῆς δόξης ἀπ' ἐκείνας, διὰ νὰ τὴν χαρίσωμεν εἰς τοὺς ἴσους καὶ ὁμοίους τῶν Ἀθηναίους. Τὰ ἀπαρχῆς, φίλε μου, κακὰ, ὅσον μικρὰ, ὅσον ἀνάξια προσοχῆς καὶ ἂν κρίνονται, αὐξάνουν, ἂν ἀμεληθῶσι, καὶ βλαστάνουν δριμυτάτους καρπούς (1).

Π. Μέλλουν ὁμως, δὲν ἀμφισβῆλω, οἱ Ἀθηναῖοι νὰ ἀναστήσωσι τὰς παλαιὰς Ἀθήνας.

Δ. Εἶθε καὶ νὰ τὰς ὑπερβάλωσι πολὺ! καὶ τότε θελοῦν σολισθῆν ὄχι μὲ πατραγαθικὴν εὐγένειαν, ἀλλὰ μ' ἄλλο τι ἀσυγκρίτως ἐνδοξύτερον καὶ εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τὸ,

Ἡμεῖς τοι πατέρων μὲγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι (2).

Τὴν καύχῃσιν ὁμως ταύτην, τὸ δίκαιον ἀπαιτεῖ νὰ τὴν ἀφήσῃς εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα κοινὴν, ὄχι εἰς μόνας τὰς Ἀθήνας. Εἰς ὅλας αὐτῆς τὰς πόλεις χρεωσοῦν οἱ νόμοι νὰ

(1) « Ἀδύνατον ἀπὸ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ ἐν ἀρχῇ ἡμαρτημένου » μὴ ἀπαντᾶν εἰς τὸ τέλος κακόν τι. — Πολλάκις λαυθάνει μεγάλη » γιγνομένη μετάβασις τῶν νομίμων, ὅταν παρορῶσι τὸ μικρόν. — » Αἴτιον τῶν μεταβολῶν καὶ τὸ μικρόν ἐστίν. » Ἀριστοτέλ. Πολιτικ. V, 1, 2, 6, σελ. 144, 147, 159. — (2) Ἰλιάδ. δ', 405.

κρατῶσιν ἀνοικτὸν τῆς δόξης τὸ σάδιον· ἥτις ἀπ' αὐτὰς τὸ τρέξῃ οὕτως, ὥστε νὰ κατασῶσῃ τὸν τρόπον τινὰ μητρόπολιν τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν, ὡς αἱ παλαιαὶ Ἀθῆναι, ἐκείνη δίκαιον εἶναι νὰ λάβῃ καὶ τῆς δόξης τὸ βραβεῖον.

Π. Αἱ Ἀθῆναι θέλουν τὸ λάβειν... Ἰ Τί με βλέπετε ἀπορῶν;

Δ. Ἐνθυμήθη τὸν μῦθον, περὶ τοῦ πωλοῦντος τὸ δέριμα τοῦ λύκου, πρὶν ἀκόμη σκοτώσῃ τὸν λύκον. Ἐλπίζεις τόσον μεγάλα καλὰ ἀπὸ τὰς νέας Ἀθήνας, πρὶν ἀκόμη βεβαιωθῆς, ἂν ὁ μέγας διπλωματικὸς Βελιγκτῶν συγχωρήσῃ εἰς τοὺς ταλαιπώρους Ἀθηναίους, νὰ συναπολαύσωσι μὲ τοὺς λοιποὺς ἀδελφοὺς τῶν τῆν Ἑλληνικὴν ἐλευθερίαν, ἢ προκρίνῃ συμφερώτερον εἰς τὴν Ἀγγλίαν νὰ μὴ παύσωσι νὰ τυραννῶνται οἱ Ἀθηναῖοι. Ἡ ἐλευθερία τῶν Ἀθηνῶν ἐμπορεῖ νὰ προξενήσῃ εἰς αὐτοὺς νέον ἄλλο πένθος, παρόμοιον τοῦ διὰ τὴν εἰς τὸν Ἀβαρίνον πυρπόλησιν τῶν Τούρκων πένθους.

Π. Δὲν βλέπω, τί συμφέρει εἰς τοὺς Ἄγγλους ἢ δούλωσις τῶν Ἀθηνῶν.

Δ. Μέγα καὶ πολὺ, κατὰ τὴν διπλωματικὴν τῶν ὀλιγάρχων· ἂν ὄχι ἄλλο, νὰ τελειώσωσι, ὅ,τι ἤρχισεν ὁ Λόρδος Ἐλγῖνος, ν' ἀπογυμνώσωσι ὀλότελα τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα τῶν τεχνῶν τῆς μνημόσυνα· τὸ ὁποῖον δὲν θέλουν δυνηθῆναι, ἂν ἐλευθερωθῶσι αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ Τούρκους.

Π. Τοῦτο μάλιστα μὲ φαίνεται παράξενον τῶν Ἄγγλων, διότι καὶ ὅταν ἡμεθ' ἀκόμη ὑποζύγιοι τῶν Τούρκων, ἔδειξαν πλειοτέραν εἰς τὰς Ἀθήνας, παρὰ εἰς κάμμίαν ἄλλην πόλιν τῆς Ἑλλάδος, φιλανθρωπίαν.

Δ. Τὴν ἔδειξαν, ὄχι ἡ κυβέρνησις τῆς Ἀγγλίας, ἀλλὰ μερικοὶ τινεὶ Ἄγγλοι· διότι δὲν ἐχάθησαν ὀλότελα ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος ἄνδρες φίλοι τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀποσρεφόμενοι αὐτοὶ πρῶτοι τὴν διαγωγὴν τῶν ἰδίων κυβερνητῶν. Ἡ διαγωγὴ τούτων, ἂν ἐφάνη ποτὲ φιλάνθρωπος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἢ ἄλλην τινὰ πόλιν ἢ χώραν τῆς Εὐρώπης, ὁμοιάζει τῆς ὁποίας δείχνουν σήμερον φιλανθρωπίας εἰς τοὺς ταλαιπώρους Λυσιτανούς. Ἐνῶ ὑποδέχονται περιποιούμενοι τὴν νόμιμον αὐτῶν βασίλισσαν, ἐνταυτῷ βοηθοῦν καὶ τὸν ληστρικῶς ἀρπάσαντα τὸν θρόνον αὐτῆς μαιφόνου θεῖου της, καὶ κατατρέχουν θανασίμως τοὺς πλείοντας Λυσιτανούς εἰς βοήθειαν τῆς βασιλίσσης των (1).

Π. Δολία καὶ ἀναίσχυντος πολιτικὴ.

Δ. Κατὰ τὴν πολιτικὴν τῆς θολίας ἐκείνης γυναικὸς, ἥτις ἐκράτει εἰς τὴν μίαν χεῖρα πῦρ, καὶ νεροῦ σαμνίου εἰς τὴν ἄλλην, ὡς ἀνάφη πυρκαϊάν, ἂν φθάσῃ, ἢ νὰ καυχηθῇ εἰς τὴν σθέσειν της, ἂν τὴν προφθάσωσιν ἄλλοι,

Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει δολοφρονέουσα χεῖρι,

Τῇ ἐτέρῃ δὲ πῦρ (2) —————

Τοιαύτη σήμερον εἶναι ἡ πολιτικὴ ὅλων σχεδὸν τῶν διπλωματικῶν τῆς σοφῆς Εὐρώπης. Φαντάζονται οἱ ταλαίπωροι, ὅτι

(1) Ἰδ. τὰς Γαλλικὰς ἐφημερίδας τοῦ Ἰανουαρίου καὶ τοῦ Φεβρουαρίου 1829, καὶ ἐξαιρέτως τὸν *Courrier des Electeurs*, n° 6, 8 févr. 1829.

(2) Ἀρχιλόχ. παρὰ τῷ BRUNCK, *Analect. Græc.*, tom. I, pag. 44.

γνωρίζουν τὴν ἀληθινὴν πολιτικὴν, μὴν ἔχοντες παρὰ τὸ φύσημα τῆς πολιτικῆς, ὡς ἔλεγεν ὁ Σωκράτης (1).

Π. Πάλιν τὸ λέγω, δὲν μας ἔμεινεν ἄλλη ἐλπίς πλὴν οἱ Γάλλοι· αὐτοὶ ἔχουν νὰ μᾶς ἐλευθερώσωσι, ἐλευθερίαν ἀληθῆ καὶ ἀνεξάρτητον.

Δ. Καὶ ἡμᾶς καὶ πολλοὺς ἄλλους.

Π. Ἔ ποίους;

Δ. Ὅσοι ἐνοχλοῦνται ἀπὸ ἀπόλυτον δυναστείαν, ἢ καταθλίβονται ἀπὸ τὴν ἀναρχίαν.

Π. Τὸ κακὸν εἶναι, ὅτι οἱ Γάλλοι ἔχουν καὶ αὐτοὶ χρεῖαν ἡσυχίας, μετὰ τοσαύτας μακροχρονίους ταραχὰς τῆς πολιτείας των.

Δ. Καὶ χρεῖαν πολλήν· ἀλλὰ βοηθοῦντες ἄλλους, δὲν ἔχουν νὰ ταραξώσωσι οὔτε τὴν ἰδίαν, οὔτε κανενὸς ἄλλου ἡσυχίαν. Μόνη των ἡ γλῶσσα, χωρὶς ὄπλα, ἀρκεῖ νὰ σπεῖρη εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην τὰ σπέρματα τῆς ἐλευθερίας, ἔχουσα τυπογραφίαν ἐλευθέραν ἀπὸ δεσμά. Τῆς γλώσσης ἡ δύναμις ἰσχύει καὶ μεγάλα καλὰ, ὡς καὶ μεγάλα κακὰ, νὰ προξενήσῃ. Γνωρίζεις βέβαια τὴν παροιμίαν.

Π. Τοῦ Σαλομῶντος λέγεις « Θάνατος καὶ ζωὴ ἐν χειρὶ » γλώσσης » (2).

Δ. Καὶ αὐτήν· ἀλλὰ πολὺ πλεον τὴν αἰκειοτέραν εἰς τὸ

(1) « Ποίαν οὖν οἶε πολιτείαν εἶναι... ἀνδρῶν ῥητορικῶν, » πολιτικὸν φύσημα φυσῶντων, ἀπάντων δὲ τούτων ἄντων ἄνευ » τῆς τοῦ βελτίστου ἐπιστήμης; » Πλάτων, Ἀλκιβ. Β', σελ. 145.

== (2) Παροιμ. ἰή, 21.

προκειμένον ἑλληνικὴν παροιμίαν « Γλῶσσα, ποῖ πορεύῃ, » πόλιν ἀνορθώσουσα, ἢ πόλιν κατασρέψουσα (1); » Καὶ μάλιστ' αὐτῶν Γάλλων ἢ γλῶσσα, ἣτις ἐξισώθη σχεδὸν καὶ κατὰ τοῦτο μὲ τὴν ἑλληνακίην.

Π. Ἐπὶ πῶς ἐξισώθη;

Δ. Καθὼς ἄλλοτε ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, μετὰ τὰς νίκας τοῦ Ἀλεξάνδρου, διεσπάρη εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Εὐρώπην, ὥστε καὶ εἰς αὐτάς τῶν βαρβάρων τὰς αὐλὰς νὰ δραματίζωνται αἱ ἑλληνικαὶ τραγωδίαι (2)· ὁμοίως καὶ ἡ Γαλλικὴ ἐσπάρη εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, ὥστε νὰ λογίζεται σήμερον σερημένος ἀνατροφῆς ἐλευθερίου ὅστις δὲν τὴν γνωρίζει ὅπως οὖν, καθὼς ἄλλοτε ἐκαταφρονεῖτο ὡς ἀπαίδευτος ὁ σερημένος τὴν γνῶσιν τῆς ἑλληνικῆς.

Π. Ἐπὶ τί τοῦτο πρὸς τὴν ἐλευθερίαν;

Δ. Ἰκανὸν νὰ μεταβάλη ὅλας τὰς δυναστείας τῆς Εὐρώπης εἰς κοινοβουλευτικὰς πολιτείας. Ἐως τώρα τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ ἐλευθερία ἐπεριωρίζετο ζηλοτύπως εἰς μόνους τοὺς Ἄγγλους, καὶ ἡ γλῶσσά τῶν ἦτον εἰς ὀλίγους γνωστὴ, καὶ τὰ φιλοσοφικὰ τῶν συγγράμματα δυσἀπόκτητα διὰ τὸ βαρύτιμον. Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ νῦν, φίλε, τῆς ἐλευθερίας τὸ κήρυγμα ἔλαβε βροντοφῶνον σάλπιγγα τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν, καὶ σαλπικτὰς Γάλλους, ἦγον τὸ πλέον φιλόφθονον, τὸ πλέον μεταδοτικὸν γένος· γένος τὸ ὁποῖον ἀποσρέφεται νὰ ποτίζη τὴν εὐτυχίαν τοῦ μὲ

(1) Ζηνόδ. Παροιμ. ≡ (2) Ἰδ. Πλούταρχ. Μ. Κράσσ. § 33, σελ. 336.

τὰ δάκρυα τῶν δυσυχῶν, ἀλλὰ « Χαίρει μετὰ χαιρόντων, » καὶ κλαίει μετὰ κλαιόντων, » ὡς παραγγέλλει ἡ Θρησκεία (1). Τοιαῦτα φρονήματα κηρύσσονται ἀπὸ τῶν Γάλλων τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ βιβλία. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν τὴν μόνην τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀρετῆς γεννήτριαν ἐλευθερίαν, χρεωσθῶν νὰ εὐχῶνται ἡμέραν καὶ νύκτα, τὴν τελειοποίησιν καὶ πῆξιν τῆς Γαλλικῆς πολιτείας. Ἐθέλεις ἀπόδειξιν τούτου; παρατήρησε πόσον φοβοῦνται τὰς Γαλλικὰς ἐφημερίδας οἱ ὀλιγαρχικοὶ ἱερωμένοι καὶ κοσμικοὶ· μὲ πόσας κιαφηρικὰς προφυλάξεις ἐμποδίζουσι τὴν εἴσοδον καὶ κοινοποίησιν αὐτῶν εἰς τοὺς λαούς.

II. Εἰς τὴν Ρώμην, ἀκούω, δὲν συγχωρεῖται τῶν Γαλλικῶν ἐφημερίδων ἡ εἴσοδος.

Δ. Τῆς Ρώμης ὁ φόβος δὲν εἶναι παράξενος, ἐπειδὴ οὐδὲ τῆς εἰς κοινὴν γλῶσσαν μεταφράσεως τοῦ Εὐαγγελίου τὴν ἀνάγνωσιν συγχωρεῖ εἰς τὸν λαόν· ὡς δὲν ἤθελε συγχωρήσειν οὐδ' αὐτὸς ὁ Λάμας (2) τὴν εἴσοδον τοῦ Εὐαγγελίου εἰς ὅλην αὐτοῦ τὴν ἐπικράτειαν.

II. Δὲν ἐξεύρω πότε ἔχουν νὰ παύσωσι τὰ κωμικὰ ταῦτα.

Δ. Χάρις εἰς τὴν τυπογραφίαν, ἥτις τὰ κατέστησε κωμικά· δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ἀποῦ ἐπαίζοντο εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, ὡς παίζονται ἀκόμη σήμερον εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ Λυσιτανίαν, τραγικώτατα. Τοιαύτην τραγωδίαν ἐσπούδασαν οἱ Ἰησουῖται νὰ

(1) Πρὸς Ρώμ. ιβ', 15. — (2) Ἐπαράβαλε τις πρὸ πολλοῦ τὸν Πάπαν μὲ τὸν Λάμαν τοῦ Θιβέτου. Ἴδε J.-J. ROUSSEAU, *Contr. Soc.*, livre IV, ch. 8, pag. 513 de l'édit. 1817.

παίξωσι καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἄλλ' οἱ Γάλλοι δὲν ὁμοιάζουν τοὺς Ἰσπανοὺς ἢ Λυσιτανούς. Ἡ ἐλευθερία τῆς τυπογραφίας καὶ ἡ προθυμία νὰ σπεύρωσι τὴν παιδείαν εἰς ὅλον τὸν λαόν, ἔδειξε σήμερον τοὺς Ἰησουίτας καὶ τῶν κωμικῶν γελοιοτέρους ; « Ὀνειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένημα λαοῦ. » Τὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν καὶ παῦσιν τῶν κακῶν μέλλουν τῶν Γάλλων τὰ συγγράμματα νὰ προξενήσωσι καὶ εἰς τοὺς βασανιζομένους ἀκόμη ἀπὸ τῆς Ῥώμης τὴν πλεονεξίαν λοιποὺς λαούς.

Π. Ἐλπίζεις ;

Δ. Μὴν ἀμφιβάλλης περὶ τούτου. Διὰ τοῦτο ἐπιθυμῶ νὰ σκηριχθῆ ἀπαρχῆς ἡ Ἑλληνικὴ πολιτεία εἰς τὰ δύο ταῦτα ἰσχυρότατα θεμέλια, παιδείαν εἰς ὅλον τὸν λαόν, ὅσον τὸ δυνατὸν χωρὶς ἐξαιρέσιν, καὶ τυπογραφίαν, πλὴν συκοφαντίας καὶ δυσφημίσεως, καθ' ὅλα τὰ λοιπὰ ἀνυπεύθυνον.

Π. Τὸ ἀνυπεύθυνον ὁμῶς τοῦτο....

Δ. Σὲ εἶπα, Πλὴν συκοφαντίας καὶ δυσφημίσεως.

Π. Ἐὰν ἦναι γνωστὸς ὁ δυσφημίζων· ἔλλα πῶς ἔχουν οἱ νόμοι νὰ κολάσωσι τὰς φλυαρίας τῶν ἀνωνύμων ;

Δ. Κολάζουν τότε τὸν ἐφημεριδογράφον, ὅστις ἀντὶ σκεύους ἐκλογῆς κάμνει τὴν ἐφημερίδα τοῦ σκευῶς ἀτιμίας, λεκάνην νὰ δέχεται τῶν ἀρρώσων πολιτῶν τὰ ἐξεράσματα. Συγχωρεῖται ἡ σιώπησις τοῦ ὀνόματος, ὁσάκις ὁ γράφων δὲν ἐγγίζει τὴν τιμὴν ἢ τὴν ὑπόληψιν κάμενός πολιτοῦ· ἀλλ' ὅστις δυσφημίζει, χωρὶς νὰ ὑπογράψῃ τὴν δυσφημίαν, πρέπει νὰ κολάζεται αὐτηρὰ ἢ αὐτός, ἂν γνωρισθῆ, ἢ, ὡς εἶπα, ὁ ἐφημεριδογράφος, ὡς ἀτιμος καὶ κακὸς πολίτης. Πάλιν σὲ λέγω, μὴ σε φοβίζῃ

τῆς τυπογραφίας τὸ ἐλεύθερον, μὴ σε φοβίζωσιν οἱ ὑποκρινόμενοι ὅτι φοβοῦνται τὰ ἐξ αὐτῆς ἐνδεχόμενα κακά. Ἄλλο τι ἀληθῶς φοβοῦνται, τὸ ὁποῖον δὲν τολμοῦν νὰ ὁμολογήσωσι.

Π. Ἐποῖον;

Δ. Ἐπιθυμοῦν αὐτοὶ νὰ γενῶσιν ἀνυπεύθυνοι· καὶ τοῦτο δὲν ἐμποροῦν νὰ κατορθώσωσιν, ἐνόσω ἡ τυπογραφία εἶναι ἐλευθέρη, καὶ ὁ λαὸς ἔχει αὐτίκα ἱκανὰ ν' ἀκούῃ καὶ νὰ νοῆ τῆς τυπογραφίας τὴν σάλπιγγα.

Π. Μὲ πείθεις. Ἐπιθυμῶ τώρα νὰ μὲ διδάξης, ὡς ὑπεσχέθης (I), πῶς ἡ τυπογραφία μέλλει νὰ παύσῃ καὶ τὰς μοναρχίας τῆς Εὐρώπης.

Δ. Σὲ εἶπα, Ἄν μᾶς τὸ συγχωρήσῃ ὁ καιρὸς. Βλέπεις, ὅτι δὲν μας ἔμεινε πολὺς. Ἐχῶ ἄλλας ἀσχολίας· δὲν σχολάζεις ἴσως οὐδὲ σὺ νὰκούῃς λόγους διεξοδικούς. Μ' ὄλον τοῦτο θέλω τοὺς συντέμειν, ὅσον δυνατὸν, ἐλπίζων ὅτι καὶ τὰ ὀλίγα μέλλον νὰ σὲ σύρωσιν ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῆς Βασιλολατρίας.

Π. Νέαν αἵρεσιν ἀκούω τώρα.

Δ. Παλαιοτάτη· ἡ ἰσορία τῆς μόνου καὶ ἡ καὶ μὲ τὰς λοιπὰς αἵρέσεις καταριθμησὶς εἶναι νέα, χάρις εἰς τὸν σοφὸν καὶ σεβάσμιον ἐπίσκοπον, ὅστις τὴν ἰσόρησε πρὸ ὀλίγου, ὡς πολιτικὴν

(I) Ἄνωτέρ, σελ. μ.α.

εἰδωλολατρείαν (1). Εἰς ταύτην τὴν αἵρεσιν φοβοῦμαι μὴν ἔπεσες καὶ σύ.

Π. Ἄπαγε! Τὸν Θεὸν μόνον λατρεύω. Ἐτί ἤθελες εἰπεῖν, φίλε Δημοχάρη, ἂν, διότι προκρίνεις τὰς δημοτικὰς πολιτείας, σὲ ὠνόμαζέ τις Δημολάτρη;

Δ. Ὅτι εἶπες καὶ σύ, Τὸν Θεὸν μόνον λατρεύω, προσθέτων ὁμῶς, ὅτι κ' ἐκείνας τὰς πολιτείας προκρίνω, τὰς ὁποίας παραγγέλλει καὶ προκρίνει ἢ ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀποκαλυφθεῖσα Φρησεία· « Οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν, » καὶ οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν· οὐχ οὕτως δὲ ἔσαι » ἐν ὑμῖν. » Γνωρίζεις βέβαια, φίλε Πασιχάρη, ἀπὸ τὴν ἰστορίαν καὶ τὴν παλαιὰν καὶ τὴν νέαν, ὁποῖαι ἐχρημάτισαν αἱ μέχρι τῆς σήμερον ὀνομαζόμεναι πολιτεῖαι, ἂν ἀρμόζη πολιτείας ὄνομα εἰς τὰς δυναστείας.

Π. Δειναὶ τυραννίαι αἱ πλειότεραι.

Δ. Ὅχι ὁμῶς κατὰ μέτρον ἴσον ὅλοι, ἀλλ' ἄλλαι ἄλλων δεινότεραι, ἀναλόγως μὲ τὴν παιδείαν ἢ τὴν βαρβαρότητα τῶν δυναστευόντων καὶ τῶν δυναστευομένων. Ἀφίνω τὰς εἰς ἄλλα μέρη τῆς γῆς δυναστείας παλαιὰς καὶ νέας, καὶ λαμβάνω μόνην τὴν Εὐρώπην παράδειγμα. Εἰς αὐτὴν βλέπω, ὅτι καθόσον ηὔξανεν ὁ πολιτισμὸς βοηθούμενος ἀπὸ τὴν τυπογραφίαν, ὠλιγόσεν ἀναλόγως καὶ ἡ ἀγριότης τῶν τυράννων.

Π. Ἐλησμόνησες, βλέπω, τὴν τραγωδίαν τοῦ ἀγίου Βαρθολο-

(1) *Histoire des sect. religieuses.* par M. GRÉGOIRE, ancien évêque de Blois, tom. III, pag. 1—220, de l'édit. 1828.

μαίου, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Σηριώδης Κάρολος ἕννατος ἔσφαξε (24 Αὐγούστου, 1572) πολλὰς χιλιάδας ὑπηκόων ἀθῶων, ἑκατὸν ἔτη καὶ ἐπέκεινα μετὰ τὴν εὕρεσιν τῆς τυπογραφίας (1440).

Δ. Ἐθυσίασεν ὁ αἰμοβόρος τύραννος εἰς μίαν ἡμέραν πολλὰς, ἀλλ' ἀσυγκρίτως ὀλιγωτέρας, χιλιάδας ἀνθρώπων παρὰ τοὺς θυσιασθέντας εἰς τριῶν ἢ τεσσάρων ἑκατονταετηρίδων διάστημα τῶν πρὸ αὐτοῦ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους κοσμικοὺς καὶ ἱερωμένους φονέας. Ἐλησμόνησες, βλέπω, καὶ σὺ τὸ κατ' αὐτάς τῆς δεκάτης τρίτης ἑκατονταετηρίδος τὰς ἀρχὰς (1204), συγκροτηθὲν τῆς ἱεραῆς ἐξετάσεως κριτήριον (1), καὶ τῆς τιμαριωτικῆς (féodale) πολυκεφάλου ὑδρας τὰς καθημερινὰς εὐγενεῖς ἀκολασίας.

Π. Δὲν τὰς γνωρίζω τόσο καλὰ.

Δ. Παρὰ τοὺς καθημερινοὺς πρὸς ἀλλήλους πολέμους, οἱ εὐγενεῖς οὗτοι τιμαριῶται ἀσκούσαν καὶ τὸ εὐγενὲς ἐπιτήδευμα τῆς ληστείας· ἐφύλασσαν τοὺς διαβάτας ἐμπόρους, κατέβαιναν ἀπὸ τὰ κασέλλα των ὀπλισμένοι, τοὺς αἰχμαλώτιζαν, τοὺς ἐφόνευαν ἀνηλεῶς, ἀπαράλλακτα ὡς πρᾶσσουσι σήμερον οἱ Ἄραβες τῆς ἐρήμου. Εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν τῶν Παρισίων πολλοὶ ἡμερινοὶ καὶ νυκτερινοὶ κλέπται ἦσαν ἐκ τῆς τάξεως τῶν εὐγενῶν, διὰ πλεονεξίαν οἱ πλειότεροι (2), καὶ τινὲς διὰ

(1) Ἰδ. τὰς εἰς τοῦ Βεκκαρ. τὴν δευτέρ. ἔκδ. σημ. σελ. 41, σημ. 2.

(2) I. A. DULAURE, *Histoire. civil. physiq. et moral. de Paris*, de la 3e édit. tom. V, pag. 317-324, VI, pag. 244.

τὴν ἡδονὴν, νὰ δείξωσιν ὅτι ἦσαν, ὡς εὐγενεῖς, καὶ τῶν νόμων ἀνώτεροι (1). Πολλοὶ ἀρχιερεῖς, ἢ μονασηρίων ἡγούμενοι, τιμαριῶται (*seigneurs féodaux*), ἐμίσθοναν στρατιώτας, καὶ ἐστρατηγοῦσαν αὐτοὶ τὸν πόλεμον καλυμμένοι περικεφαλαίαν, καὶ περιζωσμένοι ῥομφαίαν (2).

Π. Ὡ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα!

Δ. Δέν σε εἶπα τὰς εὐγενεῖς ἀσελγείας των, τὰς ἀρπαγὰς γυναικῶν, καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς ἀρρένομανίας των. Αὐτοὶ τοῦ Πάπα οἱ Ἄπεσαλμένοι (*légats*) ἐταξειδεύαν συνοδευόμενοι ἀναφανδὸν μὲ τοὺς Γανυμήδας των (*mignons*) (3). Αὐτὸς ὁ μετὰ τὸν αἰμοδόρον Κάρολον βασιλεύσας, Ἐρρίκος τρίτος, ἔτρεφεν, εὐγένιζε καὶ κατεπλούτιζεν εἰς τὴν αὐλήν του τοιοῦτους Γανυμήδας (4).

Π. Ὡ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα!

Δ. Διὰ νὰ ἀπολαύωσι τόσον ἀκόλαστον ἐξουσίαν, φυσικὰ ἔπρεπε νὰ τρέφωσι τὴν ἀπαιδευσίαν τοῦ λαοῦ διὰ τῆς δεισιδαιμονίας· καὶ τοῦτο ἔκαμναν. Πούποτε δὲν ἐφάνησαν τόσαι ἀλλόκοτοι ἱεροπραξίαι, οὐδ' ἐπλάσθησαν τόσα λείψανα ἀγίων παρὰ

(1) Ὡς ἔκαμνεν αὐτὸς αὐτοῦ τοῦ χρυσοῦ βασιλέως, Ἐρρίκου τετάρτου, ὁ υἱὸς Γάστων: Gaston prenait plaisir, après avoir fait la débauche, à s'embusquer sur le Pont-Neuf, à dépouiller les passans de leurs manteaux (I. A. DULAURE, *Histoire civil. physiq. et moral. de Paris*, tom. VI, pag. 231).

— (2) *Ibid.* tom. V, pag. 324. — (3) *Ibid.* et tom. IV, pag. 118. — (4) *Ibid.* tom. III, pag. 376. et IV, 493.

τότε. Λιτανεῖαι καθημέραν εἰς τοὺς δρόμους πλήθους Μοναχῶν καὶ κοσμικῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, γυμνῶν ὄχι μόνον τοὺς πόδας (τοῦτο ἦτον ἀπὸ τὰ κοινὰ καὶ συνήθη), ἀλλὰ πολλακίς καὶ ὀλογύμων (1). Εἰς τὰς πυρκαϊὰς ἔφεραν θρομαῖοι τὴν Θεῖαν Εὐχαριστίαν, ὡς ἱκανὴν νὰ τὰς σδέσῃ (2). Πολλὰς σωματικὰς ἀρρώστιας ὠνόμαζαν δαιμονικὰς, διὰ νὰ μεταχειρίζωνται τὴν ἀπάτην τοῦ ἐξορκισμοῦ (3). Εἰς τοὺς χρόνους τοῦ αἰμοδόρου Καρόλου, εἰς μόνην τὴν πόλιν τῶν Παρισίων ἀριθμοῦντο τριάκοντα χιλιάδες μάγων, πιστευομένων δυνατῶν καὶ νὰ προσκαλέσωσι καὶ νὰ διώξωσι τὸν διάβολον (4).

Π. Ὡ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα!

Δ. Καὶ τοῦτον τὸν ὀλόχρυσον αἰῶνα θρηνοῦν σήμερον οἱ ὑποκριταὶ ὅτι ἔπαυσε, καὶ προθυμοῦνται νὰ τὸν ἀνακαλέσωσι, δὲν ἐξεύρω διὰ πονηρίαν πλέον ἢ διὰ μωρίαν.

Π. Εἶπέ καὶ διὰ τὰ δύο.

————— Ἡ γὰρ μωρία
Μάλιστα, ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ (5).

Τοῦτο θαυμάζω, ὅτι μέρος ἐξ ὧσων ἰσόρησες συνέβησαν καὶ ἀφοῦ ὁ πολιτισμὸς ἐπροχώρησεν ἀρκετὰ βήματα.

(1) I. A. DULAURE, *Histoire. Civ. Physiq. et Moral. de Paris*, tom. V, pag. 345-347. — (2) Id. *ibid.* tom. VI, pag. 518. — (3) Id. *ibid.* tom. II, pag. 514-515. V, pag. 328. — (4) Id. *ibid.* tom. IV, pag. 547. — (5) Παρὰ τῷ Στοβ. IV, σελ. 53.

Δ. Ὁ πολιτισμὸς, φίλε, ἀρχίζει πάντοτε ἀπὸ τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπισήμας, καὶ πρὶν τελειωθῆ, ἤγουν πρὶν λάβῃ τὴν ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν ἀρετὴν, γίνεται μᾶλλον ὄργανον κακίας εἰς τοὺς μωροπονήρους ἀνθρώπους. Μόνῃ ἢ τελείωσις αὐτοῦ ἐξημερώνει τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸν κάμνει ὄντως λογικὸν ζῶον. Παρατήρησε, τί γίνεται εἰς δύο μερικοὺς κακῶς ἀναθραμμένους ἀνθρώπους, τὸν ἓνα ὅλως ἀπαίδευτον, καὶ τὸν ἄλλον λόγιον.

Π. Ἐμὲ ἐρώτα περὶ τούτου· ὁ λόγιος εἶναι ὁ χειρότερος.

Δ. Διότι εἶναι ὠπλισμένος τῆς σοφίας τὰ ὄπλα (1). Ὁ ἀρχῆθεν κάκιστ' ἀναθραμμένος ἄνθρωπος, ὅσον πλειοτέρας ἐπισήμας ἔπειτα διδαχθῆ, τόσον γίνεται ἀχρειέστερος (2).

Π. Ἀπὸ τοιούτους ἀχρειοὺς γέμει ἀκόμη καὶ ἡ σοφὴ Εὐρώπη.

Δ. Οὐδὲ θέλει κενωθῆν ἀπ' αὐτοὺς διὰ πολὺν ἔτι καιρὸν. Διὰ τοῦτο ἔλεγα, ὅτι εἴμεθα ἀκόμη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτισμοῦ. Τότε θέλει τελειωθῆν, ἀφοῦ κατασταθῆν ἡ παιδικὴ ἠθικὴ ἀνατροφή, ὅσον εἶναι δυνατὸν, κοινῇ. Μ' ὅλην ὁμῶς ταύτην τὴν ἀτελειότητα βλέπεις, ὅτι οἱ σημερινοὶ λαοὶ εἶναι ἀσυγκρίτως χρηστοῦστεροι, δὲν λέγω παρὰ τοὺς πρὸ πολλῶν ἑκατονταετηρίδων, ἀλλὰ καὶ τοὺς ζήσαντας εἰς τοῦ δεκάτου τετάρτου καὶ δεκάτου πέμπτου Λοδοβίκου τοὺς χρόνους· καὶ ἂν τολμῶνται

(1) « Οὐ χρεῖαν ἔχει σοφίας ἐνδεής φρενῶν, μᾶλλον γὰρ ἄγεται ἀφροσύνη. » Παροιμ. ἰή, 2. — (2) « Οὐδαμοῦ γὰρ δεινὸν οὐδὲ σφοδρὸν ἀπειρία τῶν πάντων, οὐδὲ μέγιστον κακὸν, ἀλλ' ἡ πολυπειρία καὶ πολυμαθία μετὰ κακῆς ἀγωγῆς γίνονται πολὺ τούτων μείζων ζημία. » Πλάτων, Νόμ. σελ. 819.

ἀκόμη αἱ τότε γινόμεναι ἀδικίαι, δὲν τολμοῦν καὶ οἱ ἀδικοῦντες νὰ καυχῶνται εἰς αὐτάς, φοβούμενοι τὴν κοινὴν ὑπόληψιν, καὶ τῆς τυπογραφίας τὴν μάστιγα. Τὴν ἀδίστακτον ταύτην ἀλήθειαν μόνη τῶν ὀλιγαρχικῶν ἢ μωρία τολμᾷ νὰ ἀρνηθῇ.

Π. Οἱ Ἰησουῖται ὁμῶς καὶ οἱ λοιποὶ τῆς Ῥώμης ἀπόστολοι δὲν εἶναι μωροί.

Δ. Ἐλησμόνησες τοὺς λόγους σου, ὅτι ἡ μωρία εἶναι ἀδελφὴ τῆς πονηρίας. Μωροὺς ὀνομάζω τοὺς ὅσοι ἐπιχειροῦν τὰ ἀδύνατα. 'Θέλεις δεινότεραν μωρίαν παρὰ τὴν βόσκουσαν τοὺς Ἰησουίτας ἐλπίδα ν' ἀνασῆσωσι τὸ τάγμα των, κατ' αὐτὴν τὴν δεκάτην ἐνάτην ἑκατονταετηρίδα, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Γαλλίαν, ἣτις τοὺς ἐδίωξε (ἔτ. 1767) καὶ πρὶν ἀκόμη φθάσῃ εἰς τὸν βαθμὸν, ὅπου σήμερον εὐρίσκεται τοῦ πολιτισμοῦ;

Π. Μακρυνόμεθα πολὺ ἀπὸ τὸ προκείμενον, τοῦ πολιτισμοῦ λέγω τὴν πρόοδον, ἕως νὰ παύσῃ καὶ τὰς μοναρχίας.

Δ. Ἐξεναντίας, τῶν Ἰησουϊτῶν ἢ κατάργησις μᾶς ἐπλησίασεν εἰς τὸ προκείμενον, ἐπειδὴ προφητεύει καὶ προοδοποιεῖ καὶ τῶν μοναρχικῶν τὴν κατάργησιν· μὲ ταύτην ὁμῶς τὴν διαφορὰν (πρόσεχε καλὰ), ὅτι οἱ Ἰησουῖται καὶ διωγμένοι σπουδάζουν ἀναισχύντως νὰ γενῶσι πάλιν διώκται, οἱ δὲ μόναρχοι, καὶ παρακαλούμενοι νὰ βασιλεύωσι, μέλλουν ν' ἀποσρέφονται τὴν βασιλείαν, δὲν λέγω ὡς βάρος ἀνυπόφορον (καθὼς καὶ εἶναι τῶν), ἀλλ' ὡς πειρασμὸν καθημερινὸν νὰ τῶν φθείρῃ τὴν ψυχὴν, ὡς ἐπιτήδευμα ἐναντίον τῆς πολιτικῆς, τῆς ἠθικῆς, τῆς Ὀρησκείας, ἐναντίον τῆς κοινῆς τῶν πολιτῶν εἰρήνης, εἰς ἓνα λόγον, ὡς ἐπάγγελμα κιαφηρικόν.

Π. Καταλαμβάνω τὸ ἀνυπόφορον αὐτῆς βάρους. Δὲν νοῶ, διὰ τί ἔχει νὰ τῶν φθειρή τὴν ψυχὴν, ἂν ἡ ψυχὴ των ἦν ἀσφαλισμένη μὲ τὴν ἀρετὴν. Ἐφθειρε τὸν Μάρκον Αὐρηλίον ἡ αὐτοκρατορία;

Δ. Ἀλλὰ καὶ διδάξέ με, σὲ παρακαλῶ, πόσους Μάρκους εὕρηκες εἰς τὴν ἰσορίαν.

Π. Ὅχι πολλοὺς, μὰ τὴν ἀλήθειαν.

Δ. Διότι ἂν ἡ ἐξουσία, ὡς ἔλεγεν ὁ Ἰσοκράτης (1), ὁμοιάζη τὰς πόρναις...

Π. Τὸ εἶπες καὶ ἄλλοτε (2), τὸ ἐνθυμοῦμαι.

Δ. Δὲν εἶμαι ταυτολόγος· ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα, φίλε, πρέπει νὰ μεταλέγωνται συχνὰ, καὶ νὰ γενῶσι τρόπον τινὰ παροιμιακὰ, κατὰ τὸ « Ἀρχὴ ἄνδρα δεικνυσι » διὰ νὰ προσέχωσι καὶ οἱ ἐξουσιάζοντες καὶ οἱ ἐξουσιαζόμενοι πόσον κίνδυνον τρέχουν οἱ μὲν, νὰ κρατῶσι, οἱ δὲ, νὰ συγχωρῶσι τὴν ἐξουσίαν εἰς μακρὸν χρόνου διάστημα. Ἄν ἡ ἐξουσία, λέγω, κατὰ τὸν Ἰσοκράτην, ὁμοιάζη τὰς πόρναις, ὅσας ἔχει ἐξουσίαν, συγκατοικεῖ ἀληθῶς μὲ πόρνην, ἥτις, βραδύτερον ἢ ταχύτερον, μέλλει νὰ τὸν ἀπολέσῃ, πρῶτον αὐτὸν, ἔπειτα μὲ τὸ παράδειγμά του καὶ τοὺς

(1) « Οὐ γὰρ ἤδεσαν τὴν ἐξουσίαν, ἧς πάντες εὐχονται τυχεῖν, ἢ ὡς δύσχρηστος ἐστίν, αὐτὸν ὡς παραφρονεῖν ποιεῖ τοὺς ἀγαπῶντας » αὐτὴν, οὐδ' ὅτι τὴν φύσιν ὁμοίαν ἔχει ταῖς ἐταίραις, ταῖς ἐρᾶν μὲν ἑαυτῶν ποιούσαις, τοὺς δὲ χρωμένους ἀπολλυούσαις. » Ἰσοκράτ. Συμμαχικ. § 33, σελ. 179. — (2) Ἰδ. τὰ εἰς τὰς Διατριβ. Ἐπικτήτ. Προλεγόμεν. Μέρ. I, σελ. λβ'.

ἐξουσιαζομένους ἀπ' αὐτόν. Μὴν ἀμφισβῆσαι, ὅτι αἱ παρανομίαι τῶν ἀρχόντων δὲν ἀργοῦν νὰ καταστήσωσι παρανόμους καὶ τοὺς ἀρχομένους (1). Ἐνθυμᾶσαι τί ἔλεγα πρὸ μικροῦ, καὶ τὸ ὠμολόγησες καὶ σὺ, περὶ τῆς Ἰπποτυφίας. Ἐάν ἢ εἰς κτήνος ἄλογον τόσον μικρὰ ἐξουσία μᾶς σαλεύῃ τὸν ἐγκέφαλον, πῶς ἔχει νὰ μείνῃ ἀκλόνητος ὅστις ἐξουσιάζει πολλὰς μυριάδας ἀνθρώπων, ποτίζεται καὶ πλουτίζεται ἀπὸ μέγα μέρος τῶν ἰθρώτων ὀλοκλήρου ἔθνους, τρυφᾷ καθημέραν αὐτός, καὶ δύναται μὲ τὸν πλοῦτον νὰ προσλάβῃ συνεργούς τῆς ἐξουσίας καὶ τρυφῆς του ὅσους θέλει;

Π. Ἐφάνησαν ὁμῶς τινὲς καί.

Δ. Ἐφάνησαν! Ἀρίθμησέ τους, φίλε. Ὅσακις ἡ ἱστορία μᾶς δείχνει χρηστὸν βασιλέα κἀνένα, μᾶς διδάσκει ἐνταυτῷ βιογραφοῦσα, πῶς ἔχομεν νὰ νοῶμεν τὸν χρηστόν.

Π. Πῶς;

Δ. Ὡς ὀλιγώτερον παρ' ἄλλους κακοχρήτην τῆς ἐξουσίας, ὡς μὴ τολμήσαντα νὰ πράξῃ ὅσας ἀδικίας ἔπραξαν οἱ πρὸ αὐτοῦ, καὶ τὸν ἐσυγχώρει καὶ αὐτὸν νὰ πράξῃ ἢ συγκατοικὸς του πόρνη ἐξουσία. Ἄφες τῶν λοιπῶν ἔθνων τοὺς μονάρχους, καὶ ἀρίθμησε (πάλιν σὲ λέγω) μόνους τοὺς βασιλεύσαντας εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπὲρ τοὺς ἐξήκοντα βασιλεῖς μέχρι τοῦ Ἐρρίκου τετάρτου.

Π. Αὐτὸν τὸν καλὸν Ἐρρίκον. Ἐτί ἔχεις νὰ εἶπῃς περὶ τοῦ

(1) « Βασιλέως ὑπακούοντος λόγον ἄδικον, πάντες οἱ ὑπ' αὐτὸν » παράνομαι. » Παροιμ. κζ', 12.

χρησῶ τούτου βασιλέως; ἸΠόσα καλά δὲν ἔπραξε, καὶ πόσα δὲν ἤθελ' ἔτι πράξειν, ἂν δὲν τὸν ἐφόνευαν οἱ Ἰησοῦται;

Δ. Χρηστότατος, ἢ μᾶλλον ἅγιος, ἂν τὸν παραβάλλῃς μὲ πολλοὺς ἄλλους βασιλεῖς, καὶ μάλιστα μὲ τὸν πρὸ αὐτοῦ Ἐρρίκον τρίτον.

Π. Μὴ με λέγῃς τὸν τρίτον (1). Ἐκεῖνος ὠμοίαζε τοὺς ἐθνικοὺς, οἱ ὅποιοι, « Ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας, » ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν » ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι (2).

Δ. Καλὰ ἐνθυμήθης τοῦ Ἀποστόλου τὴν ῥῆσιν. Ἄν ὁ τρίτος Ἐρρίκος καταδικάζεται δικαίως, ὅτι ἀφήσας τὴν συγχωρημένην Φυσικὴν χρῆσιν, ἐδόθη εἰς τὰς παρά φύσιν ἀσχημοσύνας, ὁ θηλυμανὴς Ἐρρίκος τέταρτος μεταβάλλων τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς κατάχρησιν, ἔδιδεν εἰς τοὺς ὑπηκόους του παράδειγμα διαστροφῆς τόσον ἰσχυρότερον, ὅσον εἶναι τὰ φυσικὰ τῶν ἀντιφυσικῶν κοινότερα. Τὸ πλειότερον μέρος τῶν Γάλλων ἐβδελύσσοντο τὸν τρίτον, διὰ τὰς παρά φύσιν ἀσελγείας του· ἀλλ' οἱ αὐτοὶ Γάλλοι ἐδόξαζαν καὶ τοὺς φυσικοὺς ἔρωτας τοῦ τετάρτου· καὶ μόλις πρὸ μικροῦ, μετὰ διακόσια ἔτη, ἔπαυσαν νὰ τοὺς ψάλλωσιν εἰς τὰ συμπόσια, καὶ νὰ τοὺς δραματίζωσιν εἰς τὰ θέατρα. Ἐκ τούτου συμπεραίνεται πόσῃ ἰσχὺν ἔχει τὸ παράδειγμα τῶν βασιλέων εἰς τοὺς ὑπηκόους. ἸΤόση σπάνις χρησῶν βασιλέων, τόση δυσκολία καὶ αὐτῶν τῶν χρησῶν ν' ἀποφύγωσιν ὅσα φθείρουν καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς λαοὺς των, τί ἄλλο

(1) Ἰδ. ἀνωτέρ. σελ. 45. — (2) Πρὸς Ρωμ. α', 27.

σημαίνει, τί ἄλλο λέγει, τί ἄλλο φωνάζει, πλὴν ὅτι ὅλων τῶν πολιτικῶν συστημάτων τὸ βλαβερώτατον εἰς τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἡ μοναρχικὴ ἐξουσία, καὶ τὸ ὠφελιμώτατον....

Π. Ἡ δημοκρατία, κατὰ σέ, φίλε Δημοχάρη...

Δ. Ἡ πολιτεία λέγω ὀνόμασέ την σὺ Δημοκρατίαν, ἀν ἀγαπᾶς. Εἰς τὸν δῆμον βέβαια ἀνήκει τὸ κράτος, ἐπειδὴ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς μοναρχίας ὁ δῆμος τρέφει καὶ ποτίζει μὲ τοὺς ἰδρωτάς του καὶ τὸν δημοβόρον μόναρχον, καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἀδηφάγους αὐλικούς. Ὀνόμασέ την, λέγω, δημοκρατίαν· πλὴν ὄχι κατὰ τὰς παλαιὰς δημοκρατίας, ἀπέξωθεν ὠραιότατας, ἀλλὰ τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ ἐκδύσης, ὡς ἔλεγεν ὁ Σωκράτης, διὰ νὰ γνωρίσης τὴν ἐσωτερικὴν ἀσχημίαν των (1). Τὸνομα μόνον τῆς Δημοκρατίας εἶχαν, τὸ δὲ πρᾶγμα, ἦσαν ἀληθεῖς Δημοτυραννίαι, ἔχουσαι καὶ αὐταὶ αὐλικούς, τοὺς δημαγωγούς των.

Π. Χειροτέρους τῶν αὐλικῶν, ἀν πισεύσωμεν τὸν Πλάτωνα.

Δ. Ὅχι τόσο ἴσως, ἐπειδὴ ὁ Πλάτων καὶ αὐτὴν τὴν κακὴν δημοκρατίαν προκρίνει παρά τὴν κακὴν μοναρχίαν, ὡς ἀπὸ δύο κακὰ τὸ μικρότερον (2). Ἄλλ' ἔσω, καὶ χειροτέρους. Ἐμὴ δὲν

(1) « Τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστ' ἐγὼ φοβοῦμαι, μὴ θημεραστῆς ἡμῖν »
 » γενόμενος διαφθαρῆς· πολλοὶ γὰρ ἤδη κάγαθοὶ αὐτὸ πεπόνθασιν
 » Ἀθηναίων. Εὐπρόσωπος γὰρ ὁ τοῦ μεγάλητορος δῆμος Ἐρεχθέως·
 » ἀλλ' ἀποδύντα χρὴ αὐτὸν θεάσασθαι. » Πλάτ. Ἀλκιβιάδ. Α', σελ. 132.

— (2) « Πασῶν μὲν νομίμων τῶν πολιτειῶν οὐσῶν τούτων, χειρίστη
 » [ἡ δημοκρατία], παρανόμων δ' οὐσῶν ξυμπασῶν, βελτίστη. Καὶ
 » ἀκολάσων μὲν πασῶν οὐσῶν, ἐν δημοκρατίᾳ νικᾷ ζῆν κ. τ. λ. »
 Πλάτων, πολιτικ. σελ. 303.

ἦτον ὠφελιμώτερον , νὰ καταργηθῶσι καὶ Δημοκρατίαι καὶ Μοναρχίαι , διὰ νὰ παύσωσι καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ἀνυπόφορα κακά;

Π. Τὰς δημοκρατίας ἔπαυσαν αἱ ταραχαὶ , ὑποβάλλουσαι αὐτάς εἰς τῶν βασιλειῶν τὸν ζυγόν.

Δ. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ παύσωσι καὶ τὰ ἐκ τῶν δημοκρατιῶν κακά , αἱ βασιλεῖαι τὰ ἠϋξήσαν ἐπιπλέον. Διότι ἀντὶ τῶν δημαγωγῶν , παρὰ τοὺς αὐλικούς, ἀληθινούς βασιλαγωγούς, ἐγεννήθη δεύτερον κακὸν ἰσχυρότερον , αἱ ἐρωμέναι τῶν βασιλέων , καὶ τρίτον ἄλλο κάκιστον , οἱ ἱερωμένοι. Ἀπὸ τὰ δύο ταῦτα τάγματα , τῶν ἐρωμένων λέγω καὶ τῶν ἱερωμένων, ἐρεθιζόμενοι οἱ βασιλεῖς , ἐθυσίασαν μέγα μέρος τῶν ὑπηκόων εἰς ἀδίκους ἐξωτερικούς πολέμους , καὶ τὸ φρικτότερον , εἰς ἐσωτερικούς ἐμφυλίους , σφάζοντες , ἢ διεγείροντες αὐτοὺς νὰ σφάζωνται ἀπ' ἀλλήλους , εἰς ὄνομα Θρησκείας , σκηριζομένης εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην καὶ μετ' ἀλλήλων εἰρήνην. Τὰ τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κακά ἦσαν , φίλε Πασιχάρη , ἀγνωστα εἰς τὰς παλαιὰς δημοκρατίας. Ὅσον κακαὶ , ὅσον ταραχώδεις καὶ ἂν ἐχρημάτισαν , οὐτ' ἀπὸ ἐρωμένης ἐκυβερνῶντο , οὐτ' εἰς Ἰησουίτας ἐξωμολογοῦντο οἱ δημαγωγοὶ τὰς ἀμαρτίας των , ὡς ἔκαμναν ἄλλοτε οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας (1).

(1) Ἀπὸ τὸν Ἑρρίκον τέταρτον ἕως τοῦ δεκάτου πέμπτου Λοδοβίκου , οἱ Ἰησουῖται , διαδεχόμενοι ἕνας τὸν ἄλλον , ἦσαν οἱ ἐξαγορευταὶ τῶν βασιλέων. Ὁ δέκατος τέταρτος Λοδοβίκος , μὲ ὅλην του τὴν ἀπόλυτον δεσποτείαν , ταρασσόμενος ὅμως κάποτε ἀπὸ τὴν συνείδησιν , ἐφαίνετο περιλύπος , διὰ τοὺς ἐπιβαλλομένους εἰς τοὺς ὑπηκόους βρρυτάτους φόρους. Ὁ Πνευματικὸς αὐτοῦ Ἰησουίτης , ὁ Λετελλιέρος

Π. Όλα ταῦτα θέλουν ὁμῶς παύσειν, ὅταν οἱ βασιλεῖς φιλοσοφήσωσιν, ἢ οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσι, καθὼς ἔλεγε πάλιν ὁ Πλάτων (1).

Δ. Θαυμασὴ τοῦ Πλάτωνος ἡ ῥῆσις. Μάρτυς ὁ φιλόσοφος βασιλεὺς, Μάρκος Αὐρήλιος, ὅστις τὴν ἔφερε συχνὰ εἰς τὸ σόμα του (2). Ἀλλὰ δὲν σε λανθάνει καὶ ποῖον φιλόσοφον ἐγέννησε διάδοχον τῆς βασιλείας.

Π. Τὸν ἀλιτήριον Κόμμοδον.

Δ. Καὶ τοῦτο ἐξηγεῖ τὴν ῥῆσιν τοῦ Πλάτωνος· ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἡ φιλοσοφία ἑνὸς, δύο, ἢ καὶ πλειοτέρων βασιλέων, ἀλλὰ χρειάζεται μακρὰ σειρά βασιλέων φιλοσόφων ἀδιάσπαστος, διὰ νὰ παύσῃ τὰ κακὰ, καὶ νὰ φέρῃ τὴν εἰρήνην εἰς τοὺς βασιλευομένους.

Π. Τοιαύτη σειρά ἴσως εἶναι δύσκολος.

(Le Tellier), τοῦ ἐγαλήνισε τὴν συνείδησιν, βεβαιόνων αὐτὸν, ὅτι « Ὅλα τὰ ὑπάρχοντα τῶν ὑπηκόων, ἦσαν ἰδιά του κτήματα, καὶ ὅτι » λαμβάνων αὐτὰ, ἐλάμβανε τὰ ἰδικά του. » Ἴδε DULAURE, *Histoire civil. physiq. et moral. de Paris*, tom. VI, pag. 191 et 389.

(1) « Ἐάν μὴ ἢ οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἢ » οἱ βασιλεῖς τε νῦν λεγόμενοι καὶ δυνάξαι φιλοσοφήσωσι γνησίως τε » καὶ ἰκανῶς. . . . οὐκ ἔστι (γρ. ἔξαι) κακῶν πύλα, ὧ φίλε Γλαύκων, » ταῖς πόλεσιν. » Πλάτων, *Περὶ πολιτ.* V, σελ. 473. —

(2) *Sententia Platonis semper in ore illius [Marci] fuit: Florere civitates, si aut philosophi imperarent, aut imperatores philosopharentur.* J. CAPITOLIN, *M. A. Philosoph.* § 27.

Δ. Καὶ ἀδύνατος, ἂν δὲν φιλοσοφήσωσι πρῶτον οἱ λαοί, ἢ κἂν τὸ πλείοτερον αὐτῶν μέρος. Ἀλλὰ, βλέπεις, εἰς τοῦτο μᾶς ὁδηγεῖ καὶ μᾶς προσιβάζει κατὰ μικρὸν ἢ ἐξάπλωσις τῶν φώτων, καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς τυπογραφίας. Παράβαλε τοὺς βασιλεῖς τῶν περασμένων χρόνων, καὶ ἰδιαίτερωσ τοὺς ἀπὸ τῆς δεκάτης ἕως τῆς δεκάτης ὀγδόης ἑκατονταετηρίδος βασιλεύσαντας, μὲ τοὺς σήμερον βασιλεύοντας, νὰ πληροφορηθῆς πόσον διαφέρουν οὗτοι ἀπὸ τοὺς πρώτους. Ἐξαιτίας; Διότι ἀπὸ τὴν εἰς τοὺς λαοὺς ἐξάπλωσιν τῆς παιδείας ἀναγκαζόμενοι ἤρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ γεύωνται τὰ πρῶτα τῆς φιλοσοφίας στοιχεῖα. Καθὼς ὁ λαὸς καθαρίζεται ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῆς Βασιλολατρίας, καταλαμβάνουν καὶ οἱ βασιλεῖς, ὅτι δὲν εἶναι θεοί, ὡς ἐτολμοῦσαν νὰ ὀνομάζωνται οἱ παλαιοὶ τῆς Ἀσίας δεσπότες (1), ἔπειτα καὶ οἱ Ἀυτοκράτορες τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν Γραικορωμαίων, καὶ ὡς σπουδάζει νὰ τοὺς πείσῃ ἢ πολιορκούσα αὐτοὺς καθ' ἡμέραν τῶν κολάκων ἀναισχυντία.

Π. Ἀνδράποδα ἀληθῶς ἀναίσχυντα, ἢ μᾶλλον ἄγρια θηρία...

Δ. Ὀλιγοσεύει ὁμως, βλέπεις, καὶ αὐτῶν ὁ ἀριθμὸς καθ' ἡμέραν. Ἐρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ συσέλλωνται, καὶ νὰ ἐντρέπωνται τὴν φιλόσοφον κοινὴν ὑπόληψιν. Καὶ αὐτοὶ οἱ διπλωματικοὶ ἢ αὐλικοὶ καὶ ὑπουργοὶ τῶν βασιλέων (ἂν ἐξαιρέσης ὀλίγους τινὰς, ἐχθροὺς

(1) Εἰς τὸν τραγωδῶν Δισχύλον (Πέρσ. 155), Θεοῦ συμβίαν καὶ θεοῦ μητέρα ὀνομάζουσι οἱ αὐλικοὶ τῆς Περσίας τὴν Ἄτσοσαν, γυναῖκα τοῦ Δαρείου καὶ μητέρα τοῦ Ξέρξου,

Θεοῦ μὲν εὐνάττειρα Περσῶν, θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφους.

τῆς κοινῆς εἰρήνης), κρινόμενοι καὶ ἀνακρινόμενοι καθημέραν ἀπὸ τὴν τυπογραφίαν ἀναγκάζονται νὰ ἀπολογῶνται εἰρηναίως διὰ τῆς τυπογραφίας, καὶ τρόπον τινὰ νὰ παρακαλῶσι τὴν ἀθώωσίν των, ἐκὼ ἄλλοτε ἄλλην ἀπολογίαν δὲν εἶχαν παρὰ τὴν φυλάκισιν, τὴν ἐξορίαν, ἢ καὶ τὸν θάνατον τοῦ τολμῶντος νὰ τοὺς κρίνῃ. Ὅλα ταῦτα, φίλε Πασιχάρη, δὲν εἶναι παραμύθια, ἀλλ' ὀφθαλμοφανεῖς καρποὶ τῆς προόδου τοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας εἰς τὸν ἀληθῆ καὶ γνήσιον πολιτισμὸν, ὅστις εἶναι ἡ ὀρθωσις τοῦ λογικοῦ. Ὅταν ὁ πολιτισμὸς τελειωθῇ, τότε θελεῖς ἰδεῖν...

Π. Θέλω ἰδεῖν βασιλεῖς φιλοσόφους, ἀλλ' ὄχι παῦσιν τῆς βασιλείας, ὡς ἔλεγες.

Δ. Ναι, φίλε, βασιλεῖς φιλοσόφους, κατὰ τὸν Μάρκον Αὐρήλιον, περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέχθη, ὅτι ἐγνώριζε τὴν θεῖαν τέχνην, Νὰ μεταβάλλῃ τοὺς κακοὺς εἰς ἀγαθοὺς, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς εἰς ἀρίστους (1). Ἀλλ' ἂν εὐτυχήσῃς νὰ τοὺς ἴδῃς, ἐρώτησε κανέν' ἀπ' αὐτοὺς, ὅτινα θελεῖς, καὶ εἰάν εὐαρεσῆται νὰ βασιλεύῃ, ἀφοῦ φιλοσοφήσῃ « γνησίως τε καὶ ἱκανῶς » καὶ ἀφοῦ οἱ λαοὶ ἀπολαύσωσι τὴν ἐπιθυμουμένην ἀπὸ τὸν Πλάτωνα « Παῦλαν τῶν κακῶν (2) » καὶ διόλου κατάργησιν.

Π. Δὲν ἐπρόσθεσεν ὁμοῦς ὁ Πλάτων, ὅτι μέλλουν διὰ τοῦτο καὶ νὰ παύσωσιν αἱ βασιλεῖαι.

(1) Fecitque ex malis bonos, ex bonis optimos (ἐποίησέ τε ἐκ τῶν κακῶν ἀγαθοὺς, ἐκ δὲ τῶν ἀγαθῶν ἀρίστους). J. CAPITOLIN. *M. Anton. Philosoph.* § 12. — (2) Ἴδε ἀνωτέρ. σελ. ρς', σημ. 2.

Δ. Οὐδ' ἦτο χρεία νὰ προσθήσῃ ὅ,τι συμπεραίνεται ἀναγκασῶς ἀπὸ τὰ ὀλίγα του λόγια. Τοῦ φιλοσόφου ἢ καθ' αὐτὸ σπουδῆ εἶναι νὰ μὴ πιστεύεται εἰς ἄλλο τὴν φυλακὴν τῆς ἰδίας ἀρετῆς, παρὰ εἰς τὴν ἀποφυγὴν τῶν πειρασμῶν· καὶ ἂν πισεύῃ καὶ τὸν Χριστὸν, νὰ προσεύχεται καθημέραν τὴν προσευχὴν τοῦ Χριστοῦ, « Μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν. » Ὁ σφοδρότατος ὄλων τῶν πειρασμῶν εἶν' ὁ πειρασμὸς τῆς ἐξουσίας· ὄχι κατὰ τὸν πειρασμὸν τῆς ἵπποτυφίας ἢ ἀμαξοτυφίας, ἀλλὰ τρομερὸς πειρασμὸς εὐειδεσάτης πόρνῃς συγκατοικούσης νύκτα καὶ ἡμέραν μὲ τὸν ἐξουσιάζοντα εἰς πολλὰς μυριάδας λαοῦ, καὶ λαοῦ φιλοσόφου, ἤγουν καὶ τῶνομα καὶ τὸ πρᾶγμα λογικοῦ. Ἐνθυμοῦ τοῦτο καλὰ, φίλε Πασιχάρη, διὰ νὰ μὴ σὲ ταράσῃ τῶνομα τῆς φιλοσοφίας, ἥτις ἄλλο δὲν σημαίνει (ὡς ἔλεγα καὶ πρότερον) παρὰ τὴν ὀρθωσιν τοῦ λογικοῦ, τὴν κατάληψιν τῶν ἀληθινῶν συμφερόντων εἰς τὸ λογικὸν ζῶον, κατὰ τὴν φιλοσοφίαν τῶν Ἀγγλαμερικανῶν (1). Ἐπί τῆς φιλοσοφίας βασιλεύς, βασιλεύων εἰς φιλόσοφον λαόν, ἤγουν εἰς λαόν, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκονται πολλοὶ ἄλλοι, ἄξιοι νὰ βασιλεύωσιν, ὡς αὐτὸς, λαὸν ἱκανὸν νὰ νομοθετῇ εἰς ἑαυτὸν, καὶ νὰ πείθεται εἰς τοὺς ἰδίους του νόμους, σέργει πλέον νὰ βασιλεύῃ, ἤγουν νὰ μὴ συμπολιτεύεται ὡς πολίτης μὲ τοὺς λοιποὺς πολίτας, ἀλλὰ, χωριστὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, νὰ συγκατοικῇ μὲ τὴν πόρνην ἐξουσίαν, τίς (λέγω) σέργει τοιαύτην διαγωγὴν, χωρὶς νὰ φανῇ ψευδοφιλόσοφος, ψευδοχριστιανὸς, ἐθνικὸς

(1) Ἰδ. ἀνωτέρ. σελ. νγ', σημ. 2.

τώντι καὶ κιαφῆρος; « Οἱ ἄρχοντες τῶν Ἐθνῶν κατα-
» κυριεύουσιν αὐτῶν. »

Π. Ἄλλὰ τοὺς νῦν βασιλεύοντας εἰς τὴν φωτισμένην Εὐρώ-
πην, τί νὰ τοὺς κάμωμεν;

Δ. Ἄφες εἰς τὴν πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ νὰ κάμη τοὺς
ἀπογόνους των πολίτας.

Π. Τοὺς σήμερον βασιλεύοντας συγχρόνους ἡμῶν, λέγω,
ἡγεμόνας.

Δ. Χρεωσοῦμεν νὰ τοὺς σεδώμεθα ὡς νομίμους βασιλεῖς·
διότι οὔτ' ἤρπασαν οὔτ' ἐδέχθησαν ἐκούσιοι τὴν βασιλείαν, ἀλλ'
ἐγεννήθησαν βασιλεῖς· οὐδ' εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν των νὰ τὴν
παραιτηθῶσι (πρὶν ἐξαπλωθῶσι τὰ φῶτα) χωρὶς νὰ φέρωσι τὴν
καὶ αὐτῆς τῆς τυραννίας φρικτοτέραν ἀναρχίαν εἰς τοὺς λαούς.

Π. Εὐχαρισῶ, ὅτι μ' ἐλευθέρωσες ἀπὸ δεινὴν ἀπορίαν.

Δ. Καὶ αὐτὸς ἤθελες τὴν λύσειν, ἂν δὲν ἐλησμόνεις ὅ,τι μ'
ἔλεγεσ ἄλλοτε.

Π. Ἐὖ ποῖον;

Δ. Τὸ « Μὴ ζήτηί τὰ γινόμενα γίνεσθαι, ὡς θέλεις. »

Π. Μὴ κολοβόνης τὸ σοφὸν τοῦ Ἐπικτήτου παράγγελμα·
λέγε καὶ τὸ ἐξῆς, « Ἄλλὰ θέλε τὰ γινόμενα ὡς γίνεται, καὶ
» εὐροήσεις (1). »

Δ. Τοῦτο χρειάζεται κάποιαν ἐξήγησιν. Ἐὰν τὰ γινόμενα
ἦναι κακὰ, μηδὲ δύνασαι νὰ τὰ κάμης καλήτερα, θέλε τα,
ἤγουν ὑπόφερε τα· ἀλλ' ὅταν ἔχης εἰς τὴν ἐξουσίαν σου τὴν

(1) Ἰδ. τὰ εἰς τὰς Ἀρρίαν. διατριβ. Ἐπικτ. Πρόλεγόμ. σελ. κ'.

τρανήν τῆς τυπογραφίας σάλπιγγα, χρεωσθεῖς νὰ κηρύσσης δι' αὐτῆς τὴν κακίαν των, ἕως νὰ κάμῃς ὅλους τοὺς πολίτας νὰ τὰ σικχαίνωνται, ὡς βρωμερὰ, ὡς κιαφηρικὰ.

Π. Καί τοῦτο δίκαιον. Ἀλλὰ καιρὸς εἶναι νὰ σ' ἀφήσω ὑγείαν.

Δ. Ὑγίαινε καὶ σὺ, φίλε Πασιχάρη, καὶ ἔρχου νὰ συνομιλῶμεν κάποτε.

Π. Σ' ἀφίνω ὑγείαν, φίλε, διὰ μακρότερον ταξείδιον.

Δ. Πάλιν ταξείδια! Ἐποῦ καὶ διὰ τί;

Π. Πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, κ' ἐκεῖ θέλω διηγεῖσθαι εἰς τοὺς φίλους τὸν παρόντα μας διάλογον, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὸν κυβερνήτην μας, τὸν Τιμολέοντα.

Δ. Ἐγνώρισες προσωπικῶς εἰς τὸ πρῶτόν σου ταξείδιον;

Π. Καὶ τὸν ἐγνώρισα καὶ συνελάλησα πολλάκις μ' αὐτόν.

Δ. Πρὸ πάντων, λοιπόν, ἐὰν δέχεται τοὺς λόγους σου, παρακάλεσέ του νὰ φυλάσσεται τὴν ἐξουσίαν ὡς πόρνην, καὶ τοὺς κόλακας, ὡς μαζροποὺς κιαφήρους· νὰ φέρῃ πάντοτ' εἰς τὴν μνήμην του τὸ,

— Μέμνασ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν (I)·

νὰ προσέχη εἰς ποίους δίδει τὰ πολιτικὰ ὑπουργήματα, καὶ μετὰ τὴν δόσιν νὰ ἐρευνᾷ πῶς τὰ ἐνεργοῦν, ἀδελφικῶς φερόμενοι πρὸς τοὺς ἄλλους ἢ κιαφηρικῶς.

Π. Δὲν ἔχει χρεῖαν τοιαύτης συμβουλῆς· ἀρκετὰ προσέχει

(1) Ἐπίχαρμ. παρὰ Στοβ. III, σελ. 49.

εἰς τοῦτο. Διὰ τοῦτο ἔταξε τοὺς ἀδελφούς του καὶ ἄλλους συγγενεῖς καὶ συντοπίτας εἰς ὑπουργήματα.

Δ. Ἐπραξε καλὰ, ἂν οἱ συγγενεῖς του πρῶτον τὸν ὁμοιάζωσι τὴν ἀρετὴν, ἢ γουν ἂν ἐλησμόνησαν τὴν Ἐπτάννησον, ὅπου βασιλεύουν ἀκόμη οἱ κιαφηρικοὶ τίτλοι τῶν Κομήτων καὶ τῶν Καβαλλιέρων, κ' ἐδέχθησαν πρόθυμοι τὸν χριστιανικὸν τίτλον τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀγάπης, ὀνομαζόμενοι Πολῖται. Δεύτερον, ἂν ἦναι ἄξιοι καθένας τοῦ ἐμπιστευθέντος εἰς αὐτὸν ὑπουργήματος.

Π. Προσέχει, σὲ λέγω, ἂν καὶ τινὲς ἀνόητοι τὸν ἐκατηγόρησαν περὶ τούτου, ὡς κλίνοντα εἰς τὸν Νεποτισμὸν (népotisme).

Δ. Ὠνόμασαν ἴσως τὸν Νεποτισμὸν μὲ σκοπὸν νὰ προφυλάξωσι τὸν κυβερνήτην ἀπὸ τοῦ Νεποτισμοῦ τὸν κίνδυνον, πάθους, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τόσον ἀπατηλοτέρου, ὅσον σηρίζεται εἰς τὸ πλεόν φυσικὸν αἶσθημα τῆς ψυχῆς, τὴν ἀγάπην καὶ προτίμησιν τῶν συγγενῶν καὶ φίλων. Οἱ Πάπαι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐγεννήθη καὶ τὸνομα καὶ τὸ πρᾶγμα τοῦ Νεποτισμοῦ, ἄλλοτε (δὲν ἐξεύρω ἂν ἀκόμη κάμνουν τὸ αὐτὸ), εὐθύς ὅτ' ἐπροβιδάζοντο εἰς τὸν Παπικὸν θρόνον, πρῶτην φροντίδα εἶχαν νὰ πλουτίζωσι τοὺς συγγενεῖς των μὲ τιμὰς καὶ ἀξιώματα. Καὶ ὁ περιβόητος Ναπολέων, ὅστις οὐδὲ τὰ παπικὰ ἐκαταφρονοῦσεν, ὁσάκις τὸν ἐσύμφεραν, κατεσόλισε τὴν Εὐρώπην μὲ βασιλεῖς καὶ βασίλισσας Ναπολεοντικοῦ αἵματος. Διὰ τοῦτο κρίνω τὸ πρᾶγμα πολλῆς καὶ μεγάλης προσοχῆς ἄξιον.

Π. Παῦσε ν' ἀμφιβάλλης περὶ τούτου ἐπιπλέον. Ὁ κυβερνή-

της· μας ἄλλον συγγενῆ ἢ φίλον δὲν γνωρίζει παρά τὴν κοινὴν πάντων ἡμῶν μητέρα καὶ πατρίδα, τὴν Ἑλλάδα.

Δ. Εὐγέ τον! Εὐγέ τον!

Καὶ μείζον' ὅσις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας
Φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω (1).

Εὗρηκε τὸ μόνον μέσον νὰ τρέξῃ τὸ πολύμοχθόν του ζάδιον εὐτυχῶς, τὸ μόνον μέσον νὰ δοξασθῆ, καὶ νὰ δοξάσῃ τὴν κοινὴν ἡμῶν πατρίδα. Δὲν εἶναι, νομίζω, χρεῖα νὰ σ' ἐρωτήσω, ἂν τὸν ἐλάλησες καὶ περὶ τῆς μερικῆς ἡμῶν πατρίδος, τῆς δυσυχεςάτης Χίου. Οἱ κάτοικοί της σκορπισμένοι, κινδυνεύουν νὰ συγκαταθάψωσι μὲ τὸν ἴδιον Θάνατον καὶ αὐτὸ τῆς πατρίδος τῶνομα, ἀφίοντες ἀντὶ τέκνων Χίων, ἀλλογενῆ, ἀλλόγλωσσα καὶ ἀλλόκοτα γεννήματα.

Π. Μὴ μου ἀνεθυμίζης τοὺς ὁποίους ὑποφέρω καθημέραν πόνους. Πρὸ πολλοῦ ἤθελ' ἀποσπασθῆν ἀπὸ τοῦ τυράννου τὰς χεῖρας ἢ ταλαίπωρος ἡμῶν πατρίς, ἂν ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ κυβερνήτου ἢ ἀπολύτρωσις αὐτῆς.

Δ. Εἰς τὴν ἐξουσίαν του ὅμως εἶναι νὰ παραστῆσῃ ζῶηρα εἰς τοὺς εὐεργέτας ἡμῶν βασιλεῖς, ὅτι οἱ διπλωματικοὶ των σπουδάζουν νὰ τοὺς κάμωσι κακεργέτας, πλέον κιαφήρους καὶ αὐτοῦ τοῦ φονικοῦ Σύλλα, ὅσις ἠνάγκασε τὸν Μιθριδάτην νὰ ἀποκαταστῆσῃ τοὺς Χίους εἰς τὴν πατρίδα των (2). Εἰς τὴν ἐξουσίαν του εἶναι νὰ διδάξῃ τοὺς ἡγεμόνας, ὅτι ἂν ἀφήσωσι

(1) Σοφοκλ. Ἀντιγ. 181. — (2) Ἰδ. τὰ εἰς τὰς Ἐπικτητ. Διατριβ. Μέρ. 2, Προλεγόμεν. σελ. λδ'.

τὴν Χίον καὶ τὰς ἄλλας νήσους εἰς τὸν τύραννον, κινδυνεύουν νὰ καταστήσωσιν ἀληθινὸν Μιθριδάτην τὸν ἀκόμη πίθηκον τοῦ Μιθριδάτου, νὰ τὸν ἐξοπλίσωσι τελευταῖον καὶ καθ' ἑαυτῶν. Δύο ἢ τρεῖς ἀκόμη διάδοχοι καὶ τῆς τυραννίας καὶ τῆς Θεομανίας τοῦ Μαχμούτη ἀρκοῦν νὰ φέρωσι πάλιν τοὺς Τούρκους, μετὰ τὸν παντελῆ τῆς Ἑλλάδος ὄλεθρον, εἰς τὰ προάστεια τῆς Ἀουστριακῆς Βιέννης (1), καὶ διὰ θαλάσσης εἰς τὴν Ἰταλίαν, τὴν ὁποίαν ὀλίγον ἔλειψε νὰ κυριεύσωσιν ἄλλοτε. Μόνη τῆς Ἑλλάδος ἡ ἀνάσασις ἰσχύει σήμερον νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐνδεχομένην καὶ μέλλουσαν αὐξησίν τῆς τυραννικῆς δυνάμεως.

Π. Τόσον ὀλιγώτερον θέλω λείψειν νὰ τοῦ παραστήσω ὅλα ταῦτα, ὅσον καὶ τὰ συλλογίζομαι καθημέραν, καὶ τὰ κρίνω, ὡς τὰ κρίνεις καὶ σύ.

Δ. Μὴν ἀμελήσῃς ἔτι νὰ τὸν εἴπῃς, νὰ φροντίσῃ νὰ σύρῃ ἀπὸ τὴν Γερμανίαν, Γαλλίαν, Ἀγγλίαν καὶ Ἰταλίαν ὅσα μερᾶκια ἔσειλαν οἱ ταλαίπωροι γονεῖς των, πρὶν φροντίσωσι νὰ τὰ διδάξωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα τῶν Ἑλλήνων τὴν γλῶσσαν, ἢ ὅσα διὰ τὰς δυσυχίας τῆς Ἑλλάδος ἠναγκάσθησαν νὰ γεννήσωσιν εἰς ξένους τόπους. Ἡ Ἑλλάς ἔχει χρεῖαν σήμερον τέκνων ἀναθραμμένων Ἑλληνικὴν ἀγωγὴν, καὶ διδαγμένων ἀπ' αὐτὰ τῶν προγόνων τὰ συγγράμματα, πῶς ἔχουν νὰ συζῶσι καὶ νὰ συμπολιτεύωνται μὲ τοὺς ὁμοίους των.

Π. Τοῦτο μελετῶ νὰ κατορθώσω, νὰ μὴ σέλλωνται εἰς τὸ

(1) Παρ' ὀλίγον ἦλθε νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς Τούρκους (ἔτ. 1683) ἡ Βιέννα, ἂν δὲν ἔφθαν' εἰς βοήθειαν αὐτῆς ὁ περιβόητος Ἰωάννης Σοβιέσκης, βασιλεὺς τῆς Πολονίας.

ἐξῆς εἰς τὴν σοφὴν Εὐρώπην Ἕλληνας νεώτεροι τῶν δεκαοκτῶ ἢ εἴκοσιν ἐτῶν καὶ πρὶν σοφισθῶσι τὴν Ἑλληνικὴν σοφίαν εἰς αὐτὰ τῆς Ἑλλάδος τὰ φροντιστήρια. Καὶ τοῦτο ἐπιθυμῶ μάλιστα, ἀφοῦ ἐπεσκέφθην εἰς τὴν Ἀγγλίαν, Γαλλίαν καὶ ἄλλας χώρας πολλὰ δυσυχῆ μας μεираκία, ἐκ τῶν ὁποίων, ἄλλα μέλλουν νὰ μείνωσιν ἀδίδακτα τῆς προγονικῆς γλώσσης, ἄλλα κινδυνεύουν νὰ χάσωσιν ὀλότελα καὶ τὴν μητρικὴν. Ἐφθασαν ἐξ αὐτῶν τινὰ εἰς τόσῃ ἀναισθησίαν, ὥστε νὰ ὀνομάζωσι καὶ τὰς δύο, Λεξεΐδια.

Δ. Λεξεΐδια! Ὄταν κατενοδωθῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐνθύμιζε συχνὰ τοὺς πατέρας τῶν δυστυχῶν τούτων μεираκίων, καὶ τοὺς λοιποὺς ὁμογενεῖς τῶν λεξειδίων τούτων τὴν μεγάλην χρείαν, καὶ μάλιστα τὸ ὄχι μίαν ἀλλὰ πολλάκις προφερόμενον ἀπὸ τὸν Σωκράτην λεξειδιον, « Πᾶσα ἐπιστήμη, χωριζομένη δικαιοσύνης, καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται » (1). Λέγε τοὺς συχνὰ τοιαῦτα λεξεΐδια, ἂν ἀγαπᾷς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πατρίδος σου.

Π. Βαρύνονται καὶ τοῦτο τὸ συχνόν.

Δ. Μὴ Βαρύνεσαι σὺ τὴν ταυτολογίαν· ἔχεις παράδειγμα καὶ ταύτης τὸν Σωκράτην. « Δίς γὰρ καὶ τρίς (ἔλεγε) φασὶ « καλὸν εἶναι τὰ καλὰ λέγειν τε καὶ ἐπισκοπεῖσθαι » (2). Καὶ πάλιν, « Εὖ δ' ἢ παροιμία δοκεῖ ἔχειν, τὸ δίς καὶ τρίς τό « γε καλῶς ἔχον ἐπαναπολεῖν τῷ λόγῳ δεῖν » (3). Ἔσο βέ-

(1) Πλάτων, Μενεξεν. σελ. 246. Ἰδ. καὶ τὰς εἰς τὸν Βεικκαρ. σημ. σελ. 258, δευτέρ. ἐκδ. — (2) Πλάτων, Γοργ. § 53, σελ. 209. — (3) Ὁ αὐτ. Φιλήβ. σελ. 59.

ρις'

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

δαιος, φίλε, ὅτι τὰ λεξείδια ταῦτα τοῦ Σωκράτους ἐδιώρθωσαν, καὶ διορθόνουν ἔτι σήμερον πολλούς. Ὀλίγαι εἶναι αἱ μακάριαι φύσεις ἐκεῖναι, ὅσαι δύνανται νὰ τὰ νοήσωσι πάραυτα, καὶ νὰ ὠφεληθῶσιν ἀπ' αὐτά· οἱ πλειότεροι ἔχουν ψυχὴν σκληρὰν, Ἀτέραμνον καὶ σιδήρεον ἐν φρεσὶ θυμὸν, ὡς λέγει ὁ Ποιητής (1)· τοὺς ὁποίους ὁμως ὅσους ἐπαγγέλλεται φιλόσοφος, ἀντὶ νὰ ἀποβάλλῃ ὡς ἀνιάτους, χρεωσεί νὰ τοὺς ἐνθυμίξῃ ταυτολογῶν, ὄχι δις καὶ τρίς, ἀλλὰ καὶ πλεονάκις, ἂν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, τὰ ἀληθῶς συμφέροντα εἰς αὐτούς. « Προδοσία τοῦ » δικαίου εἶναι (ἔλεγε Ῥωμαῖος τις φιλόσοφος) νὰ παρα- » τρέξῃ τις τοὺς χρειώδεις λόγους· προδοσί' ἀκόμη νὰ ἐγγίξῃ » ἐμπαρόδῳ καὶ συντόμως, ὅσα πρέπει νὰ ἐμπόθωνται, νὰ » ἐμπήγωνται, νὰ ἐπαναλαμβάνωνται συχνά. Διότι τὰ πλειότερα » μὲ τὴν συχνότεραν μεταχείρισιν γίνονται τρόπον τινὰ ἰσχυρό- » τερα καὶ βαρύτερα· καὶ ὡς ὁ σίδηρος εἰς τὸ σῶμα, παρόμοια » ὁ λόγος εἰς τὴν ψυχὴν, ἐντυπώνεται ὄχι τόσον ἀπὸ τὴν πληγὴν, » ὅσον ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν τῆς πληγῆς (2). »

Π. Μ' ἀρέσκει τοῦτο, καὶ οὕτω θέλω πράσσειν εἰς τὸ ἐξῆς. Σ' εὐχομα καὶ πάλιν ὑγείαν!

Δ. Ὀλίγα λόγια ἀκόμη, νὰ ζήσης! Δέν σε κρατῶ πολὺ. Παρα-

(1) Ὀδυσσ. ψ', 167 καὶ 172. — (2) Prævaricatio est transire dicenda; prævaricatio etiam, cursim et breviter attingere, quæ sint inculcanda, infigenda, repetenda. Nam plerisque longiore tractu vis quædam et pondus accedit: utque corpori ferrum, sic oratio animo non ictu magis, quam mora, imprimitur. PLIN. SECUND. *Epistol.* I, 20.

κάλεσε τὸν κυβερνήτην νὰ διατάξῃ μάλισα τὰ περὶ τοῦ ἱερατείου μας εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴν ἐμβαίνωσιν εἰς αὐτὸ πλὴν ἀληθινοὶ τοῦ Χριστοῦ ἀπόστολοι.

Π. Διδάσκοντες τὴν ἰσονομίαν.

Δ. Καὶ φυλάσσοντες αὐτὴν αὐτοὶ πρῶτοι.

Π. Ἄρκοῦν περὶ τούτου ὅσα ἐλέχθησαν ἄλλοῦ (1). Ταῦτα τοὺς ἔλεγα κ' ἐγὼ εὐρισκόμενος ἐκεῖ· καὶ τούτων τὴν πλήρωσιν προσμένουν ἀπὸ τὸν κυβερνήτην.

Δ. Ὁ κυβερνήτης, μὴ δυνάμενος νὰ γίνεταί τῶν ὄλων αὐτουργὸς, ἐξανάγκης ἔχει νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν φροντίδα εἰς κανέν' ἀπὸ τοὺς πολίτας· εἰς τούτου τοῦ πολίτου μάλισα τὴν ἐκλογὴν χρεωσθεῖ νὰ προσέχη. Ὁ ἐκλεγόμενος πρέπει νὰ ἦναι χριστιανός. . .

Π. Ἐφοβεῖσαι τάχα μὴν ἐκλέξῃ Ἰουδαῖον ἢ Τοῦρκον;

Δ. Καὶ Ἰουδαίου καὶ Τοῦρκου χειρότερον ἀκόμη κινδυνεύει νὰ ἐκλέξῃ, ἂν δὲν κάμῃ τὴν ἐκλογὴν μὲ προσοχὴν καὶ σκέψιν. Χριστιανὸν νοῶ, ἀληθινὸν τοῦ χριστιανισμοῦ φίλον, ζῆλον ἔχοντα τὸν κατ' ἐπίγνωσιν, καὶ καταπεισμένον, ὅτι ἡ ἀληθὴς θρησκεία τὸνομα μόνον διαφέρει ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην (2)· ὅπου βλέπεις φιλαρχίαν, σπουδὴν τίτλων, ἀποσροφὴν ἰσότητος, ἐκεῖθεν μὴ προσμένης δικαιοσύνην, καὶ ἀκολούθως μηδὲ Χριστοῦ θρησκείαν· ἐκεῖ κρύπτεται ἔθνικόν τι καὶ κιαφηρικόν. « Οἱ δοκοῦντες

(1) Ἴδε τὰ εἰς τὰ Πολιτικ. Ἀριστοτέλ. Προλεγόμεν. σελ. ρκ'—ρκς'.

(2) « Τὸδ' ἐστὶ θρησκευεῖν τὸ θεῖον διὰ [τῶν] τῆς ὄντως δικαιοσύνης ἔργων τε καὶ γνώσεως » Κλήμ. ὁ Ἀλεξανδρ. Στρωμάτ. VI, σελ. 653.

« ἌΡΧΕΙΝ ΤῶΝ ἘΘΝῶΝ, κατακυριεύουσιν αὐτῶν κ. τ. λ. »
 ‘Δὲν εἶν’ ἄκρῶς παράξενον, ὅθεν ἔπρεπε νὰ προβάλλωνται
 εἰς τοὺς κοσμικοὺς τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀγάπης τὰ παραδείγ-
 ματα, ἐκεῖ μάλισα (εἰς τὴν ἐκκλησίαν λέγω), νὰ πλεονάζῃ τὸ
 ἘΘΝΙΚὸΝ ὄνομα τῆς ἈΡΧΗΣ;

Π. ‘Πῶς τοῦτο; δὲν καταλαμβάνω.

Δ. Οἱ Πατριάρχαι λέγω, οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ Ἀρχιεπίσκοποι, οἱ
 Ἀρχιδιάκονοι, ἀκόμη καὶ οἱ Ἀρχιμανδριῖται.

Π. ‘Ποῖον ὄνομα λοιπὸν θέλεις νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς
 Ἀρχιερεῖς;

Δ. Τὸ δοθὲν ἀπ’ αὐτὴν τὴν Θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ, Ἐπί-
 σκοποι; «Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν
 « ᾧ ὑμᾶς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἘΠΙΣΚΟΠΟΥΣ, ποι-
 « μαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ κ. τ. λ. » (1).

(1) Πράξ. κ', 28. Τὸ Πατριάρχης ἔλαβεν ἀρχὴν ἀπὸ τὴν Ἰουδαϊκὴν
 πολιτείαν, διηρημένην εἰς δώδεκα Πατριάς ἢ φυλάς, ἐκ τῶν ὁποίων
 καθεμὴ ἐγνώριζε Πατριάρχην τῆς ἐπώνυμον ἐν ἀπὸ τοὺς δώδεκα υἱοὺς
 τοῦ Ἰακώβ. Εἰς τὴν Χριστιανικὴν ἐκκλησίαν τὸ ὄνομα τοῦ Πατριάρχου
 ἠκούσθη πρῶτον περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετη-
 ρίδος. Τὸ δὲ Ἀρχιερεὺς εὐρίσκεται καὶ εἰς τὴν Νέαν διαθήκην, ὅχι
 ὅμως ὡς τὸ ἐνοοῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι, οὐδ' ὡς ἐπώνυμον τῶν χριστιανῶν
 ἐπισκόπων. Μόνος ὁ Χριστὸς ὀνομάζετ' εἰς αὐτὴν Ἀρχιερεὺς· καὶ μόνον
 αὐτὸν ἐγνώρισαν οἱ Ἀπόστολοι Ἀρχιερεῖα καὶ Ἀρχιποιμένα
 (Α. Πέτρ. ε', 4), καὶ τοῦτον ὅχι κατὰ τὴν τάξιν Ἀρῶν, ἀλλὰ κατὰ
 τὴν τάξιν Μελχισεδέκ, τοῦ ὁποίου τὰ ὀνόματα σημαίνουν Δικαι-
 οσύνην καὶ Εἰρήνην· « Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ,
 » ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα. Οὗτος γὰρ ὁ Μελχισεδέκ, βασι-

Π. Δὲν ἔχω τί νὰ ἀντιλέξω εἰς ταῦτα· δὲν τολμῶ ὁμως νὰ τὰ συμβουλευσω καὶ πρὸς τοὺς ἐλεῖ. Φοβοῦμαι...

Δ. Ἐχων τὸ εὐαγγέλιον εἰς χεῖρας φοβεῖσαι τί; μὴ σ' ὀνομάσωσιν αἰρετικόν;

Π. Μὴ ἄλλο τι χειρότερον, Ἄθεον. Κ' εἰς τοῦτο, φίλε Δημοχάρη, δὲν ἔχει νὰ μὲ παρηγορήσῃ τὸ Ἐδοξεν αὐτῷ. Ὅχι δὲν ὑποφέρω τόσον αἰσχρὸν ἐπίθετον.

Δ. Μάταιος φόβος, φίλε Πασιχάρη· ἐπέρασ' ὁ καιρὸς, ὅτε ἀπὸ ἀληθινῶν ἀθέων ζόματα ἐδίδοντο εἰς ἄλλους τοιαῦτα ἀντιχριστιανικά ἐπίθετα. Δὲν ἔχει ἡ Ἑλλάς ἱερωμένους ἀντιχριστούς· ἀν ἀγαπᾷς νὰ γνωρίσῃς τοιούτους, ζήτηί τους εἰς τὴν ἀθλίαν Ἰσπανίαν καὶ εἰς τὴν ἀθλιεστέραν Λυσιτανίαν. Ἐὰν ὁμως εὐρεθῇ καὶ μεταξὺ μας τίς ἀρκετὰ μωρὸς, ἢ ἀρκετὰ ὑποκριτής, ὥσε νὰ σὲ συκοφαντήσῃ, οὐδ' ἐγὼ σὲ συμβουλεύω τὸ Ἐδοξεν αὐτῷ· ἔχεις ὄπλον ἰσχυρὸν ἄλλο, πάλιν ἀπὸ τὴν ὑπλοθήκην τῆς Θρησκείας.

» λεὺς Σαλήμ, ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου.... πρῶτον μὲν ἐρμη-
 » νεύομενος βασιλεὺς δικαιοσύνης, ἔπειτα δὲ καὶ βασιλεὺς Σαλήμ, ὁ
 » ἐσεῖ βασιλεὺς εἰρήνης » (Πρὸς Ἑβρ. 5'. 20. 5', 1-2). Εἰς ἡμᾶς
 σήμερον ὁ Ἀρχιερεὺς, ἀν νοῆται κατὰ τὴν τάξιν Ἀαρῶν, Ἰουδαίζει·
 καὶ οὕτω φαίνεται ὅτι τὸ νοεῖ ὁ κληρὸς τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας,
 ἐπειδὴ δεκατεύει ἀκόμη τοὺς χριστιανούς του (ὅπου συγχωρεῖται),
 ὡς ἐδεκάτευαν οἱ Λευῖται τοὺς Ἰουδαίους. Ἀν νοηθῇ κατὰ τὴν τάξιν
 Μελχισεδέκ, σφετερίζεται τὸ εἰς μόνον τὸν Χριστὸν θεῖον ὄνομα.

Τοῦτο ἔκρινα σημειώσεως ἄξιον, ὅχι δογματικῶς, ἀλλ' ὑποβάλλων αὐτὸ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ φιλοχριστοῦ τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας κλήρου.

Π. Φανέρωσέ μέ το, παρακαλῶ σε.

Δ. Εἶπέ τον, ὅτι Ἄθῆους ὀνομάζει ὁ Ἀπόστολος τοὺς μὴ πιστεύοντας εἰς τὸν Χριστόν (1)· κ' ἐρώτησέ τον, ἴτις δὲν πιστεύει εἰς Χριστόν, ὅσους ἀγαπᾷ ἀρχᾶς, ἐξουσίας, τίτλους, μισεῖ τὴν ἰσονομίαν, καὶ τὴν ἀδελφικὴν μετ' ἀλλήλων συμβίωσιν, ἢ ὅσους ἐπιθυμεῖ καὶ εὐχεται νὰ ἴδῃ τοὺς ἐλευθερωμένους Ἕλληνας, κατὰ μὲν τὴν κοσμικὴν πολιτείαν, κυβερνωμένους ἀπὸ κυβερνήτας τὸ πρᾶγμα καὶ τὸνομα χριστιανούς, καὶ ὄχι ἐθνικούς· κατὰ δὲ τὴν ἱερατικὴν, ποιμαιομένους ἀπὸ πατέρας φιλοσόργους, καὶ ὄχι ἀπὸ λύκους βαρεῖς, καλυμμένους μὲ δέρματα προβάτων; Εἶχα καὶ ἄλλα νὰ σέ εἶπω περὶ τούτου, καὶ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἀπὸ τὴν πολιτικὴν ἰσορίαν, φίλε μου Πασιχάρη, ἀν δὲν ἐβιάζεσο νὰ ἀναχωρήσης.

Π. Μὲ κακοφαίνεται πολὺ, ὅτι δὲν με συγχωρεῖ ὁ καιρὸς νὰ τ' ἀκούσω· ἐλπίζων ὅτι θέλεις ἄλλην φοράν μὲ τὰ διηγηθῆν, σ' εὐχομαι καὶ τρίτον ὑγείαν!

Δ. Καὶ κατευόδιον ἐγὼ εἰς τὸν Πασιχάρην!

15 Μαρτίου, 1829.

(1) « Ὅτι ἦτε ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ χωρὶς Χριστοῦ, ἀπηλλοτριωμένοι » τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ξένοι τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, » ἐλπίδα μὴ ἔχοντες, καὶ ἌΘΕΟΙ ἐν τῷ κόσμῳ. » Πρὸς Ἐφεσ. β', 12.

ΓΛΩΣΣΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΥΛΗΣ

ΔΟΚΙΜΙΟΝ.

ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Α.

Α. Στοιχείον πρῶτον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου. Πλεονάζει καταρχὰς τῶν λέξεων, οἷον, Ἀπήγανος, Ἀμασχάλη, Ἀσφενδόνη, πλεονασμὸν συγχωρημένον εἰς τοὺς ποιητάς, ὡς ὅτι τὸ ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον τῶν συλλαβῶν, οἷον ὁ Σιχουργήσας (δὲν ἐνθυμοῦμαι τίς),

Δίδει τον πληγὴν μεγάλην μοχλῶς εἰς τὸν μέτρον

Μέσα εἰς τὴν ἀμασχάλην, ὡς ἐπὶ τὸν μέτρον

φανερὸν, ὅτι ἐπλεόνασε τὸ $\bar{\alpha}$, διὰ τὸ μέτρον. Ἄλλ' ἐὰν ἀντὶ τοῦ Μέσα ἐμεταχειρίζετο τὸ Πάραυτα, ἢ ἄλλο τί τρισύλλαβον, τότε ἐδύνατο νὰ εἴπη χωρὶς πλεονασμὸν,

Πάραυτα εἰς τὴν μασχάλην.

Λαμβάνεται εἰς τόπον τοῦ $\bar{\eta}$, Δά (δαρικῶς), Ἀλεκαίτη — τοῦ $\bar{\sigma}$, Ἀγκανίζει, Ἀρμαθιά, Ἀρφανός. — τοῦ $\bar{\omega}$ (Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 99). — τῆς $\bar{\alpha}\iota$ διφθόγγου, Ἀψά ἀπὸ τὸ Αἶψα. Αἱ λοιπαὶ μεταβολαὶ ἐσημειώθησαν πρότερον (Ἄτακτ. I, σελ. 377).

Α. Σημαίνει σέρητιν, συνθεμένον με λέξεις ἄλλας, τῶν

ὁποίων ποτὲ μὲν φυλάσσει, ποτὲ δὲ μεταβάλλει τὸν σχηματισμόν. Τὸν φυλάσσει μὲν, παραδείγματος χάριν, εἰς ταύτας τὰς λέξεις· ἀπὸ τὸ νοῦς σχηματίζεται τὸ Ἄνους, ὁ σερημένος δηλαδὴ ἀπὸ νοῦν, ἀπὸ τὸ κακός, Ἄκακος, ὁ σερημένος ἀπὸ κακίαν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Τὸν μεταβάλλει δὲ εἰς ταύτας· ἀπὸ τὸ ὕλη, Ἄϋλος, ὅστις δὲν εἶναι πλασμένος ἀπὸ ὕλην, ἀπὸ τὸ ψυχή, Ἄψυχος, ὅστις δὲν ἔχει ψυχήν.

Ὅταν ἡ ἀπλῆ λέξις ἀρχίζῃ ἀπὸ φωνῆεν, τὸ σερητικὸν $\bar{\alpha}$ προσλαμβάνει τὸ $\bar{\nu}$ καὶ γίνεται $\bar{\alpha\nu}$, εἰς ἀποφυγὴν τῆς προξενουμένης ἀπὸ τὴν συνδρομὴν δύο φωνηέντων κακοφωνίας. Οὕτω παρ. χάρ. ἀπὸ τὸ ἄξιος, δὲν λέγομεν Ἄάξιος, διὰ τὸ κακόφωνον, ἀλλ' Ἄνάξιος· ἀπὸ τὸ ἄρμοςός, ὄχι Ἄάρμοςος, ἀλλ' Ἄνάρμοςος. Καὶ τοῦτο μὲν φαίνεται γενικὸς κανὼν δι' ὅλας τὰς ἀρχομένας ἀπὸ τὸ $\bar{\alpha}$ φωνῆεν, διότι, ἐπειδὴ ἡ ἐκφώνησις τοῦ $\bar{\alpha}$ ἀπαιτεῖ τὴν μεγαλητέραν ἀνοιξιν τοῦ στόματος καὶ τῶν χειλέων, ἔπεται, ὅτι καὶ ἡ συνδρομὴ τῶν δύο α α κάμνει μεγαλητέραν τὴν κακοφωνίαν. Εἰς τὰς λέξεις ὅμως τὰς ἀρχομένας ἀπὸ τὰ λοιπὰ φωνήεντα, ὁ κανὼν ἔχει ἐξαιρέσεις· ἐπειδὴ λέγομεν Ἄόμματος, Ἄϋλος κ. τ. λ. καὶ ὄχι Ἄνόμματος, Ἄνυλος.

Εἰς τινὰς λέξεις ἐχούσας τὸ σερητικὸν $\bar{\alpha}$ μὲ προσθήκην τοῦ $\bar{\nu}$, οἱ χυδαῖοι ἐπενόησαν βάρβαρον συγκοπὴν, ἄγνωστον εἰς τοὺς παλαιούς, οἷον Ἀρίθμητος, Ἀγδίκητος, Ἄγγικτος κ. τ. λ. ἀντὶ τοῦ Ἄναρίθμητος, Ἄνεκδίκητος, Ἄνέγγικτος. Τὰ τοιαῦτα εἰς τοὺς ποιητὰς συγχωροῦνται ἴσως κάποτε· οἱ πεζογράφοι χρεωστοῦν νὰ τὰ πορεύωσι.

Εἰς ἄλλας λέξεις τὸ σερητικὸν $\bar{\alpha}$ διπλασιάζεται μὲ προσθήκην τοῦ $\bar{\nu}$ μεταξὺ τῶν δύο, οἷον Ἄνάβαθος, Ἄνάμελος, ἀντὶ τοῦ Ἄβαθος (Ἑλλ. Ἀβαθῆς), Ἄμελος (Ἑλλ. Ἀμελής), Ἄνάβολα, Ἄνάκαρδα, ἀντὶ τοῦ Ἄβολα, Ἄκαρδα.

Τούτων παραδείγματα εὑρίσκονται καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν τῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν, μάλιστα δὲ τῶν ποιητῶν, οἷον Ἀνάεδνος, Ἀνάελπτος, καὶ ἄλλα.

Ἄ. Ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ, Ἄ! καλὲ τί με λέγεις;— ἐπιθυμίας, Ἄ! μὴν ἦτον ἀληθὲς ὅ,τι με λέγεις. — λύπης, Ἄ! πόσον εἶμαι δυστυχής! — γέλωτος, Ἄ, Ἄ, Ἄ, νόστιμον τοῦτο! Ἄμαρτάνουν ὅσοι ἀντὶ τούτου μεταχειρίζονται τὸ Ἄχ.

Σημείωσε, ὅτι ὁ διάφορος πνευματισμὸς τοῦ ἐπιφωνήματος τούτου, ἐπινοηθεὶς εἰς διάκρισιν τῆς διαφοροῦ σημασίας ἀπὸ τοὺς παλαιούς γραμματικούς, εἰς ἡμᾶς τὴν σήμερον ἔγινεν ἀδιάφορος· ὅθεν ἐπίσης καλῶς γράφεται Ἄ, Ἄ, Ἄ, ἢ Ἄ.

ἌΒΑΛΤΟΣ, ὅστις ἀκόμη δὲν ἐβάλθη, νέος, καινούργιος (Ἑλλ. καινουργής). Φόρεμα ἄβαλτον, φόρεμα, τὸ ὁποῖον κανεῖς ἀκόμη δὲν ἐνδύθη, καὶ ἀκολούθως, νέον.

Οἱ παλαιοὶ ἐμεταχειρίζοντο, εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, τὴν λέξιν Ἄβλης, σύνθετον (ὡς καὶ τὸ Ἄβαλτος) ἀπὸ τὸ Βάλλω ῥῆμα καὶ τὸ ἄ, στερητικὸν μόριον. Κατὰ τὸν Ἡσύχιον, » Ἄβλης, νεουργής, μὴ βληθεὶς » καὶ « Ἄβλητα, καινά, » κ. τ. λ ». Καὶ ἂν ἐκεῖνοι τὸ ἐμεταχειρίζοντο διὰ νὰ σημάνωσι βέλος, τὸ ὁποῖον ἀκόμη δὲν ἐβάλθη, ἤγουν δὲν ἐτοξεύθη, καὶ ἀκολούθως νεωστὶ κατασκευασμένον, τίποτε δὲν ἐμποδίζει ἡμᾶς νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ Ἄβαλτον καὶ εἰς τὰ ἐνδύματα ἢ φορέματα. Ἡ λέξις Βάλλω εἶναι πολυσήμαντος· ἐπειδὴ ἀπ' αὐτὴν ὠνομάσθη καὶ τὸ ἐνδυμα, Περὶβλημα καὶ Περιβόλαιον. Οὐδ' αὐτὸς ὁ βαρβαροφανὴς σχηματισμὸς τοῦ Ἄβαλτος (ἀντὶ τοῦ Ἄβλητος), μάχεται τὴν ἀναλογίαν τῆς γλώσσης, ἐπειδὴ ὁμοιάζει τὸ ἀπὸ τὸ Ψάλλω, Ἄψαλτος, καὶ τὸ ἀπὸ τὸ Σφάλλω, Ἄσφαλτος.

Σημείωσε προσέτι, ὅτι ὡς λέγομεν Ἄβαλτον φόρεμα, τὸ μὴ

ἀκόμη ἐπιβαλμένον εἰς τὸ σῶμα, ὡσαύτως λέγομεν καὶ Πρωτόβαλον, τὸ ὁποῖον ἐνδύομεθα κατὰ πρώτην φοράν.

ἌΒΙΑ, Στεῖρα, στέργα (stérile). Ταύτην τὴν σημασίαν δίδει εἰς τὸ Ἄβια ὁ Σμαυέρας. Ὁ δὲ Δουκάγγιος (σελ. 4) τὸ γράφει παροξυτόνως Ἀβία, μετὰ τὴν αὐτὴν ἐξήγησιν, λέγων, «sterilis, » στείρος, ἄγονος. » Νομίζω ὅμως, ὅτι τὸ Ἄβια (ἢ μάλλον, Ἄδιος) ἀρμόζει πλέον εἰς γυναῖκας ὑποκειμένας εἰς συχνὰς ἐξαμβλώσεις, ἢ γεννήσεις ἀσθενῶν καὶ ὀλιγοβίων βρεφῶν, παρά εἰς τὰς ὀλότελα στείρας. « Ἄβια, οὐ βιώσιμα » λέγει ὁ Ἡσύχιος, οὐδετέρως.

ἈΒΛΑΒΗΣ, (ἴσως) ὅστις δὲν βλάπτεται· Ἄβλαβος, (ἴσως) ὅστις δὲν προξενεῖ βλάβην, οἶον, Ἄβλαβον φαγίον, ποτόν. κ. τ. λ.

ἌΒΟΥΛΑ. Ζήτει Ἄβουλος.

ἌΒΟΥΛΟΣ (inconsidéré). ἔχομεν παροιμίαν διδασκαλικήν, Ἄβουλος νοῦς, διπλὸς ὁ κόπος. Τοῦτο συμβαίνει εἰς τοὺς ἐπιχειροῦντας τί, χωρὶς νὰ τὸ προσκεφθῶσι, καὶ νὰ τὸ προερευνήσωσιν ἀκριβῶς· καὶ κοπιάζουσι τὸ διπλοῦν, καὶ οὐδ' ὁ διπλοῦς κόπος ἀρκεῖ πολλάκις νὰ τὸ κατορθώσωσι. Ἄβουλα, ἐπίρρ. συντασσόμενον κομψῶς μετὰ γενικήν, οἶον Ἄβουλά μου, χωρὶς τὴν φέλησιν ἢ γνώμην μου· Τὸ ἔκαμεν ἄβουλα τῶν γονέων του.

ἈΓΆΛΙΑ. Ἐπίρρ. σιγά (doucement). Ἰσως ἀπὸ τὸ Ἄγανός. « Ἀγάνιδα, ἀτρέμας » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Ἀγανοί, » πραεῖς. »

ἈΓΑΠῶ, εὐαρεστοῦμαι εἰς πρόσωπον ἢ πράγματι, κρίνων αὐτὸ ὡς καλόν. Ἀγαπῶ μετὰ τὴν καρδίαν, — ἀπὸ καρδίας, — ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας. Ἀγαπῶ τὸν Θεόν, — τὸν πλησίον, — τὴν ἀρετὴν, — τὴν σπουδὴν. Ἀγαπῶ πιστὰ, — σταθερὰ, — ἐγκαρδιακά. Τὸν

ἀγαπῶ ὡς τὸν ἑαυτόν μου, — ὡς τὰ ὀμμάτιά μου.

2) Συνειθίζω, καταγίνομαι, ἀσχολοῦμαι, εὐρίσκω εὐχαρίστησιν εἰς πράξιν τινά, Ἀγαπᾶ νὰ καταλαλῆ, — νὰ κοιμᾶται, — νὰ παίζῃ.

Αἱ τελευταῖαι φράσεις ἰσοδυναμοῦν μὲ τὸ Ἀγαπᾶ τὴν καταλαλιάν, τὸν ὕπνον, τὸ παιγνίδιον. 3) Ἐχω ἔρωτα εἰς πρόσωπον διαφόρου γένους, Ἀγαπᾶ ἀνὴρ γυναῖκα, ἢ Γυνὴ ἄνδρα, καὶ οὐδετέρως, Ἀγαπᾶ, χωρὶς πτώσιν, ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἔχει ἔρωτα, οἷον, Δὲν ἐξεύρει πόσον σκληρὸς τύραννος εἶναι ὁ ἔρως, ὅσους ποτέ του δὲν ἠγάπησεν. Ὅθεν λέγεται καὶ Ἀγαπητικὸς ὁ ἔρασις, καὶ Ἀγαπητικὴ ἡ ἐρωμένη, ἀντὶ τῶν ὁποίων ὀρθότερον ἦθελ' ἴσως εἶσθαι τὸ Ἀγαπητὸς καὶ Ἀγαπητή. 4) Προτιμῶ (μὲ τὸ Κάλλιον). Κάλλιον ἀγαπῶ νὰ ἀποθάνω παρὰ νὰ πράξω ἔργον ἄτιμον. 5) Εὐαρεσοῦμαι ὠφελοῦμαι, εἰς τι ἢ ἀπό τινος (ἐπὶ ἀλόγων ζώων ἢ ἀψύχων). Τὰ ἀηδόνια ἀγαποῦν ὅπου εἶναι νερά πολλά. Τὰ σιτάρια δὲν ἀγαποῦν πετρώδεις τόπους.

Εἰς τὴν πρώτην σημασίαν, λέγομεν, Ἀγαπῶ ἀπὸ καρδίας, ὡς τὸ ἔλεγον καὶ οἱ παλαιοὶ (Ἀριστοφάν. Νεφ. 86),

Ἄλλ', εἶπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς,
ὦ παῖ, πιθοῦ, —————

ἤγουν, ὦ παιδίον, ἄκουσε τὴν συμβουλήν μου, ἀν ἀληθινά μ' ἀγαπᾶς ἀπὸ καρδίας. Λέγομεν ἀκόμη, συγχαίρομενοι, εὐχόμενα, ἢ παρακαλοῦντες τινά καὶ ζητοῦντες τί, Νὰ ἴδῃς ὅ,τι ἀγαπᾶ ἡ καρδιά σου! Νὰ χαρῆς ὅ,τι ἀγαπᾶς! Ὁμοίως καὶ οἱ παλαιοὶ (Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 250),

Ἦρὸς ὅ,τι σοι φίλον, ἐκ σέθεν ἄντομαι,
Ἦ τέκνον, ἢ λέχος, ἢ χρέος, ἢ θεός.

Εἰς τὴν δευτέραν σημασίαν ἐμεταχειρίζοντο τὸ συνώνυμον Φιλῶ (Σοφοκλ. Οἶδ. Τυρ. 569),

Ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ.

Ἡ τρίτη εὑρίσκεται εἰς τοὺς Ἑβδομήκοντα, « Θημάρ τὴν » ἀδελφὴν Ἀβεσσαλώμ τοῦ ἀδελφοῦ μου ἐγὼ ἀγαπῶ. » (Β. Βασιλ. 13, 4).

Εἶπε καὶ ὁ Λουκιανὸς (Ἀληθ. ἰσορ. Β', § 25), « Ἐπιμανῶς » ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκου. »

ἌΓΓΑΡΕΥΩ. (Ἰδ. Πρόδρ. Ἑλλ. Βιβλιοθήκ. σελ. 364).

ἌΓΓΕΪΟΝ, σκεῦος κοῖλον, διωρισμένον νὰ δέχεται καὶ νὰ κρατῆ τί. 2) Εἰδικῶς καὶ κατ' ἀντονομασίαν, τὸ εἰς ὑποδοχὴν οὔρου, ἢ κοπρίων χρήσιμον, τὸ ὁποῖον καὶ Καθήκιον, καὶ Ἐπιδέξιον, καὶ Ἀναγκαῖον, καὶ Χρεία λέγεται. Καθήκιον, ὅτι κάθεται-ἐπάνω εἰς αὐτὸ, ὅστις θέλει νὰ κενώσῃ τὴν κύστιν ἢ τὴν κοιλίαν. Ἐπιδέξιον, κατ' εὐφημισμὸν ὅμοιον τῶν Ἰταλῶν, οἱ ὁποῖοι τὸ σημαίνουν μὲ ταυτόσημον λέξιν, Destro. Ἀναγκαῖον, καὶ Χρεία, ὅτι ὑπουργεῖ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἀναγκαιοτάτας τῆς φύσεως χρείας. 3) Μεταφορικῶς, Κακὸν ἀγγεῖον, ἄνθρωπος διεσραμμένος, γεμισμένος ἀπὸ κακίαν, « Πλήρης παντὸς δόλου καὶ πάσης » βραδουργίας » ὡς εἶπεν ὁ Ἀπόστολος (Πράξ. ιγ', 10). Ὁ Ἀριστοφάνης (Ἀχαρν. 936) λέγει περὶ τινος συκοφάντου,

Πάγχρησον ἌΓΓΟΣ ἔσαι,

Κρατῆρ ΚΑΚῶΝ, τριπτῆρ δικῶν.

ὁθεν φαίνεται, ὅτι τὸ Ἄγγεϊον εἶναι παράγωγον τοῦ Ἄγγος.

ἌΓΓΕΛΙΚΟΣ, ἴδιος τῶν Ἀγγέλων. Βίον ἀγγελικὸν ὀνομάζουσι οἱ Μοναχοὶ τὸν μοναστικὸν βίον, καὶ Σχῆμα ἀγγελικόν, τὴν μοναστικὴν φορεσίαν, ἣτις τοὺς διακρίνει ἀπὸ τοὺς

κοσμικούς. Ἀγγελικὴ φωνή, ἡ γλυκεῖα καὶ μελωδικὴ φωνή (voix angélique).

Τὸ Θηλυκὸν Ἀγγελικὴ ὀξύνεται, ὡς τὸ ἀρσενικὸν, ὅταν ᾖναι ἐπίθετον· παροξύνεται δὲ, Ἀγγελίκη (Angélique), ὅταν μεταβαίη εἰς ὄνομα γυναικὸς κύριον, καὶ ὄχι, προπαροξυτόνως, Ἀγγέλικα. Λέγεται καὶ Ἀγγελίνα.

ἌΓΓΕΛΟΣ, (ange). Θηλυκ. Ἀγγέλισσα (ange femelle). Ζ. Νεράδες.

ἌΓΓΙΔΕΣ (γρ. Ἀγκίδες). Εἰς τούτους τοῦ Ὀππιανοῦ (Ἄλ. ΙΙΙ, 285) τοὺς σίχους,

Χαλκοῦ μὲν σκληροῦ τετυγμένον, ἢ σιδήρου
Ἄγκισρον πέλεται, δίχα δὲ γλωχίνες ἔχουσιν,

ὁ σχολιαστὴς ἐξηγεῖ τὸ Γλωχῖνες, διὰ τοῦ Ἀγγίδες (pointes) τῆς κοινῆς γλώσσης. Οἱ παλαιοὶ τὰς ἔλεγον Ἀκίδας χωρὶς τὸ γ· ἀλλ' ὅτι καὶ τὸ Ἀγκίδες (ὄχι Ἀγγίδες) ᾗτον Ἑλληνικὸν, μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸν Ἡσύχιον, ὅστις λέγει ὄχι μόνον, « Ἀκίδας, τοῦ βέλους τὰς ὀξύτητας » ἀλλ' ὀνομάζει καὶ τὴν βελοθήκην (carquois) « Ἀγκίον, Ἀγκιθήκην. »

ἌΓΓΡΙΖΩ (irriter, effaroucher). Ἴσως καὶ τοῦτο Ἀγκρίζω. Ὁ ποιητὴς τοῦ ΒΧ. λέγει,

Εἶχε δ' αὐτὸς ὁ βασιλεὺς δύο παῖδας φιλάτους,
Λοιπὸν ὡς ἐτελεύτησεν ὁ πρῶτος ἐκ τούτων δύο,
Καὶ ὁ υἱὸς του ὁ δεύτερος ἐξέβη ἠγκρισμένος.

Καὶ ἄλλος (ΣΦ),

Ὁ νοῦς τῆς τῆς πολιτικῆς εἰς τὸ κακὸ γυρίζει,
Ἀγκρίζει κύριον καὶ παιδία, καὶ ἀνδρόγυνα χωρίζει.

Λέγει ὅμως ὁ Ἡσύχιος, « Ἀγγρίζειν, ὑφαιρεῖσθαι, ἐρεθίζειν. »
Τὴν αὐτὴν γραφὴν καὶ τὴν αὐτὴν ἐξήγησιν φέρει καὶ ὁ Ἔτυμο-

λόγος (σελ. 7). Ἄλλ' ὁ Σουΐδας, « Ἄγγρις, ἡ ὀδύνη, καὶ » Ἄγγρίζειν, τὸ ὀδυνᾶν » Γράφεται καὶ διὰ τοῦ Ἐ· « Ἐγγρι- » σμός παροξυσμός » λέγει πάλιν ὁ Ἡσύχιος. Ζ. Ἀγγρίζω.

ἌΓΓΡΪΦΙΟΝ (ὄχι ἀγκρύφιον), ἀρπάγιον, ὄργανον ὡσεπι- πολὺ σιδηροῦν, ἔχον μίαν ἢ πλάσας ἄκρας κυρτάς, ὅθεν κρεμῶ- μεν, ἢ μὲ τὸ ὁποῖον, ἀναλαμβάνωμεν ἢ ἀνασύρωμεν τίποτε. Εἶναι τὸ βαρβαροτουρκιστὶ λεγόμενον **Τσιγκέλιον** (сгоч ἢ cгоchet). Τὸ Ἄγγρίφιον πιθανὸν ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ Ἐγγριφος, Ἐγγρίφιον (ἀπὸ τὴν πρόθεσιν, ἘΝ, καὶ τὸ ΓΡΪΦΟΣ ἢ ΓΡΪΠΟΣ). Ἐνδέχεται δὲ νὰ ἔπαθε καὶ συγκοπὴν τῆς ἈΝἈ προ- θέσεως, ἀπὸ τὸ Ἀναγγρίφιον, ὡς τὸ Ἄγκρισις ἀπὸ τὸ Ἀνά- κρισις, καὶ τὸ Ἄγκλιμα ἀπὸ τὸ Ἀνάκλιμα. Τὸ δὲ Ἀρπά- γιον (ὅθεν τὰ Γαλλικὰ ὀνόματα harpeau, harpin, harpon), εἶν' ὑποκοριστικὸν τοῦ Ἀρπάγη, (ἀπὸ τὸ ἀρπάζω). Ἀρπάγην ὀνόμαζαν οἱ παλαιοὶ τὸ σκεῦος μὲ τὸ ὁποῖον ἐκ- βάλλονται ἀπὸ τὰ πηγάδια οἱ πεσόντες εἰς αὐτὰ κάδοι ἢ σίκλαι (seaux). « Ἀρπάγη (λέγει ὁ Ἡσύχιος)... σκεῦος ἔχον ὀγκίνους, » ᾧ τοὺς κάδους ἀνασπῶσιν ἀπὸ τῶν φρεάτων κ. τ. λ. »

ἌΓΔΪΚΗΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ Ἀκδίκητος, καὶ τοῦτο πάλιν ἀντὶ τοῦ Ἀνεκδίκητος, Λατίν. Inultus (qui n'est point vengé). Ζ. Α. σερητ. καὶ Παροῦ.

ἌΓΙΑΖΩ (devenir saint), καὶ μεταβατ. Κρίνω ἅγιον (canoniser). 2) καθαρίζω δι' ὕδατος τοῦ ὀνομαζομένου Ἀγιασμοῦ (eau bénite) ἢ ἄλλου τινὸς μέσου (sanctifier). Ζ. Ψηφῶ.

ἌΓΙΑΣΜΟΣ. Ζ. Ἀγιαζώ.

ἌΓΙΟΚΈΡΙ, Ἀγιοκήριον. Οὕτως ὀνομάσθη ἡ ἀπὸ κηρίου κατασκευασμένη λαμπάς (bougie), διὰ τὴν ὠσμάλισα εἰς τὰς ἐκκλησίας γρῆσιν.

ἌΓΙΟΚΛΗΜΑ. Ζ. Αἰγόκλημα.

ΑΓΚΑΛΛΑ. Ζ. Καλακαί.

ΑΓΚΑΛΙΑ (καὶ ὄχι Ἀγγαλία) σημαίνει τὸ αὐτὸ καὶ Ἀγκάλῃ, τὴν ὅλην χεῖρα δηλαδὴ ἀπὸ τοῦς ὤμους ἕως τὰ δάκτυλα, κυρτωμένην διὰ νὰ περιλάβῃ τι πράγμα ἢ πρόσωπον· ὅθεν τὸ ῥῆμα Ἀγκαλιάζω (*embrasser*), σημαῖνον τὴν ἐνέργειαν, καὶ τὰ ῥηματικά, Ἀγκαλίαισις, ἢ Ἀγκαλίαισμα, τὴν ἀπὸ τῆς ἐνεργείας πράξιν. 2) αὐτὸ τὸ περιλαμβανόμενον πράγμα, οἶον, Ἐκράτει μίαν Ἀγκάλην (*brassée*) ἢ Ἀγκάλιαν ξύλα, ἢ φρυγανα, κ. τ. λ.

Κατὰ τὸ δεῦτερον σημαίνόμενον εὐρίσκομεν εἰς τὸν Ἡσύχιον, « Ἀγκαλίδες, αἱ τῶν φρυγάνων δέσμαι ἢ μερίδες, » καὶ εἰς τὸν Σουίδα, « Ἀγκαλίδα, μερίδα. » Ἀντὶ τοῦ Ἀγκάλις ὁ Ὅμηρος ἐμεταχειρίσθη τὸ Ἄγκαλος, (Ῥῆμ. εἰς Ἐρμ. 82),

Συμμίσγων μυρίκας καὶ μυρσινοειδέας ὄζους,
· Τῶν τότε συνδήσας νεοθηλέος ἄγκαλον ὕλης.

Τὰ πρὸ τοῦ Σνεϊδέρου Λεξικά τὸ ἐσημείωσαν ὡς ἀρσενικόν, Ὁ ἄγκαλος· ἐνδέχεται ὅμως, ὡς τὸ ὑπωπτεύθη, νὰ ἦναι καὶ οὐδέτερον, Τὸ ἄγκαλον. Καὶ τοῦτο κρίνω πιθανώτερον.

ΑΓΚΑΛΙΑΖΩ. Ζ. Ἀγκαλία, καὶ Περιλαμπάνω.

ΑΓΚΑΝΙΖΕΙ (λέγομεν) ὁ γάδαρος, θέλουτες νὰ σημάνωμεν τὴν ἐνέργειαν τῆς φωνῆς του. Ὀρθότερον ἢ θελ' εἶσθαι τὸ Ὀγκανίζει, ἐπειδὴ εἶναι ἀπὸ τὸ παλαιὸν Ὀγκάω, Ὀγκάομαι. Ὡς ἀπὸ τὸ Ὀργάω ἔγινε τὸ Ὀργανίζω, τὸν αὐτὸν τρόπον ἀπὸ τὸ Ὀγκάω ἐσχηματίσθη τὸ Ὀγκανίζω (*braire*).

ΑΓΚΙΔΕΣ. Ζ. Ἀγγίδες.

ΑΓΚΙΝΑΡΑ, ἀπὸ τὸ Ἕλλην. Κινάρα (*artichaut*), καὶ μὲ τὸ πλεοναστικὸν ᾧ Ἀκινάρα. τὸ γ̄ ἐπροστέθη, ὡς εἰς τὸ Ἀγκίδα.

ΆΓΚΩΝΙΑ, τὸ αὐτὸ καὶ Γωνία (coin), ἀπὸ τὸ Ἄγκων (coude)· διότι τοῦ Ἄγκωνος ἡ δίπλωσις σχηματίζει γωνίαν, καὶ πᾶσα γωνία εἰκονίζει διπλωμένον ἄγκωνα. Οἱ σχολιασταὶ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. π', 702), εἰς τὸ « Ἐπ' ἄγκωνος » τείχεος » παρατήρησαν, ὅτι ὁ Ποιητὴς ἐμεταχειρίσθη τὸ Ἄγκων εἰς σημασίαν τοῦ Γωνία.

ΆΓΝΑΝΤΙΑ ἀπὸ τὸ ἐναντία (ἐπίρρ.) κατὰ τροπὴν τοῦ ε̄ εἰς ᾱ, καὶ προσθήκην τοῦ δίγαμμα.

ΆΓΝΩΣΤΟΣ (imprudent). Ζ. Περνώ. Καὶ ἐξήγει ἐμπαρόδῳ καὶ τὸν Ἡσύχιον, « ὈΝΟΔΕΣΤΕΡΟΙ, ἄγνωστοι. » Οἱ κριτικοί, μὴ γνωρίζοντες τὴν νέαν σημασίαν τοῦ Ἄγνωστοι, δὲν ἐκατάλαβαν τί λέγει ὁ Ἡσύχιος. Γράφε πρῶτον ὈΝΩΔΕΣΤΕΡΟΙ (ἀπὸ τὸ Ὀνώδης), ἔπειτα νόει ἄγνωστους τοὺς ὀνώδεις τὸν νοῦν, ἢ ἂν ἀγαπᾶς, μονολεξεῖ, τοὺς Γαδαρόνους, ὡς ὀνομάζουσι καὶ οἱ Γάλλοι Γάδαρον (âne), μεταφορικῶς, τὸν ἠλίθιον, καὶ Γαδουροσύνην (ânerie) πράξιν ἢ λόγον ἀνόητον.

ΆΓΟΥΡΟΣ, ὁ μὴ ὠριμος. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, Πέπων, Ὀριμος καὶ Ὀραῖος (mûr), τῶν ὁποίων τὸ ἀντικείμενον εἶναι Ἄωρος (vert), καὶ μὲ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα, Ἄγωρος. Ἡ δὲ τροπὴ τοῦ ᾱ εἰς οῦ συνέβη κατὰ τὸ Κουδούνιον ἀπὸ τὸ Κώδων, καὶ Σκουρία ἀπὸ τὸ Σκωρία.

ΆΓΡΑΜΜΑΤΟΣ, ἀμαθής, ἀπαίδευτος (ignorant), καὶ ἀκολούθως ἄχρηστος· ὡς τὸ μαρτυρεῖ καὶ ἡ κοινὴ παροιμία, « Ἄνθρωπος ἀγράμματος, ξύλον ἀπελέκητον » παροιμία ἀξία νὰ λέγεται καὶ νὰ μνημονεύεται συχνά. Καθὼς τὸ ξύλον διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς οἰκοδομήν, πρέπει πρῶτον νὰ πελεκηθῇ, παρόμοια καὶ ὁ πολίτης, διὰ νὰ ἦναι χρήσιμος εἰς τὴν πολιτείαν καὶ πατρίδα του, χρεωσθεῖ νὰ ἐξεύρῃ κἂν, ἂν ὄχι ἄλλο, νὰ ἀναγινώσῃ, νὰ γράφῃ, νὰ ἀριθμῇ, καὶ διὰ τῆς ἀναγνώσεως

ἠθικῶν καὶ ἱστορικῶν βιβλίων, νὰ σοφίζεται καθημέραν, ὡς ἐνὰ βλέπη καὶ νὰ κρίνη ὀρθῶς τὰ γινόμενα.

Διπλοῦν ὀρωσιν οἱ μαθόντες γράμματα,

εἶπεν ἓνας ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ποιητάς.

ἌΓΡΑΦΟΣ (ὁ καὶ ἦ), ὅστις δὲν εἶναι γραμμένος, οἶον, Παράδοσις ἄγραφος, Νόμος ἄγραφος. Λαμβάνεται καὶ οὐσιαστικῶς ἢ μᾶλλον ἔλλειπτικῶς, εἰς τὸ οὐδέτερον, Τοῦτο εἶναι ἀπὸ τὰ ἄγραφα, ἡγουν ἀπὸ τὰ ἀσυνήθιστα, ἀπὸ τὰ παράξενα, ὅταν ὁ λόγος ᾖ περὶ παραδόξου τινὸς πράγματος. 2) Εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι τίποτε γραμμένον, Χαρτίον ἄγραφον, ἡγουν λευκὸν (papier blanc).

ἌΓΡΕΛΟΣ. Ἕλλην. Ἄγριέλαιος, ἢ Κότινος (olivier sauvage).

ἌΓΡΙΑ, ἢ Ἀγριάδα. Φυτὸν ὅμοιον τοῦ σίτου· εἶναι τῶν Ἑλλήνων ἢ Ἄγρωσις (chiendent). Οἱ παλαιοὶ ἰατροὶ μας ἐπαινοῦν μάλιστα τοῦ Παρνασσοῦ τὴν Ἄγρωσιν, καὶ ἐξαναγτίας ἐφυλάσσοντο, ὡς βλαβερὰν εἰς τὰ ζῶα, τὴν Ἄγρωσιν τῆς Κιλικίας, τὴν ὁποῖαν καὶ μὲ ἰδιαιτέρον ὄνομα ὠνόμαζαν Κίνναν (Διοσκοριδ. IV, 30-33), τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ καταχωρισθῇ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά, ἂν καὶ ἴδιον τῶν Κιλικίων ὄνομα.

ἌΓΡΙΑΙΝΩ, ἀμεταβάτως, γίνομαι ἄγριος, ὀργίζομαι, θυμόνω, παροξύνομαι. Ὁ Ἡσύχιος ἐξηγεῖ τὸ Ἀγρίανεν διὰ τοῦ ὠργίσθη· καὶ εἰς ταύτην τὴν σημασίαν τὸ μεταχειρίζεται πολλάκις ὁ Πλάτων (Συμποσ. σελ. 173)· « Σαυτῷ τε καὶ » τοῖς ἄλλοις ἀγριαίνεις. » 2) Καὶ μεταβατικῶς (ὡς καὶ τὸ Ἀγριεύω), παροξύνω ἄλλον, τὸν ἐμβάλλω εἰς ὀργὴν (Αἴλιαν. Ποικ. Ἰσορ. II, 13).

ἌΓΡΙΕΨΩ, μεταβατ. (Ζ. Ἀγριαίνω). 2) Ἀμεταβάτ., παροξύνομαι, ἐρεθίζομαι, γίνομαι ἄγριος.

ΑΓΡΙΖΩ. Διὰ τοῦ *irritare* (*irriter*) τὸ ἐξηγεῖ ὁ Σομαυέρας. Ζ. Ἀγγρίζω.

ΑΓΡΙΜΙ, ζῶον ἄγριον. Ἀπὸ τὸ Ἀγρίμιον, καὶ τοῦτο πάλιν ἀπὸ τὸ Ἑλληνικ. Ἀγριμαῖον, κατὰ τροπὴν τῆς διφθόγγου *αι* εἰς *ι*, τροπὴν συνήθη καὶ εἰς ἄλλα πολλά. Εἰς τὸν Ἀθήναιον (XII σελ. 549), Ἀγριμαῖα λέγονται, τὰ ἀπὸ κυνηγέσιον ἀγρευμένα ἄγρια ζῶα (*venaison*), χρήσιμα εἰς τροφήν.

ΑΓΡΙΟΛΟΟΣ. Ζ. Ἄγριος.

ἌΓΡΙΟΣ, θηριώδης, ἀνήμερος. Λέγεται κυρίως διὰ τὰ θηρία, ὅσα φεύγουν τὸν ἄνθρωπον, ἢ δὲν τὸν πλησιάζουν παρὰ τὴν βλάβησιν. Οἱ λέοντες, αἱ ἄρκτοι, καὶ τὰ τούτων ὅμοια, εἶναι ζῶα ἄγρια. 2) ἔρημος ἀπὸ ἀνθρώπων, ἀκατοίκητος καὶ ἀγεώργητος. Τόπος ἄγριος, καὶ συνθέτως Ἀγριότοπος. 3) μεταφ. ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ζῆμόνος, φεύγει τὴν συναναξροφήν τῶν ἀνθρώπων διὰ μισανθρωπίαν, ἢ ἰδιοτροπίαν, Ἄγριος ἄνθρωπος, καὶ συνθέτως, Ἀγριάνθρωπος. Τρόπος ἄγριος, Βλέμμα ἄγριον, Ἰδεῖν ἄγριον. 4) περὶ δένδρων ἢ καρπῶν, ὅσα γεννῶνται αὐτομάτως ἀπὸ τὴν γῆν, χωρὶς βοήθειαν τῆς γεωργίας ἢ τῆς ἐγκεντρίσεως. Ἐλαία, συκῆ ἄγρια, καὶ συνθέτως Ἀγριελαία, Ἀγρισυκῆ. Οὕτω λέγομεν καὶ Ἀγριοκάρδαμον, Ἀγριόμηλον, Ἀγριόροδον κ. τ. λ.

Τὸ ἄγριον, οὐδετέρως, ἀντὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ, Ἡ Ἀγριότης ἢ Ἀγριωσύνη, Μὲ βλέπει μὲ τὸ ἄγριον, Μὲ λαλεῖ μὲ τὸ ἄγριον.

Τὸ Ἄγριος σημαίνει πολλάκις ὑπέρθεσιν καὶ ὑπερβολὴν, μάλιστα εἰς τὴν μὲ ἐπίθετα σύνθεσιν, οἷον Ἀγριόλογος, ὁ ὑπερβολῆ λογὸς (*fou à lier*), ἡγουν λογὸς ἄξιος δεσμῶν. Ο αὐτὸς λέγε-

ται καὶ Θεόλολος. (Ζ. Θεός). Τοιαύτην σημασίαν φαίνεται σχεδὸν νὰ ἔχη τὸ ἄγριος εἰς τοῦτον τὸν στίχον τοῦ Βίωνος,

Ἄγριον, ἄγριον ἔλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἀδωνίς,

ἤγουν ἔλκος κακότηδες (plaie maligne) ἀνίατον.

ἌΓΡΙΟΤΗΣ. Ζ. Ἀγριωσύνη (férocité).

ἌΓΡΙΟΦΩΝΟΣ, ὅστις ἔχει φωνὴν ἀγρίαν. Ὁ Ὀμηρος (Ὀδύσσ. Σ', 294) ὀνομάζει τοὺς Σύντιας ἀγριοφώνους, εἰς σημασίαν ὅμως τοῦ βαρβαροφώνους.

ἌΓΡΙΟΨΥΧΟΣ, ἀγρίας ψυχῆς ἄνθρωπος (homme féroce) Ζ. Ἄγριος.

ἌΓΡΙΩΣΨΥΝΗ, Ἀγριότης, ἡ ποιότης τοῦ ἀγρίου· εἶναι τὸ ἐναντίον τῆς ἡμερότητος.

Εἰς τὴν Ἀνθολογίαν τῶν Ἐπιγραμμάτων εὐρίσκεται διὰ διφθόγγου Ἀγρειοσύνη (Analect. Brunck, III, σελ. 185).

ἌΓΡΟΙΚῶ. Ζ. Γρικῶ.

ἌΓΥΡΙΣΤΟΣ, ὅστις δὲν γυρίζεται κύκλῳ. 2) Ὅστις δὲν ἐπέστρεψεν, ἤγουν δὲν ἐγύρισεν ὀπίσω. 3) Ὅστις δὲν ἐπεστρέφθη, δὲν ἐδόθη ὀπίσω, οἷον τὸ παροιμιῶδες, Δανεικὰ καὶ ἀγύριστα, ὁπότεν ὁ λόγος ἦναι περὶ κακοῦ χρεωφειλέτου, ὅστις δανεῖζεται μὲ σκοπὸν νὰ μὴ πληρώσῃ.

ἌΓΩΓΙΟΝ, ὁ διδόμενος μισθὸς διὰ κτήνος ἢ ἀμάξιον, τὸ ὁποῖον μεταχειριζόμεθα.

ἌΓΩΝΙΖΟΜΑΙ (tâcher, s'efforcer) Ζ. Παροῦ.

ἌΔΑΝΑ, ἐπίρρ. σύνηθες εἰς τοὺς Χίους, ἀντὶ τοῦ Τώρα, ταύτην τὴν ὥραν (à cette heure, maintenant). Ἡ παραγωγή εἶναι ἀμφίβαλος. Ὁ Ἡσύχιος ἐξηγεῖ τὸ « Δαινὰ, ἢ δῆ (ἴσ. » γρ. ἤδη), ὡς δῆ ». Ἐάν τὸ Δαινὰ ἀληθῶς ἐσήμαινε τὸ Ἡδῆ, φανερόν ἐστι τὸ Δανὰ παράγεται ἀπὸ τοῦ Δαινὰ (καθὼς τὸ

Ἄψά ἀπό τοῦ Αἰψα), τὸ δὲ προηγούμενον $\bar{\alpha}$ (Ἄθανά) εἶναι πλεοναστικόν, κατὰ τὸν τύπον τοῦ Στάχυς, Ἄσταχυς.

ἌΔΕΙΑ (liberté, rouvoir). Ζ. Τζακίζω.

ἌΔΕΛΦΙΚῶΣ, ὡς ἀδελφός, ἢ ὡς ἀδελφόν. Τὸ μεταχειριζόμεθα μάλιστα εἰς τοὺς ἐπιστολικούς χαιρετισμούς, οἷον Ἀδελφικῶς ἀσπάζομαι. Τὸ ἔθος εἶναι παλαιόν. Λέγει ὁ Πλούταρχος. (Περὶ Φιλαδελφ. §. 3) « Ποῖός τις ἐστὶ τὸν ἐταῖρον ἐν » φιλοφροσύναις καὶ γράμμασιν ἀδελφὸν προσαγορεύων, τῷ δ' » ἀδελφῷ μηδὲ τὴν αὐτὴν ὁδὸν οἰόμενος δεῖν βαδίζειν; ».

ἌΔΕΛΦΟΠΟΙΗΤΟΣ. Οἱ σημερινοὶ Γραικοὶ συνειθίζουν νὰ κάμνωσιν ἀδελφούς ποιητούς, ὡς υἱούς ποιητούς, καὶ θυγατέρας ποιητάς. Πολλοὶ προφέρουν κατὰ συγκοπὴν Ἀδελφοποιτός. Ταύτης τῆς συγκοπῆς παραδείγματα εὐρίσκονται εἰς τοὺς ἀορίστους καὶ μέλλοντας τοῦ Ποιῶ ῥήματος. Ζ. Ποῖσε καὶ Ποίσωμεν.

ἌΔΕΛΦΟΠΟΙΤΟΣ. Ζ. Ἀδελφοποιητός.

ἌΔΕΞΙΟΣ, (maladroit, gauche). Τὸ ἀδέξιον (maladresse, gaucherie). Μὲ τὴν αὐτὴν μεταφορὰν ὠνόμασεν ὁ Λουκιανὸς (Τὰ πρὸς Κρόν. §. 4) Ἀδέξιον διακονίαν, τὴν κακὴν ὑπηρεσίαν.

ἌΔΙΑΒΑΤΟΝ. Ζ. Ἀπέραντος.

ἌΔΙΑΝΤΡΟΠΟΣ, ἀναίσχυντος, ἀναιδῆς (impudent). Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, Ἐντρέπομαι ἢ Διατρέπομαι, ἀντὶ τοῦ αἰσχύνομαι. Τὸ Ἀδιάντροπος λοιπὸν ἢ παράγεται ἀπὸ τὸ Διατρέπομαι, μὲ πλεονασμὸν βάρβαρον τοῦ ν' ἢ ἀπὸ διπλοπρόθετον, τὸ Διεντρέπομαι, καὶ τότε πρέπει νὰ γράφεται Ἀδιέντροπος.

ἌΔΙΑΦΟΡΙΑ, κατάστασις τῆς ψυχῆς ἀναμέσον δύο πραγμάτων τοιαύτη, ὥστε νὰ μὴ κλίνῃ εἰς μηδέτερον ἀπ' αὐτά (indifférence). 2), ὥστε μὴτε νὰ κλίνῃ εἰς τὸ πρᾶγμα, μὴτε νὰ τὸ ἀποφεύγῃ. 3) μεταφ. Ἀμέλεια, καθὼς τὸ ἐξηγεῖ ὁ Σουΐδας. Λέγομεν καὶ Τὸ ἀδιάφορον, εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν.

ἌΔΙΚΙΑ, τὸ ἐναντίον τῆς Δικαιοσύνης. Μ' ἔκαμε μεγάλην ἀδικίαν, Ἡ ἀδικία εἶναι ἐχθρὸς τῆς ἐλευθερίας. Λέγομεν καὶ Τὸ ἄδικον εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν. Ὁ χυδαῖος λαὸς τὸ μεταχειρίζεται εἰς τὰς κατάρτας, Ἄδικία νὰ σ' ἔλθῃ! Ζ. Ἄδικός.

ἌΔΙΚΟΘΑΝΑΤΟΣ, ὅστις ἀπέθανεν ἢ φονευθεὶς ἀπ' ἄλλον, ἢ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ἀδίκως.

ἌΔΙΚΟΣ, τὸ ἐναντίον τοῦ Δίκαιος. Ἄνθρωπος, Νόμος, Πόλεμος ἄδικος, Ζήτησις ἄδικος, καὶ Ζήτημα ἄδικον. Μὲ κάμνεις ἄδικον, ἀντὶ τοῦ Μὲ κάμνεις ἀδικίαν. Τὸ ἄδικον δὲν συγχωρεῖται. Τοῦτ' ὁμῶς σημαίνει, Ἡ ἀδικία δὲν πρέπει νὰ συγχωρῆται. Ἀλλέως ἔθελ' εἶσθαι ψευδὲς τὸ λεγόμενον· ἐπειδὴ ἐξ ἀτυχίας πολλάκις συγχωρεῖται. Ὅλος ὁ κόσμος τὸν δίδει τᾶ δίκον, ἤγουν ὅλοι τὸν κρίνουν ἄδικον. Ἡ φράσις αὕτη εἶν' ἰδίᾳ τῆς Ἰταλικῆς καὶ Γαλλικῆς γλώσσης, (tout le monde lui donne le tort). Ἄδικον ἔχεις νὰ μὲ κατατρέχῃς, ἤγουν Ἀδίκως μὲ κατατρέχεις.

Ὁ χυδαῖος λαὸς τὸ μεταχειρίζεται εἰς τὰς κατάρτας, Ἄδικη ὦρα νὰ σ' ἔλθῃ! ἢ νὰ σ' εὔρῃ! Ζ. καὶ Ἀδικία.

Καὶ μὲ τὸ δίκαιον καὶ μὲ τᾶ δίκον (À tort et à droit), ἤγουν μὲ πάντα τρόπον, ὡς ἔλεγον καὶ οἱ παλαιοὶ, » Καὶ δικαίως καδίκως » (Ἀριστοφάν. Πλούτ. 233).

ἌΔΡΑΚΤΙΟΝ, σκεῦος ἐπιτήθειον εἰς τὸ νέσμα. Ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Ἄτρακτος (fuseau), κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς δ. Ζ. Σφονδύλιον.

ἌΔΥΝΑΜΙΑ, στέρησις φυσικῆς δυνάμεως (faiblesse). 2) ὀλιγόστευσις πάχους (maigreur). Ἀδυναμίζω καὶ Ἀδυνατιζώ (ὄχι Ἀδυναμώνω), ὀλιγοστεύω εἰς τὸν ὄγκον τοῦ σώματος (maigrir).

ἈΔΥΝΑΜΙΖΩ. Ζ. Ἀδυναμία.

ἈΔΥΝΑΜΟΣ, ὅστις δὲν ἔχει δύναμιν, ἀσθενής, ἀχαμνός (faible, débile). Ἴδε τὸν Ἡσύχιον (λέξ. Ἐκμελος). 2) ὅστις ὀλιγόστευσεν εἰς τὸ πάχος, ὅθεν λέγομεν Κρέας ἀδύναμον (viande maigre).

ἈΔΥΝΑΤΟΣ. Ἀδύνατον (impossible), ὅτι δὲν ἐμπορεῖ νὰ γένη ἢ νὰ συμβῆ. Λέγομεν ὅχι μόνον Εἶναι ἀδύνατον, ἀλλὰ καὶ Εἶναι τῶν ἀδυνάτων. Εἰς τοὺς παλαιούς ἢ τοιαύτη σύνταξις τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος μὲ γενικὴν πληθυντικὴν οὐδετέρου ὀνόματος ἦτο συχνή, οἷον, Ἔστι τῶν καλῶν, τῶν χρησίμων, τῶν ἀτόπων, τῶν ἀδίκων, ἔλλειπτικῶς δηλαδὴ, ἀντὶ τοῦ Ἔστιν ἐν τῶν καλῶν κ. τ. λ. ἀκόμη καὶ μετοχῆς οὐδετέρας, Ἔστι τῶν δεόντων. Ὁ δὲ Αἰσχύλος (Ἄγαμ. 1406) καὶ χωρὶς τὸ ἄρθρον,

Εἰ δ' ἦν πρεπόντων ὥστ' ἐπισπένδειν νεκρῶ,
Τάδ' ἂν δικαίως ἦν,

ὡς τὸ ἐξηγεῖ ὁ Οὐόλφιος (Σημ. εἰς τὸν πρὸς Λεπτίν. λόγον τοῦ Δημοσθέν. σελ. 217). Εἰς ἡμᾶς δὲν ἔμεινε παρὰ τὸ Εἶναι τῶν ἀδυνάτων· ἀλλὰ τίποτε δὲν μᾶς ἐμποδίζει, νὰ λέγωμεν καὶ Εἶναι τῶν ἀτόπων, Εἶναι τῶν πρεπόντων, καὶ ἄλλα παρόμοια τὸν αὐτὸν τρόπον.

ἈΔΩ. Οἱ παλαιοὶ ἐμεταχειρίζοντο τὸ ῥῆμα, εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ψάλλω ἢ τραγωδῶ, ὡς λέγομεν σήμερον. Εἰς τὴν κοινὴν χρῆσιν δὲν ἔμεινε πλὴν τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ παθητικοῦ ἐνεστώτος, εἰς ταύτην τὴν φράσιν, Ἀδεταί λόγος (le bruit court).

ἈΕΡΙΚΟΝ. Τὸ ἀερικόν, οὐδετέρως, σημαίνει πάθος προερχόμενον ἀπὸ ψυχρότητα τοῦ ἀέρος, οἷον καταρροή, φλόγωσις καὶ φούσκωσις μέρους τινος τοῦ σώματος, καὶ ἰδιαιτέρως

τὸ Ἐρυσίπελας (érysipèle). 2) Ἀερικὸν ἢ Ἐξαφνικὸν ὀνομάζει ἡ δεισιδαιμονία, πληγὴν ἢ βλάβην ἀπὸ ἀόρατον τινὰ Θεὸν ἢ δαίμονα, οἷον Ἐξαφνικὸν ἢ Ἀερικὸν τὸν εὐρηκε. Ἡ δεισιδαιμονία δὲν εἶναι νέα. Εἰς τοὺς νοθευομένους διαλόγους τοῦ Πλάτωνος (Ἄξιох. σελ. 364), ὁ Κλεινίας, υἱὸς τοῦ Ἀξιόχου, προσκαλεῖ δακρυμένους τὸν Σωκράτην, νὰ παρηγορήσῃ τὸν πατέρα του, κτυπημένον ἀπὸ πληγὴν αἰφνίδιον· « Ὁ γὰρ πατήρ ἔκ τινος « ὨΡΑΣ Αἰφνιδίου ἀδυνάτως ἔχει, καὶ πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου « ἐστὶν κ. τ. λ. » Οἱ κριτικοί, μὴ γνωρίζοντες τὴν δεισιδαιμονίαν, ἐνόμισαν ἄλλοι μὲν, ὅτι ἔπρεπε νὰ γραφῇ ΣΥΜΦΟΡΑΣ Αἰφνιδίου, ἄλλοι δὲ ὨΡΑΣ ΜΕΤΑΒΟΛΗΣ Αἰφνιδίου. Ὠρα αἰφνίδιος; εἶναι τὸ Ἐξαφνικόν· καὶ τὰ τοιαῦτα συμβαίνουν μάλιστα, κατὰ τὴν ὑπόληψιν τῶν δεισιδαίμωνων, τὴν ὥραν τοῦ μεσημερίου, ἀληθῶς Δαιμόνια μεσημβρινά, ὡς ἔκριναν οἱ Ἐβδομήκοντα νὰ μεταφράσωσι τοὺς μεταφορικοὺς λόγους τοῦ Δαυὶδ (ψαλμ. 44, 6). Λέγει δὲ καὶ ὁ Ἡσύχιος, « Ὠραῖα, νεκύσια· οἱ δὲ, δαιμόνια κ. τ. λ. » Εὐρίσκομεν καὶ εἰς τὰ Πατερικὰ ὁμοίον τι πάθος τοῦ Ἀξιόχου, « Ἐξ ἐνεργείας δὲ τινος « κατὰ καιρίου κρουσθεῖς, λειποθυμήσας ἀπέθανε » (Δουκαγγ. σελ. 386). Τοῦτο σημαίνει καὶ ἡ χυδαία κατάρρα, Κακὴ ὥρα νὰ σ' εὐρη! 3) Ἀερικὸν ὠνόμασαν οἱ Ῥωμαῖοι Αὐτοκράτορες τὸ ὁποῖον ἐπέβαλαν εἰς τοὺς ὑπηκόους, διὰ τὸν ἀναπνεόμενον ἀέρα, δόσιμον. Ὁ φιλόθρωπος οὗτος φόρος ἐπενοήθη (λέγουν) ἀπὸ τὸν Ἰουστινιανόν!

ἈΖΥΓΙΣΤΟΣ, ἀπὸ τὸ Ζυγίζω (καὶ ὄχι Ἄζυγίαςος, ἀπὸ τὸ Ζυγιάζω), ὅστις δὲν ἐζυγίσθη, διὰ νὰ γνωρισθῇ τὸ βᾶρος του. 2) Μεταφορ. ὅστις δὲν ζυγίζει, ἤγουν δὲν σκέπτεται, οὐδὲ συλλογίζεται ὀρθῶς τὰ πράγματα. Ἄνθρωπος ἀζύγιστος, δηλαδὴ ἀσυλλόγιστος, ἀσόχαστος, ἀκατάστατος (inconsidéré, étourdi). Ἡ αὐτὴ μεταφορὰ θεωρεῖται εἰς τὸ Ἀσάθμητος

τῶν παλαιῶν. « Ἐμπλήκτους καὶ ἀσαθμήτους » ὀνομάζει ὁ Πλάτων (Λύσ. σελ. 214) τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους· διότι κἀνεὶς δὲν γίνεται κακός, πλὴν ἀφοῦ χάσῃ τὴν ζυγαρίαν τοῦ λογικοῦ. Εἶπε καὶ ὁ Δημοσθένης (Περὶ Παραπρεσβ. σελ. 382), μετὰ τὸν Πλάτωνα, περὶ τῶν Ἀθηναίων, « Ὁ μὲν δῆμός ἐστιν ὄχλος, » ἀσαθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων καὶ ἀσυνθετώτατον, » ὡσπερ ἐν θαλάττῃ πνεῦμα ἀκατάστατον, ὡς ἂν τύχη, » κινούμενον· ὁ μὲν ἦλθεν, ὁ δ' ἀπῆλθε, μέλει δ' οὐδενὶ τῶν » κοινῶν, οὐδὲ μέμνηται. » Ὡραῖον ἐγκώμιον! ἀλλ' ἄξιον τῆς τότε ἐλεεινῆς κατασάσεως τῶν Ἀθηναίων, οἱ ὅποιοι εἶχαν χάσειν τὴν ζυγαρίαν τοῦ Σόλωνος, κ' ἔμελλαν μετὰ μικρὸν νὰ χάσωσι καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

ἌΗΡ, καὶ Ἀέρας, σῶμα ῥευστὸν, τὸ ὁποῖον μᾶς περικυκλῶνει πανταχόθεν, ἀναγκαῖον εἰς τὴν ἀναπνοὴν καὶ ζωὴν (air). 2) Καταχρηστικῶς, ἀντὶ τοῦ ἀνεμος (vent), Κάμνει πολλὴν ἀέρα. Κακῶς προφέρουν τινὲς Ἀγέρας, μὲ τὸ δίγαμμα.

ἌΘΕΡΑΣ (κακῶς γράφεται εἰς τὸ Γραικιταλικὸν λεξικὸν θηλυκῶς, ἢ Ἀθέρα). Τὸ λεπτότατον ἄκρον τοῦ σάχους (épi), τὸ ὁποῖον τινὲς καὶ Γένειον (barbe) ὀνομάζουσι. 2) τὸ λεπτότατον μέρος τοῦ μαχαιρίου ἢ σπαθίου (fil). Καὶ αἱ δύο σημασίαι εὐρίσκονται εἰς τὴν λέξιν Ἀθήρ τῶν παλαιῶν· « Καὶ » λαβῶν [τὸ ἐγχειρίδιον] ἐσπάσατο καὶ κατενόησεν· ὡς δ' εἶδεν » ἐξῶτα τὸν ἀθέρα καὶ τὴν ἀκμὴν διαμένουσιν..... τὸ μὲν ξίφος » ἔθηκε » (Πλούταρχ. Κάτων. Νεωτ. § 70). 3) Τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, τὸ ὁποῖον οἱ παλαιοὶ ὠνόμαζον Παιπάλην. 4) Τὸ λεπτότατον ἢ ἐκλεκτὸν μέρος οἰουδήποτε πράγματος, τὸ Ἑλληνιστὶ Ἄνθος, ἢ Ἄωτον.

ἌΘΕΡΙΝΑ, εἶδος ὀψαρίου. Οὕτως τὸ ὠνόμαζαν καὶ οἱ παλαιοὶ (Ἴδε Ἀθην. VII, p. 285). Εἰς τὴν παραλίαν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου ἢ Ἀθερίνα ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς Τα-

τάρους Χαμσσί (Chamssi), τὴν ὁποίαν ταριχεύουν καὶ τρώγουν ὡς τὴν ἔγγραυλιν (anchois), ὡς ἰστορεῖ ὁ Πάλλας (PALLAS, Prem. voyag., tom. IV, pag. 234). Ἔϊναι τὰχα τὰ ὀνομαζόμενα σήμερον Χαψία, καὶ τὸνομα ἀπὸ τοῦς Τατάρους ἐπέρασεν εἰς ἡμᾶς, ἢ ἀπὸ ἡμᾶς εἰς ἐκείνους (Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. σελ. 168).

ἌΘΙΒΟΛΗ. Ζ. Ἀθηβολή, καὶ Ἀντιβολή.

ΑΙ, δίφθογος προφέρεται ὡς τὸ ε̄. Οἱ παλαιοὶ ἢ τὴν ἐπρόφεραν ὡς ἡμεῖς, ἢ ἡ διαφορὰ τῆς προφορᾶς τῶν ἀπὸ τὴν σημερινὴν ἦτο σχεδὸν ἀνεπαίσθητος, καὶ ἀκολούθως ἀδύνατος νὰ φθάσῃ πατροπαραδότως μέχρις ἡμῶν. Οὕτω, παραδείγμα-τος χάριν, εὐρίσκεται εἰς ἐκείνους Ὑρηνητικὸν ἐπιφώνημα τὸ Αἰ, Αἰ, ὅθεν τὸ Αἰάζω, καὶ τὸ, Ἐ, Ἐ, ὅθεν ὁ Ἐλεγος, « ἀπὸ τοῦ Ἐ ἔ λέγειν » ὡς τὸ ἐξηγεῖ ὁ σχολιαστὴς τοῦ Ἄριστοφάνους (Ὅρν. 217). Ὡσαύτως εὐρίσκομεν ἀδιαφόρως γραφόμενον Αἰώρα καὶ Ἐώρα, ὅθεν τὸ Μετεωρίζω.

Ταύτην τὴν δίφθογον μεταχειριζόμεθα εἰς πολλὰ ῥήματα ἀντὶ τοῦ υ τῶν παλαιῶν : οἶον Βαθαίνω, Βαραίνω, Λεπταίνω, Μεγαλαίνω, Πληθαίνω, Σμικραίνω, τὰ ὁποῖα ἐπροφέροντο καὶ πρέπει νὰ προφέρωνται Βαθύνω, Βαρύνω, Λεπτύνω, Μεγαλύνω, Πληθύνω, Σμικρύνω.

Εἰς ἄλλα πάλιν τὴν γράφομεν ἀντὶ τοῦ ᾱ, οἶον Μαθαίνω, Τυχαίνω, Λαχαίνω, Λαθαίνω, Παθαίνω κ. τ. λ. ἀπὸ τὸ Μανθαίνω, Τυγχάνω, Λαγχάνω, Λαμβάνω, Πανθάνω (ἄχρηστον, ὅθεν τὸ Πέπονθα).

Αἰ! ἐπιφώνημα Ὑρηνητικόν. Οἱ ἐξῆς σίχοι ἀπὸ τὸ ποίημα ἐπιγραφόμενον **Θανατικὸν τῆς Ρόδου**, ἐγράφησαν πλείτεροι τῆς χρείας, διὰ πολλὰ ἀξιοσημεῖωτα. Ὁ ποιητὴς ὠνομάζετο, Ἐμμανουὴλ Γεωργιλῆς Λειμενίτης, καὶ Ὑρηνεῖ τὸν ὁποῖον ἔπαθεν ὄλεθρον ἢ οἰκογένειά του ἀπὸ τὸ συμβᾶν εἰς

τὴν πατρίδα του θανατικὸν κατὰ τὸ 1498 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ.
Ὁ θάνατος, λέγει, δὲν ἀφῆκε πλὴν αὐτὸν καὶ τὸν υἱὸν του
Γεώργιον :

Αἶ πικραμὸς, Αἶ συμφορὰ, πόσονε τὸ κακό μου !
Ἀφῆκέ με τὸν Γεωργιλλάν καὶ Γεώργι τὸν υἱὸν μου.
Καὶ ἔπιον, πίνω καὶ ΝᾹ πῖω ὈΛΟΝΩ̄Ν ταῖς πικράδες·
Καὶ δύο καὶ τρία ὄρφανὰ ἀπὸ κύριν καὶ μανάδες.
Παιδιά ἀπὸ τὰ μέλη μου, καὶ αὐταῖς ἀδελφάδες·
Καὶ κλαίω πῶς ἘΓΧΔΕΧΟΥΝΤΑΙ μῆνες καὶ ἐβδομάδες,
Τίτιες ταῖς δὲν θέλουν ναδοῦν ἀλλ' οὐδὲ νὰ γευθοῦσιν·
Διότι ὡς ναληκιωθοῦν πολλὰ ΝᾹ πικρανθοῦσι.

Τοῦ ἔκτου σίχου τὸ Ἐγχδέχουνται πρέπει νὰ γραφῆ
ἘΓΔΕΧΟΥΝΤΑΙ, διότι εἶναι ἀπὸ τὸ Ἐκδέχονται (ὡς τὸ
Ἐγδύνω ἀντὶ τοῦ Ἐκδύνω, καὶ τὸ Ἐγδέρω, ἀντὶ τοῦ Ἐκδέρω.
Καὶ τοῦτο εἰς σημασίαν τοῦ προσδοκῶ, προσμένω (attendre),
ὡς καὶ εἰς τοὺς παλαιούς· « Ἐκδέχεται, προσδοκᾷ, ἀναμένει »
καὶ « Ἐκδεξαι, ἀνάμεινον » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Τὸ ἔλεγον καὶ
μὲ διπλῆν πρόθεσιν, Ἀπεκδέχομαι. Τούτου φθορὰν ἤθελέ τις
νομίσειν τὸ σήμερον σύνηθες καὶ ταυτόσημον Ἀπαντέχω,
περὶ τοῦ ὁποίου ἴδε τὰ ἐξῆς (Λέξ. Ἀπαντέχω).

Σημείωσε δεύτερον, εἰς τὸν τρίτον καὶ ὄγδοον σίχον τοῦ
ποιητοῦ μας, τὸ ΝᾹ μόριον, τὸ ὁποῖον κοινωνεῖ μέλλοντος
σημασίαν εἰς τὰ ἐξῆς ῥήματα, Νὰ πῖω (Πίομαι), Νὰ πι-
κρανθοῦσι (Πικρανθήσονται).

Σημείωσε τρίτον τὸ Ὀλωνῶν (γρ. Ὀλωνῶν) ἀντὶ τοῦ
Ὀλων, ὡς λέγουν ἀκόμη καὶ Ἀλλωνῶν (Ἄλλων), Αὐτωνῶν
(Αὐτῶν), Τουτωνῶν (Τούτων). Εἰς ταῦτα ἡ προσθήκη
τῆς ῶν συλλαβῆς, εἶναι λείψανον τῆς Ἰωνικῆς διαλέκτου, οἱ
ὁποῖοι ἐμεταχειρίζοντο πλεοναστικῶς τὸν συμπερασματικὸν ὦν
(Ἄττικ. Ὄν).

ΑἶΓΟΚΛΗΜΑ (chèvre-feuille).

ΑΪΜΑ. Ὑγρὸν κόκκινον, τὸ ὁποῖον ῥέει εἰς τὰς φλέβας καὶ ἀρτηρίας τῶν ζώων (sang). Τὸ αἷμα κυκλοφορεῖ εἰς τὰς φλέβας, Ἡ βράσις τοῦ αἵματος, Τὸ αἷμα του βράζει, Τοῦ ἔκβαλαν αἷμα (διὰ μιᾶς λέξ. Τὸν ἐφλεβοτόμησαν), Ἡ πτύσις τοῦ αἵματος (αἰμοπτυσία ἢ αἰμόπτυσις), Ἐπτυσεν αἷμα, Ἡ χύσις τοῦ αἵματος (αἱματοχυσία).

Μεταφ. Ἰδρόνω αἷμα, ἤγουν ὑποφέρω κόπους μεγάλους. Ἰδρωσα αἷμα διὰ τὸ κατορθώσω.

Ὁμοίως, ὅταν ὁ λόγος ᾖ περι ἀνθρώπου σκληροῦ καὶ τυράννικοῦ, Ἀγαπᾷ τὸ αἷμα, Ἐλούσθη εἰς τὸ αἷμα, Εἶναι ἀνθρώπος αἵματος.

Ὅταν δὲ ὁ λόγος ᾖ περι τινος, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶμεν, « Τὸ αἷμά μου θέλω δώσειν (ἢ χύσειν) μετὰ χαρᾶς δι' αὐτόν. 2) σημαίνει ἀκόμη σειρᾶν, γένος, γενεάν, Εἶναι ἀπὸ καλόν, εὐγενικόν ἢ βασιλικόν αἷμα.

Σημ. εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν τὸ ἐμεταχειρίσθησαν καὶ οἱ παλαιοί.

« Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι »

(Διάδ. ζ', 211), τὸ ὁποῖον ἐμιμήθη ἔπειτα ὁ Πλάτων, καὶ ἄλλοι.

Αἱματολάπτης, Αἱματοπότης, Αἱμοβόρος. Τὰ τρία ταῦτα συνώνυμα σημαίνουν ἀνθρώπον, ὅστις ἀγαπᾷ τὸ αἷμα, καὶ τοὺς φόνους. Τὸ πρῶτον συνειθίζεται εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Αἰνω (ῥήματα λήγοντα εἰς). Ζ. Μαθαίνω.

Αἰσθησις, (sens). Ζ. Νά.

Αἰχμαλωσία, (captivité). Ζ. Μαγκούριν.

Ἀκάμωτος, ὅστις δὲν ἔγινε, δὲν ἐτελειώθη (qui n'est pas fait). Τὸ φόρεμα στέκει ἀκάμωτον εἰς τοῦ ῥάπτου, ἤγουν δὲν ἐράφη ἀκόμη. 2) ὅστις δὲν ἐκαμώθη, δὲν

ώριμασεν ἀκόμη, όταν ὁ λόγος ἦναι περὶ καρπῶν τῆς γῆς ἢ τῶν δένδρων, καὶ συνωνυμεῖ τότε μὲ τὸ Ἄγουρος (vert), Ἀκάμωτα σῦκα, σαφύλια, καὶ ἄλλα ὅμοια. Ζ. Καμόνω.

ἈΚΑΝΘΟΚΤΕΝΟΝ, κτένιον φυσικὸν λαμβανόμενον ἀπὸ τὸ φυτὸν, ὀνομαζόμενον Ἑλληνιστ. Δίψακος (cardère, ἢ chardon-à-foulon), ἄλλο παρὰ τὸ κατασκευασμένον ἀπὸ σίδηρον, καὶ ὀνομαζόμενον Λανάρα (carde). Ὀνομάζετο τὸ Ἀκανθόκτενον καὶ Κροκυδιανόν, διὰ τὰς ὁποίας δηλαδὴ ἀποσπᾷ κροκύδας ἀπὸ τὰ μάλλινα ὑφάσματα. (Ἰδ. Δουκαγγ. σελ. 317.).

ἈΚΑΤΑΖΗΤΗΤΟΣ, συνηθεςάτη λέξις, σημαίνουσα τὸν μὴ ὑπόχρεων νὰ δώσῃ λογαριασμὸν εἰς κανένα, τὸν ἐλεύθερον ἀπὸ πᾶσαν ἔρευναν καὶ ζήτησιν (qui n'est point comptable). Οἱ Γρακορωμαῖοι τὸν ὠνόμαζαν Ἀλογοθέτητον, διότι τὸ Λογοθετεῖν εἰς ἐκείνους ἐσήμαινε τὸ ἀνακρίνειν τοὺς λογαριασμοὺς, καὶ Λογοθέτην ἔλεγαν τὸν Γαλλισί λεγόμενον contrôleur.

ἈΚΑΤΑΣΤΑΤΟΣ, σημαίνει κυρίως τὸν inconstant τῶν Γάλλων· εἰς ἡμᾶς ὅμως φανερόναι περιπλέον καὶ τὸν μὴ ἔχοντα μὴδ' ἀκολουθοῦντα εἰς ὅλας του τὰς πράξεις τάξιν τινα καὶ τύπον σταθερὸν, τὸν ἀκανόνιστον καὶ ἀλόγιστον (déréglé désordonné) τὸν « ἀκατάστατον ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ » ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος (Ἰακωβ. α', 8).

ἈΚΕΡΑΙΟΣ, χυδ. Ἀκέριος, κατὰ τὸ Παλαιὸς, Παλιός. Καὶ σύνθετον, Ὀλάκερος (ἤγουν Ὀλακέραιος), ὀλόκληρος, σωστός (entier, intact). « Ὀλόκληρος ἔτι καὶ « ἀκέραιος νεκρὸς τεθνήξομαι » εἶπεν ὁ Λουκιανὸς (Λουκ. ἢ ἔν. § 33).

ἈΚΙΔΑ, (aiguillon, épine). Ζ. Ἀγκίδα.

ἈΚΛΟΥΘΩ. Ζ. Ἀκολουθῶ.

ἌΚΜΙ, οἶον Β,

Πέρσαι τε καὶ Σαρακηνοὶ, ἀκμί καὶ ἄλλα γένη,
Μετὰ Γραικῶν ἐμίχθησαν, βιββαὶ καὶ τί ἐγίνη.

καὶ μετὰ τοῦ ὄν Ἄκμιν, οἶον ΒΧ,

Ἄκμιν οὐδὲν ἐνέμπλεξες εἰς τζούκνια τῆς τύχης

Εἶναι τοῦ παρακμάζοντος Ἑλληνισμοῦ τὸ Ἄκμην, τὸ ὁποῖον σήμερον ἐκατήντησεν εἰς τὸ Ἄκόμη (encore).

Εἰς τοὺς πρώτους στίχους τὸ, Ἄκμί καί, σημαίνει, Ἔτι καί (et de plus)· εἰς τὸν τελευταῖον τὸ Ἄκμιν οὐδὲν, Οὐκέτι, ἢ μᾶλλον, Οὐπω (pas encore).

Τζούκνια ὀνομάζει τὰς νῦν λεγομένας Τζικνίδας (orties), μεταφορικῶς, ἤγουν τὰς δυσυχίας.

ἌΚΟΗ, μία ἀπὸ τὰς πέντε αἰσθήσεις, διὰ τῆς ὁποίας αἰσθανόμεθα τοὺς ψόφους ἢ τὰς φωνάς (ouïe). Ἄκοή καλή, ὀξεῖα, βαρεῖα. Τὸ ἔχω ἐξ ἀκοῆς ἢ ἀπ' ἀκοῆς, ἤγουν τὸ ἤκουσα, τὸ ἐξεύρω, διότι τὸ ἤκουσα ἀπὸ ἄλλου. Τὸ λέγω ἐξ ἀκοῆς, ἤγουν τὸ λέγω, ὄχι ὡς αὐτόπτης τοῦ πράγματος, ἀλλ' ὡς ἀκούσας αὐτὸ ἀπ' ἄλλου. Παρόμοια καὶ ὁ Πλάτων (Φαίδων, σελ. 139), « Καὶ ἐγὼ ἐξ ἀκοῆς » περὶ αὐτῶν λέγω. »

ἌΚΟΛΟΥΘΩ. Ἀκολουθεῖ εἰς τὸν ἄλλον, ὅταν ἔρχεται μετὰ τὸν ἄλλον, τοπικῶς ἢ χρονικῶς (suivre), οἶον Ἀκολουθεῖ ὁ δοῦλος τὸν δεσπότην, προπατεῖ δηλαδὴ ἐξοπίσω τοῦ δεσπότη· ὅθεν ὀνομάζετο καὶ Ἀκόλουθος ὁ δοῦλος (Θεοφραστ. Χαρακτηρ. XI). Τὸν Φεβρουάριον ἀκολουθεῖ ὁ Μάρτιος, ἤγουν ἀρχίζει μετὰ τὸν Φεβρουάριον. 2) Συνοδεύω (accompagner)· Τὸν ἠκολούθησα ἕως εἰς τὴν ἀγοράν. 3) Συμβαίνω (arriver se passer)· Τί ἠκολούθησε; ἠκολούθησαν πολ-

λά πράγματα, ἤγουν συνέβησαν. 4) Ἀκολουθεῖ, συμπεραίνεται (s'ensuivre). Ἀπό τὰ λόγια σου, ἀκολουθεῖ, ὅτι κ. τ. λ. Οἱ χυδαῖοι συγκόπτουν τὸ Ἀκολουθῶ εἰς τὸ Ἀκλουθῶ, καὶ τὸ ἀποδαρβαρίζουν εἰς τὸ Κλουθῶ.

ἈΚΟΜΙ ἢ Ἀκόμα. Ζ. Ἀκμί. Γράφουν τινὲς Ἀκόμην, ὅταν ἢ ἀκόλουθος λέξις ἀρχίζῃ ἀπὸ σύμφωνον. Εἶναι παραφθορὰ τοῦ Ἀκμήν, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἰσοκράτην (Πρὸς Δημόνικ. § 2). Ὁ Σουίδας φέρει καὶ ἄλλους τινὰς ὀλίγους μάρτυρας τῆς χρήσεως τοῦ Ἀκμήν. Ὁ Φρύνιχος καὶ ὁ Μοῖρις τὸ καταδικάζουν ὡς ἀνάττικον, λέγοντες, ὅτι μίαν μόνην φοράν τὸ ἐμεταχειρίσθη ὁ Ξενοφῶν.

ἈΚΟΥΜΒΙΖΩ ἢ ἈΚΟΥΜΠΙΖΩ, λέξις συνηθεστάτη, ἀν καὶ ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν Accumbo. Ὁρθότερα πράσσει ὅστις ἀντ' αὐτοῦ μεταχειρίζεται τὸ Κλίνω, ἢ Στηρίζομαι. Μ' ὄλον τοῦτο καὶ τοῦ Accumbo, κλίνω ἢ στηρίζομαι εἰς τὸν ἀγκῶνα (se coucher ou s'appuyer sur le coude) τὰ γενέθλια εἶναι ἑλληνικὰ, ἐπειδὴ τὸ Cubitus ἢ Cubitum εἶναι τῶν Ἑλλήνων τὸ Κύβιτον, τὸ σημαῖνον τὸν ἀγκῶνα (coude) καὶ εὐρισκόμενον εἰς τὸν Ἰπποκράτην. Ὁ Γαληνὸς (Ἰπποκρ. Γλωσ. ἐξηγ.) τὸ ἐξηγεῖ· «Κύβιτον, τὸ ἐλέκρανον, ὅπερ καὶ » ἀγκῶν· Διοσκορίδης δὲ τὸν κόνδυλον τοῦ βραχίονος οὕτως » ὠνομάσθαι φησί.»

ἈΚΟΥΪΩ, αἰσθάνομαι διὰ τῆς ἀκοῆς (ouïr, entendre). 2) ὀνομάζομαι, οἷον Πῶς ἀκούεις; ἤγουν Πῶς ὀνομάζεσαι; 3) Πείθομαι εἰς λόγους ἢ συμβουλὰς· Δέν ἀκούει τὸν πατέρα του, Δέν ἠθέλησε ποτὲ ν' ἀκούσῃ τὰ λόγια μου, καθὼς εἶπε καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Αἴαντ. 1069),

————— Οὐ γὰρ ἐστ' ὅπου
Λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν.

ἌΚΡΑ καὶ Ἄκρη, καὶ οὐδετέρως τὸ Ἄκρον, τὸ μέρος ὅπου τελευτᾷ καὶ περιορίζεται ἡ ἔκτασις (bout, extrémité). Καὶ κατὰ τοῦτο δύναται νὰ ὀνομασθῇ Ἄκρα καὶ ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ πράγματος. Οὕτω, παραδείγματος χάριν, εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἄκρα λέγονται καὶ ἡ κεφαλὴ, καὶ τὰ χέρια, καὶ τὰ ποδάρια. Ἄκρα τῆς πόλεως, ὅλα τὰ μέρη τῆς περιοχῆς τῆς πόλεως, πρὸς ἀνατολήν, δύσιν, ἄρκτον, ἢ μεσημβρίαν κ. τ. λ. 2) Ὅπου παύουν αἱ κατοικίαι, καὶ ἀρχίζει ἡ ἐξοχὴ. Κατοικεῖ εἰς τὴν ἄκραν τῆς πόλεως. Ἡ πόλις εὐρίσκεται εἰς τὴν ἄκρην τῆς ἐπαρχίας. 3) Ἀκρωτήριον, μέρος γῆς, τὸ ὁποῖον ἐξέχει εἰς τὴν θάλασσαν (βαρβαροῦταλιστί, Κάβος). 4) Μεταφορικ. ὑπερβολὴ τινὸς πράγματος, ἤγουν ὁ τελευταῖος βαθμὸς, ἐπέκεινα τοῦ ὁποῖου τὸ πρᾶγμα δὲν δέχεται πλέον αὐξήσιν (au dernier point, au plus haut point), Εἰς ἄκρον τρελός. Ζ. Ἄκρος.

ἌΚΡΑΝΙΑ. Εἶναι ἡ Κρανεία (Cornouillier), τῶν παλαιῶν, μὲ τὸ πλεοναστικὸν ᾠ. Τὸν καρπὸν ὀνομάζομεν, οὐδετ. καὶ πληθυντ. Κράνεια (Cornouilles).

ἌΚΡΙΑ. Σημαίνει τὰ αὐτὰ ὅσα καὶ τὸ Ἄκρα. Ἀπὸ τὸ Ἄκρις, τοῦ ὁποῖου τὴν αἰτιατικὴν, ἐμεταβάλαμεν εἰς ὀνομαστικὴν. Εἰς τὸν Ὅμηρον τὸ Ἄκρις σημαίνει πολλάκις τὴν κορυφὴν τῶν βουνῶν (Ὀδυσσ. ι, 400),

Ὄκειον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας.

« Ἄκριες, τὰ ἄκρα τῶν ὀρέων » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ἌΚΡΙΒΑΪΝΩ καὶ Ἀκριβόνω. Αὐξάνω πλέον τοῦ ἱκανοῦ τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου. Ὁ δεῦτερος σχηματισμὸς παράγεται ἀπὸ τὸ Ἀκριβόω (ὡς τὸ χρυσόνω ἀπὸ τὸ χρυσόω). Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει εἰς τὸν Πλούταρχον (Κάτων νεωτερ. § 36.) « Πάντα βουλόμενος ἐξακριβοῦν, καὶ πάντα κατατείνειν εἰς » ἄκραν τιμὴν. »

Τὸ μεταχειρίζομεθα καὶ οὐδετέρως, Τὸ σιτάριον ἢ κριβανεν, ἢ ἠκριβηνεν (*renchérir*).

ἈΚΡΙΒΕΙΑ. Ὑπερβολικὴ τιμὴ τῶν πωλουμένων (*cherté*).

2) Φιλαργυρία, ἢ ὑπερβολικὴ οἰκονομία (*parcimonie*). Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν τὸ μεταχειρίζεται ὁ Πλούταρχος (Περικλ. § 36) « Χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκριβειαν, γλίσχρως καὶ » κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος. » 3) Ἡ ποιότης τοῦ ἀκριβοῦς (*exactitude*). Ζ. Ἀκριθής.

Ἡ διαφορὰ τὴν ὁποίαν κάμνει εἰς τὸ Γραικιταλικὸν λεξικὸν ὁ Σομαυέρας, γράφων ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας, Ἀκριβεια, προπαροξυτόνως, ἐπὶ τῆς δευτέρας, Ἀκριβειά, ὀξυτόνως, ἀν καὶ φυλάσσεται ἀπὸ τινὰς, εἶναι ὁμῶς περιττή.

ἈΚΡΙΒΗΣ, ὅστις φυλάσσει εἰς τὰς πράξεις του ἀκριβειαν, ὥστε νὰ μὴ πράσῃ μὴτ' ὀλιγώτερον, μὴτε πλέον τοῦ ἱκανοῦ (*exact, ponctuel*). 2) Λέγεται καὶ περὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα γίνονται μὲ ἀκριβειαν. Ἀκριθής ἐξέτασις, Ἀκριθής διήγησις. Ἴσως, μὴν ἔχοντας πῶς νὰ ἐρμηνεύσωμεν τῶν Γάλλων τὸ *Procès verbal*, μᾶς ἦτο συγχωρημένον νὰ τὸ ὀνομάσωμεν Ἀκριβόγραμμα.

ἈΚΡΙΒΌΓΡΑΜΜΑ. Ζ. Ἀκριθής.

ἈΚΡΙΒΟΠΛΗΡΌΝΩ, πληρόνω τὶ πλέον παρ' ὅ,τι ἀξίζει (*payer cher*).

ἈΚΡΙΒΌΣ. Ὅ,τι πωλεῖται ἢ ἀγοράζεται μὲ τιμὴν ὑπερβολικὴν λέγεται Ἀκριβόν (*cher*). Ὅλα εἶναι ἀκριβὰ εἰς τὰς μεγάλας πόλεις. 2) Ὅστις πωλεῖ εἰς τοιαύτην τιμὴν ὀνομάζεται Ἀκριβός. 3) Ὁ μὲ ὑπερβολὴν οἰκονόμος (*parcimonieux*). 4) Ὁ πολλὰ ἠγαπημένος (*bien-aimé*). Φίλος ἀκριβός, Τέκνον ἀκριβόν.

ἈΚΡΟΣ. Πολλαὶ λέξεις, συνθεμέναι μὲ τὸ Ἄκρος λείπουν ἀπὸ τὰ μέχρι τοῦδε γραφέντα τῆς κοινῆς γλώσσης Λεξικά. Καὶ

ὅμως πολλαὶ ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ συνήθεις, καὶ κομψαὶ διὰ τὴν βραχυλογίαὺν των, καὶ κατὰ μίμησιν ἀκόμη τῆς παλαιᾶς γλώσσης.

Εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν παλαιὰ τὸ Ἄκρος ἐδύνατο νὰ γεννήσῃ ἀμφιβολίαν· παραδείγματος χάριν, Ἄκροθώρακα, ἔλεγαν τὸν ὀλίγον ἢ μετρίως μεθυσμένον (gris)· καὶ ὅμως μὲ τὴν αὐτὴν σύνθεσιν ὠνόμαζαν Ἄκρόσοφον τὸν πάνσοφον, καὶ Ἄκριβοδίκαιον (οὐδετέρως) τὴν ἀδυσώπητον δικαιοσύνην (justice rigoureuse). Ἡ αἰτία εἶναι φανερά· ἐπειδὴ τὸ ἄκρον σημαίνει ἀδιαφόρως καὶ τὸ τέλος καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ πράγματος (Ζ. Ἄκρα), τὰ ἀπ' αὐτὸ σύνθετα δύνανται νὰ σημαίνωσι καὶ τὸν τέλειον εἰς τὸ πρᾶγμα, καὶ τὸν ἀρχόμενον καὶ πείραν μόνον λαμβάνοντα τοῦ πράγματος.

Μ' ὄλον τοῦτο ἢ δευτέρα αὕτη σημασία (μετρίως) ἦτον ἢ πλεον συνευρισμένη· οἷον Ἄκροβαφές, τὸ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μόνον, καὶ ὄχι εἰς βάθος βαμμένον· Ἄκροσαπές, ὅ,τι ἄρχισε νὰ σήπεται καὶ τοῦ ὁποίου ἢ σήψις δὲν ἐπέρασεν ἀκόμη εἰς τὸ βάθος· Ἄκρόλιπαρος, Ἄκροχλίας, Ἄκρόπασος, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.

Οἱ παλαιοὶ ἀκόμη ἐμεταχειρίζοντο τὸν σχηματισμὸν καὶ τὴν σημασίαν ταύτην εἰς τὰ ὀνόματα· ἡμεῖς δὲ καὶ εἰς τὰ ῥήματα. Λέγομεν, παραδείγματος χάριν, Ἄκροπεινῶ, ἡγοῦν ἀρχίζω νὰ αἰσθάνωμαι πείναν, Ἄκροκρυόνω, Ἄκρορυσάζω, Ἄκροσυννεφιάζει, καὶ ἄλλα πολλὰ. Δυνατὸν ὅμως νὰ σχηματίσωμεν καὶ ὀνόματα, ἂν ὄχι ἀπ' ὅλα, καὶ ἀπὸ τινὰ τοιαῦτα ῥήματα. Παραδείγματος χάριν, Ἄκρονύσαγμα καὶ Ἄκροσυννέφιασμα, δὲν εἶναι λέξεις κακαί.

ἌΚΡΩΝΑΡΙΟΝ, Ὑπόκοριστικὸν τοῦ ἀρσενικοῦ Ἄκρων (jambon). Ἰδ. Λεξικ. Συνεῖθέρ. λέξ. Ἄκρων.

ἌΚΡΩΤΗΡΙΟΝ (promontoire). Ζ. Ἄκρα.

ἌΚΤΕΝΙΣΤΟΣ. Καὶ σήμερον εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἐμεταχειρίσθη καὶ ὁ Σοφοκλῆς, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πολυδεύκου.

ἌΚΤΡΑΝ ὠνόμαζαν βαρβάρως τὴν Ἑλληνιστὶ λεγομένην Ἄκτην (suteau), καὶ κοινῶς Κουφοξυλέαν (Δουκάγγ. λέξ. Κουφοξυλέα).

ἌΔΑΜΠΆΜΠΟΥΛΑ (pêle-mêle). Δὲν ἐξεύρω τὴν παραγωγὴν. Ἔστιν τάχα βάρβαρος σύνθεσις τοῦ Ἄλλα πάμπολλα;

ἌΛΕΚΆΤΗ. Ζήτ. Ἡλεκάτη.

ἌΛΕΥΡΙΚΌΝ, (bluteau) κόσκινον (crible), δύο συνώνυμα τῶν ὁποίων τὸ ἐν ὠνόμαζαν καὶ οἱ παλαιοὶ Κόσκινον, τὸ ἄλλο (Ἄλευρικόν), Ἄλευρότησιν. « Ἄλευρότησις (λέγει » ὁ Ἡσύχιος), τηλία, εἰς ἣν τὰ ἄλευρα διασθήθουσιν. »

Τὴν Τηλίαν, οὐδ' οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ ἤξευραν βεβαίως, τί κυρίως σημαίνει. Ὁ Ἡσύχιος, ὡς ἴδαμεν, τὴν κρίνει συνώνυμον τῆς Ἄλευροτήσεως. Ἄλλοῦ ὅμως λέγει, « Τηλία, » σηλία, ἐν ἣ **ΔΙΑΜΆΤΤΕΤΑΙ** τὰ ἄλευρα· ἡ περιφέρεια » κοσκίνου. » Ἄν ἡ γραφὴ δὲν ἦναι σφαλμένη, συγχέει τὸ κόσκινον, μὲ τὴν σκάφην, εἰς τὴν ὁποίαν ζυμόνεται τὸ ἀλεύριον· διότι τοῦτο σημαίνει τὸ **Διαμάττεται**. Ἐγραψεν ὅμως ὁ Ἡσύχιος, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, **ΔΙΑΤΤΆΤΑΙ**· καὶ τοῦτο σημαίνει κοσκινίζονται. Μοῦ πισώνει τὴν διόρθωσιν ἄλλη γλῶσσα τοῦ Ἡσυχίου, « Δίαπτος, ἡ ἀλευρότησις, τὸ κόσκινον. » Ἡ δευτέρα ἐξήγησις (Περιφέρεια κοσκίνου) συμφωνεῖ μὲ ἄλλον γραμματικόν, ὅστις εἰς τὸν σίχον τοῦτον τοῦ Ἀριστοφάνους (Πλουτ. 1038)

Εἰ τυγχάνει γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλία,

ἐξηγεῖ τὴν τελευταίαν λέξιν μὲ τὸ καὶ τὴν σήμερον σύνηθες, Κοσκινόγυρος. Ἀπὸ τὸ Κόσκινον ἔχομεν καὶ ῥῆμα τὸ

Κοσκινίζω (cribler), καὶ ἐκ τούτου καὶ παροιμίαν ὄχι ἄχρηστον, « Ὅσις δὲν θέλει νὰ ζυμώσῃ πέντ' ἡμέρας κοσκι- » νίζει, » ἀρμόδιον εἰς τοὺς ἀμελοῦντας τὸ ἔργον των, μὲ πρόφασιν ὅτι δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη τὴν χρειώδη προετοιμασίαν εἰς αὐτό.

ἈΛΕΥΡΩΜΕΝΟΣ, κυρίως ὁ καταπασμένος ἄλευρον (enfariné). 2) μεταφορικῶς συγχωρεῖται νὰ τὸ μεταχειρισθῶμεν, ὡς οἱ Ἴταλοὶ τὸ infarinato, εἰς σημασίαν τοῦ μετρίως διδασμένου τι, τοῦ μήτε παντάπασιν ἀπαιδεύτου εἰς ἐπισήμην ἢ τέχνην τινὰ, μήτε ἱκανῶς ἐμπείρου, ὡς οἱ κατ' ἐπάγγελμα διδάσκοντες αὐτήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔκαμε διάκρισιν τούτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης (Πολιτικ. III, 6, § 8). Ὁ τοιοῦτος ὀνομάζεται σκωπτικῶς ἀπὸ τὸν Πετρώνιον (PETR. Satyric. XLVI, 7), Literis satis inquinatus, Γράμμασιν ἱκανῶς μεμολυσμένος.

ἈΛΗΘΕΪΩ, λέγω τὴν ἀλήθειαν, δὲν ψεύδομαι (dire la vérité), εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, ὡς καὶ οἱ παλαιοί· ἀλλ' ἐκεῖνοι τὸ ἐλάμβαναν ἀκόμη καὶ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἐρευνῶ τὴν ἀλήθειαν τινὸς πράγματος, ἐξετάζω ἂν τὰ ἰσορούμενα ἢ διηγούμενα ἀληθῶς ἐπράχθησαν (vérifier). Παράδειγμα τούτου φέρουν τὰ Λεξικά ἀπὸ τὸν Ξενοφῶντα. 2) Ἀληθεύει, ἀληθὲς εἶναι, οἷον Ἀληθεύει τὸ πρᾶγμα.

Συγχωρεῖται, διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὴν σύγχυσιν, νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ Ἀληθίζω, ἐρμηνεύοντες τὸ vérifier τῶν Γάλλων.

ἈΛΗΘΙΖΩ. Ζ. Ἀληθεύω.

ἈΛΙ, ἢ Ἀλή. Ὀρηνητικὸν ἐπιφώνημα. Ἀλί εἰς ἐμέ! Ἀλί εἰς τὴν τύχην μου! Ἀλί εἰς αὐτόν! Εἶναι ταυτόσημον μὲ τὸ Οὐαί, οἷον (ΘΡ.),

Ἀλή καὶ τί ἦτον τὸ κακὸν, Χριστέ, ἢ ἁμαρτία!

Ἡ παραγωγή του εἶναι δυσεύρετος. Πιθανόν ὅτι εἶναι τῆς αὐτῆς συγγενείας, τῆς ὁποίας καὶ τὸ Ἄελις καὶ Αἴλιινος. Τὸ πρῶτον ἐξηγεῖ ὁ Ἡσύχιος, « Ἄελις, τάλαινα, ἀθλία » τὸ δεύτερον « Αἴλιινος... Ἐρῆνος. » Ἴσως εἶχαν καὶ Ἐρηνητικὸν ἐπιφώνημα, Αἴλι, ὅθεν ἐσχηματίσαμεν τὸ Ἄλι, ὡς τὸ Ἄψα ἀπὸ τὸ Αἴψα.

Ἔχομεν καὶ παροιμίαν, « Ἄλι ἴσ τὸν δαίρουν δεκοκτῶ, καὶ » δὲν τὸν δαίρει ὁ νοῦς του! » διδάσκουσαν τὸ μάταιον τῶν σωματικῶν κολάσεων εἰς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ ἀπελιθώθη, ὡς ε μὴτ' ἀφ' ἑαυτῶν, μὴτ' ἀπ' ἄλλους ὀδηγούμενοι νὰ καταλαμβάνωσι τὰ καλά.

ἌΛΙΧΑΝΗ, ἡ κατὰ τοὺς νεωτέρους Λατινιστὰς *Alcanna*. Ὁ Δουκάγγιος (σελ. 56) ἀπὸ ἰατρικὰ Γλωσσάρια τὴν γράφει Ἄλχαν, μὲ ἐξήγησιν Κύπρινον ἔλαιον. Ὁ Σομαυέρας, Ἄλιχανη, μὲ ἐξήγησιν δὲν ἐξεύρω πόθεν ἐρανισμένην, *creta rossa da pingere*. Δὲν εἶναι γῆ βαφικὴ, ἀλλὰ φυτὸν εὐώδες, τὸ καὶ ἀπὸ τὸν Θεόφραστον καὶ ἀπὸ τὸν Διοσκορίδην ὀνομαζόμενον Κύπρος (*Lawsonia inermis*, Γαλλ. *Troëne d'Egypte*). Ἐξ αὐτοῦ ἐκατασκεύαζαν τὸ περίφημον Κύπρινον ἔλαιον ἢ μύρον, καὶ ἀπὸ τὰ φύλλα του τριβόμενα χρῶμα ξανθὸν, μὲ τὸ ὁποῖον ἀκόμη καὶ σήμερον, ὡς καὶ παλαιὰ, βάφουν αἱ γυναῖκες τὰς τρίχας καὶ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, εἰς καλλωπισμόν. Ἡ καλὴ Κύπρος ἐγεννήτο, κατὰ τὸν Διοσκορίδην (I, 124) εἰς τὴν Ἀσκάλωνα τῆς Ἰουδαίας, καὶ τὴν Κανώπην τῆς Αἰγύπτου· ὁ δὲ Πλίνιος (XII, 24) προσθέτει, καὶ εἰς τὴν νῆσον τῆς Κύπρου. Ἀπορῶ, ἂν οἱ Ἕλληνες ἐκινήθησαν ἐκ τούτου νὰ ὀνομάσωσι καὶ τὸ δένδρον Κύπρον, ἢ ἔλαβαν ἀρχήτερα τὸ ὄνομα ἀπὸ τοὺς Ἀλεξανδρέας, οἱ ὁποῖοι τὸ ὠνόμασαν οὕτως ἀπὸ τὸ Ἑβραϊκὸν Κόφερ (כֹּפֶר), ὡς ἠρμήνευσαν τὸ Κόφερ καὶ οἱ Ἑβδομήκοντα

(Ἄσμ. ἀσμ. α', 14) λέγοντες, « Βότρυς τῆς Κύπρου ἀδελφι-
» δός μου. » Τὸ σύνηθες εἰς ἡμᾶς ὄνομα, Ἄ λιχάνη, παρά-
γεται ἀπὸ τὸ Ἀραβικὸν Χεννὰ, συνταγμένον μὲ τὸ ἄρθρον
Ἄλ-χεννὰ, ὡς λέγομεν καὶ Ἄλκοράνιον, ἀπὸ τὸ
Ἄλ-κοράν.

ἌΛΛΑ ΚΑΪ ἌΛΛΑ. ΘΡ,

Διατί τινές εὐρίσκονται νὰ λέγουν ἄλλα καὶ ἄλλα,
Καὶ ἀμαρτάνουν εἰς Θεὸν καὶ σφάλλουσι μεγάλα.

Οἱ χυδαῖοι τὸ προφέρουν, Ἄλλαντωναλλῶν (des choses
ou des paroles déraisonnables, absurdes, Ἰταλιστ.
Spropositi), πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.

ἌΛΛΑΓῆ ἢ Ἀλλαξία φορεμάτων. Ἴδε τὰ σημειωθέντα πρό-
τερον (Ἄτακτ. I, σελ. 51.).

ἌΛΛΑΝΤΩΝΑΛΛΩΝ. Ζ. Ἄλλα.

ἌΛΛΑΞΙΑ. Ζ. Ἀλλαγί.

ἌΛΛΑΣΣΩ. Ἀλλάσω βουλήν (changer d'avis, de
conduite etc.), οἶον ΒΧ,

Δειμαίνω τὴν βαγίτζα σου, μὴ ἀλλάξῃ τὴν βουλήν της,
Καὶ μετατρέψῃ τὸν σκοπὸν, καὶ πᾶ καὶ καταβάλῃ.
Ἢ καὶ τοὺς πκῖδας τοὺς ἐμοὺς ἐχθρὸς τινὰς χαυνώσῃ,
Καὶ ταῦτα τὰ καμώματα μάθῃ τὰ ὁ πατήρ σου,
Κάμῃ ψηφίση θάνατον πικρὸν κατὰ τῆς ὥρας.

2) Ἀλλάσσει, ἀμεταβάτ. Ὁ καιρὸς ἤλλαξεν. Καὶ ὄχι
μόνον, Ἀλλάσσει τὰ λόγια του, ἀλλὰ καὶ τὰ λόγια
του ἀλλάσσουν, ὡς καὶ τὸ, Ἢλλαξε γνώμην καὶ
Ἢλλαξεν ἡ γνώμη του. Ἐχομεν καὶ παροιμίαν στιχουργη-
μένην,

Ὁ λύκος καὶ ἂν ἐγήρασε, κ' ἤλλαξε τὸ μαλλίν του,
Οὔτε τὴν γνώμην του ἤλλαξεν, οὔτε τὴν κεφαλὴν του.

Τὸ Δειμαίνω, δὲν ἐξεύρω, ἂν ἦτο τότε σύνηθες, ἢ ἂν ἦναι μακαρονισμὸς τοῦ ποιητοῦ.

Τὸ Βαγίτζα, εἶν' ὑποκοριστικὸν τοῦ Βάγια (nourrice), ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν, Balia.

Τὸ Χαυνώση ἀπὸ τὸ Ἑλλην. Χαυνόω, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐσχηματίσαμεν, μὲ τὸ πλεοναστικὸν ᾠ, τὸ Ἀχαμνίζω (affaiblir), σημαίνει ἐδῶ, τὸ ἀπατηλῶς καὶ δολίως καταπαίση (séduire). Καὶ τοῦτο ἐξηγεῖ τοῦ Ἀριστοφάνους (Νεφελ. 874) τὸ,

Πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὔτος ἀπόφευξεν δίκης,
Ἡ κλήσιν, ἢ ΧΑΥΝΩΣΙΝ ἈΝΑΠΕΙΣΤΗΡΙΑΝ;

Κατὰ τῆς ὥρας. Σήμερον λέγομεν ἀπροθέτως, Τῆς ὥρας.
ἌΛΛΗΘΩΡΕΪΩ. Ζ. Θωρῶ.

ἌΛΛΗΛΟΓῶ (dire une chose pour une autre, mentir), οἶον ΑΚ,

Γιέ μου, ἴδε ἂν ἔφαγες ξένον τίποτις πράγμα,
Καὶ πῆρες καὶ κατέλυσες κατεδαπάνησές το,
Μὴ κρύψης, τοῦτο μὴ ἀρνηθῆς, μὴ τὸ ἀλληλογήσης,
Διατὶ οὐκ εἶχε μάρτυρες, σημαδὶν ἐνεχύρου.

Καλὴ λέξις ἦθελ' εἶσθαι τὸ Ἄλληλογῶ, ἂν ἐγράφετο Ἄλλολογῶ. Σημαδὶν ἐνεχύρου· σήμερον καὶ διὰ μιᾶς λέξεως, Σημαδίου, σημαίνομεν τὸ ἐνέχυρον. Ζ. Σημαδίου.

ἌΛΛΗΛΩΣ (reciproquement, mutuellement)
ΘΚ,

Νὰ σφάζονται ἀλλήλως των καὶ νὰ μηδὲν λυποῦνται.

Ἴδου καὶ ἄλλο παράδειγμα, ΣΣ,

Καὶ ὅσαις τὴν ἐκολουθήσασιν, ἀλλήλως ἐμιλοῦσαν.

Ζ. καὶ Χαράζω.

ἌΛΛΟΓΥΡΪΖΩ (s'esquiver). Λεῖπει ἀπὸ τὰ Λεξικά μας,

ὡς καὶ μυρία ἄλλα. Καλὴ καὶ ἀναγκαία λέξις. Λέγει ὁ Δημοσθένης (Περὶ παραπρεσβ. σελ. 411), « Οὗτος ἐκτρέπεται » με νῦν ἀπαντῶν. . . . καὶ ἀναγκασθῆ που συντυχεῖν, ἀπ- » ἐπήδησεν εὐθέως κ. τ. λ. » ἤγουν Ἀλλογυρίζει ὁσάκις μ' ἀπαντήση, ἀλλάσσει τὸν δρόμον του.

ἈΛΛΟΙΩΝΩ. Τὴν λέξιν ταύτην καὶ τὰ παράγωγα της ὄλα, ἐξήγησεν ὁ Σομαυέρας, ὡς συνώνυμα τοῦ Ἀλλοτριῶ, Ἀλλοτριώσεις, Ἀποξένωσις κ. τ. λ. μετὰ τὰ ὅποια δὲν ἔχει οὐδεμίαν κεινωσίαν. Τὸ Ἀλλοτριῶ καὶ Ἀποξενόνω σημαίνει κυρίως τὸ Aliéner, καὶ εἰς σημασίαν νομικὴν, τὸ μεταφέρω τὴν κτῆσιν τινὸς πράγματος εἰς ἄλλον διὰ δωρήσεως ἢ πωλήσεως· τὸ ὅποῖον κυριολεκτικώτερον ὀνομάζουν οἱ νομικοὶ Ἐκποιῶ, ὡς λέγουν καὶ Ἐκποιήσιν τὴν Aliénation. Τὸ δὲ Ἀλλοιῶ ἢ Ἀλλοιόνω σημαίνει τὸ μεταβάλλω τὴν μορφήν ἢ φύσιν τοῦ πράγματος (Altérer, changer). Εἰς ὄλων τὰς ἀκοὰς εἶναι συνήθης ἡ φράσις, Ἡλλοιώθη τὸ πρόσωπόν του.

ἈΛΛΟΛΟΓΩ. Ζ. Ἀλληλογῶ.

ἈΛΛΟΥΪ (ailleurs), ὄχι ὀλιγώτερον ὀρθὸν τοῦ Ἑλλ. Ἀλαχοῦ. Ὡς ἐκεῖνοι ἐμετάχειρίζοντο ἐπιρρήματικῶς τὴν δοτικὴν τοῦ θηλυκοῦ Ἄλλη (ἐν ἄλλῃ χώρᾳ), παρόμοια ἡμεῖς τὴν γενικὴν τοῦ ἀρσενικοῦ Ἄλλου (ἐπ' ἄλλου χώρου ἢ τόπου) ἐμεταμορφώσαμεν εἰς ἐπιρῆμα, μεταθέσαντες μόνον τὸν τόνον. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ Ἄλλου εὐρίσκεται εἰς τοὺς παλαιούς ὡς ἐπιρῆμα, ὡς εἰς τοῦτο τοῦ Λυσίου (τόμ. I, σελ. 755 Reisk) « Ἄπαντες » γὰρ εἴθισθε προσφοίτην καὶ διατρίβειν ἌΛΛΟΥ γέ που » ὅπου-γράφει, ἌΛΛΟΣ ἌΛΛΟΥ γέ που. Ὁ Ρεῖσκιος ἐπρόβλεπε τὸ πληθυντικὸν « Ἄλλοι ἄλλου γέ που. »

ἈΛΛΟΥΣΝΙΟΣ, ἢ μάλλον Ἀλουσναϊός (hébété), παραλογισμένος, ξεχασμένος. Πιθανὸν ὅτι παρεφθάρη ἀπὸ τὸ

Ἄλλο νοσ, ἡγουν ὅστις ἔχει ἄλλοῦ τὸν νοῦν του, μηδὲ προσέχει εἰς ὅ,τι πράσσει, ἢ λέγει, ἢ παρ' ἄλλων ἀκούει. Τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημασίαν ἔχουν τὸ Ἀλλόφρων, καὶ Ἀλλοφρονέειν τῶν παλαιῶν.

ἌΛΟΓΟΝ. Οὕτως ὀνομάζομεν τὸν Ἴππον (cheval), δίδοντες εἰς αὐτὸν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ὅλα τὰ μὴ λογικά ζῶα προσηγορικόν, ὄχι καταφρονητικῶς, ἀλλ' ἐξευαντίας, ὡς ἐν ἀπὸ τὰ πλέον χρήσιμα εἰς τὸν ἄνθρωπον ζῶα, ὡς ὠνομάσαμεν τὸν Ἀλέκτορα, Πετεινὸν (coq), μ' ὅλον ὅτι Πετεινὰ λέγονται ὅσα ἔχουν πτερὰ. Παρόμοια, κατὰ τὴν αὐτὴν ἀντονομασίαν, λέγοντες, Ὁ Ποιητής, νοοῦμεν τὸν Ὀμηρον. Οὗτος (σιμὰ πολλῶν ἄλλων ὠραίων) εἶπε καὶ τὸ περὶ τοῦ ἵππου (Ἰλιάδ. ὁ, 263) « Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς Ἴππος . . . καὶ νομὸν ἵππων. » Δὲν εἶν' ὀλιγώτερον ὠραῖον καὶ τοῦ Σοφοκλέους (Ἡλεκτρ. 25) τὸ,

Ἄτπερ γὰρ ἵππος εὐγενής, κὰν ἦ γέρων,
Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
Ἄλλ' ὀρθὸν οὖς ἵστησιν. —————

ἈΛΥΓΙΣΤΟΣ, ὁ ἀδύνατος νὰ λυγισθῆ (qu'on ne peut ployer, fléchir). Ξύλαν ἀλύγιστον. 2) Μεταφ. Ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος, ἀμετάθετος, ἀμετάτρεπτος, σταθερός (inflexible). Ἀλύγιστος γνώμη, ἥτις δὲν μεταβάλλεται οὔτ' ἀπὸ συμβουλῆν, οὔτ' ἀπὸ παρακλήσεις ἢ δάκρυα. Λέγεται καὶ ἐπὶ καλοῦ, καὶ ἐπὶ κακοῦ, ἡγουν σημαίνει τὸν σταθερὸν (constant), καὶ τὸν πεισματάρην (opiniâtre, entêté).

ἈΛΥΜΟΝΟΝ! Ἐπιφώνημα συνώνυμ. τοῦ Ἀλί, ἢ Ἀλή: οἶον (ΘΡ),

Ἀλύμονον, Ῥοδίτες μου, καλὰ παλικαράκια,
Καὶ ξένοι, ὅσοι ἐχάθητε Ῥωμαῖοι καὶ Φραγκάκια.

Ὁ Σομαυέρας τὸ γράφει διὰ τοῦ τ Ἀλίμονον. Οὐτ' ἢ μία οὐτ' ἢ ἄλλη γραφή μᾶς βοηθεῖ πολὺ εἰς τὴν ἔτυμολογίαν. Ζ. Ἀλί.

ἈΛΥΠΗΤΑ. Ἐπίρρ. Χωρίς ἔλεον, λύπην ἢ συμπάθειαν (impitoyablement). 2) Μεταφ. πλουσιοπάροχα, δαψιλῶς (abondamment, largement), οἶον, Μᾶς ἐκέρασεν ἀλύπητα.

Παρομοία μεταφορὰ εὐρίσκεται εἰς τὸ Ἀφθόνως τῶν παλαιῶν, τὸ ὁποῖον κυρίως σημαίνει, χωρίς φθόνον, καὶ μεταφ. τὸ πλουσιοπάροχα, διότι ὅστις δίδει πλουσιοπάροχα, κρίνεται ὅτι δὲν φθονεῖ τὸν λαμβάνοντα, οὐδὲ λυπεῖται τὰ διδόμενα. Ὁ θεὸς παραγγέλλων τοὺς πλουσίους τὴν πρὸς τοὺς πένητας ἐλεημοσύνην λέγει (Δευτερονομ. ιε', 10) διὰ τοῦ Μωϋσέως, « Διδούς » ὀφείσεις αὐτῷ . . . καθ' ὅ,τι ἐνδεεῖται, καὶ **Οὐ ΛΥΠΗΘΗΣΗ** » τῇ καρδίᾳ σου διδόντος σου αὐτῷ. » Οὕτω λέγομεν πρὸς τὸν διδόντα, ὅτε μᾶς δίδει ὀλιγώτερον ὅσου ἐπιθυμοῦμεν, **Μὴ τὸ λυπῆσαι** (ne le plaignez pas).

ἈΜΑΔΕΣ, (εἶδος παιγνιδίου). Ἴδε τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 286).

ἈΜΑΝΙΤΗΣ, εἶδος φυτοῦ σπογγώδους, τὸ ὁποῖον βλαστάνει χωρίς ρίζας εἰς τὴν γῆν, καὶ πολλάκις εἰς δένδρα τινά. Τὸ Ἑλληνικόν του ὄνομα εἶναι Μύκης (champignon)· μ' ὄλον τοῦτο ἔλεγαν καὶ Ἀμανίτης, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸν Ἀθήναιον (II, σελ. 61) καὶ τὸν Γαληνὸν (Περὶ τροφ. δυνάμ. Τόμ. Δ', σελ. 335).

ἈΜΑΡΜΑΚΤΟΣ. Ζ. Μαρμάζω.

ἌΜΑΤΙΣ. Ἐπίρρρημ. Ὁ Σομαυέρας, τὸ γράφει Ἄματα καὶ Ἄματις, καὶ τὸ ἐξηγεῖ « Ἐπειδὴ, giaché, poiché » (puisque). ὁ Δουκάγγιος, Ἄματα μὲ ἐξήγησιν, « Quando » quidem, ἐπειδὴ καὶ » (puisque). Νομίζω ὁμοίως ὅτι σημαίνει πλέον, **Τολοιπὸν, Ἄρα, Ὄθεν.** Κατὰ τὸν Ἡσύ-

χιον, οἱ Κρήτες (Δωριεῖς) ἔλεγαν προπαροξυτόνως καὶ διὰ τοῦ $\bar{\pi}$, Ἄμακίς, καὶ οἱ Ταραντῖνοι (ἀποικία Δωρικὴ) ὀξυτόνως καὶ διὰ τοῦ $\bar{\tau}$, Ἄματίς τὸ ἀπὸ τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας λεγόμενον Ἄπαξ. Ὅθεν ἢ ὁ Ἡσύχιος ἠμέλησε νὰ σημειώσῃ καὶ τὴν σημασίαν τοῦ Δοιπὸν, ἢ ἡμεῖς φυλάξαντες τὴν λέξιν, ἐμεταβάλαμεν τὴν ἔννοιαν.

ἈΜΑΧΙΟΝ. Καὶ ὁ Δουκάγγιος καὶ ὁ Σομαυέρας τὸ ἐξηγοῦν ὡς ταυτόσημον τοῦ Ἐνέχυρον (gage). Πολλοὶ σήμερον μεταχειρίζονται καὶ νοοῦν τὴν λέξιν Ἐνέχυρον· ὀλίγοι τινὲς λέγουν ἀντ' αὐτοῦ καὶ Σημάδιον (signe), καὶ ὀλιγώτεροι, Ἀμάχιον. Οἱ πλείοτεροι χυδαῖκῶς Ἀμανέτιον, λέξιν τουρκικὴν (Ἐμάν), σημαίνουσαν, πίσιν, ἀσφάλειαν (assurance). Τὰ τουρκικὰ δίκαιον καὶ πρέπον εἶναι νὰ τάφήσωμεν εἰς τοὺς Τούρκους· τὸ Ἀμάχιον ὁμῶς εἶναι ἀδιστάκτως Γραικικὴ λέξις, καὶ λέξις πρὸ πολλῶν ἑκατονταετηρίδων συνήθης εἰς τὴν γλῶσσαν. Ἀλλὰ πόθεν ἔλαβεν ἀρχὴν τῆς ταιαύτης σημασίας; ἡ ἔτομολογία τῆς κατὰ λέξιν μᾶς διδάσκει ὅτι τὸ Ἀμάχιον σημαίνει σέρησιν ἢ παῦσιν μάχης. Ἄν δὲν ἀπατώμαι, Ἀμάχιον ὠνόμασαν καταρχὰς οἱ Γραικορωμαῖοι τὴν ἐκεχειρίαν ἢ ἀνακωχὴν τῆς μάχης (trêve). Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀνακωχὴ, ὡς καὶ ἡ τελεία παῦσις τοῦ πολέμου, γίνεται μὲ συνθήκας τινὰς καὶ πίστεις ἢ ἀσφαλείας, τὰς ὁποίας δίδουν πρὸς ἀλλήλους οἱ μαχόμενοι, ἐκ τούτου καὶ τὸ διδόμενον ἐνέχυρον ἀπὸ τὸν ὀφειλέτην εἰς τὸν δανειστὴν, εἰς πίσωσιν ἢ ἀσφάλειαν ὅτι μέλλει νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του, ὠνομάσθη Ἀμάχιον. Καὶ τοῦτο τόσον εὐλογώτερον, ὅσον καὶ ὁ δανείζων καὶ ὁ δανειζόμενος ἐμποροῦν νὰ θεωρηθῶσιν ὡς δύο ἐχθροὶ μαχόμενοι, τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος καὶ εἰς κριτήριον νὰ ἐγκαλέσῃ, καὶ εἰς φυλακὴν νὰ βάλῃ ἔχει ἐξουσίαν τὸν ἄλλον, ἂν ἐδάνεισε χωρὶς ἐνέχυρον. Γίνεται λοιπὸν τὸ ἐνέχυρον ἀληθὲς Ἀμάχιον, ἢ γοῦν προλαμβάνει

κ' ἐμποδίζει τὰς μάχας. Ἄλλὰ πόθεν νὰ δείξω καὶ ὅτι ἡ Ἄνακωχὴ τῆς μάχης ὠνομάσθη ποτὲ Ἀμάχιον; Ἡ μαρτυρία μου εἶναι σκότεινὴ, ἱκανὴ ὁμως, νομίζω, ἂν εὐτυχῆσω νὰ τὴν ἐξηγήσω, νὰ πιθανολογήσῃ τὴν γνώμην μου. Τὴν λαμβάνω ἀπὸ τοὺς δικαστικούς νόμους τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ βασιλείας τῶν Σταυροφόρων καὶ τὴν γράφω ἀπαράλλακτον μὲ ὅλα τῆς τὰ γραφικὰ σφάλματα, « Κελέβι τὸ δίκειον, τὸ πόλεμον νὰ » γένιτε εἰς ὅλας τὰς ὄπλας, ἀφ' ὧν δόθουν τὰ Ἀμάχια μέσα » εἰς μ' ἡμέρας. » Συνοδεύει τὴν αἰνιγματώδη ταύτην περικοπὴν ἡ ἐξῆς Ἰταλικὴ μετάφρασις, *Commanda la rason che la battaglia debba esser ad ogni modo infra quaranta giorni dappoi che sara impegnata. Ὁ Δουκάγγιος* (σελ. 1049), ἐκ τοῦ ὁποίου τὴν ἀντέγραψα, τὴν ἐθησαύρισεν εἰς τὸ Λεξικόν του, ὅχι εἰς ἐξήγησιν τοῦ Ἀμαχίου, ἀλλ' εἰς μαρτυρίαν, ὅτι ἔλεγαν καὶ Ὅπλα, Φηλυκῶς, ἀντὶ τοῦ Ὅπλον, κινηθεῖς, ὡς φαίνεται, ἀπὸ τὸν Ἰταλὸν μεταφραστὴν, ὅστις ὁμως ἐρμηνεύει τὸ. *Εἰς ὅλας τὰς ὄπλας, ad ogni modo*, τὸ ὁποῖον σήμαίνει μᾶλλον τὸ Κατὰ πάντα τρόπον. Ὅπως ἂν ἦναι, τοῦτο μόνον νοῶ καὶ πιστεύω ἀδιστακτως, ὅτι ὁ λόγος εἶναι περὶ πολέμου ἀνακωχῆς τεσσαρακονταημέρου, ἥγουν ἥτις ἔμελλε νὰ παύσῃ ἀφοῦ (ἀφ' ὧν) ἐδίδοντο ὀπίσω τὰ ὑπὲρ ἀσφαλείας αὐτῆς δοθέντα εἴτε ὄμηρα, εἴτε φρούρια, εἴτ' ἄλλου ὁποιοῦδήποτε γένους ἐνέχυρα, ὀνομαζόμενα διὰ τοῦτο Ἀμάχια, διότι ἐδίδοντο ὑπὲρ τῆς διαπαύσεως τῆς μάχης, ἥτις καὶ αὐτὴ διὰ μιᾶς λέξεως ἐλέγετο Ἀμάχιον.

ἌΜΕ. Προσακτικὸν ἀνώμαλον (va) τοῦ Ὑπάγω ρήματος, Ὑπαγε, διάδα, Ἄμε εἰς τοῦ δεῖνος, Ἄμε εἰς τὴν ἀγοράν. Καὶ μὲ ρῆμα ἀπαρέμφατον μεσολαβοῦντος τοῦ Νὰ, Ἄμε νὰ τὸν εἶπης. Καὶ ἀμέσως μὲ προστακτικὸν ἄλλου

ρήματος, Ἄμε δράμε (ὡς καὶ ὁ Ὀμηρος συχνὰ τὸ Βάσκ' ἴθι), Ἄμε λειπέμε. Τὸ μεταχειρίζεται συνεχῶς ὁ ἀπαίδευτος ὄχλος καὶ εἰς τὰς κατάρτας, Ἄμε νὰ χαθῆς, Ἄμε εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ. Ἄμε εἰς τὸν διάβολον. Τὸ πληθυντικὸν Ἄμετε ἢ Ἀμεῖτε (καὶ ὄχι Ἀμέτε) εἰς τὸ καλόν. Παρὰ τὰ δύο ταῦτα, Ἄμε καὶ Ἄμετε, οὔτ' ἔγκλισις, οὔτε χρόνος, οὔτε πρόσωπον ἄλλο εὐρίσκεται τοῦ ῥήματος, τοῦ ὁποίου τὸ θέμα ἔπρεπε νὰ ἦναι Ἄμω, Ἄμεις, Ἄμει, ἢ (ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸ Ἀμεῖτε) Ἀμέω, ὦ, κ. τ. λ. ὡς Τύπτω καὶ Τυπτέω, Ρίπτω καὶ Ριπτέω. Οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο φαίνονται πλέον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν· εὐρίσκεται ὁμως δεύτερον παράγωγον Ἀμεύω, (ὡς ἀπὸ τοῦ Νοσέω καὶ Τυραννέω τὸ Νοσεύω καὶ Τυραννεύω), τὸ ὁποῖον εἰς τὸν Πίνδαρον συνωνυμεῖ καὶ σημαίνει τὸ αὐτὸ μὲ τὸ πολὺ-χρηστον καὶ γνωστὸν Ἀμείβω· ἐπειδὴ ποτὲ μὲν λέγει (Πυθ. V, 50) « Κρισαῖον λόφον ἄμειψεν » (ἀπὸ τὸ Ἀμείβω) ἤγουν ἐδιάβη, ἐπέρασε τὸν Κρισαῖον λόφον· καὶ ἄλλοτε (Πυθ. I, 86), « Ἀμεύσεσθ' ἀντίους » (ἀπὸ τὸ Ἀμεύω), ἤγουν νὰ περᾶσῃ καὶ νὰ νικήσῃ τοὺς ἀνταγωνιστάς. Ὁ Σοφοκλῆς (Φιλοκτ. 1256) λέγει, « Ἐξελθ' ἀμείψας τάσδε στέγας » καὶ ὁ Εὐριπίδης (Ἡλέκτρ. 850) « Ἄμειψον δώματα τάδε » ἤγουν Ἄμε ἔξω ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦτον. Ὁ συντάκτης τοῦ μεγάλου ἐτυμολογικοῦ ἐξηγεῖ τὸ Ἀμεύω, διὰ τοῦ πορεύομαι· καὶ ὁ Ἡσύχιος τὸ Ἀμείψασθαι διὰ τοῦ διελθεῖν, παιραιώσασθαι. Δὲν μένει λοιπὸν οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι τὸ Ἄμω ἄχρηστον, ἦτο τὸ πρωτότυπον ῥῆμα τοῦ Ἀμεύω καὶ Ἀμείβω. Z. Κοπιάζω.

ἈΜΕΡΙΜΝΟΜΕΡΙΜΝΟΝ (τὸ). Z. Ἀμέριμνος.

ἈΜΕΡΙΜΝΟΣ (libre d'inquiétude, insouciant).

Εἰς τὴν κομπάζουσιν εἰς τὸν πολιτισμὸν τῆς Εὐρώπης, καὶ ὁμως τυραννουμένην ἀκόμη ἀπὸ πολλὰς παλαιὰς καὶ σαπρὰς

ὀλιγαρχικὰς καταχρήσεις, ἀξιωτέρας βαρβάρων παρὰ πολιτισμένων ἔθνων, ἢ ἀναίσχυντος ζήτησις πολλῶν πολιτικῶν ἐπικερδῶν ὑπουργημάτων ἐπροχώρησεν εἰς τόσον, ὥστε οἱ ἡγεμόνες μὴν ἔχοντες πλέον πῶς νὰ χορτάσῃαι τὴν ἀπληστίαν τῶν ἰδίων κολάκων, ἐπενόησαν νέα ὑπουργήματα, τὰ ὁποῖα τῶνομα μόνον τῆς ὑπουργίας ἔχουν, οὐδὲ μέριμναν ἄλλην προξενοῦν εἰς τὸν ὑπουργοῦντα παρὰ τὴν μέριμναν νὰ λαμβάνη καὶ νὰ δαπανᾷ εἰς τὰς τρυφὰς τοῦ ἀναίσχύντως τοὺς ἰδρώτας τοῦ λαοῦ.

Ὡνόμασαν δὲ τὰ τοιαῦτα ὑπουργήματα, *Sinécare*, ἀπὸ δύο Ῥωμαϊκὰς λέξεις *sine cura*, ἤγουν, χωρὶς μέριμναν, ὄνομα ἱκανόν, διὰ τὴν γελοιότητά του, νὰ μακρύνη ἀπ' αὐτὰ τοὺς ψωμοζήτας, ἂν οἱ ψωμοζῆται ἦσαν ἱκανοὶ νὰ αἰσχύνωνται τὰ αἰσχρά. Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἀκόμη λέξιν ἐρμηνεύουσαν τὸ *sinécure*· καὶ εἴθε μὴν ἔλθῃ ποτὲ εἰς χρεῖαν τὸ πολίτευμά μας τοιαύτης λέξεως! Ἄλλ' ἐπειδὴ χρεωστοῦμεν νὰ γνωρίζωμεν κἂν καὶ νὰ ἐρμηνεύωμεν εἰς ἀλλήλους τὰς καταχρήσεις τῶν ἄλλων ἔθνων, ἐσύμφερ' ἴσως νὰ ὀνομάσωμεν τὰ χωρὶς ὑπουργίαν ταῦτα γελοῖα ὑπουργήματα μὲ τὸ γελοιότερον ὀξύμωρον τοῦτο, Ἄμεριμνομέρινα.

ἌΜΕΡΙΜΝΩ (*ne point se soucier, négliger*).

ἌΜΕΣΤΟΣ ἢ Ἀμέστωτος, ἄγουρος, ὄχι ὠριμος, ὅταν ὁ λόγος ἦναι περὶ καρπῶν γῆς. Ζ. Μεστόνω.

ἌΜΕΤΆΘΕΤΟΣ, ὅστις δὲν μετατίθεται, δὲν μεταβάλλεται. Τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης, ἢ ἰσχυρογνωμοσύνη. Ἡ χρῆσις εἶναι ὡσεπιπολὺ μεταφορικὴ.

ἌΜΗ. Ζ. Ἄμμή.

ἌΜΗΝ. Ζ. Μαχεύω.

ἌΜΙΑ. Ζ. Ἄμια.

ἌΜΙΛΗΤΟΣ. Ζ. Ἀνομίλητος.

ἌΜΜΗ, σύνδ. σύνθετος ἀπὸ τὰ Ἄν μῆ, καὶ ταυτόσημος μ' ἐκεῖνα (si non). 2) ἀντὶ τοῦ Ἄλλὰ συνδέσμου (mais).

Διὰ τὴν καταλάβη τῆς τῆν σημασίαν, ὀρθογραφίαν καὶ παραγωγὴν τοῦ Ἄμμή (καὶ ὄχι Ἄμῆ), πρέπει νὰ τὴν ἐξετάσῃ εἰς τὰ βάρβαρα ποιήματα τῶν Γραικορωμαίων τῆς δεκάτης τρίτης μέχρι τῆς δεκάτης ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος. Παραδείγματος χάριν, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Θρήνου τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως λέγει,

Τὰ ἔργα τῶν χριστιανῶν καὶ ἡ κενὴ ἐλπίδες

Ἐκεῖνες ἐχαλάσασιν βασιλείαν Ῥωμαίων.

ἌΜΗ οἱ Τοῦρκοι οὐ δύνοντα νὰ πάρουν τίτια χώρα.

Ὅθεν γίνεται φανερόν ὅτι τὸ Ἄμῆ πρέπει νὰ γράφεται Ἄμμή (ὡς γράφομεν τὸ Κἄμμία ἀπὸ τὸ Κἄν μία)· διότι ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Ἄν μῆ, ἐδῶ δὲ, καὶ μὲ τὸ Εἰ δὲ μῆ, ὡς τὸ ἐνόησεν ὁ ποιητῆς, Ἐάν αἱ κεναὶ ἐλπίδες τῶν χριστιανῶν δὲν ἐχαλοῦσαν τὴν βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων, οἱ Τοῦρκοι δὲν ἤθελαν δυνηθῆν κ. τ. λ. Ἰδοὺ καὶ δεύτερον παράδειγμα ἀπὸ τὸν Ἐρωτόκριτον (σελ. 197),

Εἰς τὰ καλὰ μου μ' εὔρηκε, νὰ ζήσης, θυγατέρα·

ἌΜΗ κακὴ γιὰ λόγουτου ἦτον ἐτούτη ἡ μέρα.

Γράφε καὶ ἐδῶ ἌΜΜΗ, ἐπειδὴ τὸ νόημα εἶναι (Ἄν δὲν) μ' εὔρισκεν εἰς τὰ καλὰ μου, ἡ ἡμέρα τούτη ἤθελ' εἶσθαι κακὴ δι' αὐτόν.

Τὸ Ἄμμή ἔχει μάλιστα χώραν εἰς τὰς ἀνταποκρίσεις, οἷον τὸν συμβουλευόντα νὰ ἀπέχωμεν ἀπὸ τίποτε, ἀντερωτῶμεν Ἄμμή τί νὰ κάμω; ἤγουν, Ἄν μῆ κάμω τὸ ὁποῖον μὲ συμβουλεύεις ν' ἀποφύγω, τί νὰ κάμω; Ὁμοίως πρὸς τὸν λέγοντα Κακὰ τὸ ἔκαμες, ἀντιλέγομεν, Ἄμμή τί ἤθελες νὰ κάμω; ἤγουν, Ἄν δὲν ἔκαμνα ὡς ἔκαμα, τί ἤθελες νὰ κάμω;

ἌΜΜΙΑ, πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφῆ (tante).

ἈΜÓΡΓΗ, τὸ παχύτατον μέρος τοῦ ἐλαθίου, τὸ συναθροισζόμενον εἰς τὸν πάτον τοῦ πίθου, ἢ τοῦ ἐλαδικοῦ (marg d'huile). Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐμεταχειρίζοντο καὶ οἱ παλαιοὶ τὴν λέξιν. Ὅθεν εὐκόλον εἶναι καὶ κλόν νὰ προφέρωμεν καὶ ἡμεῖς Ἀμόργη, καὶ ὄχι Ἀμούργα.

Ἀκόμη βαρβαρότερος εἶναι ὁ οὐδέτερος σχηματισμὸς, Ἀμοῦρι, τὸν ὁποῖον ἔχει εἰς τὸ λεξικόν του ὁ Σομαυέρας.

ἈΜΟΎΡΓΑ. Ζ. Ἀμόργη.

ἈΜΟΎΧΛΑ. Τὸ $\bar{\alpha}$ πλεονάζει Ζ. Μοῦχλα.

ἈΜΠΑΡΙΆΖΩ λέγουν πολλοὶ τὸ καταλιμπάνω, ἀφίνω τινὰ ἢ τινάς, μὲ τοὺς ὁποίους ἐχρεωστοῦσα νὰ ἦμαι, ἢ νὰ συνεργῶ.

Κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τὸ Ἀναπαριάζω (ὡς οἱ παλαιοὶ, ποιητικῶς, Ἀμπαύω, ἀντὶ τοῦ Ἀναπαύω). Ἐσήμαινε δὲ τὸ Ἀναπαριάζω, παραβαίνω τὰς συνθήκας, ἢ ὑποσχέσεις, καὶ ἔλαβεν ἀρχὴν ἀπὸ τοὺς Παρίους, οἱ ὁποῖοι ὑποσχεθέντες νὰ παραδοθῶσιν εἰς τοὺς Ἀθηναίους, τοὺς ἠπάτησαν εὐθύς ὡς ἤϊραν ἄλλους τρόπους βοήθειας. « Ἀνεπαρίασαν (λέγει ὁ Σουίδα), εἰς μετὰμελον ἦλθον, ἐπειδὴ οἱ Πάριοι, πολέμουμένοι ὑπ' Ἀθηναίων, ἀνοχὰς τὸ πρῶτον αἰτήσαντες, ἐπὶ τῷ δοῦναι τὴν πόλιν, εἶτα συμμαχίαν ποθὲν προσδοκήσαντες, ἔλυσαν τὰ ὁμολογηθέντα. »

ἈΜΠΟΤΕ (plut à Dieu!), Θ Κ,

Καὶ ἀμποτε νὰ ποίσετε ἀνδραγαθίας ἔργον!

Εὐχτικὸν ἐπίρρημα σύνθετον (Ἄν ποτε), κατὰ τὸ Εἶποτε ἢ Εἶ ποτε τῶν παλαιῶν. Ἴδε τὰ περὶ τούτου εἰς πλάτος σημειωθέντα εἰς τὴν Βολισσίαν ἔκδοσιν τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. γ', 180, σελ. 38-39).

ἈΜΠΏΘΩ (pousser). Ἀπολλων, ὁ ἐν Τύρ.

Καὶ ἀμπώθει τον ὁ ἀνεμος, κ' ἡ Θάλασσα τὸν βγάνει.

Πιθανόν ὅτι εἶναι τὸ Ἄ π ῶ θ ω τῶν παλαιῶν, μετὰ τὴν προσθήκην τοῦ μ, ὡς λέγουν (χυθ.) καὶ Γ ρ ε μ π ῖ δ α τὴν Κρηπέδα, καὶ Λ ε μ π ῖ δ α τὴν Λεπίδα. Ζ. Ἐμπῶθω.

Ἄ Μ Υ Λ Α, Ἀνθόγαλον, τὸ βαρβαροτουρκιστὶ λεγόμενον Καϊμάκι (crème). Ἄ μ υ λ ο ν ὁμοίως, οὐδετέρως, ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ τὸν βαρβαροτουρκιστὶ, Νισεστέν, τὸν ὀρθότερα ὀνομαζόμενον Καταστατὸν (Ζ. Καταστατὸς), διότι κατεσκευάζετο ὅχι ὡς τὰ λοιπὰ ἄλευρα, διὰ τοῦ μύλου, ἀλλὰ μετὰ τὸν ἄλλον, τὸν ὁποῖον περιγράφει ὁ Πλίνιος, καὶ ὁ Διοσκορίδης. Ἐπειδὴ τὸ Ἄ μ υ λ ο ν εἶναι, τρόπον τινά, τὸ ἄνθος τοῦ ἀλεύρου, πιθανόν ὅτι καθ' ὁμοίωσιν καὶ τὸ ἄνθος τοῦ γαλακτος ὠνομάσθη Ἀ μ ῦ λ η ἢ Ἀ μ ῦ λ α.

Ὠνομάζαν ἔτι Σηλυκῶς Ἄ μ υ λ ο ν εἶδος τῆς πλακοῦντος (tourte).

Ἐπειτ' ἐπέισφερε τὰς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας,

λέγει ὁ Ἀριστοφάνης (Εἰρ. 1195), ἴσως διότι ἦτον ἀπὸ ἀλευρον ἄμυλον. Ὁ δὲ σχολιαστὴς ἐξηγῶν τὸν στίχον τοῦτον τοῦ Κωμικοῦ, λέγει, « Ἄμυλοι, πλακοῦντές τινες· οἱ δὲ, ζύμη » πλακουντώδης, ὅν νῦν Ἀ μ ῦ λ α τ ὸ ν φασιν. »

Ἀ Ν Ἀ Β Α Θ Ο Σ, ῥηχὸς, ὀλιγόνερος (bas fonds, gué). Ποταμὸς ἀνάβαθος, Πηγὰδιον ἀνάβαθον, Ἀνάβαθρα νερά, τὰ ὁποῖα καὶ ῤηχὰ ἀπλῶς ὀνομάζονται, ὡς δυνατὰ νὰ περασθῶσι μετὰ τοὺς πόδας χωρὶς κίνδυνον.

Λέξις σύνθετος ἀπὸ τὸ Βαθὺς καὶ τὸ στερητικὸν ᾱ, Ἄβαθος (Ἕλλην. Ἀβαθῆς), καὶ μετὰ τὴν ἐπαναδίπλωσιν τῆς στερήσεως, Ἀνάβαθος (Ζ. Α,στερητικόν).

Λέγομεν ὁμοίως καὶ Ἀνάμελος, συνώνυμον τοῦ Ἀμελής, εἶναι καὶ τὰ δύο κατὰ τῶν παλαιῶν τὸ Ἀάατος, Ἀάθικτος, Ἀάπλετος, Ἀάσχετος, συνθεμένα μετὰ δύο στερη-

τικά $\bar{\alpha}$. Ἐπροσθέσαμεν τὸ $\bar{\nu}$ εἰς ἀποφυγὴν τῆς χασμωδίας. Τοιαύτης προσθήκης παραδείγματα παλαιὰ ἔχομεν τὸ Ἀνάεδνος, Ἀνάελπτος, Ἀνάπνευστος. Φέρουν ἀπὸ τὸν Καλλιμάχον (Καλλιμ. ἀποσπασμ. 422) καὶ τὸ Ἀνάγνωστος ἀπὸ τὸ Ἀάγνωστος, ἤγουν Ἄγνωστος (inconnu).

ἈΝΑΒΑΛΛΩ, ὅτι ἔπρεπε νὰ πραχθῆ ἢ νὰ λεχθῆ τώρα, τὸ βάλλω, ἢ τὸ πέμπω εἰς ἄλλην ὥραν (remettre, différer), Ἀναβάλλω εἰς ἄλλον καιρὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀπλῶς Ἀναβάλλω τὸ πρᾶγμα. Τοιαῦται ἀναβολαὶ εἶναι ποτὲ μὲν χρήσιμοι, κάποτε δὲ καὶ ἀναγκαῖαι· προξενοῦν ὁμως πολλάκις καὶ βλάβας, ὅταν γίνονται πλέον ἀπὸ ἀμέλειαν παρά ἀπὸ σκέψιν ὠριμον τοῦ πράγματος. Καὶ τοῦτο μᾶς παραγγέλλει καὶ ὁ Ἡσίοδος (Ἔργ. καὶ ἡμ. 411) λέγων,

Οὐ γὰρ ἐτωσιεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλῆν,
Οὐδ' ἀναβαλλόμενος· μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.
Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄττησι παλαίει.

Τοῦτο μᾶς διδάσκει καὶ ἡ κοινὴ παροιμίᾳ· « Τὸ σημερινόν, μὴ » τ' ἀφίνης αὔριον » Ἄν ἐτόλμα τις νὰ τὸ μεταβάλῃ εἰς τὸ, » Μὴν αὐριάξης τὸ σημερινόν » ἤθελε κερδήσῃ ἢ γλώσσα τὸ Αὐριάξω, λέξιν ὠραίαν, ὅχι μόνον διότι παράγεται ἀβιάστως ἀπὸ τὸ Αὔριον, καὶ ἐρμηνεύει λεκτικῶς τὸ Procrastinare τῶν Ῥωμαίων, ἀλλ' ὅτι διαφέρει σχεδὸν οὐδὲ τίποτε ἀπὸ τὸ Αὐρίζω τῶν παλαιῶν. « Αὐρίζειν . . . τὸ εἰς αὔριον ὑπερτίθεσθαι » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ἈΝΑΒΑΣΜΑ, προζύμιον, Ἑλλ. Ζύμη καὶ Ἄρσις. Τῶν Γάλλων τὸ Levain ἐρμηνεύει κατὰ λέξιν καὶ τὸ Ἀνάβασμα καὶ τὴν Ἄρσιν.

ἈΝΑΒΟΛῆ, ὑπέρθεις (délai). Χωρὶς ἀναβολήν, καὶ Χωρὶς ἀναβολήν καιροῦ (Ζ. Ἀναβάλλω). 2) Ἐμε-

τος, ἐξέραςμα (vomissement). Ἐκαμεν ἀναβολήν, ἤγουν ἐξέρασεν.

ἈΝΑΓΚΑΪΟΝ. Ὑπάγω εἰς τὸ Ἀναγκαῖον (Aller à ses nécessités). Ἀναγκαῖον ἀκόμη λέγεται καὶ τὸ κοπροδόχον ἀγγεῖον. Ζ. Ἀγγεῖον.

ἈΝΑΓΕΛΩ, περιγελῶ, περιπαίζω (se moquer).

ἈΝΑΖΗΤΩ. Ζ. Συμφέρω.

ἈΝΑΘΙΒΑΝΩ. Ζ. Ἀθιβολή.

ἈΝΑΚΑΤΑ (pêle - mêle). Ἑλλ. Ἀναμίξ, Φύρδην. ΘΚ,

Πλούσιες πτωχῆς ἀνάκατα μετὰ τὸ σκηνὴ δεμένες.

Ζ. καὶ Βρύλλα.

ἈΝΑΜΕΛΩ ἢ Ἀμελῶ (négliger). Ζ. Λοκτοπατῶ.

ἈΝΑΝΔΡΑΝΙΣΜΑ (regard) ΘΡ,

Τὸ σεῖσμα καὶ τὸ λύγισμα καὶ τ' ἀνανδράνισμά των,

Τὸ κλίμα τῶν τραχήλου των καὶ τὸ ὑπολύγισμά των.

Ἀπὸ τὸ Ἀνανδρανίζω. Ἄλλοῦ (Ἄτακτ. I, σελ. 112) ἴδαμεν, ὅτι τὸ ἔγραφαν Ἀναντρανίζω, καὶ Ἀνατρανίζω.

ἈΝΑΠΟΔΟΓΥΡΙΖΩ. Ζ. Γυρίζω, ἐνεργ.

ἈΝΑΠΌΤΑΜΟΝ, τὸ πρὸς τὴν πηγὴν μέρος τοῦ ποταμοῦ (le pays d'amont), ΒΧ,

Ἐπίσα τὸ ἀναπόταμον, θελων ἰδεῖν τὸ τέλος·

Τὴν κεφαλὴν τοῦ ποταμοῦ ἐπεθύμουν γνωρίσαι.

Καλὴ λέξις τὸ Ἀναπόταμον (Ἄνω ποταμοῦ). Δὲν εἶναι κακὴ οὐδὲ ἡ μεταφορὰ, Κεφαλὴ τοῦ ποταμοῦ, ἀντὶ τοῦ Πηγὴ (source).

ἈΝΑΣΠΑΣΤΟΚΛΩΝΌΡΙΖΟΣ (Ἑλλην. Προθέλυμνος ἢ πρόρριζος), ἐκβαλμένος σύρριζα. Ζ. ΜΕ ἐγκλιτικ. ἀντωνυμ.

ἈΝΑΣΠΩ (arracher, extirper), ΘΚ,

Ὅτι φοβοῦμαι ταπεινός, μὴ ἀνασπασθῆ ψυχὴ μου.

ΑΝΑΣΤΗΜΑ. Ζ. Ἡλικία.

ΑΝΑΦΕΡΝΩ, λέγω διηγοῦμαι τι εἰς τινά (dire, raconter), ΘΚ,

Λοιπὸν μηδὲν ἀφήσετε τὸν Τοῦρκον νὰ ριζώσῃ
Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅτινε φόβος μέγας,
Τὸ ὑποῖον ποῦ ξεύρετε, καὶ οὐδὲν τὸ ἀναφέρνω.

Σημείωσε πρῶτον τὴν βάρβαρον προσθήκην τοῦν εἰς τὸ Φέρω, ὡς λέγουν καὶ Σύρνω καὶ Φύρνω, ἀπὸ τὸ Σύρω καὶ Φύρω. Ἐπειτα τὸ Μηδὲν ἀντὶ τοῦ Μη, καὶ τὸ Οὐδὲν, ἀντὶ τοῦ Οὔ, ἢ τοῦ σήμερον συνηθεστέρου Δέν.

Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν μεταχειρίζεται ὁ Πλάτων (Τιμ. ἢ περὶ φύσ. σελ. 26) τὸ Ἀναφέρω, « Χθές τε εὐθύς ἐνθένδε » ἀπιῶν πρὸς τοῦσδε ἀνέφερον αὐτά. »

Παρά ταύτην σημαίνει καὶ τὸ Μνημονεύω, ἐνθυμοῦμαι, ἀναγνωρίζω, εἶον, Μόλις σε ἀνέφερα, λέγομεν πρὸς ὅτινα ἐπέρασε πολὺς καιρὸς ἀποῦ δὲν ἴδαμεν, ἤγουν Μόλις σε ἀνεγνώρισα, μόλις ἐνθυμήθην τίς εἶσαι. « Τὴν μὲν οὖν ὄψιν τάνδρος » οὐκ ἀνέφερον » εἶπεν ὁ Ἡλιόδωρος. Ἴδε τὰς εἰς αὐτὸν σημειώσεις (σελ. 334), ὅπου ἔφερα καὶ ἀρχαιότερον παράδειγμα ἀπὸ τὸν Πλούταρχον (Περὶ φυγ. § 17) τὸ « Διὰ τὸ μὴ μνημονεύειν, μηδ' ἀναφέρειν. »

ΑΝΑΧΕΝΤΡΙΖΩ. Ζ. Σακτανίζω.

ΑΝΑΨΗΛΑΦΩ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἐκ δευτέρου ὅ,τι δὲν ἤρα ἢ δὲν ἐκατάλαβα καταρχάς (rechercher, examiner de nouveau). 2) Ἀναψηλαφῶ δίκην ἢ κρίσιν, ἔλεγον οἱ Γραικορωμαῖοι νομικοί, τὸ ἀναθεωρῶ καὶ κρίνω ἐκ δευτέρου τὸ κριθὲν (reviser un procès), καὶ Ἀναψηλάφησιν δίκης ἢ κρίσεως (revision d'un procès). Οἱ Ἕλληες ὠνόμαζαν τὸ ῥῆμα, Ἀναδικάζειν, Ἀναδικάζεσθαι, Παλινδικεῖν, καὶ τὸ πρᾶγμα Ἀναδικίαν ἢ Παλινδικίαν.

Κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην (Σφ. 781) ἔλεγον καὶ Ἀναμασᾶσθαι τὴν δίκην·

————— Καὶ λέγεται γὰρ τουτογί,
Ὡς οἱ δικασαί, ψευδομένων τῶν μαρτύρων,
Μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι.

Ἡ μεταφορὰ δὲν εἶν' ὀλιγώτερον κομψή, παρά τὴν μεταφορὰν τοῦ Ἀναψηλαφῶ. Ἄλλ' ἴσως ἦτο λέξις τοῦ ὄχλου, τὸ Ἀναμασᾶσθαι, καὶ ὄχι τῶν δικαστηρίων· ἢ καὶ τὴν ἐπλασεν ὁ Ἀριστοφάνης, διὰ τὴν κινήσιν τοῦ θεατᾶς εἰς γέλωτα, καταγελῶν τῶν Ἀθηναίων τὸ φιλόδικον, διὰ τὸ ὅποιον ὠνειδίζοντο δικαίως καὶ ἀπὸ τοὺς μὴ χαίρουτας εἰς τὰ γελοῖα. Ζ. Τίποτα.

ἌΝΔΡΑΓΛΩΨ. Ζ. Ποῖοι.

ἌΝΔΡΟΓΥΝΟΝ, σημαίνει ἄνδρα καὶ γυναῖκα ἐνωμένους γαμικῶς. Λέξις ἰδία τῆς γλώσσης μας, καὶ δυσερμηνευτος εἰς ἄλλας γλώσσας διὰ μιᾶς λέξεως, πλὴν ὅταν ἀριθμοῦνται, οἷον Πέντε, ἢ ἕξ ἀνδρόγυνα (cinq ou six ménages). (Ζ. Ἀγκρίζω). Ἐκ τούτου ῥῆμα τρισύνθετον Ἀνδρογυνοχωρίζω (semer la discorde dans un ménage), καὶ ἀπὸ τοῦτο πάλιν ὄνομα, Ἀνδρογυνοχωρισῆς, ὄχι μόνον ὁ χωρίζων ἀνδρόγυνα, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ὅστις ἀγαπᾷ τὴν συκοφαντὴν καὶ τὴν σπειρῆ ζιζάνια (boute-feu). Ἐκ τούτων ἴσως διορθωθῆ τὸ ὅποιον ἐφάνη τόσον παράξενον εἰς τοὺς κριτικούς, τοῦ Ἡσυχίου τοῦτο « ΣΧΙΖΟΓΥΝΑΝΔΡΟΥΣ, τοὺς συκοφάντας. » Εἰς ταύτην τὴν ἀληθῶς ἄπορον λέξιν, δὲν λείπει πλὴν ἓν μόνον ἀκόμη ἦν, ΣΧΙΖΟΓΥΝΑΝΔΡΟΥΣ, διὰ τὴν σημαίνην τοὺς σχίζοντας τὰ ἀνδρόγυνα διὰ τῆς συκοφαντίας. Φέρει ὁ Δουκάγγιος (σελ. 75) ἀπὸ τὸν Νομοκάνονα μαρτυρίαν ταύτην, « Εἴτις ἀνδρόγυνον συκοφαντήσῃ, καὶ αὐτοὺς χωρίσει κ. τ. λ. »

ἌΝΔΡΟΓΥΝΟΧΩΡΙΖΩ. ἌΝΔΡΟΓΥΝΟΧΩΡΙΣΤῆΣ.

Ζ. Ἀνδρόγυνον.

ΑΝΕΓΛΥΤΗ, οἶον (ΘΡ),

Ταῖς κόρες ταῖς ἀνέγλυτες, καὶ ταῖς οἰκοκυράδες.

Καὶ ἄλλος (ΣΣ),

Ἄμετε καὶ μαυλιζετε ὕπανδρες καὶ χηράδες,
Γελάτε ταῖς ἀνέγλυτες καὶ ταῖς νοικοκυράδες,
Καὶ βλέπετε ὅσον ἔχετε ἀπὸ ταῖς πενθεράδες.

Ὁ Δουκάγγιος (σελ. 75) τὸν δεύτερον μόνον στίχον τοῦ ΣΣ. φέρει εἰς τὸ Λεξικόν του, καὶ ἐξηγεῖ τὸ Ἀνέγλυτες, ἀγάμους (non mariées, demoiselles). Περὶ τῆς ἐτυμολογίας (ὡς συνειθίζει τοπλέον) δὲν λέγει τίποτε. Εἶναι, ἂν δὲν λαμβάνωμαι, Ἀνέκλυτος, κατὰ τροπὴν τοῦ κ̄ εἰς τὸ γ̄, ὡς λέγουσιν καὶ Γλυτήρι (dévidoir) ἀπὸ τὸ Ἐκλυτήριο. Ἡ κόρη, ἐνόσω μένει ἄγαμος, εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν γονέων, καὶ τρόπον τινὰ δεμένη εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον, Ἀνέκλυτος, ἦ, ὡς ἔλεγον οἱ παλαιοί· Ἀνέκδοτος, οὐδ' ἐκλύεται ἀπὸ τὴν πατρικὴν ὑποταγὴν, πλὴν ἀφοῦ ἐκδοθῆ εἰς ἄνδρα.

Τὸ Μαυλίζω σημαίνει τὸ παρακινῶ τινὰ δι' ἀπάτης εἰς αἰσχρὰν τινὰ πράξιν (suborner, débaucher), Μοῦ ἐμαύλισε τὴν θυγατέρα, ἤγουν, τὴν ἐμασρόπευσε· Μοῦ ἐμαύλισε τὸν ὑπηρέτην, ἤγουν τὸν ἔκαμε νὰ μ' ἀφήσῃ χωρὶς εὐλογον πρόφασιν. Καὶ ὁ τὰ τοιαῦτα τολμῶν, Μαυλιστής, καὶ ὅταν ὁ λόγος ἦναι περὶ τιμῆς γυναικὸς, Μασροπός. Σήμερον λέγεται Μαυλίζω καὶ μὲ πρόθεσιν ἀνεσραμμένην Ξεμαυλίζω (Ἐκμαυλίζω). Ἡ λέξις εἶναι Ἑλληνική· « Μαυλὶς... ἡ μισθῶ τι ποιῶσα » λέγει ὁ Ἡσύχιος· καὶ « Ματρύλλιον τόπος τῶν πορνεούτων, τουτέστι πορνεῖον, » ὅπου οἱ μασροποὶ, ἤτοι μαυλισαί, διέτριβον· » καὶ, « Μασροπός... ὁ τὰς γυναῖκας ἢ ἄνδρας προσκαλῶν καὶ μαυ- » λίζων, ἢ προαγωγός. »

ἌΝΕΚΔΙΚΗΤΟΣ. Ζ. Ἀγδίκητος.

ἌΝΕΜΗ. Ζ. Καῦχος.

ἌΝΕΜΟΣ, ἀέρος κίνησις (vent). Χορταίνω μὲ ἄνεμον. (Ζ. Μαζώνω). Ὑπάγω εἰς τὸν ἄνεμον (Ζ. Μισεύω).

Λέγομεν ὅχι μόνον Ὑπῆγαν εἰς τὸν ἄνεμον, ἀντὶ τοῦ ἐχάθησαν, ἀπώλεσθησαν, ἐσκορπίσθησαν, ἀλλὰ Τὰ ἐπῆρεν ὁ ἄνεμος, καὶ ἰδιαιτέρως, Ὑπῆγαν ὅλα ἄνεμος τοῦ ἀνέμου. Λέγει ὁ Ἡσαΐας (οζ', 13), διὰ τοὺς παραβάτας τοῦ Θείου νόμου, κατὰ τὴν μετάφρασιν τῶν Ἐβδομήκοντα, « Τούτους γὰρ ἅπαντας ἄνεμος λήψεται, καὶ ἀποίσει καταιγίς. » Φέρει καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Ἡλεκτρ. 1149) τὴν Ἡλέκτραν θρηνοῦσαν καὶ λέγουσαν,

Νῦν δ' ἐλλείποιε ταῦτ' ἐν ἡμέρα μιᾷ
Θανόντα σὺν σοί. Πάντα γὰρ ξυναρπάσας,
Θύελλ' ὅπως, βέβηκας.

ἌΝΗΛΙΚΙΟῦΜΑΙ. Ζ. Ἡλικιόνομαι, καὶ Χαροκοπῶ.

ἌΝΘΗΒΟΛΗ. Ζ. Ἀντιβολή καὶ Καταλόγι.

ἌΝΘΡΩΠΟΣ. Ζῶον λογικόν (homme). Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὑποκείμενος εἰς πολλάς ἀσθενείας, Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὑπόκεινται εἰς τὸν θάνατον. Κατὰ τοῦτο τὸ σημαινόμενον λέγομεν, Ἄνθρωπος εἶναι καὶ αὐτὸς, ἐτί θέλεις νὰ κάμη; ἤγουν ὑποκείμενος εἰς πάθη, εἰς φυσικὰς χρείας καὶ ἀδυναμίας. Αὐτὸς δὲν εἶν' ἄνθρωπος, εἶν' ἄγγελος. 2) Ὅσις διάγει κατὰ τοὺς κανόνας τῆς φρονήσεως τοὺς ἀρμόζοντας εἰς τὸ λογικὸν ζῶον. Ἐκαμεν ὡς ἄνθρωπος· καὶ διὰ τὸν ἐναντίον, Αὐτὸς δὲν εἶν' ἄνθρωπος, εἶναι διάβολος. 3) Τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημασίαν ἔχει, ὅτε συντάσσεται μὲ τὸ Γίνομαι ἢ Εἶμαι. Εἶναι ἄνθρωπος, ἤγουν, διάγει ὡς χρήσιμος καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος.

Ἄκουσον τὰς συμβουλάς μου, ἂν θέλῃς νὰ γενῆς ἄνθρωπος. Οὕτως εἶπεν ὁ Ἀριστοφάνης (Νεφ. 823),

Καὶ σοὶ φράσω πρᾶγμα, ὃ σὺ μαθῶν, ἀνὴρ ἔσει.

Καὶ πάλιν (Ἰππ. 178),

_____ καὶ πῶς ἐγὼ,
Ἄλλαντιπώλης ὦν, ἀνὴρ γενήσομαι;

Καὶ πάλιν (Αὐτ. αὐτόθ. 1254),

_____ καὶ μέμνησ', ὅτι
Ἄνὴρ γεγένησαι δι' ἐμέ, —

ἤγουν, ἐνθυμοῦ, ὅτι ἐγὼ σ' ἔκαμα ἄνθρωπον. 4) συντασσόμενον μὲ ἀπαρέμφατον, σημαίνει, τί εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἰκανὸς νὰ κάμῃ τίς. Δὲν εἶν' ἄνθρωπος νὰ σὲ γελάσῃ, Δὲν εἶν' ἄνθρωπος νὰ εἰπῇ ἐν δι' ἄλλο. Τόπον ἔχει μάλιστα ἡ τοιαύτη σημασία, ὅπου ἡ φράσις εἶναι ἀρνητικὴ, σπανιώτερον εἰς τὴν καταφατικὴν. Παραδείγ. χαρ. λέγεται καὶ τὸ Εἶναι ἄνθρωπος νὰ σὲ γελάσῃ, συχνότερα ὅμως τὸ Εἶναι καλὸς νὰ σὲ γελάσῃ (Ζ. Καλός). 5) Καλὸς ἄνθρωπος, ἤγουν χρησῶν ἡθῶν ἄνθρωπος. Τοῦτο λέγεται καὶ εἰρωνικῶς, Τοιαῦτα ἔκαμεν ὁ καλὸς ἄνθρωπος! Εἰς τὴν κλητικὴν, εἶναι ἀπλῆ προσφώνησις φιλικὴ ἢ πολιτικὴ. Καλὲ ἄνθρωπε, μὴ μὲ ἐνοχλεῖς. 6) Ἄνθρωπος οὐδετιποτένιος ἢ Μηδετιποτένιος. Ἀντί τούτων (ἂν δὲν ἦναι δυνατὸν νὰ λέγωμεν Οὐδετιποτινὸς ἢ Μηδετιποτινὸς, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ Οὐδαμινὸς καὶ Μηδαμινὸς), συγχωρεῖται νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ Οὐτιδανός. 7) Συντάσσεται καὶ μεγενικῶς. Ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἢ Ἄνθρωπος τῆς ψυχῆς του, ἤγουν ἄνθρωπος, ὅστις ἀσκεῖ τὴν ἀρετὴν, διὰ νὰ εὐαρεσῆσῃ τὸν Θεόν, καὶ νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν του. Πολλάκις ἢ

γενική ἰσοδυναμεί με ἐπίθετον. Ἄνθρωπος ἀρετῆς, ἦγουν ἐνάρετος. Ἄνθρωπος μεγάλης φήμης, ἦγουν περίφημος. Αἱ τοιαῦται φράσεις εἶναι ἐλλειπτικαί, κ' ἔχουν ὑπονοητέην ἀναπλήρωσιν. Ἄνθρωπος οἰκεῖος τῆς ἀρετῆς. Ἄνθρωπος οἰκεῖος τῆς μεγάλης φήμης. 8) Ἰσοδυναμεί πολλάκις με τὸ οὐδεὶς ἢ κανείς. Δέν εὔρηκα ἄνθρωπον, ἦγουν οὐδένα (personne).

Εἰς τὴν κλητικὴν λαμβάνεται ὡς προσφώνησις ἀπλῆ, ἑΤί σὲ ἔκαμα, ἄνθρωπε; ἑΤί με λέγεις ἄνθρωπε; ὡς καὶ οἱ Ἕλληνας (Δημοσθέν. Περὶ παραπρ.), « Τί οὖν ἄνθρωπε » λέγεις; »

ἌΝΟΜΙΛΗΤΟΣ (χρδ. Ἀμίλητος), ὅστις δέν ὀμιλεῖ, δέν διαλέγεται (taciturne). 2) ὅστις φεύγει τὴν μ' ἄλλους συνομιλίαν ὑπεροπτικῶς, ὅστις ἔχει « ἀνόμιλον φράσος » ὡς λέγει ὁ Αἰσχύλος (Ἐπτ. ἐπὶ Θήβ. 191) hautain, arrogant. Ἐναντίος ταύτης τῆς διαθέσεως εἶναι ὁ Ὀμιλητικὸς (affable), τὸν ὁποῖον οὕτως ὀρίζει ὁ Ἰσοκράτης (Πρὸς Δημοκικ.), « Ὀμιλητικὸς δ' ἔση, μὴ δύσερις ὦν, μηδὲ δυσάρεστος, μηδὲ » πρὸς πάντα φιλόνηκος κ. τ. λ. » Ἡ λέξις (Ὀμιλητικὸς) εἶναι χρήσιμος γὰρ εἰσαχθῆ εἰς τὴν γλῶσσαν, μ' ὅλον ὅτι ἔχομεν ἀντ' αὐτῆς τὸ Καλομίλητος.

ἌΝΤΑΡΑ. Ζ. Ἐντάρα.

ἌΝΤΙΒΟΛΗ (καὶ χρδ. Ἀθιβολή), συνομιλία δύο ἢ πολλῶν ἀνθρώπων (conversation, entretien). Ἡ λέξις παράγεται ἀπὸ τὸ ῥῆμα Ἀντιβάλλω, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς παλαιούς ἐσήμαινε κυρίως, Ἀντικτυπῶ, ἦγουν βάλλω ἐναντίον ἄλλου, ὅστις μ' ἐκτύπησε. Ὄθεν, ἐπειδὴ εἰς τὴν διάλεξιν καὶ συνομιλίαν οἱ διαλεγόμενοι δίδουν καὶ λαμβάνουν λόγον, ἀκούουν καὶ ἀποκρίνονται, τρόπον τινὰ ἀντικτυποῦνται μετὰ λόγια. Πισθόνει τὴν ἐτυμολογίαν ἡ ῥῆσις τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ (κδ', 17)

« Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι, οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους περι-
» πατοῦντες; »

Ἀπὸ τὸ Ἄντιβολή τῶν παλαιῶν παράγεται τὸ Ἄντιβολῶ, τὸ ὀποῖον, κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον, συνωνυμεῖ μὲ τὸ Συν-τυγχάνω, ἤγουν συναπαντῶ· ἀλλ' ἡμεῖς μεταχειριζόμεθα τὸ κοινῶς λεγόμενον Συντυχαίνω, ἀντὶ τοῦ συμφυσιολῶ καὶ διαλέγομαι (Ζ. Συντυχαίνω). Γίνεται λοιπὸν καὶ ἐκ τούτου φανερόν, ὅτι τὸ Ἀφισολή εἶναι παραφθορὰ τοῦ Ἄντιβολή, κατὰ τροπὴν συνήθη τοῦ τ̄ εἰς τὸ Ϝ (καθὼς λέγομεν καὶ Βάθρακος καὶ Θρέφω, ἀντὶ τοῦ Βάτραχος καὶ Τρέφω), καὶ ἀποβολὴν τοῦ ν̄ ὅταν ἀκολουθῇ τὸ Ϝ, καθὼς Ἄθος ἀπὸ τὸ Ἄθος, καὶ ἄλλα (Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Ν σιχείου). Οὕτως ἔλεγαν οἱ Γραικορωμαῖοι καὶ Ἀφισολή, ἀντὶ τοῦ Ἀμφισολή, ἤγουν Ἀμφισολία (Ἰδ. Δουκάγγ. λέξ. Ἀφισολή).

Ἄν ἔλεγαν Ἀφισολή, ἀντὶ τοῦ Ἄντιβολή, δὲν ἔλεγαν ὅμως καὶ Ἀφισάνω ἢ Ἀφισάλλω, ἀναλόγως, ἀντὶ τοῦ Ἀντιβάλλω, ἀλλ' ἐσχημάτιζαν τὸ αὐτὸ ῥῆμα (βάλλω) μὲ διπλὴν πρόθεσιν, λέγοντες Ἄναφισάνω, ἤγουν Ἄναντιβάλλω.

ἌΝΥΔΡΙΑ, μακρὰ βροχῆς ἔλλειψις (sécheresse). Ἔχομεν παροιμίαν, « Εἰς τὴν ἀνυδρίαν καλὸν εἶναι καὶ τὸ χαλαζιον » παρομοίαν τῆς παλαιᾶς,

Ἄν μὴ παρῇ κρέα, τῷ ταρίχῳ σερκτέον.

ἌΝΥΠΟΜΟΝΟΣ, ὁ μὴ ἔχων ἢ ἢ μὴ ἔχουσα ὑπομονήν (impatient, impatiente). Ζ. Εἶνε.

ἈΞΙΖΩ (valoir), ἀπὸ τὸ Ἑλλην. ἄξιος. Ζ. Καῦχος.

ἈΞΙΝΗ. Σώζεται ἢ λέξις (ἂν καὶ τινὲς τὴν ὀνομάζωσι Μαννάραν, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν manna). Ἔχομεν καὶ τὸ ἀπ'

αὐτὴν σύνθετον, Ἀξινόρυγιον, ὀρθῶς γραφόμενον ἀπὸ τὸν Δουκάγγιον, κακῶς ἀπὸ τὸν Σομαυέραν μετὰθεσιν τῶν σοιχείων, Ἀξινογύρι. Σύγκειται ἀπὸ τὸ Ἀξίνη (hache, Γερμ. Axt.) καὶ Ὀρύσσω (τὸ Σκάπτω), καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν Γύρον. Εἶναι τὸ Ἀξινόρυγιον ἀξίνη ἐπιτηδεῖα καὶ νὰ κόπτη καὶ νὰ σκάπτη.

ἈΠΑΓΩ (s'en aller, partir). ΑΚ,

Ἀπῆγαν ἐκαρτέρησαν οἱ πάντες, ὡς τοὺς εἶπεν.

Ὁ δὲ ποιητὴς ΒΧ,

Ἀντίπερα τοῦ ποταμοῦ ἀπῆγε καὶ ἐσάθην.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς,

Ἀπῆγαν ἤλθασιν αὐταῖς, δις τρίς [τε] καὶ τετράκις.

Σπανιώτερον μεταχειρίζεται τὸ Ὑπάγω,

Ὑπάγετε κινήσατε ἐκείσε πρὸς τὸ πέρα.

Ζ. Παρεκβάλλω.

ἈΠΑΪΡΩ, ἀντὶ τοῦ Ἐπαίρω, χυδ. Ἐπέρνω (prendre), οἶον ΒΧ,

Ἀπείρε (γρ. Ἀπῆρε) τὴν ἀπόφασιν, καὶ πᾶ χώρια καὶ σάθην.

ἈΠΑΛΛΑΓΗ. « Ἀπαλλαγὴν τοῦ βίου » ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸν θάνατον. Οὕτω τὸν ὀνομάζομεν καὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ μόνον Ἀπαλλαγὴν, ἐλλειπτικῶς, καὶ μόνον ἴσως ἐπὶ κατάρας, οἶον, Κακὴ σου ἀπαλλαγὴ! ἤγουν κακὸν νὰ ἦναι τὸ τέλος σοῦ, κακὸν θάνατον νὰ πάθης! Ἡ φράσις εἶναι Ἡπειρωτικὴ.

ἈΠΑΝΤΕΧΩ. ΘΡ,

Καὶ χάσασι τὰ ἐλπίζασι, καὶ κείνα τὰ παντέχαν.

Τὸ Ἀπαντέχω, συνώνυμον τοῦ Προσμένω (attendre), σύγκειται ἀπὸ τὸ Ἐχω καὶ τὸ Ἐπίρρημα Ἀπαντα (κατὰ τὸ

« Ἄναυτα, κάταντα, πάραντα » Ἰλιάδ. ψ', 116), ἤγουν ἀπαντικρὺ
 ςέκω καὶ προσέχω, ὡς κάμνουν ὅσοι προσμένουν, προσέχοντες
 καὶ βλέποντες τὸν τόπον, ὅθεν μέλλει νὰ ἔλθῃ τὸ προσμενόμενον.
 Τοιαύτην ἀρχὴν καὶ γένεσιν ἔχουν καὶ εἰς ἄλλας γλώσσας τὰ δηλω-
 τικά τοῦ Ἀπαντέχω ῥήματα, οἱ Ἕλληνες τὸ ἐσήμαιναν διὰ τοῦ
 συνθέτου Προσδοκῶ, τὸ ὁποῖον κυρίως σημαίνει Προσβλέπω
 καὶ Προσσκοπεύω ποῦ ποτε, ὡς τὸ μαρτυροῦν καὶ πολλὰ ἀπλᾶ,
 οἶον, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, « Δόκησις, σκοπή, ἀπάντησις, ὑπόληψις
 » — Δοκάζει, μένει, ἐπιτηρεῖ, δοκεῖ, προσδοκᾶ — Δοκεύειν,
 » τηρεῖν, φυλάσσειν, ἐπιτηρεῖν, προσδοκᾶν — Δοκεύων
 » ἘΚΔΕΧΟΜΕΝΟΣ. » Καὶ σημείωσε, τὸ Ἐκδέχομαι, ὡς
 συνώνυμον τοῦ Προσδοκῶ, καθὼς καὶ τὸ Προσδέχομαι, τὸ
 ὁποῖον οἱ Ἴωνες ἐπρόφεραν διὰ τοῦ κ, διότι τὸ Δόκω καὶ τὸ
 ἄχρησον Δέκω ἢ Δέχω (ὅθεν τὸ Δέχομαι) εἶναι τῆς αὐτῆς
 γενεᾶς ῥήματα, ὡς ἐσημειώθη καὶ ἀπὸ ἄλλους, Ζ. καὶ Αἶ.

Οἱ Ῥωμαῖοι ἐσήμαιναν τὸ Ἀπαντέχω, διὰ τοῦ Attendo,
 καὶ διὰ τοῦ Exspecto. Τὸ πρῶτον σημαίνει κατὰ λέξιν, Προ-
 στείνω, ἤγουν Τείνομαι πρὸς τὶ καὶ προσέχω εἰς αὐτὸ,
 ὅθεν ἐπλάσθη τῶν Γάλλων τὸ Attendre (Ἀπαντέχω), καὶ τὸ
 Attention (Ῥωμ. Attentio), τὸ σημαῖνον Προσοχή. Τὸ
 δεύτερον (Exspecto), συγγενές τοῦ Aspecto, εἶναι κυρίως
 Ἀποβλέπω, ὅθεν ἐγεννήθη τῶν Ἰταλῶν τὸ, Aspettare, καὶ
 τῶν Ἄγγλων τὸ, to expect.

Οἱ Γερμανοὶ ἐρμηνεύουν τὸ Ἀπαντέχω μὲ τὸ Warten
 (καὶ συνθέτως Erwarten), ἤγουν Βλέπω, παρατηρῶ, φυ-
 λάσσω· ὅθεν ἐγεννήθη, κατὰ τοὺς Ἑτυμολόγους, τῶν Ἰταλῶν τὸ
 Guardare, τὸ σημαῖνον καὶ τὸ βλέπω (Γαλλ. regarder) καὶ
 τὸ φυλάσσω (Γαλλ. garder), καὶ τῶν Ἰσπανῶν τὸ Aguardar
 (Ἀπαντέχω).

Ἀπὸ τὸ Ἀπαντέχω ἔχομεν καὶ ὄνομα Σηλυκόν, τὴν Ἀπαν-

τοχήν (ὡς ἀπὸ τὸ Προσέχω τὴν Προσοχήν), ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Σομαυέρας ἐσημείωσε τὸ ὀλίγον σύνηθες, ἢ καὶ ὄλως ἀσύνηθες, Ἄπαντέκτημα, Ἄπαντέχεμα, ἢ Ἄπαντέξιμον. Ὁ Δουκάγγιος (σελ. 96) μᾶς τὸ ἐφύλαξε, με ταύτην Ἀπολλωνίου τοῦ ἐν Τύρῳ τὴν μαρτυρίαν,

Ὠημένα, θυγατέρα μου, θάρρος μου καὶ ψυχὴ μου,
Τὸ φῶς μου, κ' ἡ ἀγάπη μου, καὶ ἡ ἀπαντοχὴ μου.

Ἡ Ἀπαντοχὴ ἐδῶ σημαίνει τὸ Ἑλληνικὸν Ἀποσροφή, ἤγουν Προσδοκία, ἐλπίς, καταφυγή, ὡς ἀλλοῦ (Ξενοφ. Ἀπομνημ. σελ. 271) ἐσημειώθη.

ἌΠΑΝΤΟΧΗ (attente, espoir, ressource). Ζ. Ἄπαντέχω.

ἌΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΔΩΡΙΚΑ. Ζ. Εἶπα καὶ Θαμπαίνω.

ἌΠΑΡΧΗΣ (dès le commencement). Ζ. Ἦν.

ἌΠΕΖΕΥΩ. Ζ. Ἀποζεῦω, καὶ Ἐμπόριον.

ἌΠΕΙΡΟΝ. Ζ. Ἀπελατική.

ἌΠΕΚΕΙ (ensuite, depuis). Ζ. Καταχανᾶς.

ἌΠΕΛΑΤΙΚΗ. Ὁ ποιητὴς ΒΧ,

Καὶ σύντομα ὁ Βέλθανδρος σύρει τὸ ἀπελατική,
Καὶ εἰς μέγα τὸ ἄπειρον ἐφόρευσε τοὺς δέκα.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς,

Καὶ εἰς τὸ μέγα τὸ ἄπειρον ἐκείνο τὸ φουσάτον
Ἀπελατικὴν ἔσυρεν, τοῦτο οὐ ψεύδομέ το.

Γράφεται Ἀπελατικὴν, Πελατικὴν καὶ Πιλατικὴν, βαρβάρως ὄλα. Ἡ παραγωγή του εἶναι, Ἰππηλατικὸν, ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας Κορύνη, ἀπὸ τοὺς Τούρκους Τοπούζ. Τὸ ἐκρατοῦσαν εἰς χεῖρας οἱ καθαλάρτοι, ὡς χρήσιμον νὰ διευθύνωσι τὸν ἵππον, καὶ κάποτε καὶ νὰ τὸ ρίπτωσι ὡς βέλσος (Ἰδ. Δουκαγγ. σελ. 1143).

ΑΠΕΛΕΚΗΤΟΣ, κυρίως, ἐπίθετον τῶν ξυλων, ὅσα σώζουσι τὸ φλούδιον καὶ τὰς ἄλλας ἀνωμαλίας καὶ τραχύτητας, ὡς ἐκόπησαν ἀπὸ τὸ δένδρον, χωρὶς νὰ πελεκηθῶσι. 2) Μεταφορικῶς, Ἄνθρωπον ἀπελέκητον ὀνομάζομεν τὸν ἀπαιδευτον, τὸν τραχὺν τὰ ἤθη καὶ ἄγριον (Ζ. Ἀγράμματος). Κράντωρ ὁ φιλόσοφος ὠνόμασε καὶ Φωνὴν ἀπελέκητον, τὴν ἀηδὴ καὶ τραχεῖαν φωνήν· « Τραγωδὸν γοῦν ἀπελέκητον εἶπεν ἔχειν » φωνήν, φλοιοῦ μεσῆν· καὶ τινος ποιητοῦ ΣΚΙΦΗΣ μεσοῦς » εἶναι τοὺς σίχους » (Διογέν. Λαετρ. IV, 27.) Ἐμάκρυνα πλέον τῆς χρείας τὴν μαρτυρίαν διὰ τὸ Σκίφης. Οἱ κριτικοὶ τὸ ἐξήγησαν, μικρολογίας, φειδωλίας, τὸ ὁποῖον διζάζω ἀν ἀρμόζη εἰς τὸ σκῶμμα τοῦ Κράντορος. Ἰσως εἶπεν ὁ φιλόσοφος ΣΤΟΙΒῆΣ. Στοιβῆς μεσοὶ σίχοι εἶναι, ὡς ἤθελαν τὸ ἐκφράσειν οἱ Γάλλοι, *des vers pleins de chevilles*, ἔχουν οἱ ἔχοντες λέξεις περιττὰς καὶ ἀχρήστους, διὰ μόνον τὸ μέτρον, ἢ τὸ πάρισον, γραμμένας. Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν ἐμεταχειρίσθη τὴν Στοιβῆν ὁ Ἀριστοφάνης (Βατρ. 1178), ὅπου παράγει τὸν Εὐριπίδην καυχώμενον εἰς τὰ ποιήματά του,

Κἄν που δις εἶπω ταυτὸν, ἢ σοιβῆν ἔδης,
Ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατὰπτυσον.

Τοιαύτην διόρθωσιν προβάλλω, διζάζων ὁμως καὶ περὶ αὐτῆς.

ΑΠΕΜΠΡΟΣ ἢ **Απέμπροσθεν**. Ζ. Ἐμπροσθεν.

ΑΠΕΞΗΛΟΝΩ δύναται νὰ σημάνη καὶ τὸ Ἐξηλόνω (*découdre*), καὶ τὸ τελειώνω τὸ ἔργον τῆς ἐξηλώσεως (*achever de découdre*). Ζ. Ἀποξυλόνω καὶ Ἐξηλόνω.

ΑΠΕΡΑΝΤΟΣ, οἶον ΘΚ,

Θέλει γινῆν ἀπέραντο ποτάμιν αἵματωμένον.

Ἄν ἐνόησε τὸ μὴ δυνατὸν νὰ περασθῆ, ἔπρεπε νὰ γράψῃ

Ἀπέρασον, ἡγουν ἀδιάβατον (qu'on ne peut traverser). Ὅπως ἂν ἦναι, τὸ οὐδέτερον Ἀπέρασον ἢ Ἀδιάβατον, οὐσιαστικῶς λαμβανόμενον, δύναται νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ εἰς ἐρμηνείαν τοῦ Γαλλικοῦ cul-de-sac, ἢ ὡς ἐπρόκρινεν ὁ Βολταῖρος, impasse.

ἈΠΕΡΑΣΤΟΝ οὐδέτ. Ζ. Ἀπέραντος.

ἈΠΕΣΩ (dedans). Ζ. Ἢν.

ἈΠΗΝ ἢ Ἀπήτις, ἀφοῦ (depuis que), ΘΚ,

Ἀπὴν ἢ πόλις ἐχάσθηκεν, ὁ κόσμος ἄς προσέχει·
Ἡλθε καιρὸς, ὦ Βασιλεῦ, νὰ πᾶς κατὰ τὰ ἔθνη.

Καὶ ἄλλος ΣΣ,

Καὶ ἀπήτις φᾶν καὶ παίζουσιν τοὺς ἡῦρα νέους Αὐθέντες.
Καὶ τότε ἀπὴν μισεύσουσιν καὶ ὑπᾶν εἰς τοὺς ἀνέμους.

Τὸ Ἀπὴν (ἀντὶ τοῦ Ἀφοῦ), ἐνδέχεται νὰ ἐφθάρῃ ἀπὸ τὸ, Ἀφ' ἧς, ἔλλειπτ. ἀντὶ τοῦ Ἀφ' ἧς ὥρας ἢ ἡμέρας (ὡς καὶ τὸ Ἀφ' οὔ, εἶναι Ἀφ' οὔ χρόνου), τὸ ὁποῖον ἐμεταβάλλθη ἔπειτα εἰς αἰτιατικὴν, Ἀφ' ἣν, Ἀπὴν, διὰ τὴν ἐπικρατήσασαν συνήθη χρῆσιν τῆς πτώσεως ταύτης ἀντὶ τῆς γενικῆς. Ἐνδέχεται δὲ καὶ νὰ ἐφθάρῃ ἀπὸ τὸ ἰωνικὸν χρονικὸν ἐπίρρημα Ἐπὴν (Ἄττ. Ἐπᾶν). Τὸ δὲ Ἀπήτις πιθανὸν ὅτι καὶ αὐτὸ ἐφθάρῃ ἀπὸ τὸ Ἰωνικὸν Ἀπὸ τῆς, ἀντὶ τοῦ Ἀττικοῦ Ἀφ' ἧς (ὥρας). « Λάρ- » νακα μεγάλην ΤΗΝ αὐτὸς ἔχε » λέγει Ἰωνίζων ὁ Λουκιανός, καὶ μετ' ὀλίγα « Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, Τῆς δὴ πολλὰ » ἔργα » (Λουκιαν. Περί τῆς Συρ. Θ. § 12-14). Ζ. καὶ Συμφέρω.

Ἐνδέχεται ὅμως τὸ Ἀπήτις καὶ νὰ ἐφθάρῃ ἀπὸ τὸ Ἀπέτι (Ἀπὸ ἔτι), ὡς εἶπε καὶ ὁ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. ι, 106) « Ἐξέτι τοῦ » Τὸ ὁποῖον οἱ Ἑβδομήκοντα (Ἰώδ, κ', 4) εἶπαν, « Ἀπὸ τοῦ ἔτι. »

ἈΠΛΛΔΑΝΙ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Δ, σοιχείου.

ἌΠΛΩΝΩ (*étendre, déployer*). Τὸ μεταχειριζόμεθα ἑλλειπτικῶς, ἀντὶ τοῦ Ἀπλόνω τὴν χεῖρα (*porter la main sur*), οἷον ΘΡ,

Μαλώνει καὶ δικάζεται, ἀπλώνει εἰς τὸ βρῶμα,
Ἄρπᾶ καὶ σύρνει σαρκικῶς, βρίζει καὶ μὲ τὸ σῶμα.

Z. Μῖσος.

ἌΠΘ, πρόθ. μὲ γενικήν. Z. Μικρός.

ἌΠΟΓΙΝΟΜΑΙ (*devenir*). 'Τί ἀπέγινε; 2) Τὰ γενόμενα δὲν ἀπογίνονται, ἤγουν, ἀφοῦ γενῶσι, δὲν ἔμποροῦν πλέον νὰ θεωρηθῶσιν ὡς μηδέποτε γενόμενα.

ἌΠΟΔΙΔΩ (καὶ βαρβαρικώτερον ἀποδίνω). Δίδω τὸ χρεωσούμενον. Σοῦ ἀποδίδω τὴν χάριν. Σὲ ἀποδίδω τὰ μ' ἐδάνεισες. 3) Ἀναφέρω, προσάπτω ὡς εἰς αἰτίαν ἢ ἀφορμὴν. Ἀποδίδω ὅσα ἔπαθα εἰς τοὺς ἐχθρούς μου, ἤγουν, Πισεύω ὅτι οἱ ἐχθροὶ μου εἶν' αἰτιοὶ ὅσων ἔπαθα κακῶν. 4) Τελείωνω, λαμβάνω τέλος. Ἀποδίδει κακὰ, καὶ διὰ μιᾶς λέξεως Κακαποδίδει, ἤγουν κακὸν τέλος λαμβάνει. Z. Ἐρημος.

Τῆς δευτέρας σημασίας εἶναι συνεχέστατα παραδείγματα εἰς τοὺς παλαιούς. Εἰς τὴν τρίτην, ἡμεῖς μὲν συνάπτομεν εἰς τὸ ῥῆμα Ἀποδίδω τὸ αἰτιατὸν, ἤγουν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς αἰτίας· ἐκεῖνοι ἐξεναντίας ἐσύναπταν αὐτὴν τὴν αἰτίαν, λέγοντες παραδ. χάρ. Αἰτίαν ἀνατιθέναι τινὸς τινί. Λέγομεν ὁμῶς καὶ ἡμεῖς, Ἀποδίδω τὴν αἰτίαν εἰς σέ, θεωροῦντες τὴν αἰτίαν ὡς ἐνέργειαν τοῦ προσώπου ἢ πράγματος, τὸ ὁποῖον εἶναι αἷτιον.

Τῆς τετάρτης παράδειγμα (Στράβ. III, σελ. 139) τὸ « Ἄλλ' ὁ μὲν [ποταμὸς Τάγος] ἐπ' εὐθείας εἰς τὴν ἐσπέραν » ἀποδίδωσι, » Φαίνεται ὁμῶς ὅτι εἶναι φράσις ἑλλειπτικὴ, ὅταν μάλιστα σημαίνῃ τὸ Ἀποθνήσκω, ἀντὶ τοῦ Ἀποδίδωμι

τὸ χρέος· ὅθεν καὶ κοινῶς λέγομεν, Ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος· ἢ ἀντὶ τοῦ Ἀποδίδωμι τὸ σῶμα, ὡς ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν Τῆ γῆ ἀποδοῦναι τὸ σῶμα (Ξενοφ. Κυρ. παιδ. VIII, 7, § 25).

ἈΠΟΖΕΪΩ, ἢ μᾶλλον Ἀποζεύγω. Ἡ κυρία καὶ πρώτη του σημασία εἶναι, λύω ἀπὸ τὸν ζυγὸν ἵππον ἢ ἄλλο τι κτῆνος (dételer). 2) Καταβαίνω ἀπὸ τὸν ἵππον ἢ τὸ ἀπὸ τοὺς Ἴππους συρόμενον ἀμάξιον, εἰς πανδοχεῖον, οἶκον, ἢ τόπον ἄλλον τινά, δι' ἀνάπαυσιν, ἢ διὰ μονὴν μακροτέραν. Καὶ ἔχει τότε συνώνυμον τὸ Τουρκογραφικὸν Κονεύω, καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Καταλύω. Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν λέγεται τὸ Ἀποζεύγω ἀμεταβάτως, ἢ μᾶλλον ἐλλειπτικῶς τοῦ Ἴππον ἢ Ἴππους, ὡς καὶ τὸ Καταλύω ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς, οἶον (Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. VIII, 1), « Καὶ πλησίον ἦν ὁ σταθμὸς, ἔνθα ἔμελε » καταλύσειν, » ἤγουν ὅπου ἔμελλε νὰ ἀποζεύξῃ ἢ βαρβαρώτερον, Νὰ κονεύσῃ. Ὁ Ὅμηρος ἀναπληρῶνει τὴν ἐλλειψιν λέγων ἐντελῶς (Ὀδυσσ. δ', 28)

— Εἰ σφωῖν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους,

ἀν καὶ τὸ λέγῃ ὡς ἐκ προσώπου τῶν ὑποδεχομένων τὸν ὁδοιπόρον μᾶλλον παρὰ αὐτοῦ τοῦ ὁδοιπόρου. Καταλύω λοιπὸν, εἰς ταύτην τὴν σημασίαν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Ἐπιδημῶ (arriver), ὡς τὸ ἐναντίον, Ἀναξευγνύω (ἤγουν ὑποβάλλω πάλιν εἰς τὸν ζυγὸν), τὸ Ἀποδημῶ (partir): « Ἀναζεύξας, ἀνασρέψας, ὑποσρέψας, ἐκ μεταφορᾶς ἀρμάτων » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ζ. Ξεζεύγω.

ἈΠΟΚΕΙΜΑΙ. Τὸ τρίτον πρόσωπον Ἀπόκειται (il est réservé, destiné). Ζ. Ἰδικός.

ἈΠΟΚΟΡΔΙΖΟΜΑΙ, καὶ τῶνομα, Ἀποκόρδισμα (pandiculation). Λέξις Σηταυρισμένη εἰς τὸν Σομαυέραν,

καὶ ἄγνωστος εἰς τὸν Δουκάγγιον, ταυτόσημος, καὶ πιθανὸν ὅτι καὶ συγγενῆς, τῆς ἑλληνικῆς λέξεως Σκορδινῶμαι, γραφομένης καὶ Κορδινῶμαι (κατὰ τὴν συνήθη πρᾶσθαι ἢ ἀφαίρεσιν τοῦ σ̄ εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν λέξεων), ἐπειδὴ εὐρίσκεται καὶ Κορδίνημα καὶ Σκορδίνημα. « Σκορδιᾶσθαι (λέγει ὁ » Ἡσύχιος), τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν, καὶ σρέφασθαι » μετὰ χάσμης. Γίνεται δὲ τοῦτο περὶ τοὺς ἐγειρομένους ἐξ » ὕπνου, ὅτε χασμῶδεις ὄντες ἐκτείνουσι τὰς χεῖρας· ὅπερ » καὶ περὶ τοὺς ἄλλως πῶς βασανιζομένους καὶ ΔΙΑΣΤΡΕ- » ΦΟΜΕΝΟΥΣ ἘΞΩ ΜΕΛΩΝ γίνεται. » Εἰς τόπον τῶν κεφαλαιογραφημένων, ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 719) γράφει ΔΙΑΣΤΡΕΦΟΜΕΝΟΥΣ ΤΑ ΜΕΛΗ. Ὅπως ἂν ἦναι, νοεῦν, ὅτι τὸ Σκορδίνημα, γεννᾶται καὶ ἀπὸ ἄλλας διαφόρους αἰτίας. Ἐκ τούτων εἶναι ἡ ἀκηδία ἢ ἀνία (ennui), συμβαίνουσα ἀπὸ ἀργίαν, ἢ ἀπὸ δυσαρέστην, ὡς ἦτο τοῦ Δικαιοπλάθου, ὅστις ἐκάθητο μόνος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, προσμένων τὸς ἄλλους πολίτας, καὶ ἀπορῶν πῶς νὰ περάσῃ τὸν καιρὸν, ἕως νὰ συναχθῶσιν ὅλοι (Ἀριστοφάν. Ἄχαρ. 28-31).

Ἐγὼ δ' αἰεὶ πρῶτιστος εἰς ἐκκλησίαν
 Νοςῶν κάθημαι· κάπειτ' ἐπειδ' ὦ μόνος,
 Στένω, κέχνηα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι,
 Ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογιζομαι.

Αἱ πορδαὶ ἐπροστέθησαν κατὰ κωμικὴν ἄθειαν· συνοδεύουν ὅμως κάποτε, ὡς καὶ οἱ σεναγμοὶ, καὶ ἄλλα συμπτώματα, τὸ Σκορδίνημα ἢ τὸν Σκορδινιασμόν, καὶ μάλιστα εἰς ἀρρώστιας τινὰς, καθὼς τὸ παρετήρησεν ὁ Ἱπποκράτης (Ἐπιδημ. II, σελ. 697, VI, σελ. 810. καὶ Περί ἐπικυήσ. σελ. 650. Lind). Τὸ Κέχνηα σημαίνει τὸ χασμῶμαι *bailier*, συνεχέσσειρον, ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἀχώριστον τοῦ Σκορδινήματος ἀκολουθῆμα.

Συνώνυμον τοῦ Ἀποκορδίζομαι, ἔχομεν τὸ Ξηροτα-
νιοῦμαι καὶ τοῦ Ἀποκόρδισμα τὸ Ξηροτάνισμα. Ζ.
Ξηροταννύομαι:

ἈΠΟΚΟΤΑ (témérairement), ΘΚ,

Νὰ δράμετε ἀπόκοτα μὲ φρόνησιν καὶ πράξιν,
Ἐγδίχησιν νὰ ποίσητε τῆς ταπεινῆς τῆς πόλις.

Ζ. Ἀποκοττῶ.

ἈΠΟΚΟΤΤΟΣ, τολμηρὸς (hardi, téméraire) Ζ.

Ἀποκοττῶ.

ἈΠΟΚΟΤΤῶ, Ἀποκοττεύω, ἢ Ἀποκοττίζω. Τολμῶ εἰς
πράγματα κινδυνώδη, καὶ διὰ μιᾶς λέξεως, Ρίψοκινδυνεύω
(hasarder, risquer, aventurer). Ἀπεκόττησε νὰ
πηδήσῃ εἰς τὴν φωτίαν. 2) Ἀπλῶς, τολμῶ (oser). Συγ-
χώρησέ με, ἂν ἀποκοττῶ νὰ σὲ εἶπω τὸ ἐναντίον.

Οἱ Γραικορωμαῖοι ἔλεγον Κοττίζω τὸ κυβεύω, ἤγουν
παίζω τὰ ζάρια (jouer aux dés), καὶ Κόττον ἢ Κοτ-
τισμόν, τὸ παιγνίδιον τῶν ζαρίων, ἢ κύβων, καὶ Κοττία,
αὐτοὺς τοὺς κύβους (dés). Ἀπὸ τὸ Κοττίον ἐσχηματίσθη τὸ
Κότζι, εἶδος παιγνιδίου παρόμοιον τῶν κύβων. Πιθανὸν ὅτι
τῆς αὐτῆς παραγωγῆς (ἂν καὶ σημασίας διαφόρου) εἶναι καὶ τὸ
Κότταβος καὶ τὸ Κοτταβίζω τῶν παλαιῶν, παιγνίδιον,
τὸ ὁποῖον ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν Σικελίαν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὅθεν,
καθὼς ἔλεγον μεταφορικῶς, Κυβεύω, Κύβον ἀναρρίπτω, ἢ,
συνθέτως διὰ μιᾶς λέξεως, Ἀποκυβεύω (compromettre,
aventurer), ἀντὶ τοῦ βάλλω εἰς κίνδυνον, οὕτως ἢ αὐτὴ
μεταφορὰ ἐπέρασε καὶ εἰς τὸ Ἀποκοττίζω.

Ἐνδεχόμενον νὰ νομίση τις τὸ Ἀπόκοττος παραφθορὰν
τοῦ Ἀπόκοπτος (ἀπὸ τὸ Ἀποκόπτω) κατὰ τροπὴν τοῦ πτ
εἰς ττ, ἐπειδὴ καὶ τὸ συνώνυμον τῆς Ἀποκοπτίας ἢ Ἀποτομία

σημαίνει κάποτε τὴν παράλογον τόλμην καὶ ῥίψοκινδυνίαν (Ἰδ. τὰ Ἑλλην. Λεξικ.)· καὶ νὰ τὸ πιθανολογήσῃ μὲ τὸ Ξεκομμένος, τὸ ὁποῖον κακὰ ὁ Δουκάγγιος (σελ. 1013) ἐνόμισε φθοράν τοῦ Ἐξεχόμενος, φέρων παράδειγμα τὸν κακογραφημένον τοῦτον σίχον,

Τὸ πῶς οὐδὲν ἐποίεστε ἀνδρείᾳ καὶ ξεκομένα,

ὅπου τὸ Ξεκομένα (γρ. Ξεκομμένα) σημαίνει μᾶλλον τὸ Ἀποκομμένα, ἢ Ἀπόκοττα. Μ' ὄλον τοῦτο πιθεύω πλέον, ὅτι τὸ Ἀποκοττῶ καὶ τὰ συγγενῆ του ὀνόματα ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὸ Κόττος. Ἰδε καὶ τὰ προσημειωμένα (Ἄτακτ. I, σελ. 305).

ἈΠΟΚΟΤῶ. Ζ. Ἀποκοττῶ.

ἈΠΟΚΡΑΤῶ. Ζ. Ποῖοι.

ἈΠΌΛΥΣΙΣ. Ζ. Σαρμούνιν.

ἈΠΌΜΑΚΡΑΝ ἐπίρρ. (Ἑλλην. Μακρόθεν, de loin). Ἐξω καὶ ἀπόμακραν! Φράσις ἀποτροπιασμοῦ (Dieu éloigne de nous ce malheur! Dieu nous en préserve)!

ἈΠΌΝΗΡΟΣ, ἄκακος (simple, sans malice). Ζ. Καῦχος.

ἈΠΟΞΥΛΌΝΩ. Κακὰ ὁ Σομαέρας τὸ ἐσημείωσεν ὡς συνώνυμον τοῦ Ἐξηλόνω (Ζ. Ἐξηλόνω). Τοῦτο, μὲ δύο προθέσεις ἔπρεπε νὰ γράφεται διὰ τοῦ ἠ Ἀπεξηλόνω, ἀπὸ τὸ Ἥλος (clou). Τὸ δὲ Ἀποξυλόνω μὲ μίαν πρόθεσιν καὶ διὰ τοῦ υ, ἀπὸ τὸ Ξύλον (bois), εἶναι τὸ Ἀποξυλόω τῶν παλαιῶν, σημαῖνον τὸ μεταβάλλω εἰς ξύλον (ὡς τὸ Ἀπολιθόω, μεταβάλλω εἰς λίθον). Τὸ Ἀποξυλόνω ἀμεταβάτ. καὶ μεταφορικ. σημαίνει σκληρύνομαι (se durcir), οἷον Ἀπεξύλωσεν ἀπὸ τὸ κρύος, συνώνυμον τοῦ Ἐπάγωσεν (être gelé). Ὅταν ὁ λόγος ᾖ περι καρπῶν τινῶν, σκληρυνομένων, διότι ἐπέρασαν τῆς ὠριμότητος τὸν καιρὸν, ὅποια, παραδείγματος χάριν, εἶναι τὰ ἀγγούρια (concombres), οἱ καυλοὶ τῶν

μαρουλίων (laitues) και άλλων τοιούτων, μεταχειριζόμεθα πλέον τὸ Ξυλιάζω παρά τὸ Ἀποξυλόνω.

ἈΠΟΣΟΝΩ, ἀπὸ τὸ ἀρχαιότατον Σόω (Ἰλιάδ. ι', 681), παράγεται καὶ τὸ Σόνω τῆς νέας γλώσσης, καὶ τὸ κοινὸν εἰς τὴν παλαιάν καὶ εἰς τὴν νέαν Σώζω. Τὸ σύνθετον Ἀποσόνω, μεταβατ. σημαίνει τὸ τελειώνω τι ὥστε νὰ μὴ τοῦ λείπη τίποτε (compléter)· ὅθεν καὶ τὸ οὕτω τελειωμένον ὀνομάζεται Σωσὸν (complet), ἤγουν ὀλόκληρον. Ἐπειδὴ τὸ ἤρχισες, ἀπόσωσέ το. 2) Μεταγγέλλω, μεταφέρω (rapporter). Ἀποσόνει λόγια, ἢ καὶ Κουβαλεῖ λόγια, λέγομεν, περὶ τοῦ, ὅσις δι' ἐλαφρίαν νοῦ, ἢ καὶ διὰ κακίαν, μεταλέγει ὄσ' ἀκούσῃ, καὶ ῥητὰ καὶ ἄρρητα, παρ' ἄλλων εἰς ἄλλους. Ἐκ τούτου καὶ ἡ παροιμία, « Τῶν φρονίμων τὰ μανδάτα οἱ λολοὶ » τ' ἀποσόνουν. » Ἐδῶ τὸ μεταβατικὸν Ἀποσόνω εἶναι ἀπὸ τὸ ἀμετάβατον Σόνω, τὸ σημαῖνον φθάνω ὅπου σπουδάζω νὰ ὑπάγω, ὡς εἰς τὸν σίχον τοῦτον (παρὰ Δουκαγγ. σελ. 815),

Καὶ μετὰ μέραις ἔσωσε, καὶ σὸ λιμιόνα ΜΠΕΝΗ.

Ὁ Δουκάγγιος ἔφθειρε τὸν σίχον γράψας τρισυλλάβως ΝΑΜΠΕΝΗ. Ἴδου καὶ ἄλλο παράδειγμα ὀλίγον καλῆτερον, ἀπὸ τὸν αὐτὸν ποιητὴν,

Κράζει τὸν Ἀπολλώνιον, λέγει γοργὸν νὰ σώσης,

ἤγουν, νὰ φθάσῃς. Παρόμοια λέγομεν, Ἐσωσα εἰς τὴν Χίον, εἰς τὴν Σμύρνην, ἀπαράλλακτα ὡς οἱ παλαιοὶ διὰ τοῦ μέσου ῥήματος Σώζομαι, οἶον, Σώζεσθαι ἢ Διασώζεσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ φράσις ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὰς ἀπὸ κινδύνους σωτηρίας. Παραδείγματος χάριν, ὅσις σωζόμενος ἀπὸ πόλεμον ἐπέσρεφεν εἰς τὴν πατρίδα του, ἔλεγε, « Ἐσώθην ἢ Διεσώθην εἰς τὴν πατρίδα », ἤγουν ἔφθασα εἰς

τὴν πατρίδα σώος , χωρὶς νὰ φονευθῶ ἢ νὰ αἰχμαλωτισθῶ.

3) Δαπανῶ ἢ φθείρω , ὥστε νὰ μὴν ἀφήσω τί ὑπόλοιπον , Ἀπέσωσα ἢ Ἔσωσα τὸ ψωμίον μου· δός με ἀκόμη ὀλίγον. 4) Ἀμεταβάτως , ἀποφθάνω (arriver) ὡς καὶ τὸ ἀπλοῦν Σόνω , φθάνω· Ἄφοῦ ἀπεσώσαμεν ἢ ἐσώσαμεν εἰς τὴν Κρήτην. Ζ. Σόνω καὶ Σωσός.

ἈΠΟΦΤΙΑΪΖΩ. Ζ. Εὐθειάζω , καὶ Σπασρεύω.

ἈΠΟΧΑΙΡΕΤῶ. Ζ. Περιλαμπάνω.

ἈΠΌΧΑΡΑ. Ζ. Χαρά.

ἈΠΌΧΙ, ἤγουν Ἀπόχιον (τὸ). ΣΦ ,

Καὶ πιάνει σε εἰς δίκτυά της σὰν ψάριν μὲ τ' ἀπόχι.

Ὁ Πλούταρχος (Ποτερ. τῶν ζ. φρονιμ. κ. τ. λ. § 26) τὸ ὀνομάζει θηλυκῶς Ὑποχήν· « Ἀμφιβλήστροις μὲν γὰρ καὶ » ὑποχαῖς κεςρεῖς καὶ ἰουλίδες ἀλίσκονται. » Ὑποχήν, ἀκόμη καὶ ὁ Ὀππιανός (Ἄλιευτ. III, 81), τὴν ὁποίαν ἐξηγῶν ὁ Σχολιαστὴς του, λέγει, « Ὑποχαῖ, κυρίως δίκτυα περιφράττοντα καὶ » ἐπέχοντα τόπους, ἐν αἷς καὶ τὸ ΘΥΝΝΟΝ, ΣΚΟΠΕΪΟΝ » λεγόμενον. » Γράφε μονολεξεί, ΘΥΝΝΟΣΚΟΠΕΪΟΝ. Εἰς δὲ τὰ Γεωπονικά (XX, 25), « Τοσοῦτον ἌΝ ΟΪΣΗΣ » (ΔΓ. ἂν οἴσεις) ὄψον, ὡς μήτε ὙΠΌΣΧΗ, μήτε ἀμφιβλή- » στρο ἄλλων ἐργαζομένων ἠττάσθαι σε » γράφε ἈΝΟΪΣΕΙΣ, καὶ ὙΠΟΧΗ.

ἈΠΌΧΥΣΙΣ τοῦ φεγγαρίου (le déclin de la lune). Ἰδ. Δουκαγγ. λέξ. Μάσραπα.

ἈΠΎΛΩΤΟΣ. Ἐσήμαιεν εἰς τοὺς παλαιούς, κυρίως, ἄφρακτος, χωρὶς πύλην. Ἡμεῖς ἐφυλάξαμεν μόνην τὴν μεταφορικὴν σημασίαν εἰς ταύτην τὴν φράσιν, Ἀπύλωτον εἶμα, ἤγουν εἶμα, τὸ ὁποῖον δὲν σιωπᾷ ποτὲ, ἀλλὰ λαλεῖ ὅ,τι ἔλθῃ εἰς τὴν γλῶσσάν του. Λέγεται διὰ τοὺς πολυλόγους, καὶ μάλις α

τούς ἀρτύνοντας τὴν πολυλογία μὲ τῆς κακολογίας τὸ φαρμάκιον. Παράδειγμα τῆς φράσεως ταύτης ἔχομεν εἰς τὸν Ἀριστοφάνην (Βατρ. 861),

————— αὐθρόδομον,
ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον σόμα.

Σημ. Ἐπειδὴ μεταχειριζόμεθα τὴν φράσιν, Ἀπύλωτον σόμα, καλὸν εἶναι νὰ εἰσάξωμεν εἰς τὰ Λεξικά μας καὶ τὸ Ἀχάλινωτον σόμα, καὶ τὸ Αὐθρόδομος, λέξεις εἰς ὅλους σχεδὸν εὐνοήτους.

ἈΡΑΖΩ. Ζ. Ράσσω.

ἈΡΓΩ (tarder). Ζ. Ἐργήγορα.

ἈΡΙΔΑ, ἀπὸ τὸ Ἑλλ. Ἄρις, ἴδος. Ὁ Σομαυέρας τὸ ἐξηγεῖ Riga (Γαλλ. règle), ἦγουν Κανὼν, ὄργανον χρήσιμον νὰ χαράσῃ γραμμὰς εὐθείας. Καὶ τοῦτο φαίνεται πιθανὸν ἀπὸ τὴν φαινομένην συγγένειαν μεταξὺ τοῦ Ἀρίδα, καὶ τοῦ διὰ τοῦ ᾧ Ἀράδα, τὸ ὅποιον σημαίνει τὴν χαραγμένην ἢ νοουμένην εὐθεῖαν γραμμὴν, οἷον Ἡ ἐπιστολή μου δὲν περιέχει πλὴν τρεῖς ἀράδας, ἦγουν τρεῖς σίχους γραμματίων.

• Μ' ὅλον τοῦτο ἡ χυδαῖκή παροιμία, « Πρώτη Βουκία εἶν' ἄριδα » φανερόν τι πλέον τρυπάνου, παρὰ κανόνας ἔννοιαν, ἐπειδὴ κατὰ λέξιν σημαίνει la première bouchée sert de tarière, καὶ πλησιάζει ὅπωςδήποτε τὴν Γαλλικὴν παροιμίαν, l'appétit vient en mangeant.

Ὅτι μάλιστα πιθανολογεῖ τὴν τοιαύτην σημασίαν εἶναι ἡ ταυτότης τῆς λέξεως μὲ τῶν παλαιῶν τὴν Ἀρίδα. Εἰς ἐκείνους εὐρίσκεται σημαίνουσα καὶ τεκτονικὸν καὶ χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, ἀλλ' ὄχι καθαρὰ ἐξηγημένον. Περί τοῦ τεκτονικοῦ λέγει ὁ Σουΐδας, « Ἄρις, τὸ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον· Καὶ γυράς » ἀμφιδέτους ἀρίδας. Καὶ αὖθις, αἱ τ' ἀρίδες ξυσήρ τε. »

Ὁ δὲ Πολυδεύκης, « Τέκτονος σκεύη, σκέπαρνον, πρίων,
 » σφύρα, τέρετρον, τρύπανον, τρυπανούχος, ἀρίς, ρίνη, πέ-
 » λευς..: Ἐν δὲ τῇ Ὀλυμπίῳ σήλῃ ἀναγέγραπται, Τρύπανα
 » ΤΡΥΠΑΝΙΑΣ ἔχοντα. Ἴσως τὴν ἀρίδα. » Ὁ Στέφανος
 (Θησαυρ. IV, σελ. 530) τὴν ἐξηγεῖ διὰ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ *Scobina* (*grape*), καὶ ἐλέγχεται περὶ τούτου ἀπὸ κριτικὸν
 ἄλλον (*BRUNCK Analect. tom. III, Lect. pag. 181*),
 δυσχυριζόμενον, ὅτι ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Σουίδας φέρει παράδειγμα
 Ἀμφιδέτους ἀρίδας, φαίνεται ὅτι ἀρίς εἶναι ἢ ἀπὸ τοὺς
 τέκτονας ὀνομαζομένη Γαλλισί *Plane*. Μέχρι τούτου περὶ
 τῆς ἀρίδος ὡς τεκτονικοῦ ἐργαλείου. Ὡς χειρουργικὸν, εἶναι
 τὸ Γαλλισί ὀνομαζόμενον *Trépan* (τρύπανον), μὲ τὸ ὁποῖον
 οἱ χειρουργοί, εἰς τὰς πληγὰς τῆς κεφαλῆς, τρυποῦν τὸ κρα-
 νίον, ὁ Ἴπποκράτης τὸ ὀνομάζει (Περὶ τῶν ἐν κεφ. τρωμ.
 § 25 καὶ καθεξ. σελ. 704) ὄχι Ἀρίδα, ἀλλὰ σαφῶς Τρύ-
 πανον, ἢ Πρίονα, διακρίνων δύο εἶδη τρυπάνου, τὸ ὀνομαζό-
 μενον Τρύπανον Περητήριον (Γαλλῆν. Ἐξήγ. λέξ. Περητη-
 ρίῳ), καὶ τὸ τρύπανον τὸ εἰς σχῆμα πρίονος κατασκευασμένον, τὸ
 ὁποῖον καὶ Χαρακτὸν, καὶ Χοινικίδα ὀνόμαζαν. Λέγων,
 ὅτι ἡ Ἀρίς δὲν εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἴπποκράτην, νοῶ ὅτι δὲν τὴν
 ὀνομάζει ὡς χειρουργικὸν ἐργαλεῖον· διότι τὸ φερόμενον ἀπὸ
 τὸν Φοέσιον (σελ. 93) μαρτύριον τοῦ Ἴπποκράτους (Περὶ ἄρθρ.
 § 14, σελ. 770), « Καὶ γὰρ ἂν ἀρίδα ἐλκύσαιεν καὶ πρίονα,
 » καὶ πελεκήσαιεν ἂν, καὶ σκάψαιεν ἂν κ. τ. λ. » σημαίνει τὴν
 τεκτονικὴν ἀρίδα. Οἱ μεταγενέστεροι τοῦ Ἴπποκράτους ἰατροὶ
 ἔδωκαν καὶ εἰς τὸ χειρουργικὸν ἐργαλεῖον τὸ ὄνομα τῆς Ἀρίδος·
 ἀλλ', ὅσον δύναμαι νὰ καταλάβω, σημαίνοντες ὄχι ἀπλῶς τὸ
 τρύπανον (*le trépan*), ἀλλὰ μέρος τοῦ τρυπάνου, τὸ ὀνο-
 μαζόμενον ἀπὸ τοὺς νεωτέρους, Στέφανον (*couronne du*
trépan), ἢ μᾶλλον καὶ αὐτὸ καὶ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ ἐργαλείου,

τὸ λεγόμενον Χεῖρα ἢ Δένδρον (*manche ou arbre du trépan*). Ἴδου καὶ οἱ λόγοι τοῦ Ἡλιοδώρου (*Сосси, Græcor. Chirurg. libr. pag. 93*), ἐνὸς ἀπὸ τῶν παλαιῶν χειρουργῶν, « Ἐπερειδέσθω τῷ κρανίῳ ἢ αἰχμῇ τοῦ τρυ-
 » πάνου... ἔπειτα ἡρέμα τῇ ἀρίδι σρεφέσθω τὸ τρύπανον, ἕως
 » οὔ, ἐγκοπέντος τοῦ ὀστέου, σρηιχθῆ ἢ ἀκμῇ· καὶ τότε μᾶλλον
 » ἢ ἐνέργεια ὀξυτέρα γιγνέσθω, σρεφομένου τοῦ τρυπάνου
 » τῇ ἀρίδι, ἕως ὅτου καταβίβασθῆ ἢ ἀκμῇ εἰς τὴν διπλόην. »
 ἌΡΙΚΟΝ. Ζ. Ἐντάρα.

ἌΡΜΑΘΙΑ, Ὀρμαθιά, ἀπὸ τὸ Ἕλλην. Ὀρμαθός, οἶον, Ἄρμαθιά μαργαριτάρια (*collier de perles*).

ἌΡΜΑΤΑ, ὄπλα στρατιώτου (*armes*) ἀπὸ τὸ Λατινικόν, *Arma*. Ἴδε τὰ περὶ τούτου προσημειωθέντα (*Ἄτακτ. I, σελ. 70-71*), εἰς τὰ ὁποῖα πρόσθετες, ὅτι τὰ ἀπὸ τὸν Ὅμηρον ὀνομαζόμενα, Ὀπλα νηὸς, οἱ Ῥωμαῖοι ὠνόμαζαν *armamenta* (*agres*). Ζ. Ἡμαι.

ἌΡΜΑΤΩΝΩ (*armer*). Ἄρματωμένος (*armé*). Ζ. Κλησουρότοπος, καὶ Μαδεύω.

ἌΡΜΟΖΕΙ, ἀπρόσωπ. (*il convient*). Ζ. Κάνεις.

ἌΡΜΟΣΙΑ, ἄρμος, κλείδωσις, σύνδεσις τῶν ὀσῶν (*articulation*), οἶον (παρὰ Δουκαγγ. λέξ. Γιαίνειν),

Ἐπέψεν εἰς τὸ σπίτι του, καὶ φέραν του βοτάνη,
 Καὶ ἀλείφει τὴν ταῖς ἄρμους, κ' οἶδε καὶ θενά γιάνη.

Συνηθέστερον σήμερον ὀνομάζονται Ἄρμοι, τὰ ἀπὸ τῶν παλαιῶν ὀνομαζόμενα Ἄρθρα. Ἄρμας δὲ ὠνόμαζαν κατὰ τὸν Γαληνὸν, τὰς συναρθρώσεις, ἢ μᾶλλον τὰς ραφάς (*sutures*) τῆς κεφαλῆς. Ὁ δὲ Ἑρωτιανὸς θελεῖ, ὅτι ἡ Ἄρμη, εἰς τὸν Ἱπποκράτην, σημαίνει « πᾶσαν σύνοδον τραυμάτων. » Κακὰ νομίζω, τὸ παροξύνουν καὶ οἱ δύο, ὡς καὶ ὁ Ἡσύχιος· ὀρθό-

τερα γράφεται εἰς τὸ Λεξικὸν τοῦ Σνεϊδέρου Ἀρμή. Τὰς
 ὠνόμαζαν ἀκόμη καὶ Ἀρμονίας, ὡς εἰς τοῦτο τοῦ Ἱππο-
 κράτους (Περὶ ὄστ. φύσ. σελ. 304) τὸ μέρος, ὅπου λαλεῖ περὶ
 τῶν ῥαφῶν τῆς κεφαλῆς· « Τῷ γὰρ ἐγκεφάλῳ κατὰ τὰς
 » ἈΡΜΟΝΙΑΣ ἐνερρίζωκε (γρ. ἐνερρίζωται) πολλὰ καὶ λεπτά
 » φλέβια, καὶ περὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν ἐκτετάρσεται μέχρι τοῦ
 » μετώπου καὶ τῶν κροτάφων. » Πιθανὸν ὅμως (ὡς ὑπωπτεύθη
 ἕνας ἀπὸ τοὺς κριτικούς), ὅτι ἐδῶ εἶχε τόπον τὸ ἈΡΜΑΣ, εἰς
 τὸ ὁποῖον ἐπροσκολλήθη ὡς ἐξήγησις τὸ Ἀρμονίας, ἐπειδὴ εἰς
 κἀνὲν ἄλλο μέρος τοῦ Ἱπποκράτους δὲν εὑρέθη ἀκόμη τὸ Ἀρμή.
 Τὸ Ἐκτετάρσεται σημαίνει, ἐξαπλώνονται καὶ περιπλέκον-
 ται ὡς ταρσός (claie, treillis).

ἈΡΠΑΓΙΟΝ. Ζ. Ἀγγρίφιον.

ἈΡΠΑΖΩ. Ζ. Ἀρπῶ.

ἈΡΠῶ καὶ Ἀρπάζω (Ζ. Ἀπλόνω). Τὸ Ἀρπάζω εἶναι
 ἀρχαῖον, καὶ σύνθητες ἀκόμη τὴν σήμερον· λέγομεν ὅμως καὶ
 Ἀρπῶ (κατὰ συναίρεσιν τοῦ Ἀρπάω) λαβόντες ἀπὸ τὸν
 παρακμάζοντα Ἑλληνισμόν. Οἱ Ἐβδομήκοντα (Ὡσ. ἐ, 14)
 εἶπαν Ἀρπῶμαι, ἀντὶ τοῦ Ἀρπάζομαι.

ἈΡΡΑΜΑΔΑ (fente), ΣΦ,

Τὴν νύκταν ὅπου περπατῆ ἄσχημα ροῦχα βάνη,
 Σταῖς ἀρραμάδες τῶν πορτῶν τὰ μάτια του νὰ βάνη.

Ἴδε τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 98), καὶ τὰς εἰς τὰ
 Ἡλιοδώρου Αἰθιοπικὰ σημειώσεις (σελ. 276).

ἈΡΦΑΝΟΣ. Ζ. Ὀρφανός.

ἈΡΧΕΥΩ καὶ Ἀρχεύγω (commencer), ΘΡ,

Ἀλλὰ καὶ πάλιν σρέφεται ὁ λογισμὸς καὶ ἀρχεύγει.

Ἀρχεύω, καὶ Ἀρχεύγω, ὡς ἔλεγαν καὶ Γυρεύω καὶ
 (βαρβάρως) Γυρεύγω.

ἔλεγαν ἀκόμη, ὡς λέγομεν ἔτι σήμερον, καί,
ἈΡΧΙΖΩ, οἶον πάλιν ὁ αὐτός, ΘΡ,

Διότι τὸ θανατικὸν αὐτὴν αὐτοῦ ἡμέραν
 ἤΡΧΙΖΕΝ ἐσαμάτιζεν μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν χέραν.

Ὁ λόγος εἶναι περὶ τοῦ εἰς τὴν Ῥόδον συμβάντος (1499 ἔτ.)
 θανατικοῦ· περὶ τοῦ ὁποίου ἰσορεῖ ὁ ποιητής, ὅτι ἤρχισε νὰ
 σαματίση, ἤγουν ἔπαυσε, ἀπ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν αὐτοῦ, τοῦ
 ἑορταζομένου δηλαδὴ, τὴν 24 Ἰουνίου, ἀγίου Ἰωάννου.

ἈΡΧΟΝΤΙΣΣΑΙ. Ζ. Νεράδες.

ἈΡΧΟΝΤΟΛΟΓΙΟΝ. Ὄνομα περιεκτικὸν, σημαῖνον τοὺς
 ἐπισήμους (les notables) τῆς πόλεως, οἶον, ΘΚ,

Ποῦ ἦν τὰ βροντολογία σας, ποῦνεν ἡ παρρησία σας;

ἈΡΧΟΝΤΥΝΩ, ἀμετάβ. γίνομαι πλούσιος, πλουταίνω
 (s'enrichir). Ἡ σημασία ἐγεννήθη ἀπὸ σρεβλὰς ὑπολή-
 φεις, τὰς ὁποίας ἔμβασεν εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν Γραικῶν ἡ
 τυραννία. Ἀρχοντύνω κυρίως δὲν σημαίνει παρὰ κάμνω ἄλλον
 ἄρχοντα, ἢ (ἀμεταβάτως), γίνωμ' ἐγὼ Ἄρχων, λαμβάνων ἀξίωμα
 τί, διὰ τοῦ ὁποίου κυβερνῶ ἢ καὶ τυραννῶ ἄλλους· ὅθεν δὲν ἔχει
 κάμμίαν κοινωνίαν μὲ τὸ Πλουτύνω. Ἄλλ', ἐπειδὴ ὅπου δὲν
 κυριεύουν οἱ νόμοι, τὸ ἀργύριον ἔχει καὶ τιμὴν καὶ δύναμιν
 μεγάλην, ὅσιν εὐτυχίση νὰ πλουτήση, γίνεται παρευθὺς καὶ
 αὐτοχειροτόνητος Ἄρχων, καὶ ὀνομάζεται Ἄρχων, διότι δύ-
 ναται νὰ καταδυναστεύσῃ ὡς τύραννος τὸν πένητα. Ἐκ τούτου
 ἔγιναν συνώνυμα τὸ Πλουτύνω καὶ Ἀρχοντύνω.

Ὁ Δουκάγγιος (εἰς τὴν λέξιν Ἀρχοντίειν), μὴ νοήσας τὴν
 βάρβαρον ταύτην σημασίαν, τὸ ἐξήγησε principem agere,
 magnatem esse. Ζ. Ἄρχων.

ἈΡΧΟΣ (commandant, chef, général), οἶον (παρὰ
 Δουκαγγ. λέξ. Καπετάνος),

Ὁ Ῥήγας ἀποπίσω του ἀπέσειλ' ἕναν ἄρχον,
Καὶ καπετάνιον φουμισὸν ἀπ' ὅλους πολεμάρχον.

Κατὰ τὸν τόνον μόνον διαφέρει ἀπὸ τὸ Ἄρχος τοῦ Ὀμήρου
(Ἰλιάδ. β', 233),

————— Οὐ μὲν ἔοικεν,
Ἄρχον ἔόντα, κακῶν ἐπιβασκέμεν νῆας Ἀχαιῶν.

Ἄλλ' ἴσως καὶ ὁ τονισμὸς τοῦ Ἄρχος, εἰς τὸν Ὀμηρον, εἶναι τῶν ἀντιγραφῶν καὶ ὄχι τοῦ Ποιητοῦ. Διότι τὰ τοιαῦτα εἰς ὅς ὀνόματα ἀκολουθοῦν ὡσεπιπολὺ τῶν συγγενῶν καὶ ταυτοσήμων εἰς ὧν ὀνομάτων τὸν τόνον, οἷον, ἀπὸ μὲν τὰ παλαιά, Ἀχυρῶν καὶ (κατὰ τὸν Ἡσύχιον) Ἀχυρὸς, Δρυμῶν καὶ Δρυμὸς, Κευθμῶν καὶ Κευθμὸς, Λάκμων καὶ Λάκμος (ὄρος), Πίων καὶ Πῖος· Σίμων καὶ Σίμος (ὄν. κύρ.)· πλὴν τῶν ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς, οἷον Διπλασίων καὶ Διπλάσιος, Ἐπιλήσμων καὶ Ἐπιλησμος, Ἐπισήμων καὶ Ἐπίσημος. Ἀπὸ δὲ τῆς σημερινῆς γλώσσης, πρῶτον μὲν αὐτὸ τοῦτο τὸ Ἄρχων καὶ Ἄρχος, ἔπειτα τὸ Γέρος ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸ Γέρων, τὸ Δράκος ἀπὸ τὸ Δράκων, τὸ Μάκος, ἀπὸ τὸ Μάκων, δωρικὸν ἀντὶ τοῦ Μήκων (ρανοτ). Λέγομεν ἀκόμη καὶ Χειμὸς ἀπὸ τὸ Χειμῶν (hiver), ἀλλ' εἰς μόνην τὴν αἰτιατικὴν, ὡς εἰς ταύτην τὴν φράσιν, « Χειμὸν καὶ καλοκαίριν » περὶ τῆς ὁποίας, ὡς καὶ περὶ τῆς διπλῆς καταλήξεως εἰς ὅς καὶ ὧν, ἴδε τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 52).

ἌΡΧΩΝ καὶ Ἄρχος, (notable, primat). 2) πλούσιος, οἷον, ΘΚ,

Χάρε καὶ ποῦθρες τὴν ἀξίαν, καὶ ἔχεις τόσην τόλμην·
Οὐδ' ἄρχοντας ἐντρέπεσαι, οὐδὲ πτωχοὺς λυπᾶσαι.

ἌΣ, μόριον δεητικὸν ἢ προσακτικὸν, οἷον, ΘΡ,

Καὶ ἌΣ ἔλθῃ τὸ συμπάθιον σου, τὸ ἔλεος σου ἌΣ φθάσῃ.

Μακρὸν ἤθελ' εἶσθαι γὰ ἐπαναλάβω ὅσα ἐσημείωσα περὶ τοῦ μορίου τούτου (Ἀτάκτ. I, σελ. 98-99).

ἌΣΚΟΥΪΜΑΙ (s'exercer). Ζ. Φαρί.

ἌΣΠΡΆΔΙΟΝ. Ζ. Ἄσπρος.

ἌΣΠΡΟΣ, Λευκός (blanc). Ἐναντίον τοῦ Μαῦρος (noir). Ἄσπρον χρῶμα, Ἄσπραι τρίχες, Ἄσπρα γένεια, Ἄσπρα ὀδόντια, Ἄσπρον πρόσωπον, Ἄσπρος κάτασπρος, ἤγουν μὲ ὑπερβολὴν ἄσπρος, Ἄσπρον ὡς τὸ χιόνιον, ἢ ὡς τὸ γάλα.

Οὐδετέρως καὶ ἑλλειπτικῶς τοῦ Χρῶμα, οἶον, Τὸ ἄσπρον λερώνει γρήγορα. — τοῦ Ροῦχον ἢ Φόρεμα, οἶον Ἦτον ἐνδυμένος ἄσπρα, καὶ διὰ μιᾶς συνθέτου λέξεως, Ἄσπροφορεμένος, Ἄσπροφόρος, ἢ Ἄσπρενδυμένος.

Λέγεται Ἄσπρον τοῦ ὀμματίου, τὸ λευκὸν αὐτοῦ μέρος, τὸ ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοὺς Ἀνατομικοὺς Κερατοειδῆς χιτών. Τὸ ὀνομάζουσι τινὲς καὶ Ἄσπράδι (ἀσπράδιον), ὡς ὀνομάζεσθαι καὶ τὸ ἔσω τοῦ αὐγοῦ λευκὸν μυξῶδες ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον περιέχει τὸν κορκὸν (Ἕλλην. κρόκον), καὶ ἐψενόμενον γίνεται ἔτι λευκότερον.

Ἄσπρον, οὐδετέρως καὶ οὐσιαστικῶς, λέγεται καὶ τὸ λεπτὸν ἀργυροῦν νόμισμα (un blanc). Τρία ἄσπρα κάμνουσι ἓνα παρᾶν. Πληθυντικῶς, Τὰ Ἄσπρα, σημαίνουσι ἀπλῶς ἀργύρια, ἤγουν πᾶν εἶδος ἀργυρίου. Ἔχει πολλὰ ἄσπρα, εἶναι δηλαδὴ πλούσιος.

Ἴσως τὸ Ἄσπρος εἶναι παραφθορὰ τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως Ἄσπιλος, συγκομμένον εἰς τὸ Ἄσπλος, τοῦ ὁποίου ἔτρεψαν ἔπειτα καὶ τὸ λ εἰς ρ, τροπὴν συνηθεσάτην εἰς πολλὰς λέξεις. Ἐδίξασα πολλάκις (ὡς φαίνεται ὅτι ἐδίξασε καὶ ὁ Δουκάγγιος), μήποτε τὸ Ἄσπρα (ἀργύρια) ἐγεννήθη ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ, Asperi nummi· ἀλλ' εἰς ἐκείνους τὸ Asper, ἐσήμαινε τὸ

τραχύς, καὶ *Asperos nummos* ὠνόμαζαν τὰ νεοκομμένα νομίσματα, φυσικὰ τραχύτερα τῶν παλαιῶν, διὰ τὴν ἀτριψίαν των.

Μὲ ἄσπρον πρόσωπον, σημαίνει μεταφορικῶς, μὲ καλὴν, ἔνδοξον καὶ εὐτυχή ἔκδοσιν. Λέγεται μάλιστα εἰς εὐχῆς εἶδος, Πάντα μ' ἄσπρον πρόσωπον! ἤγουν ἄμποτε νὰ εὐτυχῆς εἰς ὅλας σου τὰς ἐπιχειρήσεις! Παρόμοια οἱ Ἕλληνες ἐμεταχειρίζοντο τὸ Λάμπρον μέτωπον (Ἀριστοφάν. Ἰππ. 548),

Ἴν' ὁ ποιητὴς ἀπὴρ χαίρων,
Κατὰ νοῦν πράξας,
Φαῖδρός λάμποντι μετώπων.

ἈΣΠΡΟΣΑΝΙΔΟΝ. Ζ. Ἐμπροδένω.

ἈΣΤΗΡ (étoile). Ζ. Νά.

ἈΣΤΡΑΠΗ, καὶ μετὴν ἀφαίρεσιν τοῦ *α*, Στραπή (éclair), ὡς καὶ τὸ ῥῆμα, Ἀστράπτει καὶ Στράπτει (faire des éclairs). Ὁ Σοφοκλῆς πρῶτος (Οἰδ. Κολ. 1515) ἐτόλμησε τὴν ἀφαίρεσιν,

Στράψαντα χεῖρὸς τῆς ἀνικῆτου βέλη.

Ἐχομεν καὶ παροιμίαν, « Καθαρὸς οὐρανὸς ἀστραπὰς δὲν φοβεῖται » σημαίνοντες, ὅτι ὁ ἀληθῶς τίμιος καὶ καθαρὸς ἀπὸ ἀδικίας ἄνθρωπος δὲν ἔχει νὰ φοβῆται τὰς συκοφαντίας τῶν ἀχρείων ἀνθρώπων.

ἈΣΥΣΤΑΤΟΣ. Ζ. Σύσασις.

ἈΣΧΗΜΙΖΩ. Ζ. Χορταριάζω.

ἌΤΖΑΛΟΣ (mal propre), ΣΦ,

Καὶ κείνος μὰ τὴν μούζαν του μὰ τὴν κακὴν του μοῖραν,
Τὰ ρούχα τοῦ νεν ἄτζαλα, καὶ γέμουσιν τὴν ψύραν.

Τὸ Ἄτσαλος ἢ Ἄτσαλος ἐξηγήθη ἄλλου (Ἄτακτ. I, σελ. 381). Περὶ τοῦ Μούζα (visage barbouillé). Ζ. Μούζα.

ἌΤΥΧΙΑ. Ζ. Σκατόν.

ἌΤΥΧΟΣ (infortuné, malheureux). Ζ. Ἄφ' οὔ, καὶ Κεντῶ.

ΑὔΓΑΤΙΖΩ. Ζ. Εὐγατίζω.

ΑὔΘΑΔΟΣΤΟΜΟΣ. Ζ. Ἀπύλωτος.

ΑὔΘΕΝΤΗΣ. Ζ. Ποῖσε.

ΑὔΘΕΝΤΙΑ, ἐξουσία (puissance). Ζ. Ἡν.

ΑὔΚΡΙΖΟΜΑΙ (écouter), οἶον, Β,

Ἰμάς ὧδε ἐσύναξα, ἵνα με ἀνκρισθῆτε.

εὐρίσκεται καὶ Ἀνκράζομαι, οἶον, ΣΣ,

Καὶ τοῦτο ἐν φανερόν, καὶ ἀνκράσου με νὰ μάθης.

(Ζ. Κοντεύγω). Γράφεται καὶ Ἀνκροῦμαι, καὶ Ἀφικροῦμαι. Ἀναμφίβολον ὅτι εἶναι ἀπὸ τὸ Ἀκροάομαι ἢ Ἀκροάζομαι· ἔμευε νὰ ἐρευνήσωμεν πόθεν ἐγεννήθη τὸ φ ἢ τὸ υ. Πιθανὸν ὅτι εἶναι αὐτὸ τὸ παλαιὸν Ἐπακροῶμαι, τὸ ὁποῖον ἢ βαρβαρότης ἔτρεψεν εἰς τὸ Ἀφακροῶμαι καὶ Ἀφικροῦμαι, ὡς ἐμετάβαλε καὶ τὸ Ἐπίορκος εἰς τὸ Ἀφίορκος (Ζ. Ἀφίορκος).

ΑὔΔῆ (cour). Ὅτι τὸ Ἰταλικὸν corte, καὶ τὸ Γαλλικὸν cour, ἐγεννήθησαν ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ cohors, ἢ cors (γενικ. cortis) εἶναι γνωστὸν εἰς πολλούς. Παρατηρήθη ἀκόμη, ὅτι τὸ cohors τοῦτο ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Χόρτος, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε κυρίως περίβολον (enclos, enceinte), ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν hortus (πάλιν ἀπὸ τὸ χόρτος) τὸ κοινῶς λεγόμενον εἰς ἡμᾶς Περιδῶλιον (jardin). Οὕτως ἐξηγοῦν τοῦ Ποιητοῦ (Ἰλιάδ. λ', 774), τὸ « Ἀύλῆς

» ἐν χόρτῳ » ἀλλὰ προσθέτουν, ὅτι ἐσήμαιεν ὄχι μόνον αὐτὸν τὸν περίβολον ἢ περίφραγμα, ἀλλὰ καὶ τὸ περιφραγμένον, ἦγουν αὐτὸ τὸ χώρημα τῆς αὐλῆς, ὅπου ἐκυλίετο ὁ δυσυχῆς Πρίαμος (Ϊλιάδ. ὦ, 640),

Αὐλῆς ἐν χόρτοις κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.

Διότι εἰς τὴν αὐλὴν ἦσαν καὶ τὰ πρόβατα, καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν σωρευομένη κόπρος, καὶ προσέτι χορτάρια αὐτομάτως φυόμενα καὶ σκεπάζοντα τὸ ἔδαφος. Ἡ διπλῆ λοιπὸν σημασία τοῦ Χόρτου μὲ φαίνεται τῶν γραμματικῶν περιέργια, ὡς τὸ ὑπωπτεύθη καὶ ὁ Εὐστάθιος (σελ. 883), « Αὐλῆς δὲ χόρτον, οἱ μὲν τὸν περι-
 » ορισμὸν φασὶ καὶ τὴν περιοχὴν, οἱ δὲ τὸ χώρημα τῆς
 » αὐλῆς. . . Κάλλιον δὲ εἶπον ἕτεροι, ὅτι, εἰ μὲν χόρτος νοηθῆ
 » τὸ κατὰ χρῆσιν ἀρχαίαν κύκλω περίφραγμα, λέγεται οὕτω,
 » διὰ τὸ μὴ ἐρκίσις, ἀλλὰ χόρτοις τὸ παλαιὸν φράττεσθαι τὰς
 « αὐλὰς, ἢ φυομένοις ἐπίτηδες, ἢ καὶ ξηροῖς τιθεμένοις. Εἰ δὲ
 » τῆς αὐλῆς τὸ χώρημα χόρτος λέγεται, εἴη ἂν τοῦτο, διὰ τὸ
 » ὡς ἐπὶ πολὺ τὰς μεγάλας αὐλὰς χόρτοις ἐν καιρῷ θάλλειν
 » ἐξ αὐτομάτου. » Χόρτος ἄρα εἰς τὸν Ὅμηρον δὲν ἐσήμαινε πλὴν ὅ,τι σημαίνει καὶ εἰς ἡμᾶς σήμερον καὶ αὐτὸ καὶ τὸ ὑποκοριστικὸν τοῦ Χορτάριον (herbe), καὶ ἀκολουθῶς τὴν χορταριασμένην αὐλὴν, ὡς εἶναι φυσικὰ τῶν χωρικῶν αἰ αὐλαί, καὶ ὡς ἦσαν καὶ αὐτῶν τῶν πόλεων, πρὶν εὐρεθῆ ἡ τέχνη τῆς λιθοστρωσίας (pavement). Ἐὰν ὀνομάσθῃ ἔπειτα χόρτος καὶ τὸ περίφραγμα, τοῦτο συνέβη, διότι ἀπὸ χόρτα ἦτο καὶ αὐτὸ συνθεμένον, ἢ μᾶλλον διότι ἐπερίφρασσε χορταριασμένην γῆν. Βεβαιοῦται τοῦτο τρόπον τινὰ καὶ ἀπὸ τὴν κοινὴν παροιμίαν, « Ὅταν διψᾷ ἡ αὐλή σου, νερὸν ἔξω μὴ χύνης. » Εἰς τὰ μεγάλα καύματα ξηραίνεται τῆς αὐλῆς ὁ χόρτος, κ' ἔχει χρεῖαν ποτισμοῦ διὰ καὶ τὰ πρόβατα.

ΑΨΡΙΑΖΩ. Ζ. Αναβάλλω.

ΑΨΡΙΟΝ (demain), ΘΚ,

Με τ' αΨριον με τὸ σήμερον, ἀπὸ τόπον εἰς τόπον,
Ἐξ Ανατολῶν ἐπήδησεν καὶ κάτξεν κ' εἰς τὴν Δύσιν.

Εὐρίσκεται καὶ ΑΨρι εἰς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, ΣΦ,

Καὶ πρὶν ν' ἀφήσῃ λέγω αὐτὸν, ἄλλου γυρεύγει ναύρη,
• Τὸν ἕνα νάχη σήμερον, τὸν ἄλλον νάχη αΨρι.

ΑΨριον, ἀληθῶς οὐδέτερον ὄνομα (ἀπὸ τὸ ΑΨρα), Ὁ καὶ ἡ
ΑΨριος, καὶ τὸ ΑΨριον. Ἐσύγκοψε πρῶτον τὸ ὄ, κατὰ τὴν
συνήθη συγκοπὴν, ἔπειτα, χάριν τοῦ ὁμοιοτελεύτου, ἀπέκοψε
καὶ τὸ ν̄ .

ΑΨΤΗΝ (ἀπὸ τὴν), ΑΨΤὸ (ἀπὸ τὸ). Ζ. Περμαχιόνιον.

ΑΨΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ ΟΨτος. κ. τ. λ. Ζ. Πουγγί.

ἈΦΗΓΟΥΜΑΙ, Διηγοῦμαι, Ἐξηγοῦμαι (raconter, nar-
rer), οἶον, ΒΧ,

Σύντομ' ἀνάσα, λάλει ΜΟΙ, καὶ ἀρηγήσου ΜΕ τα.

(Ζ. καὶ Θέλω). Σημείωσε τὴν μιξοβάρβαρον χρῆσιν τῶν δύο
πτώσεων τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας, εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν,
κ' εἰς τὸν αὐτὸν στίχον.

ἈΦΙΒΟΛΗ, ἀντὶ τοῦ Ἀμφιβολή καὶ τοῦτο ἀντὶ τοῦ συν-
ηθεστέρου Ἀμφιβολία (doute). Ζ. Ἀθιβολή.

ἈΦΙΟΡΚΟΣ, ἀντὶ τοῦ Ἐφίορκος, καὶ τοῦτο πάλιν, ἀντὶ
τοῦ ὀρθοῦ, καὶ σήμερον ἀκόμη συνήθους, Ἐπίορκος (par-
jure), ΑΚ,

Ὅρκον μὴ ποίσης σφαλερὸν, ἀφίορκος μὴ γίνου.

Σημειώσεως ἄξιον, ὅτι τὸ βάρβαρον Ἐφίορκος εἰσεχώρησεν
εἰς τὴν γλῶσσαν ἀπὸ ἔτι τοὺς χρόνους τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου,
ἤγουν ἀπὸ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταστηρίδα, ἐπειδὴ

ὁ τότε ζήσας σοφιστῆς Φρύνιχος τὸ κατὰδικάζει· « Ἐπιόρκους.
 » Τοῦτο διὰ τοῦ π λέγε, Ἐπιόρκους. » Πιθανὸν ὅτι τότε
 μετεβάλλθη καὶ τὸ Ἐπ' ἔτος εἰς τὸ Ἐφέτος· καὶ τὸ Ἐπακρο-
 ῶμαι εἰς τὸ Ἐφακροῶμαι. Ζ. Αὐκρίζομαι.

ἈΦΟΡΜΑΡΗΣ. Ζ. Ῥημάρω.

ἈΦ' ὍΤΙΣ (depuis que). Ζ. Ξένος.

ἈΦ' ὍΤΟΥ (depuis que, dès que), ΒΧ,

Ἀφ' οὔτου ἐσυνέφερον κ' οἱ δύο τὸν λογισμὸν των.

Ζ. Κατούνα.

ἈΦΟῚ. Ζ. Ἀφ' οὔ.

ἈΦ' Οὔ ΚΑΙΡΟῚ (depuis le temps que), ΒΧ,

Ἀφ' οὔ καιροῦ ἐμίχθημεν δέκα ἐπέρασαν μῆνες·

Καὶ τὸ ἐν ἀναμέσον μας κανεῖς οὐδὲν τὸ ξεύρει,

Εἰμὴ τὰ τρία παιδόπουλα καὶ αὐτὴ ἡ Φαιδροκάζα.

Ἐλεγαν καὶ Ἀφ' οὔ, καὶ Ἀφ' ὧν, ἔλλειπτικῶς (dès que),
 οἶον (ΣΣ),

Καὶ ἀφ' οὔ ψοφήσει ἄτυχος, καὶ ἀφ' ὧν ἐξεψυχήσει,

Κροῦν οἱ καμπάνες δυνατὰ, μαζώνονται παπάδες.

Καὶ πάλιν ἄλλος (ΑΚ),

Ἀφ' ὧν δὲ συγερᾶσωσιν καὶ διάβη λίγος χρόνος,

Τότε θωρεῖς καὶ ἀλλάσσωσι, καὶ πᾶσιν πρὸς ἐπίσω.

Σήμερον δὲν εἶν' εἰς χρῆσιν πλὴν τὸ Ἀφ' οὔ, ὡς τὸ γράφουν
 οἱ πλείότεροι διαιρετόν. Ὀλίγοι τινὲς τὸ ἔτρεψαν εἰς ἐπίρρημα
 ἐνώσαντες εἰς μίαν λέξιν, Ἀφ' οὔ, σθηριζόμενοι εἰς τοῦτον τὸν
 λόγον, ὅτι εἰς ὅλας τὰς γλώσσας, οἱ γράφοντες χρεωσοῦν νὰ
 συμφωνῶσι μὲ τὴν γραμματικὴν καὶ μὲ τὸ λεξικὸν καθεὶς τῆς
 γλώσσης του. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν γραμματικὴν, ὡς καὶ ἀπὸ τὰ λεξικά
 μας καὶ ἀπλῶς ἀπὸ τὴν κοινὴν ὁμιλίαν, ἐξωρίσθη τὸ Οὔ, καὶ
 ἀντ' αὐτοῦ γράφομεν καὶ λαλοῦμεν, ΤΟΥ ὍΠΟΙΟΥ· ἄρα,

συμπεραίνουν οί ὀλίγοι οὗτοι, εὐλογώτερον φαίνεται τὸ Ἄφ οὔ παρά τὸ Ἄφ οὔ.

Συγῆράσωσιν, ἀντί τοῦ Συγῆράσωσιν.

Πρὸς ἐπίσω. Σήμερον λέγομεν συνθέτως καὶ διὰ τοῦ $\bar{\sigma}$, Προσοπίσω (en arriere), ἤγουν Πρὸς τὰ ὀπίσω. Τὸ δὲ Ἐμπρὸς ὀπίσω, ἢ Ἐμπροσοπίσω σημαίνει πλέον τὸ Γαλλικὸν sens devant derriere. Τοιοῦτόν τι εἶναι τοῦ Εὐριπίδου (Ἐκάβ. 958), τὸ,

Φύρουσι δ' αὖθ' οἱ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω.

ἌΦ ὨΝ. Ζ. Ἄφ οὔ.

ἌΧ! Ζ. Ἄ! Θαυμασικόν.

ἌΧΑΜΝΙΖΩ. Ζ. Ἀλλάσσω, καὶ Ἀχαμνός.

ἌΧΑΜΝΟΣ. Οἱ Γραικορωμαῖοι ἔλεγον καὶ Ἀχαυνός, καὶ Ἀχαυνίζειν. (Δουκάγγ. λέξ. Κέρομα). Παράγεται ἀπὸ το Χαῦνος μὲ προσθήκην τοῦ πλεοναστικοῦ $\bar{\alpha}$. Ἡ δὲ τροπή τῆς $\bar{\alpha}$ διφθόγγου εἰς τὸ $\bar{\alpha}\mu$, ὁμοιάζει τὴν τροπὴν τοῦ παλαιοῦ Ἐλαύνω εἰς τὸ σημερινὸν Λάμνω. (Ἴδε Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 255).

ἌΧΕΛΩΝΟΚΟΠΟΣ (coupé en forme de tortue).

Ζ. Παπούτζα.

ἌΧΡΗΣΤΟΣ, ἀνωφελής, εἰς οὐδεμίαν χρεῖαν δυνατὸς νὰ συνεργήσῃ (inutile). Τὴν αὐτὴν σημασίαν εἶχε καὶ εἰς τοὺς παλαιούς· « αἱ δὲ εἴκοσι [νῆες] αἱ περιέουσαι ἦσαν ἄχρηστοι » (Ἡρόδοτ. I, 166).

ἌΧΡΙ. Ἰδ. Ράσσω.

ἌΨΑ, ἐπίρρ. ἐγρήγορα (vite), ἀπὸ τὸ Ἕλλην. Αἴψα. Μὴ προπατῆς τόσον ἀψά. 2) τρανά, μεγαλοφώνως (à haute voix), Λάλει ἀψά, νὰ σ' ἀκούω.

ἌΨΕΓΟΣ (sans défaut, à qui on n'a rien à

reprocher). Ζ. Νεράδες. Οἱ Ἕλληνες ἔλεγον Ἀψεγής. Τὸ ἐτρέψαμεν εἰς τὴν ἰσοσύλλαβον κλίσειν, ὡς ἐκλίναμεν καὶ τὸ Ἄβαφος καὶ τὸ Ἄβλαβος, ἀντὶ τοῦ Ἄβαφῆς καὶ Ἄβλαβῆς, καὶ ἄλλα πολλὰ ὁμοίως.

ἈΨΪΔΙΟΝ, (ὑποκοριστικὸν τοῦ Ἀψίς ἰδος *vous*) σημαίνει σήμερον τὸ ἐπάνω μέρος ὄλον τοῦ ὑποδήματος, τὸ σκεπάζον τὸν πόδα (*empaigne*), καὶ ῥῆμα Ἀψιδιάζω, τὸ προσράπτω εἰς τὸν πάτον (*semelle*) τὸ Ἀψίδιον. Ψίδι καὶ Ψιδιάζω τὸ προφέρουν οἱ χυδαῖοι.

ἈΨΟΦΗΤΪ (*sans bruit*). Ζ. Ἐρχομαι.

ἌΨΥΧΟΣ (*inanimé*). Ζ. Νά.

B.

Β στοιχεῖον, μεσολαβεῖ ὡς δίγαμμα, οἶον Παλαβός, ἀπὸ τὸ Πάλαος (Παλαιός), Κούβακας, ἀπὸ τὸ Κόαξ.—ἀντὶ τοῦ δ, Βρωτίδα, ἀπὸ τὸ Ἰδρωτίον, ἢ Ἰδρωτίδιον. Ζήτ. τὰ λοιπὰ, εἰς τὰ Ἄτακτ. I, σελ. 381.

ΒΑΒΑΪ! ἀναφώνημα θαυμασμοῦ ἢ σχετλιασμοῦ. Ζ. Ἄκμι.

ΒΑΓΙΑ. ΒΑΓΙΤΖΑ. Ζ. (Ἀλλάσσω καὶ Ψῆκι).

ΒΑΔΙΣΜΑ. Ζ. Πορπατιζία.

ΒΑΛΛΩ ΚΟΠΟΝ, *se donner de la peine* (Ζ. Ἦν). Βάλλομαι εἰς τί (*s'appliquer à, s'occuper de*). Ζ. Καλακαί.

ΒΑΛΤΟΣ ἢ Βαλτώδης τόπος (*lieu marécageux*). Ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Ἄλσος, δωρικῶς Ἄλτος, ἢ καὶ θηλυκῶς, κατὰ τὸν Πausανίαν (V, 10) Ἄλτις· « Τὸ δὲ Ἄλσος... » παραποιήσαντες τὸ ὄνομα, Ἄλτιν ἐκ παλαιοῦ καλοῦσι » καὶ (V, 11), « Διὰ τὸ ἐλώδες τῆς Ἄλτεως... διὰ τὸ κοινῆ » κάθυγρα πεφυκέναι τὰ ἄλση. » Τοῦτο λοιπὸν τὸ Ἄλτος, μὲ τὸ ἀρχικὸν δίγαμμα, μετεπλάσθη εἰς τὸ ἀρσενικὸν Βάλτος,

ὡς τὸ μαρτυρεῖ καὶ τὸ Γερμανικὸν *Wald*, καὶ τῶν Ῥωμαίων τὸ *Saltus*, τὰ σημαίνοντα δάσος. « Ἄλσεα (λέγει ὁ Ἡσύχιος) » τεμένη, οἱ (ἴσ. ἦ) κάθυγροι καὶ σύμφυτοι λειμῶνες, καὶ » τόποι κατάδενδροι κ. τ. λ. ».

Ἴδε καὶ τὰς εἰς τὸν Πλούταρχον (IV, σελ. 476) καὶ τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτην (σελ. 96) σημειώσεις.

ΒΑΡΔΑΣΑ ἢ Βερδάσα. Εἶδος δαμασκηνῶν μακρυλῶν, οὕτως ὀνομαζομένων εἰς τὴν Χίον, ὅπου πιθανὸν ὅτι ἔμεινεν ἀπὸ τοὺς Γενοσηνσίους, *prugne verdaccie*, δαμασκηνα̂ πρασινωπά, διότι τοιοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸ χρῶμά των (ἴδ. Δουκάγγ. λεξ. Βερντάτζος).

ΒΑΡΥΝΩ, ἐπιβάλλω βάρος (*grever, charger, appesantir.*) 2) μεταφορικ. ἐνοχλῶ (*incommoder, importuner, aggraver*), οἷον Βαρύνω μὲ φόρους, Τὰ πολλὰ φαγητὰ βαρύνουν τὸ στομάχιον, Μὲ βαρύνει ἡ παρουσία του. Ἡ μετοχή, Βαρυμένος. Ζ. Βαρῶ, καὶ Ἰδικός.

ΒΑΡΥΣ, ὅστις ἔχει βάρος (*pesant*). 2) δυσκολοχώνευτος. « Ὁ δὲ καρκῖνος βαρὺς καὶ δύσπεπτος » (Ἄθην. III, σελ. 106). 3) μεταφορικ. σοβαρὸς, σεμνὸς (*grave*), ὡς εἶπε καὶ ὁ Στράβων (XIV, σελ. 649). περὶ τοῦ Μηνοδώρου, « Ἀνὴρ » λόγιος, καὶ ἄλλως σεμνὸς καὶ βαρὺς. » 4) ὀχληρὸς, *fatigant, importun, incommode*).

ΒΑΡῶ, ἔχω βάρος (*peser*). 2) κτυπῶ (*frapper*), Τὸν ἐβάρεσεν εἰς τὴν κεφαλὴν. Καὶ παροιμία « Βάρει ἡμεῖς, » πέσε ἡμεῖς » ἀρμόζουσα εἰς τοὺς ἀνοήτους, ὅσοι θέλοντες νὰ ἐκδικηθῶσι, βλάπτουν πλείοτερον ἑαυτοὺς παρά τοὺς ἐχθροὺς των. Τοῦτο εἶναι ἡ παροιμιώδης « Καθμεῖα νίκη » τῶν παλαιῶν. Ἡ μετοχή, Βαρεμένος, ὡς καὶ τὸ Βαρυμένος (ἀπὸ τὸ Βαρύνω), σημαίνει τὸν ὀχλούμενον καὶ ἀηδιζόμενον ἀπὸ πρᾶγμα τί ἢ πρόσωπον (*ennuyé incommode*). Γυναικα

βαρεμένην λέγομεν τὴν ἐγγασρωμένην (*enceinte*), πλέον κυρίως παρὰ μεταφορικῶς. Οὕτως εἶπε καὶ ὁ Λουκιανὸς (Περὶ τῶν ἐπὶ μισθ. συνόντ. § 34) περὶ σκύλας ἐγγύου, « Βα- » ρύνεται γὰρ ἡ ἀθλία τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ ἐστίν. »

ΒΑΣΑΝΟΝ, θλίψις, στυγερὰ. Πληθ. τὰ Βάσανα, *tourmens, angouisses*. Βάσανοι, θηλυκ. καὶ πληθυντ., τὰ βασανιστήρια, αἱ στυγερῶσαι (*torture, question*) μὲ τὰς ὁποίας ἀναγκάζουσιν τοὺς καταδίκους νὰ ὁμολογήσωσι τὴν ἀλήθειαν οἱ βάρβαροι νόμοι καὶ βάρβαροι ἡγεμόνες.

ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ ὁ ἥλιος, οἶον, ΘΡ,

Διατὶ θωρὴ τὸν ἥλιον καὶ πᾶ νὰ βασιλεύσῃ.

Καὶ αὐτὸς τὰπίσω βιάζεται, βούλεται νὰ τὸν σρέψῃ.

Ἰσθὲν ἐγεννήθη τὸ βαρβαρῶτατον τοῦτο Βασιλεύει, ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ Δύει, ἢ Δύνει, ὅποτε μάλιστα ἐφυλάξαμεν τὸ ἀντικείμενόν του, Ἀνατέλλει; Ἄλλο δὲν ἐμπορῶ νὰ εἰκάσω τὴν ὥραν ταύτην, πλὴν, ἐπειδὴ εἰς τὸν Ἑσπερινόν (*vêpres*), γινόμενον συνήθως πρὸς τὸ ἑσπέρας, καὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ψάλλεται τὸ, « Ὁ κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο » κ. τ. λ., ἢ χυδαίότης, ἀπατηθεῖσα ἀπὸ τὴν συνδρομὴν ταύτην, εἶπεν ὅχι μόνον Βασιλεύει, ἀντὶ τοῦ Δύει ἢ Δύνει (*se coucher*), ἀλλ' ἐσχημάτισε καὶ ῥηματικὸν οὐδέτερον τὸ Βασίλευμα (*le coucher du Soleil*).

ΒΑΣΤΑΓΓΑΡΙΟΣ. ΒΑΣΤΑΓΙΟΝ. Ζ. Βασάζω.

ΒΑΣΤΑΖΩ, καὶ Βαστῶ (ἀπὸ τὸ Βαστάω), κρατῶ εἰς τὰς χεῖρας (*tenir, porter*) (Ζ. Βεργίν). 2) ὑποφέρω, ὑπομένω (*supporter, souffrir*) (Ζ. Καρδιοφλόγησις. 3) φυλάσσω (*garder*) μεταφορικ. οἶον, Μοῦ βασᾶ ἔχθραν. 4) ἀμεταβάτ. διαμένω (*durer, se conserver*), οἶον, Τὰ ἀπίδια δὲν ἐβάσταξαν πολὺ. 5) τολμῶ (*oser*), οἶον Δὲν βασᾶ ἡ καρδία (ἢ ἡ ψυχὴ) μου, νὰ εἶπω,

νά κάμω, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς κατὰ λέξιν φράζεται, *non mi basta l'animo*. Ὅθεν φαίνεται, ὅτι τὸ Ἰταλικὸν *bastare*, παράγεται ἀπὸ τὸ Ἕλλην. Βαστάζειν· οὐδ' εἶχαν λόγον ν' ἀπορήσωσι περὶ τούτου οἱ Ἐτυμολόγοι, ὅποτε μάλιστα καὶ ὁ λεγόμενος εἰς ἡμᾶς Βασταγάριος (*porte-faix*), ὀνομάζεται Ἰταλιστὶ *bastagio*. « Βασταγή, βάρος » λέγει ὁ Ἡσύχιος· ὅθεν ὀνομάζομεν καὶ Βαστάγιον, τὸ σχοινίδιον, (*cordon*), ὅθεν κρέμεται ἢ κρατεῖται τί. 6) Σώζω, δύναμιν, ὑγείαν, περιουσίαν (*se soutenir*), οἶον, Ἄν καὶ ἀρκετὰ ἡλικιωμένος, *βασᾶ* ἢ *βασᾶται* ἀκόμη, Ἐζημιώθη πολλά, *βασᾶ* ὁμως ἀκόμη. Ἐκ τούτου πιθανὸν ὅτι ὠνομάζετο Ἕλλην. καὶ Βάσαξ (*opulent*) ὁ πλούσιος· « Βάσακας, τοὺς πλουσίους καὶ εὐγενεῖς » λέγει ὁ Ἡσύχιος, ὡς ἔχοντας δηλαδὴ μεγάλην δύναμιν. Καλὸν ὄνομα! ἂν μεταχειρίζονται τὴν δύναμιν, ὡς τοὺς παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος (Πρὸς Ῥώμ. ιέ, ι) « Ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα » τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν. » Ἐὰν ὁμως, διότι εἶναι δυνατοί, ἀρπάζωσι τῶν ἀδυνάτων τοὺς κόπους, καὶ τότε Βάστακες ἐμπεροῦν νά ὀνομάζωνται, ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἰούδαν, « Ὅτι κλέπτῃς ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε, καὶ τὰ » βαλλόμενα ἐβάσταξεν » (Ἰωανν. ιβ', 6). 7) Κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην εὐαγγελικὴν ῥῆσιν, τὸ Βασῶ σημαίνει, κρατῶ, σφετερίζομαι (*retenir*) ὅ,τι εἶναι ἄλλων, ἢ χρεωσθεῖται εἰς ἄλλους, οἶον « Μοῦ βασᾶ τὸν οἶκον, τὸ χωράφιον, τὸν μισθόν μου. Μοῦ βασᾶ τὸ ἰδικόν μου.

ΒΕΛΙΓΟΣΤΗ, πόλις ἢ χώρα. Ζ. Ἐμπόριον.

ΒΕΛΟΥΔΟΝ. Ζ. Φαρδύ.

ΒΕΡΓΙΝ, Βεργίον, ὑποκοριστ. τοῦ Βέργα, οἶον, ΒΧ,

Βαστάζων εἰς τὰς χεῖράς [του] τὸ βεργίν ὡς βραβεῖον.

(Ἰδ. Ἄτακτ. Ι, σελ. 275).

ΒΙΟΣ. Ὁ βίος, ἡ ζωὴ (vie). 2) Ὁ βίος καὶ τὸ βίος (les biens, les facultés), ὡς λέγομεν, Ὁ πλοῦτος καὶ τὸ πλοῦτος. Διπλῆν σημασίαν εἶχεν ἡ λέξις καὶ εἰς τοὺς παλαιούς· « Βίος, ζωὴ, περιουσία. » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΒΙΣΤΗΡΩ̄. Ὁ Σομαυέρας, Βιστηρῶ, ὁ δὲ Δουκάγγιος, Βισιρῶ· καὶ κατ' ἄλλους, Βεσηρῶ. Ζ. Ξέραι.

ΒΛΑΣΤΗΜΩ̄. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Τ. σοιχ.

ΒΛΕΨΗΣΙΣ (vue, aspect), ΒΧ,

Μόνον καὶ γὰρ τὴν βλέψῃσιν τὴν ἰδικὴν σου ἄς ἔχω.

Ἐσημείωσε τὴν λέξιν καὶ ὁ Σομαυέρας. Λέγει καὶ ὁ Ἡσύχιος « Βλέψῃσις, βλέψις » ὁ δὲ Πολυδεύκης τὴν πισθόνει μὲ μαρτυρίαν τοῦ Ἀριστοφάνους.

ΒΛΕΨΙΟΣ. Πιθανὸν ὅτι σημαίνει τὸν ἐπιθεωρητὴν (inspecteur), ἢ ἐπιστάτην. Ζ. Μανιόρδος.

Ἀπὸ τὸ ῥῆμα Βλέπω, ῥηματικὸν Βλεπαῖος, ὄνομα κύριον εἰς τοὺς παλαιούς (Ἄθην. VI, σελ. 241), καὶ κατὰ τὴν συνθήκη τροπὴν τῆς διφθογγου αἰ εἰς τὸ ι, Βλεπίος ἢ Βλεπιός. Οὕτως ἐξεχουδαίσθη καὶ τὸ Παλαιός εἰς τὸ Παλιός. Οἱ Αἰολεῖς ἐξεναντίας τρέποντες τὴν διφθογγον εἰς τὸ ᾱ, ἀναδιδάζοντες καὶ τὸν τόνον, ἔλεγον Πάλαος, ἀντὶ τοῦ Παλαιός, καὶ Ἄρχαος, ἀντὶ τοῦ Ἀρχαῖος· οὕτως ἤθελαν εἰπεῖν καὶ Βλέπαος, ἀντὶ τοῦ Βλεπαῖος.

ΒΛΕΨΩ, αἰσθάνομαι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Βλέπει μακρὰν ἢ μακρόθεν, Δὲν βλέπει ὀλότελα, Βλέπει τὸ φῶς, τὴν ἡμέραν, τὸν ἥλιον, Βλέπει καθαρὰ, ἢ θολὰ (voir clair ἢ trouble). 2) Δὲν εἶμαι τυφλός. Ὑποκρίνεται τὸν τυφλόν, ἀλλὰ βλέπει, ὅποτε τὸν συμφέρει. 3) Μεταφορικ. Βλέπει μακρὰν, ἀντὶ τοῦ ἔχει μεγάλην φρόνησιν καὶ διάκρισιν τῶν πραγμάτων. 4) Τὸν βλέπει μὲ

καλόν, κακόν, σραβόν, ἄγριον ὀμμάτιον, ἀντί τοῦ χαίρει ἢ δυσχεραίνει νὰ τὸν βλέπη. 5) Βλέπει τὸ φῶς, ἀντί τοῦ ζῆ· καὶ Ἴδε τὸ φῶς, ἀντί τοῦ ἐγεννήθη. 6) Βλέπει εἰς τὸν ὕπνον του, ἤγουν φαντάζεται κοιμώμενος, ἐνυπνιάζεται, ὀνειρεύεται, καὶ Βλέπει ὄνειρον. 7) Ἴδε πολλά, ἀντί τοῦ ἔχει πείραν πολλῶν πραγμάτων, εἶναι πρακτικὸς, ὡς εἶπεν ὁ Ποιητὴς περὶ τοῦ Ὀδυσσεύς (Ὀδυσσ. α, 3),

Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄσσα, καὶ νόον ἔγνω.

Καὶ τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον ὀνομάζομεν Κοσμογυρισμένον (Ζ. Γυρίζω), ὡς ἐξεναντίας, περὶ τοῦ ἀπείρου λέγομεν, Δὲν ἴδεν ἀκόμη τὸν κόσμον (n'avoir aucune expérience). 8) Βλέπω σημαίνει ἀκόμη τὸ καταλαμβάνω. Ἐν βλέπεις ὅτι σὲ περιπαίξει; ἢ τὸ εἰκάζω (deviner), Βλέπω τοὺς σκοπούς σου. 9) τὸ φροντίζω (soigner). Βλέπε τὴν ὑγείαν σου. Βλέπε νὰ γενῆς ἄνθρωπος, ἢ προσέχω (se garder, prendre garde)· Βλέπε μὴ πέσης, Βλέπε μὴ σε γελάσῃ. Τοιοῦτον εἶναι τὸ « Βλέπετε » ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων » τοῦ Εὐαγγελιστοῦ (Μαρκ. ἡ, 15). 10) τὸ ἀναλαμβάνω ὅ,τι ἐσερήθην, ἢ Ἐπιστρέφω ὅπου ἤμην πρότερον· Νὰ ἴδῃς τὴν ὑγείαν σου! Νὰ ἴδῃς τὴν πατρίδα σου! 11) τὸ προσμένω, ἢ ἀργοπορῶ. Ζητεῖ φανερά νὰ σ' ἀδικήσῃ· Ἐτί βλέπεις πλέον; Ἐτί κάθησαι καὶ βλέπεις; Ἐφυγε χωρὶς νὰ ἴδῃ μὴτ' ἐμπρὸς μὴτ' ὀπίσω. Καὶ μὲ τὴν ἄρνησιν, Δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ ἀναχωρήσω, ἤγουν προσμένω μὲ ἐπιθυμίαν ἀνυπόμονον τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως. Παράδειγμα τούτου τὸ (Ἀπολλων. τοῦ ἐν Τύρ.),

Τὴν ὥραν δὲν ἐβλέπασι τὸ τέρμενο νὰ σώσῃ.

12) Τὸ περιεργάζομαι, ἢ καταγίνομαι εἰς τίποτε. Δὲν βλέπει

παρὰ τί κακὸν νὰ κάμη. Ὁ Ἄριστοφάνης (Λυσιστρ. 1231)
λέγει,

Νῦν μὲν γάρ, ὅτ' ἂν ἔλθωμεν εἰς Λακεδαιμόνα
Νήφοντες, εὐθύς βλέπομεν ὅ,τι ταράζομεν.

13) Ἐποῖα ὀμματια, ἢ Μὲ τί πρόσωπον νὰ τὸν
ἴδω; λέγομεν, ὅταν αἰσχυνώμεθα νὰ ἴδωμεν τινά, ὡς εἶπε καὶ
ὁ Σοφοκλῆς (Οἰδ. Τυρανν. 1371),

Ἐγὼ γάρ οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων
Πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον. —————

14) Τὸ φυλάσσω· Τὸν ἀφῆκα νὰ βλέπη τὸ ἐργασήριον.
15) Καθὼς μὲ βλέπεις, ἢ Καθὼς μὲ βλέπεις καὶ σὲ
βλέπω, λέγομεν, ὅταν θέλωμεν νὰ βεβαιώσωμεν τὴν ἀδυσία
Τὸν ἴδα, σὲ λέγω, καθὼς μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω.
Παρόμοια καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Ἡλέκτρ. 877),

Πάρεστ' Ὀρέξης ἡμῖν· ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ
Κλύουσ' ἐναργῶς, ὡσπερ εἰσορᾶς ἐμέ.

Καὶ εἰς τὸν Εὐριπίδην (Ἑλέν. 116), πρὸς τὴν ἐρωτῶσαν
Ἑλένην,

Εἶδες σὺ τὴν δύσηνον, ἢ κλύων λέγεις;

ἀποκρίνεται ὁ Τεῦκρος,

Ὡσπερ σέ γ' οὐδὲν ἤσσον ὀφθαλμοῖς ὄρω.

16) Βλέπω εἰς πρόσωπα, ἤγουν προτιμῶ ἀδίκως τινά παρ'
ἄλλον, κάμνω προσωποληψίαν. Οἱ Φαρισαῖοι, θέλοντες νὰ
παγιδεύσωσι τὸν Χριστὸν, τὸν ἐπαινοῦν (Ματθ. κβ', 16)
λέγοντες, « Οὐ γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπου. »
17) Βλέπει σημαίνει κάποτε τὸ εἶναι πλούσιος. Ἐλάβεν
ἀρχὴν ἀπὸ τὸν ἀνωτέρω (σελ. 81) ὀνομασθέντα Βλεπαῖον;

Ὁ Βλεπαῖος οὗτος ἦτο τραπεζίτης εἰς τὰς Ἀθήνας, δις μνημονεύομενος ἀπὸ τὸν Δημοσθένην (Κατὰ Μειδ. σελ. 583, καὶ Πρὸς Βοίωτ. σελ. 1023), καὶ τραπεζίτης πλουσιώτατος, περικυκλωμένος ἀπὸ παρασίτους, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸν σύγχρονον καὶ τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ Βλεπαίου κωμικὸν Ἄλεξιν (παρ' Ἀθην. VI, σελ. 241).

Ὁ Κόρυδος οὗτος ὁ τὰ γελοῦ' εἰθισμένος
 Λέγειν, ΒΛΕΠΑΪΟΣ εἶναι βούλεται· νοῦν γ' ἔχων·
 ΠΛΟΥΤΕΪ γὰρ ὁ Βλεπαῖος. —————

Εἰς τὸ ἀνωτέρω (ἀριθμ. 11) παράδειγμα « Δέν βλέπω τὴν ὥραν » κ. τ. λ. » ἡ ἄρνησις (συνήθης ἀκόμη καὶ σήμερον) εἶναι πλεονασμὸς βάρβαρος, τὸν ὁποῖον ματαίως ἴσως ἐσπούδασα ἄλλοτε (Ἑλληνικ. Βιβλιοθήκ. III; κέ) νὰ ἐξηγήσω. Ἐνδεχόμενον νὰ ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀπὸ ἔλλειψιν, καὶ ταύτην βάρβαρον, ἡγοῦν νὰ εἶπαν πρῶτον, « Δέν βλέπω ΠΑΡΑ τὴν ὥραν » ὅχι βαρβάρως· μετὰ τοῦ χρόνου δὲ τὴν πρόοδον, ἀφέθη ἡ πρόθεσις πρῶτον ἀπὸ τοὺς ποιητάς, ἔπειτα ἐκρίθη καὶ ὀλίγελα περιττή.

ΒΟΗΘΩ, καὶ (κατὰ συναίρεσιν) Βουθῶ, ὡς Χρεωστῶ, Χρωστῶ καὶ Χρουστῶ, οἶον, ΑΚ,

Εἶδ'ε καὶ σὺ πολὺ καλὸν ἐποῖκες ἢ καὶ ὀλίγον,
 Καὶ βούθησες τὸν ἄνθρωπον, μὴ τοῦ τὸ ὄνειδίσης.

Καὶ παλαιὰ ἔλεγον οἱ Ἴωνες Βωθέειν, ἀντὶ τοῦ Βοηθέειν, καὶ Βῶσαι, ἀντὶ τοῦ Βοῆσαι, οἶον (Ἡρόδοτ. IX, 23), « Τὴν ἄλλην στρατιὴν ἐπεβώσαντο. Ἐν ᾧ δὲ ὁ πεζὸς ἐβώ » θεε κ. τ. λ. » ἀντὶ τοῦ ἐπεβοήσαντο, καὶ ἐβοήθεε.

ΒΟΡΒΟΛΑΚΑΣ, ἡ Βουρβούλακας (revenant), ὀνομάζεται, ψυχὴ ἀποθανόντος ἐπιστρέφουσα, νὰ ἐνοχλῇ τοὺς ζῶντας. Ὅτι εἶναι ἀπὸ τὸ Μορμολύκη τῶν παλαιῶν, τὸ ἐσημείωσα ἄλλοῦ (Ἡλιοδώρ. Αἰθ. σελ. 5 καὶ 199) εἰς πλάτος.

Ἡ πρόοδος τῆς παιδείας ἐψύχρανε πολὺ τὴν περί τῶν Βορβολάκων πίξιν· μόνος ὁ ὄχλοςπιστεύει ἀκόμη, ὅτι εἰς τοὺς παλαιούς ἐπίστευαν καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν ὅσοι δὲν ἦσαν ὄχλος. Κατὰ τὸν Πλάτωνα (Φαιδων. σελ. 81), αἱ μολυσμέναι ἀπὸ παντοδαπᾶς κακίας ψυχαὶ γίνονται Βορβόλακες, « Ὡφθη ἅττα ψυχῶν σκιοειδῆ φαν- » τάσματα, οἷα παρέχονται αἱ τοιαῦται ψυχαὶ εἶδωλα, αἱ μὴ » καθαρῶς ἀπελευθεῖσαι, ἀλλὰ τοῦ ὄρατοῦ μετέχουσαι. »

ΒΟΤΑΝΗ, Σηλυκ. καὶ Βοτάνιον, οὐδετέρ.

Εἰς ταῖς πληγαῖς σου, ὡς λέγουσι, δὲν βρίσκεται βοτάνη

Ζ. Γιαίνειν.

ΒΟΥΒΑ, καὶ τὸ πληθυντικὸν Βούβαι (χυδ. Βούβάδες), συνώνυμον τοῦ Κρύπτρα (cachette), καὶ ἐξαιρέτως ὅταν ἦναι ὑπόγειος, ὡς τὸ ἐξηγεῖ καὶ ὁ Δουκάγγιος, « Βούβα, fovea, βόθρος. » Ἦτο Βύη, ἀπὸ τὸ ῥῆμα Βύω (ὡς ἀπὸ τὸ Δύω ἢ Δύη) καὶ μὲ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα, καὶ τὴν συνήθη τροπὴν τοῦ υ εἰς ου καὶ τοῦ η εἰς α, Βούβα. Παρόμοια ὁ Βύας τὸ ὄρνειον (Κοκοβάγια) ὠνομάσθη Λατινιστὶ Bubo μὲ τὴν αὐτὴν προσθήκην τοῦ Δίγαμμα. Τὸ Βύω, κατὰ τοὺς Λεξικογράφους, σημαίνει τὸ Πληρῶ, Κρύπτω, καὶ Φράσσω. Ἐκ τούτων ὁ Βυσὸς ἢ Βυθὸς, τόπος κενὸς καὶ βαθεὺς, ἐπιτήδειος εἰς πλήρωσιν· καὶ τὸ « Βυσοδομεύει... ἀποκεκρυμμένως » βουλεύεται » κατὰ τὸν Ἡσύχιον· καὶ τὸ « Βύειν τὸ στόμα » χρυσίω » τοῦ Κωμικοῦ (Ἄριστοφάν. Εἰρ. 645), ἤγουν νὰ φράξῃ τὸ στόμα κάθενὸς δωροδόκου μὲ χρυσίον, διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἀλήθειαν. Πιθανὸν ὅτι ἐκ τούτου παράγεται καὶ τὸ ἐξῆς Βουβὸς (muet), ὁ ἄφωνος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λαλήσῃ, ὡς νὰ ἦτο φραγμένον τὸ στόμα του.

ΒΟΥΒΟΣ. Εἰς τοὺς Γραικορωμαίους εὐρίσκεται συχνὰ καὶ διὰ τοῦ ω, Βωβός. Ἀπὸ τοῦ Ἡσυχίου τὰς γλώσ-

σας « Βωδός, πηρός » και « Βωδούς, χωλούς » φαίνεται ὅτι ἦτο γενικὸν ὄνομα, ὡς και τὸ Πηρός, σημαῖνον διάφορα πᾶσι τοῦ σώματος. Ὁ αὐτὸς ὁμως Ἡσύχιος ἔχει και « Ἀβῶς, ἀφθογ- » γος. »

ΒΟΥΘΩ. Ζ. Βοηθῶ.

ΒΟΥΛΗ, συμβουλή (conseil). Ζ. Εἰς.

ΒΟΥΛΟΜΑΙ. Ζ. Βασιλεύει.

ΒΟΥΤΙΖΩ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Τ. σοιχ.

ΒΡΑΒΕΪΟΝ. Ζ. Βεργίν.

ΒΡΕΚΤΑ. Ζ. Βρεκτός.

ΒΡΕΚΤΟΣ, μαλακωμένος διὰ νεροῦ ἢ ἄλλου τινὸς ὑγροῦ.

Ἡ χρῆσις του εἶναι διὰ τὰ ξηρὰ ὄσπρια, και ἐξαιρέτως τὰ κοκκία, τὰ ὁποῖα βάλλονται εἰς ὕδωρ, ὅσον χρειάζεται, να τὰ μαλακύνῃ, και να τὰ κάμῃ εἰς βρωσιν ἐπιτήδεια, ἀνέψητα. Βρεκτὰ κοκκία, και διὰ μιᾶς λέξεως, Βρεκτοκόκκια. Οἱ Γραικορωμαῖοι Μοναχοὶ τὰ ὠνόμαζαν και ἀπλῶς Βρεκτὰ, κατ' ἔλλειψιν, τοῦ κοκκία, τὸ ὁποῖον μὴ νοήσας ὁ Δουκάγγιος (App. σελ. 44), τὰ ἐξήγησεν Ἄρτους βρεγμένους.

ΒΡΙΖΩ. Ζ. Ὑβρίζω.

ΒΡΟΤΟΣ, ποιητικῶς, ὁ ἄνθρωπος (homme), Ζ. Νά.

ΒΡΟΥΧΟΎΜΑΙ, ἀπὸ τὸ παλαιὸν Βρυχῶμαι (hurler), οἶον, ΘΚ,

Νά τὸ διαβάζω, να θρηνώ, να κλαίω, να βρουχοῦμι.

ΒΡΥΛΛΑ (fil d'or ou d'argent) ΘΡ,

Τὰ δὲ μιλία ποῦ κρέμονται και τίς να τὰ συγγράφῃ,
Ἀνάκατα με τὰ μαλία νάχουν βρύλλες χρυσάφῃ.

Γράφουν και προφέρουν τὴν σήμερον Μπρίλλα, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Brillare (briller). Μαλία (γρ. Μαλλία), cheveux.

« Μαλλός, τὸ ἔριον, καὶ ἡ καθειμένη κόμη κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΒΡΥΨΗ. Ζ. Φλισκίνα.

ΒΡΩΜΑ, φαγητὸν (mets). Ζ. Ἀπλόνω.

ΒΡΩΜΑ, ἀπὸ τὸ Ἕλλην. Βρωμός ἢ Βρόμος (puanteur). Ζ. Παρ' ὅτι.

ΒΡΩΜΩ (sentir mauvais, puer). Ζ. Χορταριάζω. Βρωμοῦσα. Ζ. Πατοῦσα.

ΒΡΩΤΙΔΑ ἑλ. καὶ Δροτιδίον, οὐδετέρ. κατὰ τὸ Σομαυ-
έραν. Δροτιδία, πληθ. ἀπὸ τὸ Ἰδρωτίδία. Ὁ Ἱπποκράτης
τὰ ὀνομάζει Ἰδρωα (échauboulures) Ἰδ. Πρόδρ. Ἕλλην.
βιβλιοθήκ. σελ. 314.

ΒΥΖΑΝΩ, Ἕλλην. Θηλάζω (téter). Δὲν εἶν' ἀμφιβολία ὅτι
ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ Μυζάω (sucer) τῶν παλαιῶν, κατὰ τρο-
πὴν ὅχι σπάνιον, τοῦ μ̄ εἰς τὸ β̄, ὡς ἐπλάσθη καὶ ἀπὸ τὴν
Χήμην ἢ Χηθάδα, ἢ Ἀχηθάδα, καὶ ἀπὸ τὴν Μορμολύκην
ὁ Βορβόλακας. Ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ὀππιανοῦ (Ἄλιευτ. II,
407) ἐρμηνεύει τὸ Μυζήσας διὰ τοῦ Βυζάσας, καὶ οἱ
Γερμανοὶ μὲ τὴν αὐτὴν λέξιν, saugen, ἐκφράζουσι καὶ τὸ
Βυζάνω, καὶ τὸ Μυζάω, ἀντὶ τοῦ ὁποίου λέγομεν σήμερον Πι-
πιλίζω, ἀπὸ τὸ ἀρχαιότερον Πιπίζω. Τούτου ἡ ἄγνοια
ἐμπόδισε τοὺς κριτικοὺς νὰ νοήσωσι τοῦ Ἡσυχίου τὸ « Ἀνιμά-
» ται, πιπίζει. » Ἄν τῶν ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν ἄλλος τόπος τοῦ
Ἡσυχίου, ὅπου λέγει « Κυνοραῖσαι, κρότωνες, οἱ τοὺς κύνας
» πιπίζοντες » ἤθελαν καταλάβειν, ὅτι δὲν εἶχε χρεῖαν διορθώ-
σεως τὸ Πιπίζει τοῦ πρώτου, διότι σημαίνει ὅτι καὶ ὁ δεύ-
τερος, τὸ Μυζάνω, ἢ τὸ σημερινὸν Πιπιλίζω. Παρὰ τὴν
σημασίαν ταύτην, τὸ Πιπίζω ἐσήμειν' ἀκόμη καὶ φωνὴν ὀρνέων
τινῶν, ἐξαιρέτως τῶν Κοσσύφων, κατ' ὀνοματοποιίαν τοῦ κελ-
δισμοῦ π̄ι, π̄ι, π̄ι, ὡς καὶ ὅταν σημαίνῃ τὸ Μυζῶ, κατὰ μί-

μησιν τοῦ ἤχου , τὸν ὁποῖον ἐκφέρουν τὰ χεῖλη τοῦ μυζῶντος ἢ πιπιλίζοντος. Σημείωσε ἀκόμη, ὅτι δὲν εἶναι βάρβαρος ἢ αὐξήσις τῆς συλλαβῆς $\bar{\lambda}$ εἰς τὸ Πιπιλίζω. Συγχωροῦνται τοιαῦται ἀνωμαλῖαι εἰς τὰς ὀνοματοποιίας, ὡς εἶναι τὸ Βομβῶ, Βομβάζω, Βομβαίνω, Βομβυλιῶ, τὸ Πίπαλις (εἶδος ὀρνέου), καὶ τῶν Ῥωμαίων τὸ τριπλοῦν Ρίρο, Ρίριο, Ρίριλο, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκφράζουν τὸ Ἑλληνικὸν Πιπίζω. Ὁμοίως ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Πίπιο εἰςχημάτισαν ἐκεῖνοι μὲν τὸ Ρίριο, ἢ δὲ συνήθης ἡμῶν γλώσσᾳ τὸ Πιπίνιον (pigeonneau).

Σημειώσιμον ἔτι καὶ τοῦτο, ὅτι τὸ Βυζάνω ἐφύλαξε καὶ τὴν διπλῆν σημασίαν τοῦ παλαιοῦ Θηλάζω, ἐπειδὴ λέγομεν· Τὸ βρέφο ς βυζάνει (téter), καὶ Ἡ παραμάννα βυζάνει (donner à téter).

Ἀπὸ τὸ Βυζάνω παράγεται τὸ Βυζίον, ἂν καὶ ἀναλογικῶς τοῦτο ἔπρεπε νὰ γεννήσῃ τὸ ῥῆμα, ὡς ἀπὸ τὴν Θηλὴν ἔγινε τὸ Θηλάζω.

ΒΥΖΙΟΝ (mamelles, téton), πληθυντ. Τὰ βυζία (le sein) Ζ. Βυζάνω.

ΒΥΘΙΖΩ. Ζ. Βύθος.

ΒΥΘΟΣ. Συνώνυμον τοῦ Βάθος. Τὸ βύθος (fond) λέγομεν οὐδετέρ. (Ζ. Πλοῦτος)· δὲν εἶν' ὅμως ἄχρηστον οὐδὲ τὸ παλαιὸν ἀρσενικόν. Ὁ βυθός. Καὶ ῥῆμα Βυθίζω (submerger, plonger) κυρίως τὸ ἐμβάλλω εἰς βαθὺν νερόν· καὶ Βυθίζομαι, μέσ. ῥῆμ. μεταφορ. τὸ καταφέρομαι εἰς ὕπνον (s'assoupir), καὶ Βύθισμα, ἢ τοιαύτη καταφορὰ (assoupissement). Ζ. καὶ Σταυρός.

Γ.

Γ, στοιχείου πάθη. Ζ. Ἄτακτ. I, σελ. 382.

ΓΑΔΑΡΟΣ. ΓΑΔΟΥΡΟΣΥΝΗ. Ζ. Ἄγνωστος, καὶ Κεφαλαῖς.

ΓΑΪΤΑΝΙ (cordon). Ζ. Πλέκω.

ΓΑΛΗΝΙΖΩ, ῥῆμ. ἐνεργ. (calmer). Ἡ μεταβολὴ τοῦ ἀνέμου ἐγαλήνισε τὴν θάλασσαν. Μεταφορ. Γαληνίζω τὸν θυμὸν, τὴν λύπην, τὰ πάθη. 2), οὐδετέρ. (se calmer), Ἐγαλήνισεν ἡ θάλασσα. Μεταφορ. Ἐγαλήνισεν ὁ θυμὸς, ἡ λύπη, ἡ ψυχὴ, τὸ πρόσωπον, ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ (Ἀριστοφάν. Ἰππ. 646),

Τῶν δ' εὐθέως τὰ πρόσωπα διεγαλήμισεν.

ΓΑΡΔΥΝΑΛΗΣ. Ζ. Μέ.

ΓΑΥΓΙΖΩ, (aboyer), ΣΣ,

Γαμ. . . Κουταγιώτενα, καὶ ὁ σκύλος τῆς γαυγίζει.

Καὶ κλαῖσι τὰ παιδάκια τῆς, καὶ κείνη χαχανίζει.

Κουταγιώτενα εἶναι τὸνομα ἢ τὸ ἐπωνύμιον τινὸς πόρνης.

ΓΕΛΑΣΜΕΝΟΣ, ἀπατημένος, πλανημένος, trompé (Ζ. Κομπόνω). Τὸ Γελῶ ἀντὶ τοῦ, Ἀπατῶ, ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀναισχύντως αἰσθάνονται χαρὰν οἱ ἀπατεῶνες, ὡς καὶ νὰ γελῶσι μετὰ τὴν ἀπάτην, ὡς νὰ ἔπραξαν τι ἀσεῖον, εὐφροσύνης ἄξιον, ὁπότε αὐτοὶ εἶναι ἀξιώτατοι γέλωτος, ἐπειδὴ ἔχασαν τὴν διάκρισιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ὡς λέγει ὁ Θεόγυις (59-60),

Ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν, ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,

οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες, οὔτ' ἀγαθῶν.

Τοῦτο εἶναι τὸ « Ἐπαινεῖται ὁ ἀμαρτωλὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις » τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. »

ΓΕΛῶ. Ζ. Γελασμένους.

ΓΕΜΑΤΟΣ (plein). Ζ. Κεντῶ.

ΓΕΜΩ (être plein). Ὁ Πτωχοπρόδρομος συντάσσει πολ- λάκις τὸ Γέμω μὲ ἀιτιατικὴν οἶον (Ἄτακτ. σελ. 18, στίχ. 84),

Καὶ σὺ κοιμᾶσαι στὸ φαθὶν, καὶ γέμεις καὶ τὰς ψήρας.

Ἐπειδὴ ἐσυνείθισαν νὰ μεταχειρίζωνται ἀντὶ γενικῆς τὴν αἰτιατικὴν, ἀκόλουθον ἦτο νὰ συντάσσωσι μ' αὐτὴν καὶ ὅσα ῥήματα ἐσύντασσε μὲ γενικὴν ἢ ἀρχαία γλῶσσα. Τοῦ Εὐαγγελιστοῦ (Λουκ. ια', 39) τὸ « Γέμει ἀρπαγῆς καὶ πονηρίας, » δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ, Γέμει ἀρπαγὴν καὶ πονηρίαν, καὶ ὅχι ὡς ἐμεταφράσθη, οὔτε νόστιμα, οὔτε πιζᾶ, εἶναι γεμάτον ἀπὸ ἀρπαγαῖς καὶ πονηρίας.

Γέννα τοῦ φεγγαρίου (*nouvelle lune*). Τὸ Γέννα ἰσοδυναμεῖ ἐδῶ μὲ τὸ Γέννησις (*naissance*), καὶ ἦτο σύνηθες εἰς τὴν γλῶσσαν ἀπὸ τοὺς χρόνους τοῦ Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, ἤγουν ἀπὸ τὴν ἐνδεκάτην ἑκατονταετηρίδα (Δουκαγγ. σελ. 243). Παρόμοια ἔλεγον καὶ Χριστοῦ γένναν, τὸ ὁποῖον σήμερον λέγομεν οὐδετ. πληθ. καὶ συνθέτως, τὰ Χριστούγεννα (*noël*). Ὅτε ὁ λόγος εἶναι περὶ γυναικός, τὸ Γέννα σημαίνει εἰς ἡμᾶς τὸ Τόκος ἢ Τοκετός (*accouchement*) τῶν παλαιῶν, οἷον, Ἀπέθανεν εἰς τὴν γένναν.

Εἰς τοὺς Παλαιούς Γένναν ὠνόμαζαν οἱ ποιηταί, ὅτι ἔλεγον οἱ πεζογράφοι, καὶ λέγομεν ἀκόμη σήμερον Γένος, ἢ Γενεάν (*race, lignée*).

ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΣ, ΣΣ,

Λέγουν, ἢ ἀθηντία παρήγγειλε νὰ στέκη σφαλισμένος,
Καὶ νὰ μηδὲν ἀνοιξῶμεν ἄνθρωπον γεννημένον.

Ἄνθρωπον γεννημένον, εἰς τὰς ἀρνητικὰς φράσεις, σφοδρύνει τὴν ἄρνησιν, καὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Μηδ' ὅλως κἀνένα, ὡς καὶ τῶν Γάλλων τὸ *homme vivant*, καὶ *ame vivante*. Τὸ Ἀθηντία σημαίνει τὴν Κυβέρνησιν, τὸ κράτος (*gouvernement*), Τὸ Παρήγγειλε, ἐπρόσαξε (*ordonner, commander*), τὸ Σφαλισμένος, ἀντὶ τοῦ Ἀσφαλισμένος. Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 248.

ΓΕΝΝΗΣΙΣ τοῦ φεγγαρίου. Ζ. Γέννα.

ΓΕΡΆΖΩ. Ζ. Γηράζω.

ΓΕΡΑΜΑ. Ζ. Γηράζω.

ΓΕΡΝΩ. Ζ. Γύρω.

ΓΗΡΆΖΩ ἢ Γηράσκω (vieillir). Ζ. Μία. Λέγουν καὶ Γεράζω. Καὶ ῥηματικὸν, Γέραμα (vieillesse), τὸ γῆρας, ὡς ἔλεγαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Γηραιὸς καὶ Γεραιὸς (vieux). Ἔχομεν καὶ παροιμίαν,

• Τώρα εἰς τὰ γεράματα, μάθε, γέρον, γράμματα,

νουθετικὴν εἰς τοὺς ἐξασθενημένους γέροντας, καὶ τολμῶντας τὰ ὑπὲρ δύναμιν. Οἱ σώζοντες ὁμῶς ἀκόμη ἱκανὸν νοῦν νὰ διδάσκωνται ὅσα δὲν ἐξεύρουν, ἄς ἐνθυμῶνται τοῦ Σόλωνος τὸ

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

ΓΙΑΓΕΡΝΩ. Ζ. Γύρω καὶ Διαγύρω.

ΓΙΑΪΝΕΙΝ, βαρβάρ. ἀντὶ τοῦ Ὑγιαίνειν (guérir, être guéri). Ζ. Ἀρμοσία.

ΓΙΝΟΜΑΙ. ΒΧ,

Ταῦτα ἰδὼν ὁ Βέλθανδρός, ἐξεσηκῶς ἐγίνη.

Ἐσημειώθη διὰ τὸ Ἐγίγη (Ἄτακτ. I, σελ. 335), ἀντὶ τοῦ ὁποίου λέγομεν σήμερον Ἐγινε. Σώζεται καὶ τὸ Ἐξεστηκῶς· συνηθέστερον ὁμῶς εἶναι τὸ Ἐκστατικός.

ΓΙΝΩΣΚΩ (Ζ. Ὄπου). Σήμερον δὲν συνειθίζεται πλὴν εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον καὶ ταύτην τὴν φράσιν, Ὁ Θεὸς τὸ γινώσκει.

ΓΛΕΪΦΩ. Μὲ δίφθογγον τὸ γράφουν καὶ ὁ Δουκάγγιος (σελ. 252) καὶ ὁ Σομαυέρας. Σημαίνει ἀδιζάκτως ὅ,τι καὶ τῶν παλαιῶν τὸ Λείχω (lécher). Μόνη τοῦ χ ἢ τροπὴ εἰς τὸ

φ̄ εἶν' ἀπὸ τὰ σπάνια. Τὸ ἀρχικὸν γ̄ εἶναι ἀποσπάρραγμα τῆς προθέσεως ἘΚ· ἤγουν Γλείφω, ἀπὸ τὸ Ἐκλείχω, ὡς Γλύω ἀπὸ τὸ Ἐκλύω (Ζ. Γλύω), Γδύνω ἀπὸ τὸ Ἐκδύω καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

Ἔχομεν καὶ παροιμίαν· ἹΤίς κρατεῖ μέλι, καὶ δὲν γλείφει τὰ δάκτυλά του; λεγομένην μάλισα σκωπτικῶς περὶ τῶν διοικούντων δημόσια χρήματα, ὡς σφετεριζομένων μέρος ἐξ αὐτῶν, ἢ καὶ κινδυνευόντων νὰ νικηθῶσιν ἀπὸ τὸν πειρασμὸν τῆς σφετερίσεως. Ὁ πειρασμὸς, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶναι φρικτός· καὶ πολλὰ ὀλίγοι τὸν ἀπέφυγαν. Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων ἐφάνη ὁ Ἀρισείδης, ὅσις διοικήσας τοὺς φόρους ὅλης τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἔγλειψε τὰ δάκτυλά του.

ΓΛΥΚΑΪΝΩ. ΓΛΥΚΙΣΜΑ, Ζ. Πουγγί.

ΓΛΥΚΟΠΑΡΗΓΟΡΙΑ. Ζ. Ψυχή.

ΓΛΥΤΗΡΙ, Γλυτήριον, Ἐκλυτήριον. Ζ. Ἀνέγλυτη.

ΓΛΥΤΟΝΩ. Ζ. Γλύω.

ΓΛΥΩ. ΘΡ ,

Οἱ πάντες τρέμουν καὶ δειλιοῦν τοῦ νὰ σὲ κοσarisουν ,

Καὶ φεύγουν καὶ αὐτὴν σκιάσιν σου , νὰ γλύσουν ἂν μπορέσουν.

Ὁ Σομαυέρας σημειώνει τὸ Γλύω ὡς συνώνυμον τοῦ Γλυτόνω (échapper, se sauver).

Εἶναι τὸ παλαιὸν Ἐκλύω διεσραμμένον εἰς τὸ Γλύω, ὡς καὶ τὸ ῥηματικὸν αὐτοῦ Ἐκλυτήριον ἐμεταμορφώθη εἰς τὸ Γλυτήρι (dénidoir), καὶ τὸ σύνθετον Ἀνέκλυτος εἰς τὸ Ἀνέγλυτος. Ἐδῶ Τὸ Γλύσων (Ἐκλύσωσιν) νοεῖται ἀμεταβάτως ἀντὶ τοῦ, Ἐκλύσονται, ἢ Ἐκλυθῶσιν. Ἀπὸ τὸ ἀπλοῦν ῥηματικὸν Λυτός, ἐγεννήθη ἄλλο ῥῆμα, τὸ Λυτόω, Γλυτόω, Γλυτόνω, ἀμετάβατον, οἶον, Ἐγλύτωσα ἀπὸ μέγαν κίνδυνον, καὶ μεταβατικὸν, οἶον, Ὁ Θεὸς μ' ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Ζ. Μαχεύω.

Κακά γράφεται εἰς τὸν Δουκάγγιον (σελ. 253) Γλύζω, τὸ Γλύω. Ὁ Σομαυέρας τὸ περισπᾶ Γλυῶ, ἔπειτα τὸ κλίνει, Ἐγλησα, Γλήσω, ὡς νὰ ἦτον ἀπὸ τὸ Γληέω.

Τὸ βάρβαρον Κοσαρίζου σημαίνει τὸ Πλησιάσουν, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν accostare (accoster).

ΓΝΩΘΩ. ΣΦ,

Καὶ καίεται κακότηχος, καὶ κείνος δὲν τὸ γνώθη,
Καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἐρημάξουσιν, ἐτότες μεταγνώθη.

Ζ. Πόθω.

Τοῦ Γιγνώσκω τὸ θεματικώτερον εἶναι Γνώσκω, καὶ τούτου πάλιν τὸ Γνόω. Τοῦτο ἐσυναίρεσεν ἡ καλὴ ἢ κακὴ συνήθεια εἰς τὸ Γνώ, ἔπειτα τὸ ἐξέτεινεν εἰς τὸ Γνώθω. Λέγω, Καλὴ ἢ κακὴ, διότι ὡς εἶχαν οἱ παλαιοὶ τινὰ μονόχρονα παράξενα, Ἀμυνάθω, Διωκάθω, Εἰργάθω, Νεμέθω, Τελέθω, Φλεγέθω, Βαρύθω, ἐνδέχεται εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς πολλὰς διαλέκτους νὰ ἦτον εἰς χρῆσιν καὶ τὸ Γνώθω.

ΓΝΩΜΗ, Μελέτη, σκοπὸς (dessein, intention), Ἐἰς ποίαν γνώμην εὐρίσκεσαι; ἤγουν τί μελετᾶς; τίνα σκοπὸν ἔχεις; 2) Θέλησις (volonté), Παρά γνώμην μου, ἢ χωρὶς τὴν γνώμην μου. 3) Κρίσις, δόξα, ὑπόληψις περὶ τινος πράγματος (opinion, avis), Εἰπέ με τὴν γνώμην σου, Ἐποία εἶναι ἡ γνώμη σου; ἢ Ἐτίνα γνώμην ἔχεις περὶ τούτου; 4) Συμβουλὴ (conseil), Δέν σε δίδω γνώμην, ἢ Δέν εἶναι ἡ γνώμη μου νὰ τὸ κάμῃς. 5) Τρόπος, ἦθος (caractère), Ἄνθρωπος κακῆς γνώμης, καὶ διὰ μιᾶς συνθέτου λέξεως Κακόγνωμος, Γνώμη διεσραμμένη.

Τοῦ Σοφοκλέους (Ἄντιγον. 42) τὸ,

Ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῖ γνώμης πότ' εἶ;

δύναται νὰ ἐξηγηθῇ, κατὰ τὸ πρῶτον σημαινόμενον, Ἐἰς ποίαν γνώμην εὐρίσκεσαι;

Ἐλεγαν καὶ κατὰ τὸ δεύτερον, Παρὰ γνώμην, ἢ Δίχα γνώμης, ὡς πάλιν ὁ Σοφοκλῆς (Ἡλέκτρ. 547),

Δοκῶ μὲν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω.

Κατὰ δὲ τὸ τρίτον, ὡς ὁ Ἀριστοφάνης (Βατρ. 1428),

ἔχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γνώμην; —

Ὁμοίως καὶ τοῦ τετάρτου εὐρίσκονται παραδείγματα εἰς τὰ Ἑλληνικά λεξικά. Τοιοῦτον εἶναι τὸ Γνώμην ἀποφαίνεσθαι. Ὅθεν καὶ τῶν παλαιῶν φιλοσόφων αἰνουθητήσεις καὶ συμβουλαὶ ὠνομάσθησαν Γνώμαι, καὶ Γνωμικά.

Κατὰ τὸ πέμπτον σημαινόμενον, εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς (Ἡλέκτρ. 546),

— καὶ κακοῦ γνώμην πατρός.

ΓΝΩΡΙΖΩ (connaître). Ζ. Μόναυτα.

ΓΟΝΑΤΟΝ. Ζ. Παγώνιον.

ΓΟΡΓΟΣ, γρήγορος (vîte), οἶον Γοργὸν ἄλογον, τὸ ὁποῖον ὁ Σομαυέρας ἐξηγεῖ διὰ τοῦ chinea (haquenée ἢ cheval qui va l'amble). 2) Γοργός, πρόχειρος, ἔτοιμος (prompt). Καί, Τὸ γοργόν, οὐσιας. καὶ οὐδετέρ. ἀντὶ τοῦ Γοργότης (promptitude), ὡς εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν, « Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει » ἀρμόζουσας μὲν εἰς ὅλας τὰς πράξεις, ὅσας συμφέρει νὰ πράσσωμεν ἀνυπερθέτως (sans délai), ἐξαιρέτως δὲ εἰς τὰς εὐεργεσίας, τὰς ὁποίας ἡ ταχύτης κάμνει καὶ ὠφελιμωτέρας, καὶ πλέον εὐαρέστους εἰς τὸν εὐεργετούμενον, καθὼς ἐξεναντίας ἢ ἀναβολὴ καὶ ὑπέρθεις τὰς καταστάινει ἀχαρίτους καὶ ἀγενεῖς, ὡς λέγει ὁ Εὐριπίδης (παρὰ Λυκούργ. κατὰ Λεωκράτ. § 24, σελ. 27),

Οἱ δὲ θρῶσι μὲν ,
Χρόνω δὲ πολλῶ θρῶσι, δυσγενέστεροι.

ΓΟΡΓΟΓΥΡΪΖΩ, faire retourner bien vite. Ζ.
ἴσως.

ΓΟΥΪΝ. Ζ, Μόναυτα.

ΓΟΥΡΖΕΡΙΟΝ. Ζ. Τραχήλιον.

ΓΡΑΙΚΟΪ (Ζ. Ἀκμί). Γραικοὶ (Grecs) ὠνομάζετο τὸ ἔθνος, πρὶν ὀνομασθῶσιν Ἕλληνες. « Γραικὸς Ἕλλην. Γραικισί, » Ἕλληνιστί » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ἐσημείωσαν τὸ ὄνομα καὶ τὰ Ὄξωνικὰ μάρμαρα « Ἀφ' οὗ Ἕλλην ὁ Δευκαλίωνος Φθιώτιδος » ἐβασίλευσε καὶ Ἕλληνας ὠνομάσθησαν, τὸ πρότερον Γραικοὶ καλούμενοι » Ἰδ. καὶ Ἀριστοτέλ. (Μετεωρολογ. I, 14, σελ. 756).

ΓΡΑΟΜΗΤΡΙΔΙΑ. Ζ. Γύναιον.

ΓΡΗΓΟΡΑ. Ζ. Ἐγρήγορα.

ΓΡΙΚῶ, entendre, ΒΧ,

Ὁ Κόμης ὡς ἐγρίκησε τοὺς λόγους τοῦ Βελθάνδρου.

Ἐλεγαν καὶ Ἐγρικῶ. ΣΣ,

Οὐκ ἔχει φίλον ὁ πτωχός, διατὶ δὲν ἔχει πρᾶγμα·
Διατὶ δὲν ἐγρικᾶ κανεὶς μὲ αὐτοὺς νὰ διαφορήσῃ.

Ἀκόμη καὶ Ἀγροικῶ, καὶ Γρυκῶ καὶ Γροικῶ. Μόνη ὀρθὴ γραφὴ εἶναι ἢ διὰ διφθόγγου, καὶ χωρὶς τὸ $\bar{\alpha}$ (Γροικῶ). Διότι τὸ χυδαῖκόν ἐξάμβλωμα τοῦτο παράγεται ἀπὸ τὸ Ἄγροικος (rustre) σύνθετον ὄνομα ἀπὸ τὸ Ἄγρὸς καὶ Οἰκῶ. Ἡ χυδαιότης, ἀκούουσα τὸ Ἀγροικίζομαι, ἐνόμισε τὸ $\bar{\alpha}$ στερητικόν, καὶ ἀκολούθως ἐσυμπέρανε ὅτι τὸ χωρὶς τῆς στερήσεως, Γροικίζω, Γροικίζομαι, Γροικῶ, ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ ἐναντίον τι τοῦ Ἀγροικίζομαι, ἤγουν νοῶ, καταλαμβάνω. Εἰς τὸν Ἀθήναιον (IX, σελ. 382), λέγει τις πρὸς

τὸν προσδιαλεγόμενον ἀσαφῶς « Οὐ μαθάνω τούτων οὐδέν' ... » ἀγροικότερός εἰμ', ὡσθ' ἀπλῶς μοι διαλέγου. »

Σημείωσε τὸ Δέν ἔχει πρᾶγμα, κατὰ τὸ Γαλλικὸν *il n'a*, ἢ *il ne possède rien*, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸ τὸ *rien*, ἐφθάρη ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ *res* (πρᾶγμα). Ζ. καὶ Μαυιόρθος.

ΓΡΟΙΚΩ. Ζ. Γρικῶ.

ΓΡΥΚΩ. Ζ. Γρικῶ.

ΓΥΝΑΙΚΑΡΙΟΝ. Ζ. Γύναιον.

ΓΥΝΑΙΟΝ (*femmelette*). Ζ. Ποῖκεν. Συνηθέστερον εἶναι σήμερον τὸ Γύναικάριον. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι σκωπτικὸν καὶ καταφρονητικὸν ἐπίθετον, εἰς ἐκείνας τὰς γυναῖκας ἀρμόδιον, ὅσαι ἐξαπατῶνται εὐκόλως ἀπὸ γόητας καὶ λαοπλάνους, καὶ γίνονται ὄργανα τῆς διασπορᾶς τῶν δεισιδαιμονιῶν. Τοιοῦτοι γόητες ἦσαν καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῶν Ἀποστόλων (ὡς εἶναι σήμερον οἱ Ἰησοῦίται) οἱ ὅποιοι, ὡς λέγει ὁ Παῦλος, ἔργον εἶχαν νὰ ἐμβαίνωσιν εἰς τὰς οἰκίας, νὰ πλανῶσι τὰς γυναῖκας, καὶ νὰ χαλῶσι διὰ τῆς ἀντιχρίστου διδασκαλίας, ὅσα ἔκτιζαν οἱ Ἀπόστολοι· « Ἐκ τούτων γάρ εἰσιν οἱ ἐνδύνοντες εἰς τὰς οἰκίας, καὶ αἰχμαλωτεύοντες τὰ γυναικάρια, σεσωρευμένα ἁμαρτίαις, ἀγόμενα ἐπιθυμίαις ποικίλαις κ. τ. λ. » (Β. πρὸς Τιμόθ. γ', 6). Γύναικάρια εὐλόγως ἤθελέ τις ὀνομάσειν καὶ τὰς περιέργους γυναῖκας, ὅσαι ἐπιθυμοῦν νὰ μαθάνωσιν ὅ,τι γίνεται εἰς τὴν γειτονίαν, νὰ λαλῶσι καὶ νὰ φλυαρῶσι περὶ πάντων, καὶ νὰ κρίνωσιν ἀκρίτως τὰ πάντα, ὡς εἶναι μάλιστα αἱ γραῖαι τοῦ ὄχλου, τὰς ὁποίας οἱ Γάλλοι ὀνομάζουσι *commères*, καὶ δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν ἡμεῖς Γραομητρίδια.

ΓΥΡΕΪΩ, ἐνεργητικ. ἀπὸ τὸ Γύρω, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ὁ Γῦρος (κύκλος ἢ τροχός)· ζητῶ, ἐρευνῶ περιερχόμενος, Σ' ἐγύρευσα ὅλην τὴν ἡμέραν ματαίως. 2) μεταφορ.

σπουδάζω ν' ἀποκτήσω, Γυρεύει τὸ συμφέρον του, Γυρεύει τὴν δυστυχίαν του, Γυρεύει τὸν δαίμονά του, κάμνει δηλαδή πράγματα, ἵκανά νά τὸν φέρωσιν εἰς εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν.

Καθὼς οἱ Ἴταλοὶ ἐσχημάτισαν ἀπὸ τὸ *cerchio* ἢ *circolo* (τροχὸς, κύκλος) τὸ *cercare* καὶ οἱ Γάλλοι τὸ *chercher*, οὕτως ἡμεῖς ἀπὸ τὸ Γύρος τὸ Γυρεύω, διότι ὅστις ζητεῖ τι, περιέρχεται πολλάκις τὸν γύρον, νὰ τὸ εὔρη.

Κατὰ τὸ πρῶτον σημαινόμενον ἐμεταχειρίσθησαν καὶ τινὲς ἀπὸ τοὺς ἐλληνικοὺς συγγραφεῖς τὸ Γυρεύω. Ὁ Στράβων (Γεωγραφ. VI, σελ. 259), ἰσορῶν τὰς ἀσελγείας Διονυσίου, τοῦ τυράννου τῆς Σικελίας, λέγει, « Συναίγων δὲ τὰς ὠραίας παρ- » θένους, περισεράς ὀλοπτέρους ἐν τοῖς συμποσίοις ἤφει, » κἀκείνας ἐκέλευε ΓΥΡΕΥΕΙΝ γυμνάς. » Ἄνενέωσε τὸ πολλὰ σεμνὸν παιγνίδιον τοῦτο κατὰ τὸ 1501 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, ὁ τοποτηρητὴς τοῦ Χριστοῦ Πάπας, Ἀλέξανδρος ἕκτος! μὲ ταύτην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἀντὶ περισερίων ἐσκορπίσθησαν κάστανα, τὰ ὅποια ἐγύρευαν γυρίζουσαι γυμναὶ πεντήκοντα πόρ- ναι. Ἰδὲ DE ROTTER, *Espr. de l'Églis.*, tom. IV, pag. 214.

ΓΥΡΙΖΩ, οὐδέτ. καὶ τοῦτο ἀπὸ τὸ Γύρω. Σημαίνει κυρίως περιστρέφομαι (*tourner*). Γυρίζει ὁ μύλος, Γυρίζει ὁ τροχὸς, Γυρίζει τὸ ὀπτὸν, ἢ ὁ ὀβελὸς (χυθ. Σοῦβλα). Ἡ γῆ γυρίζει περὶ τὸν ἥλιον, καὶ ὄχι ὁ ἥλιος περὶ τὴν γῆν. 2). Περιέρχομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Γυρίζω ἐπάνω κάτω, Γυρίζω τὸν κόσμον· καὶ ἐκ τούτου ὄνομα σύνθετον, Κοσμογυρισμένος (*expérimenté*), ὅστις ἐταξείδευσεν εἰς πολλὰς χώρας καὶ πόλεις τοῦ κόσμου, καὶ ἠύξησεν ἀπὸ τὴν μὲ διαφόρους ἀνθρώπους ἀναστροφὴν τὰς γνώσεις του. Τοιοῦτος κοσμογυρισμένος ἦτο, κατὰ τὸν Ὅμηρον (Ὀδυσσ. α', 1-3) ὁ Ὀδυσσεὺς, (Ζ. Βλέπω, ἀριθμ. 7). 3) Σημαίνει τὸ

ἐπιστρέφω (retourner): Γυρίζω εἰς τὴν πατρίδα μου, εἰς τοὺς γονεῖς μου, Γυρίζω προσοπίσω. 4) Μεταφορ. λέγομεν, ἸΠοῦ γυρίζει ὁ νοῦς σου; πρὸς τὸν μὴ προσέχοντα εἰς τὰ λεγόμενα ἢ γινόμενα ἀπ' ἄλλους. Γυρίζει κατὰ τὸν ἄνεμον, ἢ ὡς φύσῃσει ὁ ἄνεμος, ἤγουν μεταβάλλει γνώμην εὐκόλως, εἶναι ἄστατος καὶ ἀδέβαιος εἰς τὰς ἀποφάσεις του, καὶ κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν παροιμίαν, « Κάλαι- » μος ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενος. » Ἡ κεφαλή μου γυρίζει, ἤγουν ζαλίζομαι, σκοτίζομαι. 5) Ὅλα μου ἐγύρισαν ἐξ-ανάσροφα, ἤγουν ὄλαι μου αἱ ἐπιχειρήσεις ἔλαβαν δυσυχῆ ἔκδασιν. 6) Ἐχω γῦρον, περιφέρειαν, περίμετρον. Ὁ πῦργος γυρίζει εἴκοσι ὀργυιάς. Ζ. Γῦρος.

Κατὰ τὸ δεύτερον σημαινόμενον ἐμεταχειρίζοντο καὶ τὸ Γυρόω ἀντὶ τοῦ Γυρίζω. Οὕτως εἰς τὴν ἐπιστολὴν Γρηγορίου Πάπα πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα τῶν Ῥωμαίων, Λέοντα τὸν Ἰσαυρον, εὐρίσκομεν, « Γύρωσον εἰς τὰς διατριβὰς τῶν στοι- » χείων . . . καὶ εὐθὺς τὰς πινακίδας αὐτῶν εἰς τὴν κεφαλὴν » σου ρίψουσι. » Διατριβὰς τῶν στοιχείων νοεῖ τὰ σχολεῖα, ὅπου ἐδιδάσκοντο τὰ σοιχεῖα, ἤγουν τὰ κοινὰ γράμματα. Καὶ τοῦτο λέγει πρὸς τὸν Λέοντα, ὡς εἰκονοκλάσῃν.

Εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους ὅμως τὸ Γυρόω μεταβατικ. ἐσήμαινε, περισκάπτω τὴν γῆν πρὸς τὰς ρίζας τῶν φυτῶν (dechausser un arbre), ὡς λέγει ὁ Ἄρατος (Φαινομ. 9).

Καὶ φυτὰ γυρῶσαι, καὶ σπέρματα πάντα βάλεισθαι,

λέξιν, τὴν ὀπαίαν, ὡς καὶ τὴν συγγενῆ της, Γυρίζω, ἐμποροῦμεν νὰ ἐμβάσωμεν εἰς τὴν γλῶσσαν, λέγοντες, Ἐγύρωσα ἢ Ἐγύρισα, τὴν ἐλαίαν, τὴν ἀπιδίαν, καὶ τὰ ὅμοια. Ζ. Γῦρος.

Κατὰ τὸ τέταρτον (Ποῦ γυρίζει ὁ νοῦς σου), λέγομεν καὶ, ἸΠοῦ ταξιθεύει ὁ νοῦς σου; ὡς ἔλεγε κωμικῶς εἰς τὸν ἐλαφρὸν

καὶ ἀπρόσεκτον δῆμον τῶν Ἀθηναίων ὁ Ἀριστοφάνης (Ἰππ. 1120),

ὁ νοῦς δέ σου
 Παρῶν ἀποδημεῖ.

ΓΥΡΙΖΩ, ἔνεργ. Περιτρέφω. Γυρίζω τὸ ὀπτόν, Γυρίζω τὸν τροχόν. 2) Στρέφω. Γυρίζω τὸ πρόσωπόν μου, Γυρίζω ἀνάποδα, καὶ διὰ μιᾶς συνθέτου λέξεως, Ἀναποδογυρίζω, ἤγουν γυρίζω ἄνω κάτω, εἰς τρόπον ὥστε τὰ κάτω νὰ λάβωσι τὸν τόπον τῶν ἄνω, καὶ τοῦτα πάλιν τῶν κάτω. Γυρίζω τὰ ὀπίσθια πρὸς κἀνένα, ἤγουν τὸν ἀφίνω, διὰ καταφρόνησιν, ἀγανάκτησιν ἢ ἄλλην τιὰν αἰτίαν. Τὸ δὲ, Γυρίζω τὰ ὀπίσθια πρὸς τοὺς ἐχθρούς· σημαίνει φεύγω τοὺς ἐχθρούς. 3) Μεταφορ. Ἡ τύχη μ' ἐγύρισε τὰ ὀπίσθια· ἤγουν, ἡ τύχη δὲν μὲ βοηθεῖ πλέον. 4) Ἐπιστρέφω, τὸ χρεωστούμενον. Γυρίζω τὸ χρέος, τὸ δάνειον· ὅθεν καὶ τὸ παροιμιώδες, « Δανεικὰ καὶ ἀγύρισα, » διὰ τὰ δανειζόμενα εἰς χρεωφειλέτην, ὅστις δὲν πληρόνει. Γυρίζω τὴν ἀμοιβήν, Γυρίζω τὴν ἐπίσκεψιν, ἤγουν τὴν βαρβάρως λεγομένην Βίζιταν (visite). 5) Μεταβάλλω. Τοῦ ἐγύρισα τὴν κεφαλὴν, τὸν ἕκαμα δηλαδὴ νὰ μετανοήσῃ. Μὴ γυρίζῃς τὰ λόγια σου· ἤγουν, μὴ τὰ μεταβάλλῃς, μὴν ἀρνεῖσαι ὅσα εἶπες, λέγων ἀντ' αὐτῶν ἄλλα. Τὸ ἐγύρισεν εἰς τὰ γέλια, ὡς καὶ τῶν παλαιῶν τὸ « Εἰς γέλωτα τρέπειν τὸ » πρᾶγμα » (Θουκυδ. VI, 35).

ΓΥΡΟΣ, κύκλος, περιφέρεια. Ὁ γῦρος τοῦ πύργου, τοῦ τροχοῦ, τοῦ κόσμου, Κάθηνται τὸν γῦρον ἢ ἕνα γῦρον, ἤγουν Κάθηνται ἐν κύκλῳ, ὡς ἔλεγον οἱ παλαιοί. Οἱ Ἐβδομήκοντα εἶπαν Γῦρον οὐρανοῦ (Ἰωβ κβ', 14), καὶ γῦρον γῆς (Ἡσαί. μ', 22)· καὶ κατὰ

τοῦτο τὸ σημαινόμενον λέγεται Γῦρος καὶ ἡ περίμετρος τῶν στρογγύλων σωμάτων. Ὁ γῦρος τοῦ κοσκίνου · Ὁ γῦρος τοῦ πύργου εἶναι εἴκοσι ὀργυιαί. 2) Κυκλοφερῆς κίνησις Γῦρος τοῦ τροχοῦ, τοῦ μύλου, ἤγουν τὸ γύρισμα. 3) Κατὰ τὸ αὐτὸ σημαινόμενον λέγεται καὶ πᾶσα περιδιάβασις ἢ περίπατος, καὶ ἂν δὲν ἤθελε γίνεσθαι κυκλικῶς· Ἄς κάμω μεν δύο ἢ τρεῖς γύρους (tours), ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ γεύματος. 4) Σειρὰ πραγμάτων ἐκ διαδοχῆς γινομένων, Μὴ λαλοῦμεν ὅλοι ἐντάμα, πᾶς ἕνας τὸν γῦρόν του (à son tour).

Οἱ παλαιοὶ σπανίως εἶπαν Γῦρος εἰς τὴν σημασίαν τοῦ κύκλου. Καὶ ὁ Φρόνιχος κατηγορεῖ τὸν Μένανδρον, διότι ἔμεταχειρισθῆ τὴν λέξιν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς κωμωδίας του.

Γῦρον ἔλεγαν ἀκόμη τὸ περιφερὲς λακκίδιον, τὸ ὁποῖον σκάπτεται κύκλῳ τῶν δένδρων, διὰ νὰ κρατῆ τὸ νερὸν τῆς ποτίσεως. Ὅθεν γῦρος ἀμπέλου, γῦρος συκῆς, καὶ τῶν ὁμοίων. Ζ. Γυρέζω, οὐδέτ.

Ἡ σημασία τοῦ Γῦρος προῆλθεν ἀπὸ τὸ ἐπίθετον Γυρός Ὀμηρικὴν λέξιν, σημαίνουσαν τὸν κυρτὸν, τὸν καμπύλον, τὸν κοινῶς Γυρτόν· διότι ὁ γυρὸς ἢ γυρτὸς δείχνει σχῆμα τροχοῦ ἢ κύκλου. Γυρὸν ἐν ὤμοισι (Ὀδυσσ. τ', 246) ὀνομάζει ὁ Ὄμηρος τὸν καμπύλον (χυδ. Καμπούρην).

ΓΥΡΤΟΣ. Ζ. Γῦρος.

ΓΥΡΩ, ἐνεργητ. Κλίνω (pencher). Ἐγυρα τὴν κεφαλὴν μου, Τὸ γῆρας μ' ἔγυρε, ἤγουν μ' ἔκαμε καμπύλον (courber), ἢ ὁμοιον μὲ τὸν γῦρον τοῦ τροχοῦ, ὡς τὸν κάμνει καὶ ὁ ψυχρὸς ἄνεμος, κατὰ τὸν Ἡσίοδον (Ἔργ. καὶ ἡμ. 518),

Ἴς ἀνέμου βορέου· τροχάλον δὲ γέροντα τίθησι,

ἂν καὶ τοῦτο σημαίνει μᾶλλον τὸ Δρομαῖον. Ζ. Τρεχάτος.

ΓΥΡΩ, οὐδέτ. Κλίνω, Ἔγυρα νά κοιμηθῶ. Ἐγυρε πλέον εἰς τὸ ἐν παρά εἰς τὸ ἄλλο μέρος. 2) Μεταφορ. Ἐγυρεν ὁ ἥλιος, ἡ ἡμέρα, ἤγουν ὁ ἥλιος ἐπλησίασεν εἰς τὴν δύσιν, καὶ ἡ ἡμέρα εἰς τὸ τέλος της.

Τούτου τοῦ ῥήματος μόνους τοὺς ἀορίστους μεταχειριζόμεθα, Ἐγυρα, Νά γύρω κ. τ. λ. Ἀντί δὲ τοῦ ἐνεσῶτος καὶ παρατατικοῦ ἐπεκράτησε τὸ βάρβαρον Γέρνω, Ἐγερνα (ὡς Σέρνω ἀπὸ τὸ Σύρω).

Ἐκ τούτου τοῦ Γέρνω εἶναι τὸ Διαγέρνω, καὶ χυδαίερον, Γιαγέρνω, λέξις τῶν Κρητικῶν, σημαίνουσα τὸ Ἐπισρέφω, ἀντί τῆς ὁποίας οἱ λοιποὶ λέγουν, Γυρίζω, ἀπλῶς, ἢ Γυρίζω ὀπίσω.

ΓΩΝΙΑ. Ζ. Ἀγκωνία.

Δ.

Δ. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο λαμβάνει τὸν τόπον τοῦ Σ, οἷον Ἀπλαδάνι ἀπὸ τὸ Πλαθάνη ἢ Πλάθανον, σανίδιον, ἡ σκάφη, ὅπου πλάσσεται ὁ ἄρτος. — τοῦ ν, οἷον Κουπόλαυδος (gameur), ἀντί τοῦ Κωπέλαυνος (πλὴν ἂν ἦναι ἀντί τοῦ τ, ἀπὸ τὸ Κωπηλάτης) — τοῦ τ, οἷον Ἀδράκτιον ἀπὸ τὸ Ἄτρακτος, καὶ τὸ Δοξάριον, ἀντί τοῦ Τοξάριον.

ΔἌ, μόριον δωρικὸν ἀντί τοῦ Δή, οἷον Τὸ εἶπα δά· καὶ συχρὰ μετὰ τὰ προσакτικά ῥήματα, Ἐλα δά, Μή με λέγης δά.

ΔΑΪΡΩ. Ζ. Ἀλί.

ΔΑΚΑΝΩ, οἷον Β,

Καμὲ καὶ ἐδακάσασιν ἅπαντά μου τὰ μέλη.

Ὁ δὲ ΣΣ;

Οἱ ψήρες της τῆς φυλακῆς ὡσάν κορέοι δακάνουν,

Καὶ οἱ ψίλοι της μου φαίνονται ὡσάν χοντροὶ μυρμίγχοι.

Καὶ ῥῆμα σύνθετον, Δευτεροδακάνω, οἶον Β,

Καὶ ὁ φθόνος πάλιν τὸ Ξηρίον νὰ μὲ δευτεροδακάση.

Τὸ Δακάνω εἶναι παράγωγον τοῦ Ξηματικοῦ Δάκω, κατὰ τὸ Αὔξω, Αὐξάνω. Τοῦ δὲ συνηθεσέρου Δαγκάνω (mor-dre) τὸ $\bar{\gamma}$, κατὰ τὸ Θίγω, Θιγγάνω.

ΔΑΚΤΥΛΟΝ. Οὐδετέρως συνειθίζεται σήμερον τὸ δάκτυλον, ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ, Ὁ δάκτυλος. Παροιμία, « Ἄν » ἔπεσαν τὰ δακτυλίδια, ἔμειναν τὰ δάκτυλα, » παροιμία κομψασική, λεγομένη κάποτε ἀπὸ τοὺς ἐκπεσόντας ἀπὸ πλοῦτον, ἀξίωμα, ἢ ἄλλην τιὰ δόξαν· συγχωρημένη, ἂν ἀληθῶς ἔμεινέ τι εἰς αὐτοὺς τιμιώτερον πλούτου, ἀξιώματος, ἢ δόξης, ὅποια εἶναι ἢ φρόνησις καὶ ἢ ἀρετή. Ἄλλὰ πολλάκις ὁ γυμνωθεὶς ἀπ' ἐκεῖνα δείχνει κομπάζων, ὅτι δὲν ἦτον, ὅτε τὰ εἶχε, πλὴν χρυσόμαλλον πρόβατον, ἢ τὸ χειρότερον, τίγρις, κομμένος τώρα (δι' εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων) κατ' τοὺς ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας. Ἄλλη παροιμία, « Ὅσις κρύπτεται ὀπίσω τοῦ δακτύλου του, ὄλος φαίνεται » ἀρμόζουσα εἰς τὰ ἀδύνατα νὰ κρυφθῶσι.

ΔΑΜΗΝ. Ζ. Δαμίν.

ΔΑΜΙΝ, ὀλίγον τι, οἶον Β.

Εἰ οὕτως ποίσης, βασιλεὺς, ἐξαλαφρίσειν ἔχεις
Τοὺς πόνους τοῦ πτωχοῦ τυφλοῦ Ἀβελλισαρίου σου,
Καὶ Ξεραπεύσεις κὰν δαμιν ἐκ τὸ κακὸ τὸ εἶδε.

Τὸ Ποίσης (γρ. Ποίσεις) εἶναι ἀντὶ τοῦ Ποιήσης. Τὸ Βασιλεὺς εἶναι κλητικὴ Ἄττικῆ, κατὰ τὴν μιξοδάρβαρον συνήθειαν τῶν τότε, τὴν ὁποίαν ἐσημείωσα ἄλλοῦ (Ἄτάκτ. σελ. 206). Ἀντὶ τοῦ Ἐξαλαφρίζω διὰ τοῦ $\bar{\iota}$, σήμερον λέγομεν Ἐξελαφρύνω καὶ Ἐξελαφρόνω, τὸ πρῶτον Ἑλληνικῶς,

τὸ δεύτερον, κατὰ τὸ Μεγαλόνω, Μολόνω, ἀπὸ τὸ Μεγαλύνω, Μολύνω, καὶ ἄλλα. Τὸ πλεοναστικὸν $\bar{\alpha}$ εἰς τοῦ Βελισαρίου τὸνομα εἶναι ἔσχατος χυδαϊσμός.

ΔΕΙΛΑΝΔΡΩ. Β,

Ἰδόντες τοῦτο τὸ συμβάν, πολλοὶ ἐδειλανδρεῖσαν,
Οἱ ἄρχοντες ἐτρόμαξαν, ἔσεισαν κεφαλὰς των.

Ἦγουν Ἐδειλάνδρησαν ἀπὸ τὸ Δειλανδρέω. Δὲν εἶναι κακὴ λέξις τὸ Δειλανδρῶ (*perdre courage, avoir peur*)· ὡς οὐδὲ τὸ ὄνομα Δειλανδρία (ἂν καὶ ἀμάρτυρον ἀκόμη), ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ εἶχαν τὸ Κακανδρία, οἶον (Σοφοκλ. Αἴαντ. 1014),

Τὸν ΔΕΙΛΙΑ προδόντα καὶ ΚΑΚΑΝΔΡΙΑ.

ΔΕΙΛΙΩ (*avoir peur*). Ζ. Γλύω.

ΔΕΪΛΟΣ. Δὲν πρέπει νὰ ὀξύνεται Δεῖλος, ὡς τὸ γράφει ὁ Δουκάγγιος (λέξ. Καρδούλα). Εἶναι οὐδέτερον, Τὸ Δεῖλος, καὶ ταυτόσημον τοῦ Ξηλυκοῦ Δειλία, ἀναλόγως μὲ τὸ Ὀνειδος καὶ Ὀνειδία, Σκότος καὶ Σκοτία.

ΔΕΙΝΟΣ. Ζ. Ζαρβός.

ΔΕΪΧΝΩ (*montrer*). Δείχνω φανερά (*démontrer, prouver clairement*). Ζ. Κανεῖς. Δείχνω, μὲ μετοχὴν, σημαίνει φαίνομαι πάσχων τι, εἴτ' ἀληθῶς εἴτε κατὰ προσποίησιν, οἶον Δείχνεις λυπημένος (*paraître triste*), δύναται ὁμως νὰ νοηθῆ καὶ Προσποιῆσαι τὸν λυπημένον (*faire semblant de s'attrister*). Ζ. Μισεύω. Δείχνω τὰ ὀδόντια. Ζ. Ὀδόντιον.

Δείχνω, ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸ Δείκω (ὡς ἀπὸ τὸ Διώκω ἐπλάσαμεν τὸ Διώχνω), ὅθεν τὸ Δεικνύω καὶ Δεικνυμι. Οἱ Ἴωνες τὸ ἔγραφαν καὶ τὸ ἐπρόφεραν μονόφθογγον εἰς τοὺς ἀορίστους, Ἄποδέξας ἀντὶ τοῦ Ἄποδείξας.

Ἐκ τούτου τοῦ Δέκω ἐσηματίσαν καὶ τὸ ἀποθετικὸν ῥῆμα Δέκομαι, σημαίνοντες τὸ Δέχομαι (ποιητ. Δέχνυμαι). Καὶ τὸ αἴτιον τῆς συγχύσεως, ἢ μᾶλλον συγγενείας ταύτης, εἶναι, διότι τὴν χεῖρα ἀπλόνομεν, καὶ διὰ τὸ δεχθῶμεν, καὶ διὰ τὸ δεῖξωμεν.

ΔΕΝ, ἀπὸ τὸ Οὐδέν τῶν παλαιῶν. Ζ. Γρικῶ.

ΔΕΝΩ, ἀπὸ τὸ παλαιὸν Δέω (lier) μὲ τὴν προσθήκην τοῦ ν̄, ὡς Σβέω, Σβένω. Ζ. Ἐξαγκωνίζω.

ΔΕΞΙΩΤΗΣ. ΒΧ,

Παράξενος καὶ κυνηγός, πανευτυχῆς δεξιότης.

Καὶ πάλιν ΒΧ,

Καὶ κυνηγὸν πανάρισον πανευτυχὴν δεξιότην.

Ὁ Δεξιότης (λέξις ἄγνωστος εἰς τὸν Δουκάγγιον) ἴσως εἶναι ὁ αὐτὸς καὶ ὁ ὀνομαζόμενος Δεξιολάβος εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ οὔτ' ἡ γραφὴ εἶναι βεβαία, οὔτ' ὁ νοῦς ἀναμφισβήτητος. Ἀντὶ τοῦ Δεξιολάβου (Πράξ. κγ', 23) τινὰ ἀντίγραφα φέρουν Δεξιοβόλους. Ὁ Λατῖνος μεταφραστὴς τῆς Νέας Διαθήκης τὸ μετέφρασε Lancearios (lanciers), τῆς δὲ Γενεύης οἱ Γάλλοι μεταφρασαί, ἐπρόκριναν τὸ archers. Ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 256) λέγει, « Δεξιολάβος, » ὁ παραφύλαξ. »

ΔΕΡΝΩ, ἀπὸ τὸ Ἑλλην. Δέρω (λεγόμενον καὶ Δαίρω), καὶ μὲ τὴν προσθήκην τοῦ ν̄ Δέρνω (battre), ὡς Φέρω, Φέρνω. Ζ. Ἄλί.

ΔΕΥΤΕΡΟΓΑΜΙΑ (secondes nocēs). ΘΡ,

Ὁ γέρον ἄς προσέχεται τὴν δευτερογαμίαν.

Δίκαιόν του ἔνε τοῦ λενοῦ τὸ κάτζη εἰς μίαν γωνίαν.

Προσέχεται εἶναι, prendre garde à, ἢ se garder de.

Λενοῦ εἶναι συγκοπή καὶ κακογραφία τοῦ ἐπιθέτου, Ἐλεεινοῦ. Εὐρίσκεται καὶ τρισύλλαβον, Λεηνός (Δουκαγγ. σελ. 798), ἀντὶ τοῦ Ἐλεεινός (misérable).

Ἀντὶ τοῦ Προσέχεται, σήμερον λέγομεν εἰς τύπον ἐνεργητικόν, Προσέχει. Ἀλλὰ δὲν εἶναι κακὸν τὸ Προσέχομαι, εἰς μέσην διάθεσιν: ὄχι μόνον πλουτίζει τὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ εἰς πλειοτέραν σαφήνειαν. Παραδείγματος χάριν, εἰς τύπον ἐνεργητικόν, Πρόσεχε εἰς τὰ λόγια μου, σημαίνει, ἄκουε τὰ λόγια μου χωρὶς περισπασμὸν διανοίας (faire attention à). Πρόσεχέ τον, χωρὶς πρόσεξις, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ παρατήρει, φύλασσε, φρόντιζε, μὴ πράξῃ τὸ ἢ τὸ (prendre garde à, observer). Προσέχου τον, ἢ Προσέχου το, σημαίνει φυλάσσου τινὰ ἄνθρωπον, ἢ ἔργον τί, ὡς βλαβερόν, ἢ καὶ ἀσύμφορον (se garder de, se donner garde de).

ΔΕΥΤΕΡΟΓΑΜΩ (se marier en secondes noces).

ΘΡ,

Εἰ δὲ καὶ σὺ εὐρίσκεσε νὰ δευτερογαμήσῃς,
Ὀμναίω σε σὴν πίστην μου πολλὰ ναγανακτήσῃς.

Ὀμναίω. Συνηθέστερα γράφεται, Ὀμνέω ἀπὸ τὸ Ὀμνύω, κατὰ τροπὴν τοῦ υ εἰς τὸ ε, ὡς τὸ Ἄχερα καὶ Πίτερα, ἀπὸ τὸ Ἄχυρα καὶ Πίτυρα.

Τὸ σωτηριωδέστατον εἰς τοὺς γέροντας παράγγελμα τοῦτο τοῦ ποιητοῦ μας, ὁμοιάζει ὅ,τι ἔλεγεν ὁ Σοφοκλῆς περὶ τοῦ γέροντος Φιλοκλήτου, τὸν ὁποῖον ἐσυμβούλευε δὲν ἐξεύρω τίς νὰ ἀπέχη ἀπὸ τὸν γάμον (Παρά Πλουτάρχ. Εἰ πρεσβυτέρ. πολιτευτ. § IX, σελ. 29),

Τίς δ' ἂν σε νύμφη, τίς δὲ παρθένος νέα
Δέξαιτ' ἂν; Εὖ γ' οὖν ὡς γαμεῖν ἔχεις, τάλας!

ΔΕΧΟΜΑΙ. ΒΧ ,

Ἄς δράμη, ἄς τὸν δέξεται καὶ ἄς τὸν περιλάβῃ.

Δὲν ἔχομεν σήμερον τὸν ὀριστικὸν μέλλοντα, ἢ μᾶλλον ὑποτακτικὸν ἄοριστον τοῦτον (δέξεται) • ἀντ' αὐτοῦ λέγομεν Δ ε χ θ ἦ.

ΔΗΜΟΣΙΕΪΩ. Ζ. Φαυλατίζω.

ΔΗΝΑΡΙΟΝ, ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν Denarium (denier).

Ἡ λέξις εὐρίσκεται καὶ εἰς τοὺς Εὐαγγελιστάς. Ζ. Μαχεύγω καὶ Πηδῶ.

ΔΙΑΒΑΖΩ (lire). Ζ. Βρουχοῦμαι.

ΔΙΑΒΑΪΝΩ (passer, traverser). Ζ. Μαγκούριν • (s'en aller). Ζ. Μισεύω.

ΔΙΑΒΑΝ (passage). ΒΧ ,

Εἰς κάμπον Κλησουρότοπον, εἰς διάβαν τουρκοβούνου.

Τὸ Διάβα εἶναι ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ἀπαρέμφατα περὶ τῶν ὁποίων ἐλάλησα κατὰ πλάτος ἀλλοῦ, ὡς τὸ Φάγε καὶ τὸ Πίε, τὸ Λάβε καὶ τὸ Δόσε, τὸ Λύσε καὶ τὸ Δέσε, καὶ ἄλλα τοιαῦτα· λείψανα Αἰολικῶν ἀπαρεμφάτων Φαγὲν, Πιὲν, Λαβὲν, Δωσὲν, Λυσὲν, Δεσὲν ἀντὶ τοῦ Φαγεῖν, Πιεῖν, Λαβεῖν, Δωσεῖν, Λυσεῖν, Δεσεῖν, τὰ ὁποῖα ἀπέβαλαν τὸ ν̄ εἰς τὴν χυδαίαν συνήθειαν. Ἡ φυλακὴ τοῦ ν̄ εἰς τὸ Διάβαν (ἀπὸ τὸ Διαβῆναι, αἰολικῶς Διαβᾶναι καὶ Διαβᾶν) δὲν εἶναι ἐξαίρεσις, ἀλλ' ἡ κατάληξις εἰς ᾠ τὸ ἐσύγχυσε μὲ τὰ ὁμοιοκατάληκτα οὐδέτερα, Αἶμα, Πρᾶγμα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ πρὸ τῶν χυδαίων μας χυδαῖοι ἐπρόσθεταν τὸ ν̄, λέγοντες Αἶμαν, Πρᾶγμαν.

Κλεισουρότοπον (καὶ ὄχι Κλησουρότοπον), καὶ ἀπλῶς, Κλεισοῦραν, ὠνόμαζαν τοὺς ὠχυρωμένους τόπους ἐκ φύσεως διὰ τὸ στενὸν τῆς διαβάσεως, ὅπου καὶ προσέκτιζαν φρούρια, εἰς ἀσφάλειαν τῆς χώρας. « Εὐνοχὴ (λέγει ὁ Εὐστάθιος, Ἰλιάδ. β',

» σελ. 207) παρά τῷ Ποιητῇ δηλοῖ τὴν ἀπὸ πλατέος εἰς
 » σενὸν σύμπτωσιν, ὅπου Ξυνοχὰς λέγει ὁδοῦ, ταῦτόν δὲ
 » εἰπεῖν ΚΛΕΙΣΟΨΡΑΣ καὶ σενότητος. » Τὸ παράγουσιν ἀπὸ
 τὸ Ῥωμαϊκὸν Clausura ἢ Clusura. Τοιαύτη τοῦλάχιστον εἶναι
 ἢ ἐξήγησις τοῦ Σουΐδα, « Κλεισοῦραι· οὕτω καλοῦνται τὰ
 » ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων τῆ πατρίῳ τῶν Ῥωμαίων φωνῇ. »
 Ὁ Σουΐδας ἔλαβε τὴν μαρτυρίαν ἀπὸ Θεοφύλακτον τὸν Σιμο-
 κάττην.

Τὸ Τουρκόβουνον σημαίνει τόπον ὄρειον, φυλασσόμενον
 ἢ κρατούμενον ἀπὸ Τούρκους (défilé gardé par des
 Turcs).

ΔΙΑΓΕΡΝΩ (retourner), ΘΡ ,

Οἱ μανιόρδοι μὲ χαρῆς τὰ σώματα νὰ πέρνουσιν,
 Καὶ ἄλλοι νὰ τὰ θάπτουσι, καὶ κείνοι νὰ διαγέρνουσιν.

Καὶ ΣΣ,

Θάπτουσιν τον καὶ διαγέρνουσιν, καὶ πλέον οὐδένε λόγος.

Μανιόρδοι ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν manigoldo, τὸ σημαῖνον τὸν
 δήμιον (bourreau). Ἐδῶ ὁμοίως ὁ ποιητὴς, ἐπειδὴ λαλεῖ
 περὶ τοῦ συμβάντος (1499) εἰς τὴν Ῥόδον θανατικοῦ, νοεῖ
 τοὺς ἐξαιρέτως διωρισμένους ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν νὰ μετακομί-
 ζωσι τὰ νεκρὰ σώματα ἀπὸ τὰς οἰκίας εἰς τὸν τόπον τῆς ταφῆς·
 οἱ ὅποιοι ὡσεπιπολὺ δὲν εἶναι φιλανθρωπότεροι παρά τοὺς
 δημίους.

Περὶ τοῦ Διαγέρνω. Ζ. Γύρω, καὶ Διαγύρω.

ΔΙΑΓΥΡΩ (βαρβάρ. Διαγέρνω καὶ Γιαγέρνω), οἶον
 (παρὰ Δουκαγγ. σελ 1586),

Τοράτζι ἐν οὐκ ἠμπορὴ ὀπίσω νὰ διαγύρη,
 Εἴτι καὶ ἂν ἐγένετον λοιπὸν εἰς τέτιον τρόπον.

Ὁ Δουκάγγιος ἐξηγεῖ τὸ *T o ρ ά τ ζ ι*, *ita nunc* (ἔτσι τώρα). Μὴν ἔχων τὸν ποιητὴν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τοὺς σίχους, δὲν ἐμπορῶ νὰ κρίνω τὴν ἐξήγησιν. Τὸ *Τέτιον* δὲν ἐφθάρη ἀπὸ τὸ *Τοιοῦτον*, ἀλλ' ἀπὸ τὸ ποιητικὸν *Τοῖον*. *Z. Τίτιος*.

ΔΙΑΓΩ. Μόνος σχεδὸν ὁ ἐνεσῶς, *Διάγω, Διάγεις, Διάγει* (*se conduire*) ἔμεινε σήμερον εἰς χρῆσιν. Οἱ πρὸ ἡμῶν ἔλεγαν καὶ *Ἐδιάγασι*, βαρβάρως ἀντὶ τοῦ παρατατικ. πληθυντ. *Διῆγον*. *Z. Ἦν*.

ΔΙΑΚΟΝΟΣ (*diacre*). *Z. Ἐξαγορευτής*.

ΔΙΑΛΑΛΗΤΗΣ (*crieur public*). *Z. Διαλαλῶ*.

ΔΙΑΛΑΛΩ (*publier par un crieur public*). *Z. Κρατητικός*.

ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ (*choisi*). Συνηθέστερον ἦτον εἰς τοὺς παλαιούς τὸ *Ἐκλεκτός*· ἐμεταχειρίζοντο ὁμῶς καὶ τὰ *Διαλεκτός*, ὡς καὶ τὸ *Διάλεξις*, ἀντὶ τοῦ *Ἐκλογή*, καθὼς ἀλλοῦ (*Προλεγόμεν. εἰς τὴν Αἴλιαν. Ποικ. ἰσορ. σελ. ρμβ'-ρν'*) ἐσημειώθη. *Z. καὶ Ψῆκι*.

ΔΙΑΛΥΣΤΗΡΙΟΝ (*les grosses dents d'un peigne, ou le côté où se trouvent ces dents, démeleoir*). Ἐπρεπε νὰ ᾔται *Διαλυτήριον*, ἀπὸ τὸ *Διαλύω*· ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο λέγεται καὶ *Διαλύζω*, τὸ ῥηματικὸν ἐπρόσλαβε τὸ *σ*, ὡς ἀπὸ τὸ *Κλύζω*, τὸ *Κλυσήριον*.

ΔΙΑΡΜΙΖΩ, βάλλω εἰς τάξιν τὰ ἀτάκτως θεμένα, εἰς ἀρμονίαν τὰ ἀνάρμοσα, ὅον *Διαρμίζω κάμεραν* (*ajuster ἢ faire une chambre*). Λέγομεν καὶ *Γυναῖκα διαρμισμένην*, τὴν εὐσχήμεως σολισμένην.

ΔΙΑΤΑΜΟΣ, ἀντὶ τοῦ *Διαταγμός* (*sermon*), ἀπὸ τὸ *Διατάσσω* (*prêcher*). *Z. Σαρμούνιν. 2) conseil, avis, avertissement. οἶον, ΣΦ*,

Καὶ τοῦ πατρὸς σου ἢ φιλίᾳ φουσκόνῃ με νὰ κλάψω,
Καὶ σένα πάλιν διάταμούς καὶ παιδεύσεις νὰ γράψω.

Τὸ Φουσκόνω (enfler, gonfler) ἀπὸ τὸ Φούσκα Ἑλληνιστὶ Φύσκη (vessie), παρὰ τὴν κυρίαν του σημασίαν (Ἄτακτ. I, σελ. 263), σημαίνει ἀκόμη μεταφορικ. τὴν σφοδρὰν κίνησιν τῆς ψυχῆς ἀπὸ λύπην, ὀργὴν, ἢ ἄλλο τι πάθος. Ὁ Ὀμηρος ἐμεταχειρίσθη τὸ σημαντικὸν τοῦ Φουσκόνω Οἰδαίνω, οἶον (Ἰλιάδ. ι', 553),

Ἄλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδν χόλος, ὅσπερ καὶ ἄλλων
Οἰδάνει ἐν σήθεσσι νόον πύκα περ φρονούντων.

Καὶ ὁ μανισμένος Ἀχιλλεὺς λέγει πρὸς τὸν Αἴαντα (Ἰλιάδ. ι', 646),

Ἄλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλω, ὅπποτ' ἐκείνων
Μνήσομαι κ. τ. λ.

ἤγουν, Ἄλλ' ἡ καρδιά μου φουσκώνει ἀπὸ τὸν θυμὸν, ὅταν ἐνθυμηθῶ ἐκεῖνα κ. τ. λ.

ΔΙΑΦΘΕΝΤΕΨΩ. Ζ. Κλησουρότοπος.

ΔΙΑΦΟΡῶ (gagner, tirer profit). Ζ. Γρικῶ. Συνηθέ-
σερον εἶναι σήμερον τὸ Διαφορεύω.

ΔΙΓΑΜΜΑ. Ζ. Ἀγνάντια, Ἄγουρος, καὶ Ἄτακτ. I, σελ.
384.

ΔΙΔΥΜΙΑ, τὰ καὶ Ὀρχίδια (χυθ. Ἀρχίδια) λεγόμενα (testicules). Καὶ τὰ δύο Ἑλληνικά. Τὸ Ὀρχίδιον εἶν' ὑποκοριστικὸν τοῦ παλαιοῦ Ὀρχις. Διδύμια ὠνομάζοντο ἀπὸ ἔτι τοῦ Γαληνοῦ τοὺς χρόνους (Ἰδ. Λεξικ. Schneider). Ἡ αὐτὴ συνωνυμία ἐκράτησε καὶ εἰς τὸ ὁμώνυμον φυτὸν Ὀρχις· ὡς λέγει (εἰς τὰς Ἑξηγήσ.) ὁ Γαληνός, « Διδύμη, ρίζα τῆς (γρ. » ρίζα τις) βοτάνης, ἥτις καὶ ὄρχις ὀνομάζεται· » διὰ τινὰ

δηλαδή ὁμοιότητα πρὸς τὰ ζωικὰ μόρια, ὡς λέγει ὁ Διοσκορίδης (III, 142), « Ὅρχις ἕτερος, ὃν Σεραπιάδα ἕτεροι καλοῦσιν... » ρίζα δὲ ὑπεσιν ὀρχιδίοις ὁμοία. » Εἰκάζουν οἱ νεώτεροι βοτανολόγοι, ὅτι εἶναι ὁ *Orchis morio* τοῦ Λιναίου (Γαλλ. *Orchis bouffon*).

ΔΙΔΩ και ΔΙΝΩ, Ἑλληνιστὶ Δίδωμι (*donner*). Τὸν ἔδωκα νὰ καταλάβῃ. Ζ. Μανιόρδος. 2) κτυπῶ (*frapper, blesser*), οἶον Τοῦ ἔδωκε κατακέφαλα (Δουκαγγ. λέξ. Βολή), καὶ Τὸν ἔδωκε ξύλον (*lui donner la bastonnade*) ἤγουν τὸν ἐξυλοκόπησε (*le bâtonner*).

ΔΙΕΙΔΕΣΤΑΤΗ. Ζ. Φλισκίνα.

ΔΙΚΑΣΙΜΟΝ. Ζ. Φαυλατίζω.

ΔΙΚΤΥΩΤΗ. Σκούφια δικτυωτή (*coeffe à réseau*), οἶον ΣΦ,

Ἄμὲ ὅσα πλεξουδιάζονταν μὲ τὸ μαργαριτάρη,
Καὶ σκούφια ἄλλες δικτυοτὴν μὲ τὸ πολλὴν λογάρη.

ΔΙΟΛΟΥ. Ζ. Ὄλος, καὶ Ὄποῦ.

ΔΙΧΑ. Μὲ ἀπαρέμφ. Δίχωνὰ βοηθήσουσι. Ζ. Κανεῖς. Σήμερον λέγομεν Δίχως, ἢ Χωρίς (*sans*). Ζ. Ἐμποδον.

ΔΙΧΩΣ. Ζ. Δίχα.

ΔΙΩΚΩ. Ζ. Φαρί.

ΔΙΩΜΑ. Ζ. Ἰδίωμα.

ΔΙΩΧΩ, Ἑλλην. Διώκω. Ζ. Ξεπέφτω.

ΔΟΞΑΡΙΟΝ, Ἑλλ. Τοξάριον, ὑποκοριστικὸν τοῦ Τόξον (*arc*). Ἐθαύμασα πολλάκις τὴν χυδαιότητα τοῦ πρώτου τολμήσαντος νὰ τρέψῃ τὸ τ̄ εἰς τὸ δ̄, καὶ πολὺ πλέον τὴν προθυμίαν τῶν, ὅσοι ἐδέχθησαν τὴν ἄλογον ταύτην καινοτομίαν, ὥστε νὰ τὴν κυρώσωσι μὲ τὴν μακρὰν συνήθειαν. Ὅλοι σχεδὸν σήμερον

προφέρουν τὸ Τόξον, Δοξάριον, μ' ὄλον ὅτι, σπανιώτατα λέγεται Δοξεύω, ἀντί τοῦ Τοξεύω. Τρέπεται κάποτε τὸ τ̄ εἰς τὸ δ̄, οἷον Ἀδράκτιον ἀπὸ τὸ Ἄτρακτος, ὡς ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ πόλιν τινὰ τῆς Μυσίας καὶ Ἀδραμύττειον, καὶ Ἄτραμύττειον· ἀλλ' εἰς ταῦτα ἡ διάφορος γραφή, δὲν φέρει δισταγμὸν διαφόρου σημασίας, ὅποτε τὸ Δοξάριον (ἀπὸ τὸ Δόξα) ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸ Τοξάριον. Ἰσως δὲν εἶν' ἐπινόημα χυδαίου, ἀλλὰ κἀνεὸς σχολαστικοῦ λογιστάτου, ὅστις ἔκρινε νόσιμον νὰ ἀνανεώσῃ τὴν ὄχι νόσιμον ἐτυμολογίαν τοῦ Πλάτωνος (Κρατύλ. σελ. 420), « Δόξα μὲν ἦτοι τῇ διώξει ἐπωνόμασαι... » ἢ τῇ ἀπὸ τοῦ τόξου βολῇ κ. τ. λ. »

ΔΟΣΙΑ (dons, présents). Ζ. Κοιλυμουντρῶ. Λέγει καὶ ἡ παροιμία· « Τὰ δόσια τὸν Χριστὸν ἐπαραδόσαν » παροιμία χυδαιεσάτη, ἀλλ' ἦτις παρασαίνει ζωηρὰ τὰ ἐκ τῆς δωροκοπίας (venalité) κακὰ, καὶ τῶν δωροκόπων, εἴτε διδόντων εἴτε δεχομένων, τὴν καταισχύνην, μὲ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰούδα, ὅστις διὰ τριάκοντα ἀργύρια παρέδωκε τὸν διδάσκαλον καὶ εὐεργέτην του. Εἰς τὰς ἡμέρας μας ἐφάνησαν καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἰούδα ἀνθρωπίσκοι μιαρῶτεροι, ἐπειδὴ, ὄχι διὰ κέρδη παρόντα, ἀλλὰ δι' ἔμφυτον μισανθρωπίαν, ἔγιναν φίλοι τοῦ τυράννου τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐχθροῦ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἀσπόνδου, καὶ τὸν ἐβοήθησαν καὶ μὲ τὰ ἔργα καὶ μὲ τοὺς λόγους των, νὰ ἐξολοθρεύσῃ, ἂν ἦτο δυνατόν, ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ἔθνος ὀλόκληρον πιστεῦον εἰς Χριστόν.

ΔΡΑΚΟΣ, Ἕλλην. Δράκων (dragon). Ζ. Σακτανίζω. Ἐσημειώθη ἀλλοῦ (Προδρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. σελ. 378), ὅτι πολλῶν Ἑλληνικῶν ὀνομάτων τὴν εἰς ὠν κατάληξιν ἐτρέψαμεν εἰς ος, ὅποια εἶναι Ἄρχος, Γέρος, Χάρος (ὁ Θάνατος) ἀπὸ τὸ Ἄρχων, Γέρων, Χάρων, (ὁ περαματάρης τοῦ ἄδου), καὶ ὅτι τοιαύτη διττοκαταληξία εἶχε χώραν καὶ εἰς τοὺς παλαιούς,

ἐπειδὴ ἔλεγαν Ἀναίμων καὶ Ἄναιμος, Ἀχυρῶν καὶ Ἀχυρὸς (Ἡσύχ.), Διπλασίων καὶ Διπλάσιος, Κευθμῶν καὶ Κευθμός, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα (Ἰδ. καὶ Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 52).

ΔΡΩΤΙΔΙΑ. Ζ. Βρωτίδα.

Ε.

Ε. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο κακῶς πλεονάζει πολλάκις, οἶον ΘΚ,

Θεὸς ὁ παντοδύναμος θελεὶ σᾶς δῶσθαι χάριν,
Τὸ πνεῦμα τὸ πανάγιον, καὶ νὰ σᾶς ἘΦΩΤΙΣῆ.

Καὶ πάλιν ΘΚ,

Τὸν κόσμον ὅλον βούλεται θελεὶ νὰ τὸν ἘΦΑΓῆ.

καὶ Ἐγνωρίζω ἀντὶ τοῦ Γνωρίζω (Ζ. Ξετρέχω, καὶ Σμίγω).
Καὶ κακῶς, ἐξεναντίας, ἀφαιρεῖται (Ζ. Ἄτακτ. I, σελ. 384).
Λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ $\bar{\alpha}$, — τοῦ $\bar{\upsilon}$ (Ζ. Αὐτοθ.), — τοῦ \bar{o} , οἶον
Ἀλέτρι ἀπὸ τὸ Ἄροτρον, Ἐλίθος ἀπὸ τὸ Ὀλυθος
(figue sauvage).

ἘΓΓΙΣΤΑ. Ζ. Ράσσω.

ἘΓΓΟΣ. Οἶον, ΤΜ,

Αὐτίκα ἤρπαξεν Αὐτόσ ὁ ἔγγος Ταμυρλάγγος,
Καὶ ἐκ τοῦ πάγωνος αὐτὸν πάτον εἰς τὸν παπούν του.

Αὐτόν ἔπρεπε νὰ ἦναι, ἐπειδὴ νοεῖ, ὅτι ὁ Ταμυρλάγγος τὸν
ἤρπαξεν ἀπὸ τὰ γένεια, καὶ τὸν ὑπάγει (πάτον) εἰς τὸν πάππον
του. Σημείωσε καὶ τὸ Παποῦς ἢ Παποῦς, (ὡς καὶ σήμερον
οἱ χυδαῖοι) ἀντὶ τοῦ Πάππος. Ἐξεναντίας οἱ Λάκωνες ἐξάλειψαν
τὸ $\bar{\upsilon}$ ἀπὸ τὸ Ποῦς (pied) τρέποντες καὶ τὸ \bar{o} εἰς \bar{p} . « Πὸρ,
» ποῦς· Λάκωνες » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

Ταμυρλάγγος εἶναι ὄνομα κύριον τοῦ περιβοήτου
δορικτήτορος Ταμερλάνου (Tamerlan).

Τὸ Ἐγγος (petit-fils) δὲν εἶναι συγκοπή τοῦ Ἐγγονος, ἀλλὰ διαφορὰ καταλήξεως πρὸς τὸ Ἐγγων κατὰ τὰ διττοκατάληκτα εἰς ὄς καὶ ὠν, ἐπειδὴ οἱ Γραικορωμαῖοι ἔλεγον καὶ Ἐγγος καὶ Ἐγγων ἀντὶ τοῦ Ἐγγονος, ὡς ἔλεγον καὶ Διάκων καὶ Διάκος (diacre), ἀντὶ τοῦ Διάκονος (Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 52).

ἘΓΔΕΧΟΜΑΙ ἀντὶ τοῦ Ἐκδέχομαι (attendre, espérer), Ζ. Κόρακας.

ἘΓΔΙΚΑΙΩΝΟΜΑΙ. (Ζ. Πανθάνω). Γρ. Ἐκδικαίονομαι, ἀπὸ τὸ Ἐκδικαίομαι, ὡς Χρυσόνομαι ἀπὸ τὸ Χρυσόομαι. Σήμερον λέγομεν Ἐκδικοῦμαι (se venger).

ἘΓΔΙΚΗΣΙΣ ἀντὶ τοῦ Ἐκδίκησις (vengeance). Ζ. Ἀπόκοτα.

ἘΓΕΪΡΟΜΑΙ (se lever). Ζ. Μαχεύγω, καὶ Σπαστρεύω.

ἘΓΚΑΡΔΙΑΚÀ, ἐπίρρημ. (cordialement, sincèrement). 2) ἀληθῶς (tout de bon, sérieusement). Ζ. Μαίνομαι.

ἘΓΚΡΕΜΝΪΖΩ καὶ Γρκεμνίζω (précipiter, jeter à terre). Ζ. Λοκτοπατῶ.

ἘΓΝΟΙΑΖΟΜΑΙ. Ζ. Ἐννοιάζομαι.

ἘΓΡΗΓΟΡΑ (sans délai, le plutôt), οἶον, ΘΚ,

Τὴν πόλιν μὴ ἀφήσετε σῶν ἀσεβῶν τὰς χεῖρας·
 ἘΓΡΗΓΟΡΑ μὲ τὸ σπαθὶν μετὰ θυμὸν νὰ πάτε,
 Καὶ νὰ τὸν πολεμήσετε, καὶ πλέον μὴ ἀργεῖτε,
 Τὸν Τοῦρκον τὸν ΚΑΤΑΧΑΝΑΝ αὐτὸν τὸν ΧΟΝΙΚΙΑΡΗΝ,
 Ὡς νὰ τὸν νικήσετε νὰ μὴ ἀναπαυθεῖτε.

Εὐρίσκεται καὶ Γρήγορα, οἶον, ΣΣ,

————— παρακαλοῦσι πάλιν —————
 Νὰ ξεψυχῆσῃ γρήγορα νὰ εὔγῃ ἀπὸ τὸν κόσμον.

Τὸ ῥῆμα εἰς τοὺς ἀρχαίους, Γρηγορέω, καὶ τοὺς ἀρχαιοτέρους, Ἐγρηγορέω.

Οἱ πρῶτοι σίχοι εἶναι ἀπὸ τὸ Ποίημα, ἐπιγραφόμενον Θρῆνος τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Εἰς αὐτοὺς ὁ ποιητὴς προσκαλεῖ καὶ διεγείρει τοὺς χριστιανούς βασιλεῖς κατὰ τοῦ Τούρκου, τὸν ὁποῖον ὀνομάζει Καταχανᾶν καὶ Χονικιάρην. Λεῖπουν καὶ αἱ δύο λέξεις ἀπὸ τὸν Δουκάγγιον. Ἡ πρώτη σημαίνει τὸν ἐξολοθρευτὴν (exterminateur) ἀπὸ τὸ, Καταχάνω, ἤγουν Καταχάονω, ἐπειδὴ τὸ ἀπλοῦν καὶ σύνηθες Χάνω εἶναι, ὡς ἐσημειώθη (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 267), ἀπὸ τὸ Χαόνω (Χαόω). Ἴσως εἶχαν καὶ ῥῆμα σύνθετον, Καταχάνω ἢ Καταχανῶ, τοῦ ὁποῖου συνώνυμον ἔχομεν σήμερον τὸ Καταχωννυάζω, ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸ Καταχωννύω ἢ Καταχώννυμι, σημαῖνον εἰς ἐκείνους τὸ σήμερον σύνηθες Καταχόνω (ἀπὸ τὸ Καταχόω), ἤγουν σκεπάζω μὲ χῶμα, θάπτω, κρύπτω (enterrer)· τὸ δὲ ἡμέτερον Καταχωννυάζω ἔλαβε τὴν μεταφορικὴν σημασίαν τοῦ ἀφανίζω, σκορπίζω (dissiper), οἶον, περὶ ἀσώτου λαλοῦντες, λέγομεν Ἐκαταχωννύασεν ὄλην του τὴν πατρικὴν περιουσίαν.

Ἡ δευτέρα λέξις, Χονικιάρης, ἐπλάσθη ἀπὸ τὸ Τουρκικὸν Χουνκιάρ, τὸ σημαῖνον Αἰμοβόρον (sanguinaire), ἐν' ἀπὸ τοὺς σολίζοντας τίτλους τὸν τύραννον τῆς Ἑλλάδος. Ζ. καὶ Καταχανάς.

ἘΓΡΙΚῶ. Ζ. Γρικῶ.

ἘΔΗΤΗΣ (de même), οἶον, ΣΣ,

Καὶ ὡσάν σκεπάζη τὸν νεκρὸν ἢ πλάκα τοῦ μνημάτου,
Ἐδήτης κρατεῖ κ' ἢ φυλακὴ τοὺς ζωντανούς ἀνθρώπους.

Καὶ Ἐδήτις, πάλιν ὁ αὐτὸς ΣΣ,

Ὡσάν κυλάζονται ψυχαῖς ἐκεῖ ἔσθ' ἄνω κόσμον,
 Ἐδῆτις κολάζει καὶ ἡ φυλακὴ τοὺς ζωντανούς ἀνθρώπους.

Εὐρίσκειται καὶ Ἦ τ ι ς εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, οἶον, ΣΦ,

Καὶ ὡσάν ἐτοῦτα δὲν θαρῶ ποτὲ νὰ συνοδεύσω,
 Ἦ τ ι ς καὶ σὲ οὐδὲν κρατῶ ποτὲ νὰ ΣΟΥ παιδεύσω.

Ἰσως ΣΕ. Τὸ νόημα εἶναι, Ὄττω καὶ σὲ δὲν κρατῶ (δὲν ἰσχύω)
 ποτὲ νὰ σὲ παιδεύσω, νὰ σὲ διορθώσω.

ἘΔΙΚΟΣ. Ζ. Ἰδικός.

ἘΘΝΗ. Ζ. Κατά.

Εἰ (si). Ζ. Νά. Εἰ δ' ἴσως· οἶον, ΘΡ,

Εἰ δ' ἴσως καὶ οὐ δύναται (λέγω) νὰ παρθενεύγη,
 Πορνείαις, μοιχείαις, παρανομίαις τίσση μὴδὲν γυρεύγη.

Συντάσσεται μὲ ὀριστικὸν μέλλοντα καὶ μὲ ἀόριστον ὑποτακτικόν.
 Ἀντὶ τοῦ, Εἰ ἴσως, σήμερον λέγομεν, Ἄν ἴσως, καὶ συχνότερα
 συνθέτως, Ἀνίσως, σημαίνοντες καὶ τὸ ἀπλοῦν (si), καὶ τὸ
 μὲ διςαγμὸν (si par hasard).

Τὸ Τί ὄση, εἶναι σύνδεσμος μειωτικὸς, σημαίνων τὸ Κ ἄν
 ἢ τῶν παλαιῶν τὸ Γε, καὶ παρεφθαρμένος ἀπὸ τὸ Θεῖως. Ζ.
 Θεός. Τοῦτο νοεῖ ὁ ποιητὴς καὶ συμβουλεύει, Ἄν δὲν δύναται τις
 νὰ φυλάξῃ παρθενίαν, ἄς μὴ γυρεύῃ κἄν, ἄς ἀπέχη (δηλαδὴ)
 ἀπὸ πορνείας, μοιχείας καὶ ἄλλας τοιαύτας παρανομίας·
 συμβουλὴν ὁμοίαν τῆς συμβουλῆς τοῦ Ἐπικτήτου (Ἐγχειριδ.
 XXXIII, 8).

Εἰ μὴ (excepté, hors, si ce n'est). Ζ. Ἄφ' οὔ.

ἘΪΑ ΜΟΛΑ! ἘΪα μόλα! Φωνὴ ναυτῶν, ἢ ἀπλῶς ἐργατῶν,
 ὅταν σύρωσιν ἄγκυραν, ἢ ἄλλο τι βάρῦ πρᾶγμα. Παρομοία τις

εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἀριστοφάνην (Εἰρ. 459)· οἱ σύροντες μὲ
σχοινία τὴν Εἰρήνην, διὰ τὰ τὴν ἐκβάλωσιν ἀπὸ τὸ ἄντρον,
φωνάζουσιν εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, « ὦ εἶα! Εἶα μάλα! ὦ εἶα!
» Εἶα ἔτι μάλα! »

Εἶμαι. Ζ. Ἡμαι.

Εἶνε, ἡ ἔνι (Ἑλλ. Εἰσί, sont), οἶον, ΘΚ,

Διατ' εἶνε λόγοι θλιβεροί, θρηνητικὰ γραμμένοι,
Καὶ θρήνον ἀνυπόμονον ἔνι περιπλεγμένοι.

Εἶπα, ἀόριστος τοῦ ῥήματος λέγω (dire). Σημαίνει
κάμμίαν φοράν τὸ νομίζω, ὑποθέτω, οἶον (Ἀπολλων. τοῦ ἐν
Τύρ.),

Ἐντὸς Περίσσει ἐμάνισε, καὶ μίαν κλοτζίαν τῆς δίδει,
Καὶ ἀπὸ τὸν πόνον ἡ ἄτυχος εἶπε καὶ παραδίδει.

(Ἴδε Δουκάγγ. σελ. 670). Τὸ Εἶπε καὶ παραδίδει
(ἀντὶ τοῦ Εἶπεν ὅτι παραδίδει) ἤθελ' ἐρμηνευθῆν Γαλλισί, Elle
pensa mourir.

Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν μεταχειριζόμεθα καὶ σήμερον τὸ
Εἶπω καὶ τὸ Λέγω, ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ Φημί καὶ τὸ
Φάσκω, οἶον (Σοφοκλ. Ἡλ. 8),

Οἷδ' ἰκάνομεν,

Φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὄρᾶν,

ἤγουν νόμισε, πίσεισον, ὅτι βλέπεις τὰς Μυκήνας. « Φάν,
» ὑπέλαβον, ἔλεγον » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Τοιαῦται φράσεις εἶναι
εἰς τὴν γλῶσσαν, Σ' ἔλεγα φρόνιμον, ἤγουν σὲ ὑπελάμ-
βανα φρόνιμον, Ἄν πισεύης τὰς ὑποσχέσεις του, εἶπέ,
ὅτι δὲν ἔκαμες τίποτε. ἔχομεν καὶ παροιμίαν. Ἀπὸ
τὸ εἶπέ ὡς τὸ κάμε μέγα διάστημα (Il y a loin de
la parole à l'action.

Περὶ τοῦ Κλοτζία. Ζ. Κλοτσῶ.

ΕἶΣ, πρόθ. (à, vers, envers). Τὴν μεταχειρίζονται κάποτε ἀντὶ τῆς Περι (sur), οἶον, ΑΚ,

Εἶπατε, δότε μοι βουλήν, τί λέγετε εἰς τοῦτο;

ΕἰΣΒΑΪΝΩ (entrer). Οἱ ἀόριστοι μόνον, Εἰσέβην ἢ Σέβην, εὐρίσκονται εἰς χρῆσιν. Ζ. Νά.

ΕἰΣΕΡΧΟΜΑΙ (entrer). Ἀόρ. Εἰσήλθον. Ζ. Ὀντως.

ἘΚ, προθ. συνταγμένη μὲ ἀιτιατικὴν, καθὼς συντάσσεται σήμερον ἢ Ἀπό, οἶον, ΒΧ,

ἘΚ τῆς σελήνης ἔπεσεν ἐκείνη ΤΑΣ ἀγκάλας.

Καὶ ΣΣ,

Λοιπὸν ἐχάθην ἢ φιλία τελείως ἘΚ ΤὸΝ κόσμον,

Ἐχάθηκεν ἐμίσεισεν ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Καὶ κείνοι ὅπου κουμπόουνται καὶ λέγουν καὶ ἔχουν φίλους,

Οὐδὲν κατέχουν τίποτας, ἔσφαλαν καὶ πλανῶνται.

Ζ. Οὐδὲν. Καὶ Τέρι.

ἘΚΔΕΧΟΜΑΙ. Ζ. Αἰ, καὶ Κόρακας.

ἘΚΔΙΚΟῦΜΑΙ, ἘΚΔΙΚΗΣΙΣ. Ζ. Ἐγδικαιώνομαι, καὶ Ἐγδίκησις.

ἘΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΌΣ. χυδ. Κλησιαστικός. Ζ. Ἐξαγορευτής.

ἘΚΛΑΜΠΡΟΣ. Ζ. Συγχαρίκιον, καὶ Ψῆμι.

ἘΚΛΕΚΤΌΣ. Ζ. Διαλεκτός.

ἘΚΣΤΑΤΙΚΌΣ. Ζ. Γίνομαι.

ἘΚΤΡΑΧΗΛΙΣΜΈΝΑ. Ζ. Φυλλοκάλαμον.

ἘΛΑ. Ζ. Ἐρχομαι.

ἘΛΑΪΑ (olive et olivier). 2) Σημεῖον φυσικὸν εἰς μέρη

τινα τοῦ σώματος ὡσεπιπολὺ μαῦρον (Ζ. Ζαρβός). Οἱ Ἴταλοὶ τὸ ὀνομάζουσι Neno ἀπὸ τὸ Λατινικὸν Nævus, τὸ ὁποῖον τὰ Γλωσσάρια ἐξηγοῦν « Φακὸς προσώπου. » Ἄλλα δὲ Γλωσσάρια, « Ὑπερσάρκωσις. »

ΕΛΑΦΡΟΣ. Ἐναντίον τοῦ Βαρύς. Ἐλαφρὸς ζυγός, Ἐλαφρὰ ζημία, Ἐλαφρὸν φορτίον, Ὁ ἀήρ εἶναι ἐλαφρότερος παρὰ τὸ νεράν.

Μεταφορικῶς, ἀνόητος, μωρὸς, τὸν ὁποῖον καὶ Ἐλαφρόσοιχον συνθέτως οἱ Χῆροι λέγουσι. Ἄνθρωπος ἐλαφρὸς, Νοῦς ἐλαφρὸς, Κεφαλὴ ἐλαφρά. Ὄθεν ὁ Ἡσύχιος, « Ἐλαφρία μωρία » εἰς τὴν ὁποίαν σημασίαν τὸ ἐμεταχειρίσθη καὶ ὁ Ἀπόστολος (Β. Κορινθ. α', 17). Οἱ παλαιοὶ ἐσήμαιναν τὸ αὐτὸ μὲ τὸ συνώνυμον Κοῦφος (Ἄριστοφάν. Βατρ. 1396),

Πειθὼ δὲ κοῦφόν ἐστι, καὶ νῦν οὐκ ἔχον.

Ὁ δὲ Σοφοκλῆς (Ἄντιγ. 343) τὸ ἐσύνησε καὶ μὲ τὸ Νοῦς, « Κουφονόων ὀρνίθων. »

Ὅταν ὁ λόγος ἦναι περὶ φαγητῶν, σημαίνει τὸ εὐκολόπεπτος ἢ εὐκολοχώνευτος. Λέγομεν καὶ Ὑπνον ἐλαφρὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εὐκολὰ ἐξυπνίζεται τις.

ΕΛΕΝΙΟΝ. Οὕτω τὸ γράφει ὁ Δουκάγγιος· ὁ δὲ Σουμανέρας, Ἐλένι, καὶ τὸ ἐξηγοῦν διὰ τοῦ *Inula* ἢ *Enula*. Κατὰ τὸν Σπρεγγέλιον, εἶναι τὸ Ἐλένιον τοῦ Ἱπποκράτους καὶ τοῦ Διοσκορίδου (I, 27). Τὸ δὲ ἄλλα Ἐλένιον τοῦ Διοσκορίδου (I, 28), εὐρισκόμενον καὶ εἰς τὸν Θεόφραστον, εἶναι βοτάνη διάφορος, ὀνομαζομένη ἀπὸ τοὺς νεωτέρους *Teucrium creticum*.

ΕΛΘΙΜΟΝ. Ζ. Ἐρχομός.

ΕΛΙΘΟΣ, Ἐλληνιστὶ Ὀλυθος. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἐστοιχείου.

ΕΛΜΙΓΓΟΒΟΤΑΝΟΝ. Οὕτω τὸ γράφει ὁ Δουκάγγιος,

φέρων ὁμως καὶ τὴν ὀρθοτέραν γραφὴν ἀπὸ Ἀλέξανδρον τὸν Τραλλιανόν, Εἰλινοβοτότανον (coralline ou mousse de Corse). Σήμερον ὀνομάζεται, Μερμηγκοβότανον (Μυρμηκοβότανον).

ΕΜΑΥΤΟΝ βαρβάρως, ἀντὶ τοῦ Ἐαυτόν. Ζ. Τάσσω.

ΕΜΠΕΡΙΔΕΪΩ ἢ Ἐμπεριδένω. Ἐμπεριδεμένος (mélé, brouillé). « Ἐμπεριδεμένα ἢ Ἐμπερδεμένα ὡς τῆς λολῆς τὰ » μαλλία » παροιμ. *mêlés comme les cheveux d'une folle*.

ΕΜΠΗΓΩ (χυδ. Μπήγω). Εἰς τοῦ Πτωχοπροδρόμου τὸ ποίημα (Ἄτακτ. I. σελ. 195 καὶ 201) ἠπόρησα περὶ τοῦ στίχου, « Ἄπ' αὐτοὺς ὁποῦ ἔμψουσι κατὰ κάμπων ματζού- » κας » ὡς καὶ περὶ τοῦ διὰ μιᾶς λέξεως ὀνόματος Μπηγοματζούκης. Εὐρίσκω τώρα εἰς τὸν Σομαυέραν ταύτας τὰς λέξεις, « Ἐμπήγω τοὺς κάμπους, *accampare* » ἐκ τοῦ ὁποίου συμπεραίνεται, ὅτι Μπηγοματζούκην ὠνόμαζαν οἱ Γραικορωμαῖοι, τὸν Γαλλιστὶ λεγόμενον *pionnier*. Ὁ Κάμπος εἰς τὸν στίχον τοῦ Πτωχοπροδρόμου σημαίνει τὸ Στρατόπεδον (*camp*).

ΕΜΠΙΣΤΑ, ἐπίρρ. πισῶς εἰλικρινῶς (*de bonne foi, sincèrement*). Ζ. Κατά.

ΕΜΠΙΣΤΕΪΟΜΑΙ (*se confier, avoir de la confiance*). Ζ. Μαίνομαι. Ἄνθρωπος ἐμπιστευμένος (*homme de confiance, homme sûr*).

ΕΜΠΛΕΚΩ, καὶ μὲ δύο προθ. Ἐνεμπλέκω, ἀμετάβ. (Ἐμπλέκομαι). Ζ. Ἀκμί, καὶ ὅσα ἐσημειώθησαν ἄλλοῦ (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 335) περὶ τούτου.

ΕΜΠΟΔΙΟΝ. Ζ. Ἐμποδον.

ΕΜΠΟΔΙΣΤΡΟΝ. Ζ. Ἐμποδον.

ἘΜΠΟΔΟΝ (obstacle, empêchement), οἶον ΘΚ,

Νά προσκυνήσουν τὸν σταυρὸν χωρὶς τινὸς ἐμπόδου.

(Ζ. Κεφαλόνω). Σήμερον λέγομεν Ἐμπόδιον. Ὁ Σομαυέρας ἔχει καὶ Ἐμπόδιον.

ἘΜΠΌΡΙΟΝ, ἀλλαγὴ φυσικῶν ἢ τεχνητῶν πραγμάτων πρὸς ἄλλα ὁμοία, ἢ πρὸς ἀργύριον (trafic, commerce).

2) Τόπος ξένος, ὅπου ἔμπορος ἢ ἔμποροι καταστένουν κατοικίας καὶ ἀποθήκας (comptoirs, factoreries), διὰ τὰ πραγματεύονται οἶον (παρὰ Δουκαγγ. σελ. 382),

Ἐσωσαν τὴν Βελίγοστην, ἐκεῖσε ἀπεξέυσαν,
Ἐκαψαν τὸ ἐμπόριον, τὸ κάστρο μόνον ἀφῆκαν.

ἘΜΠΡΟΔΈΝΩ καὶ Ἐμπροδένω (enlacer, faire tomber dans le piège), οἶον ΣΦ,

Καὶ ναύρουν πρωτοζαριστὴν καὶ τὸν Ἐμπροδίσουιν,
Καὶ τὸν ΤΟΥΣ ΔΩΣΕΙ τὸ ταυλὴν, καὶ ἐμπρός του τὸ θέσουιν.

Ἰσ. γρ. ΤΟΥ ΔΩΣΟΥΝ. Καὶ πάλιν ΣΦ,

Ἡ πολιτικὴ ὅτε γρικὰ καὶ ἔχη τὴν κερδέση,
Περιλαμπάνη σε σφικτὰ ὡς διὰ τὴν ἐμπροδέση.

Ἰσ. ἘΜΠΡΟΔΈΣΟΥΝ εἰς τὸν πρῶτον στίχον· καὶ τότε εἶναι τὸ αὐτὸ ῥῆμα μετὰ τὸ Ἐμπροδέση τοῦ τελευταίου, καὶ τῆς αὐτῆς σημασίας μετὰ ἀνωτέρω Ἐμπροδένω. Ζ. Ἐμπεριδεύω.

Ταυλὴν (γρ. Ταβλίν) ἤγουν Τάβλιον (tablier) ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν tabula. Σήμερον τὸ προφέρομεν προπαροξυτόνως, Τάβλιον, ὅταν ὁ λόγος ᾖ περὶ τοῦ σανιδίου, ὅπου παίζονται οἱ πεσσοὶ (dames du trictrac), τὸ ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ Ἀβάκιον, ἢ Πλινθίου. Ὅτε δὲ σημαίνομεν τὴν τράπεζαν, ἐπάνω τῆς ὁποίας θέτονται τὰ φαγητὰ, ἢ τὸ σανί-

διον ὅπου ἀριθμοῦνται ἀργύρια, ὀνομάζομεν ἐκείνην μὲν, Τάβλαν, καὶ Ταβλίον (table) παροξυτόνως, τοῦτο δὲ πάλιν, Τάβλιον προπαροξυτόνως, ἢ Ἄσπροσάνιδον.

ἘΜΠΡΟΣ (devant, avant). Ζ. Λιγομάρα.

ἘΜΠΡΟΣ ὈΠΙΣΩ, (à reculons), Πρὸς ὀπίσω, καὶ χυδ. Πρὸς ἐπίσω. Ζ. Ἄφ' ὧν.

ἘΜΠΡΟΣΘΕΝ ἢ Ἐμπρός (devant), ἤγουν εἰς τόπον ὅπου βλέπουν κατ' εὐθείαν τὰ ὀμμάτια. Λέγομεν καὶ Ἐμπροσθα, διὰ τοῦ ᾱ, ὡς ἔλεγαν οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς (Ἰδ. BECKER, *Anecd. Græc.* pag. 563).

Μεταφορικῶς, Πάντοτ' ἔμπρός μου εὐρίσκεται, Πάντοτ' ἔμπροσθέ μου τὸν ἔχω· τοῦτέστι μ' ἐμποδίζει νὰ κάμω τίποτε, μ' ἐνοχλεῖ, μὲ βαρύνει. Τοῦτο εἶναι τὸ Ἐπιπροσθεῖν τῶν παλαιῶν, ταυτόσημον τοῦ Κωλύειν. Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐμεταχειρίζοντο καὶ τὸ Ἐμποδῶν ἐπίρρημα, οἷον (Ἀρισοφάν. Σφ. 246),

————— τῷ λύχνῳ πάντῃ διασκοπῶμεν,
Μήπυ λαθῶν ἡμᾶς τις ἐμποδῶν κακὸν τι δράσῃ.

Τὸ ἐναντίον του εἶναι Ἐκποδῶν, κοινῶς Ἀπέμπροσθεν ἢ Ἀπεμπρός (de devant) οἷον, Φεῦγε ἀπεμπρός μου, ὡς ὁ Ἀρισοφάνης (Σφ. 949),

Πάρεχ' ἐκποδῶν· ἐγὼ γὰρ ἀπολογήσομαι,

φύγε ἀπεμπρός μου, ἐγὼ θελω ἀπολογηθῆν.

ἘΜΠΡΟΣΤΕΛΛΑ, οἷον Β,

Ἡ ἐμπροστέλλα τῶν Περσῶν σαράντα χιλιάδες·
Καὶ οἱ Ῥωμαῖοι τρέχουσιν ὡς γύπες εἰς τὸ βρῶμα.

Δὲν εἶναι σαφές, ἂν Ἐμπροστέλλαν νοῆ κυρίως τὸ μέτωπον τῆς παρατάξεως, τὴν πρώτην ἀράδα (la première

ligne), ἡ ἐξαιρέτως τὸ Ἱππικὸν (*la cavalerie*), συνεκδοχικῶς, ἢ μᾶλλον καταχρηστικῶς, ἀπὸ τὸν *σηθισῆρα* (*poitrail*) τῶν ἵππων, τὸν ὁποῖον ὁμῶς συνηθέστερον ὠνόμαζαν Ἄντελῆναν καὶ Ἐμπροσθελῆναν (Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 43).

ἘΜΠΩΘΩ. Καὶ ὁ Δουκαγγίος καὶ ὁ Σομαυέρας, διὰ τοῦ *α*, Ἄμπώθω, ἀλλὰ μὲ διάφορον ἐξήγησιν, ὁ πρῶτος (σελ. 63) ἀπὸ τὸ Ὠθῶ ἢ Ὠθῶ « Ἄμπώθειν, *depulsare, depellere,* » ὠθίζειν, ἀπελαύνειν » φέρων καὶ μαρτυρίαν (ἀπὸ τὸν Ἀπολλ. ἐν Τύρ.) τὸν ἐξῆς στίχον,

Καὶ ἀμπόθη τον ὁ ἄνεμος, κ' ἡ θάλασσα τὸν βγάνη.

Ὁ δὲ Σομαυέρας, « Ἄμπώθω, κουντῶ μὲ δύναμιν, *cacciar* » *dentro à forza.* » Ἄν καὶ αἱ δύο ἐξηγήσεις ἐμφαίνωσι τι κοινόν, τὸ Ὠθεῖν (*pousser*), ἢ πρώτη ὁμῶς σημαίνει ὠθησιν ἀδιόριστον, ἢ δὲ τοῦ Σομαυέρα ὠθησιν ὠρισμένην πρὸς μέρος τι, καὶ ἐξαιρέτως κοῖλον, ὁποῖα ἤθελ' εἰσθαι φελλοῦ ἢ ἄλλου τινὸς πώματος, μὲ τὸ ὁποῖον φράσσομεν τὰ σόματα τῶν βωκαλίων ἐμβάλλοντες μὲ βίαν (*faire entrer de force, enfoncer*) ἢ μαχαιρίου ἐμπηγομένου ἀπὸ τινὰ μὲ σκοπὸν νὰ πληγώσῃ ἢ καὶ νὰ φονεύσῃ (*plonger l'épée dans*), κατὰ τὸ ἄλλου (Ἄτακτ. I, σελ. 288) σημειωθὲν παράδειγμα. Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὴν σημασίαν τὸ ῥῆμα εἰς τὸν Ἀπολλώνιον καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλώσσαν ἴσως μετεστράφη εἰς τὸ Ἄμπώθω ἀπὸ τὸ Ἐμπώθω, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα παραδείγματα (Ζ. Ἀντάμα καὶ Ἐντάμια. Τὸ Ἐμπώθω τοῦτο παράγεται ἀδιάσως ἀπὸ τὸ Ἐμπόω, ὡς τὸ Γνόω ἐγένεν εἰς τὴν κοινὴν γλώσσαν Γνώθω, καὶ τὸ Νοῶ, Νοιώθω. Τοῦ Ἐμπόω ἡ κυρία σημασία εἶναι Ἐμπήγω τι, διὰ νὰ φράξω (*boucher*), καὶ τὸ ῥηματικόν του, Ἐμπώμα, ὡς ἀπὸ τὸ ἀπλοῦν Πόω εἶχαν οἱ παλαιοὶ τὸ Πῶμα (*bouchon*). Τοῦτο πρῶτον ἐσήμαινε τὸ Ἐμπώθω,

ἔπειτα, καταχρηστικῶς ἐσήμανε καὶ τὸ ἀπλῶς κουντῶ τι, μεταβαλθὲν βαρβάρως εἰς τὸ Ἀμπώθω. Τούτου μαρτύριον ἀκόμη, ὅτι τὸ Ἀμπώθω ἐλέγετο καὶ Ἀμπώνω (κατὰ τὸ Νοιώνω καὶ Νοιώθω), ἤγουν ἀπὸ τὸ αὐτὸ πάλιν Ἐμπόω, Ἐμπόνω (ὡς Χρυσώω, Χρυσόνω), ὅπου δὲν ἔχει πλέον τόπον τὸ Ὠθῶ. Ζ. καὶ Πόθω.

ἘΜΨΥΧΟΣ (animé, doué d'une ame). Ζ. Νά.

ἘΝΕ, ἢ Ἐνεν ἢ Ἐνι, σήμερον εἶναι (est), οἶον ΘΚ,

Ὅποιος ἔνε χριστιανός, τὴν πόλιν ἀς τὴν κλαύση.

Καὶ πάλιν, ΘΚ,

Καὶ τοῦτο ἔνεν ἀληθές, στοχάσου καὶ νὰ τόβρης.

Καὶ πάλιν, ΘΚ,

Ὅτι ἔνι τοῦ κόσμου χαλασμός, ὡς τὸν καιρὸν τοῦ Νῶε

Καὶ, Ἐνεν, πληθυντ. (sont), οἶον ΘΚ,

Ποῦ ἔνεν οἱ φιλόσοφοι ρητορικοὶ Ῥωμαῖοι;

Οἱ στίχοι εἶναι ἀπὸ τὸν Θρήνον τῆς Κωνσταντιναπόλεως, ποίημα οὕτως ἐπιγραφόμενον. Θρανεῖ ὁ ποιητὴς τὴν ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἄλωσιν, καὶ τὴν πτώσιν τῆς Γρακορωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Κατὰ δυστυχίαν, οἱ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ φιλόσοφοι καὶ ρήτορες ἦσαν οἱ Διπλοκαλαμαράτοι καὶ Τετρακαλαμαράτοι τοῦ Πτωχοπροδρόμου (Ἴδε Ἄτακτ. I, Προλεγόμεν. σελ. λζ', σημ. 2).

ἘΝΕΜΠΛΕΚΩ. Ζ. Ἀκμί.

ἘΝΕΧΟΜΑΙ, εἶμαι χρεώσης, νὰ πράξω τι, ἐν βάρει ποινηῆς ἀπὸ τοὺς νόμους, ἀν τὸ ἀμελήσω. Ἐλεξαν βαρβάρως καὶ Ἐν-

τέχομαι με προσθήκην τοῦ τ. (Ἴδε Δουκάγγ. λέξ. Ἐντέχεσθαι καὶ Προβελήτση).

ἜΝΙ. Ζ. Ἔνε.

ἜΝΝΟΙΑ (projet, dessein), οἶον ΑΚ,

Γιέ μου ἂν ἔχης μέριμναν ἢ ἔννοιαν εἰς νοῦν σου,
Νὰ κάμης πράγμα τίποτες ὁποῦ ποθεῖς καὶ θελεῖς,
Βλέπε μὴ λέγεις φανερώς τὸν λογισμόν σου ὅλον.

Σήμερον τὸ μεταχειρίζομεθα πλέον εἰς σημασίαν τοῦ φροντίς, μέριμνα (souci), οἶον Αἰ ἔννοιαι καὶ τὰ βάσανα μ' ἐγήρασαν. Τὸ ῥῆμα ὁμοῦς Ἐννοιάζομαι (χυθ. Ἐγνοιάζομαι) σημαίνει ἀπλῶς τὸ φροντίζω.

ἘΝΝΟΙΑΖΟΜΑΙ. Ζ. Ἐννοια.

ἘΝΤΑΛΩΝΩ, θαμβώνω (éblouir). Ὁ Σομαυέρας καὶ ὁ Δουκάγγιος τὸ γράφουν Ἐνταλώνω. Ἀπὸ ῥῆμα ἀμάρτυρον Ἐνταλώω (ὡς ἀπὸ τὸ Χρυσόω τὸ Χρυσώνω), τοῦτο δὲ πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Τάλως· « Τάλως, ὁ ἥλιος » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ἐν ἀπὸ τὰ θαμβόνοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶναι καὶ ἡ εἰς τὸν ἥλιον ἀτένις. (Ἴδ. Ἄτακτ. I, σελ. 164).

ἘΝΤΆΜΑ (ensemble). Κακῶς λέγεται Ἄντἀμα, ἐπειδὴ εἶναι ἀπὸ τὸ Ἐν τῷ ἄμα, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὰ ἐξῆς παραδείγματα, οἶον, ΒΧ,

Ἰστήκει δὲ καὶ Βέλθανδρος ἘΝΤΆΜΑ μετ' ἐκείνους.

Καὶ πάλιν, ΒΧ,

Φωνάς τρανάς ἐφώνησαν οἱ πάντες ἘΝ Τῷ ἌΜΑ.

Καὶ τρίτον, ΒΧ,

Ἦρα οὐκ ἐδιέβαινε νὰ μὴ εὐρεθοῦν ἘΝΤΆΜΑ,
Ἡ κλίνη τοὺς ἐχώριζεν, ἡ κοίτη δὲ καὶ μόνον.

Ἐλεγαν καὶ Ἐνταμῶς, οἶον ὁ αὐτὸς ΒΧ,

Καὶ τοῦ ῥηγὸς κατόπισθεν, καὶ ἐνταμῶς κυνηγοῦσιν.

Καὶ Ἐνταμοῦ (Ἰδ. Δουκάγγ. λέξ. Μπουφα). Τοῦτα δὲ ἴσως εἶναι ἀπὸ τὸ Ἐν τῷ ὁ μῶς, καὶ Ἐν τῷ ὁ μοῦ.

ἘΝΤΑΡΑ, οἶον, Β,

Ταῦτά λεγεν ὁ δυσυχῆς με πόνους καὶ με δάκρυα·

Καὶ ἐκ τοῦ πόνου τῆς καρδίας ἐξέβαλεν ἘΝΤΑΡΑ.

Συχνότερα γράφεται Ἄντάρα· καὶ ταύτην τὴν γραφὴν ἔχει καὶ ὁ Σομαυέρας με ἐξήγησιν, « Brezza, tempesta di » venti et pioggia » (Γαλλ. orage). Ὁ Δουκάγγιος εἰς τὸ Ἐντάρα (σελ. 389), φέρει τοὺς ὁποίους ἔφερα κ' ἐγὼ ἀνωτέρω δύο στίχους, ἀλλὰ χωρὶς ἐξήγησιν. Εἰς δὲ τὸ Ἄντάρα (σελ. 82) ἐξηγεῖ τὴν λέξιν ὡς συνώνυμον τοῦ Ἄνταρσία rebellio (Γαλλ. rebellion, révolte, soulèvement), ἀπὸ τὸ Ἄνταίρω. Τὴν σήμερον δὲν γνωρίζομεν πλὴν τὴν διὰ τοῦ α γραφὴν, Ἄντάρα, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἐξηγεῖ ὁ Σομαυέρας σημασίαν. Ἄν δὲν πλανῶμαι, ἡ λέξις εἶναι φθαρμένη ἀπὸ τὸ Ἄνταερία, ἐπειδὴ εὐρίσκεται εἰς τὰ Λεξικά μας καὶ Ἄρικόν, ὁ σφοδρὸς ἄνεμος (vent impétueux), ἀντὶ τοῦ Ἄερικόν. Εἶναι λοιπὸν ἡ Ἄνταερία, σφοδρῶν ἀνέμων ἀντίστασις, ἀντανεμία· διότι μεταχειρίζομεθα πολλάκις τὸ Ἄηρ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ Ἄνεμος. Ἐμπορεῖ βέβαια νὰ σημαίνῃ ἡ Ἄντάρα καὶ τὴν Ἄνταρσίαν (soulèvement), ὅχι ὁμῶς ὡς τῆς αὐτῆς συγγενείας λέξις, ἀλλὰ μεταφορικῶς, ὡς καὶ τῶν Γάλλων τὸ orage μεταφέρεται συχνὰ εἰς τὰς δημῶδεις ταραχάς. Ἰδοὺ πῶς εἰκονίζει ὁ Αἰσχύλος (Πρόμ. δεσμ. 1093) τὴν Ἄντάραν,

Σκιρτᾶ δ' ἌΝΕΜΩΝ

Πνεύματα πάντων, εἰς ἄλληλα

ΣΤΑΣΙΝ ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα.

ἘΝΤΑΥΤῶ, ἐπίρρ. εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν (en même temps). Ἐπειδὴ τὸ Ἐν τῷ ἅμα, ἐσυντέθη εἰς ἐπίρρημα τὸ Ἐντάμα, εὐλογον μὲ φαίνεται νὰ λέγωμεν καὶ Ἐνταυτῶ ἀντὶ τοῦ Ἐν τῷ αὐτῷ, ἢ Ἐν ταύτῳ. Ζ. Ἐντάμα, καὶ Ἄφου.

ἘΝΤΡΕΠΟΜΑΙ, αἰσχύνομαι, συσέλλομαι, σέβομαι (avoir honte, respecter). Ζ. Παροῦ. Ἡ σημασία εἶναι παλαιά. « Οὐτ' ἐκείνους τοὺς λόγους αἰσχύμη, οὔτε ἡμῶν τῶν νόμων » ἐντρέπη » εἶπεν ὁ Πλάτων (Κρίτων σελ. 52). Λέγει καὶ ὁ Σοφοκλῆς, « Οὐδὲν ἐντρέπη ἐμοῦ γε » (Ἡλεκτρ. 519), λαβῶν ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν Ἰλιάδα (ὁ, 553) τοῦ Ποιητοῦ, ὅπου ὁ Ἔκτωρ λέγει πρὸς τὸν Μελάνιππον,

————— Οὐδέ νύ σοί περ
Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψιοῦ κταμένοιο ;

Ἐλεγαν καὶ Διατρέπομαι, εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν. Ἴδε τὰ ἀλλοῦ (Πρόδρ. Ἑλλ. βιβλιοθ. σελ. 301) σημειωθέντα, εἰς τὰ ὁποῖα προσθέτω φράσιν τῆς γλώσσης καὶ τῆς σημερινῆς καὶ τῆς παλαιᾶς ἰδίαν, τὸ Ἐντρέπομαι τί τινά, ἀντὶ τοῦ χρεωσῶ τί εἰς τινά. Οὕτω λέγομεν, ἴΤί τὸν ἐντρέπομαι; Δέν τον ἐντρέπομαι τίποτε (je ne lui dois rien). Παρόμοια εἶπεν ὁ Ἡρόδοτος (I, 61) περὶ τῶν Πεισιπρατιδῶν, « Ἦγειρον θωτίνας ἐκ τῶν πόλεων, αἵτινές σφι προηδέατό κού » τι » Ἐμάζευαν δῶρα ἀπὸ τὰς πόλεις, ὅσαι πρότερον τοὺς ἐντρέποντο τί, ἤγουν τοὺς ἐχρεωσοῦσαν. Καὶ πάλιν (III, 140), « Τίς ἐστὶ Ἑλλήνων εὐεργέτης, ᾧ ἐγὼ προαιδεῦμαι; » ἴΤίν' ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας ἐντρέπομαι κάμμίαν εὐεργεσίαν; ἤγουν χρεωσῶ, ἢ ὡς εἶπεν ὁ Θουκυδίδης (I, 32) προοφείλω εὐεργεσίαν.

ἘΝΤΡΟΠΑΛΟΣ (pudique, modeste) ΑΚ,

Υἱέ μου ἄς ἦσαι ἐντροπαλός, καὶ ὅταν συντυχένης,
Ἄς ἐνὶ ὁ λόγος σου ὀρθός, τὰ δὲ λαλεῖς, ἀλήθεια.

Ἐντροπαλός, ἀπὸ τὸ Ἐντρέπω, ὡς ἀπὸ Τρέχω, Τροχαλός. Ἡ κυρία του σημασία ἤθελ' εἶσθαι, συρόμενος ἢ τρεπόμενος εἰς τὸπίσω, ὅθεν ῥῆμα παράγωγον τὸ Ἐντροπαλίσομαι, καὶ ὁ Ἐντροπαλιζόμενος τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. λ', 547).

ἘΝΤΡΟΠῆ (honte, déshonneur). Ζ. Παροῦ.

ἘΝΤΡΟΠΙΑΪΖΩ (confondre, couvrir de honte), τὸ παθητικ. Ἐντροπιάζομαι (être confondu, couvert de honte), ἡ μετοχ. Ἐντροπιασμένος (perdu d'honneur). Ζ. Ξένος. 2) ὅταν ὁ λόγος ἦναι περὶ ἀνδρὸς σχετικῶς πρὸς γυναῖκα, Τὴν ἐντροπίασε, σημαίνει τὴν ἐγνώρισε βιάσας ἢ ἀπατήσας (violier, ἢ séduire). Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐμεταχειρίσθησαν οἱ παλαιοὶ τὸ Αἰσχύνω καὶ τὸ Καταισχύνω, ὡς ἐσημειώθη ἀλλοῦ (Πρόδρ. Ἑλλ. βιβλιοθ. σελ. 312 καὶ 366, καὶ Ἰσοκρατ. τόμ. II, σελ. 47, καὶ 324).

ἘΞΆΓΓΟΝΑ. Ζ. Ἐξάγκωνα.

ἘΞΆΓΚΩΝΑ: ἐπίρρημ. (les mains liées en arrière), οἶον, Β,

Σίδηρα εἰς τοὺς πόδας των, ἐξάγκωνα δεμένους,
Μὲ τὸ σχοινὶν εὖν τράχηλον ὡς καταδικασμένους.

Λέγομεν καὶ Ὀπισθάγκωνα εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶπε καὶ ὁ Οὐῖργίλιος, manus post terga revinctum (*Æn.* II, 57). Ἐκ τούτου καὶ τὸ ἐξῆς ῥῆμα.

ἘΞΑΓΚΩΝΙΖΩ (lier les mains de quelqu'un derrière le dos), οἶον, Β,

Καὶ δένουσι τὰς χεῖράς του κ' ἐξάγκωνίζουσίν του.

Καὶ Ὀπισθαγκωνίζω. Ζ. καὶ Φυλλοκάλαμον.

ἘΞΑΓΟΡΕΥΤΗΣ, πληθυντ. ἘΞΑΓΟΡΕΥΤΑΪ καὶ χυδ.
Ἐξαγορευτάδες (confesseurs), οἶον, ΘΡ,

Καὶ ἔδρισε τὸν πῖσκοπον κ' ἔκοψε τοὺς παπάδες,
Διακόνους καὶ κλησιαστικούς καὶ τοὺς εξαγορευτάδες.

Ὁ Ἐξαγορευτῆς λέγεται καὶ Ἐξομολογητής. Ὁ Δουκάγγιος δὲν ἐσημείωσε πλὴν τὴν πρώτην λέξιν· ὁ Σομαυέρας ἐθησαύρισε καὶ τὰς δύο. Ὀνομάζομεν συνεχέστερον ἀκόμη τὸν ἐξαγορευτὴν, Πνευματικὸν (ἐλλειπτ. τοῦ Πατέρα). Καὶ τὰ ῥήματα Ἐξομολογῶ, Ἐξαγορεύω (confesser), καὶ Ἐξομολογοῦμαι, Ἐξαγορεύομαι (se confesser). Καὶ ἐπειδὴ περὶ ἐξομολογήσεως ὁ λόγος, δὲν εἶναι περιττὸν νὰ προσθέσω, ὅτι ἡ ἐξομολόγησις (ἢ κρυφῆ λέγω, ἐνὸς εἰς ἓνα πνευματικὸν) τῶν ἀμαρτημάτων, ἦτον ἄγνωστος εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐκκλησίαν· οὐδ' ἤρχισε νὰ ἐμβαινῆ κατὰ μικρὸν εἰς τοὺς χριστιανούς, πλὴν μετὰ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα (ἴδ. SUICER. *Thesaur. ecclesiast.* V. Ἐξομολόγησις, σελ. 1143-1150). Καὶ τότε, ἀφειμένη εἰς τὴν ἐκαύσιον καθενὸς βουλήν, ἕως οὗ ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος ὁ τρίτος, εἰς τὴν συγκροτηθεῖσαν (ἔτ. 1215) ἀπ' αὐτὸν ἐν Λατεράνῳ σύνοδον, τὴν ἐπέβαλεν ὡς χρέος εἰς τοὺς λαοὺς του (ἴδ. MOSHEIM, *Hist. eccles.* tom. I, pag. 496, et III, pag. 209).

ἘΞΑΪΡΕΤΟΣ (distingué, excellent). Z. Ὄντως.

ἘΞΑΛΛΑΦΡΙΖΩ (alléger). Z. Δαμίν.

ἘΞΑΝΑΣΠΩ (arracher). Z. Οὐθέν.

ἘΞΑΝΟΪΓΩ (épier, observer). Z. Καῦχος.

ἘΞΆΠΤΩ, ἐνεργ. βάλλω πῦρ εἰς ὕλην καύσιμον (allumer).
Οὐδέτ. Ἐξάπτει ἡ καιομένη ὕλη ἀπὸ τὸ πῦρ (s'allumer).
Φύσα τὰ ξύλα, ἕως νὰ ἐξάψωσι. Καὶ μεταφορικῶς

Ἐξῆψεν ὁ θυμός του (sa bile s'est allumée), καὶ Ἐξῆψεν ἀπὸ τὸν θυμόν του (il s'est transporté de colère).

ἘΞΕΛΑΦΡΩΝΩ καὶ Ἐξελαφρύνω. Ζ. Δαμίν.

ἘΞΕΠΙΤΗΔΕΣ. Ζ. Ἐπίτηδες.

ἘΞΕΣΤΗΚΩΣ (hors de soi-même). Ζ. Γίνομαι.

ἘΞΗΛΩΝΩ, διαλύω τὸ ἐνωμένον, καὶ κυρίως τὸ συνδεδεμένον μὲ καρφία. Ὁ ὠρολογᾶς ἐξηλόνει τὸ ὠρολόγιον, ὅταν τὸ διαλύει εἰς τὰ μέρη του. 2) χωρίζω τὰ συρράμμενα (découdre), οἶον, Ἐξήλωσα τὸ φόρεμα. 3) μεταφορικ. Ἐμποδίζω τὸν ἐργαζόμενον ἀπὸ τὸ ἔργον του, ἢ τὸν συλλογίζόμενον ἀπὸ τὴν προσοχίην του (détourner, distraire). Τὸν ἐξήλωσεν ἀπὸ τὴν προσευχήν, ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν, Μή μ' ἐξηλόνης, ἢ Μή μου ἐξηλόνης τὸν νοῦν. 4) Μεταβάλλω ἀπὸ τάξιν εἰς ἀταξίαν, ἀπὸ υἰείαν εἰς νόσον (déranger)· ὅθεν, εἰς τὸ παθητικόν, Τὸ ὠρολόγιον ἐξηλώθη, ὅταν δὲν δείχνη πλέον τὰς ὥρας, ἢ τὰς δείχνη ἄτακτα, Τὸ σομάχιον ἐξηλώθη, ὅταν δὲν χωνεύη τὰ φαγητά, ἢ τὰ χωνεύη κακά. Ἐξηλωμένην γυναῖκα λέγομεν, ἥτις ἔπαυσε νὰ γεννᾷ, ὅχι δι' ἡλικίαν, ἀλλὰ διὰ πάθος, ἢ νόσον.

Κακῶς γράφουν τὰ λεξικά Ξυλώνω, καὶ Ἀποξυλώνω, διὰ τοῦ υ, γραφήν τῆς ὁποίας καὶ ἡ σημασία εἶναι διάφορος. Ζ. Ἀποξυλώνω.

Τὸ Ἐξηλόνω εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Ἐξηλόω, σύνθετον ἀπὸ τὴν πρόθεσιν Ἐξ καὶ τὸ ῥῆμα Ἡλόω, τὸ καρφόνω. Ὅθεν σημαίνει κυρίως τὸ κοινῶς λεγόμενον Ξεκαρφόνω. Ὅτι δὲ αὕτη εἶναι ἡ παραγωγή καὶ ἔτυμολογία του, μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸ ἐναντίον του, Προσηλόνω (Προσηλόω), καὶ τὰς ἀπὸ τοῦτο φράσεις· Εἶμαι προσηλωμένος, ἢ Ἐχω τὸν νοῦν μου προσηλωμένον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, εἰς

τὴν σπουδὴν, ἡγοῦν καταγίνομαι εἰς αὐτὰ μὲ τόσην προσοχὴν, ὡς νὰ ἤμην προσκαρφωμένος.

ἘΞΙΣΤΑΜΑΙ. Ὁ παρακείμενος τοῦ Ἐξίσημι, εἰς τὸν Β,

Ἐτρόμαξεν, ἐξέσηκεν, ἐφύρθην, ἐπαγώθην,

ἢ ἀπὸ συνήθειαν, ἢ κατὰ μακαρονισμόν. Τὸ ν̄ εἰς τὸ Ἐφύρθην καὶ Ἐπαγώθην, εἶναι χυδαϊκὸς πλεονασμός.

ἘΞΟΔΙΑΖΩ καὶ Ἐξοδιάζω (dépenser). Ζ. Ἰδικός.

ἘΞΟΡΘΟΝΩ (venir à bout, réussir). Ζ. Ἦν.

ἘΞΟΡΙΖΩ (bannir). Ζ. Ξένος.

ἘΞΩΠΟΥΛῶ. Ζ. Χαροκοπῶ.

ἘΞΩΣΤΕΓΟΝ, τὸ ἐξέχον ἀπὸ τὴν πατωσίαν μέρος τοῦ οἴκου, τὸ ἔξω τῆς σέγης καὶ ἐπάνω τοῦ δρόμου.

Ἐὰν τὸ ἐξώσεγον σκεπάζεται ἀνωθεν μὲ τὴν αὐτὴν ὀροφὴν τοῦ οἴκου, καὶ ἔχη παράθυρα, εἶναι τὸ βαρβαροτουρκικῶς λεγόμενον Σαχνισίνι· ἐὰν δὲ ἦναι πανταχόθεν ἀνοιχτὸν, ἔχον μόνον ἔμπροσθεν κιγκλίδας (Κάγκελλα) σιδηρᾶς ἢ ξυλίνας, εἶναι τὸ βαρβαροϊταλικῶς λεγόμενον Μπαλκόνιον (Balcone).

Κακῶς γράφεται Ξόσεγον, καὶ ἔτι χειρότερα Ξέσεγον. (Ἰδε Δουκαγγ. λέξ. Ρίμνη).

ἘΠΑΙΝΕΥΩ (Ζ. Στάμενα). Τὸ αὐτὸ καὶ Ἐπαινῶ. Οὕτω λέγομεν καὶ Στερεύω καὶ Τελεύω, χωρὶς μεταβολὴν τῆς σημασίας, ὡς ἔλεγον καὶ οἱ παλαιοὶ Τυραννῶ καὶ Τυραννεύω, Ἀρχηγετῶ καὶ Ἀρχηγετεύω. Τὸ δὲ Φιλεύω (régaler) καὶ τὸ Φιλῶ (baiser) ἤλλαξαν μὲ τὸν σχηματισμὸν καὶ τὴν σημασίαν.

ἘΠΑΪΡΩ (χυδ. Ἐπέρνω καὶ Πέρνω).

Ἀπὸ τὸν σωζόμενον ἀόριστον, Ἐπῆρα, φαίνεται, ὅτι τὸ Πέρνω εἶναι παραφθορὰ τοῦ Ἐπαίρω. Φαίνεται δ' ἔτι καὶ ἀπὸ τὴν χρῆσιν τῶν προγενεσέρων, οἱ ὅποιοι ἐσήμαιναν τὸ αὐτὸ καὶ διὰ

τοῦ ἀπλοῦ Αἴρω· « Ὁ Καθολικός τὰς οἰκίας μου ἤρε. »
(Δουκάγγ. λέξ. Καθολικός).

ἘΠΑΚΟΥΜΒΙΖΩ. Ζ. Παγώνιον.

ἘΠΙΔΕΞΙΟΝ. Ζ. Ἀγγεῖον.

ἘΠΙΚΟΥΠΑ. Ζ. Κούπα.

ἘΠΙΣΚΟΠΟΣ, χυδ. Πίσκοπος (évêque). Ζ. Ἐξαγορευτής,
καὶ Μετά.

ἘΠΙΣΤΑΜΑΙ. Ζ. Φυλατίζω.

ἘΠΙΤΑΓΟΨ, χυδ. Πιταγοῦ (à dessein, exprès). Ὁ
Δουκάγγιος τὸ γράφει Πιτακτοῦ· ὅθεν φαίνεται ἡ συγγένεια
καὶ τῶν δύο, τοῦ πρώτου ἀπὸ τὸ Ἐτάγη, τοῦ δευτέρου ἀπὸ τὸ
Τέτακται. Λέγει ὁ Ἡσύχιος (ἐξ ΕΔ) « Ἐξεπίταξ, ἐξεπίτη-
» δες. » Ζ. Ἐπίτηδες.

ἘΠΙΤΗΔΕΙΟΣ, χυδ. Πιτήδειος (convenable), οἶον
(Ἀπολλ. Τύρ.),

Ἐνα μνημόρην ὁμορφον πιτήδειο μαρμαρένο.

2) Ἐπιτήδειος εἰς τί, ἤγουν χρήσιμος, σύμφορος, οἶον
(Ἡροδότ. I, 115), « Ἐς τοῦτο ἐπιτηδεώτατος. » 3) Ἐπι-
τήδεια (ἐπίρρ.) ἢ, Μὲ τρόπον ἐπιτήδειον, ἤγουν, ἐπι-
δέξιον (adroit), εὐλογον (spécieux), ὡς εἶπε καὶ ὁ Θουκυ-
δίδης (VIII, 66) « Ἐκ τρόπου τινὸς ἐπιτηδείου. »

ἘΠΙΤΗΔΕΣ καὶ Ἐξεπίτηδες, συνώνυμα καὶ τὰ δύο τοῦ
Ἐπιταγοῦ, καὶ συνήθη ὁμοίως εἰς τὴν σημερινὴν, ὡς καὶ εἰς τὴν
παλαιὰν γλῶσσαν. Τὸ πρῶτον εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἀριστοφάνην
(Ἐκκλ. 116),

Οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν ἐνθάδε.

Τὸ δεύτερον, εἰς τὸν Πλάτωνα (Φαιδ. σελ. 95), « Ἐξεπίτηδες
» πολλάκις ἀναλαμβάνω, ἵνα μὴ τι διαφύγη ἡμᾶς. »

ἘΠΩΔΥΝΑ, ἐπίρρ. (douloureusement). Ζ. Παροῦ.

ἘΡΓΌΧΕΙΡΟΝ (ouvrage, travail de mains). Ζ. Καλοσκοπίζω.

ἘΡΗΜΆΖΩ. Ὁ ἀόριστος εἶναι Ἐρήμαξα, καὶ Ἐρήμασα (dépouiller, réduire à la misère). Ζ. Γνώθω. 2) Ἐρημάζω, καὶ συνθέτως Κατερρημάζω (dévaster, ruiner).

ἘΡΗΜΟΣ (dépouillé de tous ses biens, réduit à la misère). Ζ. Μαχεύγω. Ἐχομεν καὶ σύνθετον Παντέρημος, (ruiné de fond en comble). 2) πανάθλιος (misérable), οἶον (Ἀπόλλ. τοῦ ἐν Τύρ.),

Δέν ἴδεν ἡ παντέρημος, ΚΑΪ τὰ κακά παρμένα
Δέν ἀποδίδουσι καλὰ εἰς τέλος εἰς κἀνένα.

Τὸ ΚΑΪ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Ὅτι, Δέν ἐκατάλαβεν, ὅτι τὰ κακῶς ἀποκτημένα δὲν καταντῶσι μέχρι τέλους εἰς ὠφέλειαν κἀνευός.

ἘΡΧΟΜΑΙ, τοῦ ὁποίου προσακτικὸν ἐδανείσθημεν ἀπ' ἄλλο ῥῆμα, τὸ Ἐλα, οἶον ΒΧ,

Λοιπὸν ἔλα νὰ φύγωμεν ἀφορητὶ καθόλου.

Τὸ Ἐλα, εἶναι τὸ παλαιὸν προσακτικὸν τοῦ Ἐλάω ῥήματος, ὅθεν καὶ τὸ ταυτόσημον Ἐλαύνω, ἀκόμη δὲ καὶ τὸ Ἐλεύθω, ὅθεν δανείζεται πολλοὺς χρόνους τὸ Ἐρχομαι (ἦλθον, ἔλθω, Ἐλεύσομαι). Ἡ συνωνυμία φαίνεται προσέτι ἀπὸ πολλὰς φράσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀδιαφόρως ἐμεταχειρίζοντο τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο ῥῆμα, οἶον « Εἰς τοῦτο ἦλθε μανίας » καὶ « Εἰς τοῦτο ἦλασε » μανίας. » Ὁ Πίνδαρος, ἐπικαλούμενος τὴν Μοῦσαν, λέγει (Ἰσθμ. V, 48),

————— Ἐλα νῦν μοι πεδόθεν·
Λέγε, τίνες Κύκνον, τίνες ἔκτορα, πέφνον.

Τὸ ὁποῖον ὁ Σχολιαστὴς ἐξηγεῖ, « Πρόαγε εἰς τοῦμπροσθεν »
Τὸ Ἐλα σήμερον δὲν σημαίνει τί πλέον παρὰ τὸ Ἐλθέ (viens),

ὡς τὸ ἐναντίον του, Ἄμε, τὸ Ἄπελθε (Z. Ἄμε). Καὶ ὡς ἐκεῖνο, τὸ συντάσσομεν ὁμοίως μὲ ἄλλα ῥήματα ἀσυνδέτως, οἶον Ἐλα εἰπέ με, Ἐλα γράψε. 2) ἐπίσρεψε, γύρισε, οἶον, Ἐλα εἰς τὸν νοῦν σου, Ἐλα εἰς τὸν ἑαυτὸν σου.

ἘΡΧΟΜΟΣ, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐρχομένου (arrivée). 2) τὸ τέλος τῆς ἐνεργείας, ἡγουν ἡ παρουσία. Πολλὰ μ' ἔχαροποίησεν ὁ ἐρχομός σου, ἡ ὁ καλός σου ἐρχομός. Μὲ τὸν ἐρχομόν σου φέλουν ἄλλα διορθωθῆν, ἡγουν ὅταν ἔλθῃς. Ὁ σχηματισμὸς τοῦ ὀνόματος τούτου (ἀπὸ τὸ Ἐρχομαι) εἶναι βάρβαρος, καθὼς καὶ ὁ Ὑπαγομός ἢ Ὑπαγεμός ἢ Παγεμός, ἀπὸ τὸ Ὑπάγομαι· καὶ τοιούτος, ὡς καὶ νὰ ἔλεγές Πλεκομός, ἀπὸ τὸ Πλέκομαι, ἢ Φερομός ἀπὸ τὸ Φέρομαι. Οἱ Γραικορωμαῖοι ἀντὶ τοῦ Ἐρχομός, εἶπαν Ἐλθιμον (Δουκάγγ. σελ. 374), ἀπὸ τὸν ἄχρηστον ἐνεσῶτα (δηλαδῆ), Ἐλθω, ὄχι Ἑλληνικώτερον, ἴσως ὅμως ἀναλογικώτερον, ὡς ἀπὸ τὸ Ἐθω, Ἐθιμον. Τῶν παλαιῶν τὸ Ἐλευσις δὲν ἐφυλάχθη πλὴν εἰς τὸ σύνθετον Συνέλευσις.

ἘΣΜΙΓΟΜΑΙ. Z. Σμῖγω.

ἘΣΤΑΙ, ἀντὶ τοῦ κοινοτέρου καὶ τότε καὶ σήμερον, Θέλει εἶσθαι (sera). Z. Ἰδικός.

ἘΣΧΑΤΟΓΗΡΟΣ (vieux, décrépité). Τοῦτο οἱ βωμολόχοι ἐπαρώδησαν εἰς τὸ Σκατόγερος (ὄνομα καὶ ἄσεμνον καὶ ἀφιλόνητον), σύνθετον ἀπὸ τὸ Σκατά (excréments) καὶ τὸ Γέρων.

ἘΣΩ (dedans). Z. Νά. Σήμερον λέγομεν Μέσα.

ἘΣΩΒΡΑΚΟΝ. Z. Συντρόφιον.

ἘΣΩΤΙΚΑ (χυδ. Σωτικά). Z. Τίτια.

ἘΤΟΤΕΣ, ἀντὶ τοῦ Τότε (alors). Z. Γνώθω.

ἘΤΟΥΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ Τοῦτος, καὶ τοῦτο πάλιν ἀντὶ τοῦ Οὔτος (celui-ci, ce, cet). Z. Ἐγρήγορα.

ΕΥΓΑΖΩ, Εὐγάλλω, ἢ Ἐβγάλλω, ἀπὸ τὸ Ἐκβάλλω, κατὰ μετὰθεσιν καὶ ἐναλλαγὴν τῶν γραμμάτων βάρβαρον.

ΕΥΓΑΪΝΩ ἢ Ἐβγαίνω (sortir), ἀπὸ τὸ Ἐκβαίνω. Ὁ ἀόριστος Εὐγῆ. (Ζ. Ἐγρήγορα). Εὐγῆκαν. Ζ. Πάσσω.

ΕΥΓΑΤΙΖΩ (profiter, avancer, faire des progrès), οἶον, ΣΦ,

Ὁ μάστορας ὁ ζαριστής πιστεύει νὰ εὐγατήσῃ,
Καὶ μ' ἀδικίας ψηλοῦντᾶ, ἐλπίζει νὰ πλουτήσῃ.

Ἡ ὀρθὴ τοῦ γραφῆ εἶναι Αὐγατίζω ἢ Αὐγατῶ, τοῦ ὁποίου τὸ ἀπαρέμφατον, Αὐγατεῖν, φέρει ὁ Δουκάγγιος (App. pag. 30) μὲ τὴν ἐξήγησιν augere (Αὐξάνω). Ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ λέξις, διότι ὑποθέτει θεματικώτερον ἄλλον ἐνεστώτα, Αὕγω, ἢ Αὐγέω, ἄχρηστον καὶ σιωπημένον εἰς τοὺς Ἕλληνας, οὐδ' ἀπὸ τοὺς γραμματικούς παρατηρημένον, τὸν ὁποῖον ὁμοῦς ἐφύλαξε τῶν Λατίνων ἢ γλωσσοῦ Augere, καὶ μαρτυροῦν τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης τὰ παράγωγα Αὐγατῶ καὶ Αὐγατίζω, ἀπὸ τὸν παρακείμενον Ηὔγηται, ἢ Ηὔγαται τοῦ Αὐγέομαι ἢ Αὐγάομαι ῥήματος. Οἱ γραμματικοὶ ἠρέσθησαν νὰ ὀνομάσωσι τὸ Ἀλέξω, Αὔξω, Ἐψω, ὡς τρεῖς Ἀττικοὺς ἐνεστώτας, μ' ὅλον ὅτι εἶναι κοινοὶ εἰς ὅλας τὰς διαλέκτους, πλὴν τοῦ Ἀλέξω, τοῦ ὁποίου σώζεται ὁ ἐνεστώτης Ἀλέκω. Οὕτω καὶ τὸ Ἐψω εἶχεν ἀρχαιότερον ἐνεστώτα, τὸ Ἐφω, καὶ τὸ Αὔξω, τὸ Αὔγω, οἱ ὅποιοι, ὡς τὸ ἐσημείωσεν ὁ Συνειδέρως (λέξ. Αὔξω καὶ Ἐψω), θέν φαίνονται πλέον εἰς τὴν παλαιάν γλωσσάν. Ἴδού λοιπὸν τὸ χρήσιμον τῆς κοινῆς γλώσσης εἰς τὴν ἀκριβεσέραν ἔρευναν τῆς παλαιᾶς, ἐπειδὴ μᾶς ἀνακαλύπτει, εἰς τὸ Αὐγατῶ, τὸν ἀρχαῖον γνήσιον τοῦ Αὔξω ἐνεστώτα, Αὔγω.

Λέγομεν ἐνεργητικῶς, Αὐγατίζω τὸ ἔργον (avancer

la besogne), και ουδετέρως, Τὸ ἔργον Αὐγατίζει ἢ Αὐγατεῖ (la besogne avance).

ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΟΣ. Τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἔγινε σήμερον τόσον κοινόν, τόσον εὐτελές, ὥστε δύναται πᾶς ἕνας νὰ τὸ ἀγοράσῃ καὶ νὰ τὸ στολισθῇ δι' ὀλίγον τί, ἢ καὶ νὰ τὸ λάβῃ δωρεάν, χωρὶς νὰ ἐξοδεύσῃ τίποτε· διότι οἱ πωλοῦντες ἢ χαρίζοντες αὐτὸ εἶναι πάντοτε ὁ ἀπαίδευτος ὄχλος, ἢ οἱ ἀπόλυτοι ἡγεμόνες, ἢ γοῦν ἄνθρωποι μὴ γνωρίζοντες τί πωλοῦν ἢ τί χαρίζουν, ἢ χαρίζοντες καπνόν, διὰ νὰ ζωπυρῶσι τὸ ἀπόλυτον τῆς ἐξουσίας των. Τοῦτο συμβαίνει μάλιστα εἰς τὰς δυσνομουμένας πολιτείας. Ὄταν ἡ πολιτεία εὐνομηται, δὲν ἔχει οὔτε πολίτας ἐξαιρέτως ὀνομαζομένους εὐγενεῖς, οὔτε μέρος πολιτῶν ἄξιον νὰ ὀνομάζεται ὄχλος· ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ εὐνομία γεννᾷ τὴν ἀρετὴν, καὶ εὐγενίζει ὅλην τὴν πόλιν ἐντάμα, ὅχι τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν πολίτην χωριστά. Ὁ τίτλος αὗτος ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα, ὅχι ὅτε εὐνομοῦντο, οὐδ' ὅτ' ἐδίωξαν τοὺς Πέρσας, ἀλλ' ὅτε κατεφρόνησαν τοὺς νόμους, κ' ἐγυμνώθησαν ἀπὸ τὰς ἀρετὰς τῶν ἰδίων προγόνων. Μὴν ἔχοντες πλέον ἀρετὴν, ἐπενόησαν νὰ κάμωσιν ἄλλο τι ἔντιμον ἀντ' αὐτῆς· καὶ τοῦτο φυσικὰ ἔπρεπε νὰ ᾔῃαι ὁ πλοῦτος. Οἱ πλούσιοι λοιπὸν ἐτιμῶντο, καὶ αὐτοὶ μόνοι ὀνομάζοντο Εὐπατρίδαι καὶ Εὐγενεῖς, ἀκόμη καὶ Ἀρχοντες, καθὼς τοὺς ὀνομάζουν ἔτι καὶ σήμερον, ὡς νὰ ᾔῃον ἄξιον ἐπαίνου καὶ τιμῆς πράγμα, πλοῦτος χωρὶς ἀρετὴν. Ἴδου τί λέγει, σύγχρονος καὶ μάρτυς αὐτόπτης τῆς τότε φθορᾶς, ὁ κωμικὸς Ἄλεξις (παρ' Ἀθην. IV, σελ. 159),

Α. Ἔστιν δὲ ποδαπὸς τὸ γένος οὗτος; Β. Πλούσιος·

Τούτους δὲ πάντες φασὶν εὐγενεστάτους.

Πένητας εὐπατρίδας γὰρ οὐδὲ εἰς ὕρᾱ·

ἢ γοῦν ὁ πένης Σωκράτης καὶ οἱ ὅμοιοι αὐτοῦ, ἐνομίζοντο ἀγε-

νέσονται. Οἱ ἀγενέσονται ὁμως οὗτοι ἐσπούδασαν νὰ λυτρώσωσι καὶ τοὺς πωλοῦντας καὶ τοὺς ἀγοράζοντας τὴν εὐγένειαν ἀπὸ τὴν μέλλουσαν ἀγενεστάτην τύχην, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθησαν. Οἱ εὐγενέσονται ὑπετάχθησαν πρῶτον εἰς τοὺς Μακεδόνας, ἔπειτα εἰς τοὺς Ῥωμαίους, οἱ ὁποῖοι, εὐγενισθέντες καὶ αὐτοί, ἔσυραν μαζῇ των καὶ τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ ἀγενεστάτου ἔθνους τῶν Μουσουλμάνων. Καιρὸς εἶναι, μετὰ τόσον μακρὰν πεῖραν, νὰ ἐξυπνήσωμεν, ἀγαπητοί μου Εὐγενέσονται!

ΕΥΘΕΙΑΖΩ (χυδ. Φτιάζω καὶ Φτιάνω), ἀπὸ τὸ Εὐθεῖα, ὡς ἀπὸ τὸ Ἄδεια, Ἀδειάζω, καὶ ἀπὸ τὸ Χρεῖα, Χρειάζομαι. Ὁ Δουκάγγιος (σελ. 549) φέρει παράδειγμα ἀπὸ ποιητὴν ἀνώνυμον τὸ,

Καὶ χρῆζομεν νὰ εὐθειαςθῆ, νὰ τὸ καλαφατίσω.

Δὲν μένει λοιπὸν ἀμφιβολία, ὅτι τὸ χυδαῖκόν Φτιάνω ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ Εὐθειάζω (rajuster, raccommoder). Ἴδε καὶ Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 244. 2) Σημαίνει προσέτι τὸ Καλλωπίζω (ajuster, parer), ὅθεν καὶ τὰ Φτιασίδια (Εὐθειασίδια) τὰ καὶ Νιψίδια (cosmétiques) ὀνομαζόμενα. Τοῦτο ἐλέγετο καὶ συνθέτως Ἀποφθιάζω (Z. Σπασρεύω)· τὸ ὁποῖον ὁμως εἰς ἡμᾶς σήμερον σημαίνει τὸ τελειόνω τὸ ἔργον (achever). 3) Τὸ ἀπλῶς σκευάζω, κάμνω, ἐτοιμάζω τι (faire, préparer) οἶον, Μοῦ ἔφτιασε (εὐθείασε) μίαν ζυγὴν ὑποδήματα. Ὅθεν καὶ τὸ Φτιαστικὸν (Εὐθειαστικὸν), ὁ μισθὸς τοῦ τεχνίτου.

ΕΥΜΟΡΦΟΝ (beau). Z. Ὄντως.

ΕΥΜΟΡΦΟΝΩ, Ἕλλην. Καλλωπίζω (embellir). Z. Σπασρεύω.

ΕΥΡΙΣΚΩ (trouver). Εὐρίσκω τὸν καιρὸν Z. (Κον-

τεύγω). Εύρίσκω καλόν. (Ζ. Λόγος). Εύρίσκω ἢ τὸ χαμένον, ἢ τὸ ζητούμενον.

Σημαίνει καὶ τὸ τυχαίνω, ἀπαντῶ. Τὸν εὕρηκα ἢ Τὸν ηὔρα εἰς τὴν ἀγοράν, εἰς τὸν δρόμον. Καὶ κατὰ τοῦτο τὸ σημαίνόμενον νοοῦνται αἱ κατάραι, Κακὴ ὥρα, ἢ Κακὴ τύχη νὰ τὸν εὕρη! ὡς εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς (Οἶδ. Τύρ. 887),

Κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα!

Οἱ χυδαῖοι λέγουν, Φουρτούνα νὰ τὸν εὕρη! Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ, Ὁ Θεὸς νὰ τὸν εὕρη! κατὰ τὸ (Θεοκρίτ. X, 17),

Εὔρε Θεὸς τὸν ἀλιτρόν, —————

καὶ τὸ (Γενέσ. μδ', 16), « Ὁ δὲ Θεὸς εὔρε τὴν ἀδικίαν τῶν » παίδων σου, » καὶ τὴν Δαυϊτικὴν (ψαλμ. κα', 8) κατάραν, « Ἡ δεξιὰ σου Εὔροι πάντας τοὺς μισοῦντάς σε. »

Εὔρηκα εὔρημα (faire une trouvaille). Ἡ φράσις εὑρίσκεται ἀπαράλλακτος εἰς τὸν Ἡρόδοτον (VII, 10, § 4).

Εύρίσκω (trouver, juger), κρίνω, νομίζω, οἶον: Πῶς τὸ εὐρίσκεις; Τὸ Εύρίσκω καλόν, κακόν, ὡς καὶ ὁ Ἡρόδοτος (VII, 10, § 4), « Τὸ γὰρ εὔβουλεύεσθαι, κέρδος » μέγιστον εὐρίσκω ἐόν. »

Εύρίσκω τὸ ἀπορούμενον (deviner), οἶον Ηὔρε τὸ αἰνιγμα, « Πρόβλημα ὑμῖν προβάλλομαι, ἐὰν ἀπαγγείλητε » αὐτὸ... καὶ εὔρητε, δώσω ὑμῖν κ. τ. λ. » (Κριτ. ιδ', 12).

Εύρίσκομαι, μέσ. ῥῆμ. Εὐρέθη μὲ γυναῖκα, ἤγουν τὴν ἐγνώρισε σαρκικῶς. Ἴσως ἔλαβεν ἀφορμὴν ἡ φράσις ἀπὸ τοὺς Ἑβδομήκοντα (Δευτερονομ. κβ', 22) « Ἐὰν δὲ εὐρεθῇ ἄνθρωπος » πὸς κοιμώμενος μετὰ γυναικὸς κ. τ. λ. »

Εύρίσκομαι (venir au secours), οἶον, Μοῦ εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην, ἢ εἰς τὴν χρείαν.

ΕΥΤΥΧΟΣ, εὐτυχής, οἶον Β,

Εὐτυχος καὶ καλότυχος καὶ μέγας ριζικάρης.

Σήμερον συνειθίζεται μόνον τὸ Εὐτυχής (heureux). Συμφέρει νὰ προσλάβωμεν καὶ τὸ Εὐτυχος (qui réussit) διὰ νὰ σημάνωμεν τὴν ἐκ μελέτης καὶ ἐμπειρίας ἀποκτωμένην ἐπιδεξιότητα νὰ σκοπεύη τις (mirer) ἀκριβῶς καὶ νὰ τυχαίη τὸν σκοπὸν, οἶον, Τοξότης εὐτυχος. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μᾶς διδάσκει ὅτι τὸ Εὐτυχής ἐδῶ ἤθελ' εἶσθ' ἀκυρολογία. Τὸ Ριζικάρης παράγεται ἀπὸ τὸ Ἰταλ. rischioso (hasardeux).

ΕΥΦΟΡΟΣ. Ζ. Ῥάσσω.

ΕΦΕΤΟΣ. Ζ. Ἀφίορκος.

ΕΧΘΡΟΣ, ὅστις μισεῖ, καὶ θέλει κακὸν τινός. Ἐχθρὸς φανερός, κρυφός, ἀδιάλλακτος, ἄσπονδος, ἀδυσώπητος. Ἐχθρὸς τῆς πατρίδος εἶναι, ὅστις δὲν τὴν ὠφελεῖ τὸ κατὰ δύναμιν. Γνωστὴ εἶναι ἡ φιλοσοφικὴ παροιμία, Κάλλιον θέλω ἔνα ἐχθρὸν φρόνιμον παρά δέκα τρελοὺς φίλους. Τῶν ἀνοήτων αἱ φίλαι ὁμοιάζουν πολλάκις τοῦ γαδάρου τὰ φιλήμματα, ὅστις, ὑψώσας τοὺς ἐμπροσθίους πόδας, νὰ ἐναγκαλισθῆ τὸν δεσπότην του, τὸν ἔρρηξε καταγῆς καὶ τοῦ ἐσύντριψε τὸ κρανίον. 2) Ὅστις ἀποστρέφεται τι καλὸν ἢ κακόν. Ἐχθρὸς τῶν ἡδονῶν, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας κ. τ. λ. 3) Ἐχθροὶ λέγονται σχετικῶς πρὸς ἀλλήλους καὶ δύο στρατεύματα ἢ ἔθνη, τὰ ὅποια εἶναι εἰς πόλεμον. Ὁ ἐχθρὸς πλησιάζει, Οἱ ἐχθροὶ ἐγύρισαν ὀπίσω, Ἐπεσεν εἰς τῶν ἐχθρῶν τὰς χεῖρας, Οἱ ἐχθροὶ τὸν ἐπίασαν, Ἐνικήσαμεν τοὺς ἐχθρούς. 4) Λέγεται καὶ δι' ἄλλα πράγματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων θεωρεῖται φυσικὴ ἢ ἠθικὴ ἀντιπάθεια. Τὸ νερόν εἶναι ἐχθρὸς τοῦ πυρός. Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς τί-

τλους, εἶν' ἐχθρὸς τῆς ἰσότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης. Ὀνομάζομεν ἀπλῶς καὶ κατεξοχὴν Ἐχθρὸν τὸν διάβολον. Ὁ ἐχθρὸς τὸν ἐκοῦντησεν, ἤ τὸν ἐπείραξε, νὰ πράξῃ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, συκοφαντοῦντες τὸν ταλαίπωρον. Ἐσω του φέρει πᾶς ἕνας καὶ τὸν ἐχθρὸν καὶ τὸν φίλον του, τὴν συνειδήσιν· ὅταν τὸν κινή εἰς τὴν ἀδικίαν γίνεται Διάβολος· ὅτ' ἐξεναντίας, εἰς τὰ καλὰ καὶ τὰ δίκαια, γίνεται Θεὸς του, ἀγαθὸς « Δαίμων, ὃν ἐκάσῳ προσάτην καὶ ἡγεμόνα ὁ Ζεὺς » ἔδωκεν, ἀπόσπασμα ἑαυτοῦ· οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ ἐκάστου νοῦς » καὶ λόγος » ὡς ἔλεγεν ὁ Μάρκος Αὐρήλιος (V, 27), ὅστις τὸν ἔφερεν εἰς τὴν ψυχὴν του, καθὼς οἱ τύραννοι καὶ τῶν τυράννων οἱ φίλοι καὶ σύμβουλοι, φέρουν τὸν Διάβολον.

Τὸ Ἐχθρὸς παράγεται ἀπὸ τὸ Ἐχθος (τὸ σημαῖνον τὴν ἐχθραν), καὶ τοῦτο πάλιν ἀπὸ τὸ Ἐχω, ῥῆμα. Ἐκ τούτου ἴσως καὶ ἡ σημερινὴ διπλῆ γραφὴ καὶ προφορὰ, Ἐχθρὸς καὶ Ὀχθρὸς, κατὰ τὸ Ἐχυρὸς, καὶ Ὀχυρὸς, τῶν παλαιῶν, παραγόμενα ἀπὸ τὸ αὐτὸ ῥῆμα. Βεβαιοῦται ἀκόμη ἡ παραγωγὴ ἀπὸ τὴν χρῆσιν τοῦ ῥήματος εἰς ταύτην τὴν φράσιν, Ἐὐθροπε τί ἔχεις μ' ἐμέ; ἤγουν, διὰ τί μ' ἐχθρεύεσαι; Τοιοῦτον τί σημαίνει καὶ τοῦ Ποιητοῦ (Ὀδυσσ. Α', 81) τὸ,

Εἶπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
Ἄλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσῃ.

ἘΧΩ. Τοῦ ῥήματος τούτου ὁ παρατατικὸς, ἐνωμένος μετ' ἄλλων ῥημάτων ἀπαρέμφατα, σχηματίζει τοὺς ὑπερσυντελικοὺς χρόνους τῆς σημερινῆς γλώσσης, κατὰ τοῦτο διαφέροντας ἀπὸ τοὺς Γαλλικοὺς ὑπερσυντελικοὺς, ὅτι ἐκεῖνοι τοὺς σχηματίζουν μετ' ἐπιθέτου· Εἶχα εἰπεῖν (j'avais dit), οἶον (ΣΦ),

Ἄν εἶχαν ἔλθην ἕνδεκα σὴν ἰδικήν μου χέραν,
Ἐκέρδενά τ' ἐπέρπυρα, καὶ εἶχα καλὴν ἡμέραν,

ἦγουν, Ἄν εἶχαν ἐλθεῖν, κατὰ ἀντιχρονισμόν, ὑπερσυντελικόν δηλαδὴ ἀντὶ παρατατικοῦ τοῦ, Ἄν ἤρχοντο.

Τὸ Ἐχῶ, πρὸ τοῦ Νά (τοῦ σημαίνοντος τὸ Ἰνα), ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Δύναμαι (rounoir). Z. Ξετρέχω.

Ἐχῶ λόγια, διαφέρομαι, φιλονεικῶ, οἶον, Δὲν θέλω νὰ ἔχω λόγια μ' αὐτόν. Ἐχῶ τίποτε, ἦγουν εἶναι τί κτῆμα ἰδιόν μου· σημασία γνωστὴ εἰς τοὺς παλαιούς. Ἀντὶ τοῦ Μέλλω, Ἐχῶ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἀγοράν· φράσις ἑλλειπτικὴ, ἀντὶ τοῦ Ἐχῶ γνώμην ἢ σκοπὸν νὰ ὑπάγω, παρομοίᾳ τοῦ (Ἀριστοφάν. Βατρ. 1105),

Ὅτι περ οὖν ἔχστον ἐρίζειν
Λέγετον —————

Λέγετε λοιπὸν ὅτι ἔχετε νὰ φιλονεικήσετε. Τοιοῦτον εἶναι τὸ (AK),

Ὅτι ἀδίκους ὁ θεὸς ἔχει νὰ τοὺς κολάσῃ,
Τοὺς δ' ἀγαθούς καὶ τοὺς καλοὺς παράδεισον νὰ δώσῃ·

καὶ τὸ ἀνωτέρω (σελ. 102), « Ἐξελαφρίσειν ἔχεις » καὶ τὸ (σελ. 120) « Ἐχῆ νὰ κερδέσῃ. »

ἘΨΗΚΕΨΩ. Z. Ψήκει.

ἘΩΣ (jusques) μὲ γενικ. Z. Μικρός.

• Z.

Z τὸ σοιχεῖον, ἀντὶ τοῦ δ̄, Ζαρκάδιον ἀπὸ τὸ Δορκάδιον. — τοῦ ξ̄, Ζουλίζω ἀπὸ τὸ Ἐξυλίζω. — τοῦ σ̄ (Ἄτακτ. I, σελ. 223). — τῶν δύο σ̄σ̄ (Z. Ράσσω) — τοῦ τ̄, οἶον Ζήζιγας ἢ Ζήζικας ἀπὸ τὸ Τέττιξ. — ἴσως καὶ τοῦ β̄. (Z. Ζουρλός). — προσίθεται, οἶον Δακρύζω, Διαλύζω, ἀπὸ τὸ Δακρύω, Διαλύω.

ZΑΛΛΑ. Z. Ἄτακτ. I, σελ. 223.

ΖΑΡΒΟΣ. Συνηθέστερον εἶναι τὸ Ζερβὸς (*gauche*), οἷον Ζερβὸν χέριον. Τοῦ Ζαρβὸς παράδειγμα, ΘΚ,

Ἄλλ' ὅμως νὰ γινώσκατε, ἐλαίαν ἔχει μαύρην
Ὄπου γραψέ τὸ ποίημα εἰς δεξιὸν μικρὸν δακτύλην,
Καὶ εἰς τὴν χέραν τὴν ζαρβὴν ἄλλην ἐλαίαν πάλιν.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ΘΚ,

Τοὺς δὲ κακοὺς, καὶ τοὺς δεινοὺς, καὶ τοὺς κριματισμένους,
Τοὺς ἔχει μέγας ὁ κριτὴς ζαρβὰ ζαματισμένους.

Ζερβὰ ἐπίρρ., à gauche. Ζερβὸς, ἢ Ζερβοχέρης, gaucher.

Ἄπορῶ περὶ τῆς ἐτυμολογίας τοῦ τοῦ Ἡσυχίου τὸ, « Ἐπιζάξ, ἐπὶ τὰ ἀρισερὰ κ. τ. λ. » καὶ τὸ ἐναντίον τοῦ « Εὐράξ, ἐκ » πλαγίου, ἐκ δεξιῶν » δὲν ἀρκοῦν νὰ λύσωσι τὴν ἀπορίαν.

Ἐσημειώθη ἀλλοῦ (Ἰσοκρ. μέρ. Β, σελ. 179), ὅτι λέγομεν ἀσυνδέτως Ζερβὰ, δεξιὰ, ἀντὶ τοῦ Ζερβὰ καὶ δεξιὰ.

Τὸ Δεινοὺς δὲν ἐξεύρω ἂν ἦναι μακαρονισμὸς, ἢ ἂν ἐσυνειδιζέτο εἰς τοὺς χρόνους τοῦ ποιητοῦ.

ΖΑΡΙ, πληθυντ. Ζάρια (*Dés*). Ζ. Μαχεύγω. Ζαριζῆς (*joueur de dés*). Ζ. τὸ αὐτὸ, καὶ Εὐγατίζω. Λέγεται καὶ Ζάριον καὶ Ἀζάριον.

Ὁ Δουκάγγιος εἰκάσεν, ὅτι ἡ λέξις παράγεται ἀπὸ τὸ Γαλικὸν *hasard*, καὶ ἄλλοι ἀλλαχόθεν, χωρὶς καμμίαν πιθανότητα. Εἷς μόνος ἐδίδασσε, μὴ ἐξεναντίας οἱ Γάλλοι ἔλαβαν τὸ *hasard* ἀπὸ τὸ Γραικικὸν Ἀζάριον. Ἐμεινε νὰ ἐρευνήσωμεν, πόθεν μᾶς ἦλθεν ἡ λέξις. Ἄν δὲν ἀπατῶμαι, τὸ Ὀζάριον ὑποκοριστικὸν τοῦ Ὄζος, ἔγινεν εἰς ἡμᾶς Ἀζάριον, κατὰ τροπὴν τοῦ ὀ εἰς τὸ ἄ, (ὡς τὸ Ὄρφανός Ἀρφανός, Ὄρμαθιά Ἀρμαθιά, καὶ ἄλλα τοιαῦτα), ἔπειτα καὶ Ζάριον, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ἀρχικοῦ στοιχείου, καὶ ταύτην συνήθη. Πιθανὸν

ὅτι Ὁξάριον ὠνομάσθη πρῶτον τὸ Κότσιον, εἶδος παιγνιδίου καὶ αὐτὸ παρόμοιον τῶν Ὁξαρίων. Κότζιον ὠνομάσθη τὸ Ἑλληνιστὶ λεγόμενον Ἀσράγαλος, ἤγουν τῆς κνήμης τὸ ἄκρον κόκκαλον, ἐξέχον δεξιόθεν καὶ ἀρισερόθεν, ὥστε νὰ σχηματίζῃ δύο Ὄζους (noeds), κοινῶς Ρόζους. Ἐπειτα διέδθη τὸνομα, καὶ εἰς τὰ κυβοειδῆ σκευαστὰ κόκκαλα, τοὺς κατεξαίρετον ὠνομασθέντας Κύβους (dés). Αὐτὸ τὸ Κότσιον παράγεται ἀπὸ τὸ Κόττιον, μὲ τὸ ὁποῖον οἱ Γραικορωμαῖοι ἐσήμεναι τοὺς κύβους ἢ τὰ Ἀζάρια (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 305). Τὰ ὠνόμαζαν ἀκόμη καὶ Κόγκλους, ὄνομα φθαρμένον ἴσως ἀπὸ τὸ Κόκκαλον. Ἡ μαρτυρία, τὴν ὁποίαν φέρει ὁ Δουκάγγιος (λεξ. Ἀζάρι καὶ Κόγκλος) ἀπὸ Γλωσσάρια Γραικοβάρβαρα, πιθανολογεῖ τὴν ἐτυμολογίαν· « Ἀντίζηλον ἀσραγα- »
 » λῶδες ἐν κύκλῳ, εἰρογγύλον, καὶ εἰς τὸν γῦρον ὄλον μὲ
 » τοὺς ὄζους· ἢ ὁ γῦρος γεμάτος ΖΑΡΙΑ ἢ ὈΖΟΥΣ, ἢ
 » κόγκλους. »

ΖΗΖΙΓΑΣ ἢ Ζήζικας (cigale). Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Ζσοιχείου

ΖΗΛΕΪΩ (envier, jalouser). Ζ. Που καὶ ποῦ.

ΖΟΥΛΩ ἢ Ζουλίζω. Ζ. Ζουριάζω, σελ. 145.

ΖΟΥΡΙΑΖΩ (Ἑλληνιστὶ Φθίνω). Λέγεται κυρίως δι' ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἡ ἐξίς καὶ ὁ φυσικὸς ὄγκος τοῦ σώματος ἐλαττοῦται, χωρὶς αἰτίαν φανεράν· ὡς συμβαίνει μάλιστα εἰς τοὺς σπληνικούς.

Πιθανὸν ὅτι παρεφθάρη ἀπὸ τὸ πολύμορφον Ἑλληνικὸν Σειράζω, Σειριάζω, Σειριάω, Σειραίνω καὶ Σειρόω. Κατὰ τροπὴν τοῦ σ̄ εἰς ζ̄ ἔγινε πρῶτον Ζειριάζω (καθὼς ἀπὸ τὸ Σομφὸς ἐπλάσθη τὸ Ζοφὸς, καὶ ἀπὸ τὸ Σόγγος, τὸ Ζόχος), ἔπειτα, κατὰ τροπὴν τῆς εἰ διφθόγγου εἰς τὴν ου,

ἔγινε Ζουριάζω (καθὼς λέγομεν Σουσουράδα ἀπὸ τὸ Σεισουρίς).

Τὸ Σειράζω, Σειριάζω ἢ Σειριάω τῶν Ἑλλήνων ἐπαράγεται ἀπὸ τὸ Σείριος, ἄστρον ὀνομαζόμενον καὶ Κύων (Canicule), τὸ ὁποῖον συνανατέλλει καὶ συνδύνει μὲ τὸν Ἥλιον, ὁπότεν οὗτος ἦναι εἰς τὸν Λέοντα, ἤγουν εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν τοῦ Καλοκαιρίου, ὅτε συμβαίνουν τὰ σφοδρότερα καύματα. Ὅθεν, ἐπειδὴ τὰ καύματα ταῦτα ἀπεδίδοντο κοινῶς εἰς τὸ ἄστρον τὸν Σείριον, ὠνομάσθη καὶ Σειρίασις ἢ ἀπὸ τὴν μεγάλην καῦσιν τοῦ ἡλίου προξενουμένη φλόγωσις εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἢ εἰς τὰ λοιπὰ ζῶα. Τῆς φλογώσεως ἀκόλουθον εἶναι ἢ ἀνάλωσις καὶ κένωσις τῆς ὑγρασίας τοῦ σώματος, καὶ ταύτης πάλιν ἢ ἐλάττωσις τοῦ ὄγκου. Ἐντεῦθεν ἔλαβε τὸ Σειριάζω τρεῖς ἄλλας σημασίας. Α'. τὸ ἰσχυαίνομαι, ἤγουν ζουριάζω· ὅθεν ἐξηγεῖται ἴσως καὶ τὸ ὄχι ἀκόμη καθαρὰ ἐξηγημένον τοῦ Ἰπποκράτους (Περὶ χυμ. τόμ. II, σελ. 321, Vanderlind) περὶ τοῦ οἰδήματος τοῦ σπληνός, « Οἶόν τι σπλὴν ἐνοιδέων » ποιέει... σχεδόν τι καὶ χρώματα κακίω, καὶ σώματα » ΣΕΙΡΕΟΪ » ὅπου ἄλλοι γράφουν ΣΕΙΡΙΟΪ Πιθανώτερον μὲ φαίνεται, ΣΕΙΡΟΕΙ ἢ ΣΕΙΡΟΪ (κατὰ τὸ Χρυσόει, οἶ). Ὅπως ἂν ἔχη ἢ γραφή, τὸ νόημα εἶναι, Τὰ σώματα ξηραίνονται, συμπίπτουν, συσέλλονται τὸν ὄγκον, καὶ κατὰ τὴν σημερινὴν γλώσσαν, Ζουριάζουν. Λέγει ὁ Ἀρχιλοχὸς περὶ τοῦ Σειρίου ἄστρου (Παρά Πλουτάρχ. Συμποσ. προβλημ. III, 10),

Ἐλπομαι, πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταναεῖ
ὄξυς ἐλλάμπων, —————

ἤγουν, Ὁ Σείριος θέλει τοὺς καταξηράνειν, τοὺς ζουριάσειν.
Τὸ ῥηματικὸν Σειρίασις, σημαίνει αὐτὴν τὴν νόσον, γραφομέ-

νην κακῶς, Σιγρίασις, εἰς τὸν Δουκάγγιον (App. pag. 47). Εἰς τὰ βρέφη ἢ Σειρίασις, εἶναι ἡ Γαλλισί λεγομένη Chartre, τὴν ὁποίαν νοεῖ καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισεύς (παρὰ τῷ Συνειδέρ. λέξ. Σειρίασις), ὅταν λέγῃ, « Τὰ βρέφη ἐν τῷ θέρει ΣΕΙΡΙΑ, » ὅπερ ὁ πολὺς δῆμος φησὶ, Καῦμα ἔχειν αὐτά. » Εἰς τοῦτο ἀναφέρεται καὶ τοῦ Ἡσύχιου τὸ « Σειριαῖ, φλεγμαίνει, » καροῦται· » ὅπου χωρὶς λόγον ὑπωπτεύθησαν ὡς κακὴν γραφὴν τὸ Καροῦται, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὴν συμβαίνουσαν σφοδρὰν τῆς κεφαλῆς φλόγωσιν καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς πολλάκις αἰφνίδιον θάνατον, τὸν ἀπὸ τοῦς Γάλλους ὀνομαζόμενον, Βολὴν ἡλίου (coup de soleil). Τοὺς οὕτω κτυπημένους ἀπὸ τὸν ἥλιον ἐμπορεῖς νὰ ὀνομάσῃς Ἡλιοβλήτους (Αἴλιαν. Περὶ ζ. ἰδιότ. VIII, 26).

Ἐνας ἀπὸ τοὺς τέσσαρας σχηματισμοὺς (Σειριάζω) ἐγέννησεν εἰς τὴν κοινὴν μας γλῶσσαν τὸ Ζουριάζω. Β'. τοῦ τελευταίου (Σειρόω) γέννημα εἶναι τὸ Σουρόνω, (ῥῆμα ἄγνωστον καὶ εἰς τὸν Δουκάγγιον, καὶ εἰς τοὺς μετ' ἐκείνου Λεξικογράφους) συνώνυμον τοῦ Σακκελίζω, Ἑλλην. Σακκέω καὶ Διηθέω (Ἡροδοτ. II, 86, καὶ IV, 23). Ἀλλὰ τὸ μὲν Σακκελίζω (couler, filtrer) σημαίνει εἰς ἡμᾶς, τὸ ἀπλῶς περῶ διὰ σακκυλλίου ὑγρὸν τί, διὰ νὰ τὸ καθαρίσω ἀπὸ τὰς ἑτερογενεῖς ὕλας· τὸ δὲ Σουρόνω φανερόναι προσέτι καὶ θλίψιν, ἔξωθεν μὲ τὴν χεῖρα, τοῦ σακκελιζομένου, διὰ νὰ μὴν ἀφεθῇ μηδὲ σταλαγμὸς ὑγροῦ εἰς τὰς περιεχομένας εἰς τὸ σακκύλιον (filtre) ὕλας. Γ'. γίνεται λοιπὸν τὸ (Σουρόνω) Σειρόω συνώνυμον τοῦ Ἐκθλίβω (exprimer), καὶ, ὡς πρὸς τὰς κενωμένας ἀπὸ πᾶσαν ὑγρασίαν ὕλας, τοῦ Ἐκτήκω (dessécher). Τὸ ῥηματικὸν τοῦ Σουρόνω εἶναι Σούρωσις, ὡς τοῦ παλαιοῦ Σειρόω, Σείρωσις. Μάρτυς ὁ Ἡσύχιος· « Διηθήσεως, σειρώτεως, ἐκτήξεως » Τὸ Διηθῶ ἐλέγετο ἀκόμη καὶ Διυλίζω, καὶ Ἐξυλίζω

(clarifier), ἤγουν καθαρίζω ἀπὸ τὰς ὕλας· ὅθεν ἐγεννήθη τῆς κοινῆς γλώσσης τὸ Ζουλίζω (écraser, aplatir), θλίβω δηλαδὴ τόσον σφοδρὰ, ὥσε νὰ ἐκχυθῆ ἡ περιεχομένη εἰς τὸ θλιβόμενον ὕλη, ὁποῖα, παραδείγματος χάριν, ἤθελ' εἶσθαι ἢ διὰ χειρὸς ἐκθλιψίς σαφυλίων, κερασίων, καὶ τοιούτων ἄλλων καρπῶν. Τὸ φερόμενον ἀπὸ τὸν Δουκάγγιον (λέξ. Ζουλίζειν) παράδειγμα· « Λάβε δαμασκηναῦ ὄριμα, ζούλισον αὐτὰ, καὶ » ΣΥΡΪΣΑΣ τὸ ὕδωρ αὐτῶν κ. τ. λ. » ἔχει χρεῖαν διορθώσεως ΣΙΡΩΣΑΣ (διότι ἐγράφετο καὶ μονοφθόγγως ἀπὸ τινος). Τὸ Συρίσας εἶναι σφάλμα τοῦ συγγραφέως, καὶ ὄχι τοῦ Δουκάγγιου· μὴ γνωρίζοντες τὴν παραγωγὴν τῆς λέξεως, τὴν ἔγραψαν ἄλλοι ἄλλως.

ΖΟΥΡΛΟΣ, ἀνόητος, τρελὸς, σαλευμένος τὸν νοῦν (insensé, fou). Ὁ Ἡσύχιος λέγει, « Βροκὸς, μωρὸς » καὶ « Βρόκων, ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος, οἶον βόσκημα » καὶ τρίτον, « Βροῦνος, ἐνεὸς ἢ μαινόμενος » καὶ τελευταῖον, « Βρουλὸς, » πονηρὸς. » Ὅλα ταῦτα φαίνονται συγγενῆ καὶ συνώνυμα· καὶ ἐξ ἑνὸς τούτων, τοῦ τελευταίου, κατὰ τροπὴν τοῦ β̄ εἰς τὸ ξ, καὶ μετὰθεσιν τῶν σοιχείων, πιθανὸν ὅτι ἐγεννήθη τὸ Ζουρλός. Ἡ τροπὴ τοῦ ἀρχικοῦ εἶναι Δωρικὴ· οὕτως ἔλεγαν Ζέρεθρον τὸ Βάραθρον.

ΖΟΦΟΣ, ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸ Σομφός (spongieux). Παρὰ ταύτην τὴν σημασίαν, λέγομεν ἀκόμη Ζοφὸν χρωμα, τὸ σκοτεινὸν (obscur), ὡς εἶπεν ὁ Ἱπποκράτης διὰ τὴν φωνὴν, « Σομφὸν φθέγγεσθαι » (Ἰδ. Φοεσ. σελ. 576). Περὶ τῆς σομφῆς φωνῆς ἴδε καὶ τὸν Ἀριστοτέλην (Τοπικ. I, 13, § 7-8).

ΖΟΧΟΣ, ἀπὸ τὸ παλαιὸν Σόγχοσ (laiteron).

ΖΩ. Ζῶντός μου, σου, του. Ζ. Νά.

ΖΩΓΡΟΣ. Ζ. Φλισκίνα.

ΖΩΝΤΑΝΟΣ (vivant). Ζ. Ἐδήτης.

Η.

Η. Τοῦ ἠ στοιχείου τὰ πάθη ἐσημειώθησαν ἀρχήτερα (Ἄτακτ. I, σελ. 387). Πρόσθετες εἰς ἐκεῖνα ὅτι λαμβάνεται καὶ εἰς τόπον τῆς αἰ διφθόγγου, οἷον ἩΒΟΪ (Θαυμαστικὸν ἐπιφώνημα) ἀπὸ τὸ παλαιὸν Αἰβοῖ! (ha! ha!). Ἡρα ἀπὸ τὸ Αἶρα (ivraie) — τοῦ ὦ, οἷον Πηγοῦνι (menton), ἀπὸ τὸ Πώγων (barbe). Καὶ αὕτη ἤθελ' εἶσθαι ἢ πλεον παράξενος ἐναλλαγῆ, ἂν δὲν ἦσαν αὐτῆς παραδείγματα καὶ εἰς τοὺς Ἀρχαίους, καὶ ἐξαιρέτως τοὺς Ἴωνας. Μαῖητις ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Ἡρόδοτον (IV, 20) ἢ Μαῖωτις λίμνη (le Palus Méotide), καὶ ἐξεναντίας, Ἐρρώγασιν ἔλεγαν οἱ Ἄττικοὶ ἀντὶ τοῦ Ἐρρήγασιν.

ἩΒΟΪ! Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Η, στοιχείου.

ἩΓΟΥΝ. Σύνδεσμ. διασαφητ. σημαίνων τὸ Δηλαδῆ (savoir), τὸ Τουτέστι (c'est-à-dire). Ὁ Δουκάγγιος (Apprag. 80) ἐσημείωσε τὴν παρατήρησιν τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου, ὀνειδιζόντος τὸν Τουρνέσον, ὅτι πλανηθεὶς ἀπὸ σφαλμένην ἢ δυσανάγνωστον γραφὴν, ἀντέγραψε πολλάκις ἀπὸ Νεογραικῶν συγγράμματα, ἩΩΣ (λέξιν ἀσήμαντον), ἀντὶ τοῦ ἩΓΟΥΝ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁμοίως ὁ Δουκάγγιος δὲν ἐφυλάχθη πάντοτε τὴν πλάνην ταύτην· ὡς τὸ μαρτυροῦν πολλὰ μέρη τοῦ Λεξικοῦ του.

ἩΛΑΚΑΤΗ, καὶ χυδ. κατὰ στοιχείων μετὰθεσιν, Ἀλεκάτη (quenouille).

ἩΛΙΚΙΑ (taille, stature). Ζ. Πεντήντα. Ἡλικίαν ὀνομάζομεν σήμερον ἕκαστον μέρος ἢ βαθμὸν τῆς ὄλης διαμονῆς τῆς ζωῆς (âge)· τὸ δὲ μέγεθος τοῦ σώματος, Ἀνάστημα, ἢ Κορμοσασία.

ἩΛΙΚΙΟΝΟΜΑΙ, προβαίνω, προχωρῶ εἰς ἡλικίαν (avan-

cer en âge). Να ληκιωθοῦν εἶπε, κατὰ συναίρεσιν, ἕνας ἀπὸ τοὺς Γραικορωμαίους ποιητὰς, ἀντὶ τοῦ, Νὰ ἡλικιω-
θῶσι (Ζ. Αἶ). Τὸ ἔλεγον καὶ Ἀνηλικιόνομαι (Ζ. Χα-
ροκοπῶ). Καλαὶ λέξεις καὶ αἱ δύο, ἀντὰς γράφης Ἡλικιοῦ-
μαι, καὶ Ἀνηλικιοῦμαι, καὶ ἄξιαι νὰ λάβωσι χώραν καὶ εἰς
τὰ Ἑλληνικὰ λεξικά, ὅπου δὲν ἐφάνησαν ἀκόμη.

ἩΜΑΙ (σήμερον, Εἶμαι, je suis), οἶον, ΘΚ,

Καὶ τοῦτο ἦμαι θαιρετὸς μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν χάριν.

Τὸ δεύτερον πρόσωπον, Ἡσαι (σήμερον, Εἶσαι, tu es) οἶον, ΘΡ,

Διατ' ἦσαι δυνατὸν θηρίον πλέον καὶ τὸ λεοντάρη,
Καὶ οὐδὲν ΣΟΥ σφάζουν ἄρματα, κἂν μιᾶς λογίς ξιφάρη

Ἴσως ΣΕ, ἴσως δὲ καὶ μία ἀπὸ τὰς συνήθεις εἰς τὸν ποιητὴν
κομψότητας.

Ὁ παρατατικὸς Ἡμοῦν, ὡς χυδαίζεται καὶ σήμερον, ἀντὶ
τοῦ Ἑλλην. Ἡμην ἢ Ἡν (j'étais) οἶον, ΣΣ,

Ὅλοι ποῦ με γνωρίζετε, πῶς ἤμουν μαθημένος,
Καὶ πῶς ἐκατεστάθηκα τώρα φυλακισμένος.

ἩΜΕΡΑ (χυδ. Μέρα). Ζ. Ξεφαντώνω.

ἩΜΟΥΝ. Ζ. Ἡμαι.

ἩΜΠΟΡῶ (pouvoir), οἶον, ΘΚ,

Καὶ τί νὰ λέγω οὐκ ἠμπορῶ, καὶ τί νὰ γράφω οὐκ οἶδα.

Ζ. Καρδιοφλόγησις. Λέγουν καὶ Μπoρῶ. Ζ. Μία.

ἩΝ, ἀντὶ τοῦ σημερινοῦ, Εἶναι (est), οἶον, ΘΚ,

Ὡ ῥωμαῖοι εὐγενικοὶ, ποῦ ἦν ἡ παρρησία σας;
Ποῦ ἦν τὸ κράτος, πάλιν δὲ, ποῦ ἦν ἡ αὐθεντία σας;

Ἄντι τοῦ πληθυντικοῦ εἶναι (sont) οἶον, ΘΚ ,

Ποῦ ἦν τὰ μοναστήρια , ποῦ ἡ ὀρθοδοξία ;
Καὶ ποῦ ἦν οἱ δομέσικοι , ἡ μελωδία ἀγγέλων ;

Σημείωσε, ὅτι Παρρησίαν ὁ ποιητὴς νοεῖ ὄχι τόσον τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λαλεῖν (franchise), ὅσον τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ φανταστικὴν παράστασιν τῶν εὐγενῶν Γραικορωμαίων, τὴν ἀπὸ τοὺς Γάλλους ὀνομαζομένην prestance καὶ ταύτης τὴν ἀπώλειαν κλαίει ὁ θρηνηθὸς τῆς ἀλώσεως, ὡς καὶ καθ' ἑξῆς τὴν καταστροφὴν τῶν μοναστηρίων, καὶ τὸν ἀφανισμόν τῶν Δομεσίκων, καὶ τῶν ἰσαγγέλων τὴν φωνὴν ψαλτῶν. Καὶ ὁμῶς αὐτὰ ταῦτα ἦσαν τὰ ἀληθῆ αἷτια τῆς καταστροφῆς τῆς Γραικορωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, τὰ ὁποῖα βέβαια δὲν τὸν ἐλάνθαναν. Διότι εἰς ἄλλο μέρος τοῦ θρηνητικοῦ τούτου ποιήματος, λαλῶν πλέον ὡς φιλόσοφος, παρὰ ὡς ποιητὴς λέγει,

ὦ θεέ, νὰ τῶχαν πολεμᾶν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι οὕτως,
Καὶ νᾶχαν κάμνειν αἵματα καὶ κρίσεις τοῦ θανάτου,
Ποτὲ νὰ μὴν ἐχάνασιν, λέγω, τὴν βασιλείαν.
Ἄμ' οἱ κρίσεις οἱ ἀχαμνές, καὶ οἱ ἐλεημοσύναις,
Ἐκαμάν τους ὀλόγυμνους καὶ ξετραχηλισμένους.

Τὸ νόημα τῶν βαρβάρων τούτων στίχων εἶναι, « ὦ θεέ, ἐάν » οἱ Ῥωμαῖοι ἐπολεμοῦσαν οὕτως [ἀνδρείως ὡς οἱ Τοῦρκοι],
» καὶ ἂν ἐκαταδίκασαν εἰς θάνατον [τοὺς ἀξίους θανάτου],
» ποτὲ δὲν ἤθελαν χάσειν (λέγω) τὴν βασιλείαν. Ἄλλ' αἱ
» ἀχαμναί [ἄδικοι] κρίσεις, καὶ αἱ [πολλαί] ἐλεημοσύ-
» ναι τοὺς κατέστησαν ὀλόγυμνους καὶ ἐτραχηλισμένους. »
Βέβαια, ἡ λαμπρὰ παράστασις τῶν εὐγενῶν καὶ ἡ τρυφή, ὁ στολισμὸς τῶν ἐκκλησιῶν, οἱ βαρῦτατοι μισθοὶ τῶν Δομεσίκων, ψαλτῶν, καὶ ἄλλων ὑπουργῶν ἀργῶν, τὸ πλῆθος τῶν μοναστηρίων καὶ τῶν Μοναχῶν, ὅλα ταῦτα ἀπαιτοῦσαν δαπάνας

ἀσώτους. Τόσαι δαπάναι ἔπρεπε φυσικά νὰ χορηγῶνται ἀπὸ τὴν ἀμέλειαν τῆς κοινῆς παιδείας, καὶ τῆς ἀπαιτουμένης εἰς φυλακὴν τῆς ἐλευθερίας πολεμικῆς παρασκευῆς, ἀπὸ τὴν καταφρόνησιν τῶν νόμων, ἄδειαν εἰς τοὺς δυνατοὺς νὰ ἀδικῶσι τοὺς ἀδυνάτους, καὶ ἀπόλυτον ἐξουσίαν εἰς τὸν Θεόσεπτον Αὐτοκράτορα, καὶ τοὺς ἀδυνάτους νὰ κάμνη καθ-
 ημέραν ἀδυνατωτέρους μὲ φόρους ἀνυποφόρους, καὶ τῶν δυνατῶν τὰ ὑπάρχοντα νὰ δημεύη ἀδίκως, ἢ νὰ πωλῇ εἰς αὐτοὺς τὴν ἄδειαν νὰ γίνωνται ἀδικώτεροι. Ἐπιτρέψω εἰς τοὺς δυνατοὺς νὰ διαμείνη βασιλεία κλονουμένη καθημέραν ἀπὸ σαρδαναπαλικῆς τρυφῆς, κρινομένης ἀναγκαίως εἰς στολισμὸν τοῦ κράτους, καὶ ἀπὸ δεισιδαίμονας δαπάνας εἰς μοναστήρια, τὰς ὁποίας ἐνόμιζαν καὶ ὠνόμαζαν γελοίως ἐλεημοσύνας; Ἐπιτρέψω εἰς τὸ προκείμενον.

Κάποτε δὲ καὶ πλεονάζει τὸ Ἡν, ὅταν ἔχη ἀκόλουθον τὸν σύνδεσμον Καί, οἶον, ΣΣ,

ΚΑΙ ἌΝ ἩΝ ΚΑΙ ἈΡΕΣΗ του τὸ φα, ρίπτει πέτρας ἀπέσω,

ἀντὶ τοῦ συντομωτέρου, ΚΑΙ ἌΝ ἈΡΕΣΗ. Τὸ Φᾶ εἶναι κο-
 λόβωσις τοῦ Φαγεῖν, ἢ Φαγίσον.

Πολλάκις τὸ ἩΝ (ἀντὶ τοῦ Εἶν) σημαίνει αὐτὸν τὸν ἐν-
 εσῶτα, καὶ συντιθέμενον μὲ τὸ ἐρωτηματικὸν, Τί, καὶ μὲ τὸ ἰωνικὸν Τᾶ (ἀντὶ τοῦ Ἄ), ΤΗΝΤΑ, ἢ Τεῖντα, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ἀπλοῦν ἐρωτηματικὸν, οἶον Τεῖντα κάμνεις; Τεῖντα λέγεις (que fais-tu? que dis-tu?); Ἡ ἀνάλυσίς του εἶναι, Τί εἶναι τὰ κάμνεις, τὰ λέγεις (Ἑλλην. Τί ἐσιν ἃ λέγεις, ἢ πράσσεις). Παράδειγμα τὸ ἐξῆς; (ΘΡ),

Καὶ ὅπου κούντρα λέγει τοῦ Θεοῦ, ἐγὼ ξεύρω ΤΗΝΤΑ χάνει,

ἤγουν, Καὶ ὅστις ἀντιλέγει εἰς τὸν Θεόν, ἐγὼ ἐξεύρω,

ΤΙ ΕΪΝΑΙ ΤΑ χάνει. Τὸ βάρβαρον Κούντρα εἶν' ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν contra (contre). Καὶ δεύτερον, ΣΣ,

Καὶ ὁ νοῦς των διαλογίζεται τὸ πῶς θέλου μοιράσειν,
Καὶ ΤΗΝΤ' ἀφήκε πᾶσα ἐνὸς, καὶ πότε νὰ τὸ πάρη,

ἀντὶ τοῦ ΤΙ ΕΪΝΑΙ ΤΑ ἀφήκε, συντομώτερον, Τί ἀφῆκε.

Ἔως ἐδῶ ὁ χυδαῖσμός ἐφύλαξε κάποιαν ἀναλογίαν συντάξεως.
Ἄλλ' ἐτόλμησε περιπλέον ν' ἀπορρήξῃ πάντα ζυγὸν κανόνος,
μεταχειριζόμενος τὸ Τεῖντα, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ΤΙΝΑ, ὡς
εἰς τοῦτο τὸ παράδειγμα, ΣΣ,

Καὶ θέλω νὰ κατέχετε ὅλοι μικροὶ μεγάλοι,
Ὅταν ἐμπῆκα ἀπαρχῆς στήν φυλακὴν ἀπέσω,
Καὶ οἶδα τὸ πῶς ἐδιάγασι, καὶ ΤΗΝΤΑ τάξιν εἶχαν.

Διὰ νὰ γένη χυδαιότερος ἀφαίρεσε καὶ τὸ ἀρχικὸν τ̄, οἶον, ΣΣ,

Καὶ μὲν ὁ νοῦς μου μεριμνᾷ εἰς ἩΝΤΑ τρόπον ἡμε,
ἀντὶ τοῦ ΤΙΝΑ. Καὶ ὁ ΘΡ,

Καὶ δὲν ἐγείρεται ἀπ' αὐτὰ νὰ τοῦ πῆ ἩΝΤΑ ΤΟΥΤΑ,
ἤγουν, ΤΙΝΑ ΤΟΥΤΑ. Καὶ πάλιν ἄλλος, ΣΣ,

Ἀναγενάζει ἀπὸ ψυχῆς, διατὶ κατέχει ἩΝΤΑ ΝΕ.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς,

Καὶ οὐδὲν ἐξῆρθωνα νὰ πῶ κυρίως τὸ ἩΝΤΑ ΝΕ,
ἤγουν, ΤΙΝΑ ΕΪΝΑΙ. Ζ. Πεντήντα.

Ὁ παρατατ. τρίτ. προσώπ. Ἦτον (était), οἶον, ΘΚ,

Καὶ κόπον ἤβαλες πολὺν, ἀμ' ἦτον ὅλος λύπη.

ἩΡΑ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Η, στοιχείου.

ἩΤΙΣ. Ζ. Ἐδήτης.

ἩΤΟΝ. Ζ. Ἡν, (σελ. 150).

Θ.

Θ, στοιχεῖον (Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 388).

ΘΑΜΠΑΪΝΩ (s'obscurcir), ΘΡ,

Καὶ θάμπηναν τὰ μάτιά μου ἀπὸ τὸ ΠΕ καὶ ΚΛΑΨΕ.

Σημείωσε τὰ λείψατα δωρικῶν ἀπαρεμφάτων, κατὰ τὰ ἀνωτέρω (σελ. 106) Τὸ Φάγε καὶ τὸ Πίε, κ. τ. λ.

ΘΑΝΑΤΙΚΟΝ (peste). Ζ. Κεντῶ.

ΘΑΝΑΤΟΝΩ (mettre à mort). Ἀπὸ τὸ παλαιὸν Θανατόω (μέτ' τὸ εὐφωνητικὸν ν̄, ὡς Χρυσώω Χρυσόνω). « Τὸν » μὲν ἔφερε θανατώσων παῖδα » εἶπεν ὁ Ἡρόδοτος (I, 113).

ΘΑΝΑΤΟΣ. Δὲν πρέπει οὔτε νὰ φοβώμεθα, οὔτε νὰ ἐπιθυμῶμεν τὸν θάνατον. Τὸ πρῶτον εἶναι ἀνδρία, τὸ δεύτερον μωρία· τὸ δὲ καὶ νὰ τὸν δίδομεν αὐτοὶ εἰς ἑαυτούς, καθαρὰ μανία. 2) Μεταφορικῶς σημαίνει ὑπερβολικὴν ἀποσροφὴν καὶ δυσαρέστησιν εἰς πρᾶγμα τί ἢ πρόσωπον. Θανατός μου εἶναι νὰ τὸν βλέπω, νὰ τὸν ἀκούω, ὡς εἶπε καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Οἰδ. Κολ. 529),

ὦ μοι! θάνατος μὲν τὰδ' ἀκούειν,
ὦ ξένε. _____

ΘΑΠΤΩ (Ζ. Διαγέρνω), κρύπτω νεκρὸν εἰς τὴν γῆν (enterrer). Καὶ παροιμία, « Ὅστις δὲν λαλεῖ, τὸν θάπτουν » σημαίνουσα, ὅτι ὅστις ὑποφέρει νὰ ἀδικῆται καθ' ἡμέραν, χωρὶς νὰ προσδράμῃ εἰς τῶν νόμων τὴν βοήθειαν, θαρρύνει τοὺς ἀδίκους νὰ τὸν ἀδικῶσιν ἐπιπλέον.

ΘΑΡΡΕΤΑ, χωρὶς φόβον, τολμηρὰ (hardiment).

ΘΑΡΡΕΤΟΣ, ἄφοβος. Ζ. Ἕμαι.

ΘΑΡΡΕΥΟΜΑΙ, ἐμπιστεύομαι (se confier, compter)

sur), Ἐθαρρέυθην εἰς αὐτόν· καὶ χωρὶς πρόθεσιν, Τὸν Ἐθαρρέυθην.

ΘΑΡΡΟΣ, καὶ πληθ. Θάρρη (ὡς λέγομεν Τὰ κάλλη, καὶ Τὰ πλούτη), ἀφοβία, ἀταραξία (assurance, intrépidité). 2) τόλμη (hardiesse), οἶον, ὅταν λέγωμεν πρὸς τὸν τολμηρῶς λαλοῦντα, Μὴ πολὺ θάρρος! 3) οἰκειότης, ἐλευθέρα ἀναστροφή γεννώσα τὴν τόλμην (familiarité), Τὸν ἔδωκα πολὺ θάρρος. 4) ἐλπίς (espérance, confiance), Ἔχετε τὰ θάρρη σου εἰς τὸν Θεόν. Ζ. Κομπώνω.

ΘΑΡΡῶ (espérer, se flatter). Ζ. Ἐδήτης, καὶ Πανθάνω. 2) νομίζω (croire, juger, penser). Ζ. Κομπώνω. Εἰς τὸν Πλούταρχον (Αἰμ. Παυλ. § 36) εὐρίσκονται ἐνωμένα τὰ δύο, « Θάρρῶ καὶ νομίζω τὴν τύχην ὑμῶν παραμενεῖν » ἀβλαβῆ καὶ βέβαιον » ὅθεν φαίνεται διὰ τί τὸ Θάρρῶ (espérer) μεταβαίνει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ Νομίζω.

ΘΑΣΙΟΝ (émulsion d'amandes, ἢ lait d'amandes). Τὰ ἀμύγδαλα ὠνομάζοντο Θάσια κάρυα· ὅθεν ὠνομάσθη καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν χύλισμα, Θάσιον, καὶ Θασόροφον. Ζ. Θιάσον.

ΘΑΥΜΑΖΩ (admirer). Θαυμάζομαι (s'étonner). Ζ. Νά.

ΘΕΙΩΣ, ἢ ΘΕΙΩΣ. Ζ. Θεός.

ΘΕΛΩ, ἐπιθυμῶ εὔχομαι (vouloir, souhaiter), Μοῦ θέλει καλὸν ἢ κακόν, καὶ θέλει τὸ καλὸν ἢ τὸ κακόν μου. « Ἐντραπήσαν οἱ θέλοντές μοι κακά! » (ψαλμ. μ', 14). Ὁ Θεὸς νὰ σὲ δώσῃ, ὃ, τι θέλεις ἢ ὃ, τι θέλει ἡ καρδία σου! ὡς ἔλεγεν ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὸν Εὐμαιον (Ὀδυσσ. ξ', 53),

Ζεὺς τοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
Ὅ,τι μάλιστα' ἐθέλεις!

2) στέργω, ὑπομένω (souffrir, tolérer). Τὰ ὡς δὲν θέλεις γίνονται, θέλε τα καὶ ὡς γίνονται. Τοῦτο εἶναι παροιμία, περιέχουσα τὴν φρόνιμον συμβουλὴν τοῦ Ἐπικτήτου (Ἐγχειριδ. VIII) « Μὴ ζήτηί τὰ γινόμενα γίνεσθαι, ὡς θέλεις » ἀλλὰ θέλε τὰ γινόμενα ὡς γίνεται, καὶ εὐροήσεις. » Θέλεις δὲν θέλεις (bon gré, mal gré), ἀσυνδέτως, ὡς καὶ ὁ Ἐπίκτητος (Διατρ. III, 9', 16, σελ. 174), « Θέλεις οὐ θέλεις. » Οἱ ἀρχαιότεροι, « Κὰν βούλη, κὰν μὴ βούλη. » 3) Τοῦτο θέλει νὰ εἴπῃ, ἀντί τοῦ, Τοῦτο σημαίνει, ὡς ὁ Ἡρόδοτος (II, 13), « Τὸ δὲ ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν, ὡς » κ. τ. λ. » 4) Θέλω, συντασσόμενον μὲ τὰ ἀρχαῖα ἀπαρέμφορα εἰς δήλωσιν τοῦ μέλλοντος χρόνου (ὡς τὸ Will, θέλω, τῶν Ἄγγλων) οἷον Θέλω, θέλεις, θέλει ἐλθεῖν, ἀντί τοῦ παλαιοῦ Ἐλεύσομαι, Ἐλεύση, Ἐλεύσεται, οἷον, ΒΧ,

Θέλω σὰς ἀφηγήσασθαι λόγους ὠραιοτάτους.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτός,

Ὅστις γὰρ θέλει ἐξ αὐτῆς θλιβῆν τε καὶ χαρῆναι.

Καὶ ὁ ΣΦ,

Θέλουν χαρῆν οἱ φίλοι σου, καὶ οἱ ἐχθροὶ θέλουν πλαντάζειν.

5) Θέλω (avoir besoin de), οἷον, ΘΡ,

Ἄν εὖρη τέριν νὰν πιςὸν, ὀλίγηνεν ἡ φάλια·

Μὰ θεῖ κουτάλες δυναταῖς παρὰ ταῖς πρώταις κάλια.

τὸ νοήμα εἶναι, Ὁ μέλλον νὰ λάβῃ γυναῖκα, Ἄν εὖρη σύζυγον πιςὸν, ὀλίγον ἔσφαλε· ἀλλ' ὁμως καὶ πάλιν οὕτως, θεῖ (ἤγουν θέλει, ἀντί τοῦ χρειάζεται) ὠμοπλάτας ἰσχυρὰς πλέον παρὰ τὰς πρώτας, ὅτε δηλαδὴ ἦτον ἀκόμη ἄγαμος.

ΘΕΟΣ. Ἐκαμεν, ἡ ἔδωκεν ὁ θεὸς νὰ τὸν εὖρω

μοναχόν, ἡγουν, Εὐτύχησα ὅτι τὸν εὐρηκα μοναχόν. Λέγεται καὶ ἑλλειπτικῶς, μὲ προσθήκην τοῦ Καὶ συνδέσμου, καὶ ἀλλοίωσιν τῆς φράσεως· Ὁ Θεὸς καὶ τὸν εὐρηκα μοναχόν. Τοῦτο ἐξεφράζεται ἀπὸ τοὺς παλαιούς, Θείως, Κατὰ Θεόν, Θεία τύχη, ἢ Θεία μοίρα. Εἰς τὸν Ἀριστοφάνην (Ἰππ. 146), ὁ Δημοσθένης, ζητῶν τὸν Ἀλλαντοπῶλην, λέγει πρὸς τὸν Νικίαν,

Ζητῶμεν αὐτόν, —————

καὶ ὁ Νικίας τὸν ἀποκρίνεται,

Ἄλλ' ὅδ' ἰδοὺ προσέρχεται

Ὅσπερ ΚΑΤΑ ΘΕΙΟΝ, —————

ἡγουν, ἀλλὰ νὰ τος, ἔρχεται κατὰ τύχην, ἢ Ὁ Θεὸς ἔκαμε κ' ἔρχεται, χωρὶς νὰ κοπιᾶζωμεν ζητοῦντες αὐτόν. Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐκφράζει ὁ Ξενοφῶν (Κύρ. παιδ. IV, 2 § 1) ἐπιρρηματικῶς, « Πράττοντος δὲ ταῦτα τοῦ Κύρου, ΘΕΙΩΣ πως ἀφικνοῦνται » ἀπὸ Ὑρκανίων ἄγγελοι » Ἐνῶ ὁ Κύρος ἠσχολεῖτο εἰς ταῦτα, ἔκαμ' ὁ Θεὸς νὰ ἔλθωσιν ἀπὸ τὴν Ὑρκανίαν ἄγγελοι, ἢ Κατὰ τύχην (ἢ μάλλον Κατ' εὐτυχίαν) ἦλθαν ἄγγελοι, ὡς φαίνεται ἀπ' ἄλλην τοῦ Ξενοφῶντος (Ἑλλ. ἱστορ. VII, 5, § 10) φράσιν· Εἰ μὴ Κρής, ΘΕΙΑ ΤΙΝΙ ΜΟΙΡΑ προσελθὼν, ἐξήγγειλε τῷ » Ἀγησιλάῳ. »

Τὸ Ὁ Θεὸς τοῦτο, ἢ τῶν παλαιῶν τὸ Θείως, ὁ πολὺς λαὸς, ὅχι μόνον τὸ ἐβαρβάρωσεν εἰς τὸ Θείως, ἀλλὰ καὶ τὸ μεταχειρίζεται εἰς τὴν σημασίαν τοῦ Καν, ἢ τοῦ παλαιοτέρου Γε (du moins), οἷον πρὸς τὸν τρώγοντά τι λέγουν, Δὸς κ' ἐμὲ Θείως ἀλίγον, μὴ τὸ τρώγῃς μόνος. Παρόμοια λέγεται, Ἄν δὲν ἐμπορῆς νὰ τὸ φέρῃς, σείλῃ μέ το

Θειῶς με τὸν ὑπὲρ ἑτέρον, καὶ, Ἄνεχώρησε χωρὶς εἰδησίν μου· νὰ μ' ἔλεγε Θειῶς, πότε μέλλει νὰ γυρίσῃ (s'il m'eût du moins dit, etc.). Εἰς τὰ παραδείγματα ταῦτα ἡ μειωτικὴ σημασία τοῦ Θείως εἶναι ἀδίστακτος· τὸ διστάσιμον εἶναι, πῶς ἀπὸ τὸ εἰς τοὺς παλαιούς σημαντικὸν τύχης, κατήντησε νὰ σημαίῃ μείωσιν. Ἡ μετάβασις δὲν ἔγινεν ἀμέσως· ἀλλ' ὡς εἰς ἐκείνους ἐσήμαινε τὸ Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ (Θειῶς, Θεία τινὶ μοίρα), οὕτως εἰς τοὺς μεταγενεστέρως ἐσήμανε πρῶτον, Εἰς τὸν Θεόν (Πρὸς Θεοῦ), ὡς εἰς τὸ πρῶτον παράδειγμα Δὸς κ' ἐμὲ Θειῶς ὀλίγον, ἤγουν Δὸς με, εἰς τὸν Θεόν σου, ὀλίγον, καὶ τελευταῖον ἔλαβε σημασίαν μειώσεως.

Παράξενον, ὅτι οὔτε ὁ Δουκάγγιος, οὔτε ὁ Σομαυέρας ἐγνώρισαν τὴν συνηθεσάτην διὰ τοῦ $\bar{\tau}$ γραφὴν τῆς λέξεως, Τὸ γράφουσι καὶ οἱ δύο διὰ τοῦ τ , ὁ Δουκάγγιος παροξυτόνως μὲ ὀρθὴν ἐξήγησιν, καὶ σφαλμένην παραγωγὴν ἀπὸ τὸ Τέως, « Τειῶς, saltèm, Τέως » ὁ δὲ Σομαυέρας μὲ τὴν αὐτὴν ἐξήγησιν καὶ περισπωμένως, « Τειῶς, τειοσανάλλο, κανέ. » Mancomale. Ἡ διὰ τοῦ $\bar{\tau}$ γραφὴ δὲν πιθανολογεῖ τὴν ἀπὸ τὸ παλαιόν, Τέως, παραγωγὴν, ἐπειδὴ παρόμοια διπλογραφεῖται καὶ διπλοπροφέρεται Τιάφι καὶ Θιάφι, τὸ Θειάφιον, ὑποκοριστικὸν τοῦ Θεῖον (soufre). Ἐπειτα, ὅχι μόνον ὅσα ἔφερα παραδείγματα σημαίνουν ἀδίστακτως τὸν μειωτικὸν Κὰν ἢ Γε, ἀλλὰ καὶ μαρτυρεῖται ἡ σημασία ἀπὸ ποιητὴν τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκατονταετηρίδος, ὅστις καὶ ἀπεβαρβάρωσε τὸ Θείως ἢ Τειῶς εἰς τὸ Τίόση. Ζ. Εἰ.

Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, καὶ Κατὰ δαίμονα, οἶον (Ἡροδοτ. I, 111), « Τῷ δ' ἄρα καὶ αὐτῷ » ἢ γυνή... τότε κως κατὰ δαίμονα τίκτει » καὶ Κατὰ τύχην, ὡς λέγομεν ἔτι καὶ σήμερον, τὸ ὁποῖον οἱ κριτικοὶ

ἐπαράβαλαν μὲ τὸ Κατὰ συγκυρίαν τοῦ εὐαγγελιστοῦ (Λουκ. ι', 31).

Τὸ ὄνομα Θεός, συνθεμένον μὲ τινὰ ἐπίθετα, τὰ μεταβάλλει εἰς ὑπερθετικά. Οἶον Θεόλογος ἢ Θεότρελος, ὁ παντά-
πασι λολός ἢ τρελός, Θεότυφλος ἢ Θεόσραβος, ὁ
τυφλός καὶ τὰ δύο ὀμμάτια. Θεόγυμνος, ὁ γυμνός ὡς τὸν
ἐγέννησεν ἡ μάνα του. Τοῦτο εἶναι μάλιστα ἴδιον τῆς ἑβραϊκῆς
γλώσσης, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ μόνη τοῦ Θεός ἢ παράθεσις ση-
μαίνει τὴν ὑπέρθεσιν· οἶον « Τὰς κέδρους τοῦ Θεοῦ » (ψαλμ.
οθ', 11), ἀντὶ τοῦ, Τὰς ὑψηλοτάτας κέδρους, « Ἡ δὲ Νινευὶ
» ἦν πόλις μεγάλη τῷ Θεῷ » (Ἰων. γ', 3), ἀντὶ τοῦ Μεγίστη.
Εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων (ζ', 20), ὁ Στέφανος
λαλῶν περὶ τοῦ Μωϋσέως, λέγει, « Καὶ ἦν ἀσειῶς τῷ
» Θεῷ » ἀντὶ τοῦ Ἀσειότατος. Εὐρίσκονται ὁμῶς παραδείγματα
καὶ εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς συγγραφεῖς, οἶον (Αἰσχύλ. Περσ.
828),

Ληξαι Θεοβλαβοῦνθ' ὑπερκόμπω θράσει,

ὅπου ὁ Θεοβλαβῶν ἢ Θεοβλαβῆς σημαίνει τὸν ὑπερβολῆ βλαμ-
μένον, τὸν αὐτὸν σχεδὸν μὲ τὸν Θεόλογον ἢ Θεότρελον τῶν
σημερινῶν Ἑλλήνων. Εἶπε καὶ ὁ Εὐριπίδης (Ὀρέστ. 843)
Θεομανῆ λύσσαν. Καὶ Θεοβλάβειαν ἐξηγοῦν τὰ λεξικά τὴν
ὑπερβολικὴν μανίαν. Ἡ αἰτία τῆς τοιαύτης σημασίας εἶναι πρό-
δηλος· ὁ Θεός κατέχει τῶν ὑπερθέτων τὸν ἀνώτατον βαθμόν.
Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ὅμηρος θέλων νὰ δείξῃ τὸν Ὀδυσσεῖα πολὺ
φρονιμώτατον παρὰ τοὺς ἄλλους, τὸν ὠνόμασε, Διὶ μῆτιν
ἀτάλαντον, ἴσον τὴν φρόνησιν μ' αὐτὸν τὸν Δία, καὶ ὡς νὰ
ἔλεγε μονολεξεῖ, Θεοφρόνιμον.

ΘΕΡΙΖΩ (moissonner). Ζ. Μὲ, καὶ Φρονῶ. 2) Μεταφ.
Σατατόνω. Ζ. Ἐξαγορευτής.

ΘΕΡΜΟΛΟΪΜΗ (χυδ. Θερμολέμη), Ἑλλην. Πυρετός λοιμώδης (fièvre pestilentielle).

ΘΕΩΜΑΙ (voir, regarder, contempler). Ζ. Νά'.

ΘΕΩΡῶ. Ζ. Θωρῶ.

ΘΗΡΙΟΝ, ζῶον ἄγριον σαρκοβόρον. Ζ. Ἡμαι.

ΘΙΑΣΟΝ ὀνομάζουσι οἱ νέοι Ἕλληνας τὸν χυλὸν τῶν ἀμυγδάλων (émulsion d'amandes). Ἡ ὀρθή του γραφή εἶναι Θάσιον· οἱ Γραικορωμαῖοι τὸ ὀνόμαζαν Θασόροφον. Λέγει Θεοφάνης ὁ Νόννος (Ἐπιτομ. τῆς ἰατρικ. τέχν. κεφ. 130), περὶ περιπνευμονικῶν λαλῶν, « Ῥόφηματα δὲ λαμβανέτωσαν, » χυλὸν πτισάνης, καὶ σεμίδαλι καὶ ΘΑΣΟΡΟΦΟΝ κ. τ. λ. » τὸ ὁποῖον ὁ ἐκδότης Βερνάρδος δὲν ἐκατάλαβεν ὅλως· ὁ δὲ μεταφραστὴς Λατῖνος τὸ ἐνόησε κακῶς ἐρμηνεύσας, Πικρὰ ἀμύγδαλα ex amygdalis amaris. Θάσια κάρυα ὀνόμαζαν οἱ παλαιοὶ (Ἱπποκρατ. Περί νούσ. III, § 12, σελ. 103) τὰ ἀμύγδαλα (amandes), καὶ κατ' ἔλλειψιν, Θάσια, μόνον. Τὸ Θάσιον λοιπὸν ἐξεφράσθη κατὰ διπλὴν ἔλλειψιν, ὡς καὶ τὸ Θασόροφον ἀντὶ τοῦ Ῥόφημα θάσιον, ἢ Ῥόφημα θασίων καρύων. Ὁ αὐτὸς Νόννος (κεφ. 168) ὀνομάζει καταχρηστικῶς καὶ τὸν χυλὸν τῶν Λεπτοκαρύων (noisettes) Λεπτοκαροθάσιον (ἴσ. γρ. Λεπτοκαροθάσιον). Οὐδὲ τοῦτο ἐνοήθη, οὔτ' ἀπὸ τὸν μεταφραστὴν, οὔτ' ἀπὸ τὸν ἐκδότην.

Ἐκ τούτων προεῖται καὶ τὸ εἰς τὸν Δουκάγγιον (σελ. 970) « Μπατάμ, τὰ θάσια, » ἧγουν ἐξηγεῖ λέξιν Τουρκικὴν Μπατάμ (γρ. Μπαντέμ) τὴν σημαίνουσαν τὰ Ἀμύγδαλα, διὰ τοῦ Θάσια. Ἐκ τῶν αὐτῶν ἐξηγεῖται καὶ ἄλλος τόπος τοῦ Δουκαγγίου (σελ. 1764) « Ἀπὲ τὰ ἈΘΑΣΙΑ ΚΑΙ καρίδια καὶ ΧΡΟΥΣΟΜΙΑ κ. τ. λ. » ὅπου ἡ ὀρθὴ γραφή εἶναι, ΘΑΣΙΑ, καὶ τοῦ ἐξῆς ἴσως ΧΡΟΥΣΟΜΗΛΑ, ἧγουν Χρυσᾶ μῆλα, σημαί-

νοντα, ἢ τὰ σήμερον ὀνομαζόμενα πορτογάλια (oranges), ἢ κυδωνίων εἶδος τι οὕτως (chrysomela) ὀνομασθέντων ἀπὸ τὸν Πλίνιον (XV, 11).

ΘΛΙΒΕΡΟΝ φόρεμα (habit de deuil). Θλιβεροὶ λόγοι (discours tristes). Z. Εἶνε.

ΘΛΙΒΩ (affliger). Θλίβομαι (s'affliger). Θλιμμένος (affligé). Z. Μαγκούριν.

ΘΛΪΨΙΣ (affliction, chagrin). Z. Μέ.

ΘΝΗΣΙΣ. (Z. Χορταριάζω). Λέξις ἀναγκαία εἰς τὴν γλῶσσαν, διὰ τὴν ἐρμηνεύωμεν τὸ mortalité, τῶν Γάλλων.

ΘΡΗΝΙΣΜΟΣ. Οἶον, ΒΧ,

Ὁ θρητισμὸς, ὁ πικραμὸς, ὃν εἶχεν ἐκ καρδίας.

ΘΡῆΝΟΣ. Ὁ θρηῆνος, καὶ τὸ θρηῆνος, ὡς λέγομεν, Ὁ πλοῦτος καὶ τὸ πλοῦτος· καὶ ὡς οἱ παλαιοὶ, Ὁ καὶ τὸ ἔλεος, Ὁ καὶ τὸ Σκότος.

ΘΡΗΝΩ (pleurer). Z. Βρουχοῦμαι. Θρηνοῦμαι (se lamenter). Z. Ὁμάδιν.

ΘΡΟΦΑΝΟΣ, ὁ δυνατὸς τὴν θρέψη (nourrissant, substantiel). 2) εὐφορος, εὐκαρπος (abondant en denrées, en subsistances), ΘΚ,

Ἐν κ' οἱ τόποι θροφανοὶ ἀπὸ ζωῆν μεγάλην.

ΘΡΟΦῆ, ἀντὶ τοῦ τροφή (nourriture, subsistance), κατὰ τὸ Βαθρακὸς ἀντὶ τοῦ Βάτραχος.

ΘΥΜΟΪΜΑΙ (se rappeler, se souvenir). Z. Μαγκούριν. Καὶ σήμερον ἀκόμη ἀντὶ τοῦ ἐνθυμοῦμαι, λέγουσιν πολλοὶ θυμοῦμαι.

ΘΩΡΙΑ (Θεωρία), χρῶμα (couleur). Ἴδε τὰ εἰς τὸν Αἰλιανὸν σημειωθέντα, (Προδρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. σελ. 312). 2)

ὄψις πρόσωπον (*mine, air*)· ὄθεν καὶ ἡ παροιμία, « Θεωρία » ἐπισκόπου, καὶ καρδία μυλωνᾶ. »

ΘΩΡΩ (Ζ. Μία καὶ Παροῦ). Κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τὸ Θεωρῶ (*regarder, voir*), κατὰ τὸ Χρεωσῶ, Χρωσῶ. Εἶναι ὁμῶς εἰς χρῆσιν καὶ τὸ Θεωρῶ. Ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ Θεωρεύω, καὶ Θωρεύω, ἀλλ' εἰς μόνον τὸ σύνθετον, ἀλληθωρεύω, λεγόμενον καὶ Ἀλληθωρίζω (*être louche*), ἀπὸ τὸ Ἀλλήθωρος (*louche*). Ἄντι τούτων οἱ παλαιοὶ ἔλεγον Στραβίζω, καὶ Στραβός· τὸ ὁποῖον εἰς ἡμᾶς σήμερον σημαίνει ὄχι τὸν Ἀλλήθωρον, ἀλλὰ τὸν τυφλὸν (*aveugle*), ὡς μαρτυρεῖ καὶ ἡ παροιμία, « Ὅσις καθίσῃ μὲ στραβὸν, » τὸ ταχὺ ἀλληθωρίζει » σημαίνουσα τὸν ὁποῖον τρέχουν κίνδυνον νὰ φθαρθῶσι τὰ ἦθη οἱ συναναστρεφόμενοι μὲ κακοήθεις καὶ κακοδίους ἀνθρώπους.

I.

I, στοιχεῖον. Ζήτηι τὰ προσημειωμένα (Ἄτακτ. I, σελ. 388).

ἸΔΙΑ. Εἰς τὰ ἴδια (*chez soi*) « Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, » καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον » (Ἰωαν. α', 11). Ζ. Ράσσω.

ἸΔΙΚΗ. Ζ. Ἰδικός, καὶ Βλέπησις.

ἸΔΙΚΟΣ, Ἰδική, Ἰδικόν μου, σου, του, της, μας, σας, των (*mon, ma, etc.*) ΒΧ,

Ἐπεὶ δὲ ΜΟΙΡΟΓΡΑΦΙΣΜΑ ἠῦρηκα ἰδικόν μου,
Καὶ ποία μοι ἀπόκειται εἰς ἰδικήν μου τύχην.

Γράφε ΜΟΙΡΟΓΡΑΦΗΜΑ, καὶ Ζ. τὴν λέξιν. Ὁ ΘΚ,

Οἱ ἰδικές μου ἀμαρτίαις τὸ προξενήσαν τοῦτο.

Ὁ δὲ Β,

Τὸ ὅσον με ἐβάρυνεν ὁ φθόνος ἰδικός σας,
Κεῖς ὅσον με συνέφερεν, καὶ ἔχασα τὸ φῶς μου.

Ἰδικοί, πληθυντ. (parens, alliés). ΑΚ,

Εἰς δὲ τιμὴν τῶν φίλων σου ἢ καὶ τῶν ἰδικῶν σου,
Καλόν σοι ἔσται τέκνον μου, κακεῖ νὰ τὸ ξοδιάζης
Τὸ πρᾶγμα, τὰ δηνάρια σου, κ. τ. λ.

Ζ. καὶ Συμφέρω. Σήμερον ἐπικρατεῖ ἡ κακὴ διὰ τοῦ ε̄ γραφῆ,
οἶον Ἐδικός, Ἐδικοί κ. τ. λ.

ἸΔΙΚΩΣΥΝΗ (κοιν. Ἐδικωσύνη). Οἱ Γραικορωμαῖοι ἔλεγον
Ἰδιωσύνη (parenté). Ζ. Ἰδιωσύνη.

ἸΔΙΩΜΑ, χυδ. Διώμα, διάθεσις, κλίσις, ἐξίς τῆς ψυχῆς καλὴ,
ἢ κακὴ (caractère, humeur). Καλὰ, κακὰ, παράξενα
ιδιώματα. Τὸ ιδιώμα του εἶναι νὰ μὴ λέγη ποτὲ
τὴν ἀλήθειαν. 2) σοβαρότης (gravité), ἢ καὶ τὸ λέγομενον
Καμάρωμα (contenance fastueuse) ΘΡ,

Νὰ πορπατοῦν, νὰ χαίρωνται μὲ διώμα καὶ κανάκιν.

Ὁ δὲ Ἐρωτόκριτος,

Πεζοὶ μὲ ζάλα μετρητὰ, καὶ διώμα ἐπορπατοῦσαν.

Εἰς τὴν πρώτην σημασίαν μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ὁ μι-
κρὸς σχολιαστὴς τοῦ Σοφοκλέους (Αἴαντ. 547). Περί τῆς δευ-
τέρας, ἴδε τὸν Ἀθηναῖον (X, σελ. 444) μὲ τὰς σημειώσεις τοῦ
τελευταίου ἐλδότη.

Τὸ Κανάκιν (Κανάκιον) σημαίνει ἐδῶ τὴν ἐπιφαινομένην
εἰς τὰς κινήσεις τοῦ σώματος, τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις
τινὸς ἐπιθυμίαν νὰ φαίνεται χαρίεις καὶ ἐπαφρόδιτος (mignar-
dise). Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶναι λέξις συγγενῆς μὲ τῶν πα-
λακῶν τὴν Καναχήν. Ἀλλ' ἡ Καναχὴ ἐσήμαιεν εἰς ἐκεί-
νους, ἦχον, γενικῶς, καὶ ἐπροσαρμόζετο εἰς τὸν ἦχον τῶν μου-
σικῶν ὀργάνων, εἰς τὴν φωνὴν τινῶν ζώων, καὶ εἰς ἄλλους
διαφόρους ψόφους ἀψύχων. Τὸ Σέμα ἦτο Κανάσσω ἢ Κα-

νάζω καὶ ἐκ τούτου ἄλλα δύο ῥήματα, τὸ Καναχέω καὶ Καναχίζω, ἀντὶ τῶν ὁποίων ἔχομεν σήμερον τὸ Κανακεύω καὶ Κανακίζω, σημαίνοντα, τὸ κολακεύω κινῶν καὶ σείων εἰς τὰς χεῖρας νηπιόν τι, διὰ τὸ εὐφράνω (*mignarder, dorloter*). « Διεκάναξε, διέσεισε, διεσάλευσε » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΙΔΙΩΣΥΝΗ, συγγένεια (*parenté*). Ἴδε τὸν Δουκάγγιον (σελ. 508).

ΙΝΦΕΡΝΟΝ, λέξις βάρβαρος ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν *inferno* (*enfer*). Ζ. Πιάνω.

ΙΠΠΗΛΑΣΙΑ. Ζ. Ὄπου.

ΙΠΠΗΛΑΤΙΚΟΝ, ἢ Ἰππηλατίκιον. Ζ. Ἀπελατίκη.

ΙΣΑΔΙΑ (τά), καὶ βαρβάρως Σιάδια (ὡς Σιάζω ἀντὶ τοῦ Ἰσάζω), *plaines, plats pays*.

ΙΣΑΖΩ, καὶ βαρβάρως Σιάζω (*égaler, égaliser*), κάμνω ἴσον. 2) Διορθώνω, κατευθύνω (*redresser*. 3) Διορθώνω τὸ χαλασμένον ἢ παλαιωμένον (*raccommoder*). 4) Βάλλω εἰς τάξιν (*mettre en ordre*). Ἰσασε (ἢ Ἰσαξε) τὴν ζώνην σου. 5) Συμβιβάζω, φιλιόνω (*réconcilier, raccommoder*).

Ἰσάζομαι, παθ. ἔχει ὅλας τὰς ἀναλόγους σημασίας τοῦ ἐνεργητικοῦ.

Ἰσάζομαι, μέσ. βάλλομαι εἰς καλητέραν τάξιν (*se rajuster*). 2) παύω τὴν ἐχθραν, γίνομαι φίλος (*se réconcilier, se raccommoder*). Ἦσαν ἐχθροί, ἀλλὰ τώρα ἰσάσθησαν. 3) Συμβιβάζομαι, συμφωνῶ (*convenir, stipuler, promettre de*), Ἰσάσθη μὲ τὸν ἱατρὸν νὰ τὸν πληρώσῃ τόσα, ἐὰν τὸν ἱατρεύσῃ.

ΙΣΤΕΚΩ (*se porter*). Ἰστέκει, ἢ Στέκει;

Ἰταλισμός, *Come stà?* (*comment se porte-t-il*),
οἶον, ΣΣ,

Καὶ ὅταν παγένουν καὶ ἔρχονται, καὶ ῥωτοῦν πῶς ἰσέκει,
Λέγουν το, διὰ νὰ μάθουσιν, ἂν ἐνι διὰ νὰ ποθάνη.

2) *s'arrêter*. Ὁ αὐτός ΣΣ,

Ὡς καὶ τὸ σποίτην τοῦ πτωχοῦ κανείς δὲν τὸ κατέχει,
Καὶ σκύλος ἂν διαβῆ ἀπ' ἐκεῖ, σὴν πόρταν οὐδὲν ἰσέκει.

Ζ. Πλέκω. Καὶ παρατατικός βάρβαρος, Ἰσθήκει. Ζ. Ἐν-
τάμα.

ἹΣΤΟΡΙΑ (histoire). Λέγεται καὶ Στόρια. Ζ. Μη-
τριάζω.

ἹΣΩΣ (peut-être). Μετὰ τὸ Ἄν, Ἄν ἴσωσ, ἦ, ὡς τὸ
γράφωμεν σήμερον Ἄνίσωσ. Μετὰ τὸ Εἶ, ὡς ἔλεγαν ἄλλοτε,
οἶον, ΒΧ,

Εἶ δ' ἴσωσ ὀπισοπατεῖς, οὐ θέλεις νὰ κλουθήσεις,
Ἐπέρωμέν σε πετασὸν, γοργογυρίζομέν σε.

Κ.

Κ σοιχεῖον, πλεονάζει εἰς τὸ χυδ. Κορνιακτός, ἀπὸ τὸ
Κονιορτός.— λείπει εἰς τὸ Ἄμόνι, ἀπὸ τὸ Ἄκμων, καὶ εἰς
τὸ Σικχαίνομαι, ἀπὸ τὸ Σικχαίνομαι. — Λαμβάνεται ἀντί
τοῦ τ, Σεῦκλον, ἀπὸ τὸ Σεῦτλον, καὶ Σκλιβόνω ἀπὸ
τὸ Στιλβόω. — ἀντί τοῦ χ, Καρκέσι, ἀπὸ τὸ Καρχή-
σιον, καὶ Κόρδα, ἀπὸ τὸ Χορδή.

ΚΑΒΟΣ. Ζ. Ἄκρα.

ΚΑΔΟΣ, καὶ Σίκλα. Καὶ τὰ δύο εὐρίσκονται εἰς τὸν Σο-
μανέραν, καὶ εἰς τὸν Δουκάγγιον. Τὸ πρῶτον εἶναι Ἑλληνικὸν καὶ
ἀρχαιότατον· τὸ δεύτερον (Σίκλα), ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν Situla,
κατὰ συγκοπὴν Σίτλα, καὶ Σίκλα (Ζ. Ἀγγρίφιον).

ΚΑΘΑ. (Z. Πηδῶ). Κάθα εἶς, ἢ Καθεῖς, ἢ Καθένας (chacun). Z. Κρατηκτικός.

ΚΑΘΗΚΙΟΝ. Z. Ἀγγεῖον.

ΚΑΘΪΖΩ (s'asseoir). Ὁ ἀόριστος Ἐκάθισα (χυδ. Ἐκάτσα καὶ Κάτσα), οἶον, ΒΧ,

Καὶ τὰ φαγία ἔτοιμα, καὶ κάτξκσιν καὶ φάγαν.

Ἴδε τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 131-133).

ΚΑΪ, σύνδεσμ. Μεταξὺ δύο ῥημάτων Φεμένος, δίδει μεταοικὴν σημασίαν εἰς τὸ δεύτερον, οἶον, ΒΧ,

Θωροῦσιν πλοῖον Κ' ἤρχετον, καὶ αὐτοὶ προσκαρτεροῦσιν, ἤγουν, Φεωροῦσι πλοῖον ἐρχόμενον. Ὡσαύτως ὁ ΣΦ,

Καὶ ὅταν σέ δρῶν ΚΑΪ περπατεῖς με φρόνησιν καὶ τάξην, Θέλουν χαρὴν οἱ φίλοι σου, καὶ οἱ ἐχθροὶ θέλουν πλυντάξην,

ἤγουν, ὅταν σε ἴδωσι περιπατοῦντα.

Τὸν μεταχειρίζονται κάποτε ἀντὶ τοῦ Ὅτι, οἶον, ΘΡ,

Καὶ μὴ μου κῆς ΚΑΪ ζῆ πολλά ὁ σπάταλος καὶ χαύτης. *

(Z. ἘΚ). Καὶ ἀντὶ τοῦ συγκριτικοῦ Ἡ, οἶον Πλέον καί. (Z. Ἡμαί. καὶ Λιγομάρα). Ἄλλοτε δὲ ἀντὶ τοῦ Ἄντων παλαιῶν, οἶον, ΣΣ,

Καὶ τότε ὁ καχότυχος, ὅποιος καὶ ἐν κείνος.

Ἐδῶ τὸ Ὅποιος καὶ Ἐνι, εἶναι ὡς τὸ Ὅσπερ ἂν ἦ. Ὁ Καί, πλεονάζει μετὰ τὸ Ἀνίσως ἢ τὸ Εἰ δ' ἴσως (Z. Εἰ δ' ἴσως). Ὁ αὐτὸς πλεονασμὸς συμβαίνει εἰς τὰ ῥήματα Λαχαίναι καὶ Τυχαῖνω, ὅταν ἀκολουθῶνται ἀπὸ ἄλλα ῥήματα. (Z. Λαχάνω.).

Ὅτι καὶ λείπει πολλὰκις ὁ Καί, ἐσημειώθη ἀλλοῦ (Ἰσοκρατ. τομ. 2, σελ. 179).

ΚΑΪΟΜΑΙ. Z. Καίω.

ΚΑΙΡΟΣ (occasion, opportunité), οἶον, Προσμένω τὸν καιρὸν, Ὁ Καιρὸς μοῦ ἔφυγε τὰς χειῖρας, Εἰς καιρὸν, Κατὰ καιρὸν, Ὄταν λάβω καιρὸν, Ὄταν ὁ καιρὸς τὸ καλέσῃ· « Καιρὸς παντὶ πράγματι » πλέον ἑλληνικὸν παρά κοινόν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔγινε παροιμιῶδες καὶ γνωστὸν εἰς ὅλους, ἀπὸ τὴν ἀκοήν τῆς Παλαιᾶς γραφῆς (Ἐκκλησιαστ. γ', 1), πρέπει νὰ μείνῃ εἰς τὴν γλῶσσαν. 2) Καιρὸς, καταχρηστικῶς καὶ συχνὰ μεταχειριζόμενον ὡς συνώνυμον τοῦ Χρόνου. Κατάχρησις συχνὴ καὶ εἰς τοὺς Ἐβδομήκοντα καὶ εἰς τοὺς συγγραφεῖς τῆς Νέας διαθήκης. Τὸν παλαιὸν καιρὸν, Εἰς ἐκείνους τοὺς καιροὺς. Λέγεται καὶ ἑλλειπτικῶς, Καιρὸν, εἰς αἰτιατικὴν, ἀντὶ τοῦ Πολὺν καιρὸν, καὶ τοῦτο πάλιν ἀντὶ τοῦ Εἰς, ἢ Κατὰ πολὺν καιρὸν· Διέτριψα καιρὸν εἰς τὴν Σμύρνην, ἔχω καιρὸν ἀποῦ δέν σ' ἴδα, καὶ ἔχω χρόνους καὶ καιροὺς ἀποῦ δέν σ' ἴδα. Πρὸς καιρὸν (en attendant, provisoirement). Μὲ τὸν καιρὸν (avec le temps). 3) τὸ κατάστημα τῆς ἀτμοσφαιράς, οἶον Καλὸς, Κακὸς, Βροχερὸς καιρὸς. Τί καιρὸν κάμνει (quel temps fait-il?); Σημείωσε τὴν ἀνωμαλίαν τοῦ Τί, ἀντὶ τοῦ Τίνα (ποῖον) καιρὸν· ἤτις εἰσεχώρησε καὶ εἰς τὰ πληθυντικά, οἶον, 'Τί νέα φέρεις; καὶ εἰς τὰ ἀρσενικά καὶ θηλυκά, 'Τί ἄνθρωποι, Τί γυναῖκες; ἀντὶ τοῦ Τίνες. Ὁμοίως εἶπεν ὁ Ἀριστοφάνης (Εἰρ. 693) « Τὰ τί; » ἀντὶ τοῦ, Τὰ τίνα.

ΚΑΪΩ, οἱ Ἄττικοὶ ἔλεγον Κάω· ὅθεν ὁ ἄλλος σχηματισμὸς τῶν νεωτέρων Καύω, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Νάω καὶ Νάύω, τοῦ Λάω καὶ Λαύω. Τὸ Καύγω, Κάβγω καὶ Καίγω εἶναι βάρβαρα. Σημαίνει τὸ Δαπανῶ, ἀφανίζω· διὰ τοῦ πυρὸς (brûler), οἶον Καίω ξύλα, ἄνθρακας κ. τ. λ. καὶ Τὸ πῦρ καίει τὰ ξύλα, τοὺς ἄνθρακας, ἤγουν ἀφανίζει. 2) Θερ-

μαίνω με ὑπερβολήν. Ὁ ἥλιος μ' ἔκαυσε (hâler). 3) λέγομεν καὶ περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τὰ ὅποια κάμνει ἢ ἐναντία τοῦ καύματος ἄκρα ψυχρότης, Τὸ χιόνιον καίει τὰ ὑποδήματα, Ὁ πάγος ἔκαυσε τὰ ἀμπέλια· ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ, καὶ Ἕλληνες « Ἄνεμος βορρᾶς... παντάπασιν ἀπο- » καίων καὶ πηγνύς τοὺς ἀνθρώπους » (Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. IV, 5, § 3)· καὶ Ῥωμαῖοι,

—— Boreæ penetrabile frigus adurat,

(VIRGIL. Georgic. I, 93)

Ὁ ἀόριστος, Ἐκαυσα (χρδ. Ἐκαψα). Ζ. Ἐμπόριον. 4) μεταφορ. Μοῦ ἔκαυσε τὴν καρδίαν, ἤγουν, μ' ἐλύπησε πολὺ (navrer le cœur),

Καίω οὐδέτ. Δαπανῶμαι ἀπὸ τὸ πῦρ. Τὰ ξηρὰ ξύλα καίουν εὐκολώτερον παρὰ τὰ χλωρὰ. 2) Αἰσθάνομαι θέρμην ὑπερβολικὴν, Τὰ χερίά μου καίουν.

Καίομαι, παθ. Τὰ ξύλα καίονται. Καὶ παροιμία, « Σιμὰ τοῦ ξηροῦ καίεται καὶ τὸ χλωρὸν » σημαίνουσα τὸν κίνδυνον τῆς μὲ κακοῦς ἀνθρώπους ἀναστροφῆς. 2) Μεταφ. Λυπούμαι με ὑπερβολήν. Καίεται ἡ καρδία μου, ὡς εἶπε καὶ ὁ Ἀριστοφάνης (Λυσιςρ. 9),

Ἄλλ', ὦ Καλονίκη, κάομαι τὴν καρδίαν,
Καὶ πόλλ' ὑπὲρ ὑμῶν τῶν γυναικῶν ἄχθομαι.

Ὅθεν καὶ Καυμένος τῆς ἀγάπης (ἐλλειπτ. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῆς ἀγάπης) ὁ ὑπερβολῆ λυπημένος δι' ἔρωτα.

ΚΑΚΑ, οὐσ. (maux). 2) σκατὰ (merde). « Κάκκη, » κόπρος κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ὁ δὲ Φώτιος, « Κάκκη... τὸν γὰρ ἀπόπατον Κάκκην καλοῦσιν. » Εἶχαν καὶ ῥῆμα Κακᾶν ἢ Κακᾶν, συνώνυμον τοῦ Χέζειν (Λατιν.

Ca^o), ἀντί τοῦ ὁποῖου σήμερον, κατὰ διάλυσιν, Κάμνει τὰ κακά του.

Κακά, ἐπίρρ. Κακά καὶ ψυχρά, ἤγουν Κάκισα (très-mal, de pis en pis).

ΚΑΚΑΝΑ. Ζ. Τριπηδῶ.

ΚΑΚΑΝΘΡΩΠΟΣ, συνθέτως, ὁ κακὸς ἄνθρωπος.

ΚΑΚΑΠΟΔΙΔΩ. Ζ. Ἀποδίδω.

ΚΑΚΙΑ (méchanceté). 2) ἔχθρα, Σὲ ἔχει κακίαν, ἤγουν σ' ἐχθρεύεται. Ζ. Μαίνομαι.

ΚΑΚΙΩΝΩ. Ἐκάκιωσε, ἤγουν, ἐμάνισεν, ἐχθρεύθη, Κακιωμένος (brouillé). Παρεφθάρη ἡ λέξις ἀπὸ τὸ Κακύνω, Κακώνω (ὡς ἀπὸ τὸ Μεγαλύνω, Μεγαλώνω, καὶ ἀπὸ τὸ Μολύνω, Μολώνω), καὶ μὲ πλεονασμὸν τοῦ τ, Κακιώνω. « Ἐχθιζόμεθα, κακυνόμεθα, ἐχθραϊνόμεθα, ἢ ἐχθροῦς » παρασκευάζομεν » λέγει ὁ Φώτιος.

ΚΑΚΟΓΝΩΜΟΣ. Ζ. Γνώμη.

ΚΑΚΟΜΟΙΡΟΣ ἢ Κακότυχος (malheureux, infortuné). Ἔχοντες δύο λέξεις καὶ συνήθεις καὶ Ἑλληνικὰς, εἶναι μωρία νὰ μετὰχειρίζομεθα τὸ Κακορίζικος, λέξιν νόθον, σύνθετον ἀπὸ τὸ Κακός, καὶ τὸ Ρίζικόν, Ἰταλιστὶ Risico ἢ Rischio (risque), καὶ μάλιστα ὅτε τοῦτο δὲν σημαίνει τύχην, ἀλλὰ κίνδυνον προερχόμενον ἀπὸ τολμηρὰν ἐπιχείρησιν εἰς τυχηρὰ πράγματα.

ΚΑΚΟΡΙΖΙΚΟΣ. Ζ. Κακόμοιρος, καὶ Πόθω.

ΚΑΚΟΣ, πονηρὸς, διεστραμμένος, ἀχρεῖος (méchant). Κακὸν οὖσ. οὐδέτερ. (mal), ἐπιθ. (mauvais). Τοῦ κακοῦ, ἐπιρρήματικῶς, εἰσμάτην, ματαιίως, οἶον Τοῦ κακοῦ (χυδ. Τοῦ κακοῦ) κοπιάζω (se donner des peines inutiles). Δίων ὁ Χρυσόσομος (Ἰδ. Μύθ. Αἰσωπ. συναγωγ. σελ. 437) τὰ ἐσύναψεν ὁμοῦ, « Μάτην ἐπὶ κακῷ. » Κακῆ, θηλυκ. Κακῆν

κακῶς, ἢ Καγκηκάκως, ἐπὶ ῥ. καὶ Κακῶς τοῦ κακοῦ, οἶον, Ἐσκορπίσθη, ἢ Ὑπῆγεν ὁ πλοῦτός του κακὴν κακῶς, ἢ ΚΑΚῶΣ τοῦ κακοῦ (γραμμένον καὶ ΚΑΚῶ εἰς τὸ Λεξικὸν τοῦ Σομαυέρα), ἤγουν ἐδαπανήθη ἀσώτως. Τὸ Κακὴν εἶναι ἑλλειπτικὸν τοῦ Ὄδον ἢ Τύχην. Λέγομεν καὶ περὶ ἀνθρώπου, Ἀπωλέσθη κακὸς τοῦ κακοῦ, ὡς εἶπε καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Οἰδ. Τύρ. 246-248),

Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
Εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίον.

Κακὸν, οὐδετέρως καὶ οὐσιαστικῶς, σημαίνει καὶ πλῆθος. Τί κακόν! Θαυμασικῶς, ἀντὶ τοῦ Πόσον πλῆθος. Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν εἶπεν ὁ Ἀριστοφάνης (Ὀρνιθ. 294),

ὦ Ποσειδὸν, οὐχ ὄρας ὅσον συνείλεται ΚΑΚΟΝ
Ὀρνέων; ὦ ἄναξ Ἀπολλων, τοῦ νέφους! ἰού, ἰού!

ὦ Ποσειδῶν! δὲν βλέπεις πόσον πλῆθος ὄρνεα ἐμάζεύθησαν;
Ἀπόλλων δέσποτα, τί σύννεφον εἶναι τοῦτο! ἡβοῖ, ἡβοῖ!

Γυρεύει τὸ κακόν σου, ἤγουν ζητεῖ νὰ σέ βλάβῃ. Ζ.
Μαίνομαι.

Κακόν, ἀπλῶς, τὸ θανατικόν (peste), ἴσως ἀπὸ τὸν Θουκυδίδην (II, 49 καὶ 51-52), ὅστις ὀνομάζει Κακόν τὸ συμβάν εἰς τὰς Ἀθήνας θανατικόν.

ΚΑΚΟΤΥΧΟΣ. Ζ. Κακόμοιρος, καὶ Πλαντάζω.

ΚΑΛΆΘΙΟΝ, ὑποκοριστικὸν τοῦ παλαιοῦ Καλάθος (corbeille, panier). Παροιμία, « Ὄπου ἀκούεις πολλὰ κέρασια, » κρᾶτει μικρὰ καλάθια » διδάσκουσα νὰ μὴν ἀπατώμεθα εὐκόλως ἀπὸ τὴν φήμην τινῶν ἀλαζόνων γοήτων. Αὐτοὶ πρῶτοι γίνονται δημιουργοὶ τῆς ἰδίας φήμης, πλάσσοντες ἢ μεγα-

λύνοντες τὰ προτερήματά των. Ὁ πραγματευτὴς ἴσoreί τὰ μακρὰ του ταξείδια καὶ τὰ μεγάλα κέρδη· ὁ τεχνίτης τὴν ἄκραν ἐπιδεξιότητα εἰς ὅσα κατασκευάζει· ὁ πολεμιστὴς καυχᾶται εἰς τὰς ἀνδραγαθίας του, ὡς ὁ Διόνυσος τῆς κωμωδίας (Ἄριστοφάν. Βατρ. 49),

Καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς
Τῶν πολεμίων ἢ δώδεκ', ἢ τρισκαίδεκα·

ὁ σοφὸς κομπάζει, ὅτι ἠξιώθη διὰ τὴν σοφίαν του νὰ κατασταθῇ δύο ἢ τριῶν Ἀκαδημιῶν μέλος, καὶ πλειοτέρων ἄλλων διεπισολεὺς (correspondant). Οἱ γόητες φυσικὰ γεννῶνται, ὅπου εὐρίσκεται πλῆθος πολὺ μωρῶν, ἢ γόητες ἄλλοι, συγχωροῦντες τὴν γοητείαν, διότι ἔχουν καὶ αὐτοὶ κεράσια νὰ πωλήσωσι. Καὶ συμβαίνει πολλάκις, ὅταν οἱ μωροὶ δράμωσι πανταχόθεν, ἀντὶ κερασιῶν, νὰ χάνωσι καὶ τὰ καλάθιά των.

ΚΑΛΑΚΑΪ. Ζ. Καλός.

ΚΑΛΑΜΟΦΥΛΛΟΝ. Ζ. Φυλλοκάλαμον.

ΚΑΛΛΗ πληθ. ἀπὸ τὸ Κάλλος. Ὁ Σομαυέρας ἐξηγεῖ τὸ ἐνικὸν (Κάλλος) διὰ τοῦ bellezza (beauté), καὶ τὸ πληθυντικὸν διὰ τοῦ carnagione (carnation), τὸ ὁποῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν Ἑλληνιστὶ λεγομένην Εὐχρoιαν. Δὲν διαφέρει, νομίζω, τὸ Κάλλη ἀπὸ τὸ Κάλλος, πλὴν ὅτι τοῦτο σημαίνει ἀπλῶς ὠραιότητα (beauté), τὸ δὲ πληθυντικὸν, ὠραιότητα Σελκτήριον (appas, charmes), ὡς καὶ Ὁ πλοῦτος, ἐνικ. σημαίνει τὴν εὐπορίαν (richesse), Τὰ δὲ πλούτη, πληθυντικ. καὶ οὐδετέρ. τὴν ἀφθονίαν πάντων τῶν ἀγαθῶν (opulence). Ζ. Χαροκοπῶ.

ΚΑΛΛΙΟΣ, ἀντὶ τοῦ Καλλίων τῶν παλαιῶν (meilleur), οἶον (B),

Ἄλλ' ἐπὶ φόβου τοῦ Θεοῦ ναγκλέξετε τὸν κάλιον,

κατὰ τὰ ἀρχαῖα διαφορούμενα, Διπλασίων καὶ Διπλάσιος, καὶ ἄλλα ὅσα ἐσημειώθησαν ἄλλοῦ (Ἄτακτ. τομ. I, σελ. 52). Κάλλιον (mieux), ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ (Ἄριστοφάν. Πλουτ. 938),

Ἐπειτα ποῦ κάλλιον ἀνατεθήσεται;

Z. καὶ Ξένος.

ΚΑΛΟΚΑΡΔΙΖΩ, μεῖ αιτιατικ. Z. Πηδῶ.

ΚΑΛΟΜΙΛΗΤΟΣ. Z. Ἀνομίλητος.

ΚΑΛΟΣ. Εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινε κοινῶς τὸν εὐμορφον ἢ ὠραῖον. Σήμερον σημαίνει τὸν ἀγαθόν. Εὐρίσκεται ὁμοίως καὶ τῆς σημερινῆς σημασίας παλαιὸν παράδειγμα εἰς τὸ Καλὸς κάγαθος, καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ, ὅπου συγχέεται τὸ Καλὸς μετὰ τὸ Ἄγαθός. Ὄθεν, ὅταν λέγωμεν, Καλὸς ἄνθρωπος, νοοῦμεν Καλὸς (ἔχουν ὠραῖος) τὴν ψυχὴν, ὡς ἔλεγεν ὁ Σωκράτης (Ἀπομνημ. B. VI, 32).

Δὲν εἶναι μετὰ (ἢ εἰς) τὰ καλὰ του, ἢ μετὰ (ἢ εἰς) τὰ σωστά του, ἔχουν δὲν εἶναι μετὰ τὸν νοῦν του, εἶναι τρελὸς, ἄφρων (ne être pas dans son bon sens). Οὕτω τὸ παλαιὸν Ὑγιαίνω, ἐσήμαινεν ἔχω τὸν νοῦν μου (Ἄριστοφ. Νεφέλ. 1275),

Οὐκ ἔσθ' ὅπως σύ γ' αὐτὸς ὑγιαίνεις·

Τὸν ἐγκέφαλον ὡσπερ σεσεῖσθαι μοι δοκεῖς,

ἔχουν, Ὅχι βέβαια δὲν εἶσαι μετὰ (ἢ εἰς) τὰ καλὰ σου· νομίζω ὅτι ἐσάλευσεν ὁ νοῦς σου.

Καλόν, κακόν. Φράσις ἑλλειπτικὴ τῆς Διὰ προθέσεως (καὶ διὰ καλὸν καὶ διὰ κακόν), σημαίνουσα, ὅπως ἂν ἦναι, τύχη, ἢ συμβῆ· οἶον, Ὁ καιρὸς εἶναι καλός, ὁμοίως καλόν, κακόν, ἔπαρεμαζῆ σου τὸ Ἀλεξιβροχον (parapluie). Κ' ἐδῶ ἔχει τὸν τόπον τῆς ἢ παροιμίας, » Ὅταν

» ἦναι καλὸς ὁ καιρὸς, βάσσα τὸ ἐπανωφόριόν σου· ὅταν βρέχη,
 » κάμ' ὡς θελεις. » Δὲν ἀνεχώρησε διὰ καλὸν, λέγομεν
 δι' ἄνθρωπον, ὅστις ἀναχωρεῖ εἰς καιρὸν ἀνάρμοστον, ἤγουν μὲ
 κακὸν σκοπὸν, μελετῶν, ἢ ἔχων εἰς τὸν νοῦν τοῦ νὰ πράξῃ
 τί κακὸν (Ἄριστοφάν. Ἐκκλ. 325),

Οὐ γάρ ποθ' ὑγιές οὐδὲν ἐξελήλυθε
 Δράσουσα.

Τὸ Καλὸν εἰς ταύτην τὴν φράσιν εἶναι ἔλλειπτικὸν τοῦ ἔργου.

Ὁμοία ἔλλειψις καὶ εἰς τὴν γνωστὴν παροιμίαν, « Κάμε
 » καλὸν, καὶ ρίψε το εἰς τὸν αἰγιαλὸν » ἤγουν, καλὸν ἔργον,
 εὐεργεσίαν. Παροιμία ἠθικωτάτη, καὶ ἀρχαιοτάτη, ἐπειδὴ τὴν
 ἐπαράγγειλε καὶ ὁ Σαλωμών (Ἐκκλησιας. ια', 1), « Ἀπόστειλον
 » τὸν ἄρτον ἐπὶ πρόσωπον τοῦ ὕδατος, ὅτι ἐν πλήθει ἡμερῶν
 » εὐρήσεις αὐτόν. » Εἶπε καὶ ὁ Ἀπολλ. ὁ ἐν Τύρ.

Κάμε καλὸν, καὶ ἀς κείτεται, σὰν νὰ σπειρες σιτάρη,
 Ὅπου τὸ ρίκτης εἰς τὴν γῆν, κῦστερα βρίσκεις χάρη.

Καλὲ, εἰς τὴν κλητικ. λαμβάνετε τρόπον τινὰ ἐπιγραμματικῶς,
 ἐπειδὴ δὲν σημαίνει ἄλλο πλὴν ἔντιμον προσφώνησιν, Καλὲ,
 δὲν ἐξεύρεις τί συνέβη σήμερον, Ἐκαλ' ὑπη-
 γες ἐκεῖ ὅπου σὲ εἶπα; Αὐτὸ εἶναι ἀπαραλλάκτως τὸ
 ὦ γὰρ ἐ τῶν παλαιῶν. (Ἄριστοφ. Ἰππ. 188),

Ἄλλ' ὦ γὰρ, οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι.

Καλὲ, δὲν ἐξεύρω οὐδὲ μουσικὴν. Καὶ σημειῖον, ὅτι δὲν εἶναι
 πάρεξ ἀπλῆ πρόσκλησις, ἰσοδυναμοῦσα πολλάκις μὲ τὸ κλητι-
 κὸν ὦ, εἶναι ὅτι συντάσσεται καὶ μὲ πληθυντικὸν ῥῆμα· οἶον,
 Ἐκαλὲ δὲν ἐξεύρετε, τί συνέβη σήμερον; Καὶ μὲ
 πληθυντικὴν ἀντωνυμίαν, ὡς συνειθίζουσιν οἱ Χῆροι· Καλεσεῖς,

τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸ Καλὲ, ἐσεῖς. Παράδειγμα
τούτου εὐρίσκεται εἰς τὸν Κωμικὸν (Ἄριστοφάν. Λυσιστρ.
1166),

Ἄφετ', ὦ γὰρ', αὐτοῖς. —————

Οἱ παλαιοὶ ὁμῶς ἐμεταχειρίζοντο καὶ τὸ πληθυντικὸν Ἄγαθοί
εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν (Ἄριστοφ. Σφηκ. 415),

Ἐ'γαθοὶ τὸ πρᾶγμ' ἀκούσατε· ἀλλὰ μὴ κερράγετε,

Καλὲ, ἀκούσατε πρῶτον τὴν ὑπόθεσιν, καὶ μὴ φωνάζετε.

Μὲ τὸ καλὸν, ἀδιάζως, αὐτοφελήτως, τοῦ ὁποίου
ἐναντίον εἶναι, Μὲ τὸ κακόν· Ἐπειδὴ δὲν θέλῃς μὲ τὸ
καλὸν, θέλω σὲ σείλειν νὰ τὸ ὁμολογήσῃς μὲ
τὸ κακόν. Ὁ Σοφοκλῆς (Οἰδ. Τύρ. 1152), τὸ ἐξέφρασεν
εἰς τοῦτον τὸν τρόπον,

« Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς. »

Καλὸν (ἐλλειπτικῶς τοῦ πρᾶγμα) : Τί καλὸν θέλεις νὰ
νὰ σὲ φέρω ἀπὸ τὴν πόλιν, ἀπὸ τὴν ἀγοράν; ; Τί
καλὸν νὰ σ' ἀγοράσω; Οὕτως ὁ Ἄριστοφάνης (Σφήκ.
293),

Πάνυ γ' ὦ παιδίον· ἀλλ' εἰ-
πέ, τί βούλει με πρίασθαι
καλόν; —————

Μετά χαρᾶς, τέκνον μου· ἀλλ' εἰπέ με, : τί καλὸν θέλεις νὰ σ'
ἀγοράσω ;

Καλακαί, ἢ Καλά καί (quoique, bien que), οἶον ΘΡ,

Ἐγὼ δὲ πάλιν, Ἄρχοντες, καλὰ κείμαι Ροδίτης,
καὶ ἀκούομαι εἰς τὸνομα Μανόλης Λιμενήτης,
καὶ βάλθηκα εἰς τοῦτο νὰ πῶ καὶ νὰ ῥημάρω,

Εἰς τὰ μᾶς ἐσυνέβησαν πασάνα νὰ φερμάρω ,
 Οὐδὲν τὸ καταδέχομαι νὰ γράφω πλασὰ λόγια ·
 Καὶ δὲν καιρὸς τῆς καύχησης , ἀμένε μυριολόγια.

Τὸ Καλὰ καὶ , μᾶς ἦλθεν ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς (benchè) , ὡς
 καὶ τὸ Ἄγκαλὰ (sebbene).

Τοῦ Ροδίτου ποιητοῦ μας τὸ Ρημάρω εἶναι ἀπὸ τὸ
 Ἰταλικὸν rimare (rimer) , ὡς καὶ τὸ Φερμάρω ἀπὸ τὸ
 informare (informer). Ὅτε ἐστιχούργει τὸ ποίημά του ,
 ἐκρατοῦσαν ἀκόμη τὴν Ρόδον οἱ ἔπειτα ὀνομασθέντες Ἴππεῖς
 τῆς Μάλτας.

ΚΑΛΟΣΚΟΠΙΖΩ (considérer avec attention) · Ζ.
 Νά.

ΚΑΛΟΤΥΧΟΣ. Ζ. Εὐτυχος.

ΚΑΛΟΧΑΡΑΓΟΣ. Ζ. Χαραγή.

ΚΑΛΤΖΑ. Ζ. Παπούτζα.

ΚΑΜΑΡΑ. ΚΑΜΑΡΟΝΩ. ΚΑΜΕΡΑ. Ζ. Φαρί.

ΚΑΜΜΥΖΩ , ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸ Καμμύω κλείω τοὺς
 ὀφθαλμοὺς (fermer les yeux) , οἶον ΘΡ ,

Χαράς τον ὀποῦ πόθανεν καὶ κάμησε τὰ δύο του ,
 Παρὰ νὰ χάση τὴν ζωὴν , καὶ νάνε κ' εἰς τανιότου.

ΚΑΜΝΩ. Ἡ παλαιὰ πρώτη καὶ κυρία σημασία τοῦ ῥήματος
 τούτου ἦτον ἀμετάβατος , Κοπιάζω , ἢ μάλλον , αἰσθάνομαι
 κόπον (se laisser , être fatigué). Τοῦτο σημαίνων , εἶπεν ὁ
 Παιητής (Διάδ. τ' , 169) ,

Οὐδέ τι γυῖα

Πρὶν κάμνει , πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο ,

Οὐδὲ κοπιάζουν τὰ μέλη του , πρὶν παύσῃ ὁ πόλεμος (χυδ.
 οὐδὲ κουράζεται). Ὄθεν ἔλεγαν καὶ Κάματον τὸν κόπον.

Ἐπειτα ἔγινε καὶ μεταβατικόν, σημαῖνον, τὸ ποιῶ, ἢ κατασκευάζω τι, ὡς πάλιν ὁ αὐτὸς Ποιητὴς (Ἰλιάδ. δ', 187),

Ζῶμά τε καὶ μήτρα, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες,

ἢ ζώνη καὶ ἢ μήτρα, τὴν ὁποίαν ἔκαμαν χαλκουργοὶ τεχνῖται. Ἐδῶ τὸ Κάμον δὲν σημαίνει οὔτε τὸ ἀπλῶς ἐποίησαν (faire), οὔτε τὸ ἐκατασκεύασαν (fabriquer), ἀλλὰ τὸ, μέ κόπον ἐποίησαν (travailler). Ἀπὸ τὴν μεταβατικὴν ταύτην σημασίαν ἐκατήντησε τὸ Κάμνω νὰ σημαίῃ σήμερον ἀπλῶς τὸ ποιῶ (faire), διότι αὐτὴ καθ' αὐτὴν ἢ ποιήσις, ἢ ἐργασία ὁποιαδήποτε συμπεριλαμβάνει φυσικὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ κόπου.

Ἡ μεταβατικὴ τοῦ Κάμνω σημασία ἐκτείνεται εἰς πολλὰ, ὡς καὶ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς γλώσσας τὰ ἀνάλογά του ῥήματα. Κάμνω ὑποδήματα, κρεβάτια, Κάμνω τὴν προσευχὴν, τὸν σταυρὸν μου. Περὶ γυναικὸς λέγομεν, Κάμνει παιδία, καὶ περὶ ὄρνιθος, Κάμνει αὐγά, καὶ Κάμνει τὴν φωλέαν της. Κάμνω ἐλεημοσύνην, Κάμνω καλὸν ἢ κακὸν, Κάμνω τὸ δυνατὸν ἢ τὰ δυνατά μου.

Ἡ πλέον ἀξιοσημεῖωτος φράσις εἶναι, Κάμνω σιτάριον, κριθάριον, καὶ τὰ παρόμοια, ἤγουν συλλέγω κατ' ἔτος σιτάριον κ. τ. λ. ἀπὸ τὰ χωράφιά μου. Παρόμοια τὸ ἐξέφραζαν καὶ οἱ παλαιοὶ, « Ἐπειδὴν ποιῆς σίτου μὲν μεδίμνους « πλεῖον ἢ χιλίους » (Δημοσθέν· πρὸς Φαίνιπ. σελ. 1045).

Εἶπε καὶ ὁ Ἀριστοφάνης,

Κριθάς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς,
Πάντας ὁμοίως, οἶνόν τε πολὺν

(Εἰρήν. 1321).

Κάμνω τὰ γένεια μου, φράσις ὁμοία τῆς Γαλλικῆς, se faire la barbe. Δὲν εὐρίσκεται ἴσως πλὴν εἰς τοὺς

Ἐβδομήκοντα (Βασιλ. Π, ιθ', 24); « Οὐκ ἐξεράπευσε τοὺς
» πόδας αὐτοῦ, οὐδὲ ὠνυχίσατο, οὐδὲ ἐποίησε τὸν μύστακα
» αὐτοῦ. »

Λέγομεν καὶ Κάμνω διάφορον, κέρδος, Κάμνω ἀργύρια, ἤγουν ἀποκτῶ, κερδαίνω, ὡς εἶναι τὸ « Πολλὰ
» χρήματα ἐργασάμενοι παρὰ τὴν σιτηγίαν κ. τ. λ. » τοῦ Δη-
μοσθένους (Κατὰ Διονυσόδ. σελ. 1293) καὶ τοῦ Ὀμήρου τὸ
(Ἰλιάδ. σ', 341),

Τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφι τε δουρί τε μακρῷ,

τὰς ὁποίας ἀπεκτήσαμεν μὲ τὴν ἀνδρίαν καὶ μὲ τὰ ὄπλα μας.
Κάμνω ὀπτὸν, ἐψητὸν, βραστὸν, ὡς τὸ « Δαῖτα πέ-
» νεσθαι » τοῦ Ποιητοῦ (Ὀδυσσ. γ', 428), ἐπειδὴ τὸ
Πένεσθαι (reiner) συνωνυμῆ μὲ τὸ κάμνω, πονῶ ὅθεν
καὶ Πένης (raivre) ὁ μὲ πολλοὺς πόνους καὶ κόπους
κερδαίνων τὰ πρὸς ζωὴν. Κάμνω δεῖπνον, τραπέζιον
κάλεσμα, ὡς τὸ « Ποιεῖν δοχὴν... δεῖπνον » (Λουκ. ιθ', 13
καὶ 16).

Κάμνω, τὸ μεταβάλλω, Μὴ κάμνης τὰ μικρὰ με-
γάλα, μὴ μετάβαλλε, μὴ δείχνε τὰ πράγματα ὅποια δὲν εἶναι.
Ὁ Θεὸς γὰρ τὰ κάμη καλὰ! εὐχὴ εἰς πράγματα ἀμφι-
βόλου ἐκθάσεως, ἢ φοβερίζοντα δυστυχίαν, ἀντὶ τῆς ὁποίας
οἱ παλαιοὶ ἔλεγαν « Πρὸς ἀγαθοῦ γίγνοιτο! » ἢ « Ὀνησιφόρα
γένοιτο. » (Στοβ. LV, σελ. 374),

Ἔτι κάμνεις; ἐρώτησις συνήθης, σημαίνουσα, Πῶς ἔχεις,
τὴν ὁποίαν μόνη ἴσως ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα ἐκφράζει κατὰ λέξιν,
How do you do? Οἱ παλαιοὶ ἔλεγαν καὶ Πῶς ἔχεις;
καὶ, Τί πράττεις; « Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασά-
» μενος ἠρώτα, ὅ,τι καὶ πράττοιμι » (Λουκιαν. Νιγρ. § 2).
Καὶ πάλιν, « Ἐπυνθάνετο αἰεὶ, τί πράττοιτε, καὶ ἔνθα εἶητε; »

ἠρώτα συχνά, Τί κάμνετε, καὶ ποῦ εὐρίσκεσθε. Ἐκ τούτου, καὶ ὁ εἰς τὰς ἐπιστολάς συνήθης χαιρετισμὸς τῶν παλαιῶν τὸ Εὐ πράττειν! τοῦ ὁποίου ἵχνη ἔμειναν εἰς τοὺς χαιρετισμοὺς τῶν χωρικῶν μας, Καλῶς τὰ κάμνετε. Ἐλεγαν ἀκόμη καὶ « Τί πάσχεις; » διὰ τὴν συνωνυμίαν τοῦ Κάμνω καὶ Πάσχω, ἣτις σώζεται καὶ εἰς ἡμᾶς, ἐπειδὴ λέγομεν ἀδιαφόρως; Πάσχισε νὰ τὸν καταπείσης, καὶ Κάμε νὰ τὸν καταπείσης (tâcher de). Τὸ τελευταῖον τοῦτο (Κάμε) εἶναι ἀμετάβατον, ὡς καὶ τοῦ Ἡροδότου (I, 209) τὸ « Ποίεις ὅκως... μοι καταστήσης τὸν παῖδα εἰς ἔλεγχον » καὶ (V, 109), « Ποιέειν χρεῶν ἔστιν, ... ὅκως τὸ κατ' ὑμέας « ἔσται ἢτε Ἰωνίη καὶ ἡ Κύπρος ἐλευθέρη. »

Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ καὶ, Τί πάθω; ἢ Τί ἂν πάθω ἰμι; ὁ δὲ παρακμάζων Ἑλληνισμὸς, Τί ποιήσω; (Λουκ. ιβ', 17), ὡς καὶ ἡμεῖς σήμερον, « Τί νὰ κάμω »;

Λέγομεν, Ἐκαμες καλὰ, κακὰ, νὰ ὑπάγῃς, νὰ ἔλθῃς· καὶ πρὸς τὸν κάμνοντα ἢ μέλλοντα νὰ κάμη τί ἄτοπον, Κάμε καλὰ (prenez garde, soyez sage).

Κάμνω, χρηματίζω· Ἐκαμα πραγματευτῆς, ναύτης, ράπτῃς, καὶ τὰ παρόμοια.

Κάμνω, περῶ τὸν καιρὸν, διατρίβω ἢ μένω που· Ἐκαμα τρεῖς χρόνους εἰς τὴν Χίον, ὡς εἶναι καὶ τὸ, « Ὡς » τάχιστα εἰς Ὠρεὸν ἦλθον, οὐκ ἀνέμειναν τὸν κήρυκα, οὐδ' » ἐποίησαν χρόνον οὐδένα » τοῦ Δημοσθένους (Περὶ παραπρεσβ. σελ. 392), καὶ τὸ « Ποίησας δὲ μῆνας τρεῖς » τοῦ Εὐαγγελιστοῦ (Πράξ. κ' 3).

Μὴ κάμης ἀλλέως, λέγομεν, προστάσσοντες, παρακαλοῦντες, ἢ συμβουλεύοντες, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς (Ὀρν. 131-133),

Ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παῖδιά·
 ————— μέλω γὰρ ἐστιᾶν γάμονς·
 Καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσης. —————

Κάμνει, ἀπρόσωπ. οἶον Κάμνει ζέστην, κρύος, ἄνεμον, ὡς τὰ ἀπρόσωπα τῶν παλαιῶν, Ὑει, Νίφει, Χιονίζει, ἢ μᾶλλον ἑλλειπτικᾶ, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰ ἀνελλιπῆ, « Ὑει σφί ὁ θεός » (Ἡροδότ. III, 119). Παρόμοια λέγομεν, Κάμνει βροχήν, ἢ Βρέχει, ἀπροσώπως ἢ ἑλλειπτικῶς· ὁ δὲ Ἀριστοφάνης (Σφ. 260), ἀνελλιπῶς,

Ἵδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι.

Ἔχομεν καὶ παροιμίαν, Ἀπὸ τὸ εἶπε ὡς τὸ κάμε μέγα διάσημα.

Κάμνω, προσποιῶμαι, ὑποκρίνομαι (faire le, ou faire semblant de), Κάμνω τὸν σοφόν, Κάμνω τὸν κωφόν.

• Ἀπὸ τὸ Κάμνω ἐγεννήθη ἄλλο ῥῆμα τὸ Καμόνω, ὡς ἀπὸ τὸ Ἐμβάλλω τὸ Ἐμβαλλόνω, χυθ. Μπαλλόνω (gariercer).

ΚΑΜΟΝΩ, μεταβατ. ὠριμάζω (mûrir) Ὁ ἥλιος καμόνει τὰ σταφύλια. Ἀμεταβάτ. Τὰ σταφύλια ἐκάμωσαν. Παρόμοια καὶ εἰς τὸν Ἀριστοφάνην (Εἴρ. 1163) Πεπαίνουσιν, ἀντὶ τοῦ Πεπαίνονται. Καμόνομαι, μέσ. (mûrir), καὶ παθητικ. Τὰ σταφύλια καμόνονται ἀπὸ τὸν ἥλιον. Ὄθεν Καμωμένον, τὸ ὠριμον (mûr) καὶ Ἀκάμωτον, τὸ ἄγουρον (vert). 2) ὑποκρίνομαι, προσποιῶμαι (faire le, ou faire semblant de). Δὲν εἶναι κωφός· καμόνεται, ἢ Καμόνεται τὸν κωφόν.

ΚΑΜΠΑΝΑ. Ζ. Ἄφ' οὔ.

ΚΑΜΠΑΝΙΖΩ. Ζ. Καμπανός.

ΚΑΜΠΑΝΙΣΤΟΣ, ζυγιστός (pesé) οἶον Β,

Νᾶχη ψομίν καμπανισόν, και ὕδωρ μέ τὸ μέτρος.

Ζ. Καμπανός.

ΚΑΜΠΑΝΟΣ (peson ou romaine) ἀπὸ τοῦ παρακμάζοντος λατινισμοῦ τὸ Campana, μέ τὸ ὁποῖον ἐσήμαιναν τὴν ἀπὸ ἓνα μόνον μοχλὸν σιδηροῦν ὀδοντωτὸν ζυγαρίαν, τὴν κοινότερον ὀνομαζομένην Καντάριον. Τὴν ὠνόμαζαν και Romana· και τὰ δύο, διότι εὑρέθη εἰς Ῥωμαϊκῆς ἐπικρατείας χώραν, τὴν Ἰταλικὴν Καμπανίαν. Ἐκ τούτου, ὡς φαίνεται, ὠνόμασαν οἱ Γραικορωμαῖοι Ῥωμανίσιον, και ὁποῖονδήποτε ἄλλον μοχλὸν (barre) σιδηροῦν, και Ῥωμανίζω (barrer), τὸ μέ μοχλὸν ἀσφαρίζω· τὰ ὁποῖα ἄλλοτε (Ἄτακτ. I, σελ. 247) δὲν ἐξήγησα τόσον καθαρά. Ἀπὸ τὸ Καμπανός ἐσχηματίσθη ῥῆμα Καμπανίζω (peser), και τὸ ῥηματικὸν, Καμπανιστός.

ΚΑΜΠΟΣ (Ζ. Ἐμπήγω). ΚΑΜΠΟΣ (plaine). (Ζ. Κλησουρότοπος). Ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν Campus (Champ) τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν Σκαλιγέρον, ἔλαβαν οἱ Ῥωμαῖοι ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας Σικελούς. « Κάμπος, ἵππόδρομος· Σικελοὶ » λέγει ὁ Ἡσύχιος· διὰ τὰς ὁποίας ἔκαμναν δηλαδὴ Καμπὰς οἱ ἀγωνιζόμενοι, ὡς τὸ ἐξηγεῖ πάλιν ὁ αὐτὸς Ἡσύχιος· « Κάμπειος » δρόμος· δρόμοι τινὲς ἦσαν κάμπειοι (ἄλλ. κάμπιοι), οὐκ » εὐθεῖς και ἀπλοῖ, ἀλλὰ καμπὰς ἔχοντες. » Τούτους ὁ Εὐριπίδης ὀνομάζει Καμπίμους (Ἰφ. Ταυρ. 81),

Δρόμους τε πολλοὺς ἐξέπλησα καμπίμους.

ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ. Ζ. Γυρτός.

ΚΑΜΩΜΑ (œuvre, ouvrage, action), ρηματικὸν ἔχει τοῦ Κάμνω, ἀλλὰ τοῦ ἀπὸ τοῦτο Καμόνω. ΣΦ,

Τῆς νύκτας τὰ καμώματα ἢ ἡμέρα ἀναγελά τα.

Εἶναι παροιμία, κοινὴ ἔτι καὶ σήμερον, σημαίνουσα, ὅτι τὰ ἔργα τῆς νυκτὸς δὲν κατασκευάζονται μὲ τὴν ἀκρίβειαν, ὅσην ἔχουν τὰ τῆς ἡμέρας (Ζ. Κάμνω). Πράγη τὰ ὠνόμασεν ὁ Σοφοκλῆς (Αἴαντ. 346),

ἰδοῦ διοίγω· προσβλέπειν δ' ἔξεσί σοι
Τὰ τοῦδε πράγη, —————

Νὰ, ἀνοίγω τὴν θύραν, κ' ἐμπορεῖς τώρα νὰ ἴδῃς τὰ καμώματα του.

ΚἌΝ. Ἴδε Ἐεφαντόνω, καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 110-111.

ΚΑΝΑΚΕΪΩ, ΚΑΝΑΚΙΖΩ, ΚΑΝΑΚΙΝ. Ζ. Ἰδίωμα.

ΚΑΝΕΪΣ (γρ. Κάνεις). ΒΧ,

Οἱ πάντες ἐσιώπησαν, κανεῖς λόγον οὐ δίδει,
καὶ ΣΣ,

Καὶ νὰ τὸ δείξω φανερά, ὁ πλούσιος οὐδὲν ἔχει φίλον,
Κανεῖς οὐδὲν τὸν ἀγαπᾷ, ὡπὴν ἀρμόζει φίλον.

Τὸ θηλυκὸν εἶναι Κ ἀμμία, γραφόμενον καὶ διαιρετῶς, Κ ἀνμία, οἷον ΣΣ,

Καὶ δίχα νὰ τὸν βοηθήσουσι βοήθειαν κἂν μίαν,
Καταλαλοῦν κουρκουσουρεύου τον, λέγουν κακὸν δι' ἐκεῖνον.

Ζ. Εἶμαι.

Τὸν τελευταῖον μόνον σίχον φέρει ὁ Δουκάγγιος (σελ. 739) διὰ τὴν λέξιν Κουρκουσουρεύω, τὴν ὁποίαν ἐξηγεῖ (δὲν ἐξεύρω πόθεν πισούμενος), ὡς συνώνυμον τοῦ Καταλαλῶ

(*médire*). Ἴσως σύγκειται ἀπὸ δύο λέξεις, τὸ Κυρκάω, ἢ Κυρκανάω, καὶ τὸ Σύρω· τοῦτο ἀντὶ τοῦ Διασύρω, καὶ τὸ πρῶτον ἀντὶ τοῦ Ταράσσω. « Κυρκανᾶ, κυκᾶ, τα- » ράττει » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ, « Διασύρει, διαπαίξει, » χλευάζει. »

ΚΑΝΘΑΡΙΣ. Ζ. Λυσσομάμουδον.

ΚΑΝΤΕ, σύνδεσμος σύνθετος ἐκ τοῦ Καί, Ἄν (ἢ Ἐάν) καὶ Τε. Ἡ χρῆσις του ὡσεπιπολὺ ἀπαιτεῖ νὰ διπλασιάζεται, ὡς καὶ τὸ ταυτόσημον αὐτοῦ παλαιὸν Εἶτε. « ΚΑΙ ἘΑΝ » ψωμίζω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, ΚΑΙ ἘΑΝ παραδῶ τὸ » σῶμά μου κ. τ. λ. » (Πρὸς Κορινθ. Α, ιγ', 3).

ΚΑΝΤΟΪΝΙ, γωνία, ἀπὸ τὸ Kanton τῶν Γερμανῶν. Τρικάντουνος (à trois angles). Ζ. Κατούνα.

ΚΑΠΟΥ (en quelque endroit). Ζ. Μητριάζω.

ΚΑΡΔΑΡΑ, ἀγγεῖον ξύλινον, ἢ κάδος, ἀπὸ τὸ Λατινικὸν quartarius (τεταρτημόριον), εἶδος μέτρου (quartier). 2) μεταφορ. λέγουν περὶ ραγδαίας βροχῆς, Βρέχει μὲ καρδάρας (pleuvoir à verse). 3) Εἶδος μέτρου ξηρῶν (Ἴδε Δουκάγγ. σελ. 592 καὶ 596, καὶ App. σελ. 94).

Εἶναι, ὡς εἶπα, ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ quartarius, οὕτως ὀνομασθέν, διότι ἦτο τεταρτημόριον ἄλλου μέτρου ὀνομαζομένου sextarius (Ἑλλην. Ἐκτεὺς), τὸ ὁποῖον ὁ παρακμάζων Ἑλληνισμὸς ὠνόμασε Ξέστην. Ὁ Ξέστης (ἢ Ἐκτεὺς) ἐχώρει, κατὰ τὸν Παύκτωνά (Μετρολογ. σελ. 228) μίαν Χεοπίνην (chopine) καὶ πλέον τι παρὰ τέταρτον αὐτῆς. Ὅθεν ὁ quartarius ἐχώρει πέντε εἰκοσά ($\frac{5}{20}$) τῆς χεοπίνης. Ἐκ τούτου ἔλαβαν τὸ ὄνομα καὶ τὰ Γαλλικὰ μέτρα quartaut, quarte, καὶ quarteron, τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον χωρεῖ τέταρτον τοῦ Μοδίου (muid), τὸ δεύτερον, τέσσαρας Χεοπίνας· τὸ τρίτον εἶναι τεταρτημόριον τῆς λίτρας, ὅταν ὁ λόγος ἦναι περὶ ζυγι-

των, ἡ τεταρτημόριον τοῦ ἑκατὸν ἀριθμοῦ, διὰ τὰ πωλούμενα κατ' ἀριθμόν. Ἐκ τούτου λοιπὸν καὶ οἱ Γραικοὶ ὠνόμασαν τὴν Καρδάραν, τὴν ὁποίαν καὶ διὰ τοῦ τ Καρτάραν, καὶ ὑποκοριστικῶς Καρτερούλαν ἔλεγαν, ὡς φαίνεται ἀπὸ ἀνω-νύμους ἐξηγήσεις εἰς τὸν Πλούτον τοῦ Ἀριστοφάνους, ὅπου τὸ Κοτύλαις (εἶδος μέτρου Ἑλληνικοῦ) ἐρμηνεύεται διὰ τῆς λέξεως Καρτερούλαις. Οἱ Σπαρτιᾶται ὠνόμαζαν τὴν Καρτάραν αὐτῶν Τετάρτην· ὅθεν τὸ τοῦ Ἡροδότου (VI, 57) « Οἴνου » τετάρτην Λακωνικὴν » ἂν καὶ δὲν ἐξεύρωμεν ὁποίαν ἀναλογίαν μετρικὴν εἶχεν ἡ Λακωνικὴ τετάρτη, πρὸς τὸν Ῥωμαϊκὸν Quartarium.

ΚΑΡΔΙΑ (coeur). Τὸν ἀγαπῶ ἀπὸ καρδίας, ἔξ ὅλης καρδίας. Ζ. Ἀγαπῶ. 2) γνώμη, λογισμὸς, οἶον, « Ποίαν καρδίαν, νομίζεις, ἔχει ὁ νέος, ὅταν ἀκούῃ ἐπαινούμενα τὰ ψεκτὰ, καὶ ψεγόμενα τὰ ἐπαίνου ἄξια; Ἡ φράσις (Ποίαν καρδίαν) ἦτο παροιμιώδης εἰς τοὺς παλαιούς, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸν Πλάτωνα (Περὶ πολιτ. VI, σελ. 492), « Ὅταν... τὰ μὲν ψέγωσι τῶν λεγόμενων, τὰ δὲ » ἐπαινῶσιν, ὑπερβαλλόντως ἐκάτερα... ἐν δὴ τῷ τοιούτῳ τὸν » νέον, τὸ λεγόμενον, τίνα οἶει καρδίαν ἴσχειν, κ. τ. λ. »

ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ. Ζ. Μέ.

ΚΑΡΔΙΟΚΟΠΕΤΟΣ. Σήμερον λέγομεν Καρδιόκτυπος. Ζ. Ποῖκεν.

ΚΑΡΔΙΟΚΤΥΠΟΣ. Ζ. Ποῖκεν.

ΚΑΡΔΙΟΦΛΟΓΗΣΙΣ, οἶον ΒΧ,

Πλὴν τὴν καρδιοφλόγησιν, ἣν ὁ Φίλαρμος εἶχε,
Στὸ μίσημα τοῦ ἀδελφοῦ οὐκ ἠμπορεῖ βασάζειν.

ΚΑΡΚΕΣΙ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Κ στοιχείου.

ΚΑΡΤΑΡΑ. ΚΑΡΤΕΡΟΥΛΑ. Ζ. Καρδάρα.

ΚΑΡΤΕΡΩ, καὶ μὲ τὸ πλεοναστικὸν $\bar{\alpha}$, Ἀκαρτερῶ (*attendre*). Ζ. Πεξεύω.

ΚΑΣΤΡΟΝ (*château*). Ζ. Ἐμπόριον, καὶ ὄντως.

ΚΑΤΑ, πρόθεσ. συνταγμένη μὲ γενικήν. Ζ. Ἀλλάσσω, καὶ Μαθεύω. — μὲ αἰτιατικήν, οἶον ΘΚ,

Νὰ ὁμοιάσουν ἐμπιστὰ νὰ πᾶν κατὰ τὰ ἔθνη.

— μὲ ἐπίρρομα, Κατὰ πῶς. Ζ. Πορεύομαι.

ΚΑΤΑΓΝΩΡΙΖΩ (*bien connaître*). Ζ. Κοντεύω.

ΚΑΤΑΔΕΧΟΜΑΙ (*daigner*). Ζ. Καλὰ καί.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΙΣ. Ζ. Πεντήντα.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟΣ. Ζ. Ἐξάγκωνα.

ΚΑΤΑΚΟΗΑ. Ζ. Φαροῦ.

ΚΑΤΑΚΟΠΤΩ (*découper, couper en petits morceaux*). Ζ. Παπούτζα.

ΚΑΤΑΚΡΟΥΕΙ, καὶ κατ' ἀποκοπήν, Κατακροῦ (*frapper à la porte*), οἶον ΣΦ,

Καὶ ἄλλοτε ἀπ' ἔξω κατακροῦ, τὴν πόρτην νὰ μιλήσῃ,

Καὶ ἄλλοτε μπένει κλέπτικα θέλει νὰ τὴν φιλήσῃ.

ΚΑΤΑΛΛΩ. Ζ. Κανεῖς.

ΚΑΤΑΛΛΑΓΙΑΖΩ (*calmer, appaiser*). Δὲν ἐγνώρισαν τὴν καλὴν ταύτην λέξιν οὔτ' ὁ Δουκάγγιος, οὔτ' ὁ Σομαυέρας, ἐσημείωσαν ὁμῶς συνώνυμου ἄλλην, τὸ Κατατάζω (γρ. Κατατάσσω). Τὸ Καταλλαγιάζω, σχηματισμένου ἀπὸ τὸνομα Καταλλαγή, ῥηματικὸν τοῦ Καταλλάσσω, ἔπρεπε νὰ σημαίῃ κυρίως, πρᾶύνω, εἰρηνεύω, παύω ὀργὴν, ἔχθραν, ἢ ἄλλο τι πάθος ἢ πάθους ἀποτελέσμα. « Καταλλαγή, » εἰρήνη, φιλία » λέγει ὁ Ησύχιος. Καὶ τοῦτο σημαίνει σήμερον εἰς ἡμᾶς, οἶον Καταλλαγιάζω παιδίου κλαῖου,

φωναζόν, ἀτακτοῦν, Καταλλαγιάζω τὸν ὀργιζόμενον, Καταλλαγιάζω τοὺς φιλονεικοῦντας καὶ μαχομένους. 2) ἀμεταβάτ. πραῦνομαι (se calmer, s'apaiser). Τὸ παιδίον ἐκαταλλάγιασε, Οἱ φιλονεικοῦντες καὶ μαχόμενοι ἐκαταλλάγιασαν. 3) Μεταφορ. Ὁ ἄνεμος ἐκαταλλάγιασεν, ἤγουν ἢ ἔπαυσεν, ἢ ἔγινε μετριώτερος, Ἡ θάλασσα ἐκαταλλάγιασε, ἐγαλήνισε δηλαδὴ, ἢ κυματίζεται μετριώτερα.

ΚΑΤΑΛΟΓΙ (Καταλόγιον), οἶον, ΘΡ,

Θρηνήσετε καὶ πείτε τις ὀκάτι καταλόγη,
Καὶ ἀνθηβολὴν πολυθλιβὸν νὰ ὁμοιάξη μυριολόγη.

Πείτε τις (γρ. Πειτέ της), ἀντί τοῦ Εἶπειτέ της, καὶ τοῦτο, ἀντί τοῦ Ἑλληνικ. Εἶπατε αὐτῆ. Περὶ τοῦ Ὀκάτι, ἴδε τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 167).

Τὸ Καταλόγιον, λέξις συνήθης σήμερον εἰς τὴν γλῶσσαν, καὶ ὁμῶς σιωπημένη ἀπὸ τοὺς Λεξικογράφους· εἰς τὸν ποιητὴν μας εἶναι συνώνυμον τοῦ ἐξῆς Μυριολόγι (Μυρολόγιον), ἤγουν ἄσμα θρηνητικὸν εἰς νεκροὺς, Ἑλληνισί, Κατάλεγμα· διότι, ὅπου οἱ Ἑβδομήκοντα (Ἰεζεκ. β', 10) λέγουσιν, « Θρήνος καὶ μέλος καὶ οὐαὶ » ὁ Σύμμαχος ἐμετάφρασε, « Θρήνος καὶ κατάλεγμα καὶ μέλος πενθικόν. » Καὶ ἡ λέξις φαίνεται ἀρχαιότερα καὶ τοῦ Συμμάχου· ἐπειδὴ εὐρίσκεται τὸ ῥῆμά της εἰς τὸν Ἡσύχιον· « Καταλέγεσθαι, ὀδύρεσθαι τὸν » τεθνεῶτα. » Εἰς ἡμᾶς σήμερον τὸ Καταλόγιον σημαίνει παραπόνεσιν ἐνωμένην μὲ ὀνειδισμοὺς, δι' ἀδικίαν, πρὸς τὸν ὁποῖον νομίζομεν ὅτι μᾶς ἠδίκησε (querelle). Μοῦ ἔκαμε μέγα καταλόγιον. Ἑλληνισί, Δεινοπάθεια, ἢ μάλλον Δεινολογία.

Τὸ Μυριολόγη εἶναι Μυρολόγιον. Ζ, Μυρολόγιον.

ΚΑΤΑΛΪΩ, χυδ. Κατελῶ (user, consumer). Ζ. Ἀλληλογῶ.

ΚΑΤΑΜΗΤΌΝΩ ἢ Καταμιτόνω, οἶον εἰς τούτους τοὺς εἰχους ΑΚ,

Υἱέ μου ἂν σ εμπισευθῆ κανεῖς τί ἐκ τὸ ἰδικόν του,
Καὶ φᾶς το καὶ ξοδιάσης το, ΝΑ τὸ καταμιτώσεις·
Καὶ ἔλθη καὶ ζητήση το, καὶ οὐκ ἔχεις νά τὸ δώσης,
Κ' εὐρίσκεσαι ἀνυπόληπτος, καὶ χάνεις τὴν τιμήν σου.

Ἴσως, ΚΑΙ. Ζ. καὶ Πηδῶ.

Καὶ ἂν ἦτον ἀληθές, ὅτι τὸ Καταμιτόνω παράγεται ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ Catamitus (Καταπύγων, Κίναιδος), ὡς ἐνόμισεν ὁ Δουκάγγιος (σελ. 610) ἐξηγῶν τὸ ῥῆμα, more catamitorum helluari, τουτέστιν, Ἄσωτεύειν ὡς οἱ Κίναιδοι, δὲν πιτεύω ὅτι δύναται νά προσαρμοσθῆ ἐδῶ, πλὴν ἴσως μόνον τοῦ Ἄσωτεύω, ἢ Καταδαπανῶ. Πιθανώτερον ὅμως μὲ φαίνεται, ὅτι ἡ λέξις εἶναι συνθεμένη βαρβάρως (ὁποῖαι πολλαὶ τοιαῦται εἰς τοὺς Γραικορωμαίους) ἀπὸ τὴν Κατὰ πρόθεσιν, καὶ τὸ Μίτω ῥῆμα ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν Mitto, Θέτω (Ἄτακτ. I, σελ. 120), ἀντὶ τοῦ, Ὑποθέτω, ἤγουν βάλλω εἰς ὑποθήκην, βάλλω ἐνέχυρον (mettre en gage, engager). Καὶ τοῦτο ἀρμόζει πλέον εἰς τὸν ἄσωτον,

Καὶ φᾶς το καὶ ξοδιάσης το καὶ τὸ καταμιτώσεις,

ὅστις ὄχι μόνον τρώγει, καὶ κατεξοδεύει τὰ ξένα ἀργύρια, ἀλλὰ καταμιτόνει ἀκόμη καὶ τῶν ἄλλων τὰ κτήματα ὡς ἰδιά του. Πιθανολογεῖται ἀκόμη ἡ ἐξήγησις καὶ ἀπὸ τὸ μέσον ῥῆμα Καταμιτόνομαι (Ζ. Πηδῶ), λεγμένον ὁμοίως περὶ ἀσώτου,

Κλέπτει, καταμητόνεται, καὶ τὸν ἑαυτὸν του βιάζει,

ἤγουν βάλλει τὰ ροῦχά του εἰς ἐνέχυρον.

ΚΑΤΑΝΤΩ, ἔρχομαι, φθάνω τελευταῖον ὅπου ἡ φύσις, ἡ τύχη ἢ ἡ θάλασις με κατεύθυνε (aboutir, parvenir, finir par arriver). Σαφέστερον ἐξηγεῖται ἀπὸ τὴν παροιμίαν, » Ὅπου κὰν ὑπάγῃ τὸ σιτάριον, εἰς τὸν μύλον μέλλει νὰ » καταντήσῃ. » Δὲν εἶν' ὁμῶς μόνη αὕτη ἡ ὠρισμένη χρῆσις καὶ τελευτὴ τοῦ σίτου, ἐπειδὴ μέρος αὐτοῦ ἐξανάγκης σπεύρεται πάλιν εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ φέρῃ πολυπλάσιον ἄλλον σῖτον· ὅθεν τὸ παροιμιῶδες καὶ παραβολικὸν τοῦ εὐαγγελίου (Ἰωαν. ιβ', 24) « Ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσῶν εἰς τὴν » γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, παλὺν » καρπὸν φέρει. »

ΚΑΤΑΠΑΝΩ. Ζ. Κεφαλῶνω.

ΚΑΤΑΠΪΠΤΩ (se coucher, se mettre au lit), ΒΧ,

Ἄφ' οὗ δὲ κατεπίπτασιν οἱ πάντες καὶ ἐκοιμῶντο.

Σήμερον μεταχειριζόμεθα τὸ ἀπλοῦν Πίπτω (Ζ. Πέφτω) εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, Ἐπεσα νὰ κοιμηθῶ. Ἐσημειώθη ἀρχήτερα (Ἄτακτ. τόμ. Ι, σελ. 428) καὶ τοῦ Εὐριπίδου (Ἐκ. 927), τὸ

Ἐπιθέμιος ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.

Πρόσθετες ὅτι καὶ ὁ Ἄριστοφάνης (Θεσμ. 1122), παρωδῶν ἴσως τὸν Εὐριπίδην, εἶπε,

Πεσεῖν εἰς εὐνήν καὶ γαμήλιον λέχος.

Λέγομεν καὶ Πλαγιάζω, διὰ τὴν πλαγίαν δηλαδὴ θέσιν τοῦ σώματος· Καιρὸς εἶναι νὰ πλαγιάσωμεν, ἤγουν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν κλίνην. Ὁ Λουκιανὸς (Συμποσ. ἢ Λαπιθ. § 47) εἶπε, « Καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως » ἐκάθευδε. » Ὀλίγου ἀνωτέρω εἰς τὸν αὐτὸν τοῦτον τοῦ Λουκιανοῦ διάλογον, ὅπου λέγει, « Καὶ ΚΑΘΕΥΔΗΣΑΝΤΕΣ

» ἀπήγοντο, ἐμοῦντες οἱ πολλοί » γράφε, ΚΑΘΕΥΔΗ-
ΣΟΝΤΕΣ.

ΚΑΤΑΠΩΣ. Ζ. Πορεύομαι.

ΚΑΤΑΣΚΟΠΩ. Ζ. Κλησουράτοπος, καὶ Μόναυτα.

ΚΑΤΑΣΠΡΟΣ. Ζ. Ἄσπρος.

ΚΑΤΑΣΤΑΪΝΟΜΑΙ. Ζ. Ἡμαι.

ΚΑΤΑΣΤΑΤΟΝ ἀρσενικῶς ὀνομάζομεν (προσυπακούοντες τὸ Σίτος) καὶ Ἀμύλαν θηλυκῶς, τὸ ἀπὸ τούς παλαιούς ὀνομαζόμενον οὐδετέρως Ἄμυλον (προσυπακ. τὸ Ἄλευρον), τοῦ ὁποίου τὴν σκευασίαν διδάσκει ὁ Διοσκορίδης (II, 123) καὶ ὁ Πλίνιος (XVIII, 7, § 17). Οὗτος προσθέτει ὅτι καὶ ἦτον εὔρημα τῶν Χίων, καὶ ὅτι εἰς τὴν Χίον κατεσκευάζετο τὸ καλῆ-
τερον Ἄμυλον, *Inventio ejus Chio insulae debetur: et hodie laudatissimum inde est.* Ὁ σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρίτου (9', 21), τὸ ὀνομάζει οὐδετέρ. καὶ ὄξυτόνως, τὸ Καταστατόν, καὶ ὄχι προπαροξυτόνως, ὡς τὸ γράφει ὁ Δουκάγγιος (σελ. 614) Κατάστατον. Ζ. Ἀμύλα.

ΚΑΤΑΦΙΛΩ. Ζ. Χρῶτα.

ΚΑΤΑΦΡΟΝΙΟΝ (καὶ ὄχι Καταφρόνειον, ὡς τὸ γρά-
φουν τὰ Λεξικά) δὲν εἶναι τὸ αὐτὸ διόλου μὲ τὸ Καταφρόνησις (mépris), ἀλλὰ σημαίνει τὸν ἄξιον νὰ καταφραυῆται καὶ νὰ περιγελάται, ὡς τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. β', 235) τὸ « Κάκ' » ἐλέγχεα » καὶ τῶν Γάλλων τὸ *risée du monde*, ἐξου-
θνήημα ὄνειδος, οἶον, Ἐγινε τὸ καταφρόνιον τοῦ κόσμου, ὡς εἶπε καὶ ὁ Δαυίδ (Ψαλμ. κβ', 6), « Ὀνειδος » ἀνθρώπων καὶ ἐξουθνήημα λαοῦ. »

ΚΑΤΑΧΑΝΑΣ. ΘΡ ,

Καὶ ΔΕΝΕΝ ἡ κακὴ ἀρχὴ αὐτὸς ὁ τζαγκαρὸλος,
Καὶ ΓΙΝΕΤΟ καταχανάς, καὶ ἀπέκει κάγην ὄλος.

Καί πάλιν ΘΡ,

Νά πολεμίζουσι δυνατά καὶ ναπαντοῦν τὸν σκύλον,
Τὸν Τούρκον τὸν καταχανὰν τῆς ἀναμίας τὸν φίλον.

Z. καὶ Ἐγρήγορα. Τοὺς πρώτους δύο στίχους φέρει καὶ ὁ Δουκάγγιος (App. σελ. 185) με μόνην διάφορον γραφὴν ΔΕΝΕΙΝ καὶ ΓΙΝΕΤΑΙ. Τὸ Δένειν ἢ Δένειν (γρ. Δένην) σημαίνει Δέν ἐν ἢ Δέν ἦν (Ἑλλ. Οὐκ ἦν). Τὸ Καταχανὰς, ἐξηγήθη ἀνωτέρω (**Z.** Ἐγρήγορα). Κάγην, ἐκόη (être brûlé)· ἀλλὰ τὸ Τζαγκαρόλος δὲν ἐξεύρω τί σημαίνει, πλὴν ἂν ἔτρεψεν εἰς τοῦτο, τὸ Ἰταλικὸν tangherello (rustre).

ΚΑΤΑΧΕΡΙΖΩ. **Z.** Χερίζω.

ΚΑΤΑΧΩΝΝΥΑΣΩ. **Z.** Ἐγρήγορα.

ΚΑΤΕΛΩ. **Z.** Καταλύω.

ΚΑΤΕΜΠΡΟΣΘΕΝ. **Z.** Μία.

ΚΑΤΕΧΩ (savoir, connaître). **Z.** Ἐκ, καὶ Ἦν.

ΚΑΤΙΣ, ἤγουν Κἄντις (Ἑλλ. Τίς γε). **Z.** Πουγγί.

ΚΑΤΟΠΙΣΘΕΝ (à la suite). **Z.** Ἐντάμα καὶ Κλησουρότοπος.

ΚΑΤΟΥΝΑ, κατοικία (maison, appartement, chambre), ΒΧ,

Ἄφ' ὅτου δὲ ἐγεύθησαν καὶ πῆραν τὸ τραπέζην,
Ἐμβαίνει στήν κατοῦναν τῆς μετὰ τῆς Φεδροκάζας.

Πῆραν. Ἑλληνιστὶ Ἐπῆραν, καὶ κυριολεκτικῶς, ὡς οἱ παλαιοί, ἐπειδὴ ἔλεγον Αἴρειν, καὶ Ἐπαίρειν τὴν τράπεζαν. Σήμερον λέγομεν Ἐσήκωσαν τὸ τραπέζιον.

Κατούνα. Μί' ἀπὸ τὰς συχνὰ εὕρισκομένας εἰς τοὺς Γραικορωμαίους λέξεις, καὶ ὅμως ἀνετυμολόγητος ἀκόμη. Ἀπὸ τὰ φερόμενα παραδείγματα εἰς τὸν Δουκάγγιον (σελ. 623), φαίνεται, ὅτι ἐσήμαινεν ἢ Κατούνα, Στρατόπεδον (camp), Σκηνὴν

(tente), Ἀποσκευὴν (bagage), τόπον ὠρισμένον εἰς καθὲν μέρος τοῦ ὄλου στρατεύματος (quartier), ὅστις λέγεται καὶ Κατοουνοτόπιον. Ἀπ' αὐτὰ καὶ ῥῆμα Κατουνεύω (camper), τὸ Στρατοπεδεύω. Ὅλα ταῦτα εἶναι λέξεις στρατιωτικαί, εἰς τὰς ὁποίας προσθέτει καὶ παραδείγματα, σημαίνοντα ἀπλῶς κατοικίαν (habitation, logement), ὡς καὶ εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα τοῦ ΒΧ. Ἡ ἀπατώμαι πολὺ, ἢ ἡ Κατούνα παράγεται ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν cantone (Γαλλ. canton), ἢ μᾶλλον ἀπὸ τῶν Γερμανῶν τὸ Kanten, τὸ σημαῖνον κυρίως γωνίαν (coin) ὅθεν καὶ τῶν χυδαίων τὸ Καντοῦνι· ἔπειτα, κατ' ἐξάπλωσιν τῆς σημασίας, καὶ πάντα τόπον ἐπιτήδειον εἰς κατοίκησιν. Τοῦτο μαρτυροῦν καὶ τῶν Γάλλων αἱ στρατιωτικαὶ λέξεις cantonnement, cantonner, se cantonner, καὶ αὕτη ἢ σημαίνουσα τὸ εἰς τὰ στρατόπεδα οἰνοπωλεῖον cantine, ἕγουν, ὡς ἤθελαν εἰπεῖν οἱ Γραικορωμαῖοι, ἢ Κατούνα τοῦ κρασίου. Δίδω τέλος εἰς τὴν μακρὰν σημείωσιν, λέγων, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ Γερμανικὸν Kanten ἔχει φανεράν συγγένειαν μὲ τὸ Ἑλληνικὸν Κανθός (coin de l'œil), ὡς τὸ παρατήρησαν ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ.

ΚΑΨΧΗ, Καύχησις (jactance). Καὶ τὰ δύο σώζονται εἰς τὴν γλῶσσαν τὴν σημερινήν (ἀν καὶ τὸ δεύτερον ἦναι συνηθέστερον), ὡς καὶ εἰς τὴν παλαιάν, καὶ ἄλλα πολλὰ διαφορούμενα. Οὕτως ἔλεγαν Αὕξη καὶ Αὕησις, Μάθη καὶ Μάησις, Πάθη καὶ Πάησις. Καύχας, δωρικῶς εἶπεν ὁ Πίνδαρος (Νεμ. IX, 17), ἀντί τοῦ Καυχήσεως.

ΚΑΨΧΟΣ (amant, galant), ΣΦ,

Ἡ πολιτικὴ τὸν καύχον της καλὰ τὸν ἐξανείγη,
 Καὶ ἂν τὸν εὖρη ἀπόνηρον, ὡς τὴν τρυγίαν τὸν ΠΗΝΗΓΗΝ,
 Ὡσαν ἀνέμην καὶ τροχὸν, σὰν μύλον τὸν γυρίζει,
 Καὶ ὡς νὰ νύσση πελελὸς, ὀλίγον τότε ἀξίζει.

Ἰσ. γρ. ΠΪΝΕΙ.

Καῦχος καὶ Καῦκος εὐρίσκεται συχνὰ εἰς σημασίαν τοῦ ἐρασῆς κρύφιος, μοιχός, καὶ σώζεται ἀκόμη σήμερον ἢ λέξις; ἂν καὶ δὲν ἦναι γνωστὰ τὰ γενέθλιά της. Ἀπὸ τὰ φερόμενα παραδείγματα εἰς τὸν Δουκάγγιον (σελ. 626) φαίνεται ὅτι τὸ Φηλυκὸν ἢ Καύκα ἢ Καύχα, καὶ τὸ ὑποκοριστικὸν Καυχίτζα ἐσήμαινεν, ὅχι μόνον ἐρωμένην ἢ παλλακὴν, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ νέαν κόρην δούλην ἢ Φεράπαιναν (*femme de chambre*). Καὶ ὁ παρακμάζων λατινισμὸς ὠνόμαζε *cauculum* (ὑποκοριστικὸν τοῦ *caucus* Καῦκος) τὸν Φεράποντα (*DUCANG. Glossar. med. et inf. latinit., V. Cauculus*). Ὠνομάσθη λοιπὸν καὶ ὁ ἐρασῆς Καῦκος, ὡς Φεράπων καὶ δούλος τῆς ἐρωμένης, καθὼς καὶ τρώντι ὀνομάζει τὸν τοιοῦτον ἐρασῆν τῶν Ἰταλῶν ἢ γλωσσα (*cavalier servente*). Ἠπόρησα ἀλλοῦ (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 246-247), διὰ τί τὸ Καῦκος ἀπεμακρύνθη τόσον ἀπὸ τὴν σημασίαν τοῦ Καυκάλου καὶ τοῦ Καυκίου, μὲ τὰ ὁποῖα ἀναμφιδόλως συγγενεῦει. Ἰδοὺ τώρα πῶς νομίζω ὅτι συνέβη ἢ εἰς διαφόρους σημασίας μετάβασις. Ἐσήμαινέ καταρχὰς ὁ Καῦκος, ἢ τὸ Καυκίον, παντὸς εἴδους ἀγγεῖον χωρητικὸν βρώσεως ἢ πόσεως· ἔγινεν ἔπειτα συνώνυμον τοῦ Ποτήριον, εἰς τὸ ὁποῖον κερνᾶται ὁ οἶνος· ὠνομάσθη μετὰ ταῦτα καὶ αὐτὸς ὁ κερνῶν τὸν οἶνον Φεράπων, ἢ οἰνοχόος, Καῦκος· ἐκ τούτου ὠνόμασεν ὁ παρακμάζων λατινισμὸς καὶ Καυκουλάτορας (*cauculatores*) τοὺς κεραστάς τῶν φίλτρων, ἠγρὸν ποτῶν δυναμένων νὰ κινήσωσιν εἰς ἔρωτα, κατὰ τὴν ὅχι ἀκόμη ὀλότελα ἐξαλειμμένην παλαιὰν ψευδῆ δόξαν (*DUCANG. ibid. V. Cauculatores*). Εὐλόγως λοιπὸν καὶ ὁ ἐρασῆς ὠνομάσθη Καῦκος, ὡς ὁμοιάζων καὶ τὸν ἀπλῶς οἰνοχόον, ἂν μεταχειρίζεται μέσα φυσικὰ, καὶ τὸν φαρμακέα μάγον, ἂν ἀπατᾷ τὰς τιμίας γυναῖκας μὲ τὸ ψεῦδος καὶ μὲ τὸν δόλον.

Τὴν τρυγίαν. Καὶ σήμερον ὁμοίως. Οἱ παλαιοὶ καὶ Τρυ-

γίαν και Τρύγα. Τὴν ὀνομαζόμεν ἀκόμη και Οὐλην, ἤγουν Ὑλην, κατὰ τροπὴν συνήθη τοῦ ὕ εἰς τὴν δίφθογγον· ὁθεν και τὸ Ἑλληνικὸν « Διυλίζω, τὸν οἶνον, » ἤγουν τὸν καθαρίζω ἀπὸ τὴν ὕλην.

Ἀνέμη (dévidoir), ὡς και σήμερον.

Τὸ Πελελὸς δὲν ἔπαυσε νὰ λέγεται εἰς σημασίαν τοῦ μωρός· ὁ Δουκάγγιος (σελ. 1144) φέρει και δισυλλάβου παράδειγμα Πελλὸς, και ῥῆμα ἐξ αὐτοῦ Πελλαίνω, και Πελλανίσκω. Ἐὰρ συγγενεὺς μὲ τὸ Παλαῖος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐσχηματίσθη τὸ Παλαυός ἢ Παλαβός (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 91); Ὁ Ἡσύχιος φέρει « Πελείους· Κῶοι και Ἡπειρώται, τοὺς γέροντας και τὰς πρεσβύτιδας — Πελητὸς, γέρων. — Πέλλας... πρεσβύτης. » Εἶπε και διὰ δίφθογγου, « Παιλλὸς, ἄρρην, νήπιος » Ἄλλα Γλωσσάρια, « Πελλᾶς, ὁ γέρων. » Ὁ δὲ Ἀρκάδιος (σελ. 22) και πλατύτερον « Πελλᾶς, ὁ γέρων, » περισπᾶται, ἐπὶ σκώμματος ὄν. »

ΚΕΛΕΦΙΑΖΩ. ΚΕΛΕΦΟΣ. Ζ. Λαβώνω.

ΚΕΝΤΩ, τρυπῶ ἢ κτυπῶ μὲ ὀξύτι (riquer). Μεταφ. ὅτε λέγεται περὶ ἀρρώστιας κολλητικῆς, ὡς ἢ σκορδοῦλα και ἄλλαι ὁμοιαί της ἀρρώστιαί, πιάνω (attaquer). ΘΡ,

Και ὡς τοὺς ἴδεν ἄτυχος πῶς ἦσαν κεντημένοι,
Γεμάτοι τὸ θανατικὸν, και λοιμναγκαιωμένοι.

Σήμερον, ἐὰν κανεῖς ἀπὸ τοὺς ποιητὰς ἔλθῃ εἰς χρεῖαν τοιοῦτου συνθέτου, ὁποῖον εἶναι τὸ τελευταῖον, θελεῖ γράψαι Λοιμναγκασμένοι, ἀναγκασμένοι ἀπὸ τὸν λοιμόν. Ὁ λόγος εἶναι περὶ τοῦ θανατικοῦ τῆς Ῥόδου.

ΚΕΦΑΛᾶΣ, ὅστις ἔχει κεφαλὴν ἀσύμμετρον μὲ τὸ λοιπὸν σῶμα. « Παροιμία, Εἶπ' ὁ γάδαρος τὸν πετεινὸν κεφάλαν. » σημαίνουσα σκωπτικῶς τὸν ὀνειδίζοντα εἰς ἄλλους ἀμαρτήματα,

τὰ ὅποια ἢ δὲν ἔχουν, ἢ ἀμαρτάνουν πολὺ μετριώτερα παρὰ τὸν ὄνειδίζοντα. Ὁμοιάζει τὴν Εὐαγγελικὴν (Μαθ. ζ', 3) παροιμίαν, « Ἡ πῶς ἐρεῖς τῷ ἀδελφῷ σου· Ἄφες ἐκβάλω » τὸ κάρφος ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου· καὶ ἰδοὺ ἡ δοκὸς » ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου. »

Τὸ Κεφάλαιον (ἀντὶ τοῦ Κεφαλᾶν) πιθανὸν ὅτι παρωξύνθη ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς παροιμίας, μὲ σκοπὸν νὰ δώσῃ ῥυθμὸν δωδεκασυλλάβου στίχου εἰς αὐτήν.

ΚΕΦΑΛΗ ποταμοῦ. Ζ. Ἀναπόταμον.

ΚΕΦΑΛΩΝΩ (s'établir solidement dans un endroit, en prendre possession et en devenir en quelque manière le chef [κεφαλή] Ἰταλίσι, (impadronirsi, οἶον, ΘΚ,

Συντόμως ὁμοθυμαδὸν ἀμέτε καταπάνω

Τοῦ Τούρκου μέγα Μαχουμέτ καὶ τοῦ ἄσεβεζάτου,

Ὁ πούμπεν καὶ κεφάλωσεν εἰς τῶν Ῥωμαίων τὴν χῶραν·

Μὴ νὰ σᾶς ἰδῆ, νὰ ξεσπασθῆ, νὰ φοβηθῆ, νὰ σκάσῃ.

Ἀμέτε (γρ. Ἄμετε, allez). Ζ. Ἄμε.

Σημείωσε τὸ διςακτικὸν, Μὴ νὰ, τοῦ τελευταίου στίχου, ἀντὶ τοῦ Εἶπως ἢ Ἐάνπως, τῶν παλαιῶν.

Κατωτέρω, ὁ αὐτὸς ποιητῆς (ΘΚ) φαίνεται ὅτι μεταχειρίζεται τὸ Κεφαλώνω ἀντὶ τοῦ Ὑπερισχύω, οἶον,

Ῥόγες δίδει παράξενες, δόξες, τιμαῖς, τιμάρια·

Καὶ δι' αὐτὸ εὐρίσκεται πάντα κεφαλαιωμένος·

Τὸ χρῆζει εὐθὺς τὸ πολεμᾶ διχῶς τινὸς ἐμπόθου.

Τιμάρια εἶναι λέξις συνήθης εἰς τοὺς Τούρκους (Τιμάρ), ἀλλ' ὄχι Τουρκική. Ἐπέρασεν εἰς αὐτοὺς, ὡς κρίνει ὁ Λεῦκλαύτιος, ἀπὸ τοὺς Γραικορωμαίους Αὐτοκράτορας, οἱ ὅποιοι, ἐσυνείθιζαν νὰ φιλοδώρῳσι τοὺς ἀρισεύοντας εἰς πόλεμον μὲ τὰ ἐτήσια εἰσοδήματα, καὶ τὴν ὅλην διοίκησιν ἀγρῶν, πόλεων ἢ

ἄλλων κτημάτων, με ὑποχρέωσιν νὰ συντρέχωσι πάντοτε καὶ νὰ συνεργῶσιν εἰς καιρὸν πολέμου. Τὸ τιμητικὸν τοῦτο δῶρημα ὠνομάσθη Τιμάριον (ὑποκοριστικὸν τοῦ Τιμῆ), καὶ ὁ κατέχων αὐτὸ, Τιμαράτος ἢ Τιμαριώτης. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς αὐτοκρατορίας, οἱ Τοῦρκοι ἰδιοποιήθησαν τὸνομα, ὥστε νὰ λησμονήσωσιν οἱ Γραικοὶ ὅτι ἦτο τῆς γλώσσης των λέξις. Σήμερον μᾶς εἶναι τόσον ἀναγκαία ἢ ἀνάκτησις, ὅσον δὲν ἔχομεν πῶς νὰ ἐρμηνεύσωμεν τῶν Εὐρωπαϊῶν τὸ *fief* ἢ *feude*, τὸ ὁποῖον δὲν διαφέρει σχεδὸν τίποτε ἀπὸ τὸ Τιμάριον.

Τὸ χρήζει εὐθύς τὸ κ. τ. λ. Τὸ δεύτερον Τὸ, εἶναι οὐδέτερον ἄρθρον καὶ τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νέας γλώσσης· τὸ πρῶτον εἶναι ἢ οὐδέτερα ἀντωνυμία Ὁ, ἀντὶ τῆς ὁποίας οἱ Ἴωνες ἔλεγαν Τό. Τὸ νόημα, Ὅτι θέλει καὶ ἐπιθυμεῖ, χώραν, πόλιν, ἔθνος, ὁ Σουλτάνος, τὸ πολεμεῖ, διὰ νὰ τὸ κυριεύσῃ.

ΚΙΝΑΡΑ. Ἀφοῦ ἀνωτέρω (σελ. 9) εἶπα, ὅτι ἐπλεόναζε τὸ *α* εἰς τὸ Ἀγκινάρα, ὑπωπτεύθην, μήποτε ἐξεναντίας ἦναι δύο λέξεις Ἄκανθα κινάρα, συνθεμέναι καὶ συγκομμέναι βαρβάρως εἰς ἓν ὄνομα τὸ Ἀγκινάρα. Ὁ ἴσως πρῶτος μνημονεύσας τὴν Κινάραν, Ἐκαταῖος, τὴν ὀνομάζει δις ἐνωμένην μετὰ τὸ προσηγορικόν, καὶ διὰ τοῦ *υ*, Ἄκανθαν Κυνάραν (παρὰ τῷ Ἀθην. II, σελ. 70).

ΚΛΕΙΣΟΥΡΑ. Ζ. Κλησούρα.

ΚΛΕΜΑΞΙΔΑ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἐσοιχείου.

ΚΛΕΠΤΙΚΑ, Ἐπιρρ. Ἐλληνιστὶ Κλεπτικῶς, Λαθραίως (*furtivement, à la dérobée*). Ζ. Κατακρούει.

ΚΛΗΡΙΚΟΣ. Ζ. Μετά. Κληρικοὶ (πληθ.) *le clergé*.

ΚΛΗΣΟΥΡΑ. ΚΛΗΣΟΥΡΟΤΟΠΟΣ, οἶον, ΒΧ,

Εἰς κάμπου κλησουρότοπον, εἰς διάβαν τουρκοβούνου.
Λησαὶ τὸ ἐδιαυθέντεβαν μετὰ μεγάλης τόλμης.
Καὶ ὡς τὸν ἴδαν οἱ λησαί, ἐκατεσκόπητάν τον,

Ἄρματωμένον, εὐμορφον καὶ λαμπροφρορεμένον,
 Καὶ μετὰ τρία παιδὸπουλα μόνα κατ' ὀπισθέν του,
 Εἶπαν, ἄς τὸν ἀφήσωμεν νὰ ἔμπη εἰς τὴν κλησοῦρα·

Τὸ Διάβαν εἶναι ἀπαρέμφατον (Διαβῆναι) μεταβαλλόμενον εἰς ὄνομα, κατὰ τὰ ἄλλου (Ἄτακτ. I, 159 καὶ 244) σημειωθέντα. Τὸ Ἐδίαυθέντευαν εἶναι καὶ τὸ σήμερον ἀκόμη σύνηθες, ἀλλὰ γραφόμενον διὰ τοῦ φ̄, Ἐδιαφέντευαν (défendre, protéger). Ἴσως ἐφιλοτιμήθη νὰ τὸ ἐξελληνίσῃ ὁ ποιητής, παράγων αὐτὸ δηλαδὴ ἀπὸ τὸ Αὐθέντης. Εἶναι ὁμως ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν defendo, κ' εὐρίσκεται συχνὰ εἰς τοὺς Γραικορωμαίους συγγραφεῖς, ἕως καὶ εἰς αὐτὰ τῶν Συνόδων τὰ Πρακτικά, γραφόμενον διπλῶς, Δεφενδεύω καὶ Δηφενδεύω, Δεφένσωρ καὶ Δηφένσωρ (défenseur), ὀρθότερον διὰ τοῦ η̄, ἐπειδὴ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ defendo ἡ πρώτη εἶναι μακρά.

Κλησοῦρα καὶ Κλησορότοπος (γρ. Κλεισοῦρα καὶ Κλεισοροτόπος), ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν Clusura (lieu bien fermé ou fortifié). Τοιαύτην τοῦλάχιστον ἐνόμιζαν τὴν παραγαγωγὴν τῆς λέξεως οἱ Γραικορωμαῖοι τῆς ἐβδόμης ἐκατονταετηρίδος· ἐπειδὴ Θεοφύλακτος ὁ Σιμοκάτης λέγει, « Ἐν » τεῦθεν οἱ βάρβαροι τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων περι- » κάθηνται· Κλεισοῦρας τῇ πατρίῳ Ῥωμαίων φωνῇ ἀποκαλεῖν » ταῦτα εἰώθασιν. » Καὶ ὁμως ἐξεναντίας ὁ Προκόπιος, συγγραφεὺς μίαν ἐκατονταετηρίδα ἀρχαιότερος τοῦ Θεοφυλάκτου, ἐνόμιζεν ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἔλαβαν τὴν λέξιν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας· « Στενωπούς ἐπὶ μακρότατον . . . Κλεισοῦρας ἔλλη- » νίζοντες τὰς τοιαύτας ὁδοὺς Ῥωμαῖοι καλοῦσι. » (Παρά Δουκαγγ. σελ. 663). Ἐ Τίνα νὰ πισεύσωμεν; Ὁ Στέφανος εἰς τὸν Θησαυρὸν (τομ. II, σελ. 231) παράγει τὸ Κλεισοῦρα ἀπὸ τὸ Κλείω, καὶ δὲν νομίζει Ῥωμαϊκὸν πλὴν τὸ τέλος ουρα ἀπὸ τὸ Clausura. Ὁ αὐτὸς Στέφανος (II, σελ. 1462) φέρει ὡς

συνώνυμον τῆς Κλεισούρας καὶ τὸ Κλεισώρεια· τοῦτο βέβαια εἶναι ὀλόκληρα ἑλληνικόν (ἀπὸ τὸ Κλείς καὶ Ὀρος)· ἀλλὰ τίς τὸ εἶπε, οὐτ' αὐτὸς τὸ ἐφανέρωσε, καὶ οἱ νέοι τοῦ ἐκδόται τὸ ἀφῆκαν ἀμάρτυρον. Ὁ Εὐστάθιος (Ἰλιάδ. β', σελ. 207) παραβάλλει τὴν Κλεισοῦραν μὲ τὸ Ξυνοχὰς τοῦ Ὀμήρου, « Ξυνοχή δὲ τῷ Ποιητῇ δηλοῖ τὴν ἀπὸ πλατέος εἰς σενὸν » σύμπτωσιν, ὅπου ξυνοχὰς λέγει ὁ δ ο ὕ, ταύτῳ δὲ εἰπεῖν » κλεισούρας καὶ σενότητος. » Ὅπως ἂν ᾦναι, ἡ λέξις σώζεται εἰς τὴν γλῶσσαν, καὶ ὁ Σομαυέρας τὴν ἐξηγεῖ ἰταλίσι Chiusura (clôture).

ΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ. Ζ. Ἐκκλησιαστικός.

ΚΛΙΜΑ, κλίσις (penchement). Ζ. Ἀναυδράνισμα.

ΚΛΙΝΗ (lit). Ζ. Ἐντάμα.

ΚΛΟΤΣΙΑ (Ζ. Εἶπα) ἢ ΚΛΟΤΣΟΣ, καὶ ῥῆμα Κ λ ο τ σ ε ὦ , Κ λ ο τ σ ί ζ ω καὶ Κ λ ο τ σ ῶ, καὶ σύνθετον Κ λ ο τ σ ο κ ο π ῶ (κατὰ τὸ Ξυλοκοπῶ)· ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ calx (πέτρα). Ἀλλὰ καὶ τὸ calx, κατὰ τὸν Οὐόσσιον, ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ Ἕλλην. Λάξ, ὅθεν τὸ Λ α κ τ ί ζ ω, τὸ ὁποῖον οἱ Ἴταλοι, ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Ῥωμαίους λαβόντες, λέγουν calcitrare (donner des coups de pied), μεταμορφώσαντες τὸ calx ἐκείνων εἰς τὸ calcio, Κλότσον ἢ Κλοτσίαν (coup de pied). Οἱ σχολιασαὶ τοῦ Ἀριστοφάνους (Νεφ. 552) ἐξηγοῦν τὸ Κολετρῶσι τοῦ Κωμικοῦ διὰ τοῦ Τζαλαπατοῦσι, καὶ Κλοτζοκοποῦσι, κακῶς γραφόμενον εἰς τὸν Δουκάγγιον (σελ. 670) Κλοτζαντοκοποῦσαν.

ΚΛΟΥΘΩ. Ζ. Ἀκολουθῶ.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ ἢ Κλωναράκιον, μικρὸς κλώνος (gameau) δένδρου. Σημαίνει μεταφορικῶς, τέκνον. Νά χαίρεσαι τὰ κλωναράκιά σου! ἤγουν τὰ τέκνα σου. Τὴν

αὐτὴν σημασίαν ἔδωκεν ὁ Ἀριστοφάνης εἰς τὸ Ἔρνος, συν-
ώνυμον τοῦ Κλώνος (Ἐκκλησιαζ. 972),

Ὡ χρυσοδαίδαλον ἐμὸν μέλημα,
Κύπριδος ἔρνος, —————

καὶ πάλιν (Θεσμοφοριαζ. 320),

— Πολυώνυμε, θηροφόνε παῖ,
Λατοῦς χρυσώπιδος ἔρνος.

ΚΟΓΚΛΟΣ. Ζ. Ζάρι.

ΚΟΓΧΗ (χρδ. Κόχη), γωνία (coin). Ἀπὸ τὸ Κόγχος ἢ Κόγχη (conque καὶ coque) τῶν παλαιῶν· ὅθεν τὸ ὑπο-
κοριστικὸν Κογχύλη (coquille), καὶ Κογχύλιον (co-
quillage). Διότι τὰ κογχυλιώδη, ὅποια εἶναι τὰ ὄσφριδια,
κτένια, καὶ ἄλλα παρόμοια, ἀνοιγόμενα κάμνουν γωνίαν.

ΚΟΙΛΙΟΠΟΝΩ̄. Ἑλλην. Ὡδίνω (être en travail
d'enfant). Ἡπατήθη ὁ Δουκάγγιος ἀπὸ κακὴν γραφήν, φέρων
(σελ. 222) τὸν ἐξῆς σίχον (Ἄπολλ. τοῦ ἐν Τύρ.),

Πεῖος εἶτον ὀποῦ σ' ἔσπειρε, καὶ ποία σ' ἔκυκλοπόνα;

ὅπου ἀδισάκτως πρέπει νὰ γραφῆ ἘΚΟΙΛΙΟΠΟΝΑ.

ΚΟΙΛΥΜΟΥΝΤΡΩ̄, οἶον, ΣΦ,

Ἡ πολιτικὴ, ἂν τῆς δώσουσι μετὰ χαρᾶς τὰ πέρνη,
Καὶ ὡς διὰ τὰ δόσια ἡ πολιτικὴ κοιλυμουντρᾶ καὶ γέρνη.

Σήμερον λέγομεν Χειλημουντρῶ, σημαίνοντες τὸ πα-
λαιὸν Χρεμετίζω, τὴν φωνὴν (hennir) δηλαδὴ καὶ τὸ
φρύαγμα τοῦ ἀλόγου. Τὸ ἀρχικὸν σοιχείον εἶναι ἀδιάφορον, ἐπειδὴ
ἡ λέξις ὠνοματοποιήθη, ὡς καὶ ἄλλαι ταυτόσημοι. Μάρτυς ὁ
Ἡσύχιος, « Χρεμετίζει, κελεχίζει ὡς ἵππος » καὶ πάλιν ὁ

αὐτὸς Ἡσύχιος, « Μιμάξασα, χρεμετίσασα κ. τ. λ. » καὶ
« Μιμιχμός, τοῦ ἵππου φωνή. »

ΚΟΙΛῶ (Κυλιῶ). Ζ. Πόθω.

ΚΟΙΜῶΜΑΙ (dormir). Ζ. Καταπίπτω.

ΚΟΪΤΗ (couche). Ζ. Ἐντάμα.

ΚΟΚΟΒΆΓΙΑ (hibou). Ζ. σελ. 85.

ΚΟΛΛΗΤΙΚὸΣ (contagieux). Ζ. Μανιόρδος.

ΚΟΛΛῶ. Μὲ αἰτίατ. Ζ. Τέρι.

ΚΌΜΗΣ (comte). Ζ. Γρικῶ.

ΚΟΜΠΆΖΩ. Ζ. Κομπόνω καὶ Κουμπόνομαι.

ΚΟΜΠΌΝΩ, ἀπατῶ, πλανῶ (tromper), οἶον, ΘΚ,

Τὸ θάρρος ὅπου ἤλπιζεν, εὐρέθην γελασμένος,
καὶ ἐκομπόθην εἰς αὐτοὺς, καὶ γίνεῖν χαλασμένος.

καὶ ὁ ΑΚ,

Υἱὲ μὴ ρίψης πόθον σου εἰς κακοποιὸν γυναῖκα·
καὶ σὺ θάρρεις νὰ σ' ἀγαπᾷ, καὶ κείνη σὲ κομπώνει.

Λέγουν ἀκόμη καὶ Κουμπόνω. Ζ. Κουμπόνομαι.

Τὸ Κομπόνω, σωζόμενον εἰς τὴν γλῶσσαν, εἶναι τὸ Ἑλ-
ληνικὸν ἄχρηστον Κομπόω, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐμεταχειρίζοντο
τὸ Κομπέω, καὶ τὸ σήμερον ἀκόμη σύνηθες Κομπάζω,
ἀλαζονεύομαι, καυχῶμαι. Ἄλλ' οἱ ἀλαζόνες ὡσεπιπολὺ εἶναι
καὶ οἱ πλέον ἐπιτήδειοι νὰ πλανῶσι μὲ τὰς πιθανολογίας καὶ
τοὺς χαριεντισμούς των. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ ῥηματικά, Κομ-
ψὸς καὶ Κομφεία, ἔλαβαν διπλὴν σημασίαν. Κομφὸν
ἔλεγαν τὸν εὐπρεπῆ καὶ χαρίεντα (élégant), Κομφὸν ἀκόμη
καὶ τὸν πανούργον (rusé). « Κομφὸν, ἔντιμον σπουδαῖον,
» γελιοιασῆν, τωθασῆν, πανούργον ... ἐπίχαριν » λέγει ὁ Ἡσύ-
χιος, καὶ « Κομφεία, ποικίλη λαλιά, καὶ πανουργία κ. τ. λ. »
Ὁ Ἐρωτιανὸς ἐξηγεῖ τὸ Κομφευσόμενος τοῦ Ἱπποκράτους
διὰ τοῦ πανουργευόμενος.

ΚΟΝΔΥΛΙΟΝ. ΚΟΝΔΥΛΟΜΑΧΑΙΡΟΝ. Ζ. Μονο-
κονδυλία.

ΚΟΝΕΪΩ. Ζ. Ἀποζεύω.

ΚΟΝΤΕΪΓΩ (γρ. Κοντεύω), σιμόνω, πλησιάζω, ἐγγίζω,
οἶον, ΒΧ,

Ὄταν δὲ ἤρθε τὸν καιρὸν, κοντεύγει τον καὶ λέγει,
Κρυφά καὶ συντυχαίνει τον, μὴ τὴν ἀκούσῃ ἄλλος·
Ἀυκράσου, καταγνώρισε, Βέλθανδρε, ἄ σε λέγω.

Ἐσήμαιεν ἀκόμη, Συντέμνω (abréger), οἶον ΘΚ,

Λοιπὸν κοντεύγω τὰ πολλά, σρέφομαι σοὺς Οὐγκλέζους.

Τοῦ Κοντεύω (ἀπὸ τὸ Κοντός) ἡ κυρία σημασία ἔπρεπε νὰ
ἦναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ Κονταρεύω, κτυπῶ μὲ κοντάριον· καὶ
εἰς ταύτην τὸ ἐμεταχειρίζοντο οἱ Γραικορωμαῖοι. Ἐπειτα κα-
τήνησε νὰ σημαίῃ τὸ πλησιάζω (s'approcher), ὡς καὶ τὸ
atteindre τῶν Γάλλων σημαίνει καὶ τὸ Κτυπῶ εἰς σκοπὸν
τινά, καὶ τὸ προσεγγίζω τί. Λέγομεν, Ἐκόντευσα (faillir)
νὰ χάσω τὸν νοῦν μου, ἤγουν, ἐπλησίασανὰ χάσω, ἢ παρ'
ὀλίγον ἔχασα τὸν νοῦν μου.

Ἀντὶ τοῦ δευτέρου σημανομένου (τοῦ Συντέμνω) σή-
μερον δὲν λέγομεν Κοντεύω, ἀλλὰ συνθέτως Κοντολογῶ,
βραχυλογῶ, καὶ τὸ ἐπιρρήματικόν, Εἰς κοντολογίαν (pour
finir, pour couper court).

ΚΟΝΤΟΛΟΓΙΑ. ΚΟΝΤΟΛΟΓΩ. Ζ. Κοντεύγω.

ΚΟΝΤΟΣ. Εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινε τὸ Κοντάριον·
εἰς ἡμᾶς ἔγενεν ἐπίθετον, σημαῖνον τὸν βραχὺν (court) πρὸς
διάκρισιν τοῦ μακροῦ (long), Κοντός τὸ σῶμα, τὰ
σκέλη, τὰ χέρια. Κοντὰ ἐπίρρ. πλησίον (près). 2) σχε-
δὸν (presque). Καὶ τοῦτο σημαίνει εἰς πολλά σύνθετα, οἶον

Κοντοπισεύω (croire presque) καὶ Κοντοσόνω (arriver presque). Ζ. Σώνω.

ΚΟΝΤΟΣΚΑΛΙΝ. Ζ. Ράσσω. Ἴδε καὶ Δουκάγγ. σελ. 709.

ΚΟΝΤΟΣΟΝΩ. Ζ. Κοντός, καὶ Σώνω.

ΚΟΠΕΛΑ. ΚΟΠΕΛΙΟΝ. Ζ. Ξεσπάζομαι.

ΚΟΠΙΑΖΩ (χρδ. Κουράζω), μεταβ. βάλλω εἰς κόπον, δίδω κόπον (fatiguer). Ἡ ἀνάγνωσις κοπιάζει τὴν ὄψιν. Ἀμεταβ. ἐμδαίνω εἰς κόπους, ἀσχολοῦμαι ἀδιακόπως εἰς ἔργον τί. Κοπιάζω ἡμέραν καὶ νύκτα, διὰ τὰ τέκνα μου, Κοπιάζω ματαίως. 2) Ἔρχομαι ἢ ὑπάγω (venir, aller), ἤγουν λαμβάνω τὸν κόπον νὰ ἔλθω, ἢ νὰ ὑπάγω· ἀλλὰ τοῦτο λέγεται φιλοφρονητικῶς εἰς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον μόνον. Κοπίασε εἰς τὸν οἶκόν μου, Εἰπέ τον νὰ κοπιάσῃ νὰ μ' εὔρῃ· καὶ ἀπολύοντες τινα, τὸν λέγομεν, ὄχι μόνον, Ἄμε εἰς τὸ καλὸν, ἀλλὰ καὶ, Κοπίασε εἰς τὸ καλὸν, τὸ ὁποῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸν χαιρετισμὸν τοῦ παρακαμάζοντος Ἑλληνισμοῦ, Ὑπαγε εἰς εἰρήνην (Μαρκ. ε', 34).

Ἀντὶ τούτου οἱ Γραικορωμαῖοι ἐμεταχειρίζοντο συνεχῶς καὶ τὸ Σκύλλομαι, Ἑλληνικὸν μέσον ῥῆμα, οἶον (παρὰ τῷ Δουκαγγ. σελ. 1403) « Καταξίωσον ἕως τῆς οἰκίας μου σκυλλῆναι » ἤγουν, Καταδέξου νὰ κοπιάσῃς εἰς τὸν οἶκόν μου. Λέγει καὶ ὁ ΘΚ,

Κόπιασε μὲ τὰ γόνατα, μετ' ἁγίου τὸ κορμὴ σου.

Ἡ χαμερπὴς αὕτη πρόσκλησις, ἀναφέρεται εἰς τὸν Πάπαν δὲν ἐξεύρω ποῖον· διότι οὐδ' ὁ χρόνος εἶναι φανερός, ὅτε ὁ ποιητὴς ἔλεγε ταῦτα. Ἐξῆσεν ἕως τὸ 1500 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ (ἴσως καὶ πολὺ ἐπέκεινα), ἐπειδὴ ἐθρήνησε τὸ θανατικὸν τῆς πατρίδος του Ῥόδου, συμβάν κατὰ τὸ 1498 ἔτος. Ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς

Κωνσταντινουπόλεως (1453) ἕως τὸ 1500 ἔτος ἐβασίλευσαν ἑπτὰ Πάπαι. Ὁ ἔσχατος ἀναγορευθεὶς, καὶ ἀποθανὼν τὸ 1503 ἔτος, ἦτον ὁ περιβόητος εἰς πᾶσαν αἰσχροουργίαν Ἀλέξανδρος ἕκτος, ὅστις εἶχε καὶ ἐπιστολικήν κοινολογίαν μετὰ τὸν Βαγιαζίτην δεύτερον τὸνομα, καὶ δεύτερον ἀπὸ τῆς ἀλώσεως Σουλτάνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἄν προσκαλῆ τοῦτον νὰ κηρύξῃ νέαν σταυροφορίαν, καὶ νὰ τὴν συνοδεύσῃ προσωπικῶς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μετὰ τὸ ἅγιόν του κορμίον, δὲν ἤξευρεν, ἢ δὲν ἤθελε νὰ ἐξεύρῃ ὅτι ἡ ἀγιότης τοῦ Ἀλεξάνδρου ὑπερέβαλλε πολὺ τὴν ἀγιότητα τοῦ Βαγιαζίτου. Πιστεύω πλέον, ὅτι προσκαλεῖ Πῖον τὸν δεύτερον, τὸν ἀποθανόντα κατὰ τὸ 1464 ἔτος. Ἐκ τούτου γίνεται πιθανόν, ὅτι ὁ ποιητὴς ἦτο τέκνον τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας.

ΚΟΠΟΣ, ἔργον ἢ κίνησις, δαπανῶσα τὰς δυνάμεις τοῦ σώματος (fatigue). Ὁ Θεὸς Φέλει εὐλογῆσαι τοὺς κόπους σου, Μαθημένος τοῦ κόπου, Φεύγει τοὺς κόπους, Ὁ κόπος τοῦ δρόμου, Οἱ κόποι τοῦ πολέμου, Ὑποφέρω τὸν κόπον, Σὲ βάλλω εἰς κόπους, ἢ Σὲ δίδω κόπους. 2) Αὐτὴ ἢ ἀπὸ τὸ ἔργον ἢ τὴν κίνησιν προερχομένη ἀδυναμία, χυδ. Κούρασις (lassitude), Αἰσθάνομαι μέγαν κόπον, Δὲν ἐμπορῶ πλέον ἀπὸ τὸν κόπον. 3) Οἱ κόποι, πληθυντὰ κερδαινόμενα ἢ ἀποκτύμενα ἀγαθὰ ἀπὸ τὸν κόπον, οἷον Ζῆ ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ ἔργου τῶν φίλων τῆς δικαιοσύνης καὶ ἰσονομίας πολιτῶν. Τρέφεται ἀπὸ ξένους κόπους· κακουργία συνήθης τῶν ὀλιγαρχικῶν, τῶν αὐλικῶν, τῶν Μοναχῶν, καὶ ἀπλῶς ὅλων τῶν ἀδίκων ἀνθρώπων. Ἐλεγον καὶ οἱ παλαιοὶ « Ἐμβάλλειν εἰς κόπους » (Θεοφρ. χαρακτ. XIV). Καὶ εἰς τὸ τρίτον σημαίνον (μεταχειριζόμενοι τὸ συνώνυμον πόνος) « Ἄλλων πόνον εἰσπεσεῖν » (Εὐριπίδ.

Ἴωνι, 1088), ἤγουν νὰ ἐμβῆ εἰς κόπους ἄλλων, νὰ ἀπολαύη τοὺς ξένους κόπους. Εἶπε καὶ ὁ Ξενοφῶν (Κύρ. Ἀναβ. VII, 6, § 8) « Ὁ δὲ τοὺς ἡμετέρους πόνους ἔχει, » αὐτὸς δὲ χαίρεται τοὺς κόπους μας.

ΚΟΠΡΙΖΩ, παχύνω τὴν γῆν μὲ κόπρον διὰ νὰ τὴν κάμω πολυγονωτέραν (fumer), ἀπὸ τὸ Κόπρος (fumier), καὶ παλαιὰ καὶ σήμερον τὸ αὐτό. Καὶ ὄνομα τῆς ἐνεργείας Κόπρισμα· ὄθεν καὶ παροιμία, « Τοῦ οἰκοκυροῦ τ' ὀμμαῖτιν » κόπρισμα γίνετ' εἰς τὸ χωράφιον » διδάσκουσα τοὺς ζῶντας ἀπὸ γεωργίαν, ἢ καὶ ἀπὸ κἀνέν ἄλλο εἶδος βιομηχανίας, νὰ μὴν ἐμπιστεύονται πολὺ τὴν πρόνοιαν εἰς τοὺς μισθωτοὺς ὑπουργοὺς, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἐπισκέπτωνται συχνὰ, καὶ πολλάκις καὶ νὰ συνεργάζωνται μ' αὐτούς. Παρόμοιον νόημα ἔχει καὶ τῶν Γάλλων ἡ παροιμία, l'œil du maître engraisse le cheval, ἤγουν Τοῦ οἰκοκυροῦ τὸ μμάτιν παχύνει τὸ ἄλογον.

ΚΟΠΤΩ (Ἑλληνικώτερ. Τέμνω, couper), διαιρῶ τὸ συνεχές μὲ ὄργανόν τι κοπτικόν. Κόπτω εἰς δύο, εἰς τρία, εἰς τὴν μέσην, εἰς μικρὰ κομμάτια, Κόπτω ἄρτον, κρέας, ξύλα. 2) Διαιρῶ καὶ χωρίζω τεχνικῶς· Ὁ ράπτῃς μου ἔκοψε τὰ φορέματα. 3) Περιτέμνω (circoncire), Τὸν ἔκοψαν βιαίως. 4) Θανατόνω (couper la gorge), ὡς ὁ Ἡρόδοτος (IV, 110) περὶ τῶν Ἀμαζόνων, « Τὰς δὲ ἐν » τῷ πελάγει ἐπιθεμένας ἐκκόψαι τοὺς ἄνδρας. » (Ζ. Ἐξαγορευτής). 5) Θερίζω (moissonner), Δὲν ἔκοψαν ἀκόμη τὰ σιτάρια. 6) Λέγεται ἀκόμη καὶ διὰ τὰ ζώφια, τὰ ὁποῖα φθείρουν τοὺς καρποὺς, Ἐκοψαν οἱ σκώληκες τὰ σιτάρια, ὡς τὸ μεταχειρίζεται ὁ Θεόφραστος (Περὶ Φυτ. IV, 2 § 2) « Ὁ κύαμος καὶ ὁ ὄχρος τάχιςα κόπτεται » ἢ τὰ μάλλινα ὑφάσματα, ὡς ὁ Ἀριστοφάνης

(Λυσιερ. 729) « Ἐρία Μιλήσια ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτό-
 » μενα. » 7) Ὁμοίως λέγομεν, καὶ Ἐκόπη τὸ γάλα
 (tourner), ἤγουν ἐφθάρη, ἔχασε τὴν φύσιν του· διότι ἀληθῶς
 ἢ φθορὰ τοῦ γαλακτος εἶναι κοπή καὶ διαίρεσις εἰς δύο μέρη,
 τὸν κίρρον (petit-lait) καὶ τὸ τυρίον. 8) Μεταφορ. Θλίβω, ἐν-
 οχλῶ, σενοχωρῶ. Τὸ ὑπόδημα μοῦ κόπτει τὸ ποδάρ-
 ριον. Καὶ παροιμία ἐκ τούτου, « Ὄταν σε κόπη τὸ ὑπόδημα,
 » ὅπου θέλεις ἢ ὄνοῦς σου » ἤγουν, ὅταν θλίβεσαι σφοδρὰ ἀπὸ
 ἔννοιαν ἢ μέριμναν τινὰ, ματαίως καταγίνεσαι ἢ προσέχεις εἰς
 ἄλλο τι πράγμα· ἢ λυπηρὰ ἔννοια σὲ σύρει πάντοτε ἀπ' ἐκεῖνο.
 Τοῦτο εἶπε παράδειγμα ὁ Ῥωμαῖος ἐκεῖνος, ὅστις ἐχωρίσθη τὴν
 γυναῖκά του, πρὸς τοὺς ἀποροῦντας φίλους του (Ἰδ. Πλουτάρχ.
 Αἰμ. Παύλ. 5). 9) Μεταφορικ. Μοῦ ἔκοψε τὸ ψωμίον,
 ἤγουν ἐμπόδισε τοὺς τρόπους καὶ τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων
 ἐκέρδαινα τὰ πρὸς ζωῆν ἀναγκαῖα. Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν
 ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ Ἀφαιρεῖν τινὸς τὸν βίον, οἶον (Ἄρι-
 στοφάν. Ἐκκλ. 562),

————— Μηδαμῶς, πρὸς τῶν Θεῶν,
 Τουτί ποιήσης, μηδ' ἀφέλης μου τὸν βίον,

Μὴ διὰ τὸν θεόν! μὴ τὸ κάμης, μὴ μου κόψης τὸ ψωμίον.
 10) Τοῦ κόπτω τὸν δρόμον, ἤγουν τὸν ἐμποδίζω νὰ
 βελτίωζην πλέον τὴν αὐτὴν ὁδόν. Καὶ κατὰ μεταφορὰν, Ἐκοψα
 τὸν δρόμον τοῦ πυρετοῦ, ἢ ἀπλῶς, Ἐκοψα τὸν πυρε-
 τόν. Εἰς ταύτας τὰς σημασίας τὸ Κόπτω ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ
 παύω, (μεταβατ.) ἢ κάμνω νὰ παύσῃ. Τοῦτο σημαίνουν ἀκόμη
 καὶ αἱ φράσεις, Ἐκόπη ἢ ὄρεξις, ἢ φωνή, ἢ ἀναπνοή
 μου, Κόπτω τὴν νησεῖαν, Κόπτε τὰς ἀφορμάς, ἀν-
 θέλης νὰ μὴ δουλωθῆς εἰς τὰ πάθη σου.

Εἰς τὴν τετάρτην σημασίαν ἀναφέρονται οἱ δημῶδεις ὄρκοι
 καὶ αἱ κατάραι, Νὰ μὲ κόψη ἢ σκορδοῦλα! Νὰ μὲ

κόψη ὁ Θεός! Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, « Κάκισ' ἀπολοίμην! » (Ἄριστοφάν. Ἄχαρν. 151) καὶ « Μὴ ζώην! » (Ἰππ. 833).

Τὸ Κόπτω λαμβάνεται καὶ ἀμεταβάτως, οἷον Τὸ μαχαίριον δὲν κόπτει, ἢ δὲν κόπτει καλά.

Ὅταν ὁ λόγος ἦναι περὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ νοῦ, σημαίνει, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, ἀπεικάζω, συμπεραίνω (presumer, conjecturer), διότι εἰς τὸν συλλογισμόν γίνεται ἀνάλυσις, καὶ κατακοπή τρόπον τινὰ τῶν ὀλικῶν ἐνοιῶν εἰς τὰς μερικάς· Κόπτει ὁ νοῦς μου ὅτι, Δὲν τὸ ἔκοψεν ὁ νοῦς μου, Δὲν κόπτει ὁ νοῦς του τίποτε, ἤγουν εἶναι ἠλίθιος.

Περὶ δὲ τῆς γλώσσης, τὸ Κόπτω σημαίνει, πολυλαλῶ, λαλῶ μὲ εὐκολίαν καὶ πιθανότητα. Ὅθεν καὶ τὸ Κοπίς, οὐσιαστικὸν ὀξύτονον, σημαῖνον τὴν μάχαιραν, παροξυτονούμενον Κόπις, ἐσήμαινον ἐπιθετικῶς τὸν πολυλόγον καὶ πιθανολόγον (beau parleur), ὁποῖος ἦτο, κατὰ τὸν Εὐριπίδην (Ἐκαβ. 134), ὁ πανοῦργος Ὀδυσσεύς,

Κόπις, ἠδὲ λόγος, δημοχαριστής.

Καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν, λέγομεν, Κόπτει ἡ γλῶσσά του ὡς τὸ σπαθίον (avoir la langue bien affilée). Κατ' ὁμοίαν μεταφορὰν παραπονεῖται ὁ Δαυὶδ (Ψαλμ. ξδ', 3) διὰ τὰς συκοφαντίας τῶν ἐχθρῶν του, « Ἠκόνησαν ὡς ῥομφαία » τὰς γλώσσας αὐτῶν. »

Κόπτει, μέλει. Δὲν μὲ κόπτει, Μηδὲ τὸν ἔκοψε, Μή σε κόπτῃ, ἤγουν, μὴ φροντίζῃς. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον Ἀμέλει, ἤγουν Μή σε μέλη· τὸ ὁποῖον ἐμεταχειρίζοντο καὶ εἰρωνικῶς, ἢ φοβερικῶς, ὡς καὶ ἡμεῖς τὸ Μή σε μέλη, ἢ Μή σε κόπτῃ. Τοιοῦτον εἶναι τοῦ Ἄριστοφάνους (Βατρ. 532) τὸ ἀπειλητικόν,

Ἀμέλει, καλῶς· ἔχ' αὐτ'· ἴσως γάρ τοι ποτὲ,
Ἐμοῦ δεηθείης ἄν, εἰ θεὸς θελοί,

Μή σε μέλη, ἔχε τα· θέλει ἔλθειν καιρὸς ἴσως νὰ λάβῃς χρεῖσιν ἀπ' ἐμέ, ἂν ὁ Θεὸς θέλῃ. Τὸ κακῶς νομισθὲν ἐδῶ ἀπὸ πολλοὺς Γραμματικούς Ἐπίρρημα, Ἀ μέλει, δὲν εἶναι πλὴν τὸ προσακτικὸν τοῦ ῥήματος Ἀ μελῶ, τὰ ὁποῖον ἠρμήνευαν καὶ διὰ τοῦ Μὴ φρόντιζε. Ἴδε τὰ προσημειωθέντα εἰς τὸν Πλούταρχον (Πομπ. § 31, σελ. 372).

Μὲ κόπτει τι, σημαίνει ἀκόμη, φροντίζω περὶ τινος ὡς συμφέροντος εἰς ἐμέ, καὶ προσπαθῶ εἰς αὐτὸ (se soucier de, s'intéresser à), οἶον, ΘΚ,

Καὶ Γενοβέζοι ἐκλεκτοὶ, ὁποῦ σὰς κόπτει πλέον,

ἤγουν, τοὺς ὁποίους πλέον παρὰ κανέν' ἄλλον ἀποβλέπει ἢ σωτηρία ἢ ἡ ἀπώλεια τῆς Κωνσταντινουπόλεως· διότι εἰς αὐτὴν ἐμπορεύοντο καὶ εἶχαν μεγάλα πλούτη οἱ Γενοβέζοι. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν λέγομεν, Τί σε κόπτει; ἤγουν διὰ τί προσπαθεῖς.

Σημαίνει προσέτι τὸ Κ ο λ ο ὦ (réprimer) τῶν παλαιῶν, ἤγουν ἐμποδίζω τὴν αὔξησιν ἢ προχώρησιν πράγματος ἢ προσώπου τινός, οἶον ΘΚ,

Τὴν πόλιν τῶν χριστιανῶν Λατίνων καὶ Ῥωμαίων

Νὰ πάρουν αὐτὰ χερίά των, γὰ κήψουν ἔπαρσιν των.

ΚΟΡΑΚΑΣ, πληθυντ. Κοράκοι. Οἶον, ΣΣ,

Ὡσάν κοράκοι κάθονται τριγύρου τοῦ κραββάτου,

Καὶ κράζουσιν καὶ ἐγδέχονται τὸ πότε νὰ ψοφήσῃ.

Παροιμία « Κόρακας κοράκου ὀμμάτιον δὲν ἐκβάλλει (χυδ. ἐβγάζει) » ἤγουν ὁ κακὸς ἄνθρωπος δὲν ἐνοχλεῖ τοὺς ὁμοίους του, ἀλλὰ τοὺς καλοὺς καὶ τιμίους ἀνθρώπους.

ΚΟΡΔΙΖΟΜΑΙ. Τὸ σύνθετον Ἀποκορδίζομαι ἐσημειώθη ἀνωτέρω, ὡς συγγενὲς τοῦ παλαιοῦ Σκορδινῶμαι ἢ Κορδινῶμαι, καὶ σημαντικὸν τοῦ αὐτοῦ πάθους, ὀνομαζομένου

ἀπ' ἐκείνους Σκορδίνημα καὶ Κορδίνημα, ἀπὸ ἡμᾶς δὲ, Ἀποκόρδισμα (pandiculation). Ὁ Σωμαυέρας ἐθησαύρισε καὶ τὸ ἀπλοῦν Κορδίξομαι, καὶ τὸ σύνθετον Ἀποκορδίξομαι, ἔτι δὲ καὶ τούτου συνώνυμον τὸ Ἀποταυρίζομαι (Ζ. Ταυρίζω). Ἡ κυρία καὶ πρώτη των σημασιῶν, εἶναι, ἀνορθοῦμαι, ἀνυψοῦμαι, ἐγείρομαι, καὶ ἑλληνικώτερον, Αἴρομαι καὶ Ἐπαίρομαι (se dresser, se relever). Ἀπὸ ταύτην φυσικὰ ἐπέρασεν εἰς τὸ Ἐκτείνομαι, σύμπτωμα τοῦ Κορδινήματος ἢ Σκορδινήματος, « Τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν » ὡς λέγει ὁ Ἡσύχιος· καὶ τελευταῖον ἔλαθε καὶ τὴν μεταφορικὴν σημασίαν τοῦ Ἐπαίρομαι, ἤγουν ὑπερηφανῶ καὶ ἀλαζονεύομαι· ὅθεν ἐγεννήθη ὁ νέος σχηματισμὸς τοῦ σημερινοῦ Κορδόνομαι (étaler ou affecter des avantages, se targuer). Ἴσως τὸ Κορδίξομαι καὶ Κορδόνομαι ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὴν Χορδὴν, ἤγουν ἐκτείνομαι, ὡς ἐκτείνονται αἱ χορδαί, ἐπειδὴ καὶ τὴν Χορδὴν αὐτὴν ὀνομάζομεν Κόρδαν (κατὰ τοὺς Ῥωμαίους). Ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι καὶ τὸ παλαιὸν Κορδινῶμαι, ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ Χορδινῶμαι· τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελ' εἶσθ' ἀπίθανον, ἀν τὸ Κορδινῶμαι δὲν ἐσυγγένευε μᾶλλον μὲ τὸ Κορθύομαι, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ σημαίνει ἐπαίρομαι εἰς ὕψος (ὑψωμα φυσικόν). « Κορθύεται (λέγει ὁ Ἡσύχιος) » διεγείρεται, καὶ εἰς ὕψος αἴρεται, φρίσσει, ὑψοῦται » τὰ ὅποια ὅλα δύνανται μεταφορικῶς νὰ σημάνωσι καὶ τὴν ἠθικὴν ἔπαρσιν. Ἡ ἐναλλαγὴ τοῦ δ̄ καὶ δ̄ δὲν εἶναι σπανιωτέρα τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ κ̄ καὶ χ̄.

ΚΟΡΕΛΙΟΝ, ὁ λόφος τῆς περιμεφαλαίας (ἀπὸ πτερὰ, ἢ ἵππου τρίχας), τὸν ὁποῖον βαρβαροτουρκικῶς ὀνομάζουσι τινὲς Σεργούτσι.

Ἡ γένεσις καὶ παραγωγὴ τῆς λέξεως ταύτης εἶναι ὀλίγον σκοτεινὴ. Ἴσως ἡ ἔρευνα τὴν ἀποδείξῃ Ἑλληνικὴν. Λόφον ὠνό-

μαζαν οί παλαιοί· και τὸ ἄκρον τῆς Περικεφαλαίας, και τὸ ἄκρον κοκκινώπὸν σαρκίον τὸ ἐπάνω τῆς κεφαλῆς τοῦ πετεινοῦ (crête).

Τὸν Λόφον τῆς περικεφαλαίας ὠνόμαζαν ἀκόμη και Κορ-
θύλην, ὡς λέγει ὁ Ἡσύχιος. Αὐτὴ δὲ ἡ περικεφαλαία ὠνομά-
ζετο Κράνος, και Κόρυς· ὁ Πετεινὸς Κορύθων, κατὰ
τὸν Ἡσύχιον, ὅστις σημειώνει και τὸ Κόρθιλος και τὸ
Κορυλλίων ὡς ὀνόματα ὀρνίθων ἄλλων ἀνεξηγήτων. Ὁ αὐτὸς
Ἡσύχιος ἐξηγεῖ και τὴν Κυρβασίαν, κορυφὴν τοῦ Ἀλέκτορος.
Τέλος, εἰς αὐτὸν εὐρίσκομεν και τὴν διεσθαρμένην λέξιν,
Κόρεν, τὴν ὁποίαν ἐξηγεῖ « κορυφὴ, ἔπαλξις καινὴ » και
προσέτι « Κορεῖον, περικράνειον (γρ. περικράνιον). »

ΚΟΡΕΟΣ (Ζ. Δοκάνω). Καθὼς ἀπὸ τὴν αἰτία. πληθυντ.
Τοὺς Κόρακας, ἐσχηματίσθη ἡ ὀνομαστ. ἐνικ. Ὁ κόρακας
(κατὰ τὸ Τοὺς πατέρας, Ὁ πατέρας), παρόμοια ἀπὸ τὴν παλαιὰν
Κόρεως, Κόρεος ἢ Κόριος, γενικ. ἐνικ. τοῦ Κόρις,
ἐγεννήθη ὁ Κορέος, σήμερον Κοριός (punaise).

ΚΟΡΗ (jeune fille). Ζ. Νεράδες.

ΚΟΡΜΙ. (Ζ. Κοπιάζω, και Χαραγή). Κορμίον (τὸ σῶμα
τοῦ ἀνθρώπου, corps), ὑποκοριστικὸν τοῦ Κορμὸς (trone),
τὸ ὁποῖον και σήμερον συνειθίζεται, ἀλλὰ διὰ τὰ δένδρα.

ΚΟΡΜΟΣΤΑΣΙΑ. Ζ. Ἡλικία.

ΚΟΣΚΙΝΟΓΥΡΟΣ. ΚΟΣΚΙΝΟΝ. Ζ. Ἀλευρικόν.

ΚΟΣΜΙΔΙΑ. Ζ. Μασγίτην.

ΚΟΣΜΟΓΥΡΙΣΜΕΝΟΣ (qui a vu beaucoup de
pays). Ζ. Γυρίζω.

ΚΟΣΜΟΠΑΠΑΣ (prêtre marié).

ΚΟΣΜΟΣ (ὁ κάτω), enfer. Ζ. σελ. 115.

ΚΟΣΤΑΡΙΖΩ. Ζ. Γλύω.

ΚΟΤΖΙΟΝ. Ζ. Ἀποκοττῶ, και Ζάρι.

ΚΟΤΤΑ. ΚΟΤΤΟΠΟΥΛΑ. Ζ. Κουτός.

ΚΟΥΒΑΚΑΣ, ἀπὸ τὸ Ἑλλ. Κόαξ, μὲ τὴν προσθήκην τοῦ Δίγαμμα. « Κόαξ, βάτραχος » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Λέξις ὀνομαστικὴ ἀπὸ τὴν φωνὴν τῶν βατράχων, τὴν ὁποίαν ὀξύτῳ προσφέρει ὁ Ἄριστοφάνης (βατρ. 209) « Κοάξ, κοάξ. »

ΚΟΥΒΑΛΕΪ λόγια. Ζ. Ἀποσόνω.

ΚΟΥΜΠΌΝΟΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ Κομπόνομαι, καὶ τοῦτο εἰς σημασίαν τοῦ Ἑλλην. Κομπάζω, ἢ Κομπῶ (se vanter). (Ζ. Κομπόνω). Δὲν ἔχομεν χρεῖαν τριούτων λέξεων, ἐπειδὴ τὸ Κομπάζω ἔφθασε σήμερον νὰ γνωρίζεται σχεδὸν ἀπ' ὅλους.

ΚΟΥΝΤΡΑ. Ζ. Ἦν.

ΚΟΥΠΑ. Εἶδος ἀγγείου χρήσιμον νὰ κρατῆ νερὸν, ἔχον χεῖλη χαμηλά, καὶ πλατύτερα τοῦ πάτου (tasse). Ὁ σχηματισμὸς τῆς λέξεως εἶναι Δωρικῆς ἢ Αἰολικῆς διαλέκτου, ὅθεν οἱ Λατῖνοι ἔλαβαν τὸ Cupa (Ἰταλ. Coppa) ἀπὸ τὸ Κύπη, τοῦ ὁποίου μόνον τὸ παράγωγον ὑποκοριστικὸν, Κύπελλον (εἶδος ποτηρίου), σώζεται σήμερον εἰς τὰ ἑλληνικὰ Λεξικά. Τὸ Κύπη παράγεται ἀπὸ τὸ Κύπτω, ἐπειδὴ ἡ Κοῦπα εἶναι κυπτὴ καὶ καμπύλη ἔξωθεν. Ἀπὸ τὸ Κύπη εἶναι τῶν Γάλλων καὶ τὸ coupe καὶ τὸ cuve, καὶ ἀπὸ τὸ Κύπελλον, τὸ coupelle (ἀγγεῖον χημικόν), καὶ τὸ coupole ὁ θόλος, τὸν ὁποῖον οἱ Ἰταλοὶ ὀνομάζουν cupola.

Δι' αὐτὸ τοῦτο καὶ τὰ κυφὰ ἢ κυρτὰ κεραμίδια, τὰ σκεπάζοντα τὰς σέγας τῶν οἴκων, ὀνομάζονται Κοῦποι, ἀπὸ τὸ προπερισπῶμενον Κοῦπος.

Τὸ δὲ Κοῦπος, ἐπίθ. ὀξύτονον, σημαίνει αὐτὴν τὴν Κούπαν ἢ τὸ Κύπελλον, ἢ ἄλλο τι ἀγγεῖον ὁμοίωσχημον, ἀνεστραμμένον ἀνωκάτω, τοῦ ὁποίου τὴν σημασίαν δὲν ἐνόησεν ὁ Δουκάγγιος (λεξ. Χουνὴν) εἰς τὸ παράδειγμα τοῦτο, « Ἐπίθες ἐπάνω αὐτῶν » χουνὴν κουπόν. » Τοῦτο σημαίνει, Ἐπίθαλε χωνίον ἀνωκάτω γυρισμένον, ὥς τὸ μὲν ἀνοικτὸν καὶ πλατὺ τοῦ μέρους νὰ

ἐγγίξη τὴν γῆν, τὸ δὲ σενόμακρον αὐτοῦ σωληνάριον νὰ κατευθύνεται πρὸς τὰ ἄνω.

Ἀπὸ τὸ Κουπὸς, παράγεται τὸ σύνθετον ἐπίρρημα, Ἐπίκουπα (χυθ. πίκουπα), ἤγουν ἀνωκάτω, σκυπτὰ εἰς τρόπον κούπας γυρισμένης· ὡς ἀπὸ τὸ Κούπα τὸ Κουποσάνιδου (Ἕλλην. Κυλικεῖον buffet) γραμμένον σφαλμένα εἰς τὸν Δουκάγγιον (σελ. 262). Γουπποσάνιδου.

ΚΟΥΠΟΛΑΥΔΟΣ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Δσοιχείου.

ΚΟΥΪΠΟΣ οὐσιαστ. ΚΟΥΠΟΣ, ἐπίθετ. Ζ. Κούπα.

ΚΟΥΠΟΣΑΝΙΔΟΝ. Ζ. Κούπα.

ΚΟΥΡΑΔΑ, καὶ Κουράδιον. Ζ. Σκατόν.

ΚΟΥΡΑΖΩ, βάλλω εἰς κόπους (fatiguer). Κουράζομαι, κοπιάζω (se fatiguer). Ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν curarsi, ἐννοιάζομαι, φροντίζω (s'inquiéter, se donner de la peine). Ζ. Κάμνω.

ΚΟΥΡΕΪΩ, κυρίως σημαίνει κόπτω μάλλια ἢ τρίχας ζώου (tondre), οἷον Κουρεύω τὰ πρόβατα. 2) τὴν γινομένην εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ μέλλοντος νὰ μονάση κουράν (tonsure). 3) Κουρεύει τὰ ἀργύρια, ὅσιν κακούργως κόπτει μέρος ἀπ' αὐτὰ εἰς κέρδος του. (falsifier, ἢ rogner les monnaies).

Κουρεύου! εἰς τὸ προσακτικὸν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ὕπαγε νὰ χαθῆς, ὡς καὶ τὸ Ἄς κουρεύεται! ἄς ὑπάγη νὰ χαθῆ· διότι ἡ κουρά προξενεῖ ζημίαν, ἐλάττωσιν ἢ ὄλεθρον. Καὶ ἐπειδὴ γίνεται μὲ ψαλίδιον, διὰ τοῦτο καὶ λέγεται συνθέτως εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, Ἄς κουροψαλιδεύεται! Οἱ χυδαῖοι παχύνουν ἀκόμη τὴν κατάραν, λέγοντες, Ἄς κουρεύεται μὲ δεκοκτὼ ψαλίδια!

ΚΟΥΡΙΟΥΚΑ. Λέξις μαγειρικὴ, ἰδίως σημαίνουσα τὴν οὐράν τῶν παχυτάτων προβάτων, φαγίον εὐάρεσον μάλις εἰς τοὺς γαστριμάργους. Ἀπὸ τὸ Τουρκικὸν Κουϊρούκ, τὸ σημαῖνον ἀπλῶς πᾶσαν οὐράν. Εἶναι προβάτων γένος ἴδιον,

ἔχοντα τόσον παχείας καὶ μακρὰς τὰς οὐράς, ὥστε νὰ σύ-
ρωνται καταγῆς. Ἴδε περὶ αὐτῶν τὸν Πάλλαν (PALL. *Prem.*
voyag. tom. II, pag. 186 καὶ 305).

ΚΟΥΡΚΟΥΣΟΥΡΕΪΩ. Ζ. Κανεῖς.

ΚΟΥΡΚΟΥΤΙΟΝ οὐδετέρ. ἄλευρον ἐψημένον ὑδαρῶς διὰ
τὰ βρέφη (bouillie). Ὁ Σομαυέρας τὸ γράφει ἀρσενικῶς,
Ὁ Κουρκούτης. Ἡ παραγωγή του εἶναι ἀπὸ τὸ Κυρκῶ,
συγγενὲς καὶ συνώνυμον τοῦ Κυκῶ (remuer, mêler),
ἀναδεύω, ἀνακατεύω. Ἀπὸ ἄλλο θέμα ἄχρηστον, τὸ Κυρκῶ,
ἐγεννήθη τὸ ῥηματικόν, Κυρκωτὸν, ὅθεν τὸ Κουρκούτιν.
Ὀνομάζεται καὶ Ἀλευραία (Δουκάγγ. σελ. 49), χυδ. Ἀλευ-
ριά (Σομαυέρ.), Ἑλλην. Ἀθάρα. ἔχομεν καὶ παροιμίαν, « Ὅσις
» καὶ εἰς τὸ κουρκούτιον, φουσᾶ τὸ ὄξυνόγαλον, » σημαίνοντες
τοὺς ὑποπτευομένους καὶ τὰ παντελῶς ἀκίνδυνα, ἀφοῦ πάθωσι
πολλὰ κακὰ ἀπροσδόκητα.

ΚΟΥΡΟΥΑΛΙΔΕΪΟΜΑΙ. Ζ. Κουρεύω.

ΚΟΥΤΑΒΙΟΝ. Ζ. Σκυλάκια.

ΚΟΥΤΑΛΑ. Ζ. Θέλω.

ΚΟΥΤΟΣ, ἡλίθιος, ἀναίσθητος. Ἄνθρωπος κουτός.
Παράγεται ἀπὸ τὸ Κόττος, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν Ἡσύχιον,
σημαίνει ὄρνις. Κότταν ἀκόμη λέγομεν τὴν ὄρνιθα (poule),
καὶ Κοττόπουλα, τὰ ὄρνιθάκια (poulets). Καὶ ἐπειδὴ
λοιπὸν ὀνομάζομεν, μὲ τὸ γενικὸν τῶν ὄρνιθων ὄνομα, Ὀρνεον
(χυδ. Ὀρνιον), τὸν ἀναίσθητον καὶ ἡλίθιον, τὸν ἀπὸ τοὺς
παλαιούς ὀνομαζόμενον, εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, Ὀρνεώδη,
(Πλουτάρχ. tom. VI, σελ. 16, Reisk.), ἀκολούθως
καὶ τὸ συνώνυμον Κόττος (Κουττός) ἔγινε σημαντικὸν
ἀναισθησίας. Παρόμοια οἱ παλαιοὶ ὀνόμαζαν καὶ Χηνώδη (ἀπὸ
τὴν Χῆνα) τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον (Σεξτ. Ἐμπειρ. Πρὸς τοὺς
Μαθηματ. VII, 329)· ὅθεν καὶ τὸ ταυτόσημον oison τῶν

Γάλλων, οἱ ὅποιοι μεταχειρίζονται συνωνύμως καὶ τὸ *dindon*.

ΚΟΥΨΑ ἢ Κόφα (*grand cabas*). Ὄθεν καὶ Κόφινος, τὸ σήμερον οὐδετέρ. ὀνομαζόμενον Κοφίνιον (*coffin*). Ζ. Κουφός.

ΚΟΥΦΟΔΡΟΜΕΪ. Πληγή, ἡ ἀπόσχημα, λέγεται ὅτι Κουφοδρομεῖ (*fuser*), ὅταν ἐξαπλόνεται ὑποκάτω τοῦ δέρματος ἀφανῶς, καὶ βόσκεται τὰ πλησιάζοντα μέρη. Ὁ Σμαυέρας τὸ γράφει Κουφοδρομίζει. Καὶ τὰ δύο, σύνθετα ἀπὸ τὸ Δρόμος καὶ τὸ Κούφον, σημαίνουν τὸν γινόμενον δρόμον εἰς τὰ Κούφα (χυδ. Κούφια) ἤγουν τὰ κενὰ καὶ κοῖλα μέρη τοῦ σώματος. Οἱ παλαιοὶ ἰατροὶ ὠνόμαζαν τὸ τριούτον κουφοδρόμημα, Ἐλκος ὑπόνομον (*ulcère sinueux*), ἀπὸ τὸ Νέμομαι ῥῆμα τὸ σημαῖνον τὸ βόσκομαι. Κατὰ τὸν Διοσκορίδην ἐλέγετο καὶ Κόλπος ὑπόνομος (I, 186), καὶ Ὑποφορά (I, 94).

ΚΟΥΦΟΚΑΡΥΔΟΝ, Καρύδιον κενόν, καὶ φθαρμένον (*noix gâtée, vide*). ὅθεν καὶ τὸ παροιμιώδες Διὰ ἐν κουφοκάρυδον (*à propos de rien*). Ἀπὸ τὴν ἔσω διαφυὴν (*zeste*) τοῦ καρυδίου ἔλαβεν ἀφορμὴν ἡ Γαλλικὴ συνήθης φράσις *cela ne vaut pas un zeste*, Δὲν ἀξίζει οὐδὲ κουφοκάρυδον. Ζ: Κροτισμός.

ΚΟΥΦΟΞΥΛΕΑ. Ζ. Ἄκτρα.

ΚΟΥΦΟΣ ἢ Κούφιος, κοῖλος, κενός (*vide*). Κουφὸν καρύδιον, ἀμύγδαλον, καὶ τὰ παρόμοια. 2) μάταιος μωρός, Κούφια λόγια, πράγματα. Τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχει τὸ Κούφος τῶν παλαιῶν, ὁ ἐλαφρὸς, καὶ Κουφίζω τὸ ἐλαφρύνω, τὰ ὁποῖα, ὡς παρατηρήθη καὶ ἀπὸ ἄλλους, ἐσχηματίσθησαν Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ Κόφος καὶ Κοφίζω (καθὼς ἔλεγαν καὶ οὔρος καὶ οὐρίζω ἀντὶ τοῦ ὄρος καὶ ὀρίζω); διότι τὰ κενά, ἡ κοῖλα, εἶναι καὶ ἐλαφρά. Τὸ μαρτυροῦν ἀκόμη καὶ τὰ ἀνωτέρω συγγενῆ Κόφα, καὶ Κούφα, ἀγγεῖα κοῖλα. Ἐγνώρισε τὴν συγγένειαν τῶν ὀνομάτων καὶ ὁ Ἐτυμολόγος

(σελ. 534) « Κόφινος παρά τὸ Κοῦφον, ὃ σημαίνει τὸ »
 » βαθὺ καὶ κοῖλον χώρημα. »

ΚΟΥΦΟΣ, ὁ βλαμμένος τὴν ἀκοήν· ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν Κω-
 φὸς (surd), τὸ ὁποῖον πρὸ τῆς εὐρέσεως τοῦ ω̄ ἐγράφετο
 ἀναμφιβόλως Κόφος ἢ Κοφός, ἤγουν εἶναι τῆς αὐτῆς γε-
 νεᾶς λέξεις μὲ τὴν Κόφαν, τὸ σκεῦος, καὶ μὲ τὸ Κοῦφον,
 τὸ κενόν. Ὁ Ὅμηρος εἶπε (Ἰλιάδ. λ', 390) « Κωφὸν βέλος »
 τὸ κενόν καὶ μάταιον. Καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Οἰδ. Τυρ. 290)
 ὠνόμασε « Κωφὰ ἔπη » τὰ ὁποῖα λέγομεν ἡμεῖς Κούφια
 λόγια, ἤγουν μάταια λόγια.

ΚΟΥΦΟΣ (τὸ). Ζ. Τίτια. Σήμερον τὸ ὀνομάζομεν Κο-
 φάριον (cavité du corps, coffre), τῆς αὐτῆς ἀρχῆς
 καὶ τὰ ἀνωτέρω, ἐπειδὴ, διὰ τὴν κοιλότητά του, ἀναλογεῖ μὲ
 τὴν Κούφαν, Κόφαν ἢ Κοφίνιον.

ΚΟΧΗ. Ζ. Κόγχη.

ΚΡΑΒΒΑΤΟΣ. Ζ. Ἐγδέχομαι.

ΚΡΑΝΕΙΑ. Ζ. Ἀκρανία.

ΚΡΑΣΙ (Κρασίον). Κ ρ ᾱ μα ὠνόμαζαν οἱ Ἕλληνες τὸν
 συγκερασμένον μὲ νερόν οἶνον· ἔπειτα, παρακμάζοντος τοῦ Ἑλ-
 ληνισμοῦ, ἐξενίκησε τὸ Κρᾱμα νὰ σημαίνῃ ἀπλῶς οἶνον, εἴτε
 συγκερασμένον, εἴτε καὶ ἄκρατον. Λέγει ὁ Πλούταρχος (Γαμ-
 παραγγελμ. § 20) « Τὸ κρᾱμα, καίτοι ὕδατος μετέχον πλείο-
 » νος, οἶνον καλοῦμεν. » Ὅθεν ἐξηγεῖται ἄλλος τόπος τοῦ
 Πλουτάρχου (Περὶ Ἰσιδ. καὶ Ὀσίρ. § 81), ὅπου λέγει περὶ
 τῶν Αἰγυπτίων, « Τῶ κύφι χρῶνται καὶ πόματι καὶ κρᾱματι »
 πίνουν δηλαδὴ τὸ κύφι καὶ εἰς τόπον νεροῦ, καὶ εἰς τόπον κρα-
 σίου. Δὲν εἶν' ἄκαιρον νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ὁ Ἀθήναιος (XI,
 σελ. 493), διότι ὑποπτεύομαι ὅτι δὲν τὸν ἐκατάλαβεν ὁ μετα-
 φραστῆς Λατῖνος. Ἐξηγῶν ποίου εἴδους ποτὸν ἦτον ὁ ἀπὸ τὸν
 Ὅμηρον (Ἰλιάδ. λ', 641) ὀνομαζόμενος Κυκεών, ὁ Ἀθήναιος

λέγει, « Τούτο δ' ἐστὶ πόσις ἐν τῷ ΚΡΑΜΑΤΙ τυρὸν ἔχουσα » καὶ ἄλφιτον. » Ἐδῶ τὸ Κραῖμα σημαίνει ἄκρατον οἶνον.

ΚΡΑΤΗΚΤΙΚΟΣ, ἀπὸ τὸ Κρατητὸς ῥηματικὸν τοῦ παρακειμένου Κεκρατήται. Ὁθεν ἔπρεπε νὰ ἦναι Κρατητικὸς (χωρὶς τὸ δεύτερον κ̄). Γυνὴ κρατηκτικὴ (femme entretenue, concubine, maîtresse), οἶον, ΘΡ,

Ἀκόμη ἐδιαλάλησεν, ὁ κατὰ εἰς νὰ φήσῃ

Γυναῖκαν τε ΚΡΑΤΙΧΘΗΚΗΝ νὰ μηδὲν τὴν ψηφίσει.

Γρ. ΚΡΑΤΗΤΙΚΗΝ. Ὁρθότερον ἤθελ' εἶσθαι τὸ τρισύλλαβον Κρατητήν.

ΚΡΑΤΗΤΗΡΑ (ἦ). Ζ. Κρατῶ, σελ. 212.

ΚΡΑΤΟΣ. Ζ. Ἦν.

ΚΡΑΤῶ, βασιάζω, βασιῶ, ἔχω. Ἰτί κρατεῖς εἰς τὰς χεῖράς σου; Κράτει τον καλὰ, νὰ μὴ σου φύγη. 2) Κυριεύω, ἐξουσιάζω, δεσπίζω, Δέν δύναμαι πλέον νὰ κρατήσω τὴν γλῶσσάν μου, παρόμοιον μὲ τοῦ Σοφοκλέους (Ἠλέκτρ. 1174) τὸ,

« ——— τί λέξω; ποῖ λόγων ἀμηχανῶν

» Ἐλθω; κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω. »

Οὕτω λέγομεν καὶ Κράτει τὴν θυμόν σου, ὡς καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Ἠλέκτρ. 1011) « Κατάσχεσ ὄργην. 3) Διαμένω. Ἐπτά ἡμέρας ἐκράτησε τὸ κακόν. « Ἐπὶ γὰρ ἡμέρας ἑπτὰ » τὸ δεινὸν ἐκράτησε » (Φίλων). 4) Ἐκράτησε νόμος, ἢ συνήθεια ὡς ὁ Θουκυδίδης, « Νόμιμα δὲ χαλκιδικὰ ἐκράτησε. » 5) Κρατῶ, πιάνω μὲ τὰς χεῖρας. Κράτει τον, νὰ μὴ πέσῃ, κατὰ τὸ (Λουκ. η', 54) « Κρατήσας τῆς » χειρὸς αὐτῆς. » 6) Κρατῶ, ἡγεμονεύω, βασιλεύω, οἶον Ἡ

Αὐς ρία κρατεῖ σήμερον τὴν Βενετίαν, ὡς καὶ τὸ « Ἀργείων κρατεῖ » τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. α', 79). Οὕτως οἱ σημερινοὶ (1818) ταλαίπωροι Ἕλληνες ἀναγκάζονται πολλάκις νὰ λέγωσι, Κατὰ τοὺς κρατοῦντας, ἤγουν κατὰ τὸν νόμον τῶν Τούρκων, καὶ ἄλλη παρηγορία δὲν τοὺς ἔμεινε πλὴν νὰ προσεπιλέγωσι τὸ (Εὐριπίδ. Φοινισσ. 396),

Τὰς τῶν Κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεῶν.

Λέγομεν καὶ οὐδετέρως, Τὸ κράτος ἐπρόσβαξε, ἀντί τοῦ, οἱ κρατοῦντες. 7) νομίζω, κρίνω, Σ' ἐκρατοῦσα φρόνιμον ἄνθρωπον. 8) φυλάσσω, ἢ λαμβάνω ὡς ἰδίόν μου. Δύο μόνον ἐκράτησα, καὶ ἔμοίρασα τὰ ἐπίλοιπα, Κρατεῖ τὸ ξέγονον δίκαιον, Δὲν κρατεῖ τὸν λόγον του, ἤγουν δὲν φυλάσσει τὸν λόγον του, δὲν κάμνει ὅσα ὑπόσχεται. 9) Κρατῶ, οὐδετέρως· ἔχω δύναμιν, σώζομαι, ἰσχῦ. Μ' ὅλον ὅτι εἶναι ὀγδοήκοντα χρόνων, ἀκόμη κρατεῖ. 10) Ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, προνοῶ. Κράτει, ἂν θελήσῃ νὰ σὲ κρατῶσι. Εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν τὸ Κράτει σημαίνει φύλασσε (ἐλλειπτικῶς τοῦ χρήματα, κτήματα, ὑπάρχοντα), τὸ δὲ Κρατῶσι ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ φροντίζωσιν, ἐπιμελῶνται. 11) Ἐχῶ διοίκησιν, ἐπιστάσιν, οἰκονομίαν, ἐξουσίαν, ἢ φροντίδα κανενὸς πράγματος. Κρατεῖ τὰ κλειδιά, ἤγουν εἶναι κλειδοῦχος, Κρατεῖ τὰ κατὰσιχα, εἶναι γραμματικὸς κ. τ. λ. 12) Ἐμποδίζω (retenir, empêcher)· Τίς μὲ κρατεῖ νὰ κάμω τοῦτο ἢ ἐκεῖνο; 13) οὐδετέρως, Κατάγομαι, ἔχω τὰς ἀρχὰς τῆς γενέσεως (tirer son origine). Ἀποποῦ κρατεῖς;

Κρατημένος, obligé. Εἶμαι κρατημένος νὰ πράξω τί, ἤγουν ὑπόχρεως. Ζ. Χρῆζω.

Κρατοῦμαι, μέσ. ῥῆμ. εἰς σημασίαν τοῦ παλαιοῦ Οἶομαι

(s'imaginer, se croire, avoir la présomption). Κρατεῖται μέγας ἄνθρωπος, Κρατεῖται σοφός.

Κρατητήρα (ή), παράγωγον τοῦ Κρατῶ, λέγεται ὁ ἀπὸ τοὺς παλαιούς ὀνομαζόμενος Ἀετίτης λίθος, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχαν ψευδῆ ὑπόληψιν περὶ αὐτοῦ, ὡς δυνατοῦ νὰ κρατῇ τὸ ἔμβρυον εἰς τὰς ἀσθενεῖς νὰ τὸ κρατῶσι μήτρας, ἂν ἐπροσδέγεται εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα τῆς γυναικὸς (Ἰδ. τὸν Διοσκορίδ. V, 161).

ΚΡΕΪΤΤΟΝ. Ζ. Παρ' ὅτι.

ΚΡΙΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ, ὅστις ἔπραξεν ἀμαρτίας ἢ κρίματα (récheur, criminel). Ζ. Ζαρβός.

ΚΡΟΚΥΔΙΑΝΟΝ. Ζ. Ἀκανθόκτενον.

ΚΡΟΤΙΣΜΟΣ. ΘΚ,

Ἡ ὅλη δύναμις αὐτοῦ ἔστιν ὁ κροτισμός του ·
Ὁ φόβος του ὁ ἄμετρος ἐκρότησε τὸν κόσμον,
Διατὶ οὐδὲν πονή ποσῶς τὸ χριστιανικὸν αἷμα,
Δι' ἓνα κουφοκάρυθον νὰ σφάξῃ μίαν χιλιάδα.
Διὰ τοῦτο ἐκροτίσθηεν ὁ κόσμος ὅπου ὀρίζει,
Καὶ τρέμουν τον οἱ Χριστιανοὶ Ἀνατολῆς καὶ Δύσης.

Ἐσιχούργει ταῦτα περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοὺς Τούρκους, μὲ ζῆλον καὶ ἐλπίδα νὰ διεγείρῃ κατ' αὐτῶν τοὺς χριστιανοὺς ἡγεμόνας.

Κροτισμός (ἀπὸ τὸ Κροτίζω), σημαίνει ἐδῶ, νομίζω ; τὰς θορυβώδεις καὶ ἀλαζονικὰς ἀπειλάς (bravades) τοὺς μὲ κρότον φοβερισμούς. Εἰς τὸν δεῦτερον στίχον γράφει, Ἐκρότισε, ἐφόβισε μὲ τὰς ἀπειλάς του (abasourdir). Εἰς τὸν τρίτον, τὸ Πονή (γρ. Πονεῖ) συνωνυμεῖ μὲ τὸ Λυπεῖται, καὶ τοῦτο, ὡς πολλάκις καὶ τὸ Λυπεῖται (Ζ. Ἀλύπητα), ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ Φεῖδεται (épargner).

ΚΡΟΥΩ μεταβατ. κτυπῶ (frapper), Κρούω τὴν θύραν. 2) ἀμεταβατ. ἤχῳ κάμνω ἤχου (sonner), Ἡ καμπάνα κρούει.

ΚΡΥΒΩ (cacher). Ζ. Οὐδέν.

ΚΡΥΟΣ, οὐδέτερ. οὐσίας. (froid). Ζ. Ρούχον. Κρυός ἐπιθ. ἀρσενικ. (froid) Ζ. Παγωμένος.

Τὸ σύνθετον πληθυντικὸν οὐδέτερον, Τὰ σύγκρυα, σημαίνει τὴν πρὸ τοῦ πυρετοῦ φρίκην (frisson). Σημειώσεως ἄξιον, ὅτι πληθυντικῶς καὶ οὐδέτερός εἶπε καὶ ὁ Διοσκορίδης (IV, 14) εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, Τὰ φρικία.

ΚΡΥΦΑ ἐπίβροημ. (en cachette). Ζ. Κοντεύγω. Τὸ συντάσσομεν μὲ γενικὴν, Κρυφά μου (à mon insu, en se cachant de moi), ὡς καὶ οἱ παλαιοί. « Κρύφα Ἀθηναίων » εἶπεν ὁ Θουκυδίδης (I, 138), ὁ δὲ μεταφρασῆς (ἀκουσίως, βίβαια) « Χωρὶς τῆς ιδέας τῶν Ἀθηναίων. » Σὺ δὲ, ὅστις ἂν ἦσαι ὁ μέλλων νὰ μεταφράσῃς δεῦτερον τὸν Θουκυδίδην, λέγε Κρυφά τῶν Ἀθηναίων.

ΚΤΕΝΙΟΝ, ὑποκοριστικὸν τοῦ παλαιοῦ Κτεῖς. « Κτεῖς, « κτένιον » λέγει ὁ Ἡσυχίος. Σημαίνει τὸ γνωστὸν εἰς ὅλους (reigne) σκευὸς ὀδοντωτῶν, ἐπιτήθειον νὰ διαλύη καὶ νὰ κοσμητὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ τὰ γένεια. 2) Σώζομεν ἀκόμη καὶ τὴν παλαιὰν σημασίαν, ὀνομάζοντες Κτένιον (pubis) τὸ ἐπάνω τοῦ αἰδοίου τριχωτὸν μέρος, τὸ ὀπαιῖον καὶ Ἀπόκτενον ὀνομάζουσι τινὲς (χρῆσ. ἀντὶ τοῦ Ὑπόκτενον). « Ἦν . . . » ὀδύνη ἐμπίπτῃ εἰς τὸ περίναιον καὶ τὸ ὑπογάστριον καὶ τὸν » ΚΤΕΝΑ κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἱπποκράτης (Ἄφορ. VII, 39). 3) Λέγομεν ἀκόμη Κτένιον τοῦ ποδαρίου καὶ Κτένιον τοῦ χερίου, ὡς εἶπεν ὁ Αἰσχύλος (Ἄγαμ. 1605) « Χερῶν » ἄκρους κτένας » ἤγουν ἐκεῖνο τοῦ ποδὸς ἢ τῆς χειρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἀρχίζει ἢ σχίσαι τῶν δακτύλων, κατὰ τὴν σχίσιν

τῶν ὀδόντων τοῦ κτενίου. Ὁ δὲ Ἡσύχιος λέγει, « Κτένας, » τούς τῶν χειρῶν καρπούς καί τῶν ποδῶν. Τὸ ὠνόμαζαν ἀκόμη » καὶ Δῶρον, καὶ Ὁπισθέναρ, καὶ Προκάρπιον » 4) Κτένια ὀνομάζομεν, ὡς οἱ παλαιοὶ, καὶ τὰ γνωστὰ Θαλασσιὰ (pétoncles), διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σχήματος πρὸς τὰ σκευασὰ κτένια. Κτένας ἀκόμη ὠνόμαζαν ἐκεῖνοι καὶ τὰ τέσσαρα ἐμπρόσθια ὀδόντια (dents incisives), διὰ τὸ κτενοειδὲς αὐτῶν σχῆμα· ἔτι καὶ Πελασίνουσ, διότι πρῶτους αὐτοὺς δεῖχνομεν γελῶντες.

Ἔχομεν καὶ παροιμίαν, « Ὅτ' ἦλθαν τὰ γένεια, ἔχασα τὰ » κτένια » σημαίνουσαν τὸ συμβαῖνον εἰς τοὺς μὴ δυναμένους νὰ ὠφελῆθῶσι πλέον ἀπὸ τὰ γεννώμενα καλὰ, διότι τὰ λαμβάνουν εἰς καιρὸν, ὅτε δὲν ἔχουν πλέον τὰ μέσα τῆς ἀπολαύσεως ἢ τῆς οἰκονομίας των.

Τοῦ ἔδειξα τὰ ὀδόντια σημαίνει, ὡς καὶ ἡ παρομοία φράσις τῶν Γάλλων (montrer les dents), ἀντιλέγω πρὸς τινα μὲ ὀργὴν καὶ ἀπειλᾶς.

Ἄς διορθωθῇ ἐμπαρόδῳ καὶ ὁ ὄνειροκρίτης Ἀρτεμίδωρος (II, 6), τὸν ὁποῖον εὐκόλα ἤθελε διορθώσῃν ὁ τελευταῖος ἐκδότης, ἂν ἔδιδ' ὀλίγην προσοχὴν εἰς τὴν διάφορον γραφὴν, ὁμοίως κακὴν ὡς τὸ κεῖμενον. Λέγει ὁ συγγραφεὺς, « Κτενίζεσθαι » καὶ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμφέρει· ἔσι ΓΑΡ ΤΙΣ χρόνος τὰ » σκληρὰ διαλύων καὶ ἀπευθύνων. » Τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε, ἂν δὲν γράψῃς, ἔσι ΓΑΡ Ὁ ΚΤΕΙΣ χρόνος κ. τ. λ. Τὸ νόημα εἶναι, Ὅστις βλέπει εἰς τὸν ὕπνον του, ὅτι κτενίζεται, μέλλει ν' ἀπολαύσῃ τι καλόν· διότι τὸ Κτένιον σημαίνει τὸν χρόνον, ὅστις διαλύει καὶ διορθώνει τὰ πάντα. Ὅσοι πιστεύετε ὀνειράτα, ἐνθυμεῖσθε τὸν Ἀρτεμίδωρον· μὴν ἀμελεῖτ' ὁμῶς νὰ κτενίζεσθε ἔξυπνοι· τοῦτο εἶναι συμφερότερον παρὰ τὰ κτενίσματα τοῦ ὕπνου.

ΚΤΙΖΩ (créer, bâtir). Μεταφ. Κτίζω ὄνομα (se faire un nom, une réputation), οἷον ΑΚ,

Καὶ θελεις ΚΤΙΣΕΙΝ ὄνομα καλὸν ἀπὸ τὸν κόσμον.

Ἐνδέχεται ὁμως, νὰ τὸ ἐσύγχυσεν ὁ ποιητὴς μὲ τὸ ΚΤΗΣΕΙΝ, εἰς σημασίαν τοῦ Ἀποκτῆσειν.

ΚΥΝΗΓΟΣ (chasseur). Ζ. Δεξιότης. ΚΥΝΗΓΩ (chasser). Ζ. Ἐντάμα.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΒΕΡΓΟΛΙΚΟΣ (Ἕλλην. Ραδινός, Εὐμήκης, Κανονίας). Ζ. Νεράδες.

Γράφε, Κυπαρισσοβεργόλυγος, διότι ἡ λέξις εἶναι σύνθετος ἀπὸ τρία ὀνόματα, Κυπάρισσος, Βέργα (ξένου λέξιν, verge) καὶ Λύγος, ἡ λυγαρέα.

ΚΥΡΙΣ (Ἕλλην. Κύριος) père. Ζ. Μαγκούριν.

Λ.

Λ στοιχεῖον. Πλεονάζει εἰς τὸ Γλάσρα ἀπὸ τὸ Γάστρα. Ζ. τὰ λοιπὰ, εἰς τὰ Ἄτακτ. I, σελ. 393.

ΛΑΒΩΝΩ. Ἀπὸ τὸ ἄχρηστον Λωβόω, Λωβόνω, καὶ κατὰ τροπὴν δωρικὴν τοῦ ω̄ εἰς τὸ ᾱ, Λαβόνω. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον εἰς μέσην διάθεσιν Λωβάομαι, συνώνυμον τοῦ Λυμαίνομαι (maltraiter, endommager, porter préjudice), ἤγουν φθείρω κατὰ πάντας τρόπους καὶ κακοποιῶ, ὡς καὶ τὸ πρωτότυπον ὄνομα Λώβη, συνωνυμῆ μὲ τὸ Λύμη. Ἐκ τοῦ Λώβη ἔλαβαν οἱ Λατῖνοι τὸ labes, τρέψαντες καὶ αὐτοὶ τὸ ω̄ εἰς τὸ ᾱ. Ὁ Ἡρόδοτος (VI, 75) ἰσορῶν τὴν μάστιγαν τοῦ Κλεομένους, ὅστις κατέκοψε τὰς σάρκας του μὲ μάχαιραν, ἕωσοῦ ἀπέθανεν ἀπὸ τὰς πληγὰς, λέγει, « Κλεομένης » δὲ παραλάβων τὸν σίδηρον, ἄρχετο ἐκ τῶν κνημέων ἑωυτὸν » λωδῶμενος, ἐπιτάμνων γὰρ κατὰ μῆκος τὰς σάρκας κ. τ. λ. » ὅθεν ἐξηγεῖται καὶ πισύνεται ἡ σημασία τοῦ Γραικικοῦ Λαβό-

νω (blesser). Τὸ ῥηματικὸν Λάβωμα σημαίνει πληγὴν (blessure). Τὸ δὲ παλαιὸν Λώβη, δωρικῶς Λώβα σημαίνει σήμερον τὴν Λέπραν· καὶ Λωβὸς ὁ λεπρὸς, καὶ Λωβιασμένος, ὁ λεπρωμένος. Οἱ Γραικορωμαῖοι τὸν ὠνόμαζαν, καὶ Λωβόν, καὶ Κελεφόν. Τὸ Λώβα, ἢ Λώβη, εἶναι ἀντονομασία, ἡγουν ὠνομάσθη οὕτως ὡς ἡ ἀνωτάτη ὄλων τῶν βλαβῶν βλάβη, ὡς λέγομεν καὶ Ποιητὴν τὸν Ὀμηρον, καὶ Πετεινόν τὸν ἀλέκτορα. Ἡ δὲ Κελεφίσις, ἢ παρεφθάρη ἀπὸ τὸ Ἐλεφαντίσις, συνώνυμον τῆς Λώβας ἢ Λέπρας, ἢ μάλλον ἀπὸ τὰ κελύφη, ἢ τὰς λεπίδας (écailles) τὰς ἐπιφαινομένας εἰς τὸ δέρμα τοῦ λωβοῦ, ἐν ἀπὸ τὰ συμπτώματα καὶ τοῦτο τῆς Λέπρας. « Κελύφανα, λεπίσματα » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Τὸ ὕ ἐτράπη εἰς τὸ ε̄, ὡς τὸ Ἄχυρα, Ἄχερα. Τοῦτο μὲ φαίνεται πιθανώτερον, ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ ἡ Λέπρα ἀπὸ τὰ Λέπη ὠνομάσθη οὕτως.

Ἐδῶ εὐρίσκω ἀφορμὴν νὰ ἀναπληρώσω μίαν ἀπὸ τὰς εἰς τὸν Πτωχοπρόδρομον σημειώσεις (Ατάκτ. τόμ. I, σελ. 327), ὅπου ἔφερα ἀπὸ τὸ δεύτερόν μου ἀντίγραφον τὸν στίχον τοῦτου,

Ἡ σάρξ μου ἘΚΕΦΑΛΙΑΣΕΝ ἀπὸ τῆς ἀλουσίας.

Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι οὕτως ἀνέγνωσα, ὡς ἔγραψα. Τώρα ὁμως εὐρίσκω διάφορον γραφὴν εἰς τὸν Δουκάγγιον, εἰς τόπον, ὅπου δὲν τὴν ὑπωπτεύθη, διὰ τὸ ὅποιον οὐδὲ τὴν ἐζήτησα. Ἐκεῖνος (App. σελ. 99) λοιπὸν, ἢ λαυθασθεῖς, ἢ ἀπὸ ἄλλο ἀντίγραφον, ἀνέγνωσεν ἘΚΕΛΕΦΙΑΣΕΝ. Ὅπως ἀν ἦναι, ἡ γραφὴ φαίνεται πολλὰ πιθανή, σημαίνουσα, Ἐλωβίασεν, ἔλεπρώθη, ἔγινε κελεφή.

ΛΑΓΑΡΙΖΩ, καθαρίζω. Ἀπὸ τὸ Λαγαρός, τὸ ὅποιον ἐσημειώθη ἀπὸ τοὺς Λεξικογράφους, ὡς συνώνυμον (ἢ μάλλον κατὰ διάλεκτον διττογραφούμενον) τοῦ Λαπαρός, ἀπὸ τὸ Λαπάσσω, λέξιν ἰατρικὴν, σημαίνουσαν τὸ κενόνω, ἀδειάζω

(vider), και ἀκολούθως, μπλακόνω ἢ ἰσχυαίνω, κάμνω ὀλιγώτερον ὀγκῶδες τὸ περιέχον. Ὁ Γαληνὸς (εἰς τὰς Ἐξήγ.) λέγει, « Λαπαχθῆναι, κυρίως μὲν τὸ κενωθῆναι, διὰ τοῦτο δὲ και » τὸ Μαλαχθῆναι. » Καὶ διὰ τὴν αὐτὴν ἀκολουθίαν, και τὸ Καθαρίζω (purger), ὡς εἶναι τῶν ἰατρῶν ἡ φράσις « Λα- » πάζαι κοιλίην, ἢ γαστέρα. » Ὁ δὲ Φώτιος, εἰς τὴν κακο- γραμμένην ταύτην γλῶσσαν· « Λαπάττων, ΠΑΛΑΣΣΩΝ » και ΛΑΡὸΝ ποιῶν » πιθανὸν ὅτι εἶπε Λαπάττων, ΜΑΛΑΣΣΩΝ και ΛΑΓΑΡὸΝ ποιῶν. Ὁ Σουίδας ἔχει, « Λα- » γαρὸν, ὑπόκενον. » Καὶ εἰς ταύτην τὴν σημασίαν τοῦ κενόν, ἢ κοῖλον, ἐματαχειρίζοντο τὴν λέξω οἱ Γραικορωμαῖοι, πλὴν ὅτι τὴν ἐσύγκοπταν, προφέροντες Λαγρὸν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐστάθιος (Ὀδυσσ. γ', 230, σελ. 1464). Εἰς ἡμᾶς σήμερον τὸ Λαγαρὸν σημαίνει τὸ καθαρὸν, ἤγουν τὸ κενωθὲν ἀπὸ τὰς ἀκαθαρσίας, και Λαγαρίζω τὸ καθαρίζω (purifier), οἶον Λαγαρισμένον, ἢ Λαγαρὸν μάλαγμα (or épuré, fin).

ΛΑΙΜΟΣ. Ζ. Πουγγί.

ΛΑΚΩΝΙΚὸΝ, σκυλίον τῆς Λακωνίας. Τὸ συνηθέστερον, ἢ ἴσως τὸ μόνον σύνθητες, εἶναι διὰ τοῦ γ̄ Λαγωνικὸν (lévrier).

ΛΑΚΤΟΠΑΤῶ. Ζ. Λοκτοπατῶ.

ΛΑΛῶ (parler). Ζ. Ἐντροπαλός.

ΛΑΜΠΡΟΦΟΡῶ. Μετοχ. Λαμπροφορεμένος (splendidement habillé). Ζ. Κλησουρότοπος.

ΛΑΝΑΡΑ (Ζ. Ἀκανθόκτενον). Ἀπὸ τὸ Λατινικὸν lana, τὸ μαλλίον (laine). Ἀλλὰ και τὸ lana τῶν Ῥωμαίων ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ Ἑλληνικ. οὐδέτ. Λήνος, συνώνυμον τοῦ Ἐριον. Ὁ σχολιαστὴς τοῦ Ἀπολλωνίου (Ἄργον. IV, 177) ἐξηγεῖ, « Λήνεσσι, τοῖς ἐρίοις· ὅθεν και Λανάριοι καλοῦνται οἱ » κτενισαί. »

ΛΑΞΕΥΤΟΝ. Ζ. Παγώνιον.

ΛΑΤΡΕΥΩ, νοσοκομῶ (soigner un malade). 2) Ὑπηρετῶ ἄνθρωπον, ὅστις δι' ἀδυναμίαν δὲν δύναται νὰ ὑπηρετήσῃ ἑαυτὸν, οἷον (Ἄπολλ. ὁ ἐν Τύρ.),

Κῆτον τὸ βρέφος θηλυκὸν, ἤλθαν νὰ τὸ λατρεύσουν.

3) Ἐργάζομαι, σιάπτω. Λατρεύει τὴν γῆν (Δουκαγγ. σελ. 791). 4) Εἰδικωτέρως, περὶ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν θρησκευτικῆς ὑποταγῆς καὶ σεβασμοῦ. Λάτρευε τὸν Θεόν, καὶ ὄχι τοὺς ἀνθρώπους. Λατρεύει τὸ χρυσίου ὀφιλάργυρος, ἤγουν προσφέρει εἰς τὸν πλοῦτον ὅλην τὴν τιμὴν, ἢ ὁποία χρεωσθεῖται εἰς τὸν πλουτοδότην Θεόν.

ΛΑΧΑΝΩ (κοιν. Λαχαίνω), ΣΦ,

Ὅπου γυρίζει σκοτεινὰ λαχάνει καὶ φονεύγει·

Καὶ πιάνουν καὶ φουρκίζουν τον, ἢ ἀπὸ τὴν χώρα φεύγει.

Λαχάνω, κατὰ τὸ Παθάνω (Ἄτακτ. τομ. I, 45).

ΛΕΓΩ. Λέγω καλὸν, ἢ κακὸν (dire du bien ou du mal). Ζ. Κανεῖς.

Κατὰ τὸ λέγειν του (suivant son dire).

Λέγω, ἀμεταβάτ. εἰς σημασίαν τοῦ Νοῶ, σκέπτομαι, βουλεύομαι, μελετῶ (penser), οἷον, Λέγω νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐξοχὴν. Οὕτως οἱ ἑβδομήκοντα (βασιλ. Γ', ἐ, 5), συμφώνως μὲ τὸ Ἑβραϊκὸν, εἶπαν, « Ἴδοὺ ἐγὼ λέγω οἰκοδο- » μῆσαι οἶκον τῷ ὀνόματι κυρίου Θεοῦ μου κ. τ. λ. »

Ἀκολούθως σημαίνει, Νομίζω, κρίνω, ὑπολαμβάνω (croire, juger), Δέν ἔλεγα νὰ ἦσαι τόσο μικρόψυχος, τῆς αὐτῆς σημασίας καὶ τὸ Δέν σ' ἐλογίαζα τόσο μικρόψυχον. Ζ. Εἶπα.

ΛΕΙΞΑΡΗΣ. Ζ. Λιμπίζομαι.

ΛΕΙΠΑΝΑΒΑΤΟΣ ἄρτος (pain sans levain), καὶ

μεταφορικ. Ἄνθρωπος λειπανάβατος (homme insipide, maussade).

ΛΕΙΠΩ. Δὲν εἶμαι παρῶν, ἀποδημῶ, δὲν εὐρίσκομαι εἰς τόπον τινα. Λεῖπει ἀπὸ τὸν οἶκόν του· καὶ Λεῖπει, ἔλλειπτικῶς, ὅτε ἐρωτώμενος, παραδείγματος χάριν, ὑπηρέτης, ἂν ὁ κύριος ἦναι εἰς τὸν οἶκον, ἀποκρίνεται ἀπλῶς, Λεῖπει. Τοιοῦτον εἶναι τὸ τοῦ Ξενοφῶντος περὶ τῆς ἡγεμόνος μελίσης, « Ὅταν ἐκείνη Ἐκλίπη, οὐδεμία οἶται τῶν μελισσῶν ἀπο- » λειπτέον εἶναι, ἀλλ' ἔπονται πάσαι. » (Οἰκονομ. VII, 38). 2) Τὸ μεταχειριζόμεθα καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, οἷον Λεῖπει ἔξω, Λεῖπει εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἤγουν λείπει ἀπ' ἐδῶ καὶ εὐρίσκεται εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Μετὰ ταύτην ἔλλειψιν οἱ παλαιοὶ ἔλεγον Ἀποδημεῖ εἰς Αἴγυπτον, ἤγουν δὲν εἶναι εἰς τὸν δῆμον καὶ τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ὑπῆγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον. 3) Λεῖπει, δὲν εἶναι εἰς τὸν ἀριθμὸν ἢ τόπον, ὅπου ἔπρεπε νὰ ἦναι, δὲν εἶναι σωστὸν ὀλόκληρον (manquer). Ἀπὸ τὰ βιβλία, λείπουν δύο τόμοι, Ἀπὸ τὸ βιβλίον λείπουν δύο φύλλα. Ἐλεῖψες; Μὴ λείψης παρακαλῶ νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ δεῖπνον, Δὲν θέλω λείψειν νὰ κάμω ὅ,τι ἀγαπᾶς. 4) Ἀφίνω εἰς εἰρήνην, δὲν ἐνοχλῶ. Ἄμε λειπέμε, ἢ Λεῖπε ἀπ' ἐμέ· ἤγουν ἄφες με ἡσυχον, μὴ μ' ἐνοχλῆς. 5) Ἀπέχω, ἐγκρατεύομαι. Λεῖπε τὰς γυναῖκας, ἢ ἀπὸ τὰς γυναῖκας, ἂν θέλῃς νὰ ἔχῃς τὸν νοῦν σου. 6) Ἡ φράσις, Τοῦ λείπει ὁ νοῦς, καὶ (ἔλλειπτ.) Τοῦ λείπει, σημαίνει, εἶναι σερημένος ἀπὸ νοῦν. Δὲν μᾶς λείπει τίποτε, δὲν σερευόμεθα, δηλαδή, ἀπὸ τίποτε. 7) Δὲν εἶναι ἀρκετὸν, Τὸ ψωμίον μᾶς ἔλειψε, ἤγουν δὲν ἤρκεσε.

Ὀλίγον ἔλειψα νὰ πέσω, καὶ Ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσω. Εἰς τὴν πρώτην φράσιν, ἢ σύνταξις εἶναι, Ὀλίγον ἔλειψα

ἀπὸ τὸ νὰ πέσω· εἰς τὴν δευτέραν, Ἡ πτώσις μου ἔλειψεν
ὀλίγον νὰ συμβῆ (manquer de, faillir à).

Ἄς λείπη, Δὲν εἶναι χρεία (on peut s'en passer).

ΛΕΝΟΣ. Ζ. Δευτερογαμία.

ΛΕΟΝΤΑΡΙΝ, Λεοντάριον, ὑποκοριστικὸν τοῦ Ἑλλήν. Λέων
(Lion). Ζ. Ἡμαι.

ΛΕΧΟΥΪΣΑ. (Ζ. Πατούσα). Ἐχομεν παροιμίαν ἀσείαν,
« Ἀπὸ τὴν μαμμὴν ὡς τὴν λεχοῦσαν ἐχάθη τὸ βρέφος » (l'en-
fant a disparu entre la sage-femme et l'accouchée),
διὰ τοὺς παραδόξους χαμούς ἢ λείψεις.

ΛΗΣΤΗΣ (brigand). Ζ. Κλητουρότοπος.

ΛΙΒΑΡΙΟΝ. Ζ. Φλισκίνα.

ΛΙΓΟΜΑΡΑ (râmoison), ΣΦ,

Καὶ ὑπόδειχνε καὶ γάπαν τον, κείχε τὴν λυγομάραν,
Ἐμπρὸς ζὸν δοῦκα προσκυνᾷ μὲ τὴν πολλὴν τρομάραν.

Ζ. Ὀλιγόνομαι. Ὁ δεύτερος Καί, ἀντὶ τοῦ Ὅτι. Τὸ νόημα,
Καὶ ὅστις ἔδειχεν, ὅτι τὸν ἠγάπα κ. τ. λ.

ΛΙΓΟΣ. Ζ. Ὀλίγος.

ΛΙΜΠΙΖΟΜΑΙ, ἢ ὀρθότερον, Λιμβίζομαι, ὀρέγομαι
(envier, porter envie). Τὸν λιμβίζονται ὅσοι τὸν
βλέπουν. Ἐπί τοῦ λιμβισθῶ; Que veux-tu que
je lui envie?

Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον Λιμβεύομαι, καὶ πιθανὸν ὅτι καὶ
Λιμβίζομαι (ὡς Προφητεύω καὶ Προφητίζω, Ἀληθεύω καὶ
Ἀληθίζω). Κατὰ τὸν Ἡσύχιον, Λιμβὸς ἐλέγετο ὁ λέχνος καὶ
ἄπλησος, ὁ σήμερον λεγόμενος Διξάρης, ἢ Λειξάρης,
ἀπὸ τοῦ Λείχω, ῥῆμα. Ὁ αὐτὸς Ἡσύχιος ἐξηγεῖ τὸ Λιχνεύειν
διὰ τοῦ Λιμβεύεσθαι, τὸ Λιχνία διὰ τοῦ Λιμβία, καὶ τὸ

Λίχνος, διὰ τοῦ Λαίμαργος καὶ Λιμβός. Ἀντί τοῦ Λιμβί-
ζομαι, ὁ Φαβωρῖνος γράφει, Λιμβάζομαι.

ΛΙΝΟΣ (Ἑλλην. Λινοῦς) fait de lin. Ζ. Ὀχρά.

ΛΙΞΑΡΗΣ. Ζ. Λιμπίζομαι.

ΛΟΓΑΡΙΝ. Ζ. Δικτυωτή, καὶ Πέρπυρα.

ΛΟΓΗ (Ζ. Πασύλογος). Καμμίας λογιῆς (d'aucune
espèce). Ζ. Ἡμαι.

ΛΟΓΗ, τὸ πληθ. Λογῶν καὶ Λογιῶν (Ζ. Ὀχρά). Ἐκ τούτου
τὸ σύνθετον Πασύλογα, συνώνυμον τοῦ Παντοῖα ἢ Ποικίλα
τῶν παλαιῶν. ΘΡ,

Ἄνθη καὶ ρόδα καὶ μυρτιάς Πασύλογα λουλούδια,
Μὲ πόθον νὰ πλουμίζουσι μὲ χαρῆς καὶ τραγούδια.

Γρ. Πασίλογα, ἤγουν πάσης λογιῆς (de toute espèce).

ΛΟΓΙΑ (paroles). Πληθυντικῶς μόνον λέγεται, ὡς
ταύτην τὴν παροιμίαν, Ὀλίγα λόγια καὶ καλὰ (παρόμοιον
τοῦ Γαλλικοῦ peu et bon), οἶον, ΘΚ,

Καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς φρόνιμους, λέγω τοὺς Βενετζιάνους,
Ὀλίγα λόγια καὶ καλὰ θέλω δι' αὐτοὺς νὰ εἶπω,

ὡς καὶ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. γ', 214) τὸ,

Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως. —————

ΛΟΓΙΣΜΟΣ (pensée). Ζ. Ἐννοια, καὶ Μία.

ΛΟΓΟΣ. Ἐπῆρε τὸν λόγον, ἔγουν ἄρχισε νὰ λαλῆ
ἀμέσως μετ' ἄλλον (prendre la parole). Τοῦτο εἶναι τοῦ
Ὀμήρου τὸ « Λάζετο μῦθον » (Ἰλιάδ. δ', 357). Πολλάκις
μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν μὲ τὰς ἀντωνυμίας πλεοναστικῶς,
αἶον Τοῦ λόγου σου, Τοῦ λόγου του, Τοῦ λόγου της, ἀντί τοῦ
Σὺ, Αὐτὸς ἢ Ἐκεῖνος, Ἐκεῖνη, οἶον, ΒΧ,

Καὶ ἂν ὀρίζης, ὄρισον καὶ γὰρ νὰ σὲ συντύχω.

Νὰ μάθης ἈΠὸ ΛΟΓΟΥ ΜΟΥ τίς καὶ τίνοσ ὑπάρχωι.

Καί ΑΚ,

Υιέ, ἂν ἦσαι δουλευτής εὐγενικοῦ ἀνθρώπου,
Καί ἈΠὸ Λόγου τοῦ καλὸν εὐρῆς τιμὴν καὶ δόξαν.

Σημείωσε τὰ γενέθλια καὶ τὴν πρόοδον τῆς καταχρήσεως ταύτης. Εἰς τὸ πρῶτον παράδειγμα τὸ, Ἀπὸ λόγου μου ἰσοδυναμεῖ μετὰ τὸ Ἀπὸ σώματος μου· καὶ ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι τὸ αὐτὸ, ὡς καὶ νὰ ἔλεγέ τις Ἀπ' ἐμὲ, ἐσυμπεράνθη ὅτι καὶ τὸ Ἀπὸ λόγου του (τοῦ δευτέρου παραδείγματος) ἐσήμαινε τὸ Ἀπ' αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον, καὶ τὸ Ἀπὸ λόγου σου, τὸ Ἀπὸ σέ. Ἐκ τούτου ἐπέρασε καὶ εἰς τὰς ἄλλας προθέσεις, Διὰ λόγου μου (δι' ἐμὲ), Διὰ λόγου σου (διὰ σέ), Ἐσημειώθη ἄλλου (σημ. εἰς τὸν Γοργ. τοῦ Πλάτων. σελ. 316), ὅτι τοιαύτη κατάχρησις, ἢ πλεονασμὸς, εὐρίσκεται καὶ εἰς τὴν ἑβραϊκὴν γλῶσσαν. Ἐδῶ προσθέτω ἐκ τῆς αὐτῆς καὶ ἄλλο παράδειγμα τοῦτο (ψαλμ. οθ', 9) « Ἐνεκα τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου » ὅπου τὸ ἑβραϊκὸν κείμενον φέρει αὐτολεξεί, « Ἐνεκα » τοῦ λόγου τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου. » Οἱ Ἐβδομήκοντα παρέδραμαν τὰς λέξεις Τοῦ λόγου, καθὼς τὰς παρέδραμε καὶ ὁ Γάλλος μεταφραστής, ὡς ὀλότελα περιττάς. Εἰς τὴν γλῶσσαν μας συγχωρεῖται κάποτε ὁ πλεονασμὸς, ὅταν συνοδεύεται μετὰ πρόθεσιν, οἷον Ἀπὸ λόγου σου τὸ ἔμαθα, Ἀπὸ λόγου του τὸ ἤκουσα, ἐπειδὴ ἰσοδυναμοῦν μετὰ τὸ Ἀπὸ σώματός σου, καὶ Ἀπὸ σώματός του. Ἀλλὰ τὰ ἀπρόθετα, οἷον, Τοῦ λόγου σου μετὰ τὸ εἶπες, Τοῦ λόγου του μετὰ τὸ εἶπε, εἶναι βάρβαρα καὶ ἀναπολόγητα.

Λόγος, παροιμία (proverbe), οἷον Καθὼς ὁ λόγος τὸ λέγει.

ΛΟΓΟΤΡΙΒΗ. Ζ. Λογοτρωδῶ.

ΛΟΓΟΤΡΩΔῶ ἢ Λογοτρωδίζω, οἷον, Β.,

Πολλά ἐλογοτρῶθησαν οἱ μεγιστάνοι τότε·
 Πολλά ἐλογοτρῶθισαν οἱ ἄρχοντες οἱ πρῶτοι,
 Οἱ μὲν ἐκεῖνον ἤθελον, οἱ δ' ἄλλοι πάλιν ἄλλον.

Τὸ Λογοτρῶδῶ, ἂν δὲν ἦναι γραφικὸν σφάλμα, ἄλλο δὲν δύναται νὰ σημάνη ἐδῶ πλὴν τὸ διαβουλεύομαι (délibérer, discuter). Οὐτ' ὁ Δουκάγγιος, εὐτε κἀνεῖς ἄλλος ἀπὸ τοὺς Λεξικογράφους ἐγνώρισε τὴν λέξιν. Ἄν δὲν ἀπατῶμαι, εἶναι συκομμένη ἀπὸ τὸ Λογοτριῶδῶ ἢ Λογοτριῶδίξω. Ὁ Σουΐδας φέρει παροιμίαν ἀρχαίαν, « Ἐν τριῶδῶ εἰμί λογισμῶν· » Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδήλων καὶ ἀμφιβόλων πραγμάτων, » ἐπειδὴ ὁ ἐν τριῶδῶ γενόμενος, οὐκ οἶδε ποία χρήσεται ὁδῶ. » Ἀναλόγως λοιπὸν καὶ οἱ διαβουλεύομενοι περὶ τινὸς, καὶ μὴ συμφωνοῦντες, εὐρίσκονται Ἐν τριῶδῶ λόγων, λογοτριῶδοῦσι, ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸν τρίτον στίχον, « Οἱ μὲν ἐκεῖνον ἤθελον, » οἱ δ' ἄλλοι πάλιν ἄλλον. » Ὁ λόγος δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸν λογισμὸν, πλὴν καθότι εἶναι προφορικὸς.

ἔχομεν ἄλλα δύο σύνθετα, Τὸ Λογοτριβῶ καὶ τὸ Λογοφέρω (ἄγνωστα εἰς τοὺς Γραικολεξικογράφους), εἰς σημασίαν τοῦ φιλονεικῶ (disputer, se prendre de paroles). Τοῦ πρώτου τὸ ῥηματικὸν εἶναι πλεόν εἰς χρήσιν. παρὰ τὸ ῥῆμα, ἐπειδὴ λέγομεν συνηθέστερον, Συνέβη λογοτριβῆ μεταξύ των, παρὰ Ἐλογοτριβῆσαν. Τοῦ Ἡροδότου (IX, 26) τὸ « Ἐγένετο λόγων πολλὸς ὠθισμὸς Τεγεατῶν » καὶ Ἀθηναίων » μεταφράζεται σαφῶς, Συνέβη μεγάλη λογοτριβῆ μεταξύ τῶν Τεγεατῶν καὶ τῶν Ἀθηναίων. Τοῦ δευτέρου (Λογοφέρω) παράδειγμα, Ἐλογόφεραν μὲ πολλὴν ὀργήν, ἀλλ' ὄχι καὶ ῥηματικὸν, Λογοφερμὸς ἢ Λογόφερμα, τῶν ὁποίων ἢ χρήσις ὁμῶς δὲν εἶναι παράξενος, ἐπειδὴ λέγομεν Κακόφερμα (mauvais procédé) καὶ Καλόφερμα (bon procédé).

Τὸν Λογοφερμὸν ἢ τὴν Λογοτριβὴν (dispute, altercation) νοεῖ καὶ ὁ Σουίδα, ὅταν λέγῃ, « Παρατριβή, λογομα-
» χία, ἔρις κ. τ. λ. »

ΛΟΓΟΦΕΡΩ. Ζ. Λογοτρωδῶ.

ΛΟΙΜΑΝΑΓΚΑΙΩΜΕΝΟΣ, μετοχ. (pressé par la peste). Ζ. Κεντῶ.

ΛΟΚΤΟΠΑΤῶ, οἶον, ΘΚ,

Τὸν Μαχουμέτην σφάξετε, μηδὲν ἀναμελεῖτε,
Καὶ πίσει των τὴν σκύλικην νὰ τὴν λοκτοπατεῖτε.

Καὶ ὁ ΣΣ,

Ἐγκρέμνησέν τὴν τ' ἄλογον, καὶ λοκτοπάτησέν τὴν.

Τὸ, Λοκτοπατῶ (fouler aux pieds), βαρβάρως ἀπὸ
τὸ Λακτοπατῶ, σχηματισμένον ἀπὸ τὸ Λάξ πατῶ ἢ
Λακπατῶ, ἔγινε βαρβαρώτερον, μὲ τὴν εἰς τὸ σημερινὸν
Τσαλαπατῶ μεταβολήν. Ζ. Τσαλαπατῶ.

ΛΟΛῶΣ, οἶον ΘΡ,

Εἶδ' ἔλθῃ τίποτ' ἀφορμὴ ἀπὸ αἰτίας μεγάλης,
Τότε νὰ μέμψῃ πάραντα τῆς λολῆς τοῦ κεφαλῆς.

Σημειώσεως ἄξιον τὸ ἐνεργητικὸν Μέμψῃ. Σήμερον λέγομεν
Μεμφθῆ, καὶ μὲ αἰτιατικὴν « Νὰ μεμφθῆ τὴν λολὴν τοῦ
» κεφαλῆς » ἀπὸ τὸ Μέμφομαι, ῥῆμα ἀποθετικόν,
ἡγουν ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ῥήματα, τὰ ὁποῖα ἔχασαν ὀλότελα τὸν
ἐνεργητικὸν τύπον. Ὁ παροξυτονισμὸς τοῦ Κεφαλῆς (κεφαλῆς)
ἔγινε διὰ τὴν παρίσωσιν (rime) μὲ τὸ Μεγάλῃς.

Περὶ τοῦ Λολῶς (fou, fol) πρόσθετες εἰς τὰ προσημειω-
θέντα (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ 85) καὶ τοῦτο ἀπὸ τὸν Ἡσύχιον
« Λύλιος ἢ Λύλλος· οὔτος ἐπὶ μωρία ἐκωμωδεῖτο. » Ὁ

Φώτιος μᾶς διδάσκει καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μωροῦ τούτου ,
 « Ἀύλλος, ποιητὴς ἐπὶ μωρία κωμωδούμενος. »

Ἀπὸ τὸ Λολὸς ἔχομεν πολλὰς παροιμίας, ὅχι λολὰς· Ὅλα τοῦ λολοῦ λολὰ εἶναι, διὰ τὸ δύσκολον τῆς μεταβολῆς ὅχι μόνον τοῦ λολοῦ εἰς φρόνιμον, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἄλλου κακοῦ ἢ ἀχρείου ἀνθρώπου εἰς χρηστὸν ἢ χρήσιμον. Ὁ λολὸς μὲ τὰ ἐνθυμᾶται χαίρεται, καὶ μὲ τὸν νοῦν πλουτεῖ, μωρίας εἶδος βασανίζον μάλις αὐτοὺς ἀργούς καὶ μισητὰς τῶν κόπων, διὰ τοὺς ὁποίους ἐλέχθη καὶ τὸ « Ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς τῶν βροτῶν. » Ἐλπίδες ὁμῶς ἐφήμεροι καὶ διαδεχόμενοι μία τὴν ἄλλην, καθὼς αἱ φυσκαλίδες εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ, ὡς τὸ διδάσκει ἄλλη παροιμία, Τῶν λολῶν ἡ χαρὰ δὲν κρατεῖ πολὺν καιρόν. Παροιμία ἀσεία εἶναι καὶ τὸ Εἶπαν τὸν λολὸν ν' ἄψη φωτίαν, κ' ἔκαυσε τὰ ροῦχά του, διὰ τοὺς πρᾶσσοντας ἀσυγκρίτως περισσότερον παρ' ὅτι τοὺς προστάξης ἢ τοὺς συμβουλεύσης. Ἄλλη παροιμία, Ὅσα ἐξεύρει ὁ λολὸς οἰκοκύρις, ἑκατὸν ἀπέξω φρόνιμοι δὲν ἐξεύρουσιν, ἥτις μᾶς διδάσκει νὰ μὴ γινώμεθα προπετεῖς εἰς τὰς περὶ τῶν ἄλλων κρίσεις.

ΛΟΥΛΟΥΔΙΟΝ (fleur). Λεῖριον ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ τὸ Κρίνον (lis), καὶ πιθανὸν ὅτι κατὰ διάλεκτον τινὰ καὶ Λεῖλιον, ἐπειδὴ τῶν Ῥωμαίων ἡ γλῶσσα ἐφύλαξε τὰ δύο *lilium*, καὶ ἡ σημερινή μας εἰς πολλὰς λέξεις τὸ ἔβαλεν εἰς τόπον τοῦ *ρ*, οἷον Ἀχλάδα, Ἀλέτρι, Πλώρη καὶ ἄλλα πολλά. Τὸ εἰδικὸν τοῦτο ὄνομα ἔγιν' ἔπειτα γενικὸν, σημαῖνον ὅλα τὰ ἄνθη (ἢ καὶ ὅλα τὰ αὐτομάτως βλαστάνοντα καὶ σολίζοντά τοὺς ἀγροὺς τὴν ὥραν τοῦ ἔαρος), σημασίαν διδομένην σήμερον εἰς τὸ Λουλούδιον, σχηματισμένον ἀπὸ τὸ Λειρίδιον ἢ Λειλίδιον καὶ συμφωνοῦσαν

μέ τὸ Λέλεραι (rougeole), τὸ σημαῖνον τὴν συμβαίνουσαν εἰς παιδιά νοσηρὰν ἐξάνθησιν, τὸ ὁποῖον ἐφύλαξε καὶ τὰ δύο $\bar{\lambda}$ · ὡς καὶ εἰς τὸν Ἡσύχιον, ὅστις φέρει καὶ, « Λείρια, ἄνθη, κρίνα » καὶ « Λιλουργῆ, τὰ ἐν τῷ » σώματι ἐξάνθηματα. »

ΛΥΓΙΣΜΑ. Ζ. Ἀνανδράνισμα.

ΛΥΠΟΪΜΑΙ, μεταφορ. épargner. Ζ. Ἀλύπητα.

ΛΥΣΣΟΜΑΜΟΥΔΟΝ. Οὕτως ὠνόμαζαν τὴν Κανθαρίδα (Δοῦκάγγ. App. 92 καὶ 97). Ἡ λέξις εἶναι σύνθετος ἀπὸ τὸ Λύσσα (rage) καὶ τὸ Μάμουδιον (συνώνυμον τοῦ Σκωλήκιον). Φαίνεται, ὅτι μεταξὺ τῶν πολλῶν ἰατρικῶν τῆς Λύσσας ἐδοκίμασαν καὶ τὰς Κανθαρίδας (cantharides), καθὼς καὶ τινὲς ἀπὸ τῶν νεωτέρων ἰατροῦς τὰς ἐμεταχειρίσθησαν εἰσμάτην.

Τὸ Μάμουδιον (vers) λέγεται καὶ Μάμουδιον. Ἡ ὀρθὴ του γραφὴ εἶναι, νομίζω, Μάμουδιον· διότι δὲν ἔχω πῶθεν ἄλλοθεν νὰ τὸ γενεαλογήσω πλὴν ἀπὸ τὸ « Μάμμᾶν... » ἐσθίειν » τοῦ Ἡσυχίου. Λέγει καὶ ὁ Φώτιος, « Μάμμᾶν, » Ἀργεῖοι τὸ ἐσθίειν· οὕτως Καλλίας » Τῶν Μάμμουδιῶν ἢ Σκωληκίων ἴδιον εἶναι νὰ τρώγῃσι καὶ νὰ φθείρωσι καρπούς, ῥοῦχα, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἰσχύουν νὰ κόψωσι (Ζ. Κόπτω)· ὅθεν καὶ « Τρώγες, θηρία τὰ ἐν τοῖς ὀσπρίοις » κατὰ τὸν Φώτιον, καὶ « Βροῦχος, εἶδος ἀκρίδος, παρὰ τὸ Βρύκειν τὸ ἐσθίειν... » τὸ αὐτὸ δὲ καὶ Μάσας καλεῖται παρὰ τὸ μασσᾶσθαι κ. τ. λ. » κατὰ τὸν Ἐτυμολόγον (σελ. 216). Αὐτὸ τὸ Μάμουλίζω (mâcher) ἄλλο δὲν εἶναι πλὴν Μάμουδίζω.

ΛΥΩ. Ζ. Χαύτης.

ΛΩΒΙΑΣΜΕΝΟΣ. Ζ. Λαβόνω.

Μ.

Μ στοιχείον. Εἰς τὰ σημειωθέντα (Ἄτακτ. Ι, σελ. 394) περὶ τῶν παθῶν τοῦ ζοιχείου τούτου πρόσθετες, ὅτι καὶ λαμβάνεται πολλάκις ἀντὶ τοῦ υ, οἷον Ἀχαμνός ἀπὸ τὸ Χαῦνος, Λάμνω, ἀπὸ τὸ Ἐλαύνω. — ἀφαιρεῖται ἀπὸ τινὰς λέξεις, οἷον Γόφος, ἀπὸ τὸ Γόμφος, Σύψυχος, ἀπὸ τὸ Σύμψυχος. — Διπλόνεται βαρβάρως. Ζ. Σκῶ.

ΜΑΓΑΡΙΖΩ. Ὁ Σομαυέρας, τὸ ἐξηγεῖ εἰς τρεῖς σημασίας, τοῦ ἐνεργητικοῦ γενικοῦ Μιαίνω, μολύνω (souiller), τοῦ Μολύνω μὲ βόρβορον ἢ κόπρια (crotter, embrener), καὶ τοῦ οὐδετέρου Μαγαρίζω, ἀντὶ τοῦ χαλῶ τὴν νησεῖαν (rompre le jeune). Ὁ Δουκάγγιος ἔχει τὰς πρώτας δύο, καὶ εἰς τόπον τῆς τρίτης βάλλει τὸ μεταβαίνω εἰς ἄλλην θρησκείαν, καὶ ἐξαιρέτως τὴν Τουρκικὴν (renier, apostasier). Αὕτη ἡ σημασία συμφωνεῖ μὲ τὴν τρίτην τοῦ Σομαυέρα, ὡς ἐπακολούθημα θρησκείας, ἥτις δὲν κάμνει διάκρισιν φαγητῶν συγχωρημένων καὶ ἀσυγχωρήτων· καὶ ἦτο μάλις α συνήθης εἰς τοὺς Γραικορωμαίους, οἱ ὅποιοι καὶ Μαγαρίτην (renégat) ὠνόμαζαν τὸν τουρκίζοντα. Σήμερον εἶν' ἄγνωστος, ἢ κἂν σπάνιος, ἡ τοιαύτη χρῆσις τῆς λέξεως. Μαγαρίζω λέγομεν κατὰ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν σημασίαν, ἴσως πούποτε καὶ κατὰ τὴν τρίτην· Μαγαρισίαν δὲ ἢ Μαγάρισμα ὀνομάζομεν αὐτὸ τὸ περίττωμα τῆς γαστρὸς (bran), καὶ Μαγαρισμένον (breneux) τὸν ἀπ' αὐτὸ μολυσμένον.

Ἡ παραγωγή τῆς λέξεως μένει ἀκόμη ἀθῆλος. Ὁ Σκαλιγέρος (ἰδ. MARTIN. *Lexic. Philologic.* tom. II, pag. 542) ἐνόμισεν ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ Ἀγαρηνός, διότι οἱ Ἄραβες ὀνομάζουσι (λέγει) τοὺς Τούρκους, ὅχι μόνον Ἐλαγαρί, ἀλλὰ

καὶ Ἐλμαγαρί. Ἄλλ' ἐδίστασεν ἔπειτα καὶ αὐτὸς περὶ τῆς παραγωγῆς.

ΜΑΓΆΡΙΣΜΑ. Ζ. Μαγαρίζω.

ΜΑΓΓΑΝΟΠΗΓΑΔΟΝ , « Περιακτὸν ἀντλημα » τὸ ὀνομάζει ὁ Πλούταρχος (Πότερ. τῶν ζ. φρονιμώτερ. κ. τ. λ. §, 21, σελ. 953, tom. IV, Wytt.)

ΜΑΓΚΟΎΡΙΝ. Ὁ Ποιητῆς ΘΚ λέγει ,

Ὁ κύρις βλέπει τὸ παιδίον, καὶ τὸ παιδί τὸν κύριν,
Ἄφωνοι δίχως ὁμιλίαν διαβαίνουν τὸ μαγκούριν.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ,

Ἦ Βλαχία πολὺθλιθῆ, Σερβία πονεμένη,
Θυμείσθε ταῖς αἰχμαλωσίαις Οὐγκρία λυπημένη,
Τῶν μαγκουρίων τὰ θέματα θλιμμένοι πονεμένη.

Τοὺς αὐτοὺς στίχους φέρει καὶ ὁ Δουκάγγιος (σελ. 848), ἀλλὰ χωρὶς νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τὸ Μαγκούριν. Ὁ ποιητῆς λαλεῖ περὶ τῆς ἐλευσίτης ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀνωτέρω (σελ. 44.) εἶπε περὶ τῶν αὐτῶν τούτων αἰχμαλώτων ,

Πλούσιες πτωχῆς ἀνάκατα μὲ τὸ σκηνὴ δεμένες,

ἐδῶ λέγει « Τῶν μαγκουρίων τὰ θέματα. » Πιθανὸν λοιπὸν, ὅτι σχοινίον ἢ λωρίον τί, χρήσιμον καὶ εἰς δεσμὸν καὶ εἰς μασίγωσιν, ἦτο τὸ Μαγκούριον. Ἴσως ἀπὸ βάρβαρον τινὰ λέξιν τοῦ παρακμάζοντος Λατινισμοῦ Manucorium, (ὡς νὰ ἔλεγεσθε Χειροδόριον), ἀπὸ τὸ Manus (χειρ) καὶ τὸ corium (δορὰ, δέριμα, λωρίον). Παρομοίαν τινὰ λέξιν βαρβαροσύνητον, Μαγκλαύιον, ἀπαντήσαμεν εἰς τὸν Πτωχοπρόδρομον (Ἄτακ. I, σελ. 273). Ὅπως ἀν ἦναι, δὲν ἔχει τόπον ἐδῶ τὴν ὁποίαν ὁ Δουκάγγιος ἀλλοῦ (App. σελ. 124) φέρει μαρτυρίαν ἀπὸ τὸν Λεῦγκλαύιον, ὅτι τὸ Μαγκούρι εἶναι

εἶδος νομίματος Τουρκικοῦ. Ἐτι καὶ σήμερον Μαγκήρι. βαρβαροτουρκισί ὀνομάζεται τὸ χαλκοῦν νόμισμα, τὸ Γραικικώτερον ὀνομαζόμενον Φόλα. Ἀλλὰ τοῦ ποιητοῦ μας οἱ εἴχοι δὲν συγχωροῦν τοιαύτην σημασίαν.

ΜΑΔΕΪΩ (rassembler). Ὁ ποιητὴς ΘΚ,

Ὅλος ὁ κόσμος τοῦ Χριστοῦ ὅλοι νὰ μα δευτοῦσιν,
Τὴν Πόλιν νὰ ἐπάρετε ἐκ τῶν ἀσεβῶν τὰς χεῖρας.

Καὶ Μαδεύγω, ὡς πάλιν ὁ αὐτὸς ἄλλοῦ (Ζ. Τίτια). Ὁ δὲ ποιητὴς τοῦ Β,

Ὅρισε γοῦν ὁ βασιλεὺς νάρματωθοῦν φωσάτα,
Νὰ μα δευτοῦν νὰ συνακτοῦν κατὰ Περσῶν νὰ πᾶσιν.

Τὸ ΜΑΔΕΪΩ, ἤθελε τις νομίσειν παράγωγον τοῦ ἐπιρῶρημ. Ὁ μάδιον (Ζ. Ὁμάδιον), ὡς τὸ ἐνόμισα κ' ἐγὼ ἄλλοτε (Πρόδρ. Ἑλλην. βιβλιοθ. σελ. με'), ἐπειδὴ εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἡσύχιον « Ὁμαδεύειν, ἀθροίζειν » λεγόμενον καὶ Ὁμαδιάζω (Δουκαγγ. σελ. 1040). Τὸ Ὁμαδεύω εἶναι λέξις ἀριθμητικῆ, σημαίνουσα τὸ συνάγω εἰς ἓν (ὁμοῦ) καὶ κεφαλαιώνω (additionner) τοὺς κατὰ μέρος ἀριθμούς. Τὸ δὲ Μαδεύω δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸ Μαζεύω πλὴν κατὰ τροπὴν δωρικὴν τῶν σοικείων, ὡς ἔλεγαν καὶ Μάδδαν τὴν Μάζαν (ὄθεν τὸ Μαζεύω), καὶ Δωμόν τὸν Ζωμόν, καὶ Δυγὸν τὸν Ζυγὸν (Ἐτυμολογ. σελ. 316 καὶ 573).

ΜΑΖΕΪΩ. Ζ. Μαδεύω καὶ Μαζί.

ΜΑΖΙ, ἐπιρῶρημ. Ὁμοῦ, ἐντάμα, ἀπὸ τὸ ὑποκοριστικὸν ὄνομα Μαζίον τῆς λέξεως Μάζα, μὲ τὴν συνειθισμένην ἀποκοπὴν τῆς τελευταίας συλλαβῆς. Ὄθεν λαμβάνεται ἐπιρρηματικῶς ὡς καὶ ἄλλαι πολλῶν ὀνομάτων αἰτιατικαὶ Ταχὺ, Βραδὺ κ. τ. λ. Ὅσοι τὸ γράφουν Μαζὺ, ἐνόμισαν ὅτι εἶναι παραφθορὰ τοῦ Ἄμα σὺν. Ἴσως ὀρθότερον ἤθελε

γράφεται μάζη ἢ μαζῆ, ὡς δοτική ἐπιρρήματικὴ τοῦ μάζα, κατὰ τὸ Κοινῆ, Ἰδίᾳ, Σπουδῆ, Δημοσίᾳ, καὶ ἄλλα.

Ὅτι δὲ τὸ μαζὶ ἢ μαζῆ παράγεται ἀπὸ τὸ μάζα, φαίνεται πρῶτον ἀπὸ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Μάζαν ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ κυρίως μὲν τὸν κρίθινον ἄρτον ἢ τὴν ζύμην, καὶ κατ' ἔκτασιν, πάντα βῶλον ἢ ὄγκον ὁποιοῦδήποτε πράγματος ἐνωμένον εἰς ἓν ἀπὸ πολλὰ μόρια, σκορπισμένα πρότερον χωριστὰ ἓν ἀπὸ τᾶλλο. Δεύτερον, ἀπὸ τὸ ῥῆμα Μαζεύω ἢ Μαζόνω, τὸ ὁποῖον, παραγόμενον καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ μάζα, σημαίνει τὸ συναθροίζω τὰ σκορπισμένα εἰς ἓνα βῶλον, εἰς μίαν μάζαν. Τελευταῖον, ἀπὸ τοῦτο, ὅτι τὸ μάζα ἐπέρασεν εἰς τοὺς Λατίνους καὶ Ἰταλοὺς (*massa*), καὶ εἰς τοὺς Γάλλους (*masse*) μὲ τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημασίαν. Παραδείγματός χάριν, τὸ ἡμέτερον Μαζόνω ἢ Μαζεύω λέγουσιν οἱ Ἰταλοὶ *amassare*, καὶ οἱ Γάλλοι *amasser*. Τὴν φράσιν, Ὅλοι μαζῆ (πάντες ἐν μάζῃ) οἱ Γάλλοι δύνανται νὰ τὴν ἐρμηνεύσωσι *tous en masse* (Ἴδε καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 175).

ΜΑΖΟΝΩ. Ζ. Μαζί. Ὁ ποιητής, ΣΣ λέγει,

Οἱ φίλοι [του] μαζόνονται ὁποῦνε πρῶτοι φίλοι,
Μὲ λόγια τὸν παρηγοροῦν, μὲ ἄνεμον τὸν χορτένουν.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτός,

Καὶ ἀμέτ' ἐδὰ σὰ σπήτιά σας, καῦριον μαζωθεῖτε.

Καὶ τρίτον ὁ αὐτός,

Καὶ αὔριον εἰς τὸ σπήτην σου πάλιν νὰ μαζωθοῦμεν.

ΜΑΘΑΪΝΩ (*apprendre*). Οἱ νεώτεροι Ἕλληνες ἔτρεψαν πολλὰ λήγοντα εἰς ανῶ ῥήματα τῶν παλαιῶν, εἰς τὸ ανῶ, λέγοντες, Λαθαίνω, Λαθαίνω, Λαχαίνω, Μαθαίνω, Παθαίνω,

Τυχαίνω, ἀντί τοῦ Λαμβάνω, Λαυθάνω, Λαγχάνω, Μαυθά-
νω, Πανθάνω, Τυγχανώ. Τοιαύτης ποικιλίας σχηματισμῶν
εὐρίσκονται παραδείγματα καὶ εἰς τοὺς παλαιούς, οἷον Ἄλδω,
Ἄλδέω, καὶ Ἄλδαινῶ, Ἄλθω, Ἄλθέω καὶ Ἄλθαινῶ (Ἴδε καὶ
Ἄτακτ. I, σελ. 44-45).

Ἀπὸ τὸ Μαθαίνω ἔχομεν παροιμίας, τὸ « Ἀπὸ λολὸν καὶ
» ἀπὸ μωρὸν νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθειαν » καὶ τὸ « Τώρα εἰς τὰ
» γεράματα μάθε, γέρον, γράμματα » διὰ τοὺς εἰς τοὺς τελευ-
ταίους χρόνους τῆς ζωῆς ἐπιχειροῦντας ἔργα, τὰ ὅποια οὔτε καιρὸν
οὔτε δύναμιν ἔχουν νὰ τελειώσωσι. Ὁ Δουκάγγιος (σελ. 851)
φέρει τὴν κακογραμμένην ταύτην παροιμίαν, « Γέροντα Σαρα-
» κηνὴ γράμματα μὴ μαθένη. » Ἴσως ἦτο, Γέροντας
Σαρακηνὸς κ. τ. λ.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ. Μαθηματικούς ὠνόμαζαν, ἀκόμη
δὲ καὶ Γενεθλιακοὺς, οἱ Γραικορωμαῖοι τοὺς ἀστρολόγους,
ἤγουν τοὺς γόητας, ὅσοι ἀπὸ τῶν ἄστρον τὴν θέσιν ἐπαγγέλ-
λοντο νὰ προλέγῃσι τὴν καλὴν ἢ κακὴν μέλλουσαν ἔκβασιν
τῶν ἀνθρωπίνων. Τοιοῦτοι Μαθηματικοὶ διέτριβαν πάντοτε εἰς τὴν
βασιλικὴν αὐλὴν, ὡς ἦσαν ὄχι πρὸ πολλοῦ καὶ εἰς τῶν δυτι-
κῶν ἡγεμόνων τὰς αὐλάς. Καὶ οἱ Θεόσεπτοι καὶ Θεοσεβέστατοι
Αὐτοκράτορες τῶν Γραικορωμαίων τοὺς ἐσυμβουλεύοντο εἰς
πᾶσαν αὐτῶν ἐπιχείρησιν ἢ πράξιν, ἕως καὶ ὅτε ἤθελαν νὰ
ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὴν αὐλὴν ἢ νὰ ταξιδεύσωσι. « Οἱ γὰρ ἐς ἡμᾶς
» Αὐτοκράτορες καὶ μέχρι [τοῦ] βηματίσαι τὴν τῶν ἄστρον
» θέσιν περιεργάζονται » λέγει ὁ ἱστορικὸς Νικήτας (παρὰ τῷ
Δουκαγγ. σελ. 196)· ἀπαράλλακτα ὡς οἱ Τοῦρκοι Σουλτάνοι
ἔχουν πάντοτε εἰς τὴν αὐλὴν τὸν ὀνομαζόμενον Μουνετζίμ
(Ἀστρολόγον).

ΜΑΘΗΜΕΝΟΣ, συνηθισμένος (accoutumé). Ζ. Ἡμαί.
Οἱ Ἕλληνες ἔλεγον, Εἰθισμένος, ἢ Εἰωθῶς, οἱ Ἴωνες

ὅμως καὶ Μεμαθηκῶς, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸν Ὀμηρον καὶ ἀπὸ τὸν Ἱπποκράτην. Ὁ πρῶτος λέγει (Ἰλιάδ. ζ', 444)

———— ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλός,

ἤγουν, εἴωθα, ὡς τὸ ἐξηγοῦν οἱ σχολιασταί. Ὁ δὲ Ἱπποκράτης ὄχι μόνον τὸ ῥῆμα ἐμεταχειρίσθη πολλάκις εἰς σημασίαν τοῦ Συνειθίζω ἢ Εἶμαι συνειθισμένος, ἀλλ' ὀνομάζει καὶ Μάθησιν καὶ Μάθος τὴν συνήθειαν (ὡς λέγομεν ἀλόγη σήμερον τὰ Μάθη καὶ τὰ Μαθημένα του) Ἰδ. Φοεσ. Οἰκ. Ἱππ. σελ. 406.

ΜΑΪΝΟΜΑΙ. Εἰς τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημασίαν τοῦ Μηνίω (δωρικῶς Μανίω) τῶν παλαιῶν, οἶον ΑΚ,

Υἱέ ἄν ἔχης γείτονα, καὶ ἔχη σε κακίαν,
Καὶ μαίνεται σου ἐγκαρδιακά, γυρεύη τὸ κακό σου,
Καὶ μάθης καὶ γνωρίσης τον, υἱέ μου πρόσεξέ τον·
Καὶ βλέπε μὴ ἐμπιστευθῆς, καὶ ποίσει σε ζημίαν.

Σημείωσε τὸ, Ἐχῆ σε κακίαν, κατὰ τὸ Ἐχει κότον τοῦ Ὀμήρου. Ζ. Ἐχθρός.

ΜΑΪΣΤΟΡΑΣ ἢ Μάστορης (Ζ. Πέρπυρα). Λέγεται καὶ Μάσρος ἢ Μάσρο (maître), ὅταν ἐνόνεται μὲ κύριον ὄνομα· μάρτυς ἢ παροιμία, « Κατὰ τὸν Μάσρο Ζαννῆν καὶ » τὰ κοπέλια » τὴν ὁποίαν ἔχουν καὶ οἱ Γάλλοι, tel maître, tel valet.

ΜΑΚΑΡΗΝ (γρ. Μακάριν) ἐπίρρ. Ὁ ποιητῆς ΘΚ,

Μακάρην ΝΑΣΕ ζωντανὸς σάν ἦσε ἀποθαμένος!

Ἰτως ἐγράφετο ΝΑΣΟ ἢ ΝΑΣΟΥΝ, ἐπειδὴ τὸ νόημα ἀναμφιβόλως εἶναι, Μακάρη (plût à Dieu) νὰ ἦσο ζῶν, ὡς εἶσαι ἀληθῶς νεκρός! Ἰδε καὶ τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. Ι, σελ. 270) περὶ τοῦ Μακάριν, συγκομμένου (κατὰ τὴν συνήθη συγκοπήν τῶν εἰς ἰόν) ἀπὸ τὸ Μακάριον.

ΜΑΚΡΟΘΕΝ, ἐπίρρ. ἀπὸ μακράν.

Λέγεται καὶ μὲ τὴν πρόθεσιν Ἄπὸ μακρόθεν, ὡς εἶπεν ὁ Ὀμηρος, Ἐξ οὐρανόθεν. Οἱ Γραικορωμαῖοι ἔλεγον καὶ Μήκροθεν καὶ Ἄπὸ μήκροθεν (Ἴδε Δουκαγγ. σελ. 923).

ΜΑΚΡΟΣ, οὐδέτ. Τοῦτο ἀπεβλήθη ἀπ' ὄλα τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά, ὡς ἄγνωστον εἰς τοὺς παλαιούς, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπῆραν τὸ συνώνυμον Μῆκρος, ἕωσοῦ ἐδείχθη (Ἡλιοδ. Αἰθ. σελ. 132), ὅτι καὶ τὸ Μάκρος, ἀν' ὅχι τόσον σύνηθες, ὡς τὸ Μῆκρος, ἦτον ὁμως εἰς χρῆσιν, ἐπειδὴ εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἀττικώτατον Ἀριστοφάνην (Ὀρν. 1132),

————— Ὡ Πόσειδον, τοῦ μάκρους!

Ἐκτοτε τὸ κατεχώρισε πρῶτος εἰς τὸ Λεξικόν του (ἐκδοσ. τρίτ. 1819) ὁ Συνειδὲρος, καὶ ἐξ αὐτοῦ οἱ μετ' αὐτόν.

ΜΑΛΛΙΑ (Ζ. Βρύλλα). Παροιμία, « Ὅσιν πνίγεται, ἀπὸ » τὰ μαλλία του πιάνεται » λεγομένη διὰ τοὺς εὐρισκομένους εἰς ἀνάγκας καὶ κινδύνους τοιούτους, ὥστε νὰ καταφεύγῃ καὶ εἰς μέσα, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐλπίζεται οὐδεμία βοήθεια (Ζ. καὶ ἄλλην παροιμίαν εἰς τὸ Ἐμπεριδένω).

ΜΑΛΟΝΩ, ἀμεταβάτως, τὸ φιλονεικῶ, μάχομαι (être en contestation, avoir un démêlé), τοῦ ὁποίου παράδειγμα ἐσημειώθη ἀνωτέρω (σελ. 57) τὸ,

Μαλώνει καὶ δικάζεται, ἀπλώνει εἰς τὸ βρῶμα.

2) Μεταβατ. ὀνειδίζω μὲ ὀργήν (quereller, gronder), οἶον, ΣΣ,

Κ' ἡ μάσσα της μαλώνει τον, ὡς διὰ νὰ φέρνη ψούνια.

Ὁ Σομαυέρας ἐξηγεῖ τὸ μὲν μεταβατικόν, « Μαλώνω, γογγίζω, « μαδίζω, riprendere »· τὸ δὲ ἀμετάβατον, « Μαλώνω, φι-

» λονεικῶ, δικάζομαι, κάμνω καυγά, *contrastare* κ. τ. λ.»
 Ἐάν τὸ Μαδίζω (*épiler, plumer*) ἦναι ἀληθῶς συνώνυμον
 τοῦ Μαλόνω, κινεῖ ὑποψίαν, μὴ καὶ τοῦτο ἦτον ἄλλοτε Μα-
 δύνω ἀπὸ ἄχρηστον ἄλλο Μαδύνω (ὡς Μολόνω ἀπὸ τὸ
 Μολύνω), καὶ τοῦτο ἀπὸ τὸ παλαιὸν Μαδάω, ῶ, καὶ μετα-
 φορικῶς, ὀνειδίζω ὀργιστικῶς, ἢ ἀμεταβάτ. φιλονεικῶ, μάχομαι,
 κατὰ τὸ *se prendre aux cheveux* τῶν Γάλλων. Ἀλλὰ καὶ
 αὐτὸ ὅμως τὸ Μαλόνω δέχεται τὴν αὐτὴν μεταφορικὴν ση-
 μασίαν, ἐάν μόνον διπλώσης τὸ λ, Μαλλόνω, πάλιν ἀπὸ
 ἄχρηστον Μαλλύνω, ἐπειδὴ εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἡσύχιον καὶ
 ἡ διὰ τοῦ υ̅ γραφή, « Μάλλυκες, τρίχες. »

Εἰς τὴν διὰ τοῦ δ̅ γραφὴν ἤθελα φέρειν καὶ τὸ ὁποῖον οἱ
 τελευταῖοι Λεξικογράφοι ἔφεραν ἀπὸ τὸν Ἡσύχιον, ὡς συγγενὲς
 καὶ συνώνυμον τοῦ Μαδῶ ἢ Μαδίζω, τὸ Μαδρύνω, εἰς μετα-
 φορικὴν σημασίαν, τοῦ, Ἐπιτριβῶ, κολάζω, ἐάν ἀληθῶς τὸ εἶπεν
 ὁ Ἡσύχιος. Ἀλλ' ἰδοὺ τί λέγει, « ΜΑΔΡΥΝΘΗΣΟΜΑΙ, κο-
 « λασθήσομαι, ἐπιτριβήσομαι ». Τοῦτο βέβαια ὑποθέτει ἐνεργη-
 τικὸν Μαδρύνω, καὶ ἀπὸ ταύτην μόνην τὴν πηγὴν τὸ ἔλαβε
 πρῶτος ὁ Στέφανος, ἀρκεσθεῖς ὅμως νὰ ἀντιγράψῃ ἀπαράλλα-
 κτον τοῦ Ἡσυχίου τὴν γλῶσσαν, χωρὶς νὰ σχηματίσῃ ἐξ αὐτῆς
 ἐνεργητικὸν ῥῆμα. Εὐλόγως ἤθελέ τις ὑποπτευθῆν, ὅτι τὸ Μα-
 δρυνησομαι τοῦ Ἡσυχίου ἐγεννήθη ἀπὸ γραφὴν σφαλμένην,
 ἢ αὐτοῦ, ἢ τῶν ἀντιγραφέων, ἀντὶ τοῦ ἈΜΑΛΔΥΝΘΗΣΟΜΑΙ,
 ἀναφερομένου εἰς τοῦτον τοῦ Ἀριστοφάνους (Εἰρ. 380) τὸν
 στίχον,

Ἄλλ', ῶ μέλε', ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι,
 εἰς τὸν ὁποῖον ἀρμόζει καὶ τὸ Κολασθήσομαι, καὶ το Ἐπι-
 τριβήσομαι.

Ἄλλ' ἄς πατήσωμεν καὶ ἄλλην ὁδόν. Τὰ ὀνόματα τοῦ Μα-
 λόνω εἰς τὸν Σομαυέραν εἶναι « Μαλία, Μάλωμα, φιλονεικία,

» λογομαχία» και τὸ βαρβαρότουρκον, « Καυγιάς. » Τὸ Μαλία πιθανὸν ὅτι ἐλέγετο καὶ Μάλη (ὡς Αἶθρη καὶ Αἰθρία, Κάκη καὶ Κακία). Τούτου παράγωγον εἶναι τὸ Μαλερόν (ὡς τοῦ Βλάβη τὸ Βλαβερόν, καὶ τοῦ Τρυφή τὸ Τρυφερόν), ἐπίθετον συχνὰ διδόμενον ἀπὸ τὸν Ὀμηρον εἰς τὸ Πῦρ· τὸ ὁποῖον ἐξηγῶν ὁ Φώτιος, λέγει, « Τὸ δὲ Μαλερόν πῦρ, τὸ ὄξυ, » ἢ μαραντικὸν καὶ σφοδρὸν. »

Εἶναι λοιπὸν ὁ τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης Μαλωτῆς, εἴτε ἄλλους, εἴτε μ' ἄλλους μαλόνει, ἄνθρωπος Μαλερός, (*grondeur, querelleur, processif*), ἤγουν εὐκολα παροξυνόμενος καὶ ἐξαπτόμενος εἰς ὀργήν, ὡς τὸ Μαλερόν πῦρ. Τὸ Φηλυκὸν εἶναι Μαλώτρια, Μαλερά γυνή, ὡς τὸ μαρτυρεῖ καὶ ἡ παροιμία, « Ἡ ἀλήθεια εἶναι μαλώτρια, » ἤγουν ἡ φανέρωσις τῆς ἀληθείας εὐκολα διεγείρει μάχας καὶ ἔχθρας. Καὶ τοῦτο συμβαίνει, ἢ διότι ὁ λέγων τὴν ἀλήθειαν, δὲν τὴν λέγει εἰς τὸν πρέποντα καιρὸν, ἢ διότι ὁ ἀκούων εἶναι τῆς μερίδος ἐκείνων, ὅσοι ἔχουν αἰτίας νὰ φοβῶνται τὴν ἀλήθειαν, « Ἄνθρωποι πονηροὶ καὶ γόητες, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι » (Πρὸς Τιμόθ. Β, γ', 13).

ΜΑΜΜΗ. Ζ. Λεχοῦσα.

ΜΑΜΜΟΥΔΙΟΝ, ἢ ΜΑΜΜΟΥΝΙΟΝ. Ζ. Λυσσομάμουδον.

ΜΑΜΜΟΥΛΛΙΖΩ, μασσῶ. Κυρίως λέγεται διὰ τοὺς, ὅσοι μὴν ἔχοντες ὀδόντια, ἀναγκάζονται νὰ μασσῶσι μὲ κίνησιν ἰδιαιτέραν τοῦ στόματος, προσεγγίζοντες συχνότερον τὰ χεῖλη πρὸς ἄλληλα. Ὅθεν ὅσοι μὲν ἔχουν ὀδόντια, λέγονται ὅτι Μασσῶσιν (*mâcher*)· ὅσοι δὲ τὰ ἔχασαν, ὡς οἱ γέροντες, ἢ δὲν τὰ ἔλαβαν ἀκόμη, ὡς τὰ μικρὰ παιδιά, Μαμμουλλίζου (*mâchonner* ἢ *mâchotter*). 2). Ἐσήμαινε προσέτι, καὶ σημαίνει ἴσως ἀκόμη εἰς κἀνένα τόπον τῆς Ἑλλάδος, τὸ Μηρυκάζω, ἤγουν ἀναμασῶ (*ruminer*).

Κατὰ τὸν Πολυδεύκην, οἱ παλαιοὶ Κωμῶδοι ἔλεγον Μοιμυᾶν καὶ Μοιμύλλειν, εἰς σημασίαν τοῦ Συνάγειν τὰ χεῖλη. Ὁ Ἡσύχιος ἐξηγεῖ τὴν πρώτην λέξιν, « Τὸ τὰ χεῖλη » πρὸς ἄλληλα προσάγειν » τὴν δευτέραν, « Θηλάζειν, ἐσθίειν, » καὶ τὰ χεῖλη προσάπτειν ἀλλήλοις. » Ἡ γραφὴ τῶν λέξεων, ἂν καὶ ἢ αὐτὴ εἰς τὸν Πολυδεύκην, εἰς τὸν Ἡσύχιον, ἀκόμη καὶ εἰς τὸν Φώτιον, δέν με φαίνεται ἀνάλογος. Εἰς τὰς τοιαύτας διπλώσεις τῶν συμφώνων, κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν ῥημάτων, ἢ πρώτη συλλαβὴ φέρει ὡσεπιπολὺ τὸ τ, οἷον Βιβάζω, Γιγνώσκω, Διδάσκω, Τιθέω (ἀντὶ τοῦ κακοφώνου Θιθέω), Κικλήσκω, Διλαίωμα, Μιμνήσκω, Πιπίσκω, Τιταίνω, Πιφαύσκω (ἀπὸ τὸ Φαύσκω), Κιχράω (ἀντὶ τοῦ κακοφώνου Χιχράω) · καὶ σπανιώτερον διὰ τοῦ α, οἷον Βαβάζω (ἄλλο παρὰ τὸ Βιβάζω) Γαγγραινόω, Μαμμάω (τὸ ἐσθίω), Παφλάζω (ἀντὶ τοῦ κακοφώνου Φαφλάζω) καὶ Καχλάζω (ἀντὶ τοῦ κακοφώνου Χαχλάζω). Ὅπως ἂν ἦναι, ἐνδέχεται νὰ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν Μ α μ υ λ λ ῖ ζ ω ἢ Μ α μ μ α λ λ ῖ ζ ω · καθὼς ἔλεγον Μ α μ μ ᾶν, τὸ ἐσθίειν. »

ΜΑΝΑΡΑ, Ἀξίνη. Τὸ Μαννάδιον τοῦ Δουκαγγίου εἶναι σφάλμα γραφικόν, ἀντὶ τοῦ Μανάριν (Μανάριον ὑποκορ. τοῦ Μανάρα). Ἐγεννήθησαν καὶ τὰ δύο ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν man-paja (Ζ. Ἀξίνη).

ΜΑΝΔΑΤΟΝ, Μᾶς ἔμεινεν ἡ λέξις ἀπὸ τοὺς Γραικορωμαίους, οἱ ὅποιοι τὸ ἔλαβαν ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ Mandatum, Ἐντολήν, Ἐνταλμα, ἀκολούθως καὶ μήνυμα, ἀγγελίαν (nouvelle) δι' ἐπισολῆς. Ζ. Συγχαρῖκιον, καὶ Ψῆκι.

ΜΑΝΙΓΌΡΔΟΣ. Ζ. Μανιόρδος.

ΜΑΝΙΖΩ (se fâcher, se brouiller). Ἀπὸ τὸ Μηνίω, δωρικῶς Μανίω. Μανισμένος (fâché, brouillé). Ζ. Εἶπα, Μαίνομαι, καὶ Μισεύω.

ΜΑΝΙΚΌΤΙΑ. Ζ. Φαρδύ.

ΜΑΝΙΌΡΔΟΣ, πιθανόν ὅτι σημαίνει τὸν λεγόμενον Γαλλισί corbeau, ἤγουν τὸν φέροντα τοὺς ἀπὸ σκορδούλαν ἀποθανόντας εἰς τὴν ταφήν. Ἐσημειώθη, (Ζ. Διαγέρνω), ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Manigoldo, τὸ σημαῖνον τὸν Δῆμιον. Τοῦτο πισοῦται σαφέστερα ἀπὸ τοὺς ἐξῆς στίχους ΘΡ,

Μανιγόρδους καὶ βλεπίους περισσοὺς νὰ ρογεύσῃ·
Διατὶ τοῦ δώκασι πολλοὶ φρόνιμοι νὰ γρηκῆσι,
Κυρίως ἦν κολυτικὸν σὰ ψώρα νὰ κεντήσῃ.

Εἰς τὸν τελευταῖον στίχον γράφε Κολλητικὸν(contagieux). Τὸ Βλεπίους εἶναι φθορὰ τοῦ Βλεπαίους, κατὰ τὸ Παλιὸς ἀπὸ τὸ Παλαιὸς, τὸ Ῥωμιὸς ἀπὸ τὸ Ῥωμαῖος, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.

Καλὴ λέξις τὸ Βλεπαῖος (visiteur) νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν γλῶσσαν, ὡς συνώνυμον τοῦ Ἐπισκέπτης ἢ Ἐπιθεωρητής. Ἄντ' αὐτῆς ὁ Σομαυέρας ἔχει τὸ Βλεπητής, καὶ Ἐπισκευτής. Βλεπαῖος ἦτο καὶ κύριον ὄνομα ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πλουσίους τῶν Ἀθηνῶν τραπεζίτας. Ζ. Βλέπω.

ΜΑΝΙΤΣΑ. Ζ. Ψῆκι.

ΜΑΡΓΑΡΙΓΆΡΙΟΝ. Ζ. Δικτυωτή.

ΜΑΡΜΆΖΩ, ἀμετάβατ. σείομαι σαλεύομαι (branler, bouger). Μόνον τὸ ῥηματικὸν Ἀμάρμακτος (inébranlable) ἐγνώρισεν ὁ Δουκάγγιος. Ὁ Σομαυέρας ἐθησαύρισε καὶ τὰ δύο, καὶ περιπλέον ἐκατάλαβε καὶ τὴν χρῆσιν, φέρων μόνας ἀποφατικὰς φράσεις « Δὲν μαρμάζει, Δὲν ἐμάρμαξε » διότι καὶ τῶντι οὕτω συνειθίζεται μὲ τὴν ἄρνησιν συνωδευμένον πάντοτε, ὡς καὶ τῶν Γάλλων τὸ bouger, ἀρνητικῶς ὡσεπιπολὺ λεγόμενον. Ἡ λέξις Μαρμάζω ἢ Μαρμάσσω, οὔτ' εἰς τοὺς Ἐλ-

ληνας συγγραφεῖς, οὐτ' εἰς τὰ Ἑλληνικά λεξικά ἐφάνη ἀκόμη. Δὲν εἶν' ὁμῶς ὀλιγώτερον Ἑλληνικὴ τοῦ συγγενοῦς αὐτῆς **Μαρμαίρω**. Τοῦτο ἐσήμαινε κατ'ἀρχὰς ὅ,τι σημαίνει τὸ **Μαρμάζω**, ἤγουν σείομαι, σαλεύομαι, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸ παράγωγον αὐτοῦ **Μαρμαρυγή**. « **Μαρμαρυγαί** (λέγει ὁ » **Ἡσύχιος**), αἱ συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις, ἢ λαμπηδόνες. » Ἐπειτα ἐπεριωρίσθη νὰ σημαίνῃ μόνον τὴν τρομώδη κίνησιν ἢ δόνησιν (**brante, oscillation**) τοῦ φωτὸς τοῦ λύχνου, τῆς λαμπάδος, τῶν ἀστρῶν, καὶ ἀπλῶς παντὸς φωτεινοῦ σώματος. « **Μαρμαίρει**, λάμπει, καταυγάζει » λέγει ὁ **Φώτιος**· ὅθεν καὶ τὸ πάλαι καὶ σήμερον ὀνομαζόμενον **Μάρμαρον** (**Marbre**), διὰ τὴν ἐξαίρετον αὐτοῦ λαμπρότητα. Ἀναιρεῖ πᾶσαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ **Μαρμάσσω** καὶ τὸ **Μάρμαξ**, κύριον ὄνομα (εἰς τὸν **Παυσαν.** VI, 21, § 6), τὸ ὁποῖον ὑποθέτει μέλλοντα **Μαρμάζω**, καὶ παρακείμενον **Μεμάρμαξαι**, κατὰ τὰ πρότερον (**Ἄτακτ.** I, σελ. 165) σημειωθέντα. Ἴδου λοιπὸν ὅτι ἔσωσεν ἡ κοινὴ γλῶσσα παλαιὰν λέξιν (τὸ **Μαρμάζω** ἢ **Μαρμάσσω**), τὴν ὁποῖαν πιθανώτατον ὅτι ἠθέλαμεν ἀπαντήσῃν καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς, ἂν ὁ χρόνος ὄσων μᾶς ἀφήκε συγγραμμάτων δὲν ἠφάνιζεν ἀσυγκρίτως πλειότερα.

ΜΑΡΜΑΡΟΝ. Ζ. Μαρμάζω.

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ, ὁ θάνατος ἢ τὰ βασανιστήρια, τὰ ὁποῖα ὑπομένει τις ὑπὲρ τῆς θρησκείας του. Ὑπέφερε τὸ μαρτύριον, ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. 2) μεταφ. πᾶν εἶδος θλίψεως καὶ βασάνου σωματικῆς ἢ ψυχικῆς. Ὅλην τὴν νύκτα ὑπέφερα τὸ μαρτύριον. Ὁ ἔρωτας ἔχει πολλὰ μαρτύρια.

ΜΑΣΓΙΤΗΝ (ἀντὶ τοῦ **Μασγίτιον**). Ὁ ποιητὴς τοῦ **TM**,

Ἐξολοθρεύσω πρότερον τὰ τείχη τῆς σεραιίας,
 Καὶ τὸν ΛΑΟΝ ἐξέρψωμε εἰς τὸ κοσμίδην,
 Καὶ τὴν σοφίαν αὐθις δὲ μασγίτην γὰ τὴν ποίσω.

Λέγεται Μασγίδιον καὶ Μετσίτιον (mosquée), δύο λέξεις (σημειωμένοι καὶ εἰς τὸν Δουκάγγιον), καὶ πλασμένοι, ὡς καὶ τὸ Γαλλικὸν mosquée, ἀπὸ τὸ Ἀραβικὸν Μεσγέδ. Μὲ τὸν δευτέρου στίχον τὸν κολοβὸν τί νοεῖ ὁ βάρβαρος ποιητὴς δὲν εἶναι εὐκολονόητον. Ἄν ἐγράφετο οὕτως,

Καὶ τὸν ΝΑΟΝ ἐξέρψωμαι [ἔως] εἰς τὸ κοσμίδην,

Ναὸς ἤθελ' εἶσαι ὁ Ναὸς τῆς Ἀγίας Σοφίας, ὡς πισοῦται καὶ ἀπὸ τὸν τελευταῖον στίχον, τὸ δὲ Ἐξέρψωμαι, κατὰ συγκοπὴν βάρβαρον, ἀντὶ τοῦ Ἐξερεΐψομαι (ἀπὸ τὸ Ἐξερεΐπω démolir). Κοσμίδια ὠνόμαζαν οἱ Γραικορωμαῖοι τὰ ἄνω τῆς στέγης ἐξέχοντα μέρη, τὰ ἀρχαιότερον λεγόμενα Γεῖσα.

Στεραιίας (γρ. Στερεᾶς, ἢ διὰ τὸν ῥυθμὸν, Στερέας). Στερεᾶν λέγομεν ἔλλειπτικῶς, ὡς οἱ παλαιοὶ Ξηράν, τὴν γῆν, εἰς διακρίσιν τῆς θαλάσσης, οἷον ἘΣτερεᾶς (χυθ. Στερεᾶς) ἤλθες; (es-tu venu par terre?) μὲ δευτέραν ἔλλειψιν, τῆς προθέσεως. Λέγομεν ἔτι καὶ ἘΞηρᾶς ἤλθες; χωρὶς τὴν δευτέραν ἔλλειψιν.

ΜΑΣΤΑΡΙΟΝ, ἐλέγετο καὶ Μασθίον (ἴδ. Δουκάγγ. λέξ. Χαλαία σελ. 1725) ἢ χυθαίως λεγομένη Κάνουλα (cannelle, canule, robinet). Ὠνομάσθη καθ' ὁμοιότητα τοῦ Μαστοῦ ἢ Μασθοῦ (Mamelle), ὡς καὶ τὸ συνώνυμον Ρογίον ἢ Ρωγίον, ἀπὸ τοῦ Μαστοῦ τὴν Ρῶγα (mamelon). 2) Τὰ λοιπὰ σημαινόμενα ἐσημειώθησαν πρότερον (Ἄτακτ. I, σελ. 216 καὶ 251).

ΜΑΥΛΙΖΩ. Ζ. Ανέγλυτη.

ΜΑΧΕΥΓΩ ἢ Μαχεύω (Ἕλλην. Ἐνέχυρον τίθημι, ἢ δίδωμι). ΣΦ,

Ὅταν δὲν ἔχει ὁ ζαριστής, τὰ ροῦχά του μαχεύγει,
Καὶ παίζει τα καὶ χριόνεται, καὶ ἀπὸ τὴν χῶραν φεύγει.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτός,

Ἐχασαν τὰ δηνάρια των, ροῦχά των ἐμαχεύσαν,
Καὶ ἀπὸ τὰ ζάρια ἐγέρθησαν ἔρημοι καὶ μισεύσαν.

Γράφεται καὶ τετρασυλλάβως, Ἄμαχεύω, ὡς πάλιν ὁ αὐτός,

Καὶ ὡς που χάνει ἄτυχος πλεότερα πεισματόνει,
Καὶ ἂν ἀμαχεύσει καὶ ροῦχά του, ποτὲ δὲν τὰ γλυτόνει.

Δὲν πλεονάζει τὸ $\bar{\alpha}$ εἰς τὸ Ἄμαχεύω, (mettre en gage), ἀλλ' ἔπαθεν ἀφαίρεσιν εἰς τὸ Μαχεύω. Τὸ ὄνομα εἶναι Ἄμάχιον, (gage, nantissement), Ἕλλ. Ἐνέχυρον (Ζ. Ἀμάχιον), τὸ ὁποῖον καὶ βαρβαροτουρκιστὶ ὀνομάζουσι πολλοὶ Ἄμανέτιον. Τοῦτο κατὰ λέξιν σημαίνει Πίστωμα, ἐπειδὴ παράγεται ἀπὸ τὴν αὐτὴν πηγὴν, ὅθεν καὶ τὸ εἰσαχθὲν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν διάλεκτον ἑβραϊκὸν Ἄμην (אִמֵּן) « Ἄμην, πεπιστωμένως, ἀληθῶς » λέγει ὁ Σουίδα.

Ζαριστής σημαίνει, τὸν φιλοπαίκτην (joueur), καὶ κατεξαιρετόν τὸν παίζοντα μὲ ζάρια (dés), τὸν κυβευτήν.

Χριόνεται ἢ μᾶλλον Χρειόνεται, (s'endetter) ἤγουν, δανείζεται, ὑποβάλλεται εἰς χρέη.

ΜΑΧΟΜΑΙ (se battre). Ζ. Πέρπυρα.

ΜΕ, κατὰ ἀποκοπὴν τῆς παλαιᾶς προθέσεως, Μετὰ (avec). Τὴν συντάσσομεν μὲ αἰτιατικὴν, ὡς καὶ οἱ Γραικορωμαῖοι. Ὀλίγα παραδείγματα εὔρηκα μὲ γενικὴν, οἶον, ΘΚ,

Καὶ τοῦτο ἔνι φανερόν μὲ πάσης ἀκριβείας.

Καὶ Θ Ρ ,

Τότε Δυθέντης ὄρισεν ὁ Μέγας Γαρδυνάλης,
Νὰ κτίσουν κείνα τὰ στενά μὲ συντομίας μεγάλης·

Σήμερον λέγομεν Μὲ πᾶσαν ἀκρίβειαν, καὶ Μὲ συν-
τομίαν μεγάλην.

Γαρδυνάλης. Σήμερον λέγεται, Καρδινάλιος ἢ
Καρδινάλις (Cardinal). Ὅτε ὁ Ποιητὴς οὗτος ἐθρήνει
τὸ συμβᾶν (κατὰ τὸ 1498 ἔτος) εἰς τὴν πατρίδα του Ῥόδου
θανατικὸν, ἡ νῆσος ἐκρατεῖτο ἀκόμη ἀπὸ τοὺς μεταβάνας
ἔπειτα εἰς Μάλταν Ἰππέας· ὅθεν φανερὸν ὅτι νοεῖ Καρδινάλιον
(τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας) τοῦ Πάπα τοποτηρητὴν, ἢ τὸν Ἐπί-
σκοπον τῆς νήσου.

ΜΕ, ἐγκλιτικὴ ἀντωνυμία. Πολλάκις τὴν μεταχειρίζονται
κατὰ πλεονασμὸν, ἢ χαριστικὴν σημασίαν, ὡς οἱ παλαιοὶ τὸ
Μοι, καὶ ἡμεῖς σήμερον τὸ Μοῦ· οἶον Θ Ρ ,

Καὶ ἂν φήσης καὶ κανένα δύο, θλίψαις ΜΕ τοὺς χαρίζης,
Καὶ κεῖ ποῦ θέλει σε φανεῖ, ὅλους ΜΕ τοὺς θερίζης
Ἀνασπαστοκλονόριζους ἀπὸ τὴν γῆν χορίζης.

ΜΕΓΑΛΟΣ, Μέγας. Μεγάλος ἄνθρωπος ὀνομάζεται
πολλάκις καταχρηστικῶς ὁ πλούσιος, ἢ ἀξιωματικός. Οὕτως οἱ
Ἑβδομήκοντα (Δ. Βασιλ. δ', 8), Μεγάλην γυναῖκα ὀνομά-
ζουσι, τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐφίλευσε τὸν Ἐλισσαιὲ εἰς Σωμάν,
μεταφράσαντες κατὰ λέξιν τὸ ἑβραϊκὸν **הַגְּדֹלָה הַשְּׂמֹנִית** (Ἡσσά
γεδολά) Γυνὴ μεγάλη, ἡγουσι Ἀρχόντισσα, καθὼς
λέγουσι τὴν σήμερον (Ζ. Μικρός).

Τοῦ Μέγας ἡ σημασία αὐξάνεται προσέτι μὲ τὴν προσ-
θήκην τοῦ Πολύς· Μέγας καὶ πολὺς, ἡγουσι ἄνθρωπος

πολλῆς καὶ μεγάλης ἐξουσίας, δυνάμεως, φήμης κ. τ. λ. Ἡ φράσις εἶναι ἑλληνική (Ἀριστοφάν. Ὄρν. 488),

Οὕτω δ' ἴσχυσέ τε, καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολὺς——

Μεγάλα λόγια, λόγια ὑπερήφανα, ὑπέρογκα. Ὅθεν λέγομεν εἰς τὸν ὑπερηφάνως λαλοῦντα, Μὴ λαλῆς, ἢ Μὴν ὀμιλῆς μεγάλα (ἐλλειπτικῶς τοῦ Λόγια), Φέλονται γὰρ τὸν λυτρώσωμεν ἀπὸ τῆν κατὰ τῶν μεγαλαύχων ὄργην τοῦ Θεοῦ. Παρόμοια εἰς τὸν Σοφοκλέα (Αἴ. Μαστιγ. 384), ὅταν ὁ Αἴας ὀργιζόμενος, μὲ ἐπιθυμίαν ἐκδικήσεως, κατὰ τοῦ Ὀδυσσεῶς, λέγη,

Ἴδοιμι δὴ νιν, καίπερ ὦδ' ἀτώμενος,

Εἶθε τὸν ἔβλεπα παρόντα, ἂν καὶ εὐρίσκωμαι εἰς τόσον ἀθλίαν κατάστασιν! ὁ χορὸς, χωρὶς γὰρ προσμεῖνῃ τὸ τέλος τοῦ λόγου, φωνάζει πρὸς αὐτὸν,

Μηδὲν μέγ' εἴπης· οὐχ ὄρας ἔν' εἶ κακοῦ;

Πρόσεχε μὴν ἐκβάλης ἀπὸ τὸ στόμα σου μεγάλα λόγια· ἔδεν βλέπεις εἰς πόσῃν δυστυχίαν εὐρίσκεσαι; Οὕτω καὶ εἰς τὸν Ἀριστοφάνην (Βατρ. 835), ὅταν ὁ Εὐριπίδης καυχᾶται κατὰ τοῦ Αἰσχύλου, ὁ Διόνυσος τὸν λέγει,

Δαιμόνι' ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγε,

Ὡ θαυμάσιε Εὐριπίδη, ἄφες τὰ πολλὰ μεγάλα λόγια.

ΜΕΓΑΛΩΣ, ἐπίρρ. (grandement, beaucoup).

Z. Νά.

ΜΕΛΕΙ, ῥῆμ. ἀπρόσ. κόπτει, φροντὶς εἶναι. Μὲ μέλει, Δέν μὲ μέλει, Δέν μὲ μέλει τίποτε, Ὀλίγον μὲ μέλει, Τί σε μέλει; Μὴ σε μέλη· καὶ ταυτοσήμως, Μὴ σε κόπτῃ, ἤγουν μὴ σε βασανίζῃ ἢ περὶ τούτου φροντὶς (Z.

Κόπτω). Εύρίσκεται συχνά εἰς τὸν Ἀριστοφάνην, « Οὐδέν μοι » μέλει » (Βατρ. 655), « Μὴ μελέτω σοι μηδέν » (Πλ. 208). Καὶ διὰ τοῦ προσωπ. προσακτ. ῥήματος Ἀμέλει (ἀπὸ τὸ ἐκ τοῦ Μέλει τούτου σύνθετον Ἀμελῶ), τοῦ ὁποίου πολλὰ παραδείγματα ἐσημειώθησαν εἰς τοὺς Βίους τοῦ Πλουτάρχου (Μέρ. Δ', σελ. 371-372).

ΜΕΛΙΤΕΡΪΔΙ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Τ στοιχείου.

ΜΕΜΠΟΣΕΣ. Ζ. Ῥήμα.

ΜΕΜΦΩ, ἀντὶ τοῦ Μέμφομαι. Ζ. Λολός.

ΜΕΝ. σύνδ. συμπλ. Ζ. Λογοτρωδῶ.

ΜΕΡΑ. Ζ. Ἡμέρα.

ΜΕΡΙΔΙΚΟΝ, ἢ Μεριτικόν, ἔλεγον τετρασυλλάβως σήμερον κατὰ συγκοπὴν Μερτικόν, καὶ συνηθέστερον Μερδικόν.

ΜΕΡΙΜΝΑ, φροντίς, μελέτη. Ζ. Ἐννοια.

ΜΕΡΙΜΝῶ, φροντίζω, μελετῶ (avoir cure). Ζ. Ἦν.

ΜΕΡΜΗΓΚΟΒΟΤΑΝΟΝ. Ζ. Ἐλμιγγοβότανον.

ΜΕΡΤΙΚΟΝ ἢ Μερδικόν. Ζ. Μεριτικόν.

ΜΕΣΑ. Ζ. Ῥάσσω.

ΜΕΣΑΖΟΝΤΕΣ ὠνομάζοντο οἱ ἀξιωματικοὶ ὑπουργοὶ (ministres) τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ Μέγας μεσάζων (premier ministre) ὁ προηγούμενος αὐτῶν. Ἴδε Δουκάγγ. σελ. 910.

ΜΕΣΪΤΗΣ (médiateur) λέγεται, ὅστις μεσολαβεῖ μεταξὺ δύο, νὰ τοὺς συμφωνήσῃ· ἐὰν ἀγορασοῦ καὶ πωλητοῦ, φυλάσσει τὸνομα Μεσίτης (courtier)· ἐὰν δύο ἔθνῶν ἢ ἡγεμόνων, πραγματευόμενος εἰρήνην ἢ συμμαχίαν, πάλιν Μεσίτης (négociateur)· ἐὰν δύο ἰδιωτῶν ἐχθρῶν, νὰ τοὺς φιλιώσῃ, Φιλιωτῆς ἢ Διαλλάκτης (conciliateur)· ἐὰν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, νὰ τοὺς ἐνώσῃ εἰς γάμον νόμιμον, Προξενή-

τῆς (ὄνομα ἐναντίας σημασίας, εἰς τοὺς Γάλλους)· ἂν ὁ γάμος ᾗναι ἄνομος, Μασροπὸς (entremetteur, proxénète), ὁ χυδαῖσι Ρουφιάνος, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν (ruffiano).

ΜΕΣΤΌΝΩ, ἀμεταβατ. ὠριμάζω (mûrir), ἀπὸ τὸ Μεσὸς (mûr), τοῦ ὁποίου τὸ ἐναντίον εἶναι Ἄμεσος, ἄγουρος (vert). Λέγεται καὶ διὰ τοὺς σιτηροὺς καρποὺς καὶ διὰ τὰ ὄσπρια, οἷον Τὰ σιτάρια, τὰ κοκκία, τὰ ἐρεβίνθια δὲν ἐμέσωσαν ἀκόμη, τὸ ὁποῖον κυρίως σημαίνει δὲν ἐγεμίσθησαν· διότι τῶν ἀγούρων τὸ περικάρπιον εἶναι κενόν, ὡς ἐξεναντίας τῶν ὠρίμων γέμει καρπὸν καὶ φουσκώνει. Οἱ Ἐβδομήκοντα (Γενεσ. μα', 7) τὰ ὠνόμασαν Πλήρη, « Τοὺς » ἐπτά σάχυας τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ τοὺς πλήρεις » ἤγουν μεσούς· ὡς ὁ Αἰλιανὸς τὰ ἄγουρα (Περί ζ. ἰδιότη. Χ, 16), Κενά, « Εἰσπηθήσασαι [αἱ ὕες εἰς τὰ λήϊα] πολλάκις τοὺς μὲν » **ΚΕΝΟΥΣ** τῶν σαχύων καὶ οὐδέπω ὠραίους κατακλώσι, τοὺς » δὲ ἐξορύττουσι· » ὅπου ματαίως τινὲς ἀπὸ τοὺς κριτικοὺς ἐσυμβούλευαν νὰ μεταβαλθῇ ἡ γραφή εἰς τὸ **ΚΑΙΝΟΥΣ**, καὶ ἄλλοι εἰς τὸ **ΚΟΚΚΟΥΣ**.

Ὁ Δουκάγγιος δὲν ἐγνώρισε τὸ σερητικὸν Ἄμεσος, λεγόμενον καὶ Ἀμέσωτος, ὡς τὸ ἐναντίον, Μεστὸς καὶ Μεστωμένος.

ΜΕΤΑ, πρόθ. Τὴν ἐσύντασσαν μὲ αἰτιατικὴν, εἰς σημασίαν τῆς μὲ γενικὴν παλαιᾶς συντάξεως, λέγοντες, Μετ' ἐκείνους, ἀντὶ τοῦ Μετ' ἐκείνων· οἷον ὁ ποιητὴς ΒΧ,

Τὸν πῖσκοπον ἐκάλεσε μετὰ τοὺς κληρικούς του.

Ἴδε καὶ ἄλλο παράδειγμα τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν λέξιν Ἐντάμα, (σελ. 124). Λέγει καὶ ἄλλος ποιητὴς ΘΚ,

Κ' εἰς τὴν Προβέντζα σρέφομαι, καὶ συνθρηνώ μετὰ τους,

ἀντί τοῦ Μετά των, ἤγουν μετ' αὐτῶν. Καί τρίτος ἄλλος ΑΚ,

Υἱέ μου ἄν ἔχης συντυχίαν, ὑπόθεσιν τῆς κρίσεως
Μετά πτωχὸν καὶ ταπεινὸν, μηδὲν τὸν ἀδικήσεως.

Τὴν συντάσσουν ὁμοῦς πολλάκις καὶ με γενικὴν, οἶον, ΒΧ,

Μετά συγκλήτου καὶ λαοῦ βασιλεὺς κατεσάθη.

Ζ. καὶ Κλησουρότοπος, καὶ Κοιλυμουντρῶ.

Προβέντζαν ὀνομάζει ὁ ΘΚ, περιεκτικῶς, τὰς ἐπαρχίας τῆς Γραικορωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἀπὸ τὸ Λατινικὸν Provincia (province).

ΜΕΤΑΓΝΩΘΩ (se repentir). Ζ. Γνώθω.

ΜΕΤΑΞΙΝ. Μετάξιον, οὐδέτ. (soie). Ζ. Ὄχρα. Τὴν ὀνόμαζαν καὶ Μέταξον, καὶ θηλυκ. Μέταξαν. « Σῆρες, » ζῶανήθοντα Μέταξαν κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ὁ Δουκάγγιος (σελ. 918) φέρει τὸ πληθ. οὐδέτ. Μετάξια, ἀπὸ Γλωσσαρίου κολοβὴν γραφὴν, τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἀδιόρθωτον, ταύτην, « Ἐνδεσμα ΣΗΝΙΟΥ, εἴτουν τὰ ἐνδεδεμένα ἀλλήλοις καγ- » κελωδῶς, Εἴτοι ΧΙΩ... » Γράφε ΣΧΟΙΝΙΟΥ, καὶ ἦτοι ΧΙΩΔῶς, ἢ ΧΙΑΣΤῶς. Τὸ καγκελλωδῶς καὶ χιασῶς (ἤγουν εἰς σχῆμα τοῦ χ σοιχείου), εἶναι τὸ ἀπὸ τοὺς Γάλλους λεγόμενον en sautoir. Μετά τοῦτο ἀκολούθως ὁ Δουκάγγιος, ἀπατηθεὶς ἀπ' ἄλλην κακὴν γραφὴν, ΜΕΤΑΞΙΜΑΤΑ, ἀντί τοῦ ΜΕ ΤΑΞΙΜΑΤΑ (avec des promesses), ἐπλασεν οὐδέτερον ἀνύπαρκτον ὄνομα, τὸ Μετάξιμα.

ΜΕΤΟΧΑΪ ἀρσενικαί, σημαίνουσαι καὶ τὰ τρία γένη. Ζ. Πλαντάζω.

ΜΕΤΡΟΣ, συνειθίζεται καὶ σήμερον ἀντί τοῦ Μέτρον (mesure), ὡς λέγομεν καὶ Οὔρος τὸ Οὔρον (urine). Ζ. Καμπανισός.

ΜΗ (ne). Ἀπαντᾶται πολλάκις, χωρὶς τὸ ὁποῖον προσ-

θέτομεν σήμερον $\bar{\nu}$ ὡς ἐφελκυστικὸν (Μῆν), ὅταν ἢ ἀκόλουθος λέξις ἀρχίζῃ ἀπὸ φωνῆεν. Ζ. Ἐγρήγορα, καὶ Μαίνομαι. Τὸ προσθέτουν ὁμῶς καὶ ὅπου δὲν εἶναι χρεῖα ἐφελκυσμοῦ, οἶον ΘΚ,

Μῆν τοὺς ἀφήσετε λοιπὸν ζῆν πόλιν νὰ σταθοῦσιν.

Κάποτε δὲ καὶ τὸ συναιροῦν μὲ τὴν ἀκόλουθον λέξιν, οἶον, ΘΚ,

Ὡ βασιλεῦ καὶ νάχες ζῆν, καὶ ΜΗΧΕΣ ἀποθάνειν!

(ἀντὶ τοῦ ΜΗ ΕἶΧΕΣ)· ἢ τοῦ ἐκθλίβουν τὸ $\bar{\eta}$, οἶον ΒΧ,

Εἶθε νὰ μ' εἶχα σε ἰδῆ, νὰ μ' εἶχα σε γνωρίση!

ΜΗ ΝΑ. Ζ. Κεφαλώνω.

ΜΗΔΕΝ, ἀντὶ τοῦ Μῆ (καθῶς Οὐδέν, ἀντὶ τοῦ Οὐ). Ζ. Γεννημένος, καὶ Μετὰ (σελ. 245).

ΜΗΔΕΤΙΠΟΤΕΝΙΟΣ, ἢ Οὐδετιποτένιος, ἤγουν οὐτιδανὸς, ἀχρεῖος. Ὁ Σοφοκλῆς (Αἴαντ. μαστίγ. 1111), λέγει,

Οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὔνεκ' ἐσρατεύσατο

Γυναικός

οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηθένας,

Ὅχι! δὲν ἦλθεν εἰς τὸν πόλεμον διὰ σέ, ἢ διὰ τὴν γυναῖκά σου· διότι δὲν ἔκρινεν ἀξίους τόσης χάριτος ἀνθρώπους μηδετιποτένιους κατὰ σέ. Καὶ πάλιν (Ἄντιγ. 182),

Καὶ μείζον' ὅσιν ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας

Φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω,

ἤγουν, Κρίνω οὐδαμινὸν ἀνθρωπον, τὸν ἀγαπῶντα ἄλλο τί πλεον τῆς πατρίδος του. Δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ, Δέν τον ψηφῶ τίποτε.

Ἐπρεπέ, διὰ νὰ φυλαχθῇ ἡ ἀναλογία, νὰ γράφεται Μηδετι-

ποτινός και Ουδέτιποτινός, καθώς-έλεγαν οί παλαιοί Ούδαμινός και Μηδαμινός, από τὸ Ούδαμῆ και Μηδαμῆ. Ἀλλά τὸ τοιοῦτον ταρασσει ἴσως τὴν ἀκοήν. Ζ. Ἄνθρωπος.

ΜΗΤΡΙΑΖΩ (ἀπὸ τὸ Μετριάζω τῶν παλαιῶν), οἶον ΘΡ,

Καὶ κάπου σόρικ κοσμικὴν ἤκουσα και ὁμοιάζη,
Εἰς τέτιαν νάν ὑπόληψιν, και ἄκου, δὲν μητριάζη.

Τὸ Τέτιαν νάν δὲν σημαίνει τίποτε, ἂν δὲν τὸ κάμης βαρβαρώτερον, γράφων μονολεξεί, Τετιανάν, δηλαδὴ Τοιαύτην. Ἰσως ἦτο και Τέτια τινά, ἤγουν Τοιαύτην τινά.

Τὸ Μητριάζω ὁ Δουκάγγιος και ὁ Σομαυέρας τὸ γράφουν μὲ δίφθογγον, Μειτριάζω, και τὸ ἐρμηνεύουν καλά. Σημαίνει τὸ Εἰρωνεύομαι παίζω, ἀστειεύομαι (plaisanter). Ἐξηγήθη ἀλλοῦ (Προδρ. Ἑλλ. βιβλ. σελ. ρκβ', και Ἰσοκράτ. τόμ. 2, σελ. 112), πῶς τὸ Μετριάζω ἀπὸ τὴν παλαιάν του σημασίαν (se modérer) κατήντησε νά σημαίνη τὸ ἀσειεύομαι.

ΜΙΑ (une). Εἰς μίαν (ἐλλειπτ. τοῦ Στιγμῆν), ἀντί τοῦ εὐθύς (à l'instant, sur l'heure) οἶον ΒΧ,

Ἦλθεν εἰς μίαν ὁ Βέλθανδρος, κατέμπροσθεν ἐςάθη.

Εὐρίσκεται δὲ πολλάκις και βαρβάρως οὕτως, Εἰς μίον, οἶον ΘΡ,

Εἶπα και ἀποκρίθηκα τὸν λογισμόν μου εἰς μίον,
Ὅτι θωρῶ κ' ἐγέρασα, και δὲν μπορῶ παρδίον.

Ἔτι δὲ βαρβαρώτερον Ἰσμίο και Σμίο (Δουκάγγ. σελ. 522 και 1404). Ζ. Ψυχὴ, και Ὡρα.

Κατέμπροσθεν (devant, en face.)

Τὸ Παρδίον εἶναι βάρβαρος και βλάσφημος ὄρκος ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν per dio, ἢ τὸ Γαλλικὸν par dieu.

ΜΙΚΡΟΣ. Λέγομεν, *Μικροί μεγάλοι* (χωρίς συνδ.)
petits et grands, οἶον ΒΧ ,

Τὸ πούπολον ἐχάρηκεν ὅλοι μικροὶ μεγάλοι.

Z. καὶ Ἡν.

Λέγομεν ἀκόμη Ἄπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου, ὡς εὐρίσκεται καὶ εἰς τοὺς Ἐβδομήκοντα (Γεν. ιθ', 11).

Τὸ Πούπουλον εἶν' ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν *popolo*, σημαῖνον τὸν λαὸν (*peuple*).

ΜΙΞΙΣ. Συνηθέσερον εἶναι τὸ *Συνουσία* (*coit*) Z. Πρέπω.

ΜΙΣΕΥΜΑ (*départ*). Z. Καρδιοφλόγησις.

ΜΙΣΕΪΩ (*s'en aller, partir*), οἶον ΣΣ ,

Σφιγτοκλειδόνουν τον καλά, δείχνουσι μανισμένοι

Μισεύουν καὶ διαβαίνουσι, καὶ ὑπᾶν εἰς τοὺς ἀγέμους.

(Z. Ἐκ, καὶ Μαχεύγω). Τὸ Δείχνουν μανισμένοι, σημαίνει Καμόνονται ἢ κάμνουν, ἢ προσποιοῦνται τοὺς μανισμένους (*ils font les fâchés, ils font semblant d'être fâchés*) οἱ δεσμοφύλακες· διότι περὶ τῶν δεσμοφυλάκων (*geoliers*) εἶν' ὁ λόγος ἐδῶ.

Σφιγτοκλειδόνω, κλειδόνω σφιγκτᾶ, φυλακίζω εἰς τρόπον ὡσε νὰ μὴν ἔχη πῶς νὰ φύγη ὁ φυλακισμένος (*resserrer*).

ΜΙΣΘΑΡΓΟΣ, ὁ μὲ μισθὸν ἐργαζόμενος. Ἡ λέξις εἶναι τῶν Κυπρίων. Ἄν καὶ ἡ ἔτυμολογία της (ἀπὸ τὸ Ἐργάζομαι) ἦναι πιθανωτάτη, ἐνδέχεται ὅμως νὰ ἐφθάρη ἀπὸ τὸ Μίσθαρος, εὐρισκόμενον ὄχι μόνον εἰς τοὺς παλαιούς (σύνθ. ἀπὸ τὸ Ὀμηρικὸν Μισθὸν ἄρνησθαι) ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς Γραικορωμαίους συγγραφεῖς ἢ ποιητάς, οἶον,

Τὸν μίσθαρον τοῦ Κηπουροῦ τοῦτον ἘΠΟΥΣΚΑΛΙΖΕΙ.

Οὕτω γράφει τὸν στίχον τοῦτον ὁ Δουκάγγιος (λέξ. Πυ-

σκαλίζειν). Ἐξηγεῖ δὲ τὴν λέξιν Πυσκαλίζω ἢ Πουσκαλίζω, μὲ παράδειγμα Γραικοβάρβαρον « Μαζόνει, συγκροτεῖ ΠΥΣΚΑΛΙΖΕΙ, » ἔπειτα τὴν προσαρμόζει καὶ εἰς τὸν στίχον, ὡς νὰ ἐσήμαινε τὸ αὐτό. Ἄλλ' εἰς μὲν τὸ παράδειγμα γράφει ΠΡΟΣΚΑΛΙΖΕΙ, ἤγουν προσκαλεῖ, συνώνυμον τοῦ μαζόνει, συγκροτεῖ· εἰς δὲ τὸν στίχον πρέπει νὰ διαιρεθῇ ἡ λέξις εἰς δύο ΟΠΟΨ ΣΚΑΛΙΖΕΙ, ἤγουν τοῦ Κηπουροῦ τὸν ἐργάτην, ὅστις σκαλίζει (sarcler) τὴν γῆν. Ἄλλου (λεξ. Ὑποταργάτης) ὁ αὐτὸς Δουκάγγιος ὀνομάζει τὸν μίσθαρνον τοῦτον, Μυστραγὸν, φέρων μαρτυρίαν τὴν μακρὰν ταύτην ῥῆσιν, « Υἱέ μου, ἀνέχεις » ΜΥΣΤΡΑΓὸν, εἴτε ὑποταργάτην, καὶ ΣΥΝΤΑΓΙΣ τον τίποτε, βλέπε μὴ τὸν ΚΟΓΠΩΣΗΣ τὸ χάρισμα τὴν ῥόγαν του, « καὶ τὴν φιλοτιμίαν του, καὶ ἔχεις κρίμαν ἐκ Θεοῦ, καὶ » ΦΛΑΣΜΙΑΝ μεγάλην. » Παρατρέχω τὴν Λατινικὴν μετάφρασιν τῆς ῥήσεως, ὁλότελα μακρυσμένην ἀπὸ τὸ κείμενον τοῦ φερομένου εἰς μαρτυρίαν συγγραφέως, ἢ μᾶλλον ποιητοῦ· διότι ἀντιγράφων ὁ Δουκάγγιος ποιητὴν, ἐνόμισεν, ὅτι ἀντέγραφε πεζογράφον, μ' ὅλον ὅτι εἰς ἄλλο μέρος (App. pag. 138), ἐσημείωσεν ὀρθῶς τὸν πρῶτον μόνον στίχον. Γράφει λοιπόν,

Υἱέ μου, ἂν ἔχης ΜΙΣΘΑΡΓΟΝ, εἴτε ὑποταργάτην,
Καὶ ΣΥΝΣΑΓΗΣ τον τίποτε, βλέπε μὴ τὸν ΚΟΜΠΩΣΗΣ
Τὸ χάρισμα, τὴν ῥόγαν του καὶ τὴν φιλοτιμίαν του·
Καὶ ἔχης κρίμαν ἐκ Θεοῦ καὶ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΝ μεγάλην.

Τὸ Ὑποταργάτην τοῦ πρώτου στίχου ἔπρεπε νὰ ἦναι Ὑποεργάτην, ἢ Ὑπεργάτην, ἢ καὶ Ὑπαργάτην, ἤγουν ὑπουργόν. Ἐξίστην δὲ δύναται νὰ κρίνη τί τὸ πρέπον, καὶ τί τὸ ἀπρεπές, εἰς τοιαῦτα δυσπρεπῆ ποιήματα; Ἄξιός κ' εἶναι ὁ ποιητὴς διὰ τοῦτο, ὅτι οἱ στίχοι του διδάσκουν δικαιοσύνην, ὡς τὴν ἐδίδασκεν ὁ Μωϋσῆς, « Οὐ μὴ κοιμηθήσεται

» ὁ μισθὸς τοῦ μισθωτοῦ σου παρά σοί ἕως πρῶτ' » (Λευϊτικ. ιθ', 13).

ΜΙΣΟΣ, οἶον ΒΧ,

Ἐπαρε μῖσος ἐξ ἡμῶν, τοῦτο σχολοῦμεσέ το
 Ἀπλώνει πέρνει τὸ φαγὴν ἐκ τοῦ Ῥηγὸς τὰς χεῖρας.

Ἐλεγαν Μῖσος καὶ Μῖσον ἀπὸ τὸ Λατινικὸν *Missus*, μετα-
 οχὴν τοῦ *Mitto* ῥήματος, τοῦ σημαίνοντος τὸ Τίθημι, ὅθεν τὸ
Mettre τῶν Γάλλων, καὶ τὸ *Mets*, τὸ σημαῖνον τὸ φαγίον τὸ
 τιθέμενον εἰς τὴν τράπεζαν, Ἑλληνιστὶ τὴν Παράθεσιν
 (*service*). Ἴδε τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ.
 120 - 121).

Ἐδῶ ὁ ποιητὴς μεταχειρίζεται τὸ Μῖσος εἰς σημασίαν μέρους
 τινὸς (*une portion*) ἀπὸ τὸ παραθεμένον εἰς τὴν τράπεζαν, τὸ
 ὁποῖον ὁ ῥήγας, ἤγαυον ὁ βασιλεὺς (ἀπὸ τὸ Λατιν. *Rex. Gall.
 roi*) συγχωρεῖ εἰς τὸν παρόντα νὰ ἐπάρῃ.

Σημειώσιμον εἶναι τὸ Σχολοῦμεσέ το, καὶ διὰ τὴν
 μετάδασιν καὶ διὰ τὴν σημασίαν, ἀντὶ τοῦ Σέ τὸ συγχωροῦμεν,
 σέ δίδομεν τὴν ἄδειαν.

Σχολάζω (ὄχι Σχολέω ἢ Σχολῶ) ἔλεγαν ἀμετα-
 βάτως οἱ παλαιοὶ εἰς σημασίαν τοῦ συνειθισμένου ὁμοίως
 ἀμεταβάτου, Εὐκαιρῶ (*avoir le loisir*), καὶ τοῦ
 συνηθεστέρου Ἀδειάζω. Μὲ τὴν ἄρνησιν ἔλεγαν ἐκεῖνοι, Οὐ
 σχολάζω, καὶ ἡμεῖς, Δὲν εὐκαιρῶ, ἢ Δὲν ἀδειάζω.
 Καὶ ἐπειδὴ ὁ σχολάζων εἶναι κενὸς ἔργου, ἀκολούθως ἔλαβεν
 εἰς ἡμᾶς τὸ Ἄδειος (ἀπὸ τὸ Ἄδεῆς), ὡς καὶ τὸ Εὐκαιρος,
 τὴν σημασίαν τοῦ Κενὸς, οἶον Ἄδειον ἢ Εὐκαιρον ἀγ-
 γεῖον, τὸ κενόν, καὶ τὸ Ἀδειάζω ἢ Εὐκαιρόνω, τὸ
 Κενώω. Τὸ αὐτὸ ἐσήμαινον, εἰς τὸν παρακμάζοντα Ἑλληνισμόν,
 καὶ τὸ Σχολάζω, ὁποῖον εἶναι τοῦ Εὐαγγελιστοῦ (Ματθ.

ιβ', 44) τὸ « Οἶκον σχολάζοντα » ἤγουν Οἶκον ἄδειον, ἢ εὐκαιρον. Τοιαύτην διπλὴν σημασίαν ἔχει καὶ τῶν Λατίνων τὸ *Vacare*, ἐπειδὴ ἐρμηνεύει καὶ τὸ Σχολάζειν (*vaquer*), καὶ τὸ Κενὸν εἶναι (*être vide*)· ὅθεν καὶ συγγενὲς ἄλλο ῥῆμα *Vacuο*, τὸ Κενόω (*évacuer, vider*).

Καθὼς ὁμοίως τὸ Σχολέω τοῦ ποιητοῦ μας ἔλαβε σημασίαν μεταβατικὴν τοῦ, Δίδω σχολὴν ἢ ἄδειαν, παρόμοια καὶ τὸ σήμερον ἀκόμη σύνηθες Σχολάζω λαμβάνεται κάποτε ὡς ἐνεργητικόν, ἐπειδὴ λέγομεν ὄχι μόνον, *Τὰ παιδιά ἐσχόλασαν*, ἤγουν ἔπαυσαν τὸ ἔργον των, καὶ ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ καὶ, *Ὁ διδάσκαλος ἐσχόλασε τὰ παιδιά*, τοὺς ἔδωκε δηλαδὴ τὴν ἄδειαν, ἢ τοὺς ἐσυγχώρησε νὰ σχολάσωσι, τοὺς ἀπέλυσε.

ΜΝΗΜΑ (*tombeau*), ἢ γενικῶς **Μνημάτου** βαρβάρως, ἀντὶ τοῦ **Μνήματος**. **Ζ.** Ἐδῆτης. Λέγεται καὶ **Μνημούριον**. **Ζ.** Ἐπιτήδειος.

ΜΟΙΡΆΖΩ (*partager, faire la part à*). Ὁ **ΣΣ**, λαλῶν περὶ κληρονόμων μοιραζομένων τὴν πατρικὴν περιουσίαν, λέγει,

Καὶ ὁ νοῦς των διαλογίζεται τὸ πῶς θελοῦν μοιράσειν,
Καὶ τὴν τ' ἀφήκε πᾶσα ἐνός, καὶ πότε νὰ τὸ πάρῃ.

Τὸ δὲ **Μοιράζομαι** εἶναι καὶ παθητικὸν ῥῆμα (*être partagé*), οἷον, **Ἡ κληρονομία ἐμοιράσθη**, καὶ μέσον (*se partager*), οἷον, **Ἐμοιράσθησαν τὴν κληρονομίαν**. **Ζ.** καὶ **Ῥούχον**.

ΜΟΙΡΟΓΡΆΦΙΣΜΑ (ὀρθότερ. **Μοιρογράφημα**), ὅ,τι αἱ μοῖραι ἔγραψαν ἢ ἀπεφάσισαν περὶ τῆς ζωῆς ἢ διαγωγῆς ἀνθρώπου τινός (*destinée*). Λέγομεν ἀκόμη, **Γραμμένον**, ἢ **Γραπτόν του ἦτον**, ἀπλῶς. Ἡ δεισιδαιμονικὴ φράσις αὕτη εὐρίσκεται εἰς τὸν Πίνδαρον (**Νεμ. VI. 11**),

Οὐκ εἰδότες —————

————— ἄμμε πότμος ἄν-
τιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

Ὁ δὲ προφητεύων ψευδόμαντις τὰ τοιαῦτα μοιρογραφήματα ἐλέγετο **Μοιρολόγος** (diseur de bonne aventure), καὶ ῥῆμα, **Μοιρολογῶ** (dire la bonne aventure), καὶ τὸ ἔργον **Μοιρολόγημα**. Ἴδε τὸν Δουκάγγιον (σελ. 977), καὶ διόρθωσε καὶ τὴν φερομένην ἀπ' αὐτὸν μαρτυρίαν ταύτην· « Ὡς γὰρ ἐμοιρολογησάμην ἐμαυτὸν, ἮΝ ῬΑ ΕἶΜΑΡ-
« Μένην μοι ὑπὸ ἰδίου τέκνου ἀναιρεθῆναι » γράφων, **ἩΥΡΑ ΕἶΜΑΡΜΕΝΟΝ**.

ΜΟΙΡΟΛΟΓΗΜΑ. Ζ. **Μοιρογράψισμα**.

ΜΟΝΑΥΤΑ (sur le champ, tout de suite) οἶον ΒΧ,

Ὡς γοῦν ἐκατεσκόπησε τὸν Βέλθανδρον ἡ Κόρη,

• **ΜΟΝΑΥΤΑ** τὸν ἐγνώρισεν, ὅτ' ἔνι αὐτὸς ἐκεῖνος.

Σήμερον λέγομεν **ΠΑΡΑΥΤΑ**. **Μοναῦτα**, προπερισπωμέν. τὸ γράφει ὁ Δουκάγγιος (σελ. 948), ὅστις φέρει* (σελ. 949) καὶ τὸ **Μονερῆς**, εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, προπαροξυνόμενον ἀπὸ τὸν Σομαυέραν, **Μόνερης**. Πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ **Μονωρίς** ἢ **Μονωρί** (κατὰ τὸ Ἕλλην. Αὐθωρίκαὶ Ἄωρι). Τοῦ σ ἢ προσθήκῃ, ἢ ἀφαίρεσις, εἶναι κατὰ τὸ **Μέχρι** καὶ **Μέχρις**, **Πολλάκι** καὶ **Πολλάκις**.

ΜΟΝΟΚΟΝΔΥΛΙΑ ἢ **Μονόγραμμον**. Τὸ πρῶτον, τῆς σήμερον γλώσσης, σημαίνει πολλῶν γραμμάτων χάραξιν μετὰ μίαν κίνησιν ἀδιάκοπον τοῦ Κονδυλίου. Τὸ **Μονόγραμμον** τῶν Γραικορωμαίων, ὁποῖον ἐμεταχειρίζοντο οἱ Αὐτοκράτορες ὑπογράφοντες τὸνομά των, δὲν ἐξεύρω ἂν ἐσήμαινε διόλου τὴν **Μονοκονδυλίαν**, ἢ **μόνας** τὰς παραγραφομένας (paraphes) ποικιλομόρφους γραμμάς μετὰ τὸ ὄνομα. **Μονοκονδυλία** (ligature), παραδείγματος χάριν, εἶναι τὸ ρϕ, ἀντὶ τοῦ

Τῶν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἐπινοημένα μάλιστα ἀπὸ τοῦ ἀντι-γραφεῖς, δι' ἀνάγκην νὰ συντέμνωσι τὸν καιρόν. Εἰσεχώρησαν ἔπειτα καὶ εἰς τὰς ὑπογραφὰς τῶν ὀνομάτων, ὡς ἦσαν τῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ ὡς εἶναι σήμερον τῶν Ἀρχιερέων αἱ ὑπογραφαί, διὰ καινοπρέπειαν μᾶλλον παρά δι' ἀνάγκην. Αὐτοὺς ἐμιμήθησαν καὶ πολλοὶ ἔμποροι, καὶ ἄλλοι διαφόρου τάξεως ἄνθρωποι, καταφρονήσαντες τὴν σαφήνειαν, ὥστε συμβαίνει πολλάκις νὰ μὴν ἔχη τις, λαμβάνων ἐπισολὴν, πῶς νὰ μαυτεύσῃ τὸνομα τοῦ ὑπογράφοντος. Ἄν ἐγνώριζαν τὴν πηγὴν τοιαύτης σρεβλογραφίας, ἤθελαν ἴσως τὴν ἀπαρνηθῆν, ὡς γελοίαν. Ὁ Μέγας Κάρολος (Charlemagne) μὴν ἐξεύρων νὰ γράψῃ, ἐμονοκονδύλιζε τὸνομά του, διὰ νὰ σκεπάσῃ τὴν ἀμαθίαν του, ὡς λέγει ὁ ἱστορικὸς Ἐγινάρδος: *Ut imperitiam hanc [scribendi] honesto ritu suppleret, monogrammatis usum, loco proprii signi invexit.* (Ἴδε DUCANG. *Glossar. med. et inf. latinis.* V. Monogramma).

Κονδύλιον ὀνομάζομεν τῶν παλαιῶν τὸν Κάλαμον, ἤγουν τὸ καλάμιον γραφεῖον, ἀπὸ τοῦ καλάμου τὰ γόνατα, ὀνομασθέντα μεταφορικῶς (ἀπὸ τῶν δακτύλων τὰς ἀρθρώσεις) Κονδύλους, ἀπὸ τῶν ὁποίων τοὺς μεταξὺ καυλοὺς λαμβάνονται τὰ γραφεῖα· ἂν καὶ σήμερον μεταχειριζώμεθα τὰ πτερὰ, (*plumes*), ἀφήσαντες τοὺς καλάμους εἰς τοὺς Τούρκους, οἱ ὅποιοι ἐφύλαξαν καὶ τὸ ὄνομα, Κάλέμ. Πέννα ὀνομάζουσι οἱ πολλοὶ τὸ Κονδύλιον ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν *penna* (πτερὸν). Κονδυλομάχαιρον δὲ (*canif*) λέγομεν τὸ χρήσιμον εἰς κατασκευὴν γραφείων μαχαιρίδιον.

ΜΟΥΖΑ, Μουζαλία καὶ Μούντζα, Μουντζαλία, ἡ μόλυνσις ἢ μαύρισις τοῦ προσώπου (*museau*), καὶ ἰδιαίτερον, ἡ γινομένη ἀπ' ἄλλον ὑβριστικῶς, ὅποια σχεδὸν εἶν' ἡ λεγομένη ἔλλην.

Προπηλάκισις (ἀπό τὸ πηλός). Καὶ ῥῆμα, Μουζόνω ἢ Μουζαλόνω (barbouiller le visage). Ζ. Ἄτζαλος.

ΜΟΥΧΛΑ (Ἕλλην. Εὐρώς). Τινὲς καὶ μὲ τὸ πλεοναστικὸν ᾠ Ἄμουχλα. Ἐσημειώθη εἰς πλάτος (Ἕλλην. βιβλιοθ. τομ. IV, σελ. 387 καὶ τομ. VI, σελ. 493) ἡ συγγένεια τοῦ Μούχλα, μὲ τὰ ταυτόσημα, τὸ Mucor, τῶν Ῥωμαίων, τὸ moisissure τῶν Γάλλων, τὸ Mousseron, εἶδος μύκητος, τὸ « Μύσχης, Εὐρώς » τοῦ Ἡσυχίου, καὶ τὸ Μύκης (champignon). Εἰς αὐτὰ πρόσθετες ὅτι καὶ αὐτὴ τοῦ Εὐρώτος ἢ τῆς Μούχλας ἡ φύσις πισώνει τὴν συγγένειαν τῶν ὀνομάτων, ἐπειδὴ, κατὰ τὰς παρατηρήσεις τῶν νεωτέρων βοτανολόγων, ἡ Μούχλα περιέχεται εἰς τὸ γένος τῶν Μυκῆτων.

ΜΠΑΛΑ. Ζ. Πάλα.

ΜΠΑΛΚΌΝΙΟΝ. Ζ. Ἐξώστεγον.

ΜΠΑΛΩΝΩ. Ζ. Παλόνω.

ΜΠΈΝΕΙ, ἔντι τοῦ Ἐμβαίνει (entre). Ζ. Κατακρούει.

ΜΠΗΓΟΜΑΤΖΟΫΚΗΣ. Ζ. Ἐμπήγω.

ΜΠΟΖΆΣ. Ζ. Ποζᾶς.

ΜΎΛΟΣ (moulin). Ζ. Ξετρέχω.

ΜΥΛΩΝΆΣ, ὁ Ἕλλην. Μυλωθρός (meunier). Εἰς τὸν Σουίδα (λεξ. Πυθέας) ἔμεινε κακὴ γραφὴ Μυλωνᾶν (αἰτιατικ. τοῦ Μυλωνᾶς) μὲ τὸ ὑπογεγραμμένον τ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπατηθεὶς ὁ Δουκάγγιος, ἔπλασε (δὲν ἐνθυμοῦμαι τὴν ὥραν ταύτην ποῦ) ῥῆμα Μυλωνάω. Ἴδου τοῦ Σουίδα ἡ ῥῆσις, « Μυλω- » θρός δὲ λέγεται ὁ μυλῶνα κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος, καὶ » ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα Μυλωθρῶ. Οἱ δὲ ἰδιῶται, ΜΥΛΩΝΆΝ. » Γράφε χωρὶς τὸ ὑπογεγραμμένον τ, ΜΥΛΩΝΆΝ.

ΜΥΡΙΟΛΌΓΙ (Ἕλλην. Θρήνος). Ζ. Μυρολόγιον.

ΜΥΡΙΟΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΣ. Ζ. Στερεόνω.

ΜΥΡΜΙΓΚΟΙ (fourmis). Ζ. Δακάνω.

ΜΥΡΟΛΟΓΙΟΝ, ὁ διὰ νεκρὸν τρανὸς καὶ ἐξάκουστος θρῆνος (lamentation), συνωδευμένος μὲ ἐγκώμια τοῦ νεκροῦ. Λέγεται καὶ Μυρολόγημα, ἀπὸ τὸ Μυρολογῶ· καὶ Μυρολογήτρια, ἡ Ἑλληνιστὶ λεγομένη Θρηνηδός (pleureuse). Τοιαύτας Θρηνηδοὺς ἐμίσθοναν οἱ παλαιοὶ, καὶ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι, νὰ κλαίωσιν ἐγκωμιάζουσαι τοὺς νεκροὺς των, ἤγουν νὰ κλαίωσι τοὺς ὁποίους ζῶντας ἢ δὲν ἐγνώρισαν, ἢ καὶ κάτεφρονοῦσαν ὀλότελα. Οἱ ταλαίπωροι ἄνθρωποι, ὡς νὰ μὴν ἤρκοῦντο νὰ κολακεύωσι καὶ νὰ κολακεύωνται ζῶντες, ἐπενόησαν νὰ πλάσωσι καὶ Νεκροκόλακας. Τὸ μωρὸν ἔθος τοῦτο δὲν ἠφανίσθη ἀκόμη διόλου ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Κατὰ τὸ γράφει διὰ διφθόγγου ὁ Σομαυέρας Μοιρολόγιον, ὡς καὶ οἱ γράφοντες αὐτὸ ἐξασυλλάδως Μυριολόγιον (Ζ. Καταλόγι). Ὁ Δουκάγγιος (σελ 277) ἐγνώρισε καὶ τὰς δύο γραφάς, ἀλλ' ἐκατάλαβε τὴν γένεσιν τῆς λέξεως ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν, Μύρομαι, τὸ θρηνώ. « Μυρομένη, ὀδυρομένη » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ συνθέτως « Μυρωδεῖ, θρηνωδεῖ. »

ΜΥΡΟΣ καὶ Μύρον, τὸ κατασκευασμένον ἀπὸ ἄνθη εὐώδη ἢ ἀρώματα (parfum), καὶ κατ' ἀντονομασίαν, τὸ ἅγιον ἔλαιον, ἢ τὸ ἅγιον χρίσμα, ἐν ἀπὸ τὰ ἐπτὰ μυσῆρια. Ὡς μύρον μὲ τὸ δίδεις, λέγομεν παροιμιακῶς, σημαίνοντες τὴν πολλὰ μικρὰν ποσότητα τοῦ διδομένου ἢ λαμβανομένου πράγματος. Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν τὸ μεταχειρίζεται καὶ ὁ ΘΡ,

Πίνε κρασί συγκερασὸν ἀπὸ λιγοῦ σάν μύρος.

Καλὴ λέξις τὸ Συγκερασὸν (trempé), εὕρισκομένη καὶ εἰς τὸν Δουκάγγιον, λείπουσα ἀπὸ τὸν Σομαυέραν.

ΜΥΡΤΙΑ, Ἑλλήν. Μυρσίνη, Μυρρίνη, Μυρτίνη, καὶ Μύρτος; καὶ χυδ. Μερσίνη, (Myrte) Ζ. Λογή.

N.

N. Τοῦ ζοιχείου τούτου τὰ πάθη ἐσημειώθησαν πρότερον (Ἄτακτ. I, σελ. 397). Πρόσθετες ὅτι ἀφαιρεῖται ἀπὸ τινὰς λέξεις (Αὐτόθ. σελ. 44). — προστίθεται εἰς ἄλλας, οἷον Κ ρ ε ν τ ἤ ρ ι ἀπὸ τὸ Κ ρ η τ ἤ ρ ι ο ν , ὑποκοριστικὸν τοῦ Κ ρ α τ ἤ ρ (cratère) — λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ λ̄, οἷον Γ ρ υ ν ι ἄ ζ ω , πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Γ ρ υ λ λ ἰ ζ ω (Ἴδε τὰς εἰς τὰς Διατρ. Ἐπικτ. σημ. σελ. 436). — τοῦ μ̄, οἷον Λ α χ ν ὸ ς , Σ τ ἄ φ ν η , ἀντὶ τοῦ Λ α χ μ ὸ ς , Σ τ ἄ ϑ μ η .

Ν Ἀ , ἀντὶ τοῦ Ἄ ν δ υ ν η τ ι κ οῦ τῶν παλαιῶν , οἷον Β Χ ,

Ν ἄ εἶπες οὐρανόδρομον ἀστέρα ἔχει ἔσω

καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ,

Ν ἄ εἶπες ὅτι κίνησιν ἔχουσιν ὡσπερ ζῶντα ,

Ν ἄ εἶπες , ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Εἶπες ἄ ν . Ἴδου καὶ τρίτον παράδειγμα ἀπὸ τὸν αὐτὸν ποιητὴν ,

Ἡ φύσις τοίνυν τῶν βροτῶν , εἰ ἐθεᾶτο τοῦτο ,
Μεγάλως νά ἐπαίνεσεν , μέγᾳως νά ἐθχυμάσῃν .

Ἀντὶ τοῦ Ἐ π ἦ ν ε σ ε ν ἄ ν καὶ Ἐ θ α υ μ ἄ σ α τ ο ἄ ν .

Κάποτε προσθέτουν τὸ ῥῆμα Ἐ χ ω εἰς τὴν αὐτὴν δυνητικὴν σημασίαν , οἷον (Θ Ρ) ,

Λέγω , ἄν ἔτυχε κανεῖς νά τὰ καλοσκοπίση ,
Τὰργόχειρα τὰ κάμνασιν πολλὰ Ν Ἀ Χ Ε Ν φουμήση ,

ἤγουν Εἶ χ ε ν ἄ ν .

Ν ἄ , ἀντὶ τοῦ εὐκτικοῦ Εἶ θ ε , οἷον Θ Κ ,

Νάχεν ἀσράφην οὐρανὸς , νάχεν καὴν ἡ ὄρα ,

ἤγουν Εἶθε εἶχεν ἀσφράψειν, καὶ καῆν (καῆναι)! Τοιαῦτα εἶναι
καὶ τὰ ἐξῆς ΒΧ,

Εἶπεν ἐξ ὅλης του καρδίας, ΝΑ μὴν εἶχα ἐγεννήθην,
Καὶ εἰς τῆς γῆς τὸ πρόσωπον ἄψυχος ΝΑ εἶχα εὐρέθην·
Εἰδὲ εὐρέθην ἔμψυχος, ὡς ξένος ΝΑ ἐγνωρίσθην·
Ἐπεὶ δ' ἡ φύσις ἐπλασεν καὶ αἰσθησίῳ μοι ἐδόκεν,
Τὸν κόσμον τὸν ἐγνώρισα, ΝΑ μὴ εἶχα γνωρίση,
Καὶ εἰς τὸ ἐρωτόκαστρον ποσῶς ΝΑ μείχα σέβη.

Νά, ἐσήμαινε τὸν μέλλοντα χρόνον. Ζ. Αἶ.

Νά, ἀντὶ τοῦ Ὅτε ἢ Ὅταν, καθὼς καὶ ὁ σύνδεσμος Ἰνα
(ὄθεν τὸ Νά) τῶν παλαιῶν ἐπιρρήματιζέται πολλακίς οἶον, ΒΧ,

ὩΡΑ οὐκ ἐδιέβαινε ΝΑ μὴ εὐρεθούν ἐντάμα,

ἤγουν, Ὡρὰ ὅτε (ῶρα ἐν ἧ) δὲν εὐρίσκοντο ἐντάμα. Τοιαύτη εἶναι
ἡ σύνταξις τοῦ εὐαγγελιστοῦ (Ἰωάνν. ις', 2) « Ἔρχεται ὩΡΑ,
» ἸΝΑ πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρείαν φέρειν τῷ Θεῷ »
τὸ ὁποῖον ὁ Γραικὸς μεταφραστὴς ἠρμήνευσε « Θέλει
» ἔλθῃ ὦρα, ὍΠΟΥ καθ' ἓνας ὍΠΟΥ σᾶς σκοτώσει νά τοῦ
» φανῇ πῶς φέρει θυσίαν εἰς τὸν Θεόν. » Τὸ πρῶτον Ὅπου
(γρ. Ὄπου) δὲν εἶναι τόσο βάρβαρον, ἐπειδὴ ἐμπορεῖ νά νοηθῇ
χρονικῶς (Ἰδ. Ἄτακτ. τομ. I, σελ. 66 καὶ 134), Ὡρα Ὄπου,
ἀντὶ τοῦ Ὡρα ἐν ἧ. Μετάφραζε τὴν ὅλην ῥῆσιν, « Θέλει ἐλθεῖν
» ὦρα, νά νομίζῃ ὅστις σᾶς φονεύσῃ, ὅτι λατρεύει τὸν Θεόν. »

ΝΕΡΆΔΕΣ, Θεαὶ Θαλάσσιαι, τὰς ὁποίας πιστεύει ἀκόμη
ὁ ὄχλος, χωρὶς ὁμῶς νά γνωρίζῃ καλὰ ποῦ κατοικοῦν. ΘΡ,

Κυπαρισσοβεργόλικες ἄψεγες κόρες ἦσαν,
Νεράδες ἢ Ἀγγέλησες, καὶ πλέον ἐξεφησίσαν.

Ἰσ. ἦτο γραμμένον διὰ τοῦ υῖ, Κυπαρισσοβεργόλυγες

(Ζ. Κυπαρισσοβεργόλικος). Ὑποπτον εἶναι καὶ τὸ τελευταῖον Ἐξεφυσίσαν, πλὴν ἂν ἦτον Ἐξεφύσισαν, ἤγουν ὑπερέβησαν τὴν φύσιν καὶ τῶν Ἀγγελισσῶν καὶ τῶν Νεράδων.

Σήμερον προφέρομεν τετρασυλλάβως, Νεραίδες (Ἑλλην. Νηρηίδες, Néréïdes) καὶ μετὰ τὸ πλεοναστικὸν σ, Ἀνεραίδες. Ἐπονομάζονται καὶ Καλαὶ ἀρχόντισσαι (belles dames), κατ' εὐφημισμὸν.

ΝΕΡΑΪΔΕΣ. Ζ. Νεράδες.

ΝΕΡΟΥΛΟΣ, ὑδατώδης, τὸ ἐναντίον τοῦ πηκτοῦ. 2) Οἶνος νεροῦλος, ἤγουν μιγμένος μετὰ νερόν (Οἶνος ὑδαρῆς, κατὰ τοὺς παλαιούς), ἢ Νεροκοπημένος, ὡς τὸν ὀνομάζει ὁ Πτωχοπρόδρομος (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 246). Ἡ λέξις, ἀπὸ τὸ ἄχρηστον Νερῦλος, ὡς ἀπὸ τὸ Παχῦλος καὶ Βαθυλός λέγομεν Παχουλός καὶ Βαθουλός.

ΝΕΩΣΤΙ, ἐπίρρ. πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου (nouvellement, depuis). Ἐλεγαν καὶ Νεωσά, καὶ κατὰ συγκοπὴν, Νωσά· διότι τὴν ἑλληνικὴν παροιμίαν « Ἄρτι μῦς πίττης » γεύεται » εὔρηκεν ἐξηγημένην ὁ Δουκάγγιος (λέξ. Γεύγειν) « Ὁ ποντικὸς γεύεται νωσά τὴν πίτταν. »

ΝΙΨΪΔΙΑ (Ζ. Εὐθειάζω) Ἑλλην. Στιλβώματα, ὡς τὰ ὀνομάζει ὁ Διοσκορίδης (I, 57), καὶ ὡς τὰ ὠνόμασε καὶ ὁ Πτωχοπρόδρομος (Ἄτακτ. I, σελ. 302).

ΝΟΙΩΝΩ καὶ Νοιώθω (sentir, s'apercevoir). Ζ. Καῦχος.

ΝΟΜΟΣ. Ἐξω ἀπὸ τὸν νόμον, μετὰ ὑπερβολὴν, ἔξω ἀπὸ τὸ μέτρον. Ἡ φράσις εἶναι ἑλληνικὴ (Ἄριστοφάν. Πλούτ. σελ. 981).

———— καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ἠσχύνετο,

διότι μ' ἐντρέπετο ἔξω τοῦ νόμου.

ΝΟΥΣ, δύναμις τῆς ψυχῆς νὰ νοῆ, νὰ γνωρίζῃ, νὰ κρίνῃ τὰ διὰ τῶν αἰσθήσεων προσβάλλοντα, καὶ νὰ συλλογίζεται περὶ αὐτῶν. Ἐποῦ εἶναι, ἢ Ποῦ γυρίζει ὁ νοῦς σου; ἢ Ποῦ ἔχεις τὸν νοῦν σου; λέγομεν εἰς τὸν μὴ προσέχοντα εἰς τὰ λεγόμενα ἢ πρασσόμενα, μὴδ' ἐνεργοῦντα ἀναλόγως εἰς αὐτά. « Ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν » λέγει ἡ Χρυσόθεμις εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς Ἡλέκτραν (Σοφοκλ. Ἡλ. 390). Καὶ « Τάλαινα » ποῦ τὸν νοῦν ἔχεις; » ἢ Πραξαγόρα πρὸς μίαν ἀπὸ τὰς » συνεκκλησιαζούσας γυναῖκας (Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 156).

Ἐχω εἰς τὸν νοῦν μου, μελετῶ, ἐπιθυμῶ, μέλλω, οἶον (Θουκυδ. IV, 8) « Ἐν νῶ εἶχον... τοὺς ἔσπλους τοῦ » λιμένος ἐμφράξαι » Εἶχαν εἰς τὸν νοῦν νὰ φράξωσι τεῦ λιμένος τὰς ἐμβασίας. « Ἐν νῶ εἶχον ἀναστῆναι » (Πλατ. Εὐθυδ. σελ. 272). Εἶχα εἰς τὸν νοῦν μου νὰ σηκωθῶ. Ὁ Σοφοκλῆς (Οἰδ. Τυρ. 330) ποιητικώτερον,

Ἄλλ' ἐννοεῖς

Ἡμᾶς προδοῦναι, καὶ καταφθεῖραι πόλιν;

Ἄλλ' ἔχεις εἰς τὸν νοῦν σου νὰ μᾶς προδώσῃς, καὶ ν' ἀφανίσῃς τὴν πόλιν;

Μοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν, ἤγουν ἐσυλλογίσθην νὰ πράξω τι, ὡς καὶ ὁ Δημοσθένης (Ἐπιστολ. Α' πρὸς Ἀθην.) « Τοῦτ' ἐμοὶ μὲν ἐπὶ νοῦν ἐλθεῖν γράψαι. » Ἀντὶ τούτου λέγομεν καὶ ἐλλειπτικῶς, Μοῦ, σοῦ, τοῦ, ἤλθε, ὡς καὶ οἱ παλαιοί. « Τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν μήτε » κυάμων ἐσθίειν; » λέγει τις εἰς τὸν Πυθαγόραν (Λουκιαν. Ὄν. ἢ Ἀλεκτρ. § 18). Ἐπί σου ἤλθε νὰ νομοθετήσῃς τὴν ἀποχὴν τῶν κρεάτων καὶ τῶν κοκκίων; Οὕτως ἔλεγαν « Τὸ ἐπελθὸν » ἀπεκρινάμην αὐτοῖς » (ὁ Αὐτ. Περὶ τῆς Περεγρ. τελευτ. § 39), Τοὺς ἀπεκρίθην ὅτι μου ἤλθε. Βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου,

συλλογίζομαι, φροντίζω, οἶον Μὴ τὰ βάλῃς πλέον εἰς τὸν νοῦν σου, ἤγουν μὴν ἐνοχλήσαι, μὴ φροντίξῃς δι' αὐτά· ὡς ὁ Σοφοκλῆς (Οἰδ. Τυρ. 975),

Μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν εἰς θυμὸν βάλῃς.

Δεν εἶναι χρεία νὰ ἀναφέρω τὰς λοιπὰς συνήθεις φράσεις τῶν παλαιῶν, Ἐν θυμῷ βάλλεσθαι, Μετὰ φρεσὶ βάλλεσθαι, Ἐν νόῳ τιθέναι (Ἰδ. τὰς εἰς τὸν Ἰσοκράτ. σημ. σελ. 140. 185, 262, καὶ τὰς εἰς τὸν Στράβων. τόμ. IV, σελ. 259).

Βλέπε μὴ χάσης τὸν νοῦν σου, οἶον (Σοφοκλ. Ἀντιγ. 663),

Μὴ νῦν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας ὑφ' ἠδονῆς
Γυναικὸς οὔνεκ' ἐκβάλῃς

Μοῦ ἐπῆρε τὸν νοῦν, ἤγουν μ' ἐκβαλεν ἀπὸ τὰς φρένας. Ὁ Πλάτων λαλῶν περὶ τῶν ποιητῶν (Ἴων. σελ. 534) λέγει, « Ὁ Θεὸς, ἐξαιρούμενος τούτων τὸν νοῦν, τούτοις χρῆται » ὑπηρέταις. »

Ὀλίγος νοῦς εἶναι, ἢ Ὀλίγον νοῦν ἔχει (Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 746),

Κακοδαίμων ἄρα
Ἄνῃρ ἔσομαι, καὶ νοῦν ὀλίγον κεκτημένος.

Ἐχω τὸν νοῦν μου. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, Προσέχω τὸν νοῦν, ἢ Προσέχω μόνον, ἐλλειπτικῶς· ἡμεῖς ἐξεναντίας πάντοτε ἐλλειπτικῶς τῆς αἰτιατικῆς, Προσέχω εἰς τοὺς λόγους σου, ἢ ἀνελλιπῶς, μὲ τὸ ἀπρόθετον ῥῆμα, Ἐχω τὸν νοῦν μου εἰς τοὺς λόγους σου.

Ἐχω ἀλλοῦ τὸν νοῦν μου· τὸ ἐναντίον τοῦ Προσέχω, οἶον (Πλάτ. Θεαγ. σελ. 129) « Ἐπιτηρήσας ἄλλοσε τὸν

»νοῦν ἔχοντα. » Καί κωμικώτερον, « Ἐποῦ ταξιδεύει ὁ νοῦς σου; λέγομεν εἰς τὸν μὴ ἀκούοντα μὲ προσοχὴν, ὡς ἔλεγεν ὁ Ἀριστοφάνης (Ἰππ. 1118) εἰς τὸν ἄστατον δῆμον τῶν Ἀθηναίων,

Πρὸς τὸν τε λέγοντ' αἰεὶ
Κέχνηας· ὁ νοῦς δέ σου
Παρῶν ἀποδημεῖ.

Ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ, κυρίως λέγομεν περὶ ἐλευθερωθέντος ἀπὸ νόσον παραφροσύνης, καὶ μεταφορικῶς περὶ τοῦ λαλοῦντος ἢ πράσσοντος, ὡς οἱ παραφρονοῦντες, « Πένθος » τε τὴν τοῦ Αἴαντος μανίαν ἐπριοῦντο, καὶ τὰ μαντεῖα ἰκέ-
» τευον χρῆσαι, πῶς ἂν μεταβάλλοιτο καὶ εἰς νοῦν ἔλθοι. » (Φιλόστρατ. Ἡρωϊκ. σελ. 721).

Σύχνη χρῆσις τῆς φράσεως, Ἐλα εἰς τὸν νοῦν σου, λεγομένη πρὸς τὸν ὅπωςδήποτε ἀτακτοῦντα.

Φράσις ἴσως μόνης τῆς γλώσσης μας ἰδίᾳ, Κάμνω ἔξω νοῦ, ἢ (ἐπιρρήματικῶς), Ἐξωνοῦ. Ἰσοδυναμεῖ μὲ τῶν παλαιῶν τὸ Προσποιοῦμαι συνταγμένον μὲ τὴν ἄρνησιν ἢ μὲ τὴν ἀπαγόρευσιν, καὶ ἐρμηνεύεται εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν διὰ τοῦ *dissimuler*, ἢ λεκτικώτερον διὰ τοῦ *faire semblant de...* Παραδείγματος χάριν, ταύτης τῆς γνώμης (παρὰ Λουκιαν. Ζ. Τραγωδ. § 53),

Οὐδὲν πέπονθας θεινὸν, ἂν μὴ προσποιῇ,

τὸ κατὰ λέξιν νόημα εἶναι, Δὲν ἔπαθες τίποτε κακόν, ἂν δείχνης ὅτι δὲν τὸ αἰσθάνθης, ἂν προσποιῆσαι ἀναισθησίαν τοῦ κακοῦ, *si tu fais semblant de n'en avoir été point affecté*, συντομώτερον, Ἄ κάμης ἔξω νοῦ. Καὶ σημείωσε ὅτι τὸ Κάμης ἐδῶ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ χυδαίεσθαι Κάμωνεσαι (*dissimuler*), δηλωτικὸν τοῦ Προσποιῆ. Κάμνω ἔξω νοῦ,

εἶναι ἔλλειπτικὸν τοῦ ἄρθρου, ἀντὶ τοῦ Κάμνω τὸν ἔξω νοῦ, ἤγουν προσποιῶμαι τὸν ὄντα ἔξω νοῦ, ὡς λέγομεν Κάμνω τὸν σοφόν, τὸν πλούσιον, προσποιῶμαι δηλαδὴ σοφός, πλούσιος, χωρὶς νὰ ἔχω πλοῦτον ἢ σοφίαν. Ζ. Κάμνω, καὶ Καμόνομαι.

ΝΥΚΤΟΚΟΠΙΑΪΩ (Ζ. Ξεπέφτω). Καλὴ λέξις νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν γλῶσσαν, σημαίνουσα τὸ Lucubro, ἢ Elucubro τῶν Ῥωμαίων (passer la nuit à travailler).

ΝΥΜΦΕΥΜΕΝΟΣ. Ζ. Ὑπανδρευμένος.

Ξ.

Ξ, στοιχεῖον, ἀντὶ τοῦ τ, οἶον Κλεμαξίδα ἢ Κλημαξίδα (ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ Κληματῖς, ἴδος), ὄνομα φυτοῦ. Οὕτως ὀνομάζεται σήμερον, κατὰ τὸν Στακούσιον (Stackhouse), τὸ Viburnum lantana (Γαλλ. espèce de Viorne).

ΞΕΖΕΨΩ (γρ. Ξεξεύγω), λύω ἀπὸ τὸν ζυγὸν (dételer); Μεταφορικῶς δὲ, χωρίζω (séparer, désunir), ΘΡ,

Καὶ ξέξευσε τ' ἀνδρόγυνα καὶ ὀρφάνευσε παιδάκια.

Ζ. Ἀποξεύγω.

ΞΕΜΑΥΛΙΪΩ. Ζ. Ἀνέγλυτη.

ΞΕΝΙΤΕΨΩ, οὐδετέρως, καὶ συνηθέστερον Ξενιτεύομαι, ὑπάγω, ἢ διατρίβω εἰς ξένην χώραν. Λέξις σπανία εἰς τοὺς παλαιούς, συχνότερα εἰς τὸν παρακμάζοντα ἑλληνισμόν, σημαίνουσα τὸ παλαιὸν Ἀποδημῶ. Πρῶτος ἴσως τὴν ἐμεταχειρίσθη ὁ Στράβων (XIV, σελ. 673) εἰς τὴν σημασίαν τοῦ διατρίβω εἰς ξένην χώραν, ἔξω τῆς πατρίδος, « Οὐδ' αὐτοὶ » οὔτοι μένουσιν αὐτόθι, ἀλλὰ καὶ τελειοῦνται ἐκδημήσαντες, » καὶ τελειωθέντες ξενιτεύουσιν ἠδέως. » Ἴδε καὶ τὸν Ἡλιόδωρον (Αἰθιοπικ. VII, σελ. 276).

ΞΕΝΟΣ (étranger). Εἰς τὰ ξένα (πληθυντ. οὐδετ.), ἔλλειπτικῶς τοῦ μέρη ἢ χωρία, ὡς καὶ τῶν παλαιῶν τὸ « Ἐπί » ξένης » κατ' ἔλλειψιν τοῦ γῆς, ἢ χώρας, καὶ τῶν Γάλλων τὸ dans l'étranger. ΣΦ,

Καὶ ἀφ' ὅτις ἐντροπιάσθηκα καὶ χάθην μετὰ σένα,
Καλλιὸν μού τον νάχα ξορισθὴν καὶ νάχα πᾶ σὰ ξένα.

ΞΕΝΟΥΡΑ. Ζ. Πεζούρα.

ΞΕΝΟΧΑΡΑΓΟΣ. Ζ. Χαραγή.

ΞΕΠΕΨΤΩ, ἀπὸ τὸ παλ. Ἐκπίπτω (déchoir). Ὀλίγη εἶναι ἢ χρῆσις τοῦ εἰς τὴν κυρίαν σημασίαν τοῦ ἀπλοῦ Πίπτω (tomber).

Μεταφορικῶς, Ἐπεσεν ἢ Ἐξέπεσεν ἢ τιμὴ τινὸς πράγματος, ὅταν πωλῆται εὐθηνότερα ὅσου ἐπωλεῖτο πρότερον. « Αἱ τιμαὶ τῶν ὠνίων πεσοῦσαι » εἶπεν ὁ Πλούταρχος (Πομπ. § 26, σελ. 124).

Τὸ μεταχειριζόμεθα ἔτι, φανερόνυτες τὴν μεταβολὴν ἀπὸ πλοῦτον εἰς πενίαν, οἶον, ΘΡ,

Καὶ νὰ νυκτοκοπιάζουσι, νὰ κάμνουσιν, νὰ διόχουν,
Διὰ νὰ μὴ ξεπέσουσιν ἀπὸ τὸν βίον ἀπόχουν.

Καὶ ἐδῶ σημείωσε, ὅτι ὁ ποιητὴς τὸ ἐμεταχειρίσθη ἐντελῶς, Ἐπέσουσιν ἀπὸ τὸν βίον, ἤγουν ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά των, ὡς καὶ οἱ παλαιοί. « Ἐκπεπτωκότα ἐκ τῶν ἐόντων, ἔχοντά τε » οὐδὲν, εἰ μὴ ὅσα πτωχὸς » εἶπεν ὁ Ἡρόδοτος (III, 14) περὶ τινος δυστυχήσαντος. Τὸ μεταχειριζόμεθα ὁμῶς καὶ ἔλλειπτικῶς, ἢ καὶν προσυπακούοντες ἀπὸ τὰ προηγούμενα τὴν ἀναπλήρωσίν του, οἶον Ἦτο πλούσιος, ἀλλ' ἐξέπεσε.

Ἐξέπεσεν ἀκόμη, ἀντὶ τοῦ ἐχάθη ἢ ἐξετοπίσθη, οἶον Μοῦ ἐξέπεσε τὸ μαχαίριον, τὸ βιβλίον, τὸ γράμμα.

» Γράμματα γὰρ ἐξέπεσεν αὐτοῦ » (Πλουτάρχ. Δημοσθ. § 31, σελ. 227).

Ἔως ἐδῶ ἡ χρῆσις τοῦ ῥήματος ἦτον ἀμετάβατος ἢ ἐλλειπτική. Ἄλλ' ἔχει καὶ σημασίαν ἐνεργητικὴν τοῦ Ἀφαιρῶ (déduire, rabattre), οἷον, Μοῦ ἐξέπεσε δέκα φράγκα ἀπὸ τὸν λογαριασμόν.

ΞΕΡΑΙ (αἰ), τόποι θαλάσσης ἀνάβαθοι, ἔχοντες ὑψώματα ἄμμου, ἢ πετρῶν, καὶ διὰ τοῦτο κινδυνώδεις εἰς τοὺς πλείοντας, Τὸ πλοῖον ἐκάθισεν ἢ ἐκτύπησεν εἰς τὰς ξέρας, Ὁ καρβοκύριος ἔρρηξε (ὄχι ἔρριψε) τὸ πλοῖον εἰς τὰς ξέρας. Πολλοὶ λέγουν βαρβάρως, Τὰ πλοῖον ἐβες ἤρισεν ἢ ἐβισ ἤρισεν, ἀπὸ τὴν ταυτόσημον Ἰταλικὴν λέξιν investire (échouer).

ΞΕΡΑΪΝΩ ἢ Ξηραίνω, ἐναντίον τοῦ Ὑγραίνω. Ἐξεράνθη ἢ Ἐξηράνθη νὰ γελῶ, μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ, μὲ ὑπερβολὴν ἐγέλασα, καὶ τοῦτο, διότι ὁ ὑπερβολικὸς γέλως κινεῖ καὶ κενόνει τὰ ὑγρά, οἷον τὰ σάλια, τὰ δάκρυα, τὸ οὖρον. Ἡ αὐτὴ μεταφορὰ εὐρίσκεται καὶ εἰς τῶν παλαιῶν τὸ Ἀυαίνω, συνώνυμον τοῦ Ξηραίνω (Ἄριστοφ. βατράχ. 1089),

ὡς' ἐπαφανάνθη
Παναθηναίισι γελῶν, ———

ὡςτε κατεξηράνθη νὰ γελῶ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων.

ΞΕΡΟΧΑΜΝΟΥΪΜΑΙ. ΞΕΡΟΧΑΜΝΪΖΟΜΑΙ. Ζ. Ξηροτανιοῦμαι.

ΞΕΣΚΑΛΩΝΩ. Ζ. Ῥάσσω.

ΞΕΣΠΆΖΟΜΑΙ (Ζ. Κεφαλόνω), Γρ. Ξυσπάζομαι, ὡς τὸ γράφει ὁ ποιητὴς τοῦ Ἀπολλ. τοῦ ἐν Τύρ.,

Ὁ δάσκαλος τῆς γιατρικῆς ἀνοιξε τὴν κασέλα,
τὴν ὄραν ἐξυσπάσθηκεν, ὡς εἶδε τὴν κοπέλα.

Κοπέλα, ὡς ἔτι καὶ σήμερον, σημαίνει, Κόρην (jeune personne). Τὸ δὲ οὐδέτερον Κοπέλιον, δοῦλον, ὑπηρετήν (esclave ἢ domestique), ὡς δηλοῖ καὶ ὁ ἐξῆς στίχος (Δουκάγγ. σελ. 712),

Ἐγίγη δοῦλος ὀλονῶν, καὶ καθευδὸς κοπέλη.

Ὁ Σομαυέρας προσθέτει, ὅτι τὸ Κοπέλιον σημαίνει καὶ τὸ παλληκάριον, ἤγουν τὸν νέον (ὡς ἡ Κοπέλα τὴν νέαν), καὶ μεταφορικ. καὶ τὸν ἀνόητον. Ἀλλὰ τὸ Κόπελος ἐσήμαινεν ἀκόμη εἰς τοὺς Γραικορωμαίους καὶ τὸν νόθον (bâtard), ὡς λέγει ὁ σχολιαστὴς τοῦ Σοφοκλέους (Ἠλέκτρ. 325), « Τοῦ » γνησίου ἐναντίον ὁ φυσικὸς, ὁ λεγόμενος Κόπελος, τοῦ » θε φύσει υἱοῦ, ὁ θεσει, ἤγουν ὁ υἱοθετούμενος, » καὶ τὸ μαρτυρεῖ καὶ ὁ Μοσχόπουλος (εἰς τὸν Δουκάγγ. αὐτόθ.).

Τὸ Κοπέλα καὶ τὸ Κοπέλιον, ἀναλογεῖ μὲ τὸ Παῖς τῶν παλαιῶν, τὸ σημαῖνον τὸ παιδίον, καὶ τὸν ὑπηρετήν, (ὡς τῶν Γάλλων τὸ garçon), καὶ μὲ τὴν Παιδίσκην, ἣτις ἐσήμαινε καὶ τὴν Κόρην, καὶ τὴν δούλην ἢ Φεράπαιναν, ὡς ἀκόμη καὶ τὸ Λάτρις, μὲ τὸ ὁποῖον ἐσήμαιναν καὶ τὸν Φεράποντα ἢ τὴν Φεράπαιναν. Παράγεται, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ἀπὸ τὸ Κόπτομαι, ὅθεν ὁ Κόπος καὶ τὸ Κοποῦμαι, τὸ κοπιᾶζω, Κόπελος, ὁ δυνατὸς νὰ φέρῃ κόπους, διὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ ὑποκείμενος ἀκόμη, ἂν ἡ τύχη τὸν ἐδούλωσε, νὰ κόπτεται, ἤγουν νὰ ξυλοκοπῆται. Παρομοίαν γένεσιν ἔχει καὶ τὸ Δμῶς, ὁ δοῦλος, ἀπὸ τὸ Δαμάζω, ἴσως δὲ καὶ ὁ Λάτρις ἀπὸ τὸ ἐπιτατικὸν λα καὶ τὸ Τρίβω, ὁ πολλὰ τριβόμενος.

Ἡ δὲ σημασία τοῦ Κόπελος, ὁ νόθος, πιθανὸν ὅτι προῆλθεν ἀπὸ τοῦτο, ὅτι οἱ δεσπότες σιμὰ τῶν ἄλλων ἀδικιῶν τῶν εἰς τὰς ἀγοραστὰς κοπέλας δούλας, καὶ τὰς βιάζουσι, καὶ διὰ πλήρωσιν

τῆς παρανόμου των ἐπιθυμίας, καὶ διότι τὰ ἀπ' αὐτὰς γεννώμενα μένουν καὶ αὐτὰ δούλοι καὶ κοπέλια τοῦ τυράννου. Ἐπρασσαν καὶ παλαιά, ὅ,τι πράσσουν σήμερον οἱ δεσπότες εἰς τοὺς δούλους.

ΞΕΤΡΑΧΗΛΙΖΩ. Ζ. Φυλλοκάλαμον.

ΞΕΤΡΕΧΩ ἢ Ἐξετρέχω, Ἐκτρέχω, γυρεύω, ζητῶ μετὰ προθυμίαν (courir après), οἶον ΣΦ,

Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς τῆς πολιτικῆς πριχοῦ τὴν ἐγνωρίσουν,
Ὅλοι τὴν ἐξετρέχουσιν, ὡς διὰ τὰ τὴν χαρίσων·
Καὶ ὅποιον εὖρη πελελὸν, καὶ ἔχει τὰ τὴν χαρίζη,
Μὲ λόγια καὶ μετὰ πράγματα σὰν μύλον τὸν γυρίζει.

Ζ. Πελελὸς, καὶ Πριχῶ.

ΞΕΤΡΥΠΩ, Ἀόρις. Ἐξετρύπωσα. Ἐκβάλλω ἀπὸ τὴν τρύπαν, ἐνεργητικῶς, ἢ ἐκβαίνω ἀπὸ τὴν τρύπαν, οὐδετέρως (Ἀριστοφάν. Ἐκκλησιαζ. 337),

——— οὐ γὰρ ἔνδον οὔσα τυγχάνει,
Ἄλλ' ἐκτετρύπηκεν λαθοῦσά μ' ἔνδοθεν.

ΞΕΦΑΝΤΟΤΟΠΟΣ, lieu propre aux divertissemens, lieu de récréation. Ἐλλην. Ἡβητήριον,

ΞΕΦΑΝΤΩΝΩ (se divertir), οἶον ΒΧ,

Μετὰ δὲ τὴν παραδρομὴν μέρας καὶ δεκαπέντε,
Ἡλθε καιρὸς καὶ ἠθέλησεν ὁ ρήγας τὰ εὖγη ἔξω·
Καὶ πέρνει καὶ τὴν ρήγενα εἰς παραδιάβασιν των·
Καὶ τὴν Χρυσάτζαν εἶπασιν τὰ πᾶ τὰ ξεφαντώση.

Τοῦτο ἐλέγετο ἑλληνιστὶ, « Ἐν εὐπαθείαις εἶναι. » Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ἡλιόδωρον (Αἰθιοπικ. Β', σελ. 291) σημειώσεις. Ῥήγας εἶναι ὁ βασιλεὺς, ἀπὸ τὸ Λατινικ. Rex (roi), ὡς καὶ Ῥήγενα, ἢ βασίλισσα, ἀπὸ τὸ Regina (reine).

ΞΕΦΆΝΤΩΣΙΣ (divertissement, récréation),
οἶον, ΒΧ,

Ἐποίκων καὶ ξεφάντωσαν, ἐπαίξαν ἐχορέψαν.

ΞΕΦΗΣΙΖΩ. Ζ. Νεράδες.

ΞΕΨΥΧΩ. Ζ. Ἄφ' οὔ.

ΞΗΜΕΡΩΜΑ, Ἐξημέρωμα (la naissance, ou l'aube
du jour), οἶον (Ἄπολλ. ὁ ἐν Τυρ.),

Καὶ πρὸς τὰ ξημερώματα ἔχασαν τὸ τιμώνη.

Ἐξημέρωμα, ῥηματικὸν τοῦ ἀπροσώπου Ἐξημερόνει
(ἀπὸ τὸ Ἐξημερόει), ἡγουν γίνεται, ἔρχεται, διαδέχεται τὴν
νύκτα ἢ ἡμέρα. Καὶ τῆς διαδοχῆς ταύτης ἄγγελοι εἶναι μάλισα
οἱ πετεινοί· ὅθεν ἔδωκαν ἀφορμὴν καὶ εἰς τὴν παροιμίαν,
« Ὅπου εἶναι πολλοὶ πετεινοί, ἀργεῖ νὰ ἐξημερώσῃ, » διδά-
σκουσιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ ἔργα καὶ εἰς τὰς πράξεις μας χρεωσού-
μεν νὰ μεταχειριζώμεθα τόσα μέσα καὶ τόσοι ἐργάται, ὅσους
ἀπαραιτήτως ἀπαιτεῖ τὸ ἔργον· οἱ πλείοτεροι τῆς χρείας γίνονται
ἐμπόδια μᾶλλον παρά συνεργοὶ τοῦ ἔργου.

Τὸ Τιμώνη (Τιμόνιον, Ἕλλην. Πηδάλιον) εἶναι
λέξις Ἰταλική, timone (timon, gouvernail), γεννημένη
ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν temo, onis.

ΞΗΡΆ (ἦ), λαμβάνεται οὐσιαστικῶς εἰς ταύτην τὴν φράσιν,
Διὰ ξηρᾶς, ἢ διὰ θαλάσσης. (par terre ou par mer).

ΞΗΡΟΠΌΤΑΜΟΣ. Ζ. Ξηρός.

ΞΗΡΌΣ (Ἰωνικῶς Ξερός). Ἐπίθ., ὅστις δὲν ἔχει παντάπασιν,
ἢ ἔχει ὀλίγην ὑγρότητα· Ξηρὸν ξύλον, καὶ παροιμία,
Σιμὰ εἰς τὸ ξηρὸν καίεται καὶ τὸ χλωρόν. Καλο-
καίριον ξηρὸν, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἔβρεξεν, ἢ ἔβρεξεν ὀλίγον.
Κράσις ξηρά, Ποταμὸς ξηρὸς, καὶ διὰ μιᾶς λέξεως,

Ξηροπόταμος, ἢ οὐδετέρως, Ξηροπόταμον. 2) Λέγεται ἀκόμη καὶ διὰ φαγήσιμα ξηραίνόμενα ἐπίτηδες, καὶ φυλασσόμενα εἰς χρῆσιν, οἷον Σῦκα, Ἀπίδια, Δαμάσκηνα ξηρά. 3) Ἄντι τοῦ μόνος. Τρώγει ξηρὸν ψωμί, ἤγουν μόνον ψωμίον χωρὶς προσφάγιον. 4) Μεταφ. δι' ἄνθρωπον, ὅστις πάσχει ὑπερβολικὴν ἔκπληξιν ἢ κατασχύνην εἰς ἄκουσμά τι, Ἐμεινα ξηρὸς, ὅτε τὸ ἤκουσα

ΞΗΡΟΤΑΝΙΟΨΜΑΙ (γρ. Ξηροτανύομαι). Λέγεται καὶ Ξηροχαμνοῦμαι καὶ Ξηροχαμνίζομαι καὶ Χαμουδιάζομαι. Τὸ τελευταῖον ἔγινε κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ ἀπὸ τὸ Χασμωδιάζομαι (Ἑλλην. Χασμῶμαι). Ζ. Ἀποκορδίζομαι.

ΕΙΦΑΡΙΟΝ, Ἑλλην. Ξιφίον, érée. Ζ. Ἡμαι.

ΕΟΔΙΑΖΩ. Ζ. Ἐξοδιάζω.

ΕΥΛΙΑΖΩ. Ζ. Ἀποξυλώνω.

ΕΨΛΟΝ. Ζ. Δίδω.

ΕΥΛΟΝΩ. Ζ. Ἐξηλώνω.

ΕΥΛΟΣΟΦΩ, κάμνω τὸν φιλόσοφον, χωρὶς νὰ ἦμαι, οἷον (παρὰ Δουκαγγ. λέξ. Χωριάτης),

Μηδὲν ξυλοσοφῆς πολλὰ, ὅτι χωριάτης εἶσαι.

Ἀκολούθως ἤθελ' ὀνομασθῆναι καὶ Ξυλόσοφος, ὁ τοιοῦτος φιλόσοφος καὶ Ξυλοσοφία, ἡ σοφία του, κατὰ παρωδίαν, ὁμοίαν τῶν νεωστὶ πλασμένων, ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ τῆς παιδείας Γαλλικῶν λέξεων philosophailler (ξυλοσοφῶ), philosophiste (ξυλόσοφος), καὶ philosophisme (ξυλοσοφία) εἰς περιγέλου τῶν φωτισμένων ἀνδρῶν. Εἴχαμεν καὶ ἡμεῖς ὀλίγους τινὰς τοιοῦτους φωτοφόβους, καὶ πολὺ πλεον ἐμπείρους ὀνοματοδέτας, ἐπειδὴ ὠνόμεσαν τὴν Φιλοσοφίαν, Φιλοσοφίαν (amour des ténèbres)· ἀλλὰ, κατ' εὐτυχίαν, ἀπέθαναν χωρὶς διαδόχους. Αἰωνία των ἡ μνήμη!

ΕΥΣΠΆΖΟΜΑΙ (καὶ ὄχι Ξεσπάζομαι ἢ Ξηπάζομαι), διότι εἶναι ἀπὸ τὸ Συσπῶμαι, Ἄττικ. Ξυσπῶμαι. Ζ. Κεφαλῶνω, καὶ Ξεσπάζομαι. (Ἴδε καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 167).

Ο.

Ο στοιχεῖον ἀφαιρεῖται εἰς ἀρχὰς τινῶν λέξεων, οἶον, Δόντια, Νύχια, Φρύδια, ἀντὶ τοῦ Ὀδόντια, Ὀνύχια, Ὀφρύδια. — πλεονάζει (Ζ. Ὀχρά). — Λαμβάνεται εἰς τόπον τοῦ $\bar{\alpha}$, οἶον Δρομὶ ἀντὶ τοῦ Δράγμα (gerbe). — τοῦ $\bar{\epsilon}$, Ὄβριος, Ὄχθρος, Ὄξω, ἀντὶ τοῦ Ἐβραῖος, Ἐχθρός, Ἐξω. — τῆς $\bar{\epsilon}\nu$ διφθόγγου, οἶον Ὀμορφος ἀντὶ τοῦ Εὐμορφος. — τοῦ η , οἶον Κάθομαι ἀντὶ τοῦ Κάθημαι. — τοῦ $\bar{\upsilon}$, οἶον Ὀγρός, ἀντὶ τοῦ ὕγρός.

ὈΓΚΑΝΙΖΩ. Ζ. Ἀγκανίζω.

ὈΔΟΝΤΙΟΝ. Τὸν ἐλάλησα ἔξω ἀπὸ τὰ ὀδόντια, ἤγουν τὸν ἐλάλησα μὲ ὀργὴν καὶ ἀγανάκτησιν (sans aucun ménagement). Ὁμοιάζει τὴν Ὀμηρικὴν φράσιν (Ἰλιαδ. δ', 350), μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Ὀδυσσεὺς ἀποκρίνεται εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα, λέγων,

— Ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!

Ποῖος λόγος σοῦ ἔφυγεν ἔξω ἀπὸ τὰ ὀδόντια! Λέγομεν ἀκόμη εἰς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, Τὸν ἔδειξα τὰ ὀδόντια, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τὸν σκύλον, ὅστις τὰ δείχνει ὀργιζόμενος, ὅταν τὸν πλησιάσῃ τις ἄγνωστος. Τὴν αὐτὴν μεταφορὰν ἔχουν καὶ οἱ Γάλλοι, *montrer les dents à quelqu'un*.

ΟΪΚΟΚΥΡΙΟΣ, (καὶ κατὰ συγκοπὴν Οἰκοκύρις ἢ Οἰκοκύρης (maître de la maison), Τὸ θηλυκὸν Οἰκοκυρά (maîtresse de la maison). Ὅστις ἔχει γυναῖκα καὶ τέκνα, ἢ καὶ τέκνα, συγκατοικῶν μ' αὐτὰ, λέγεται Οἰκοκύρις (père de famille).

2) σχετικῶς πρὸς τὴν γυναῖκα, ἢ ἡγυνή (οἰκοκυρά) πρὸς τὸν ἄνδρα. Οὕτως ἢ μὲν γυνὴ λέγει, Ὁ οἰκοκύρις μου, ἦγουν ὁ σύζυγός μου (mon époux), ὁ δὲ ἄνθρωπος, Ἡ οἰκοκυρά μου, ἦγουν ἡ γυνή μου (mon épouse), οἶον (παρὰ Δουκαγγ.σελ. 245).

Ἐξήσεν Ἀπολλώνιος μὲ τὴν οἰκοκερά του
Χρόνους ὀγδόντα μὲ τιμὴν ἤλθε σὰ γερατιά του.

3) Ἄνθρωπος ἡγυνή κατασαμένης ἡλικίας, σχετικῶς πρὸς νεώτερον ἢ νεωτέραν. Ἰ Δὲν ἐν τρέπεσαι, οἰκοκύρης ἄνθρωπος, νὰ λαλῆς οὕτως; 4) ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ, κύριος, ὅστις δηλαδὴ ἔχει ἐξουσίαν νὰ εἴπῃ ἢ νὰ πράξῃ ὅ,τι θέλει (être le maître de), Εἶσαι οἰκοκύρις νὰ κάμῃς ὅ,τ' ἀγαπᾷς. Τὸ Οἰκοκυρά ἐσήμαινεν ἀκόμη καὶ τὴν συνοικοῦσαν γαμικῶς μὲ ἄνδρα γυναῖκα, εἰς διάκρισιν τῆς ἀγάμου ἢ ἐλευθέρου. Ζ. Ἀνέγλυτη.

ὈΛΆΚΕΡΟΣ. Ζ. Ἀκέραιος.

ὈΛΙΓΌΝΟΜΑΙ, ἀπὸ τὸ Ἕλλην. Ὀλιγόομαι, μεταφορικῶς αἰσθάνομαι ἐλάττωσιν τῶν φυσικῶν δυνάμεων (défaillir). Τὴν αὐτὴν μεταφορὰν δίδει ὁ ποιητὴς εἰς τὸ ταυτόσημον ῥῆμα Μινύθω (Ὀδυσσ. δ', 467),

————— Μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ.

2) ὀλιγοθυμῶ, ὀλιγοψυχῶ (se pâmer), οἶον Ὀλιγώθην γελῶν, ἢ Ὀλιγώθην ἀπὸ τὰ γέλια. Τοῦτο εἶναι τὸ « Γέλῳ ἔκθανον » τοῦ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. σ' 100). Ἴδε καὶ τὰς εἰς τὸν Ἡλιόδωρ. σημ. σελ. 171.

ὈΛΙΓΌΣ, ἐναντίον τοῦ Πολύς. Παρ' ὀλίγον, ἢ Ὀλίγον ἔλειψε. Καὶ ἐλλειπτικῶς, Ὀλίγον, οἶον, Παρ' ὀλίγον

νά χαθῶ, ἢ Ὀλίγον ἔλειψε νά χαθῶ, ἢ Ὀλίγον νά χαθῶ. Εὐριπίδης (Ίφ. Ταυρ. 871),

Παρά δ' ὀλίγον ἀμπέφυγες
Ὀλεθρον. —————

καὶ Θουκυδίδης (VII, 71), « Παρ' ὀλίγον ἢ διέφευγον, ἢ « ἀπώλλυντο » καὶ Αἰλιανὸς (IV, 8) « Καὶ ὀλίγου καὶ » τὴν πόλιν κατέλαβον » ἤγουν, ὀλίγον ἔλειψε νά κυριεύσωσι καὶ τὴν πόλιν. Εὐρίσκειται συχνὰ εἰς τοὺς παλαιούς, καὶ Μικροῦ, ἢ Ὀλίγου δεῖ, ἢ δεῖν.

Μὲ ὀλίγον (ἐλλειπτικῶς τοῦ Ἀργύριον) σημαίνει μὲ ὀλίγην ἐξοδον, ἢ δαπάνην. Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος μὲ ὀλίγον δύναται νά ζήσῃ. Μ' αὐτὸ συμπλέκεται πολλάκις καὶ τὸ τίποτε. Ἐγὼ δύναμαι νά σοῦ τελειώσω τὴν ὑπόθεσιν μὲ ὀλίγον τίποτε. (Ἄριστοφαν. Πλουτ. 377),

————— ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικοῦ πάνυ
Ἐθέλω διαπράξαι, πρὶν πυθέσθαι τὴν πόλιν,
Τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασι τῶν ρητόρων.

Ὀλίγον (peu, en petite quantité), λέγεται καὶ μὲ βάρβαρον ἀφαίρεσιν, Λίγον, οἶον, Ἀπὸ λιγοῦ (Ἀπ' ὀλίγου). Ζ. Μύρος. Ὀλιγοῦτζικον (Ἕλλην. Ὀλίγιστον) Ζ. Ῥάσσω.

ὈΛΙΓΟΤΡΩΓΩ. Ζ. Τρώγω.

ὈΛΟΡΘΟΣ, σύνθετον ἀπὸ τὸ Ὄλος, καὶ Ὄρθός. Ζ. Ὄρθός.

ὈΛΟΣ (tout). Δι' ὄλου (tout-à-fait). Ζ. Ὄποῦ. Τὸ Δι' ὄλου, γράφεται ὀρθότερον Διόλου, ὡς ἐπίρρημα. Εἰς παλαιὰ ἀντίγραφα εὐρίσκειται καὶ Διόλου, καὶ Δι' ὄλου.

ὈΛΟΤΕΛΑ (tout-à-fait, entièrement), Σ Σ,

Λοιπὸν οὐδὲν ἐχάθησαν ὀλότελα οἱ φίλοι.

ὌΜΑΔΙΑΪΩ. Ζ. Μαδεύω.

ὌΜΑΔΙΝ, Ἑλλ. Ὄμοῦ (ensemble) ΘΚ,

Ἐστράφησαν Ὀπίσω ΤΕΣ βλέπουν τοὺς ἀδελφούς των
Ὄμάδιν με τὸν κύριον των νὰ κλαίγουν νὰ θρηνησῶνται.

Τοῦ Ὀπίσω ΤΕΣ τὸ ἄρθρον εἶναι τὸ βάρβαρον θηλυκὸν
Ταῖς ἀντὶ τοῦ Τῶν· διότι ὁ λόγος εἶναι περὶ παρθεύων
αἰχμαλωτισμένων ἀπὸ Τούρκους· ὡς περὶ ἀνδρῶν λέγεται
Ὀπίσω τους, ἀντὶ τοῦ Ὀπίσω των.

ὌΜΙΑΗΤΙΚΟΣ. Ζ. Ἀνομίλητος.

ὌΜΜΑΤΙΟΝ. Ζ. Ψυχή.

ὌΜΝΑΪΩ ἢ Ὄμνέω (jurer, faire serment), οἶον
ΘΚ,

Ὄμναίω σας εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὅλοι πιστεύσατέ μοι.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ΘΡ,

Καὶ ὁποῦ πέση εἰς αὐτὸ, ἂν οὐδὲ μετανιόση,
Ὄμνέω [ναί] καὶ μὰ τὸ ναί, ἀλλοῦ τὸ θελή νιόση.

Ζ. καὶ Δευτερογαμῶ.

Ἐτράπη τοῦ Ὄμνύω τὸ ὕ εἰς ε̄, καθὼς καὶ τὸ Ἄχυρα καὶ
Πίτυρα, εἰς τὸ Ἄχερα καὶ Πίτερα. Ὁ Σομαυέρας ἔχει
Ὄμνέω καὶ Ἀμώνω (γρ. Ὄμόνω), ἀπὸ τὸ Ὄμόω.

ὌΜΟΘΥΜΑΔΟΝ (unaniment). Ζ. Κεφαλώνω.

ὌΜΟΙΑΪΩ, ὅμοιον λέγω ἢ κρίνω, Ἑλλην. Ὄμοιῶ (as-
similer, comparer). Συχνότερα ὅμως ἀμεταβάτ. εἶμαι ἢ
γίνομαι ὅμοιος, Ἑλλην. Ὄμοιοῦμαι (ressembler). Τὸ
Ὄμοιάζω (εἶμαι ὅμοιος) εἶναι τοῦ παρακμάζοντος Ἑλλη-
σμοῦ, οἶον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ (Μάρκ. ιθ', 70) τὸ « Γαλιλαῖος

» εἶ, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει » ἤγουν εἶναι ὁμοία τῆς λαλιᾶς τῶν Γαλιλαίων.

Εἰς τοὺς παλαιοὺς τὸ Ὅμοιω εἶναι μεταβατικόν, πλὴν εἰς τὸν Διοσκρίτην (III, 52), ἐὰν ἡ γραφή δὲν ᾖ σφαλμένη, « Τὸ οὖν ἄγριον πήγανον ὁμοιοῖ τῷ ἡμέρῳ. »

Οἱ Κρητικοὶ λέγουν, Δὲν ὁμοιάζει, εἰς σημασίαν τοῦ δὲν πρέπει, δὲν ἀρμόζει (il ne convient pas). Τρεῖς χιλιάδες σχεδὸν ἐτῶν ἐπέρασαν ἀποῦ ὁ Ὅμηρος ἔλεγεν Ἐοικεν (ὁμοιάζει) ἀντὶ τοῦ πρέπει (Ἰλιάδ. β', 190),

Οὐ σε ἔοικε, κακὸν ὡς, δειδίσσεσθαι,

Δὲν πρέπει νὰ φοβῆσαι, ὡς φοβοῦνται οἱ ἄνδρες.

ὍΜΟΙΟΣ. Γνωσὴ εἰς ὅλους εἶναι ἡ παροιμία. « Ὅμοιος » τὸν ὅμοιον ἀγαπᾷ, » ἥτις ἔλαβεν ἀρχὴν καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸν Ὅμηρον (Ὀδυσσ. ρ' 218),

Ὡς αἰεὶ τὸν ὅμοιον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὅμοιον.

Τοῦτο ἀληθεύει μάλιστα διὰ τοὺς χρησοὺς πολίτας. Εὐκόλα φιλιόνονται, εὐθὺς ἀποῦ καταλάβῃ ἕνας τοῦ ἄλλου τὴν διάθεσιν, εἰς κοινὴν τῆς πατρίδος ὠφέλειαν. Οἱ κακοὶ πολῖται φιλιόνονται κάποτε καὶ αὐτοὶ διὰ νὰ συγκροτήσωσι φατρίας, ἢ νὰ κλέψωσι τὰ δημόσια, ἀλλ' ἡ φιλία τῶν ὁμοιάζει τὴν φιλίαν τῶν λύκων.

ὍΜΟΝΟΙΑΖΩ, Ἑλληνιστὶ Ὅμονοῶ (être d'accord), (Ζ. Κατά). Ἀπὸ τὸ Ὅμόνοια, ἀναλόγως μετὰ τοῦ παρακμάζοντος Ἑλληνισμοῦ τὸ Ὅμοιάζω (ressembler) ἀπὸ τὸ Ὅμοία, καὶ τῶν παλαιῶν τὸ Δοιάζω (douter) ἀπὸ τὸ Δοιά.

ὍΝΕΙΔΙΖΩ (reprocher). Ζ. Βοηθῶ.

ὄντως, συντασσόμενον μετὰ ἐπίθετα, ἰσοδυναμεῖ μετὰ τὸ Φερωνύμως (portant son nom) οἶον ΒΧ,

————— Δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν
Εἰσῆλθον κ' εἰς τὸ κάστρον σου, κάστρον καὶ ὄντως κάστρον.
Εὐμορφον ἔνι ἐξαιρέτον, οὐκ οἶδα πούπετις τίτιον.

ὍΠΙΣΘΑΓΚΩΝΑ. ὍΠΙΣΘΑΓΚΩΝΙΖΩ. Ζ. Ἐξάγκωνα.

ὍΠΙΣΟΠΑΤΩ (se traîner à la suite de quelqu'un, le suivre avec peine et à regret). Ζ. Ἴσως. Ἡ σημασία τοῦ ῥήματος τούτου ἀναλογεῖ μετὰ τὸ Ἐφολκὸν εἶναι τῶν παλαιῶν (Ἄριστοφάν. Σφ. 268).

ὍΠΟΪΟΣ. Ζ. Ποῖοι.

ὍΠΟΥ, ἀντὶ τοῦ ὍΣ, Ἡ, Τὸ, κ. τ. λ. (qui, que, lequel, laquelle, etc.) οἶον ΒΧ,

Εκεῖνος, ὁποῦ πρόθυμος ἦτον διὰ νὰ φεύγῃ,
Δι' ὅλου οὐκ ἐφαίνετο ἐκ τῆς ἱππηλασίας.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτός,

Μόνο γινώσκει τ' ὁ κριτῆς ὁποῦ σέ τὸ ἐδῶκεν.

Λέγουν καὶ Ποῦ (Ζ. Ἀναφέρνω). Τοῦ Δι' ὅλου ἡ γραφή ἤθελ' εἰσθ' ὀρθοτέρα ἐπιῤῥηματικῶς, Διόλου.

ὍΡΓΗ, θυμός (colère). Τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ νὰ ἔχη! κατάρρα, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ λήπῃ ἀπὸ τὰ Λεξικά, ἀν ἔλιπεν ἀπὸ τῶν τιμίων ἀνθρώπων τὰ σόματα· καθὼς καὶ ἡ ἀκόλουθος Ἰπαγε εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ! (Ἄριστοφάν. Πλουτ. 394.),

Οὐκ ἐς κόρακας, πλοῦτος παρὰ σοί;

ἘΔὲν ὑπάγεις εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ; Πλοῦτος εἰς ἐσέ!

ΟΡΘΑ ΚΟΠΤΑ. Δύο ἐπιρρήματα συνταγμένα ἀσυνδέτως, σημαίνοντα κυρίως, ὅ,τι οἱ Γάλλοι λέγουν *d'estoc et de taille*. Τὸ μεταχειριζόμεθα μεταφορικῶς, οἷον Τὸν ἐλάλησα ὀρθὰ κοπτά, ἤγουν χωρὶς συζολήν, καὶ δίχα νὰ κρύψω ἢ νὰ ὑποκριθῶ τὴν ἀλήθειαν (*s'expliquer sans façon, sans déguisement*). Συμφωνεῖ σχεδὸν μὲ τῶν παλαιῶν Τὸ Εὐ-θυρρήμονεϊν, ἢ Ἀποτόμως λέγειν· καὶ πλέον ἴσως μετοῦ Ἀποσόλου (Β' Τιμοθ. β' 15) τὸ « Ὄρθοτομεῖν τὸν λόγον τῆς » ἀληθείας, » τὸ ὁποῖον διαφόρως ἐξήγησαν οἱ Θεολόγοι. Ἡ Γραικικὴ μετάφρασις λέγει « Ὄρθοκόπτωντας τὸν λόγον τῆς » ἀληθείας » Τὸ Ὄρθοκόπτωντας ἐδῶ, σιμὰ τῆς ἀσαφείας εἶναι καὶ ἀρκετὰ χαμερπές. Τὸ Ὄρθὰ κοπτά πάλιν δὲν ἀρμόζει οὐδ' αὐτὸ εἰς τὸ Ἀποσολικὸν ὕφος. Ἐχει χρεῖαν ἐρμηνείας περιφραστικῆς.

ΟΡΘΟΚΑΤΗΒΑΤΟΣ. Ζ. Ὄρθός.

ΟΡΘΟΣ, ὁ σέκων εἰς τοὺς πόδας του (*levé, qui est debout*), καὶ συνδέτως Ὀλόρθος. 2) μεταφορ. δίκαιος ἴσος (Ζ. Ἐντροπαλός). ἔχομεν καὶ ἄλλο σύνθετον Ὄρθοκαταίβατος ἢ Ὄρθοκατήβατος, σημαῖνον τὸν ἔχοντα σῶμα ὀρθιον χωρὶς χάριν (*tout d'une pièce*).

ΟΡΙΖΩ, κυριεύω ἐξουσιάζω (*régner, dominer*), οἷον ΘΚ,

Ἀυθέντης ἐνι δυνατός ὁ Τοῦρκος, ξεύρετέ το·
Δύσιν τε καὶ Ἀνατολήν ὀρίζει, πισωθεῖτε.

(Ζ. καὶ Κροτισμός). 2) προσάσσω (*commander, ordonner*). Τί ὀρίζεις (*que vous plaît-il?*). Ἄν ὀρίξης (*s'il vous plaît, si vous l'ordonnez*). Ζ. Λόγος καὶ Μαθεύω 3) Ὄρισε εἰς τὸν οἶκόν μου λέγει σεβαζόμενος, ἢ καὶ κολακεύων αἰσχρῶς, ὅστις προσκαλεῖ ἀνώτερον τινα, τὸ ὁποῖον σημαίνει, Ἐλα εἰς τὸν οἶκόν μου (*viens chez moi*), μὲ ἔμ-

φασιν τοῦ, ὅπου δύνασαι νὰ ὀρίζης, νὰ κυριεύης, νὰ προσάσσης,
ὡς καὶ εἰς τὸν ἰδικόν σου.

ὈΡΕΓΟΜΑΙ. Ζ. Ρέγεται.

ὈΡΙΣΜΟΣ (commandement, ordre). Εἶμαι εἰς
τοὺς ὀρισμούς σου (je suis à vos ordres). Βασιλι-
κὸς ὀρισμὸς (ordonnance du roi).

ὈΡΜΑΘΙΑ. Ζ. Ἄρμαθιά.

ὈΡΤΥΚΙΟΝ (caille). Διὰ τοῦ κ̄ καὶ τὰ Λεξικά καὶ ἡ
συνήθεια, ἀντὶ τοῦ Ὀρτύγιον (Ἄθην. ΙΧ, *σελ. 393),

Ὡς δὴ σὺ τι
Ποιεῖν δυνάμενος, ὀρτυγίου ψυχὴν ἔχων;

ἀπὸ τὸ πρωτότυπον Ὀρτυξ, γος. Ἦσαν ὁμῶς καὶ οἱ κλίνοντες
διὰ τοῦ κ̄, Ὀρτυξ κος (BEKKER, *Anecd. græc.*
pag. 1406), ὅθεν ἐσχηματίσθη τὸ σύνηθες Ὀρτύκιον.

ὈΡΦΑΝΕΥΩ μεταβατ. (rendre orphelin). Ζ. Ξε-
ζεύω.

Τὸ Ὀρφανεύω σήμερον εἶναι ἀμετάβατον (devenir or-
phelin), καὶ τοῦτο μόνον γνωρίζουν τὰ Λεξικά μας. Εἰς
χρείαν μεταβατικοῦ, κάλλιον νὰ μεταχειρίζομεθα τὸ παλαιὸν
Ὀρφανίζω. Ὁ Ὅμηρος τὸ ἐδιάλυσε (Ἰλιάδ ζ', 431) εἰς τὸ
Κάμνω ὀρφανόν,

Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης, χήρην τε γυναῖκα.

Ὅσις ἀναγνώσῃ τοὺς λόγους τούτους τῆς Ἀνδρομάχης, χωρὶς νὰ
σεισθῇ ἡ ψυχὴ του, μὴ ἀμφιβάλλῃ ὅτι ὠρφανίσθη ἀπὸ πάσαν
αἰσθησιν καλοῦ, κ' ἔγινεν ἀληθῶς, Ὅνος πρὸς λύραν.

ὈΡΦΑΝΟΣ, σερημένος τοὺς γονεῖς του, ἐὰν ἀπὸ τὸν

πατέρα μόνον, Ὀρφανός ἀπὸ πατέρα, ἐὰν ἀπὸ τὴν μητέρα, Ὀρφανός ἀπὸ μητέρα. Καί οὐδετέρως, Δέν ἔχει πῶς νὰ θρέψη τὰ ὀρφανά του, ἢ τὰ ὀρφανά της. 2) μεταφορικ. ὁ μὴ ἔχων τί, Ὀρφανός ἀπὸ νοῦν, ὁ ἀνόητος· ἀπαράλλακτα ὡς ὁ Πλάτων (Ἄλκιβ. II, σελ. 147) « Ὀρφανός δὲ ὢν ταύτης τῆς ἐπισήμης »

Ὄς, Ἡ, Ὄ. Ἀόρισα ἄρθρα, ἢ μάλλον ἀναφορικαί ἀντωνυμῖαι (lequel, laquelle, lequel, ἢ qui, que). Ζ. Καρδιοφλόγησις, Κοντεύγω, καὶ Ράσσω.

ΟΣ (εἰς) καὶ ΩΝ λήγοντα ὀνόματα. Ζ. Ἄρχος, καὶ Δράκος.

ΟΥ δίφθογος ἀντὶ τοῦ τ οἶον Κρουκέλλιον ἀπὸ τὸ Κρικέλλιον (ὑποκορ. τοῦ Κρίκος (anneau de fer), — τῆς εἰ διφθόγγου, οἶον Σουρόνω ἀπὸ τὸ Σειρόω, Σοουσουράδα, ἀπὸ τὸ Σεισούρα (hochequeue), — τῆς εὔ, οἶον Ὠφου, ἀπὸ τὸ Ὠφεῦ! Ζ. τὰ λοιπὰ εἰς τὰ Ἄτακτα, I, σελ. 399.

ΟΥΪΑ. Τὸ Ἑλληνικὸν Οἶα ἢ Ὠα (ἀπὸ τὸ Οἶς ἢ Ὄϊς, τὸ πρόβατον) ἐσήμαινε προβάειν ἢ μηλωτὴν προβάτου. Καὶ ἐπειδὴ προσέρραπταν τὰ δέρματα τῶν ζώων τούτων εἰς τὰ φορέματα, ἐξαπλώθη ἡ σημασία, καὶ ὠνομάσθη Ὠα (ourlet, bordure, lisière) πᾶν ἄκρον ἐνδύματος, εἴτε ἀχώρισον αὐτοῦ, εἴτε καὶ προσραμμένον. Ἡ Ὠα ἢ Οἶα, ἐχυδαίσθη εἰς τὸ Οὔγια ἢ Οὔϊα, σχεδὸν ὡς ἀπὸ τὸ Οἶος ἐπλάσθη τὸ χυδαῖον Ὄϊος ἢ Ὄγιας (ὄστις).

ΟΥΓΚΛΕΖΟΙ (Anglais). Ζ. Κοντεύγω.

ΟΥΔΕΝ, ἀντὶ τοῦ Δέν, οἶον, ΒΧ,

Ἡμεῖς καὶ τί τὸ κρύβομεν, καὶ οὐδὲν σέ τὸ λαλοῦμεν;

Καὶ πάλιν,

Ἐγὼ τὴν Φεδροκάξαν μου ἄνδρα οὐδὲν τὴν δίδω.

Καὶ πάλιν,

Καὶ πῶς ἀπὸ τὸ σῶμά μου οὐδὲν ἐξανασπᾶται,
 Νὰ τὴν ἐπάρῃ ὁ Ἄγγελος, ἐκ τὴν πολλὴν μου λύπην;

ΟΥΚ (ne). Ζ. Γρικῶ, Ἡμπορῶ, Ὄποῦ, καὶ Τάσσω.

ΟΥΛΗ. Ζ. Καῦχος.

ΟΥΡΑ (τὰ εἰς) τελευτῶντα ὀνόματα. Ζ. Πεζούρα.

ΟΥΡΑΝΟΔΡΟΜΟΣ (qui parcourt le ciel). Ζ. Νά.

ΟΦΕΛΛΙΟΝ. Ζ. Φελί.

ΟΧΘΡΟΣ. Ζ. Ἐχθρός.

ΟΧΡΑ, οἶον ΘΡ,

Πλουμάκια καὶ πλατύφυλλα μὲ τέχνην καὶ μὲ πράξιν,
 Ἐπάνω εἰς ψιλὰ λινὰ λογιῆς ὀχραῖς μετᾶξιν.

Πλουμάκια, ἢ Πλουμία, ἔλεγαν τὰ εἰκονιζόμενα εἰς πανῖον διὰ κεντήσεως ἄνθη ἢ ζῶα. Καὶ Πλουμίζω τὸ Κεντῶ (broder), καὶ Πλουμιστὸν τὸ κεντητὸν ἢ κεντημένον. Ἡ παραγωγή του εἶναι ἀναμφίβολος ἀπὸ τὸ Λατινικὸν Pluma, πτερόν ὅχι ὁμως καὶ ἡ ἐξήγησις· ἐπειδὴ ἄλλοι τὸ ἐξηγοῦν ἀπὸ τὴν πρὸς τὰ πτερά ὁμοιότητα τῶν κεντητῶν εἰκόνων, καὶ ἄλλοι, ὅτι τὸ Pluma ἐσήμαινε, κατ' αὐτοῦς, καὶ βελόνην. Ἀπλούστερον μὲ φαίνεται ἀπὸ τὸ plumata (τὰ πτερωτά)· διότι εἰκόνιζαν καὶ πουλία, καὶ μάλισα τὰ ἔχοντα ποικιλόχροα πτερά. Ὄθεν ὠνομάσθη καὶ Ποικιλτικὴ, ἡ τέχνη τοῦ κεντητοῦ.

Ψιλὰ λινὰ, εἶναι λεπτὰ λινὰ ὑφάσματα (toiles de lin fines).

Τὸ Μετάξιον (soie) εἶναι γνωστὸν. Εἰς τὸ Ὄχραῖς (couleurs) ἐπλεόνασε βαρβάρως τὸ ο, καὶ ἐτυγκόπη τὸ Χρόα

εἰς τὸ Χ ρ ᾱ, ὡς φαίνεται ἀπὸ ἄλλον ποιητὴν ἀνώνυμον (παρὰ Δουκαγγ. σελ. 820),

Πλατέα ἦσαν μάρμαρα πᾶσα λογῆς καὶ χροᾶς.

ὈΨΑΡΟΔΙΜΝΗ. Ζ. Φλισκίνα.

ὈΨΙΚΕΪΩ καὶ ὈΨΙΚΙΟΝ. Ζ. Ψήκει, καὶ τὰ ἄλλου (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 279) σημειωθέντα.

Π.

Π στοιχεῖον, ἀντὶ τοῦ β̄, Κόμπος ἀπὸ τὸ Κόμβος, Ἐμπαίνω ἀπὸ τὸ Ἐμβαίνω. — τοῦ τ̄, Παγώνιον ἀπὸ τὸ Ταώνιον. — τοῦ φ̄, Στρόπος (fouet) ἀπὸ τὸ Στρόφος.

ΠΑΓΩΜΕΝΟΣ (gelé). Σημειόυεται διὰ τὴν παροιμίαν, « Τί νὰ κάμη εἰς τὸν κρυὸν ὁ παγωμένος; » τὴν ὁποίαν ἐμπορεῖ νὰ φέρῃ εἰς ἀπολογίαὶν ὁ ἐνδεέςατος, ἐὰν παρακαλῆται εἰς βοήθειαν τοῦ ὀλιγώτερον ἐνδεοῦς.

ΠΑΓΩΝΙΟΝ, ὑποκοριστικὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ταῶς ἢ Ταῶς, Ταώνιον, τοῦ ὁποίου ἐτρέψαμεν τὸ τ̄ εἰς τὸ π̄, ὡς ἔκαμαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, Ρανο. Καὶ ἀντὶ τοῦ Δίγαμμα, δι' ἀποφυγὴν τῆς χασμωδίας, ἐκεῖνοι μὲν ἔδαλαν τὸ ν̄, ἡμεῖς δὲ τὸ γ̄. Διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν οἱ Ἄττικοι, ἀντὶ τοῦ Δίγαμμα, ἐδάσανα τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἀθηναῖος (IX, σελ. 397) « Ταῶς δὲ λέγουσιν Ἀθηναῖοι... τὴν τελευταίαν συλλαβὴν » περισπῶντες καὶ δασύνοντες. » Δι' ἄλλην τινὰ οἱ Γάλλοι γράφουν μὲν ραον, προσφέρουν δὲ ραν. Εὐρίσκεται ὁμως εἰς τοὺς πρὸ ἡμῶν ἀπαράλλακτον καὶ τὸ Ταώνιον, οἶον ΒΧ,

Ἐκεῖ ταῶνη λαξευτὸν καθήμενον ἐπάνω,
Ἐπακουμβίζον γόνυατον πρὸς τῆς χειρὸς ***.

Ταώνη ἀντί τοῦ Ταώνιν, Ταώνιον. Τὸ Ἐπακουμβίζον τὴν πρόθεσιν ἔχει μόνον ἑλληνικὴν· τὸ δὲ Ἀκουμβίζω (s'appuyer), ἔτι καὶ σήμερον σύνηθες, εἶναι ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν *Accumbo*.

Λαξευτόν, γλυπτὸν (*sculpté*).

Εἰς τὸν δεύτερον στίχον λείπει λέξις τρισύλλαβος εἰς ἀρτισμὸν τῶν δεκαπέντε συλλαβῶν.

ΠΑΘΑΪΝΩ. Ζ. Πανθάνω.

ΠΑΙΔΑΚΙΝ (Ζ. Ξεξεύω). ΠΑΙΔΙΝ ἢ Παιδίον (Ζ. Μαγκούριν). ΠΑΙΔΟΪΠΟΥΛΟΝ (*petit enfant*). Ζ. Κλησουρότοπος. ΠΑΙΔΑΚΙΑ. Ζ. Γαυγίζω.

ΠΑΪΔΕΥΣΙΣ. Ζ. Διαταμός.

ΠΑΪΖΩ (*jouer*). Ζ. Μαχεύγω.

ΠΑΛΛΑ. Ζ. Παλόνω.

ΠΑΛΙΟΣ. Ζ. Βλεπαῖος.

ΠΑΛΩΝΩ (Μπαλλόνω). Ἐσημείωσα (δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῦ) ὅτι τὸ Μπαλώνω ἢ Μπαλλόνω (*pariécer*) μ' ἐφαίνετο φθαρμένον ἀπὸ τὸ Ἐμβάλλονω, γεννημένον ἀπὸ τὸ Ἐμβάλλω, ὡς ἀπὸ τὸ Κάμνω ἐπλάσαμεν τὸ Καμόνω. Καὶ ἐπίστονα τὴν παραγωγὴν ἀπὸ συνώνυμον ἄλλο ῥῆμα, τὸ Ἐπιβάλλω, τοῦ ὁποίου τὸ ῥηματικὸν, Ἐπίβλημα (*pièce*), ἐμεταχειρίσθη ὁ εὐαγγελιστὴς (Ματθ. 9', 16) εἰς σημασίαν τοῦ Ἐμβάλλωμα, ἢ ὡς τὸ ἐρμηνεύει ἡ Γραικικὴ μετάφρασις *Μπάλωμα*· « Ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ. » Τοῦτο ἐνόμιζα περὶ τῆς παραγωγῆς τοῦ Μπαλόνω, καὶ τοῦτο νομίζω καὶ πιστεύω πάλιν.

Μ' ὄλον τοῦτο, ἴσως νομίση τις τὸ Μπαλόνω παράγωγον τοῦ Πάλα, χυδ. Μπάλα (*balle, ballot, ballon*), ὡς λέγομεν Μπάλαν βαμβακίου, μεταξίου, καὶ τῶν τοιούτων, ἤγουν σάκκον γεμισμένον σφιγκτὰ ἀπὸ βαμβάκιον, ἢ μεταξίον. Ἀπὸ τὸ Παλώω ἤθελ' εἰπεῖν τις, ὅτι παράγεται

τὸ Παλόνω, καὶ μετὰ τὴν πρόθεσιν Ἐμπαλόνω (emballer). Τί δὲ ἐσήμαινεν ἀρχικῶς καὶ κυρίως εἰς τοὺς παλαιούς ἢ Πάλα, τὸ ἐξηγεῖ ὁ Ἡσύχιος, λέγων, « Πάλλα, σφαῖρα ἐκ » ποικίλων ΝΗΜΑΤΩΝ πεποιημένη » ἤγουν σφαῖρα καμωμένη ἀπὸ νήματα, ἢ ἀπὸ πανία διαφόρων χρωμάτων, νοῶν (δὲν εἶν' ἀμφιβολία) τὰς μικρὰς πάλας (τὰς τουρκιστὶ λεγομένας τόπια), τὰς ὁποίας μεταχειρίζομεθα εἰς τὸ λεγόμενον παιγνίδιον ἢ γύμνασμα τῆς πάλας (ballon), ὅθεν καὶ « Παλλίζεσθαι, σφαιρίζειν » (jouer au ballon), κατὰ τὸν αὐτὸν Ἡσύχιον. Ἰσως ἀντὶ τοῦ Νημάτων ἔγραψε καὶ ΔΕΡΜΑΤΩΝ, διότι αἱ παικτικαὶ πάλαι ἐγίνοντο ἀπὸ δέρματα διαφόρων χρωμάτων, ὡς μᾶς διδάσκει ὁ Πλάτων (Φαίδων. σελ. 110), « Ὡσπερ αἱ δωδεκάσκυτοι σφαῖραι, ποικίλοις χρώμασι διειλημμένη. » Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ νὰ κάμη ὑποπτον τὴν γραφὴν (νημάτων) τοῦ Ἡσυχίου. Ὅπως ἂν ἦναι, διὰ τὴν ποικιλίαν ταύτην τῶν χρωμάτων, εὐλογον ἤθελε νομισθῆναι ὅτι καὶ τὸ (Μπαλόνω, Ἐμπαλόνω, gariercer) ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν ποικιλόχροον πάλαν, ἐπειδὴ τὰ Μπαλώματα ἢ Ἐμπαλώματα, εἰς τὰ πτωχικὰ μάλισα φορέματα, γίνονται ἀπὸ διαφόρων χρωμάτων ῥάκη.

ΠΑΝΑΡΙΣΤΟΣ. Ζ. Δεξιότης.

ΠΑΝΔΡΙΑΪΣ. Ζ. Ὑπανδρία.

ΠΑΝΕΥΤΥΧΗΣ. Ζ. Δεξιότης.

ΠΑΝΘΑΝΩ (ὡς Μανθάνω), Παθαίνω, Πάσχω (souffrir, éprouver), οἶον, ΣΣ,

Τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὰ κακά, τὰ ποῖα θέλεις πανθάνειν.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς,

Ἀλλὰ θαρρῶ ναγδικαιωθῶ σόσα κακά, πανθάνω,

ἤγουν, Ἐλπίζω νὰ ἐκδικηθῶ εἰς ὅσα πάσχω.

ΠΑΝΟΥΚΛΑ. Ζ. Σκορδοῦλα.

ΠΑΝΤΕΡΗΜΟΣ, πανάθλιος (Ζ. Ἐρημος). 2) γυμνωμένος ἀπ' ὅλα (dénué de tout). Ζ. Πόθω.

ΠΑΝΤΈΧΩ. Ζ. Ἀπαντέχω. Ἐλεγαν συνωνύμως καὶ Ἐκδέχομαι. Ζ. Αἰ (σελ. 20) καὶ Ἐγδέχομαι.

ΠΑΠΆΣ, τὸ Πληθ. Παπάδες. Ζ. Ἀφ' οὔ, καὶ Ἐξαγορευτής.

ΠΑΠΟΥΨ. Ζ. Ἐγγος.

ΠΑΠΟΥΤΖΑ θηλυκ. οἶον, ΘΡ,

Κάρτζες πασύλογες καὶ αὐταῖς γάνε κατακομένες,
Παπούτζες ἀχελωνόκοπες εὐμορφα καμωμένες.

Κάρτζες, Κάρτζαις, καὶ Κάλτζαις, ἀκόμη σήμερον εἰς χρῆσιν, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Calza (bas). Πασύλογες (πασίλογοι) εἶναι πάσης λογῆς χρωμάτων, ποικιλόχροαι (variés).

Παπούτζες (αἱ Παπούτζαι). Σήμερον μεταχειριζόμεθα τὸ οὐδέτερον Παπούτσιον (soulier), ὡς εἶπε καὶ ἄλλος ποιητής (μεταγενέστερος τοῦ ΘΡ), ὁ ΣΣ,

Διατ' ἦτον ἀξυπόλυτη, καὶ οὐδὲν εἶχε παπούτζια.

Ἡ λέξις, εἶναι Περσικὴ, Πάπουζ, ὡς Λέγουν οἱ λεξικογράφοι, οἱ ὁποῖοι τὸ ἐξηγοῦν *pedis tegumentum*, Ποδὸς κάλυμμα. Ἐπειδὴ εἰς τὴν Περσικὴν γλῶσσαν εὐρίσκονται ἴχνη πολλὰ τῆς Ἑλληνικῆς, ὑποπεύομαι ὅτι καὶ εἰς τὸ Παπούζ κρύπτεται τὸ ἑλληνικὸν Ποῦς, ἢ τὸ Πέζα, ὡς ὠνόμαζαν οἱ Ἀρκάδες τὸν Πόδα (Γαλην. ἐξηγ.). Πατσᾶν ὠνομάζομεν σήμερον, ὡς καὶ οἱ Τοῦρκοι, τὸ ἀπὸ βραστά ποδάρια προβάτου (*pieds de mouton*) φαγητόν. Φέρω τελευταῖον καὶ τοῦ Ἡσυχίου, ἂν καὶ ὄχι πολλὰ σαφές, τὸ, « Πάξ, ὑπόδημα « εὐυπόδητον κ. τ. λ. « ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγεννήθη, κατὰ τοὺς

κριτικούς, τὸ *Baxeæ* (*chaussure*) τῶν Ῥωμαίων.

Ἄ χελωνόκοπες πιθανὸν ὅτι σημαίνει, κομμένοι εἰς σχῆμα χελώνης, τὸ αὐτὸ ἴσως καὶ τὸ Μακρομύτικα τοῦ Πτωχοπροδρόμου (Ἄτκτ. τόμ. I. σελ. 46).

ΠΑΡΑΓΓΕΛΛΩ. Ζ. Γεννημένος.

ΠΑΡΑΔΙΑΒΑΣΙΣ (*récréation, amusement, promenade*). Ζ. Ξεφαντώνω, καὶ Περιδιάβασις.

ΠΑΡΑΔΙΔΩ (ἔλλειπτ. τοῦ Πνεῦμα ἢ Ψυχὴν), ἀποθνήσκω (*rendre l'ame, mourir*). Ζ. Εἶπα.

ΠΑΡΑΔΡΟΜῆ, ἄφρασις ἐκούσιος ἢ ἀκούσιος λόγου τινὸς ἢ πράξεως (*omission*). Τὸ ῥῆμα εἶναι, Παρατρέχω, Παρέδραμα (*passer, omettre*). 2) Ἐνωμένον μὲ σηματικῶν χρόνου λέξεων γενικὴν, σημαίνει τὴν παρέλευσιν αὐτοῦ, ὡς, Μετὰ παραδρομὴν ἐνὸς μηνὸς (*après un mois passé, au bout d'un mois*), Μετὰ παραδρομὴν ἡμερῶν δέκα. Τὸ κατ' αἰτιατικὴν (Μῆνα, Ἡμέραν) εἰς τὰς συντάξεις ταύτας εἶναι σπάνιον. Ζ. Ξεφαντόνω.

ΠΑΡΑΘΥΡΙΝ. Λέγομεν Παραθύριον καὶ Παράθυρον (*fenêtre*).

ΠΑΡΑΙΤῶ ἢ ΠΑΡΑΙΤΟΥΪΜΑΙ, ἀφίνω τί ἀξίωμα ἢ ἐπάγγελμα (*se démettre, abdiquer*). Παραιτῶ ἢ παραιτοῦμαι τὸν θρόνον, τὴν βασιλείαν, τὴν ἐπισκοπὴν ἢ Κάμνω παραίτησιν (*donner sa démission*) τοῦ θρόνου κ. τ. λ. 2) ἀπλῶς, ἀφίνω, λείπω (*laisser, renoncer*), Παραιτῶ τὰ παιγνίδια, ἢ Παραιτοῦμαι ἀπὸ τὰ παιγνίδια. Ἐχε με παραιτημένον, ἀντὶ τοῦ Ἄφες με, λειπέ με. Ἡ λέξις, κατὰ ταύτας τὰς σημασίας, εἶναι τοῦ παρακμάζοντος ἑλληνισμοῦ· ὅθεν ἀπαντᾶται συχνὰ εἰς τοὺς συγγραφεῖς τῆς Νέας Διαθήκης. Τοῦ Εὐαγγελιστοῦ (Λουκ. ιδ', 18) τὸ « Ἐχε με παρητημένον » σημαίνει, *excusez-moi*.

ΠΑΡΑΚΛΑΔΙ, Παρακλάδιον, κλαδίον (rameau) φυόμενον ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Κλάδους τοῦ δένδρου, καὶ ὄχι ἀμέσως ἀπὸ τὸν κορμὸν (tronc), ὡς ὁ Κλάδος (branche). Ζ. Σώνω. 2) Παρακλάδιον μεταφορικῶς ὠνόμαζαν οἱ Γραικορωμαῖοι ἀπόσχιμα, ἢ μερίδα ποταμοῦ ῥέουσιν ἀπ' αὐτὸν, καὶ σχηματίζουσιν μικρὸν ἢ μέγαν ἄλλον ποταμὸν (branche, ou bras de rivière), ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ὁποίας φέρει μαρτυρίας ὁ Δουκάγγιος (σελ. 1107), ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον τὸν Πορφυρογέννητον « Εἰς τὸ τοῦ « Δουναβίου ποταμοῦ παρακλάδιον ».

ΠΑΡΑΛΟΓΙΖΟΜΑΙ (perdre la raison). Ζ. Πλαντάζω.

ΠΑΡΆΞΕΝΟΣ(étrange, singulier, extraordinaire). Ζ. Δεξιότης, καὶ Κεφαλώνω.

ΠΑΡΆΞΩ. Ζ. Παρέξω.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΜΑ, Παρατήρησις, ἡγουν στοχασμὸς; ἢ σημειώσις, γινομένη εἰς πράγματα τῆς φύσεως. Ἐκαμε πολλὰ παρατηρήματα εἰς τὸν δρόμον τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, τῶν ἄστρον κ. τ. λ. 2) σημεῖον μαντικόν, οἰωνὸς περὶ μέλλοντος πράγματος. Καλὸν, κακὸν, εὐτυχές, δυστυχές, ἢ ἄτυχον παρατήρημα.

ὠνομάσθησαν Παρατηρήματα αἱ ψευδομαντεῖαι καὶ ψευδοπροφητεῖαι, γινομένην τάχα ἀπὸ παρατηρήσεις φυσικῶν πραγμάτων ἢ φαινομένων, μὲ τὰ ὁποῖα ὁμως αἱ συμβαίνουσαι εὐτυχίαι ἢ δυστυχίαι εἰς τοὺς ἀνθρώπους δὲν ἔχουν οὐδεμίαν φυσικὴν κοινωνίαν ἢ σχέσιν. Τὰ ὠνόμαζαν καὶ Παρατήρια, τὸ ὁποῖον κακῶς ἐξήγησεν ὁ Δουκάγγιος (σελ. 1117). Τοιαῦται δεισιδαίμονες ἡμερῶν παρατηρήσεις ἐπεκράτησαν εἰς ὅλα τὰ ἔθνη, καὶ νέα καὶ παλαιά, εἰς τὰ βάρβαρα πλέον καὶ τὰ ἀπαιδέυτα· καὶ οὐδ' ὁ χριστιανισμὸς ἴσχυσεν ἀκόμη νὰ τὰς ἐξαλείψῃ,

μ' ὄλον ὅτι τὰς καταδικάζει ῥητῶς. Ὁ Παῦλος (Πρὸς Γαλάτ. δ', 10) τὰς ὀνειδίζει εἰς τοὺς Γαλάτας, ὡς λείψανα τῆς εἰδωλολατρείας, « Ἡμέρας παρατηρεῖσθε, καὶ μῆνας, καὶ καιροὺς, « καὶ ἐνιαυτούς. Φοβοῦμαι ὑμᾶς, μήπως εἰκῆ κεκοπίακα εἰς « ὑμᾶς » ἤγουν, μήπως τῶνομα μόνον ἐγίνετε χριστιανοί.

ΠΑΡΔΙΟ. Ζ. Μία.

ΠΑΡΕΚΒΆΛΛΩ (conduire jusqu'à la porte).

οῖον Β·,

Ἐτίμησέν τους εὐμορφα ἐπαρεξέβαλén τους,

Ὁ μέγας Ἰουστινιανός, ἐπεριδόξασέν τους.

Ἀπήγαν ὕθεν ἤλθοσαν, ἀνήγγειλαν τὰ πάντα.

Ἰδαμεν καὶ ἄλλα παραδείγματα τοῦ Ἀπάγω, ἀντί τοῦ Ὑπάγω (Ζ. Ἀπάγω). Ἴσως ἦτο καλὸν νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ μὲν Ἀπάγω εἰς τὴν σημασίαν τοῦ Ἀναχωρῶ (s'en aller) ἢ Ἐπιστρέφω (retourner), τὸ δὲ Ὑπάγω, ἀντί τοῦ ἀπλῶς πορεύομαι (aller).

Σημειώσεως ἄξιον εἶναι καὶ τὸ ἤλθοσαν (Ἕλλην. ἤλθον). Σήμερον λέγομεν ἤλθασιν ἢ ἤλθαν. Τὸ ἤλθοσαν εἶναι παρελληνισμὸς τῶν Ἑβδομήκοντα (Ψαλμ. αθ', 1), « Ὁ Θεός, « ἤλθοσαν ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου. »

ΠΑΡΈΞΩ, χυδ. Παράξω. Ἐπίρρ. ἄγνωστον καὶ εἰς τὸν Δουκάγγιον καὶ εἰς τὸν Σομαυέραν. Τοῦτο διαφέρει ἀπὸ τὸ ἀπλοῦν Ἐξω (hors), ὅτι σημαίνει μικροτέρου διαστήματος ἀπόκλεισιν (dehors). Ζ. Φλισκίνα.

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ. Ζ. Ψυχή.

ΠΑΡΗΓΟΡΩ (consoler). Ζ. Μαζόνω.

ΠΑΡΘΕΝΕΥΩ, χυδ. Παρθενεύγω (garder le célibat). Ζ. Εἰ.

ΠΑΡΘΈΝΙΑ, πληθ. οὐδέτ. (marques de la virginité). Ἡ λέξις μᾶς ἔμεινεν ἀπὸ τοὺς Ἑβδομήκοντα (Δευτερονομ. κβ',

14), « Τὴν γυναῖκα ταύτην εἴληφα, καὶ προσελθὼν οὐχ
« εὗρηκα αὐτῆς τὰ παρθένια. »

ΠΑΡ' ὍΤΙ, ΠΑΡΟΥ, ΠΑΡ' ΟΥΪ (plutôt que), οἶον, ΣΣ,

Καὶ προτιμήθη θάνατον, ἔκρινε ν' ἀποθάνῃ,
Παροῦ ναφήσῃ ἀγδίκητον τὸν θάνατον τοῦ φίλου.

Καὶ ΑΚ,

Θέλης νὰ ἔχῃς μετ' ἐσέ οὓς ἔχει ἐξουσιά σου,
Ἀγωνίσου τοῦ νὰ σ' ἐντρέπονται, παρ' οὔ νὰ σε φοβοῦνται.

Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 74-76, καὶ 306.

ΠΑΡΡΗΣΙΑ. Ζ. Ἦν.

Πᾶσα ἕνας (chacun), γενικ. Πᾶσα ἐνός. Ζ. Ἦντα.
Λέγουσιν ὀλίγον ὀρθότερα, Πᾶς ἕνας, ἢ μονολεξί Πασένας. Εἰς
τὴν γενικὴν πάλιν βαρβάρως, Πασενὸς ἢ Πασανὸς, οἶον
ΘΡ,

Καὶ μετὰ ταῦτα τίς οἶδε τοῦ πασανὸς τὸ τέλος;

τοῦ ὁποίου τὴν βάρβαρον σύνθεσιν μὴ νοήσας ὁ Δουκάγγιος
(App. σελ. 152) ἐπλασεν ὄνομα ἀνύπαρκτον θηλυκὸν, ταυ-
τόσημον τοῦ Βάσανος. Πασανὸς, εἶναι Καθενὸς (παντός
ἐνός). Εἰς τὴν αἰτιατικὴν, Πασένα ἢ Πασάνα. Ζ. Κα-
λακαί.

ΠΑΣΤΡΕΪΩ. Ζ. Σπαστρέω.

ΠΑΣΥΛΟΓΟΣ (Ζ. Παπούτζα). Διὰ τοῦ υ̅ τὸ γράφει καὶ
ὁ Δουκάγγιος (σελ. 820). Γράφει Πασίλογος, ὅχι ὡς
ὀρθόν, ἀλλ' ὡς ὀλιγώτερα στρεβλόν. Πασίλογος (varié, bi-
garre), εἶναι Πάσης ἢ παντοίας λογιῆς, καὶ ἀκολουθῶς,
γένους, εἶδους. Τὸ δὲ Λογὴ θηλυκὸν (ἀντί τοῦ Ἐκλογὴ),
ἀγνωστον, ἢ καὶ ἀνεύρετον ἀκόμη εἰς τοὺς παλαιούς, δὲν εἶν'
ὁμοῦς βάρβαρον. Λέγω, λόγος, λογιῆ, ἀναλογεῖ μὲ τὸ Δέμω,
δόμος, δομή, Μένω, μόνος, μονή, καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

· Ἡ διὰ τοῦ ὕ ὁμοῦ γραφή ἐνδέχεται νὰ κρύπτῃ ἄλλην γενεα-
λογίαν, ἀπὸ τὸ Πανσύλλογος, ἢ Πασσύλλογος, ἤγουν
ὁ ἐκ πάντων ἢ παντοίων συλλεγόμενος.

ΠΑΣΧΩ, ῥῆμ. ἀνώμαλον, Ἐπασχα, Ἐπαθα. Καλὰ νὰ
πάθῃς! ἐπιφώνησις ἐκδικήσεως, λεγομένη πρὸς τὸν, ὅστις
πάσχει τι κακόν, διὰ τὴν ἀβουλίαν του. Καλὴν φέλομεν
τὴν πάθειν, (ἐλλειπτ. τοῦ Τύχην ἢ Πάθην), ἤγουν δυστυ-
χία μέλλει νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ, ἂν συμβῇ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο,
ὡς καὶ ὁ Ἀριστοφάνης (Ἐκκλ. 95),

Οὐκοῦν καλὰ γ' ἂν πάθοιμεν, εἰ πλήρης τύχοι

Ὁ δῆμος ὦν

Ὁ θάνατος εἶναι ἀπὸ τὰ χρεωστούμενα νὰ πάθω-
μεν, ἤγουν ἀφευκτος, ἀπαραίτητος (Σοφοκλ. Ἡλέκτρ. 1172),

Θνητὸς δ' Ὀρέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε.

Πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.

· Τί μεγαλῆτερον κακὸν δύναται νὰ πάθῃ; ἤγουν
ἔπαθε τὰ ἔσχατα κακὰ (Ἀριστοφ. Νεφέλ. 1085),

————— Τί πείσεται κακόν;

Τί μὲν οὖν ἂν ἔτι μείζον πάθοι τούτου ποτέ;

ΠΑΤΖᾶΣ. Ζ. Παπούτζα.

ΠᾶΤΗΜΑ, ἡ ἐνέργεια τοῦ πατοῦντος ποδός, ἥτις, καὶ
Πάτησις, καὶ κοινότερον Πατησία λέγεται. 2) Ἴχνος (vestige,
trace), Φαίνονται τὰ πατήματα του. 3) Βῆμα
(pas), Τρία ἢ τέσσαρα πατήματα.

Μεταφ. αἰτία, ἀφορμὴ, πρόφασις (prétexte), Εὐρηκε
πάτημα. 2) Σκοπὸς, τέλος (dessein), Δὲν ἐλάλησες

ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε· ὁ λόγος σου ἔχει πᾶ-
τημα.

ΠΑΤΗΤΑ σῦκα (des figues sèches emboîtées, ca-
bas de figues) λέγομεν, ὡς ὠνόμαζαν καὶ οἱ παλαιοὶ Πα-
τηταὺς φοίνικας, τοὺς ξηροὺς σοιδασμένους φοίνικας.

ΠΑΤΟΣ, Πατητήριον, σκεῦος ὅπου πατοῦνται τὰ σαφύλια
(pressoir). 2) τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ὑποδήματος (se-
melle), ἐκεῖνο δηλαδή, τὸ ὁποῖον ἀμέσως πατεῖ τὴν γῆν. Ὅθεν
ὀνομάζομεν καὶ Μονόπατα (souliers à simple semelle),
ὅσα ὑποδήματα ἔχουν ἓνα μόνον πάτον. Ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς
ὠνομάζοντο Ἀπλαῖ. Καὶ τοιαῦτα ἐφόρουν οἱ Λακεδαιμόνιοι,
ὡς ὀλιγαρκέστεροι καὶ εἰς τὴν σολὴν καὶ εἰς τὴν λοιπὴν τοῦ
σώματος δίαιταν, τοὺς ὁποῖους ἐμιμοῦντο εἰς μέσας τὰς Ἀθήνας
τινὲς ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους, ὡς ἀπὸ τοὺς Γάλλους τινὲς, πρὸ
τῆς πολιτικῆς μετασάσεως, ἐπιθῆκιζαν (singer) τὴν Ἀγγλικὴν
σοβαρότητα. Τοὺς τοιούτους περιπαίζων ὁ Δημοσθένης (Κατὰ
Κόνων. σελ. 1267), λέγει « Ἐσκυθρωπάκασι, καὶ λακωνίζεις
« φασί, καὶ τρίβωνας ἔχουσι, καὶ ἀπλᾶς ὑποδέδενται. »
3) Ἐδαφος (sol). Πάτον ὀνομάζει ὁ Ὅμηρος τὴν κοινὴν ὁδὸν
(chemin battu), ὡς πατουμένην ἀπὸ πολλοὺς διαβάτας
(Ἰλιάδ. ζ', 202),

————— Πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

4) Πάτος εἰς τὰς οἰκοδομὰς ὀνομάζεται τὸ σανίδωμα.
Λέγεται καὶ Πάτωμα καὶ Πατωσία (plancher). 5) Πάτος,
σέγη (étage), ὅθεν Οἰκία δίπατος, τρίπατος
(à deux, à trois étages). Καὶ κατὰ τοῦτο τὸ
σημαινόμενον δὲν μακρύνεται πολὺ ἀπὸ τὸ Πάτνωμα (κατὰ
διάλεκτ. ἀντὶ τοῦ Φάτνωμα plafond). « Πατνώματα,
» σεγάσματα οἴκου » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Φατνώματα,

» σανιδώματα. » 6) τὸ κατώτατον μέρος σκεύους ἢ ἀγγείου κοίλου. Πάτος τοῦ πίθου, τοῦ σαμνίου, Πάτος τῆς θαλάσσης, Θάλασσα χωρὶς πάτον, ἤγουν Θάλασσα βαθυτάτη (Ἑλλην. Ἀχανὲς πέλαγος). 7) Πάτος, τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ὑποδήματος (semelle). Πάτος λέγεται καὶ ὁ λεγόμενος, Ἑλλην. Πρωκτός (cul, fondement). 8) Μεταφ. ὁ βαθύτατος, κατώτατος, ἢ ἔσχατος βαθμὸς τινὸς πράγματος (de fond en comble), οἷον Λολὸς ὡς τὸν πάτον, ἤγουν λολὸς παντάπασι. Καὶ ἐπειδὴ τὸ Πάτος συνωνυμεῖ μὲ τὸ Πρωκτός, λέγεται καὶ ἀσεμνότερον, Λολὸς ὡς τὸ νκῶλον. Παρόμοιοι οἱ παλαιοὶ ἀπὸ τὸ Πυθμῆν (τὸ σημαῖνον τὸν πάτον) ἐσχημάτισαν ἐπίρρημα Πυθμενόθεν ταυτοσημον τοῦ Παντάπασι. « Πυθμενόθεν οὐκ ἴσασι » λέγει ὁ Ἰπποκράτης (Περὶ διαίτ. ὁξ. σελ. 284, Lind.) ἤγουν Ἀγνοοῦσι παντάπασι. Τὸ ὁποῖον ἐξηγῶν ὁ Γάληνός λέγει « Γέγονε » δὲ τοῦνομα παρὰ τὸν πυθμένα τῶν ἀγγείων, ὡς εἰ καὶ ὄλο- » κλήρως ἔλεγεν, ἢ τελέως, ἢ παντάπασιν, ἢ » ἐξ ἀρχῆς, ἢ παντελῶς. » Κατὰ τοῦτο λοιπὸν τὸ σημαίνον, ὁ Ὄς τὸν πάτον λολὸς τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων ἤθελε κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐκφρασθῆν Πυθμενόθεν ἀφρων.

ΠΑΤΟΥΣΑ (Ἑλλην. Κοῖλον ποδός, καὶ Πέλμα ἢ Τέλμα· διότι ἀμφιδάλλεται ἀκόμη ἢ γραφή), τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ποδός τὸ πατοῦν τὴν γῆν (plante du pied), ὁ Σομαύρας τὸ γράφει Πατοῦνα καὶ Πατοῦχα, ὁ δὲ Δουκάγγιος, Πατοῦμα καὶ Πατοῦσα. Τοῦτο μόνον τὸ τελευταῖον εἶναι τὸ ἄρθρον, μετοχικὸν ὄνομα, ὡς καὶ τὸ Βρωμοῦσα (salope), καὶ τὸ Λεχοῦσα (l'accouchée), περὶ τῶν ὁποίων ἴδε τὰ ἄλλου (Προδρ. Ἑλλ. βιβλιοθ. σελ. 320) σημειωθέντα.

ΠΑΤΩ, θλίβω μὲ τοὺς πόδας (fouler avec les pieds), Πατῶ τὰ σταφύλια, ἤγουν τὰ θλίβω διὰ νὰ ἐκβάλω τὸν

χυλόν. Ὄθεν καὶ Πάτος, τὸ σκεῦος, εἰς τὸ ὁποῖον πατοῦνται, Ἑλλ. Ληγός (Ζ. Πάτος). « Ληγός, ὅπου σταφυλὴ πατεῖται » λέγει ὁ Ἡσύχιος. 2) μεταφορικ. Ὑπάγω εἰς κανένα τόπον (mettre le pied), ἀλλὰ πλέον εἰς ἀρνητικὰς φράσεις, Δὲν ἐπάτησεν εἰς τὸν οἶκόν μου. 3) Ληστρικῶς ὁρμῶ εἰς ἄνθρωπον, τόπον, οἶκον, πόλιν τινά (envahir), Ἐπάτησαν τὴν πόλιν οἱ κλέπται, Μ' ἐπάτησαν τὴν περασμένην νύκτα. « Πόλιν » οἶχονται τῶν Ἑλληνίδων τὴν πρώτην πατήσαντες » λέγει ὁ Ἡλιόδωρος (Αἰθιοπ. σελ. 168). 4) Μεταφ. ἀτιμάζω, καταφρονῶ, ἀθετῶ, παραβαίνω (fouler aux pieds). Ἐπάτησε τὸν ὄρκον του, ὡς εἶπεν ὁ Ὅμηρος « Ὅρκια πιστὰ πάτησαν » (Ἰλιάδ. δ', 157), ἤγουν ἠθέτησαν τοὺς ὄρκους, ἐπιώρκησαν· καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Ἄντιγον. 745),

οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν.

Ὁ δὲ Πλάτων (Περὶ νόμ. VI, σελ. 714) μὲ τὴν πρόθεσιν, « Ἄρξει δὴ πόλεως... καταπατήσας ὁ τοιοῦτος τοὺς νόμους. » 5) Ἐπιμένω ἀμεταθέτως (insister), Ἐπάτησε ποδάριον, λέγων, ὅτι κ. τ. λ.

ΠÉΔΙΚΛΑ. Ζ. Πεδοκλόνω.

ΠΕΔΟΚΛÓΝΩ, κυρίως τὸ δένω τὰ ποδάρια τοῦ ἀλόγου (entraver un cheval). Γράφεται καὶ Πεδουκλόνω (ὡς νὰ ἦτον ἀπὸ τὸ Πέδη κλειόω ἢ Πεδοκλοιόω), καὶ Πεδικλόνω. Καὶ Πέδικλα, οὐδέτερ. πληθ. οἱ σιδηροῖ δεσμοὶ (entraves) τῶν ποδῶν (Δούκαγγ. σελ. 1139), οἶον Β,

Ἐπεδοκλώθη ἐπεσεν, εἰς γαῖαν ἐξαπλώθη.

Ἡ ὀρθὴ γραφὴ ἴσως εἶναι Ποδοκλόνω, ἤγουν τοὺς Πόδας δεσμεύω μὲ κλοιόν.

ΠΕΖΕΎΩ (descendre de cheval). Κακὰ γραμμένον

ἀντί τοῦ Ἀποξεύω ἢ μάλλον Ἀποξεύγω (Ζ. Ἀποξεύγω), οἶον, ΒΧ,

Καὶ λέγει των, πεξεύσατε, ἀκαρτερήσατέ με.

ΠΕΖΕΪΩ. Ἄλλο τοῦτο παρὰ τὸ ἀνωτέρω Πεξεύω. Ἀπὸ τὸ Πεζός, καὶ σημαίνει, πορεύομαι μὲ τοὺς πόδας μου (aller à pied), πρὸς διάκρισιν τοῦ πορευομένου μὲ ἄλογον ἢ μὲ πλοῖον.

ΠΕΖΟΥΡΑ, πεζικὴ δύναμις, πεζὸν γράτευμα,

Οὔτε μεγάλα ἄλογα, οὔτε πολλή Παιζούρα.

(Παρά Δουκαγγ. σελ. 1079) Γρ. Πεζούρα. Τὰ εἰς οὐρα ὀνόματα ἔχουν σημασίαν περιεκτικὴν, ὡς τὸ Πεζούρα (infanterie), Ξενοούρα (πλῆθος ξένων), ἢ σημαίνουν ἐπίτασιν, οἶον Σκοτούρα, Φαγούρα.

ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ. Ζ. Ποῖοι.

ΠΕΙΣΜΑΤΩΝΩ (s'obstiner, s'entêter), Ζ. Μαχεύγω.

ΠΕΛΕΛΟΣ (fou, ἢ μάλλον, sot). Ζ. Καῦχος. Εἰς τὸν Ἡσύχιον εὐρίσκω, « Παιλλός . . . νήπιος, » καὶ, « Παλαιός, » ἢ ὁ ταῖς φρεσὶν ἐξεφθαρμένος ἤδη, ἄφρων, ὁ καὶ ἠλίθιος. »

ΠΕΝΗΣ (pauvre). Ἀντί τούτου συνειθίζεται πλέον τὸ Πτωχός, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς παλαιούς ἐσήμαινεν ὄχι τὸν πένητα, ἀλλὰ τὸν ψωμοζήτην (mendiant), ὡς καὶ τὸ Πτωχεύω, τὸ Ψωμοζητῶ (Ὀδυσσ. τ', 73-74). Λέγομεν ὁμως, Πένης πενήτων, σημαίνοντες τὸν πενέσαστον· καὶ ἡ φράσις ὁμοιάζει τὸ Ἑβραϊκόν, Θεὸς Θεῶν, ἡγουν ὁ ὑψιστος, ὁ μόνος Θεός. Τὰ Λεξικά μας ἐσημείωσαν καὶ τὸ Πενιτιά (γρ. Πενιτεία), εἰς σημασίαν τοῦ Πτωχεία, λέξιν ὄχι κακὴν, ἀν καὶ ἄγνωστον εἰς τοὺς παλαιούς,

ἀπὸ τὸ Πενί τεύω, οὐδ' αὐτὸ εὐρισκόμενον εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά.

ΠΕΝΝΑ. Ζ. Μονοκονδυλία.

ΠΕΝΤΗΝΤΑ', κατὰ συγκοπὴν τοῦ Πεντήκοντα (cinquante), οἶον ΘΡ,

Καὶ τέτιος νάνεν ἄνθρωπος πενήντα ἢ ἐξήντα,
Δέν λείπει καταδίκασις, καὶ ξάφες το δια ἦντα.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ΘΡ,

Ἡ ἡλικία του σράβασε, καὶ περπατεῖ περβάντα,
Πεντήντα ξήντανε χρονῶν, καὶ λέγει καὶ ἔνε τριάντα.

Σημείωσε πρῶτον, ὅτι κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην ἑκατονταετηρίδα ἔλεγαν Πεντήντα, ἀναλογώτερον μὲ τοὺς λοιποὺς ἀριθμοὺς Τρια-ντα, Σαρα-ντα Ἐξη-ντα, κ. τ. λ. ἀλλὰ κακοφωνότερον παρὰ τὸ σημερινὸν Πενήντα.

Σημείωσε δεύτερον τὸ Ἡλικία, ὅτι ἐφύλασεν ἀκόμη τὴν παλαιὰν σημασίαν. Ζ. Ἡλικία.

Τὸ Περβάντα εἶναι τῆς βαρβαρότητος γέννημα ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν per banda (de travers, de côté). Ὁ τελευταῖος σύνδεσμος Καί (καὶ ἔνε) σημαίνει τὸ Ὅτι. Ζ. Καί.

ΠΕΡΑ ΠΕΡΟΥ'. Εἶναι τὸ Διαμπερὲς (d'outre en outre) τῶν παλαιῶν.

ΠΕΡΒΑΝΤΑ. Ζ. Πεντήντα.

ΠΕΡΙΓΡΑ. Ζ. Περιέλιον.

ΠΕΡΙΔΙΑΒÁΖΩ. (ἀμετάβ.), γυρίζω, ἢ περιέρχομαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ (se promener), εἰς τὴν ἐξοχὴν μάλιςα, χάριν ἀνέσεως καὶ ψυχαγωγίας. 2) Μεταβατ. Περιδιαβάζω ἄλλον, ἡγουν τὸν ὑπάγω ἐδῶ κ' ἐκεῖ διὰ τὸ αὐτὸ τέλος. Καὶ εἰς τὰς δύο ταύτας σημασίας μεταχειρίζονται τινες τουρκοβαρβάρως τὸ Σερριανίζω ἢ Σηριανίζω.

Ὁ Σομανέρας γράφει Παραδιαβάζω ἀντί τοῦ Περιδιαβάζω. Ζ. Περιδιάβασις.

ΠΕΡΙΔΙΑΒΑΣΙΣ. Ἡ ἐνέργεια τοῦ περιδιαβάζοντος ἑαυτὸν ἢ ἄλλον (promenade). Ὑπῆγεν εἰς περιδιάβασιν. 2) Ὁ τόπος αὐτὸς ὅπου περιδιαβάζει, Ὠραία, καλή, μακρὰ περιδιάβασις. 3) Ἀπλῶς πᾶσα διατριβὴ ἢ ἡ κοινῶς λεγομένη Ξεφάντωσις. Ὁ Σομανέρας γράφει Παραδιάβασις καὶ Παραδιάβασμα (Ζ. Ξεφαντόνω). Καὶ οὕτω μὲ τὴν Παρά πρόθεσιν τὸ μεταχειρίζονται τινές, μάλιστα εἰς τὴν χυδαίαν ταύτην φράσιν, ἣτις συνειδέζεται ὡς ἐπίλογος εἰς τὸ τέλος τῶν παραμυθίων, Ἐκαμανγάμους καὶ χαραῖς καὶ παραδιάβασαῖς καλαῖς.

ΠΕΡΙΔΙΑΒΑΣΜΑ. Ζ. Περιδιάβασις.

ΠΕΡΙΔΟΞΑΖΩ. Ζ. Παρεκβάλλω.

ΠΕΡΙΕΛΙΟΝ, χυδ. Περιέλι καὶ Πριέλι (compas), ὄργανον σύνθετον ἀπὸ δύο σκέλη, ἐνωμένα ἄνωθεν μὲ γιγλυμὸν (charnière), τὰ ὅποια συσέλλοντες ἢ διασέλλοντες μετροῦμεν διαστήματα, ἢ περιγράφομεν κύκλους ἢ μέρη κύκλων. Περιέλιον σιδηροῦν, χαλκοῦν, Ἀνοίγω, γυρίζω τὸ περιέλιον.

Παράγεται ἀπὸ τὸ Περιειλέω ἢ Περιελίσσω τὸ σημαῖνον εἰς τοὺς παλαιούς, περιστρέφω, περιγυρίζω. Ἐκεῖνοι ὁμῶς ὠνόμαζαν τὸ Περιέλιον, Διαβήτην, καὶ οἱ μετ' ἐκείνους Περίσραν, κατὰ τὸν Κύριλλον (παρὰ Δουκαγγ. σελ. 1155), « Διαβήτης, ἐργαλεῖον... καλεῖται δὲ καὶ Περίσρα » ἀπὸ τὸ Περισρέφω δηλαδή. Ἔτι δὲ καὶ Περίγραν, κατὰ τὸν Σουΐδαν, « Περίγρα, ὁ διαβήτης κ. τ. λ. » πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Περιγράφω. Ἴδε καὶ τὸν Εὐστάθιον (Ὀδυσσ. ὦ, σελ. 1960), καὶ τὸν Δουκάγγιον (App. σελ. 43, λέξ. Βουτίζειν).

ΠΕΡΙΛΑΜΠΑΝΩ (γρ. Περιλαμβάνω), ἀγκαλιάζω, οἶον ΣΦ,

Ἡ πολιτικὴ ὅτε γρικὰ καὶ ἔχη νὰ κερδέση,
Περιλαμπάνη σε σφικτὰ ὡς διὰ νὰ σὲ ἐμπροδέση.

Κατωτέρω δὲ, ὀρθότερα, ὁ αὐτὸς,

Τὸν ἕναν ἀποχαιρετᾶ καὶ ἄλλον περιλαμβάνει,
Καὶ ὅποιος τὴν δόση πλεότερα, ἐκεῖνος τὴν λαμβάνει.

Καλὴ λέξις νὰ εἰσαχθῆ εἰς τὴν γλῶσσαν τὸ Περιλαμβάνω (embrasser), ὡς συνώνυμον τοῦ Ἀγκαλιάζω. Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν εὐρίσκεται εἰς τοὺς Ἑβδομήκοντα (Γεν. κθ', 13) « Καὶ περιλαβὼν αὐτὸν ἐφίλησεν. » Τὸ Ἀποχαιρετᾶ (prendre congé) εἶναι γνωστόν.

ΠΕΡΙΠΛΕΚΟΜΑΙ (s'entrelacer). Ζ. Σώνω.

ΠΕΡΙΣΣΟΣ, πληθ. Περισσοί (Ζ. Μανιόρδος). Σημείωσε, ὅτι ἔκαμναν τὴν αὐτὴν διάκρισιν, τὴν ὁποίαν κάμνομεν καὶ σήμερον τοῦ Περισσὸς καὶ Περιττός· ἀριθμοῦντες, ἔλεγον Περισσά (plusieurs, beaucoup), θέλοντες νὰ σημάνωσι τὰ ὑπὲρ τὴν χρείαν, ἔλεγον Περιττά (superflus, de trop).

ΠΕΡΙΣΤΡΑ. Ζ. Περιέλιον.

ΠΕΡΜΑΧΙΟΝΙΟΝ. Ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸ Προμαχῶν, ἢ κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, Προμαχεῶν. Ἐβαλλαν τὴν Ὑπὲρ εἰς τόπον τῆς Πρὸ, οἶον ὁ ΘΡ,

Κτίσε εἰς τὸ θεμέλιόν σου πύργους καὶ περμαχιόνια,
Νὰ φυλαχθῆς αὐτὸ κακὸ, αὐτὴν βροχὴν καὶ χιόνια.

Ἐλεγον ὁμῶς καὶ Προμαχιόνιον (rempart). Ἴδε Δουκάγγιον (σελ. 1245).

Τὸ Αὐτὸ καὶ Αὐτὴν τοῦ δευτέρου στίχου εἶναι βάρβαρος συγκόλλησις τῶν Ἀπὸ τὸ, καὶ Ἀπὸ τὴν.

ΠΕΡΝΩ καὶ Ἐπέρνω (prendre, emporter). Ζ.
Ἀπαίρω, καὶ Ἐπαίρω.

ΠΕΡΝΩ μεταβατ. (regarder comme, etc.), οἶον ΘΚ,

Περάστέ με ὡς ἄγνωστον ὁμάδιν με τὸν νοῦν μου.

Ἀμεταβ. Περνώ, διάγω (se conduire), οἶον ΘΡ,

Λοιπὸν, ἂν σ' εὐγαλεν ὁ θεὸς αὐτὸν ζυγὸν τὸν ἕνα,

Πίασε τὸν ἄλλον τὸν ζυγὸν, καὶ πέρνα τιμημένα.

Εἶναι συμβουλή πρὸς χηρεύσαντα, πρὸς τὸν ὁποῖον λέγει· Ἄν
ἀπελύθης τοῦ πρώτου ζυγοῦ, ἔμβα εἰς δεύτερον ζυγὸν γάμου,
καὶ Πέρνα (ἤγουν διάγε) τιμημένα.

ΠΕΡΟΥ. Ζ. Πέρα.

ΠΕΡΟΥ (περὶ οὔ, ἢ Ὑπέρ οὔ) οἶον Β,

Ἐκρίνα ὅτι νὰ καγοῦ τὰ κάτεργα καὶ ξύλα,

Περού λαὸς ὁ τῶν Γραικῶν, ἐνωθῆ με τοὺς Φράγκους,

Νὰ πολεμίζουν δυνατὰ, νὰ μὴν ἔχουν πόθεν φύγη.

Ὁ Βελισάριος εἶναι ὁ λαλῶν. Τὸ δὲ νόημα, Εἰς τὴν εἰς Ἀγ-
γλίαν ἀπόδασίν μου ἔκρινα νὰ καύσω ὅλα μου τὰ καράβια, με
σκοπὸν νὰ καταστήσω ἀνδρειότερους εἰς πόλεμον τοὺς στρατιώ-
τας μου, μὴν ἔχοντας πλέον ἐλπίδα ἐπιστροφῆς. Φράγγους
ὀνομάζει τοὺς Γάλλους ἢ καὶ τοὺς Ἄγγλους. Οὕτως ὠνόμαζαν
οἱ Γραικορωμαῖοι ὅλους τοὺς Δυτικούς χριστιανούς, ὡς καὶ
σήμερον τοὺς ὀνομάζουν οἱ Τοῦρκοι (Φρένκ), καὶ πολλοὶ ἐξ ἡμῶν.

Ἄλλοῦ τὸ Περου ἔμπορεῖ νὰ σημάνη καὶ τὸ Διότι (parce
que, par la raison) ὡς τὸ Ἄνθ' ὦν καὶ Περί οὔ ἢ Ὑπέρ
οὔ, εἰς τὸν παρακμάζοντα Ἑλληνισμόν. Οἱ Ἐβδομήκοντα (Βασιλ.
Β, ιβ', 6) λέγουν « ἌΝΘ' ὩΝ ὅτι ἐποίησε τὸ ῥῆμα τοῦτο καὶ
« περὶ οὔ (ΔΓ, Ὑπέρ οὔ) οὐκ ἐφείσατο. »

ΠΕΡΠΑΤΩ (marcher). Ζ. Καί, καί Προπατῶ.

ΠΕΡΠΥΡΑ καὶ Ὑπέρπυρα (Ἑλλ. χρήματα), οἶον Β,

Ἐπαρε πλείσα πέρπυρα, δίδω σε καὶ μαῖσόρους.

Κατωτέρω τὰ ὀνομάζει ὁ αὐτὸς ὀρθότερον Ὑπέρπυρα,

Τί με ὠφελοῦν τὰ ὑπέρπυρα, τί με φελά ὁ πλοῦτος;

ὡς καὶ ὁ ΣΣ,

Ὅλοι τὰ πράγματα ἀγαποῦν, τὰ ὑπέρπυρα σκοποῦσιν,

Κ' εἰς τὸ λογάριον μάχονται, σπουδάζουν νὰ πλουτίουν.

Ὑπέρπυρρα (μὲ διπλοῦν ρ) πιθανὸν ὅτι ὠνομάσθησαν πρῶτον τὰ χρυσᾶ νομίσματα, διὰ τὸ χρῶμα, ἔπειτα τὰ παντὸς εἶδους νομίσματα, ὡς τὸ argent τῶν Γάλλων (Ζ. Ἄτακτ. I, σελ. 49).

Λογάριον, Λογάριον (magot), συναθροισμένα καὶ φυλαγμένα χρήματα· κατὰ μεταφορὰν, ὡς φαίνεται, διότι εἰς αὐτὸ μάλις γίνονται οἱ συχνοὶ λογαριασμοὶ καὶ αἱ καταριθμήσεις (comptes), ὁποίας ἔκαμνεν ὁ δυσυχῆς Σίμων τοῦ Λουκιανοῦ (Ὀνειρ. ἢ Ἄλεκτρ. § 29), ὅσιν, ἀφοῦ πολλάκις ἠριθμήσε τὸ λογάριόν του, φωνάζει, « Ἀριθμήσω αὐθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μὴ τί με πρώην διέλαθε. » (Ἴδε καὶ τὰς εἰς τὰς Ἐπικτήτ. Διατριβ. σημ. σελ. 435).

ΠΕΡΣΑΙ. Πέρσας (Persans) τοὺς ὀνομάζομεν καὶ σήμερον, καθὼς οἱ παλαιοὶ, καὶ μετ' ἐκείνους οἱ Γραικορωμαῖοι. Τὸ Περσιάνοι εἶναι χυδαῖκόν. Ζ. Ἀκμί.

ΠΕΤΑΣΤΟΣ. Ζ. Ἰσως.

ΠΕΤΕΙΝΟΝ, οὐδετέρ. (volatile). Ζ. Παρ' ὅτι.

ΠΕΤΕΙΝΟΣ, ἀρσενικ. (coq). Ζ. Ἄλογον, καὶ Κεφαλαῖς.

ΠΕΤΡΟΣΕΛΙΝΟΝ, Μανθανός (ἢ Μαντανός), Περσίμουλο (Δουκάγγ. σελ. 1158), Κουδούμεντον,

Μυρωδία, Μακεδονήσιον. Ἀπὸ τὰ ἐξ συνώνυμα ταῦτα, στείλε τὸ δεύτερον (Μαντανός) εἰς τοὺς Τούρκους, ὡς λέξιν Τουρκικὴν, τὸ τρίτον εἰς τοὺς Ἴταλοὺς (Petrosemolo), τὸ τέταρτον (Κουδούμεντον) εἰς τοὺς Ῥωμαίους, ὡς σχηματισμένον ἀπὸ τὸ Λατινικὸν *condimentum*, σημαίνον Ἄρτυμα, καὶ ἀκολούθως δυνάμενον νὰ σημαίη ὅλα τὰ ἡδύσματα. Τὸ Μακεδονήσιον ὠνομάσθη ἀπὸ τὸν τόπον· διότι τῆς Μακεδονίας τὸ Πετροσέλιον ἐκρίτετο ἄριστον, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Διοσκορίδης (III, 77), « Σέλιον τὸ καὶ Πετροσέλιον, τοῦτο φύεται » ἐν Μακεδονίᾳ, ἐν ἀπακρήμονις τόποις, σπέρμα ἔχον, εἰκὸς » ἄμμι· εὐωδέστερον δὲ, καὶ δριμύ, καὶ ἀρωματίζον κ. τ. λ. » Ἐμεινε λοιπὸν κύριον τοῦ ὄνομα τὸ Πετροσέλιον, ὡς ἤγλοϊ καὶ τὸ πλασθὲν ἀπ' αὐτὸ Γαλλικὸν ὄνομα *persil*, καὶ φανερώτερον ἀκόμη τὸ Γερμανικὸν *Petersilie*. Μυρωδία δὲ ὠνομάσθη διὰ τὴν εὐωδίαν του.

ΠΕΨΤΩ (κάλλιον τὸ Πέπτω). Ἐπεσα, Θέλω πέσειν κ. τ. λ. Ἐπεσεν εἰς τὸ κρεβάτιον (*se coucher*). Ζ. Καταπίπτω. Καὶ πρόσθε εἰς τὰ σημειωθέντα καὶ τοῦ Αἰσχύλου (Ἄγαμ. 576) τὸ « Ἐν μεσημβριναῖς κοίταις. . . εὔδοι πεσών. »

Ἐπεσε λόγος περὶ (*le discours tomba sur*), ὡς καὶ ὁ Ἀριστοφάνης (Λυσιςρ. 858),

————— Κἂν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέση

Λόγος τις· —————

καὶ ὁ Πλάτων (Πρώταγόρ. σελ. 314), « Περί τινος λόγου » διελεγόμεθα, ὃς ἡμῖν κατὰ τὴν ὁδὸν ἐνέπεσε. »

Μὲ τὴν ἄρνησιν ὁμως, σημαίνει προσέτι, καὶ τὸ Δὲν ἐπαράπεσε, ἀλλ' ἐφυλάχθη, ἠκούσθη μὲ προσοχὴν· οἶον, Ἀπ' ὅσα με εἶπες δὲν ἔπεσε τίποτ' εἰς τὴν γῆν, ὡς εἶπε καὶ ὁ Ἀριστοφάνης (Σφ. 1011),

— Τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι

Μή πέση φαύλως χαμαῖς, εὐλαβεῖσθε.

Ἔχομεν φράσιν ἰδίαν τῆς γλώσσης, τὸ, Ἐπεσεν ἀπὸ τὰ ὀμματιά μου. Τοῦτο λέγοντες περὶ προσώπου τινὸς, ἢ πράγματος, σημαίνομεν, ὅτι δὲν τὸ βλέπομεν πλέον μὲ ἡδονὴν καὶ ἀγάπην, ὡς πρότερον, ἢ καὶ τὸ ἀποσρεφόμεθα, καὶ τὸ μισοῦμεν. Ἀνάλογος ταύτης φράσις εἰς τοὺς παλαιούς ἦτο τὸ « Ἐκ θυμοῦ πεσέειν » τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. ψ', 595) ἤγουν ἔπεσεν ἀπὸ τὴν ψυχὴν ἢ καρδίαν μου.

Τὸ Ἐπεσεν εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἢ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, εἶναι κοινὸν καὶ εἰς ἡμᾶς, ὡς καὶ εἰς τοὺς παλαιούς· « Καὶ πλείοντες, ἔπεσον εἰς τοὺς ἐχθρούς. » (Ἡρόδοτ. VII, 194). Εἶπε καὶ ὁ Εὐριπίδης (Ἡρακλειδ. 450),

Χρῆν, χρῆν ἄρ' ἡμᾶς ἀνδρὸς εἰς ἐχθροῦ χεῖρας
Πεσόντας, αἰσχρῶς καὶ κακῶς λιπεῖν βίον.

ΠΗΔΩ, ὑψόνομαι βιαίως ἀπὸ τὴν γῆν (sauter). Ἄλλ' ἐδῶ, κατὰ μεταφορὰν ὄχι σεμνὴν, ἀπὸ τὰ κτήνη εἰς τοὺς ἀνθρώπους, σημαίνει τὸ Ἐλλην. Βατεῖν, ἢ Ἐλληνογραικικ. Βατεύειν (saillir) οἶον ΣΦ,

Καὶ κείνος ὅπου ῥέγεται ὡς διὰ τὴν πηδήση,
Νικᾶται ὁ κακότυχος τὰ τὴν καλοκαρδίση·
Δίδει τὴν ροῦχα καὶ φελοὺς δηνάρια τὰ ξοδιάζη,
Κλέπτει, καταμητόνεται, καὶ τὸν ἑαυτὸν του βιάζη.

Ὁμοίως εἶπε καὶ εἰς ἄλλο του ποίημα ΣΣ,

Καὶ δι' αὐτὸν ὅπου ναι φρόνιμος, ἀς τὰς ἀποχωρίζη,
Κάθε καιρὸν ἀς τὰς πηδᾷ, καὶ ἂν θέλη ἀς τὰς χαρίζη,

ὅπου τὸ Κάθε καιρὸν, σημαίνει ὄχι τὸ Πάντα καιρὸν

(en tout temps), καθὼς σήμερον, ἀλλὰ τὸ Κάποτε (de temps à autre, parfois), ὡς τὸ μαρτυρεῖ ἄλλος του στίχος,

Κατὰ καιρὸν πηδᾶτέ ταις, συχνὰ μὴδὲ τὸ πᾶτε.

Καλοκαρδίζω, μεταβατ. εὐφραίνω (réjouir, mettre en belle humeur).

Καλοκαρδίζω, λέγομεν ἀκόμη, ἀμεταβάτ. ἀντὶ τοῦ εὐφραίνομαι (se réjouir). Τοῦ Πινδάρου (Πυθ. III, 171) τὸ,

Ἐσασαν καρδίαν ὀρθάν,

Ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸν σχολιασὴν, Ἡὐφράνθησαν. Εἶπαν καὶ οἱ Ἐβδομήκοντα (Παραλειπομ. Β, ζ', 10) « Εὐφραينوμένους καὶ » ἀγαθῆ καρδίᾳ » ἤγουν καλοκαρδισμένους. Καὶ πάλιν (Κριτ. ιη', 20), « Ἡγαθύνθη ἡ καρδία τοῦ ἱερέως » ἐκαλοκάρδισεν ὁ ἱερεὺς, ὡς συμβαίνει εἰς πολλοὺς χριστιανοὺς ἱερεῖς, ὅταν βλέπωσι τὸν δίσκον κορυφωμένον ἀπὸ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ νομίσματα.

Τὸ Φελοὺς (γρ. Φελλοὺς), δὲν εἶναι, ὡς ἐνόμισεν ὁ Δουκάγγιος (σελ. 1670), ἀντὶ τοῦ Ὀφελος, ἀλλὰ σημαίνει, ὡς καὶ σήμερον ἀκόμη, ὑποδήματα (pantoufles), τῶν ὁποίων ὁ πάτος ἦτον ἀπὸ φελλὸν (liège).

Τὸ Καταμητόνεται, εἶναι τὸ παλαιὸν Ἐνεχυράζεται (donner ses biens en gage). Ζ. Καταλόγι.

ΠΗΛΑΪ. Ζ. Τρώγω.

ΠΙΑΝΩ (prendre, saisir). Ζ. Λαχάνω. 2) Ἀράζω που, ῥήκτω σίδηρον (toucher, mouiller). Οἱ παλαιοὶ διὰ τοῦ Σχέω ῥήματος, ἐντελῶς μὲν ὁ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. λ', 70),

Νῆσον εἰς Διάϊνν σχέσεις εὐεργέα νῆα,

ἔλλειπτικῶς δὲ ὁ Ἀριστοφάνης (Βατρ. 188),

————— Ποῦ σχέσειν δοκεῖς;

Ἡ Ποῦ μελετᾶς νὰ πιάσης; 3) μεταφ. Φυλάσσω, ἀκολουθεῶ (observer, suivre), οἶον ΣΦ,

Καὶ ἂν τὰ πιάσης Φραντζεσκή τὰ λόγια τὰ σε γράφω,
Ξεβάλης τὴν ψυχούλα σου αὐτοῦ ἰνφέρνου τὸν τάφον.

Ἰνφέρνου (Z. Ἰνφέρνον). Τὸ Ψυχούλα, ὑποκοριστικὸν τοῦ Ψυχῆ, ὡς τὸ animula τῶν Ῥωμαίων.

ΠΙΚΝΑΔΕΣ. Z. Τζέπρα.

ΠΙΚΟΥΠΑ. Z. Κούπα (σελ. 206).

ΠΙΚΡΑΜΟΣ. Z. Θρηνισμός.

ΠΙΝΟΜΙΝ, οἶον ΘΚ,

Ἡ Κωνσταντίνε Βασιλεῦ, Δραγάξη τὸ πυνόμην.

Πυνόμην βαρβάρως κολοβωμένον καὶ γραμμένον ἀντὶ τοῦ Ἐπινόμιον, καὶ τοῦτο πάλιν ἀντὶ τοῦ Ἑλλη. Ἐπωνύμιον (surnom).

Δραγάξης, ἢ μᾶλλον Δραγότης (τὸν ὁποῖον Θρηνεῖ ὁ ποιητής) εἶναι τὸ ἐπωνύμιον τοῦ τελευταίου δυσυχοῦς Ἀυτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, ὅστις ἔπεσε γενναίως μαχόμενος μὲ τὴν πτώσιν τῆς Γραικορωμαϊκῆς βασιλείας.

ΠΙΠΙΛΙΖΩ. ΠΙΠΙΝΙΟΝ. Z. Βυζάνω.

ΠΙΠΤΩ. Z. Καταπίπτω.

ΠΙΣΚΙΝΑ. Z. Φλισκίνα.

ΠΙΣΚΟΠΟΣ χυδ. ἀντὶ τοῦ Ἐπίσκοπος. Z. Μετὰ, καὶ Ἐξαγορευτής.

ΠΙΣΤΟΝΩ (assurer). Πισόνομαι (s'assurer, être persuadé). Z. Ὁρίζω.

ΠΙΤΖΙΑῶ ἢ ΠΙΤΖΙΑΛΙΖΩ. Λέγεται διὰ τοὺς σαλαγμοὺς τῶν ὑγρῶν, ὅσα ἀποπηθοῦν καὶ ραντίζονται μὲ βίαν. Ἡ λέξις

παράγεται ἀπὸ τὸ Τιλιῶ καὶ μετὴν πρόθεσιν Ἐπιτιλιῶ.
Ὁ Ἀριστοφάνης μετὴν Ἐν, Ἐντιλιῶ (Ἀχαρν. 350),

—— τῆς μαρίλης μοι συχνὴν
Ὁ λάρκος ἐνετίλησεν, ὡσπερ σηπία.

Ἄλλου δὲ (Νεφ. 409), μετὴν Πρὸς,

Ὀπτων γαστέρα τοῖς ξυγγενέσι, κατ' οὐκ ἔσχω ἀμελήσας
Ἡ δ' ἀνεφυσᾷ, εἴτ' ἐξαίφνης διαλακήσασα, πρὸς αὐτῷ
Τῷ φθαλμῷ μου προσετίλησε, καὶ κατέκαυσεν τὸ πρόσωπον,

Τὸ ἀπλοῦν Τιλιῶ σημαίνει τὴν ἐνέργειαν τοῦ χέζοντος ὑγράν κόπρον καὶ ἐκ τούτου παράγεται τὸ κοινῶς λεγόμενον Τζιλιῶ. Λέγομεν καὶ Τζίλιαν, τὴν τοιαύτην ὑγράν κόπρον, ἢ διάρροϊαν (foiré), καὶ Τζιλιάρην (foireux), τὸν πάσχοντα. Εὐρίσκεται καὶ ἄλλο σύνθετον, τὸ Κατατιλιῶ, εἰς τὸν αὐτὸν κωμικὸν (Βατρ. 366);

Ἡ κατατιλιᾶ τῶν Ἑκαταίων ———,

ἤγουν, Κατατζιλιᾶ ἢ καταχέζει τὰ ἀγάλματα τῆς Ἑκάτης.

Ἴσως ὁμως τὸ Πιτζιλιῶ παράγεται καὶ ἀπὸ τὸ Πιτυλεύω, ἢ Πιτυλίζω, τῶν ὁποίων ἡ ἀρχὴ εἶναι Πίτυλος, ἢ Πιτυλία. Αὐτὰ ἔχουν διαφόρους σημασίας. Τὸ « Πίτυλος δακρύων » τοῦ Εὐριπίδου (Ἰππολ. 1464) ἰσοδυναμεῖ μετὸ σαλαγμὸς δακρύων, ἂν καὶ ὁ Σχολιαστὴς τὸ ἐξηγῇ « Ὀρμὴ, φορὰ, » ΠΛΗΜΜΕΔΗΜΑ. » Ἐγραψεν ὁμως, νομίζω, ΠΛΗΜΜΥΡΗΜΑ· καὶ τότε συμφωνεῖ μετὸν Ἡσύχιον, « Πιτύλοις, ταῖς » καταφοραῖς τῶν ὑδάτων... καὶ τοῖς ψόφοις τῶν ὑδάτων. »

Πιθανώτερον κρίνω, ὅτι τὸ μὲν Πιτσιλιῶ, ὅτε σημαίνει τὴν ἀπὸ τῆς Τζίλιας βίαιον ράντισιν, παράγεται ἀπὸ τὸ σύνθετον Ἐπιτιλιῶ (καθὼς τὸ Πάπλωμα ἀπὸ τὸ Ἐφάπλωμα), τὸ

δὲ ἀπλοῦν Πιτυλίζω, γραφόμενον κακῶς εἰς τὰ Λεξικά μας, Πιτιλίζω, ἀλλ' ἐξηγούμενον καλῶς ὡς συνώνυμον τοῦ Ψιχαλίζω (bruiner), εἶναι αὐτὸ ἐκεῖνο τῶν παλαιῶν τὸ Πιτυλίζω ἢ Πιτυλεύω. Ζ. Ψιχαλίζει.

ΠΙΤΥΛΙΖΩ. Ζ. Πιτζιλίζω.

ΠΛΑΓΙΑΖΩ. Ζ. Καταπίπτω, καὶ Στρόνω.

ΠΛΑΚΑ Ἑλλ. Πλάξ (dalle). Ζ. Ἐδήτης.

ΠΛΑΝΤΑΖΩ. Ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον ἄχρηστον Πλατάσσω τοῦ ὁποίου σώζεται τὸ Πλαταγέω, ὡς ἔλεγον Πατάσσω καὶ Παταγέω, Σαλάσσω καὶ Σαλαγέω. Ὁ ΘΚ,

Ἄς ἔλθω εἰς τὸ προκείμενον τοῦ πονεμένου θρήνου,
Νὰ μὴ πλαντάξω ἄτυχος ἐκ τὸ πικρὸν Τὸ Τόσον.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτός,

Μὴ σκάσω ὁ κακότηχος γράφοντα μὴ πλαντάξω.
Μήπως καὶ παραλογισθῶ, Θεὲ βοήθησέ μου.

Καὶ ὁ ΣΦ,

Θέλουν χαρῆν οἱ φίλοι σου, καὶ οἱ ἐχθροὶ θέλουν πλαντάξεν.

Ὁ Δουκάγγιος (σελ. 1178) εἰς τὸν δεύτερον στίχον, ἔγραψε κακὰ, Τὸν Τόπον. Ἡ σύνταξις εἶναι (μὲ πλεονασμὸν τοῦ ἄρθρου), Ἐκ τὸ τόσον πικρὸν, Ἐκ τῆς τοσαύτης πικρίας.

Εἰς τὸ Πλαντάξω (crever), συνώνυμον τοῦ Σκάξω, ἐπλεόνασε τὸ ν (ὡς καὶ εἰς τὸ Κρεντήριον, ἀπὸ τὸ Κρητήριον). Τὸ παλαιὸν, Πλαταγέω, σημαίνει ἠχώ, ψοφῶ μὲ βίαν, ὡς εἶναι ὁ ἦχος τῶν σχιζομένων ἢ συντριβομένων. Λέγει ὁ Ἡσύχιος « Ἐπλατάγησεν, ἐψόφησεν· ἔνθεν τὸ Πλαταγώνιον, παίγιον » ξύλινον ᾧ ψοφοῦσιν. » Ἄλλοῦ δὲ λέγει « Πλαταγώνιον, τὸ

» τῆς μήκωνος καὶ ἀνεμώνης φύλλον. » Τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τοῦ Θεοκρίτου (εἰδ. XI, 57) τὸ,

Ἡ μάκων' ἀπαλάν, ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχουσιν,

ὅπου ὁ σχολιαστὴς μᾶς διδάσκει, ὅτι τὰ φύλλα ταῦτα, παίζοντες, ἔβαλαν ἐπάνω τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ τὰ ἐκτυποῦσαν μὲ τὴν ἄλλην, ὡς παίζουν καὶ σήμερον ἀκόμη τὰ παιδία· σχηματίζουν κύκλον μὲ τὸν μέγαν καὶ μὲ τὸν γείτονα δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ἀπλόνουν ἐπάνω τὸ φύλλον, καὶ τὸ κτυποῦν μὲ τὴν δεξιάν χειρα σφοδρὰ, ὥστε νὰ πλαντάξῃ ἢ νὰ σχάσῃ.

Τοῦ τρίτου στίχου τὸ ΓΡΑΦΟΝΤΑ, εἰς τὸν Δουκάγγιον (σελ. 1178) ἐχαράχθη διαιρημένον ΓΡΑΦΟΝΤΑ, ἢ τυπογραφικῶς σφαλμένον, ἢ διότι τὰς ἐνόμισε δύο λέξεις. Εἶναι αἰτιατικὴ εἰς τόπον ὀνομαστικῆς, τῆς Γράφων, καὶ πρῶτον βῆμα τοῦ χυδαϊσμοῦ, ὅστις προχωρήσας μὲ τὸν καιρὸν, κατήντησε σήμερον, ἀπὸ τὴν ἐνικὴν εἰς τὴν πληθυντικὴν αἰτιατικὴν· καὶ ὡς λέγουν, Βασιλέας, Ἱερέας, Γίγαντας, ἀντὶ τοῦ Βασιλεὺς, Ἱερεὺς, Γίγας, ὡσαύτως καὶ τὰς μετοχὰς, Βλέποντας, Θέλοντας, Φεύγοντας, ἀντὶ τοῦ Βλέπων, Θέλων, Φεύγων, καὶ ὄντας ἀντὶ τοῦ ὄν, καὶ τὸ χειρότερον ἔσοντας, ἢ ἔσοντας, προσκολλήσαντες εἰς τὴν ἐντόπιον, καὶ ξένην βαρβαρότητα (essendo Ἰταλ.). Παράδειγμα τῆς ἐνικῆς αἰτιατικῆς ἀντὶ ὀνομαστικῆς παρὰ τὸ προλεγμένον τοῦ ΘΚ, ἔχομεν, τὸ ἐξῆς ΣΣ,

Ὁ λογισμὸς μου ἐβιάζέ με, ὁ νοῦς μου ἠνάγκαζέ με
Λέγοντα, Γράψε γράμματα, Στέφανε, διὰ τοὺς φίλους,

Καὶ ἄλλος, ΒΧ,

Ἀκούοντα ὁ Βέλθανδρος οὐδὲν ἀπηλογήθην,

ἀντὶ τοῦ Λέγων καὶ Ἀκούων, ἢ ὡς οἱ σήμερον χυδαΐζοντες,
Λέγοντας καὶ Ἀκούοντας.

Ἄλλη συμφωνία παράξενος· καθὼς εἰς ἡμᾶς αἰ τοιαῦται μετοχαὶ εἶναι κοινοῦ γένους, ἐπειδὴ λέγουσι ἀδιακρίτως Λέγοντας καὶ περὶ ἀνδρὸς καὶ περὶ γυναικὸς, ἀκόμη καὶ οὐδέτερου, οἷον τὸ Ἄλογον τρέχοντας, ἀντὶ τοῦ Τρέχον, παρόμοια οὐδ' ἐκεῖνοι δὲν ἔκαμναν οὐδεμίαν διάκρισιν, οἷον ΒΧ,

Μικρὸν ἀπεμειδιάσεν βλέποντά τον ἢ κόρη,

ἀντὶ τοῦ Βλέπουσα. Ἰσ. καὶ Ὑπεμειδιάσεν.

Τὸ δὲ χειρότερον, ὅτι πολλάκις εἰς τὸν αὐτὸν σίχον εὐρίσκεται καὶ τὴν ἀρχαίαν ὀρθὴν ὀνομαστικὴν τῆς μετοχῆς, καὶ τὴν νέαν σρεβλὴν αἰτιατικὴν, οἷον ΒΧ,

Ταῦτα εἰπὼν ἐσράφηκε γελόντα πρὸς ἐκεῖνον,

ἀντὶ τοῦ Γελῶν. Ἀκόμη καὶ μετοχὴν ἀρσενικὴν παλαιάν μεθελυκὸν ὄνομα, οἷον ΒΧ,

Τοῦτο μαθῶν ἢ θέσποινα μεγάλως τὸ ἐλυπήθη,

ἀντὶ τοῦ Μαθοῦσα... ἐλυπήθη.

ΠΛΑΤΥΦΥΛΛΑ (à larges feuilles). Ζ. Ὀχρά.

ΠΛΕΚΩ, οἷον ΣΦ,

Ποτέ τῆς ἢ πολιτικῆς εἰς ἓνα οὐδὲν ἰσέκει,

Ἐνὸς σακκούλη τάσσεται καὶ ἄλλου γαϊτάνη πλέκει.

Πολιτικῆς, εἶναι τῶν παλαιῶν ἢ Ἐταῖρα (courtisane), οὕτως ὀνομασθεῖσα, διότι, ὡς λέγει ὁ ποιητής, Οὐδὲν ἰσέκει εἰς ἓνα, δὲν εὐχαριστεῖται εἰς ἓνα μόνον ἔραστήν, ἀλλ' εἶναι κοινὴ εἰς ὅλους τοὺς πολίτας. Σημείωσε τὸ Τάσσεται εἰς μέσην διάθεσιν. Σήμερον λέγομεν Τάσσει (χυδ. Τάζει) εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν τοῦ Ὑπόσχεται (promettre). Τὸ Τάσσει σακκούλιον ἢ μάλλον Σακκούλια εἶναι παροιμιᾶκόν ἤγουν, Σακκία γέμοντα ἀπὸ παντοῖα καλὰ, ὡς καὶ ἡ ἐξῆς

παροιμία σωζομένη ἀκόμη σήμερον, « Γαϊτάνιον πλέκει » ἡγουν ἐτοιμάζει τί κακὸν κατὰ τινος (tramer quelque chose contre quelqu'un). Ζ. Τάσσω.

Περὶ δὲ τοῦ Γαϊτανίου, ἴδε τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 107).

ΠΛΕΞΟΥΔΙΑΖΩ. (tresser). Ζ. Δικτυωτή.

ΠΛΕΟΝ (plus). Περὶ τοῦ συγκριτικοῦ Πλεότερα, Ζ. Μαχεύω, καὶ Περιλαμπάνω. Περὶ δὲ τοῦ ὑπερθετικοῦ Πλεῖστα. Ζ. Πέρπυρα.

ΠΛΟΥΜΑΚΙΝ. Ζ. Ὀχρά. ΠΛΟΥΜΙΖΩ. Ζ. Πασύλογος.

ΠΛΟΥΤΙΝΩ (s'enrichir). Ζ. Πέρπυρα. ΠΛΟΥΤΩ. Ζ. Εὐγατίζω.

ΠΛΟΥΤΟΣ, καὶ οὐδέτερ. Τὸ πλοῦτος (richesse), πληθ. Τὰ πλούτη, οἶον, ΘΚ,

Ἐχέτε καὶ τὴν δύναμιν ὁμοίως τε καὶ πλοῦτος.

Καὶ πολλάκις ἄρσεν. (κατὰ τοὺς παλαιοὺς), Ὁ πλοῦτος. Πάρ- ὁμοιον εἶναι τὸ οὐδέτερ. παροξύτον. Βύθος (Ἑλλην. Βυθός). Τὸ μεταχειρίζονται μάλιστα εἰς τὸ πληθυντικ. Τὰ βύθη (les fonds). Ζ. Κάλλος, καὶ Χαροκοπῶ.

ΠΛΟΥΤΩ. Ζ. Πλουτίνω.

ΠΟΖΑΣ. Τὰ λεξικά τὸ γράφουν Μ π ο ζ ᾶς, καὶ ὁ Σο- μαυέρας τὸ ἐξηγεῖ, Πόμα βραστοῦ κεγχρίου (Bosa, acqua di miglio cotta). Παράγεται ἴσως ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων τὴν posca, τὴν ἀπὸ τὸν Τραλλιανὸν Ἀλέξανδρον (VII, 5) ὀνο- μαζομένην Π ο ὐ σ κ α ν, ἂν καὶ ἡ Πούσκα ἢ Πόσκα τῶν Ῥωμαίων σημαίνει μᾶλλον τὸ Ὄξύκρατον τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Ποζᾶς, εὔρημα καὶ ποτὸν τῶν Αἰγυπτίων, κατασκευάζεται ὡσεπιπολὺ

ἀπὸ κριθάριον, κατὰ τὴν Γαλλισί λεγομένην *bière*. Οἱ Ἕλληνες τὸν ὀνόμασαν Ζύθον ἢ Ζύθος, ἢ πλάσαντες αὐτοί, ἢ, ὡς κρίνει ὁ Ἰαβλόνσκης (IABL. *Opuscul. tom. I, pag. 77*), λαβόντες καὶ τὸνομα ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους. Πιθανόν, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι, κυριεύσαντες τὴν Αἴγυπτον, ὠνόμασαν τὸ ποτὸν Πόσκαν, ἀπὸ τὸ σύνθηδες εἰς αὐτοὺς ποτὸν· τόσον εὐλογώτερον ὅσον καὶ αὐτὴ ἢ παραγωγὴ τοῦ *posca* εἶναι, κατὰ τοὺς ἐτυμολόγους των, ἀπὸ τὸ Πόω (πίνω) Πόσις, ὡς ἀπὸ τὸ Ἐδῶ (ἐσθίω) ὠνόμασαν *Esca*, τὴν βρωσιν ἢ τροφήν.

ΠΌΘΟΣ, οὐδέτερ. τὸ πόθος. Ζ. Ποῖκεν.

ΠΟΘΩ, ἐπιθυμῶ (*desirer*). Ζ. Ἐνναια.

ΠΌΘΩ, οἶον, ΣΦ,

Κοιλὴ τα κακορῆζικος καὶ δυνατὰ τὰ πόθη,
Καὶ γίνετα παντέρημος, καὶ κείνος δὲν τὸ γνώθη.

Κοιλὴ (γρ. Κυλεῖ), Κυλεῖ τὰ Ζάρια (*dés*) ἀπὸ τὸ Ἕλλην. Κυλίω (*rouler*). Τὰ πέθη, ἤγουν, Τὰ ἀπώθει (*pousser*), κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ἀρχικοῦ τῆς προθέσεως, ἢ καὶ κατὰ κρᾶσιν, Τὰπώθει· πλὴν ἂν ἦναι καὶ ἐδῶ ἀπὸ τὸ ἀπλοῦν Πόω, Πόθω, ὡς ἀπὸ τὸ σύνθετον Ἐμπόω, τὸ Ἐμπόθω, Ζ. Ἐμπώθω, καὶ Γνώθω.

ΠΟΪΚΕΝ, οἶον ΒΧ,

Τίς τὴν σαίταν ἔρριψεν ἐπάνω τοῦ ζωδίου,
Καὶ ποῖκεν καρδιοκοπετὸν, οὐχὶ πόθος γυναιίου;

Σαῖτα (*flèche*), ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν *saetta* (Λατ. *sagitta*). Ποῖκεν, βαρβαρισμὸς τοῦ Πεποίηκεν. Πόθος, εἶναι οὐδέτερον (ὡς Τὸ πλοῦτος), συνταγμένον πρὸς τὸ Ποῖκεν. Σήμερον λέγομεν, ἀρσενικ. Ὁ πόθος, πολλάκις εἰς σημασίαν, ὅχι ἐπιθυμίας τῶν ἀπόντων (*regret*), ἀλλὰ καὶ (καθὼς ἐδῶ) ἔρωτος (*amour*). Ἰδ.

τάς εἰς τὰ Ἡλιοδώρ. Αἰθ. σημ. σελ. 370-371. Τὸν Καρδιοκοπετὸν ὀνομάζομεν σήμερον Καρδιοκτυπου (battement ἢ palpitation de cœur).

ΠΟΪΟΙ. Οἱ ποῖοι (qui, lesquels), ἀντὶ τοῦ Οἱ ὅποιοι (Ἑλλ. Οἱ ἢ Οὔτινες), οἶον Β,

Δημότυχος, Ἀλέξιος, ἔτι καὶ Πετρολήφης,
Οἱ ποῖοι ἠνδραγάθησαν καὶ πήδησαν καὶ πήραν.

Τὴν ποῖαν (que), ἀντὶ τοῦ σημερινοῦ Τὴν ὁποῖαν (Ἑλλ. Ἦν ἢ Ἦντινα) οἶον ΘΚ,

Καὶ ψέξετε τὸν λογισμὸν ΕΜΟῦ δὲ καὶ τὴν γλῶσσαν,
Τὴν ποῖαν δὲν ἐδυνήθηκα νὰ τὴν ἀποκρατήσω.

Ἰσ. ΟΜΟῦ.

Τὰ ποῖα (qui, lesquels ἢ que), ἀντὶ τοῦ Τὰ ὁποῖα (Ἑλλ. Ἄ, Ἄτινα), οἶον ΘΚ,

Καὶ μάχετό μοι λογισμὸς νὰ γράψω τὰ συμβάντα,
Τὰ ποῖα ἐσυνέβησαν τὴν ἄτυχον τὴν πόλιν.

Καὶ ἄλλος, ΣΦ,

Καὶ καθ' ἡμέραν, Φρατζησακὴ, ἐσὺ θέλεις μανθάνειν
Τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὰ κακά, τὰ ποῖα θέλεις πανθάνειν.

Νὰ ἀποκρατήσω, νὰ ἐμποδίσω (retenir, empêcher).

ΠΟΪΣΕ, ἀντὶ τοῦ Ποίησε, καὶ τοῦτο ἀντὶ τοῦ Ποίησον (faire), οἶον ΒΧ,

Ἄς γένη, Αὐθέντα, σήμερον θέλημα ἰδικόν σου,
Καὶ σπούδασε καὶ ποίση το.

ΠΟΪΣΩΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ Ποιήσωμεν, οἶον ΒΧ,

Ἀλλὰ μὲ τὸν πατέρα σου νὰ κρίσωμεν νὰ σ' ἔχη
Ὡσπερ ἠγαπημένον τὸν καὶ γνήσιόν [του] τέκνον.

ΠΟΛΕΜΙΖΩ. (Ζ. Περοῦ, καὶ Χαχανίζω). Ἡ λέξις εἶναι Ὀμηρικὴ (Ἰλιαδ. α', 168.),

————— Ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων.

ΠΟΛΕΜΩ, κάμνω πόλεμον (faire la guerre), Οἱ Ῥωσοὶ πολεμοῦν τοὺς Τούρκους (σήμερον 1828). 2) Πάσχω, πασχίζω, ἐπιχειρῶ, ἐπιμελοῦμαι νὰ κατορθώσω τι (s'efforcer de). Εἰς τὴν δευτέραν ταύτην σημασίαν ὁ Δουκάγγιος (σελ. 1197) τὸ γράφει Πόλομω. Καὶ εἰς μὲν τὰ παραδείγματα, τὰ ὁποῖα φέρει, ἐνδέχεται νὰ ἐβαρβαρίσθη ἡ λέξις. Εἰς δὲ τὰς περὶ τοῦ οὐδετέρου ὀνόματος Πόλομα μαρτυρίας, ἡ γραφή μὲ φαίνεται σφαλμένη, οἷον « Τοῦ ΠΟΛΟΜΑ ΤΟΥ » ἀντὶ τοῦ ΠΟΝΕΜΑΤΟΥ, καὶ « ΠΟΛΟΜΑ Εἶπο Κόπον » ἀντὶ τοῦ ΠΟΝΕΜΑ ὙΠὸ κόπου (douleur causée par la fatigue).

· **ΠΟΛΙΤΙΚΗ.** Ζ. Πλέκω.

ΠΟΛΥΘΛΙΒΟΣ (qui cause beaucoup de tristesse). Ζ. Καταλόγι. Τὸ Δηλυκ. Πολύθλιβη. Ζ. Μαγκούριν.

ΠΟΛΥΠΛΟΚΟΣ, πανοῦργος, πονηρὸς, δόλιος. Δέν ἤκουσα ποτὲ πολυπλοκώτεραν ἄλλην γυναῖκα,

Οὐ πώποτε ταύτης

Ἦκουσα πολυπλοκώτερας

Γυναίκος. —————

(Ἄριστοφ. Θεσμοφορ. 433). Ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ intrigant τῶν Γάλλων. « Πολύπλοκος, πολύτροπος » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΠΟΛΥΤΡΩΓΩ. Ζ. Τρώγω.

ΠΟΝΩ, αἰσθάνομαι ἢ δοκιμάζω πόνον (sentir ἢ éprouver de la douleur). 2) μεταβατικ. ἀντὶ τοῦ λυποῦμαι, οἷον Τὸν ἐπόνεσεν ἡ ψυχὴ μου. 3) ἀντὶ τοῦ λυπῶ (fâcher, déplaire), Μὲ πονεῖ πολὺ ἡ διαγωγή του. Εἰς ταύτην

τῆν σημασίαν τὸ ἐμεταχειρίσθη ὁ Πίνδαρος (Πύθ. IV, 268), « Κοῦ με πονεῖ τεὸν κ. τ. λ. » τὸ ὁποῖον ὁ σχολιαστὴς ἐξήγησεν, Οὐκ ἀλγύνει με. 4) μεταφ. ἀντὶ τοῦ Ἑλλ. Φεῖδαμαι (ménager, épargner), Δὲν πονεῖ τὰ χρήματα, ὅστις τ' ἀπέκτησεν ἀκόπως (Ζ. Κροτισμός). Ἡ μετοχ. Πονεμένος (triste, chagrin, affligé). Ζ. Μαγκούριν.

ΠΟΡΕΥΟΜΑΙ, μεταφορικ. διάγω (se conduire, se gouverner, se comporter), οἶον ΘΡ,

Καὶ ἀρχίζω διὰ τὸν ἄνθρωπον κατὰ πῶς τώρα γράφω,
Τὸ πῶς αὐτὸς νὰ πορευθῆ, πριχοῦ ναμπῆ εἰς τὸν τάφον.

Τὸ Κατὰ πῶς, καὶ σήμερον ἀκόμη σύνηθες, σημαίνει μὲν καὶ τὸ ἀπλοῦν Ὡς ἢ Καθὼς (comme), δηλοῖ δὲ πλεον τὸ Καθ' ὃν τρόπον (de la manière dont).

ΠΟΡΠΑΤΙΞΙΑ, κατὰ σοιχείων μετάθεσιν, ἀντὶ τοῦ Προπατιξιά, καὶ τοῦτο πάλιν ἀντὶ τοῦ Προπατησία (démarche), ἀπὸ τὸ Προπατῶ, οἶον ΒΧ,

Τὸ βᾶδισμα, τὸ κίνημα καὶ τὴν πορπατιξιάν της.

ΠΟΤΕ ΜΟΥ, σου, του, της, των. Ζ. Τάσσω.

ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΟΥ (de temps en temps), οἶον ΘΡ,

Καὶ στέκν ἀπ' ἔξω καὶ διψᾷ, καὶ ποῦ καὶ ποῦ ζηλεύγει,
Καὶ ἄλλην οὐκ ἐσμίγεται, οὐδὲ πικνδρίαις γυρεύει.

ΠΟΥΒΕΤΙΣ, εἰς τινα τόπον, ἡτί μέρος (quelque part), καὶ μὲ τὴν ἄρνησιν, εἰς οὐδὲν μέρος (nulle part), οἶον ΘΚ,

Καὶ ἀνησφάλω πούβετις, μὴ με κατηγορεῖτε.

Ἄνησφάλω, βάρβαρος τοῦ Ἄν. σφάλω (se tromper),

310 ΓΛΩΣΣΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΓΛΗΣ

σχηματισμός. Τὸ Πούβετις λέγεται καὶ Πούπετις· ὅθεν φαίνεται ὅτι εἶναι φθορὰ τοῦ Πού ποτε. Ζ. Ὄντως.

ΠΟΥΓΓΙ, ΘΡ,

Καὶ ἂν ἔχη κάτις καὶ πουγκὴν βαρὺν εἰς τὸ πλευρόν του,
Ἄπ' αὐτὰ τὰ γλυκύσματα γλυκαίνει τὸν λαμόν του.

Τὸ Κάτις εἶναι Κᾶν τις, κατὰ τὸ Κάποιος, χωρὶς τὸ ν̄.
Πουγγίν (καὶ ὄχι Πουγκήν), Πουγγίον (bourse), Πουγγίν
βαρὺ, τὸ γεμισμένον ἀργύρια. Σημείωσε τὸ Ἄττα ἀντὶ τῆς
δεικτικῆς ἀντωνυμίας Ταῦτα. Ὁμοίως ἔλεγον Ἄττος, Ἄττου,
Ἄττον, Ἄττης, Ἄττην.

ΠΟΥΨΕΤΙΣ. Ζ. Πούβετις.

ΠΟΥΨΟΔΟΝ. Ζ. Μικρός.

ΠΡΆΓΜΑ (chose, affaire). 2) ἀντὶ τοῦ Οὐδέν. Ζ.
Γρικῶ. 3) Πληθυντ. Πράγματα, ὑπάρχοντα, (biens,
possessions). Ζ. Πέρπυρα.

ΠΡΑΚΝΆΔΕΣ. Ζ. Τζέπρα.

ΠΡΆΞΙΣ (expérience, pratique, adresse acquise
par un long usage). Ζ. Ὄχρά.

ΠΡΆΤΖΟΝ. Ζ. Χαραγή.

ΠΡΈΠΩ. Μεταχειριζόμεθα ἀκόμη καὶ τὸ παθητικὸν Πρέ-
πομαι, ἀλλ' εἰς τὴν μετοχὴν μόνον (ἀπὸ θέμα ἄχρηστον
Πρεπέω) Πρεπούμενος (convenable, décent),
οἶον ΘΡ,

Καὶ εἰς τὸν πρεπούμενον καιρὸν ἄς λείψη ἀπὸ τὴν μίξην,
Τῆς γυναικὸς τὴν ἔνωσιν, καὶ σπέρματος τὴν ρίξην.

Γράφε Μίξιν, καὶ Ρῆξιν.

ΠΡΙΌΡΑ. Ζ. Ψῆκι.

ΠΡΙΧΟΪ (Ζ. Ξετρέχω, καὶ Πορεύομαι). Τὸ Πριχοῦ

(avant que) εἶναι σήμερον κοινότατον. Ἐδειξαν ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ τὴν μεταξὺ τοῦ Πρίν, Πρήν, (δωρικ. Πράν), τοῦ Πρίς, τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Prius καὶ Priscus, συγγένειαν. Τὸ Prisci Ῥωμαῖσι σημαίνει οἱ Ἀρχαῖοι, οἱ πρὶν ἡμῶν γεγονότες. Ἄρα δὲν εἶναι πιθανὸν ὅτι καὶ εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς Ἑλληνικὰς διαλέκτους εὐρίσκετο καὶ Πρίσχος ἢ Πρίχος (πρότερος), τοῦ ὁποῦ ἢ γενική Πρίχου ἐπιρρήματίσθη εἰς τὸ Πριχοῦ, ὡς τὸ Ἄλλου εἰς τὸ Ἄλλου; Ἡ μήποτε, ὡς ἀπὸ τὸ Πᾶν ἐσχηματίσθη τὸ ποιητικὸν Πάγχυ (ἀντὶ τοῦ Πάνυ), παρόμοια καὶ ἀπὸ τὸ Πρίν εἶχε καμμία διάλεκτος καὶ τὸ Πρίγχυ, ὅθεν ἐγεννήθη τὸ Πριχοῦ; Ὅλα ταῦτα εἶναι πιθανά· πιθανώτερον ὅμως νομίζω τὸ ἐξῆς.

Καθὼς τὸ Ἔως καὶ Μέχρις προσλαμβάνουν τὸ χρονικὸν Οῦ, Ἔως οῦ, Μέχρις οῦ (χρόνου), ὁμοίως καὶ τὸ Πρίν εὐλόγως δύναται νὰ λέγεται καὶ Πρίν οῦ (ἡγουν Πρίν τοῦ χρόνου, οῦ), τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Πρίν ἄτε τοῦ Ποιητοῦ (Ὀδυσσ. δ, 477),

Πρίν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτιοι, Διπετείος ποταμοῖο,
Αὔτις ὕδωρ ἔλθης, —————

ὡς καὶ νὰ ἔλεγεν, Ἐωσοῦ νὰ ἔλθης, ἢ Πριχοῦ νὰ ἔλθης. Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς (Ἵμν. εἰς Δήμητρ. 94),

Οὐδέ τις ἀνδρῶν,
Εἰσορόων γίγνωσκε, βχθυζώνων τε γυναικῶν,
Πρίν γ' ὅτε δὴ Κελεοῖο δαίφρονος ἔκετο δῶμα,

ἡγουν, Κανεῖς δὲν τὴν ἐγνώρισε, πριχοῦ ἔλθη (ἢ ἔωσοῦ ἤλθε) εἰς τοῦ Κελεοῦ τὸν οἶκον.

Ὅπως ἂν ἦναι, τὸ Πριχοῦ δὲν πρέπει νὰ καταφρονηθῇ ὡς βάρβαρον.

ΠΡΟΒΕΝΤΖΑ. Ζ. Μετὰ, πρόθ.

ΠΡΟΒΙΑ, δέρμα προβάτου (peau de mouton). Από τὸ Ἑλληνικὸν (ἀν καὶ ἀγνώρισον ἀκόμη εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς Λεξικογράφους) Προβέα καὶ Προβῆ, ὡς ἔλεγαν, Λεοντέα καὶ Λεοντῆ (peau de lion), καὶ Ἄλωπεκέα καὶ Ἄλωπεκῆ (peau de renard). Οἱ Γραικορωμαῖοι τὸ ἐπρόφεραν ὀρθῶς Προβέα, τὸ ὁποῖον ἐκατήντησεν εἰς τὸ Προβιά, ὡς τὸ Μηλέα εἰς τὸ Μηλιά, καὶ τὸ Συκέα εἰς τὸ Συκιά. Μῆ λησμονηθῆ καὶ ἡ εἰς ὄνειδος τῶν τυράννων, καὶ ἀπλῶς παντὸς ἀδίκου ἀνθρώπου, λεγομένη παροιμία, « Δύο προβέας ἀπ' ἓνα πρόβατον » παρομοία τῆς Γαλλικῆς παροιμίας, prendre d'un sac deux moutures.

Ἐκ τῆς Προβέας λαμβάνω ὄχι ἄλογον ἀφορμὴν νὰ πιθανολογήσω (ἢ καὶ νὰ πιστώσω) τὴν ὁποῖαν ἐτόλμησα διόρθωσιν εἰς τὰς Διατριβάς τοῦ Ἐπικτήτου (III, κβ', 74, σελ. 391 - 392), τρέψας τὸ Τιλλάρια εἰς τὸ Τυλάρια, καὶ ἐξηγήσας, σρωμάτια ἢ προβάτων δέρματα, εἰς τὰ ὁποῖα κάθηνται τὰ παιδάρια, εἰς τῶν κοινῶν γραμμάτων τὰ σχολεῖα. Τῆς συνηθείας ταύτης παραδείγματα εὐρίσκονται καὶ εἰς τοὺς Γραικορωμαίους ἀπὸ τῆς δωδεκάτης ἔτι ἑκατονταετηρίδος. Λέγει (παρὰ Δουκαγγ. σελ. 1233) ὁ ἱστορικὸς Νικήτας, « Εἰς γραμματιστοῦ » φοιτῶντα ἐξ ἀπαλῶν ἔτι ὀνύχων, καὶ Προβέαν μετὰ » καλαμαρίου ἔχοντα. »

ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ. Ζ. Πλαντάζω.

ΠΡΟΞΕΝΩ (causer, occasionner). Ζ. Ἰδικός.

ΠΡΟΠΑΤΩ λέγεται ὀρθότερον, ὅταν σημαίνῃ τὸ βαδίζω (marcher). Τὸ Περιπατῶ ἢ Περπατῶ κάλλιον νὰ διορισθῆ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ περιέρχομαι (se promener).

ΠΡΟΣ ὈΠΙΣΩ ἢ Προσοπίσω. Ζ. Ἐμπρὸς ὀπίσω.

ΠΡΟΣΕΧΟΜΑΙ. Ζ. Δευτερογαμία.

ΠΡΟΣΕΧΩ. Συντάσσεται μὲ ἀιτιατικὴν, μεσολαβούσης πρα-

θέσεως, τῆς Εἰς, ἢ Ἀπό. Πρόσεχε εἰς τὰ λόγια μου (faire attention), καὶ Πρόσεχε ἀπὸ τὸν (se garder de). Κάποτε καὶ χωρὶς πρόθεσιν, Πρόσεχέ τον (prendre garde à). Ζ. Μαίνομαι.

ΠΡΟΣΗΛΟΝΩ. Ζ. Ἐξηλόνω.

ΠΡΟΣΘΑΡΡΟΨΜΑΙ ἐμπιστεύομαι τί ἀπόρρητον εἰς τινὰ (confier), οἶον ΒΧ,

Καὶ προσθαρρέϊται τὴν βουλήν αὐτοῦ πρὸς τὴν Χρυσάτζα.

ΠΡΟΣΚΑΡΤΕΡΩ, προσμένω, ἀπαντέχω (attendre). Ζ. Ῥάσσω.

ΠΡΟΣΩΠΟΔΕΡΝΩ. Μόνη ἴσως ἡ Ἰταλικὴ γλῶσσα ἐρμηνεύει λεκτικῶς, rinfacciare, τὸ ἴδιον τῆς Γραικικῆς γλώσσης σύνθετον ῥῆμα Προσωποδέρω, καὶ ὀρθότερον Προσωποδέρω (reprocher à, blâmer en face), τὸ ὁποῖον πιθανὸν ὅτι ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὴν γλῶσσαν. Ἀκούοντες συχνὰ εἰς τὰς ἀκολουθίας, καὶ ἀναγινώσκοντες τὴν Νέαν Διαθήκην, ἀπὸ τὸ διαλυμένον τοῦ Ἀποστόλου (Πρὸς Κορινθ. Β, ιά, 20) « Εἴ τις ὑμᾶς εἰς ΠΡΟΣΩΠΟΝ » ΔΕΡΕΙ » ἐσχηματίσαμεν ὄχι βάρβαρον σύνθετον, τὸ Προσωποδέρω. Καὶ τοῦτο μάλιστα δείχνει, ὅτι καὶ ὁ Ἀπόστολος ἐνόησε διὰ τοῦ, Εἰς πρόσωπον δέρει, ὅ,τι νοοῦμεν καὶ ἡμεῖς μεταφορικῶς διὰ τοῦ Προσωποδέρω (ἡγουν ὀνειδίζω αὐστηρῶς καὶ ἀφιλανθρώπως), καὶ ὄχι κυρίως τὸ ραπίζω ἢ κολαφίζω (frapper au visage), ὡς τὸ μετέφρασαν οἱ Θεολόγοι τῆς Γενεύης, εἰς τὴν νέαν Γαλλικὴν ἐκδόσιν (1805) τῆς Νέας Διαθήκης.

ΠΡΟΣΩΠΟΝ, τὸ ἐμπρόσθιον ἄλον μέρος τῆς ἀνθρωπίνης κεφαλῆς (face). Ὅτε δύο βλέπουν ἕνας τοῦ ἄλλου τὸ πρόσωπον,

λέγονται ὅτι βλέπονται Πρόσωπον πρὸς πρόσωπον (face à face). Ἡ φράσις μαῶς ἦλθεν ἀπὸ τοῦς Ἑβδομήκοντα (Γενέσ. λβ', 30), συμφώνως μὲ τὸ Ἑβραϊκὸν κείμενον λέγοντας « Εἶδον γὰρ Θεὸν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, » τὴν ὁποίαν ἐμεταχειρίσθη καὶ ὁ Ἀπόστολος (Προς Κορινθ. Α, ιγ', 12). Δὲν τολμαῶ νὰ μὲ ἴδῃ εἰς τὸ πρόσωπον, ἀπὸ τὸν Ὅμηρον (Ἰλιαδ. ι', 372),

————— Οὐδ' ἂν ἔμοι γε
Τετλαίη, κύκεός περ' ἔων, εἰς ὧπα ἰδέσθαι.

Ἐχεις καὶ πρόσωπον νὰ μὲ βλέπῃς; Παρόμοια ὁ Σοφοκλῆς (Οἰδ. Τυρ. 532),

————— Ἡ τασόνδ' ἔχεις
Τόλμης πρόσωπον, ὥσε τὰς ἐμὰς σέγας
Ἰκου;

Καὶ, ἂν συγχωρῆται νὰ θρονίσωμεν σιμὰ τοῦ Σοφοκλέους καὶ Ἀπολλώνιον τὸν ἐν Τύρῳ,

Ἐχεις λοιπὸν καὶ πρόσωπον, καὶ στέκεις καὶ διγᾶσε;

Γράφε Διγᾶσαι, ἤγουν διηγῆσαι (Ἑλλ. διηγῆ). Ἐμὲ ποῖον πρόσωπον νὰ τὸν ἴδῳ; « Ποίω γὰρ ἴδοιμι προσώπῳ » τὸν πατέρα; » (Ἀχιλ. Τατ. V, 11). Τιμὴ εἰς τὸ Πρόσωπόν σας (Z. Τιμή). 2) ἐπιφάνεια (surface), Ἡ φανίσθη ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. 3) Πρόσωπον, ἄνθρωπος (personne). Ταύτην τὴν σημασίαν ἔλαβεν ἀπὸ ἔτι τὴν δευτέραν πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, ἐπειδὴ τὴν καταδικάζει ὁ Ἀττικιστῆς Φρύνιχος (σελ. 166).

ΠΡΟΤΙΜῶ, προκρίνω, κάλλιον ἀγαπῶ (préférer, aimer mieux). Εὐρίσκεται καὶ τὸ μέσον Προτιμῶμαι εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν (Z. Παρ' ὅτι). Εἰς ἡμᾶς σήμερον ὁμοῦς τὸ Προτιμῶμαι, ἢ Προτιμοῦμαι, εἶναι παθητικὸν (être préféré).

ΠΡΟΦΑΣΙΣΤΙΚΑ λόγια, ὡς οἱ Ἑβδομήκοντα (Δευτερ. κβ', 14), « Προφασιστικούς λόγους. »

ΠΡΩΤΟΒΑΛΤΟΣ. Ζ. Ἄβαλτος.

ΠΡΩΤΟΖΑΡΙΣΤΗΣ, πρῶτος ἢ κορυφαῖος εἰς τὴν τέχνην τῶν ζαρίων (maître en jeu de dés). Ζ. Ἐμπροδένω.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ ἢ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣΙΜΑ. Ζ. Τὴν ἀρχὴν τοῦ Τ στοιχείου.

ΠΤΕΡΝΙΣΤΗΡΙΟΝ, οἶον. Β,

Ἐκατζέν τρυς εἰς δύο φαρία θρυμασά καὶ ὠραῖα,
Μέ σέλαις χρυσοπλούμισαῖς μέ χρυσᾶ πτερνησήρια.

Φαρία. Ἐνόμισα ἄλλοτε (Σημ. εἰς τὸν Στράβων. τόμ. IV, ἑλληνικ. ἐκδόσ. σελ. 246), ὅτι τὸ Φαρίον ἐφθάρη ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Ἴππάριον, κατὰ τὴν συνήθη ἀφαίρεσιν τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων καὶ τὴν τροπὴν τοῦ π εἰς τὸ φ, δύο στοιχείων, τὰ ὅποια ἐφυλάχθησαν εἰς τὸ Γερμανικὸν pferd (cheval)· ἐπρόσθεσα καὶ τὴν γνώμην τῶν νομιζόντων, ὅτι τὸ Φαρίον κατάγεται ἀπὸ τὰ Ἀραβικὸν Φάρας. Ἴσως ὁμως διὰ τοῦ Φαρίον ἐσήμαιναν, ὄχι ἀπλῶς Ἴππον, ἀλλὰ γενναῖον καὶ θυμοειδῆ Ἴππον (cour-sier). Ζ. Ζάριον.

Σέλα ἢ Σέλλα, καὶ σήμερον ἔτι μόνη λέξις σημαίνουσα τὸ Ἑλλην. Ἐφίππειον. Ἡ Σέλλα κατάγεται ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν sella (selle).

Χρυσοπλούμισαι εἶναι αἰ σήμερον ὀνομαζόμεναι Χρυσοκεντημέναι (brodées en or).

Πτερνηστήριον, τὸ κέντρον (éperon), μέ τὸ ὁποῖον κεντοῦμεν τὸν ἵππον· ὄθεν καὶ Κέντορες ἵππων (Ἰλιάδ. δ', 391) οἱ ἀναβάται.

ΠΩΓΩΝ. Ζ. Ἐγγος.

ΠΩΣ, μέ ποῖον, ἢ κατὰ ποῖον τρόπον (en quelle ἢ de

quelle manière, comment). Ἐχει κάποτε προηγούμενον τὸ οὐδέτερον ἄρθρον, οἷον Διαλογίζομαι τὸ πῶς, Ζ. Ἦν, καὶ Πορεύομαι.

P.

P στοιχείον. Λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ λ̄ (Ἄτακτ. I, σελ. 403). — Πλεονάζει εἰς τὸ Ἄφτραι, ἀντὶ τοῦ Ἄφθαι (aphtes), εἰς τὸ Χύστρον, ἀπὸ τὸ Κύσθος (partie naturelle de la femme), καὶ εἰς τὸ Ρόζος ἀπὸ τὸ Ὄζος (noeud d'arbre). Ἴσως καὶ εἰς τὸ Κατρακοιλῶ (rouler du haut en bas), ἀπὸ τὸ Κατακυλίω. — Πάσχει μεταθέσειν, ὡς τὸ Κορκὸς (jaune d'œuf) ἀπὸ τὸ Κρόκος (safran), Κορκάδι (trame), ἀπὸ τὸ Κροκάδιον, ὑποκοριστικὸν τῆς Κρόκης.

ΡΑΝΤΟΥΡῶ καὶ Ραντουρίζω, Ἑλλ. Ραίνω, Ραντίζω (asperger). Ἡ λέξις φαίνεται σύνθετος ἀπὸ τὸ Ραντῶ ἄχρηστον, καὶ τὸ ρῦρῶ (pisser). Ἐὰν ἡ παραγωγή ᾖ ὀρθή, διαφέρει κατὰ τοῦτο ἀπὸ τὸ ἀπλῶς Ραντίζω τὸ Ραντουρῶ, ὅτι τὸ μὲν Ραντίζω σημαίνει ράντισιν καθαροῦ τινὸς ὑγροῦ, τὸ δὲ Ραντουρῶ, βορβόρου ἢ ἄλλου τινὸς μολυσμοῦ, ἢ ἀπλῶς ράντισιν γινομένην μὲ σκοπὸν καταφρονήσεως, ἢ ἐνοχλήσεως. Ὁ Δουκάγγιος, ἀπατηθεὶς ἀπὸ γραφικὸν σφάλμα, ἔγραψεν εἰς τὸ Λ σοιχείον, Λαντουρεῖν· φέρων παράδειγμα « καὶ λαν- » τουρούμενοι (γρ. ραντουρούμενοι) ὀξύδι μὲ ἀρμύλαν. »

ΡΑΣΣΩ, οἷον ΒΧ,

Θωροῦσιν πλοῖον κ' ἤρχετον, καὶ αὐτοὶ προσκαρτεροῦσιν·
Κ' εἰς ὥραν ὀλιγούττηκη ἔγγισα πᾶ καὶ ράσσει·

Καὶ πάλιν,

Εἶχεν εὐφορον ἀνεμιον, καὶ μέσα εἰς πέντε ἡμέρας
Ἐφθασαν εἰς τὰ ἴδιά των, ἔρραξε τὸ καράβη.

Καὶ ὁ Β,

Ὅταν ἐπλησιάσασιν εἰς γῆν τῆς Ἐγκλητέρας,
Ἐῤῥάξαν ἐξεσκάλωσαν εὐγῆκαν οἱ Ῥωμαῖοι.

Καὶ πάλιν,

Εἰς ἐν νησὶν ἐφθάσασιν, ὃ λέγουν Μυτηλήνη,
Ἐῤῥάξαν ἐνεπαύθησαν ἄχρι τρεῖς τε ἡμέρας.

Καὶ πάλιν,

Κεῖς τὸν λιμένα ἔῤῥαξε ἐκεῖ εἰς κοντοσκάλη.

Σήμερον λέγομεν Ῥάζω καὶ Ἀράζω (aborder, jeter l'ancre), φυλάξαντες τὸν διπλοῦν σχηματισμὸν τῶν παλαιῶν Ῥάσσω καὶ Ἀράσσω, καὶ τρέψαντες τὰ δύο σ̄ εἰς τὸ ζ¹ (ὡς καὶ Ἀλλάζω ἀπὸ τὸ Ἀλλάσσω, καὶ Φράζω ἀπὸ τὸ Φράσσω). Εἰς ἐκείνους αἱ λέξεις εἶχαν μίαν ἀρχικὴν κοινὴν σημασίαν, τὸν ἀποτελούμενον κρότον ἀπὸ δύο σωμάτων σύμπτωσιν εἰς ἄλληλα (choquer, heurter), ἢ ἀπ' ἀλλήλων χωρισμὸν βίαιον (arracher). Ἐκ τούτου ἐξαπλώθη ἡ λέξις εἰς πολλὰ ἄλλα, ὥστε νὰ σημαίνῃ τὸ Ῥάσσω, ὡς καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ Ῥηγνύω, τὸ σχίζω (déchirer), ὅθεν τὸ Ῥῆγμα καὶ τὸ Ῥάκος, τὸ Ῥήχνω καταγῆς (abattre, renverser), οἶον, Τὸν ἔῤῥηξεν εἰς τὴν λάσπην, ὡς εἶπεν ὁ Δημοσθένης (Κατὰ Κόν. σελ. 1259), « Ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον. »

Τὸ Ῥάσσω δὲν εὐρίσκεται, εἰς τοὺς παλαιούς, σημαίνον τὸ σημερινὸν Ἀράζω· ἀπὸ τὰ παράγωγά του ὅμως, Ῥηγμῖν καὶ Ῥηχίη ἢ Ῥαχία, τὰ σημαίνοντα τοὺς πετρώδεις αἰγιαλοὺς, ὅπου κτυποῦν καὶ συντρίβονται τὰ κύματα, (ὅθεν παράγεται καὶ τῆς συνηθείας ἡμῶν λέξις, Τὰ ῤηχά, ἤγουν τὰ ἀβαθῆ νερά), ἀπὸ ταῦτα, λέγω, φαίνεται ὅτι καὶ τὸ Ἀράζω ἢ Ῥάζω εὐλόγως ἔλαβε τὴν σημασίαν τοῦ ἐμβαίνω εἰς λιμένα, ἤγουν κτυπῶ εἰς τὰ ῤηχά. Καὶ τοῦτο συμβαίνει μάλιστα

εἰς τὰ μικρὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα ὅταν πλησιάζωσι τὴν γῆν, πᾶσχουν ἀκίνδυνον τινὰ πρόσκρουσιν εἰς τὸ ἔδαφος τῆς θαλάσσης.

ΡΈΓΕΤΑΙ, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ἀρχικοῦ, ἀντὶ τοῦ Ὁρέ-
γεται (désirer). Ζ. Πηδῶ.

ΡΗΓΑΣ. ΡΗΓΕΝΑ. Ζ. Μίσος καὶ Ξεφαντόνω.

ΡΗΚΤΆΡΙΟΝ. Ζ. Ρήχνω.

ΡΗΜΑ, σίχοι ὁμοιοτέλειτοι (vers rimés), οἶον ΘΡ,

Ἀνάθεμά σε λογισμέ, ποῦ μέποσες καὶ μπίκα
Ποῦ ἤλθα καὶ χαμήλωσα, καὶ τί ρήμες ἐποίκα.

Τὸ rime τῶν Γάλλων ἐτυμολόγησαν τινὲς ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Ῥυθμός. Ἄλλοι τὸ παράγουσιν ἀπὸ τὸ Γερμανικὸν Reim, τὸ ὁποῖον κυρίως ἐσήμαινεν Ἄριθμόν· διότι, εἰς τοὺς Δυτικούς τουλάχιστον, ὁ διωρισμένος ἀριθμὸς τῶν συλλαβῶν τῶν σίχων, καὶ τὸ ὁμοιοτέλειτον ἐγεννήθησαν σχεδὸν συγχρόνως (εἰς τὴν Γαλλίαν περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δεκάτης ἔκτης ἑκατονταετηρίδος). Ἐπενοήθη δηλαδὴ τὸ ὁμοιοτέλειτον ὡς γλυκασμὸς καὶ παρηγορία τῆς προξενουμένης ἀηδίας ἀπὸ τὸν ὠρισμένον ἀριθμὸν τῶν συλλαβῶν. Εἰς ἡμᾶς πολὺ ἀρχήτερα τοῦ ὁμοιοτελεύτου ἐγεννήθησαν οἱ δεκαπεντασύλλαβοι πολιτικοὶ λεγόμενοι σίχοι· ἡ ψώρα τοῦ ὁμοιοτελεύτου δὲν μᾶς ἐκόλλησε, νομίζω, πλὴν κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην ἑκατονταετηρίδα.

Τὸ Μέποσες εἶναι Μὲ ἔμπωσες (Ζ. Ἐμπώθω). Τὸ δὲ Μπίκα, Ἐμβῆκα.

ΡΗΜΆΡΩ, πλέκω σίχους ὁμοιοτελεύτους (rimer, faire des vers rimés), οἶον ΘΡ,

Ἡξέυρομεν καὶ μάσoras ἦσε διὰ νὰ ρημάρης,
Ἐεύρης τὰ πάντα νὰ μετράς, μὴ γίγεςε ἀφορμάρης.

(Ζ. καὶ Καλακαί, σελ. 171). Τὸ Ἀφορμάρης δύναται νὰ ση-
μάνῃ καὶ τὸν ζητοῦντα ἀφορμὰς (prétextes), καὶ τὸν ἄσοφον,
ἀμαθῆ, καὶ ἐπομένως μωρόν. Ἴδε περὶ τῆς δευτέρας ταύτης
σημασίας ὅσα πλατύτερον ἐσημειώθησαν εἰς τὸν Ἰσοκράτην (σελ.
307-309).

Ρῆξις σπέρματος (éjaculation). Ζ. Πρέπω.

Ρήχνω ἢ Ῥήκτω, ἀπὸ τὸ Ῥηγνύω (ὡς Δείχνω καὶ
Δείκτω ἀπὸ τὸ Δεικνύω), τοῦτο δὲ ἀπὸ τὸ Ῥάσσω (Ζ. Ῥάσ-
σω). Ἀφίνω μὲ βίαν ἀπὸ τὰς χεῖρας, σύρω (tirer, lancer).
Ῥήχνω κοντάριον, πέτρας (διὰ μιᾶς λέξ. Πετροβολῶ),
Ῥήχνω καταγῆς, ὅταν προσβάλλω τί μὲ βίαν εἰς τὴν γῆν.
Μεταφ. Ὁ ἥλιος Ῥήχνει τὰς ἀκτίνας του. Ὡσαύτως,
Ῥήχνει ὀμματίας, ὅταν βλέπῃ τις μὲ ἔρωτα, θυμὸν, ἢ ἄλλο
τί πάθος.

Ὡσαύτως, Ῥήκτω ἢ Ῥήχνω τὸ πλοῖον εἰς τὴν θά-
λασσαν, ὅταν πρώτην φοράν ἀπὸ τὸ ἐσχάριον (χυθ. Σκαρι)
τὸ βάλλω εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ Ῥήκτω τὸ πλοῖον εἰς
τὰς ξέρας, ὅταν δι' ἄγνοιαν, ἢ δι' ἀνάγκην, τὸ σιμόνω εἰς
τόπους πετρώδεις τῆς θαλάσσης, καὶ τὸ συντρίβω (échouer).

Κακῶς τὸ συγγέουν τινὲς μὲ τὸ Ῥίπτω, καὶ κακῶς τὸ γρά-
φουν Ῥίχνω. Τὸ Ῥίπτω εἶναι αὐτὸ τὸ Ῥίπτω τῶν παλαιῶν
(Ζ. Ῥίπτω), τὸ δὲ Ῥήχνω ἢ Ῥήκτω, ἐπλάσθη ὡς εἶπα, ἀπὸ τὸ
Ῥηγνύω. Σημεῖον δὲ τούτου, ὅτι ὠνόμαζαν καὶ Ῥικτάριον
(γρ. Ῥηκτάριον) τὸ ἀκόντιον. Σημεῖον ἔτι, ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ
« Ἐρρήξε φωνήν » τῶν παλαιῶν ἡμεῖς λέγομεν, ὅχι Ἐρρίψε
φωνήν, ἀλλ', Ἐσυρε φωνήν. Ἐχομεν ἐκ τούτου καὶ παρ-
οιμίαν « Νὰ σύρῃ ὁ κλέπτης τὴν φωνήν, νὰ φύγῃ ὁ οἰκοκύρης, »
ἀρμόζουσαν εἰς τοὺς, ὅσοι ἐνόουν τὴν ἀδικίαν μὲ τὴν ἄκραν
ἀναισχυντίαν καὶ θρασύτητα, φωνάζοντες τρανώτερα παρὰ τοὺς
ἀδικημένους, ὡς νὰ ἦσαν αὐτοὶ οἱ παθόντες τὴν ἀδικίαν.

ΡΙΖΗΚΑΡΗΣ (heureux). Λέξις Ἰταλική. Ζ. Εὐτυχός.

ΡΙΖΟΜΗΡΙΟΝ. Ζ. Σκορδούλα.

ΡΙΖΟΝΩ, ῥῆμ. οὐδέτ. καὶ Ῥιζόνομαι, μέσ. (s'enraciner). Μεταφορ. σερεόνομαι, σέκω ἀμετακίνητος. Ζ. Ἀναφέρνω.

ΡΙΜΝΗ. Ζ. Ῥύμη.

ΡΙΠΤΩ, ἀφίνω τὴν πύξιν ἀπὸ τὰς χειράς μου (jeter). 2) μεταφορ. Ῥίπτει τὰ λόγια του, ἤγουν λαλεῖ χωρὶς νὰ συλλογίζεται, χωρὶς νὰ προβλέπῃ τί ἀποτέλεσμα ἔχουν νὰ κάμωσι τὰ λόγια του (Σοφοκλ. Ἡλεκτρ. 568),

——— οὐ κατὰ σφαγὰς ———
Ἐκκομπάσας, ἔπος τι τυγχάνει βαλὼν,

καὶ ἀλαξονευθεὶς ὅτι ἔσφαξε τὴν ἔλαφον, ἔρριψε λόγον ἀσυλλόγιστα.

ΡΟΓΑ (salaire). Ζ. Κεφαλώνω, καὶ Στάμενα. Ἴδε καὶ τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 155 καὶ 296). Ἀπὸ τὸ Ῥόγα παράγεται τὸ ἐξῆς ῥῆμα.

ΡΟΓΕΥΩ (salarier), οἶον ΘΚ,

Σκορπίζει σπέρνει τὰ στὴν γῆν, ῥογεύγει τὰ παντόθεν,

(Ζητ. Ἄτακτ. I. σελ. 296).

ΡΟΔΟΣΤΑΓΜΑ. Ζ. Συμφέρω.

ΡΟΖΟΣ. Ζ. Ζάρι (σελ. 142), καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Ρστοιχείου.

ΡΟΥΧΟΝ. Ζ. Ἄτζαλος, Μαχεύγω, Πηδῶ, καὶ τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 174). Ἐδῶ ἄς σημειωθῇ καὶ ἡ παροιμία· « Ὁ Θεὸς κατὰ τὰ ρούχα μοιράζει « καὶ τὸ κρύος » παρομοία τῆς Γαλλικῆς παροιμίας, *À brebis tondue, Dieu mesure le vent.*

ΡΥΜΗ θηλυκ. (rue). Διὰ τῆς στρεβλῆς γραφῆς τὸ ἔκαμεν ἀρσενικὸν ὁ ΘΡ,

Κλαῖ σας οἱ Ρύμες ἄμετρα, καὶ τὰ στενά θρηνοῦσι.

Κλαῖ, ἀντί τοῦ Κλαῖν, καὶ τοῦτο ἀντί τοῦ Κλαίουσι. Τὰ Στενά, ἀκόμη σήμερον εἰς χρῆσιν, εἶναι οἱ ἑλληνιστὶ λεγόμενοι Στενωποῖ (ruelles). Κακὰ τὸ ἔγραφαν καὶ, Ρίμνη. Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 184.

ΡΩΓΙΟΝ. Ζ. Μαστάριον.

ΡΩΘΟΥΝΙ ἢ Ρουθούνι (narine). Ἀπὸ τὸ Ρώθων τῶν παλαιῶν. Δὲν ἐγλύτωσε ρωθούνι, λέγομεν σήμερον, σημαίνοντες τέλειον ὄλεθρον, ὡς λέγει καὶ ὁ Β,

Ἢ νὰ κερδήσωμεν ἡμεῖς νὰ πάρωμεν τὸν τόπον,
Ἢ νὰ χαθοῦμεν παντελῶς, ροθούνη μὴ γλυτώση,

ὅταν ὁ λόγος ἦναι μάλιστα περὶ πολέμου, ὅπου δὲν ἔμεινε κάνας ἀπὸ τοὺς νικηθέντας. Ἐπειδὴ τὰ ρωθώνια εἶναι τῆς ἀναπνοῆς καὶ ἀκολουθῶς τῆς ζωῆς ὄργανα, ἡ φράσις ἐρμηνεύει ὅτι, τίποτε ἀπ' ὅ,τι ἀναπνέει, ἢ ζῆ, δὲν ἔφυγε τὸν θάνατον.

ΡΩΜΑΝΙΖΩ. Ρωμανίσιον. Ζ. Καμπανός.

Σ.

Σ στοιχεῖον προστίθεται ἢ ἀφαιρεῖται εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν λέξεων. Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ 404.

ΣΑΪΤΑ. Ζ. Ποῖκεν.

ΣΑΚΚΕΛΙΖΩ. Ζ. σελ. 144.

ΣΑΚΚΟΥΛΙΟΝ (sac). Ζ. Πλέκω.

ΣΑΚΤΑΝΙΖΩ. Ὁ θρηνῶν τὴν ἀπὸ Τούρκους ἄλω-

σιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως (ΘΚ) λέγει περί τοῦ δορικτή-
τορος Σουλτάνου,

Ἐρρούφισε τοὺς χριστιανούς, ὡς δράκος πεινασμένος·
Ἐγένηκεν Ἀντίχριστος, τὸν κόσμον ΣΑΚΤΑΝΙΖΕΙ·
Τὸ γένος τὸ Ῥωμαϊκὸν ἐκκαθούλωσέν το,
Καὶ πρὸς τὰ μέρη τῆς Φραγκίας, βλέπω, ἀναχεντριζή.

Ὁ Δουκάγγιος (σελ. 1326) φέρει τὸν δεύτερον μόνον στίχον εἰς παράδειγμα, καὶ μᾶς ἐξηγεῖ τὸ Σακτανίζει, Εἰς τὸν Σατανᾶν παραδίθει (satanæ tradere), ὡς νὰ ἐπαράγεται ἡ λέξις ἀπὸ τὸ Σατανᾶς. Ἐξήγησις ἀπίθανος. Τὸ Σακτανίζω ὑποθέτει ἀρχαιότερον θέμα, τὸ Σακτώ, καὶ τούτου πρωτότυπον τὸ Σάσσω ἢ Σάττω, τὸ ἐμβάλλω γεμίξω ἀγγεῖον ἢ ἄλλο τι σκεῦος, θλίβω καὶ σφίγγω, διὰ νὰ χωρήσῃ πολλὰ (presser, fouler, empaqueter). Ἐκ τούτου προσέλαβεν ἄλλας σημασίας, πλειότερον ἢ ὀλιγώτερον μακρυσμένας ἀπὸ τὴν πρώτην, καὶ αὐτὸ καὶ τὰ παράγωγά του, ὥστε νὰ ὀνομασθῇ καὶ αὐτὸ τὸ ἀγγεῖον μὲ ὄνομα συγγενές, Σακτῆρ, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, « Σακτῆρος, » θυλάκου· ἔλεγον δὲ καὶ Σάκταν. » Τὸν Ξέρξην, ὅστις ἐθυσίασε τόσους Πέρσας, διὰ τὴν ἀνόητον ἐπιθυμίαν νὰ δουλώσῃ τοὺς Ἕλληνας, ὀνομάζει ὁ Αἰσχύλος (Πέρσ. 919) Ἄδου σάκτορα (chargeur des enfers). Ἐπίθετον δύναται τις νὰ θώσῃ εἰς τοὺς τυράννους; Τοιοῦτος Ἄδου σάκτωρ ἐφάνη πάντοτε ὁ αἰμοβόρος τύραννος τῆς Ἑλλάδος· ἀλλὰ τῶρα ἐσχάτως εἰς τὴν δικαίαν τῶν τυραννουμένων ἐπανάστασιν, ὑπερέβαλε καὶ τὸν σάκτορα τῆς Περσίας.

Ἐπιστρέφων εἰς τὸ προκείμενον λέγω, ὅτι ἐπειδὴ τοῦ Σακτανίζει κατηγορήματος ὑποκείμενον εἶναι ὁ πρῶτος κυριεύσας τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅστις συγχρόνως κατέστρεψε

καὶ πολλὰς ἄλλας πόλεις, καὶ πολλοὺς λαοὺς, πιθανὸν ὅτι ὁ ποιητὴς τὸ ἐμεταχειρίσθη κατ' ὁμοίαν μεταφορὰν, ὡς λέγουν καὶ οἱ Γάλλοι *fouler les peuples*.

Τὸ Ἀναχεντρίζει, τὸ ὁποῖον οὔτ' ὁ Δουκάγγιος ἐσημείωσεν, οὔτ' εἰς ἄλλους Λεξικογράφους εὕρισκω, δὲν ἐξεύρω ἂν ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ Ἐχεντρα ἢ Ὀχεντρα (*virèpe*). Πιθανώτερον ἴσως, ὅτι ἐσήμαινε μεταφορικῶς τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἀνωτέρω (σελ. 194) Κοιλυμουντρῶ.

ΣΑΛΑΓΩ, κινῶ διεγείρω (*mettre en mouvement, exciter*), Σαλαγῶ τὰ πρόβατα, τὰ βώδια, ὅταν καθήμενα, ἢ ἀναπαυόμενα, τὰ διεγείρω, ὑπάγων αὐτὰ εἰς βοσκήν, ἢ ἄλλον τόπον. Ἡ λέξις καὶ αἱ φράσεις εἶναι Ἡπειρωτικάί. Τὸ Σαλαγῶ ἔμεινεν ἀπαράλλακτον, ὡς ἐλέγτο καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιούς, καὶ φανερόν ὅτι εἶναι τῆς αὐτῆς συγγενείας ῥῆμα μὲ τὸ Σαλεύω (*branler, remuer*). Λέγει ὁ Ἡσύχιος « Σαλαγεῖ ταρασσει κ. τ. λ. — » Σαλαχθὲν, σεισθὲν. — Σαλύγα, ἢ συνεχῆς κίνησις » καὶ « Σεσαλαγμένον, σεσαλευμένον, διατεταραγμένον » (Ἰδ. Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 92).

ΣΑΛΕΥΩ. Εἰς τοὺς παλαιούς ἐσήμαινε, τὸ σείομαι ἢ κινουῖμαι ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ μεταφορικῶς τὸ ἀπλῶς κινῶ ἢ κινουῖμαι. Οἱ σημερινοὶ τὸ μεταχειρίζονται καὶ ἐνεργητικῶς ἀντὶ τοῦ σείω, καὶ οὐδετέρως ἀντὶ τοῦ σείομαι ἢ κινουῖμαι. Μὴ τὸ σαλεύησ, ἤγουν μὴ τὸ κινῆσ. Καὶ Δὲν σαλεύει, ἤγουν δὲν κινεῖται, μένει στερεὸν εἰς τὸν τόπον του. Μεταφορικῶς Ἐσάλευσεν ὁ νοῦς του, ἤγουν ἔχασε τὸν νοῦν του· τοῦτο οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, « Σεσεῖσθαι » τὸν ἐγκέφαλον.» Ζ. Καλός.

ΣΑΡΑΚΗΝΟΪ. Σαρακηνοὺς (*Sarrasins*) ὠνόμαζαν, τοὺς καὶ Ἰσμηλίτας καὶ Ἀγαρηνοὺς, καὶ σήμερον Τούρκους

λεγομένους. Τοῦτο (Τοῦρκοι) ἀπὸ ἔθνος Σκυθικόν, Ἰσμαηλίται δὲ καὶ Ἄγαρηνοὶ ἀπὸ τὸν Ἰσμαήλ καὶ τὴν Ἄγαρ. Τὸ δὲ Σαρακηνοί, ἀπὸ χώραν Ἀραβίας, ὡς λέγει ὁ Βυζάντιος Στέφανος, « Σάρακα, χώρα Ἀραβίας, μετὰ τοὺς Ναβα- » ταίους· οἱ οἰκοῦντες, Σαρακηνοί. » Ζ. Ἀκμί.

ΣΑΡΆΝΤΑ, οἶον ΒΧ,

Χορὸν ὠρχίων γυναικῶν, τὸν ἀριθμὸν σαράντα.

Τὸ Τεσσαράκοντα τῶν παλαιῶν, ἐκολόθωσαν πρῶτον εἰς τὸ Σαράκοντα, καὶ ἔπειτα, μὲ τὴν πρόοδον τῆς βαρβαρότητος, εἰς τὸ Σαράντα (quarante). Τοιαῦται κολοθώσεις πιθανὸν ὅτι ἔλαβαν τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοὺς παλαιούς κωμικοὺς (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 297), καὶ τὰ διὰ τὸ γελοῖον λεγόμενα πρότερον, ἔγιναν ἔπειτα σπουδαῖα. Ἄν πιστεύσωμεν τοὺς γραμματικούς, τοιαύτην τινὰ κολόθωσιν ἔπαθε καὶ ἡ Τράπεζα ἀπὸ τὸ Τετράπεζα.

ΣΑΡΜΟΥΝΙΝ. Ὡ τῆς βαρβαρότητος! ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν sermone (sermon), οἶον. ΘΡ,

Καὶ τῶρα τὴν ἀπόλυσιν τοῦ σαρμουνίου νὰ ποίσης.

Καὶ κατωτέρω,

Καλὸν σαρμουμένη ἤρησες, καὶ νάχες τὸ τελειώση.

Σήμερον ὀνομάζεται Διδάχη (Ζ. Διαταμὸς), καὶ ὁ κάμνων αὐτὴν λέγεται ὅτι Διδάσκει (prêcher), καὶ ἀπὸ τινος, ὅτι Διατάζει, ἀπὸ τὸ Διατάσσει.

ΣΑΧΝΙΣΙΝΙ. Ζ. Ἐξώσεγον.

ΣΕΪΣΜΑ. Ζ. Ἀνανδράνισμα.

ΣΕΪΩ. Ζ. Δειλανδρῶ.

ΣΕΛΛΑ. Ζ. Πτερνιστήριον.

ΣΕΜΙΔΑΛΙΟΝ (χυδ. Σημιδάλι), ἡ Σεμίδαλις τῶν παλαιῶν, τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου (fleur de farine).

Τῆς αὐτῆς γενεᾶς ὄνομα φαίνεται καὶ τὸ κοινῶς λεγόμενον Σημίτιον, τὸ ἀπὸ λεπτὸν ἄλευρον κατασκευασμένον κολλύριον ἢ κολλούριον, διότι οἱ Τοῦρκοι ὀνομάζουν καὶ τοῦτο καὶ τὴν Σεμίδαλιν μὲ κοινὸν ὄνομα Σεμίδ. Ἴσως ὅμως, ὡς λέγει ὁ Οὐόσσιος, τὸ Σεμίδαλις παράγεται ἀπὸ τὴν Φοινικικὴν λέξιν Σεμίδ. Πιθανόν, ὅτι οἱ παλαιοὶ, τοῦ μὲν σιτίνου ἀλεύρου τὸ λεπτότατον ὠνόμαζαν Σεμίδαλιν, τοῦ δὲ κριθίνου Παιπάλην.

Καὶ αὐτὸ τὸ semoule τῶν Γάλλων ἀπὸ τὴν Σεμίδαλιν παράγεται, ἂν καὶ σημαίη ἐναντίως τὸ χονδρὸν μέρος τοῦ ἀλεύρου, διὰ τὸ ὁποῖον ἀποβάλλει καὶ τὴν ἐτυμολογίαν ὁ Μενάγιος. Ἄλλ' ὅμως εἰς τὰς γλώσσας τοιαῦται ἀνώμαλοι καὶ ἄλογοι μεταβάσεις ἀπ' ἐν εἰς ἄλλο σημαίνονμενον δὲν εἶναι τῶν σπανίων.

ΣΕΡΓΙΑΝΙΖΩ, ἢ ΣΗΡΓΙΑΝΙΖΩ. Ζ. Περιδιαβάζω.

ΣΕΡΓΟΥΤΣΙ. Ζ. Κορέλλιον.

ΣΗΜΑΔΑΡΙΟΣ. Ζ. Σημειογράφος.

ΣΗΜΑΔΙΟΝ (Ζ. Ἀμάχιον). 2) σημείωμα, σχῆμα (note, figure). Ζ. Τζακίζω. 3) ὁ σκοπὸς (but).

ΣΗΜΕΙΟΓΡΑΦΟΣ, ὁ κοινότερον Νοτάριος (notaire) (Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 218). Ἐλέγετο καὶ Σημαδάριος (Δουκάγγ. σελ. 1358).

ΣΗΜΙΤΙΟΝ (κατὰ συγκοπήν ἴσως ἀπὸ τὸ Σεμιδαλίτινον, ἢ Σεμιδαλίον). Ζ. Σεμιδάλιον.

ΣΙΑΔΙΑ. ΣΙΑΖΩ. Ζ. Ἰσάδια, καὶ Ἰσάζω.

ΣΙΔΗΡΟΝ, καὶ Σίδηρον, οὐδετέρ. ὁ ἀπὸ τοὺς παλαιούς ἄρσενικ. ὀνομαζόμενος Σίδηρος (fer). Ζ. Ἐξάγκωνα.

ΣΙΚΛΑ. Ζ. Κάδος.

ΣΙΡΟΣ. Ούτε τῆς Γραικορωμαϊκῆς βαρβαρότητος, οὔτε τῆς σημερινῆς ἡμῶν γλώσσης λέξις εἶναι ὁ Σιρός. Ἀναγκάζομαι ὁμως νά τήν σημειώσω, ὡς μέλλουσαν ἀπό τοῦ νῦν νά λάβῃ χώραν εἰς τὰ κοινά μας Λεξικά· ἐπειδὴ ἔφθασαν, ὄχι πρὸ πολλοῦ, νά τήν μεταφέρωσιν εἰς τὴν γλώσσάν των οἱ Γάλλοι, ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν, ὀνομάζοντες, μὲ μικρὰν ἀλλοίωσιν, silos τοὺς κατασκευαστοὺς λάκκους εἰς φυλακὴν σιτηρῶν καρπῶν ἢ ὀσπρίων. Πρῶτος ὁ Δημοσθένης (Περὶ τῶν ἐν Χερρόνησ. σελ. 100, καὶ Κατὰ Φίλιππ. Δ. σελ. 135), μετὰ τὸν Εὐριπίδην (Φρύξ. Λειψαν. IV), ἐμεταχειρίσθη τὴν λέξιν, « Τῶν μελινῶν καὶ τῶν ὀλυρῶν, τῶν ἐν τοῖς Θρακίσις » σιροῖς » ὅπου ὁ σχολιαστὴς λέγει, « Σιρροὺς ἐκάλουν » οἱ Θραῖκες καὶ οἱ Λίθυες, ἃ νῦν Φοσσία ἰδιωτικῶς, » (παρὰ Δουκαγγ. σελ. 169Γ). Φέρει καὶ ὁ Ἡσύχιος, « Σιροῖς, ὀρύγμασιν, ἐν οἷς κατετίθεντο τὰ σπέρματα » καὶ « Σιροὺς, τάφρους ἐσκεπασμένους. » Τοῦ σχολιαστοῦ τὸ Φοσσία (σημαῖνον Λακκία) εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Fossa (fosse) λάκκος. Ζ. Φουσατόν.

Τοιοῦτοι Σιροὶ πιθανὸν ὅτι εὐρίσκονται ἔτι εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀκόμη ἄγνωστοι, ἐπειδὴ εὐρέθησαν παρόμοιοι εἰς Ἰταλικὴν πόλιν, ἄποικον τῶν Θεσσαλῶν, τὴν παλαιὴν ὀνομασθεῖσαν Ἄγυλλαν, ἔπειτα Καιρέαν (Στραβ. Γεωγρ. V, σελ. 220), σήμερον Κερβέτριν (Cervetri), κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν Περιηγητῶν (Ἰδ. L. SIMOND, Voyag. en Ital. et en Sicil. tom. II, pag. 2).

ΣΙΣΓΟΥΔΟΝ. Ζ. Σύσγουδον.

ΣΚΑΖΩ. Ζ. Κεφαλόνω.

ΣΚΑΛΕΪΩ καὶ ΣΚΑΛΙΖΩ, ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ, οἱ ὅποιοι τὰ ἐσχημάτισαν ἀπὸ τὸ θεματικώτερον Σκάλλω, σημαῖνον κυ-

ρίως τὸ μετακινῶ καὶ σκάπτω τὴν γῆν, εἰς καθαρισμόν ἀπὸ ἀνωφελῆ ἢ καὶ βλαβερά χόρτα (Ζ. σελ. 249). 2) διακινῶ τι, οἶον Σκαλίζω τὰ κάρβουνα (attiser, tisonner), ὡς καὶ ὁ Ἀριστοφάνης (Εἰρήν. 440),

Ἐχονθ' ἑταῖρην, καὶ σκαλεύοντ' ἀνθρακας.

3) γλύφω (sculpter). Τοιαῦτα εἶναι, τὰ ξύλινα Σκαλιστὰ ἐγκόλπια, γλυφόμενα εἰς εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἢ τῆς Θεοτόκου, ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς, μὲ πολὺν κόπον, καὶ πόλλαις καὶ μὲ πολλὴν ἐπιδεξιότητα· τὰ ὁποῖα ἀναλογοῦν, τρόπον τινά, μὲ τὰ συνήθη εἰς τοὺς Δυτικούς χριστιανοὺς Λειψανοθήκια (reliquaires). 4) Σκαλίζω, μεταφορικ. διεγείρω, ἀνακινῶ περιέργως πράγματα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐνδέχεται νὰ γεννηθῇ βλάβη (remuer), οἶον Σὲ συμβουλύω νὰ μὴ σκαλίξης τοιαῦτα πράγματα. Τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν παροιμίαν, « Ἡ ὄρνιθα σκαλίζουσα ἔκβαλε τὸ μ-
« μάτιν της. » Οἱ παλαιοὶ ἐσήμαιναν τὸ αὐτὸ, μὲ τὸ, Μὴ κινεῖν τὸν ἀνάγυρον, καὶ μὲ τὸ, Μὴ κινεῖν κακὸν εὔ κείμενον. Οἱ Γάλλοι λέγουσιν, N'éveillez pas le chat qui dort.

ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ. Ζ. Ἀσκαντζόχοιρος.

ΣΚΑΡΙ (Ζ. Ρήχων). Ἀπὸ τὸ Ἑλληνικ. Ἐσχάριον (chantier). « Καθεικύσθη δὲ [ἡ ναῦς] τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ » ἔσχαριου τινὸς κ. τ. λ. » (Ἄθην. V, σελ. 204).

ΣΚΑΤΟΓΕΡΟΣ. Ζ. Ἐσκατόγηρος.

ΣΚΑΤΟΝ, πληθ. Σκατά (merde). Ἀπὸ τοῦ Σκῶρ τὴν γενικὴν Σκατός, ἔπλασαν νέαν ὀνομαστικὴν, Τὸ σκά-
τος, τοῦ σκάτους, ἥτις ἔπειτα ἐτράπη εἰς τὸ ἰσοσύλλα-
βον, Τὸ σκατόν. Λέγουσιν ἔτι καὶ σήμερον οἱ χυδαῖοι, κατα-

ρώμενοι τινά, Σκατὰ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ! ὡς ἔλεγε,
κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην ἑκατονταετηρίδα, ὁ ΘΡ,

Σκατὰ στήν ψυχὴν σου, Διάβολε, καὶ τί δουλιές ἦν τούτες·
Ἐσὺ ταῖς ἑκατάστησες ταῖς ἀτυχίαις ἐτούτες.

Καὶ ἐκ τούτου καὶ ῥῆμα τὸ Σκατ ο ψυχίζω, ἤγουν προφέρω
τοιαύτην κατάραν. Λέγουν ἀκόμη καὶ Σκατὰ εἰς τὰ γέ-
νειά σου! ὕβριν φρικτὴν εἰς τοὺς Τούρκους μάλιστα, οἱ
ὁποῖοι λογιζονται ὡς ἱερόν τι πρᾶγμα τὰ γένεια (la barbe).
Λέγεται καὶ παροιμιακῶς περὶ φλυᾶρου τινὸς ἀπὸ ὄχι ὀλιγώ-
τερον φλυᾶρους, Τὰ σκατὰ τοῦ τρώγει, ἤγουν, ψεύ-
δεται, ἢ δὲν ἐξεύρει τί λαλεῖ, ὡς ἔλεγε καὶ ὁ φλύαρος ὄχλος
τῶν Ἀθηναίων (Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 595),

—————κατεδεῖ σπέλεθον πρότερός μου.

Τὸ Σκατὸν, συνώνυμον τοῦ ἀρσενικ. Σπέλεθος, εἰσέδη εἰς
τὴν γλῶσσαν ἀπὸ τῆς δευτέρας ἐτι ἑκατονταετηρίδος, ἴσως καὶ
ἀνωτέρω, πλὴν ὅτι τὸ ἔκλιναν περιττοσυλλάβως, Τὸ Σκάτος (ὡς
τὸ Σκάφος), πλασμένου ἀπὸ γενικὴν ἀνώμαλον, Σκατὸς,
τοῦ Σκῶρ. Ἀπὸ τούτου τὸ ὑποκοριστικὸν, Σκωράδιον, οἱ
μετέπειτα ἀφαιρέσαντες τὸ σ (ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ ἔλεγον καὶ
Σπέλεθος καὶ Πέλεθος), ἔπλασαν τὸ Κῶράδιον, σή-
μερον Κουράδιον (étalon), καὶ δηλυκῶς Κουράδα, ἀπ’
ἄλλον τύπον, προγενέστερον Σκωράς, ἄδος, ὄθεν καὶ ἡ
Σκωρία, ἡ ἀκαθαρσία τῶν μετάλλων, ἡ λεγομένη κοινῶς
Σκουρία, σημαίνουσα καὶ τοῦτο (scorie), καὶ προσέτι τὸ
ἐπιγινόμενον εἰς τὰ μέταλλα σκεύη ἴωμα (rouille).

ΣΚΕΒΡΑΒΑΚΟΝ. ΣΚΕΒΡΟΝΩ. ΣΚΕΒΡΟΣ. Ζ.

Τσειριάζω.

ΣΚΙΑΣΙΣ (ombre). Ζ. Γλύω.

ΣΚΟΝΗ. Ζ. Τάσσω. Σκόνη ἀπὸ τὸ παλαιὸν Κόνις μὲ τὸ σ̄, Σκόνις, καὶ Σκόνη.

ΣΚΟΠῶ, ἀποβλέπω εἰς τί, ὡς εἰς σκοπὸν (viser).

2) σπουδάξω νὰ τὸ ἀπολαύσω (aspirer). Ζ. Πέρπυρα.

ΣΚΟΡΔΟΥΛΑ (καὶ κοινότερον Σκουρδούλα), νόσος ἐπιδημική, εὐκολοδιάδοτος καὶ θανάσιμος. Ἐκτυπήθη ἡ Ἐπιάσθη ἀπὸ τὴν σκορδούλαν. Λέγομεν καὶ ἑλλειπτικῶς Ἐπιάσθη (être attaqué), ὅταν ἡ νόσος κυριεύη.

Ὀνομάζεται καὶ Θανατικὸν, δι' αὐτὸ τοῦτο, ὅτι εἶναι ὡσεπιπολὺ θανάσιμος. Ζ. Θανατικόν.

Λέγεται βρβάρως καὶ Παννούκλα ἀπὸ τὸ Panucula τοῦ παρακμάζοντος Λατινισμοῦ, τὸ σημαῖνον τὰ γεννώμενα ὀπίσω τῶν αὐτίων (parotides), ἢ εἰς τὰ ριζομήρια (aines), ἀποστήματα, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ τὰ συνηθέστερα συμπτώματα τῆς Σκουρδούλας. Εἶναι σχεδὸν χίλια διακόσια ἔτη ἀποῦ ἐπεκράτησεν εἰς τὴν γλῶσσαν, ἐπειδὴ Ἀλέξανδρος ὁ Τραλλιανὸς, ἰατρὸς τῆς ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος, ὀνομάζει (III, 7, σελ. 196) τινὰ ἀποστήματα Πανικούλας. Ἀπὸ τοῦτο κἀν ὀδηγούμεθα εἰς τὴν ἐξήγησιν τοῦ Σκουρδούλα. Κορδύλας ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ τὰ ἀποστήματα. « Κορδύλη, ἔπαρμα « κ. τ. λ. » (BEKKER, *Anecd. Gr.* pag. 105) καὶ, « Κορδύλη tuber » λέγουν ἄλλα Γλωσσάρια. Ἄλλ' οἱ Ἕλληνες, πιθανὸν ὅτι τὴν ἐπρόφεραν καὶ μὲ τὸ σ̄ ἐπειδὴ τὸ ὁμώνυμον αὐτῆς ὀψάριον ὠνόμαζαν καὶ Κορδύλην καὶ Σκουρδύλην (jeune thon). Ἡ τὸ ἐπροσθέσαμεν ἡμεῖς, ὡς ὠνομάσαμεν καὶ Σκουρδαλὸν, τὸν Κορυθαλὸν ἐκείνων, καὶ Σκάθαρον (ἢ Ἀσκάθαρον) τὸν Κάνθαρον.

ΣΚΟΤΕΙΝΑ, ἐπίρρ. (sans lumière, dans l'obscurité), χωρὶς φῶς, εἰς τὸ σκότος. Ζ. Λαχάνω.

ΣΚΟΤΩΝΩ (tuer). Ζ. Ψηφῶ.

ΣΚΟΤΟΥΡΑ. Ζ. Πεζούρα. Ἕλλην. Σκοταρία. Κατὰ τὸν Ἡσύχιον, « Σκοταρία, ζόφος· Ἀχαιοί. »

ΣΚΟΥΡΙΑ. Ζ. Σκατόν.

ΣΚΟΥΦΙΑ (coiffe). Ζ. Δικτυωτή.

ΣΚΥΛΑΚΙΑ ὀνομάζομεν καὶ τὰ νεογέννητα τοῦ Σκύλλου, καὶ ἀπλῶς ὄλους τοὺς μικροὺς τὸ σῶμα σκύλλους. Τοῦ πρώτου παράδειγμα, « Τὰ σκυλάκια τυφλὰ τίκτεται κ. τ. λ. » (Αἴλιαν. Περί ζ. ἰδιότ. Χ, 45). Τὰ ὀνομάζομεν ἀκόμη καὶ Κουλία, καὶ Κουλούκια, καὶ Κουτάβια. Τὸ πρῶτον ἀπὸ τὸ Σκυλία, τὸ δεύτερον ἀπὸ τὸ Σκυλάκια, μὲ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ σ̄, ἣτις εὐρίσκεται καὶ εἰς τὸν Ἡσύχιον, « Κύλλας, σκύλαξ· Ἡλείοι. » Ὀλίγον κατωτέρω λέγει ὁ αὐτὸς Ἡσύχιος, « Κυλαίνει, θυμαίνει » τὸ ὁποῖον οἱ κριτικοί, διὰ τὴν ἄγνοιαν τῆς σημερινῆς γλώσσης, ἐνόμισαν κακὴν γραφὴν. Κυλαίνει ὁμοίως εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ Σκυλλαίνει, τὸ σήμερον Σκυλιάζει (enrager), ἧγουν ἀγριαίνεται ὡς σκύλλος.

Τὸ δὲ Κουτάβιον, κακὰ ἐξηγημένον ἀπὸ τὸν Σομαυέραν, κρίνεται ὀρθότερα ὡς συνώνυμον τοῦ Σκυλάκιον, ἀπὸ τὸν Δουκάγγιον (σελ. 744). Ἀλλὰ τοῦτο μόνον λέγει. Ἡ γένεσις τῆς λέξεως μου εἶναι ἀκόμη ἀγνωστος· δὲν εἶναι ὁμοίως βάρβαρος. Ὁ Στέφανος (Θησαυρ. Πίνακ. σελ. 1281) ἐξηγῶν τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὰ Ἱππιατρικὰ τοῦ Ἱεροκλέους, « Κυνὸς κουταβίω· » ἠπατήθη νομίσας τὸ Κουτάβιον (τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι διάφορον ἀπὸ τὸ Σκύλας νεογνὸν σκυλάκιον) μέρος σώματος τοῦ Σκύλου· καὶ τὸ παρέβαλε μὲ τοῦ Ἡσυχίου τὸ « Κούταρον, τῶν » ὀπισθίων τοῦ βοῦς ἢ σὰρξ περὶ τὰ ἄρθρα » πρὸς τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν.

ΣΚΥΛΙΑΖΩ. Ζ. Σκυλάκια.

ΣΚΥΛΙΚΟΣ τὸ θηλυκ. Σκύλικη, ἀντὶ τοῦ ὄξυτόνου

Σκυλικός, Σκυλική, ὡς Κυνικός, Κυνική. Κυρίως, οἰκεῖος καὶ πρέπων εἰς τὸν σκύλον· καὶ κατὰ μεταφορὰν, ἀναίσχυντος· ἔτι δὲ καὶ ληστρικός ἀπάνθρωπος. Ζ. Λοκτοπατῶ.

ΣΚΥΛΟΣ. Ζ. Γαυγίζω, καὶ Ἰσέκω.

ΣΚΩ, Σχῶ, ἢ Σκάζω. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον καὶ Σχάω ὦ καὶ Σχάζω, τὸ σχίζω καὶ χαράσσω μὲ ὄργανον τί. « Σχᾶ, » σχάζει » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ἐκ τούτου ἡ νεωτέρα γλῶσσα, τὸ ἐμεταχειρίσθη ἀμεταβάτως, Σκάζω ἢ Σκῶ, ἀντὶ τοῦ Σχίζομαι (crever), οἶον Ἡ Φοῦσκα (vessie) ἔσκασε· 2) μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ πάσχω ἀπὸ ὑπερβολικὴν ἀγανάκτησιν, ὀργήν, ἢ ἄλλο τι πάθος βίαιον, οἶον Ἐσκάσα ἀπὸ τὸ κακόν μου. Οὕτω καὶ καταρῶμενοι λέγομεν Νάσκασης! ἴσον καὶ τὸ Νά αποθάνης, ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ ἔλεγον Διαρῥαγείης (Ἄριστοφάν. Πλουτ. 279). Ζ. Κεφαλόνω καὶ Πλαντάζω.

ΣΜΙΓΩ (mêler, unir). Σμίγομαι (se mêler, s'unir, se joindre), ὁ ἀόρισ. Ἐσμίχθην, καὶ Ἐμίχθην (ἀπὸ τὸ Μίγω). Οἶον ὁ Β,

Καὶ τὸ λοιπὸν ἐφθάσασιν, καὶ μίχθησαν ὁμάδιν.

Οὕτω βαρβάρως μὲ δύο μ̄, Καὶ μμίχθησαν (τοῦ ὁποίου εὐρίσκονται καὶ ἄλλα πολλὰ παραδείγματα), ἀντὶ τοῦ Κ' ἐμίχθησαν ἢ Καὶ μίχθησαν. 2) εἰς σημασίαν μίξεως σαρκικῆς, Ἐσμίγεται (μὲ τὸν βάρβαρον πλεονασμὸν τοῦ ε̄). Ζ. Ποῦ καὶ Ποῦ.

ΣΜΙΟ. Ζ. Μία.

ΣΟΖΑΤΟΣ. Ζ. Σωσός.

ΣΟΝΩ. Ζ. Σώνω.

ΣΟΨΕ, ἔλεγον κατὰ τὴν δεκάτην ἕκτην ἑκατονταετηρίδα (Ἰδ. CRUSII, *Turgogræc.* pag. 461-462) οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ λέγουσιν ἴσως ἀκόμη σήμερον, ἀντὶ τοῦ Πορεῦου (s'en aller). Τὸ ῥῆμα εἶναι ἀπὸ τὸ παλαιὸν Σόω (ὅθεν καὶ τὸ Σοβῶ, chas-

ser). Τὸ μέσον Σόομαι καὶ κατὰ κράσιν Σοῦμαι, ὡς ἀπὸ τὸ Λόομαι ἔγινε τὸ Ἄτικόν Λοῦμαι (τὸ κοινῶς Λούομαι). Τὸ προσακτικὸν Σόου καὶ Σοῦ (ὡς Λόου καὶ Λοῦ). « Σοῦ » (λέγει ὁ Ἡσύχιος), ἴε, τρέχε, ὄρμα » καὶ « Σοῦται, ἔρχεται, πορεύεται, διώκεται, σώζεται. » Εἰς τὸν Ἀριστοφάνην (Σφ. 209), λέγει ὁ Ξανθίας πρὸς τὸν γέροντά του δεσπότην,

Σοῦ, σοῦ, πάλιν σοῦ. —————

ΣΟΥΡΩΝΩ. Ζ. Ζουριάζω (σελ. 144).

ΣΟΥΣΟΥΡΑΔΑ. Ζ. τὴν ΟΥ δίφθογγον.

ΣΟΦΙΟΝ. Ζ. Φαρδύ.

ΣΠΑΘΙΝ, σπαθίον (έρεε). Ζ. Ἐγρήγορα.

ΣΠΑΡΑΖΩ. Ζ. Σπαρταρῶ.

ΣΠΑΡΤΑΡῶ καὶ ΣΠΑΡΤΑΡΙΖΩ, Ἕλλην. Σπαίρω (sautez, palpiter). Ἀπὸ τούτου τὸ τρίτον-πρόσωπον τοῦ παρακειμένου, Ἐσπαρται, ἐσχηματίσθη τὸ Σπαρταρίζω, ὡς ἀπὸ τὸν παρακειμένον τοῦ Κλαίω ἢ Κλάω, Κέκλαυθμαι ἔλεγον Κλαυθυρίζω. Λέγομεν, Τὰ ὀψάρια σπαρταροῦν ἢ σπαρταρίζουν, (frétiller), ὅταν ἀκόμη ζῶντα, κινῶνται διαφόρους κινήσεις. Ἡ καρδία σπαρταρίζει (tressaillir, palpiter) ἀπὸ χαρὰν, φόβον, ἢ ἄλλο τι πάθος.

Λέγεται καὶ Σπαράζω (Ἕλληνισί, Σπαράσσω ἀπὸ τὸ θεματικώτερον Σπαίρω) εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν. Ἀλλὰ σημαίνει ἰδιαιτέρως καὶ τὴν ἄτακτον κίνησιν (agitation) τῶν ψυχομαχοῦντων (agonisans). Δὲν ἐσπάραξε λέγομεν περὶ τοῦ φονευμένου, ὅταν ἀμέσως μετὰ τὴν πληγὴν ἀφήσῃ τὸ πνεῦμα, χωρὶς κάμμιαν κινήσιν. Καὶ τοῦτο νοεῖ ὁ Ἡσύχιος, λέγων, « Σπαιρόντων, τὴν ψυχὴν ἐκπνεόντων. »

ΣΠΑΣΤΡΕΪΩ (nettoyer, purger), οἶον ὁ ΣΣ,

Καὶ τότε Κουταγιώτενα λέγει τες, Ἐγερθεῖτε;

Ὅλεις ἐδὰ σπασρεύεσθε, ὅλεις εὐμορφθεῖτε.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτός,

Ὅλες ἐδὴ σπασρεύεσθε, ὅλες ἀποφτιασθεῖτε.

Καὶ ἄλλος, ΑΚ,

Δουλεύει καὶ σπασρεύει σε ἐξ ὅλης τῆς καρδιάς της.

Περὶ τοῦ Σπασρεύω ἴδε τὰ πρότερον (Ἄτακτ. τομ. I, σελ. 289-290) σημειωθέντα. Τὸ Ἀποφτιασθεῖτε εἶναι ἀπὸ τὸ Ἀπευθειάζομαι. Ζ. Εὐθειάζω.

ΣΠΑΤΑΛΟΣ, εἰς τὴν αὐτὴν παλαιὰν σημασίαν. Ζ. Καί.

ΣΠΕΡΝΩ (ἀπὸ τὸ Ἑλλ. Σπείρω), ῥίπτω σπόρον εἰς τὴν γῆν (semer). 2) μεταφορικ. καταναλίσκω, καταδαπανῶ (dispenser, dissiper). Ζ. Ρογεύω.

ΣΠΪΤΙΟΝ (maison). Ζ. Μαζώνω, καὶ Χορταριάζω.

ΣΠΟΥΔΆΖΩ, μέλλ. Σπουδάσω καὶ Σπουδάξω (étudier, tâcher, s'efforcer). Ζ. Πέρπυρα.

ΣΤΑΜΑΤΪΖΩ (arrêter, faire rester), ΣΤΑΜΑΤῶ (s'arrêter). Ἡ μετοχὴ Σταματημένος, καὶ Σταματισμένος, ἀντὶ τοῦ θεμένου, τοπισμένος (placé). Ζ. Ζαρδός.

Ἐγεννήθησαν καὶ τὰ δύο ἀπὸ τὸ σύνηθες εἰς τοὺς Γραικορωμαίους Στάμα (Δουκαγγ. σελ. 1426) ῥηματικὸν τοῦ Ἴσταμαι, καὶ συνώνυμον τοῦ Στάσις, ὡς ἀπὸ τὸ Θεμα, ῥηματικὸν τοῦ Τίθεμαι, τὸ Θεματίζω.

ΣΤΆΜΕΝΑ. (Ἰδ. Ἄτακτ. τομ. I, σελ. 83), οἶον ΘΚ,

Τὴν ῥόγα δίδει ὡσάν τυφλὸς εἰς τοὺς καλοὺς μαζόρους,

Τὰ ζάμενα οὐδὲν ψηφᾶ εἰς τοὺς ἀνδριωμένους.

Τὸ Ὡσάν τυφλὸς ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Πλουσιοπάροχα (abondamment) ὡς καὶ τῶν Γάλλων τὸ aveuglement σημαίνει πολλάκις τὸ Ὑπερβολικῶς.

ΣΤΑΝΙΟ ἢ Εἰστανίον, ἐπίρρ. συντασσόμενον μὲ γενικὴν.

Στανιό του (malgré lui). Ζ. Καμμύζω. Εύρίσκεται και Στανικῶς. Ζ. Ἀπλώνω, και Ἄτακτ. τόμ. Ι, σελ. 249.

ΣΤΑΥΡΟΣ (croix). Σταυρὲ βοήθει μοι (Sainte croix, aide-moi). Τὰ Παιδάρια, εἰς τὰ σχολεῖα, πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Ἀλφαβήτου συνειθίζουσι νὰ ἐκφωνῶσι τὸ « Σταυρὲ » βοήθει μοι » ὅθεν τὸ Ἄπὸ τὸ σταυρὲ βοήθει μοι, σημαίνει μεταφορ. ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, οἷον ὁ ΘΡ,

Και κάμνω τώρα πάλιν ἀρχὴν, λέγω Σταυρὲ Βοήθη,
Και σὺ κυρά μου βούθης μου, νὰ μὴ πνιγῶ στὰ βύθην.

Τὸ Κυρά μου σημαίνει τὴν Θεοτόκον (Notre-dame). Τὸ Βούθης τοῦ δευτέρου στίχου ἴσως ἐσφάλθη ἀντὶ τοῦ Βούθει (ἢ ὡς ἔγραφαν τότε Βούθην), ἤγουν Βοήθει, ἢ ἐσυγκόπη ἀπὸ τὸν ἀόριστον Βοήθησον.

ΣΤΑΦΝΗ. Ζ. τὴν ΟΥ δίφθογγον.

ΣΤΕΝΟΣ, Στενόν, τὸ (ruelle). Ζ. Ρύμη, και Χορταριάζω.

Τὸ Στενόν τοῦ καιροῦ ἰσχυρῶς ἐσηθέρων ἔλεγον οἱ Ἕλληνες « Τὸ βραχὺ τοῦ χρόνου. » Εἶπεν ὁ Μένανδρος (παρὰ Στοβ. CVI, σελ. 567) εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν,

Μικρόν τι τὸ βιοῦν, και σενόν ζῶμεν χρόνον.

ΣΤΕΡΦΑ. Ζ. Μασγίτην.

ΣΤΕΡΕΟΝΩ (affermir, établir solidement). 2)

Διαφυλάσσω (conserver), οἷον ὁ ΘΚ,

Ωῖ Βενετία φουμιστὴ μυριοχαριτωμένη,
Τὴν ἀυθεντεία σου τὴν καλὴν ὁ Θεὸς νὰ τὴν σερεῶνη.

Τὸ Φουμισή (fameuse), ἀπὸ τὸ Φημισή, ῥηματικὸν τοῦ Φημίζω, κατὰ τροπὴν τοῦ ἠ εἰς τὴν ου δίφθ. ὡς και Ζουλεύω, ἀπὸ τὸ Ζηλεύω, και ἄλλα πολλὰ παρόμοια.

Δὲν εἰσηκούσθη ἡ εὐχὴ τοῦ ποιητοῦ μας. Ἡ φημισή ὀλιγαρ-

χική Βενετία, κυβερνάται σήμερον ἀπὸ τὸν Φημισὸν ὀλιγαρχικὸν Μεττερνίχον.

ΣΤΟΡΙΑ, Ἑλλην. Ἱστορία (*histoire*). Ζ. Μητριάζω.

ΣΤΟΧΆΖΟΜΑΙ (*réfléchir*). Ζ. Ἔνε.

ΣΤΡΑΒΌΝΩ, Ἑλλην. Στρεβλόω (*tordre*). 2) ἀμεταβάτ. ἀντί τοῦ Στραβόνομαι (*se tordre*). Ζ. Πεντήντα.

ΣΤΡΑΒΌΣ. Ζ. Θωρῶ. Στραβὸν λέγομεν ἀκόμη καὶ τὸ σρεβλὸν (*tortu*), ὡς εἰς τὴν παροιμίαν, « Τὸ σραβὸν ξύλον » ἢ φωτιά τὸ ἰσάζει » μεταφορικῶς λεγομένη περὶ τῶν σρεβλῶν τὴν γνώμην (*pervers*), τοὺς ὁποίους αἱ κολάσεις τῶν νόμων ἀναγκάζουν νὰ κρατῶνται καὶ μὴ θέλοντες εἰς τὸ ἴσον.

ΣΤΡΆΤΑ. (Ἰδε Ἄτακτ. τομ. I, σελ. 214) Πληθυντ. βάρβ. Οἱ στρατες. Ζ. Χορταριάζω.

ΣΤΡΕΒΛΌΣ, ὁ μὴ ἴσος μηδὲ δίκαιος. Ζ. Στραβός.

ΣΤΡΈΦΟΜΑΙ καὶ ΣΤΡΈΦΩ (*retourner, revenir*). Ζ. Κοντεύγω, καὶ Μετά. Στρέφομαι ὀπίσω (*retourner en arriere*). Ζ. Ὁμάδι.

ΣΤΡΌΝΩ, ἐπιβάλλω καὶ ἐξαπλόνω τὴν ἐπάνω τινὸς ἄλλου (ἀπὸ τὸ ἄχρηστον θέμα Στρώω, ὅθεν καὶ τὰ χρησά παλαιὰ ῥήματα, Στορέω, Στορέννυμι καὶ Στρωννύω). Λέγομεν Ἐστρωσα τὸ ἄλογον (*seller le cheval*), — τὴν τράπεζαν (*couvrir la table*), — τὸ κρεβάτιον (*faire ἢ dresser le lit*). Καὶ παροιμίαν ἐκ τούτου, « Ὡς » σρώση καθεῖς, οὕτω μέλλει νὰ πλαγιάσῃ » ὁμοίαν καὶ τὸ νόημα καὶ τὴν φράσιν μὲ τῶν Γάλλων τὴν παροιμίαν; *comme on fait son lit, on se couche*, ἤγουν, κατὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ ἔχει νὰ προσμένη καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ἀποτελέσματα. Ἄξιόλογον μάθημα διὰ τοὺς νέους, νὰ τὸ διδάσκωνται παιδιόθεν ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους· διότι ὅλη ἡ παιδική

ἀνατροφή ἄλλο δὲν εἶναι παρά Στρῶσις τῆς κλίνης. Μακάριος ὅσις τὴν σρώση καλά!

ΣΤΡÓΠΟΣ. Ζ. Τὴν ἀρχὴν τοῦ Π στοιχείου.

ΣΥΓΓΗΡÁΣΚΩ. Ζ. Ἄφ' οὔ.

ΣΥΓΚΑΙΡΟΣ, ἀρμόδιος εἰς τὸν καιρὸν (opportun)
« Σύγκαιρον, ἐπιτήδειον κ. τ. λ. » τὸ ἐξηγεῖ ὁ Σουΐδας.
Κακὰ γράφεται εἰς τὸν Δουκάγγιον (App. σελ. 100).
Σύγκερος.

ΣΥΓΚΕΡΑΣΤÓN. Ζ. Μύρος.

ΣΥΓΚÓΠΤΩ. Ζ. Τίτια.

ΣΥΓΚΡΥΑ (τά). Ζ. Κρύος.

ΣΥΓΧΑΡÍΚΙΟΝ, πληθ. Συγχαρίκια (congratulations'), οἶον ΒΧ,

Μανδάτα πᾶσιν σύντομα φθάνουν πρὸς τὸ παλάτην,
Δίδουν πρὸς τὸν Ροδόφιλον ἔκλαμπρα συγχαρίκια,
Ὅτι τὸν πορφυρόβλασον Βίλθανδρον τὸν υἱὸν του
Ἄς δράμη, ἄς τὸν δέξεται, καὶ ἄς τὸν περιλάβῃ.

Σήμερον ὁμως Συγχαρίκια λέγονται, τὰ γινόμενα δωρήματα εἰς τὸν ἀναγγέλλοντα τί εὐτυχές ἢ χαρμόσυνον (étrennes données au porteur de bonnes nouvelles). Ἴδε καὶ Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 322.

Τὸ Ἄς δέξεται, καλῆτερον ἀπὸ τὸ σημερινὸν, Ἄς δεχθῆ. Δὲν ἦτον ἄλογον νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ Ἄς δεχθῆ εἰς παθητικὴν σημασίαν (être reçu, accueilli)· τὸ δὲ Ἄς δέξεται, ὡς ἐνεργητικὸν (recevoir, accueillir).

Τὸ Περιλάβῃ εἶναι Ἀγκαλιάση. Ζ. Περιλαμπάνω.

Ἀπὸ τὰ κύρια ὀνόματα συμπεραίνεται πιθανῶς, ὅτι τὸ ποίημα τοῦτο ἐσιχουργήθη ὄχι πολὺν καιρὸν μετὰ τὰς Σταυροφο-

ρίας (croisades)· διότι τὰ ὀνόματα εἶναι φανερά παραπλα-
σιάζοντα, ὁ Βέλθανδρος ἀπὸ τὸν Bertrand, καὶ ὁ Ροδό-
φιλος ἀπὸ τὸν Rodolphe.

ΣΥΛΙΓΟΥΡΔΟΝ. Ζ. Σύγουδον.

ΣΥΜΑ. Ζ. Σώνω.

ΣΥΜΒΡΑΖΩ (χυδ. Συβράζω). Διάφορα φαγητὰ βράζοντα
εἰς τὸ αὐτὸ ἀγγεῖον λέγονται κυρίως, ὅτι συμβράζουσι. 2) μεταφ.
Δὲν συμβράζει τις μ' ἄλλον τινα, ὅταν ἦναι πάντοτε
γνώμης ἐναντίας, ἢ ἔχη φυσικὴν ἀντιπάθειαν πρὸς ἐκεῖνον.

ΣΥΜΦΕΡΩ, οἶον ΒΧ,

Ροδόσαγμα τὸν βρέχουσι διὰ τὰ συμφέρη ὁ νοῦς του·
Καὶ ἀπὴν ἐσύμφερε τὸν νοῦν καὶ ὅλον τὸν λογισμόν του,
Ἀναζητᾷ τὸν ἀδελφόν, τὸν Βέλθανδρον φωνάζει.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτός,

Καὶ ἀφ' ὧν τὸν νοῦν ἐσύμφερον καὶ ὅλον τὸν λογισμόν τῶν.

Καὶ τρίτον,

Καὶ μόλις ἐσυνέφερε τὸν νοῦν τῆς ἡ Χρυσάτζα.

(Ζ. Ἀφ' οὗτου). Σήμερον τοῦ Συμφέρω, εἰς ταύτην τὴν σημα-
σίαν, μόνος ὁ ἀόριστος Συνέφερα (ἢ μὲ διπλὴν αὔξησιν,
Ἐσυνέφερα) εἶναι εἰς χρῆσιν. Ἀντὶ τοῦ Νάσυνφέρη,
λέγουσι οἱ χυδαῖζοντες Νάσυνεφέρη, καὶ εἰς τὸν ἐνεσῶτα,
Συνεφέρνω. Συμφέρω ἀμεταβάτως, ἢ μᾶλλον ἐλλειπτικῶς,
εἶναι, Ἐμαυτὸν, τρόπον τινα διεσπαρμένον ἔξω, συμμαζεύω καὶ
φέρω εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν, καὶ συντομώτερον, Ἐπανέρ-
χομαι εἰς ἑαυτόν. Καὶ λέγεται ὄχι μόνον, ὅτ' ἐπανέρχεται τις ἀπὸ
λειποθυμίαν (revenir d'un évanouissement), ἀλλ' ἀπλῶς
καὶ ὅταν ἀπὸ μέγαν θαυμασμόν, ἔκστασιν, ἢ ἐκπληξιν, ὡς καὶ τὸ

Συναγείρειν (*ramasser* ἢ *rassembler*) τῶν παλαιῶν. Ὁ Σωκράτης, ἀφοῦ ἤκουσε πολλὴν ὥραν, καὶ μὲ πολλὴν ὑπομονήν, τὰς ἀλαζονείας τοῦ σοφιστοῦ Πρωταγόρου, λέγει, μὲ τὴν συνειδησμένην του εἰρωνίαν, ὅτι μόλις συνέφερεν ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν, « Ἐπὶ μὲν πολὺν χρόνον κεκληγημένος ἔτι πρὸς αὐτὸν ἔβλεπον... » Ἐπειδὴ δὲ ἠσθόμην, ὅτι τῷ ὄντι πεπαυμένος εἶη, μόλις πῶς » ἘΜΑΥΤὸΝ ὡσπερὶ ΣΥΝΑΓΕΪΡΑΣ, εἶπον κ. τ. λ. » (Πλάτ. Πρωταγόρ. σελ. 328). Ἀνωτέρω (σελ. 159) τὸ Συνέφερε, πιθανὸν ὅτι ἐσήμαινε τὸ συνήργησε (*contribuer*), ἢ τὸ ἀπλοῦν ἔφερε (*porter*).

Ῥόδός αγμα εἶναι τὸ διὰ παρασκευῆς ἀπόσαγμα τῶν ῥόδων (*eau de rose*).

ΣΥΝΑΓΩ. Ζ. Μαθεύω.

ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ. Ζ. Ἐρχομός.

ΣΥΝΘΡΗΝΩ, κλαίω μαζῆ (*pleurer de concert*).

Ζ. Μετά.

Ὁ Κωμικός (Ἄριστοφάν. Ἴππ. 8) ἔπαιξε, κατὰ τὴν συνήθειάν του, παραβάλλων τοὺς συνθρηνοῦντας μὲ τοὺς συναυλοῦντας,

————— Δεῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα
Ἐσναυλίαν πενθήσωμεν, Ὀλύμπου νόμον.

ΣΥΝΟΔΙΑ. Ζ. Ψυχῆ.

ΣΥΝΟΥΣΙΑ. Ζ. Μίξις.

ΣΥΝΤΟΜΑ, γρήγορα, ἀμέσως, διὰ μιᾶς (*sur le champ*), οἶον ΒΧ,

Βέλθανδρε, φθάσε σύντομα, ὁ βασιλεὺς καλεῖ σε.

Εὐρίσκεται καὶ Συντόμως. Ζ. Κεφαλώνω.

ΣΥΝΤΟΜΙΑ (*célérité, promptitude*). Ζ. Μέ.

ΣΥΝΤΡΟΦΙΟΝ, ἐσώδρακον (*caleçon*). Ὁ Δουκάγγιος δὲν σημειώνει τὴν λέξιν εἰς τὸ στοιχεῖον Σ· τὴν ἀναφέρει μόνον

ἄλλου (λεξ. Καβάδης) ἐμπαρόδω, ἀπὸ σύγγραμμα, ἐπιγραφόμενον, « Περὶ Ὀφφικίων τῆς Τουρκικῆς αὐλῆς » μέ ταῦτα τὰ λόγια, « Οἱ Γιανιτζάροι ἔχουν τὴν ἡμέραν ἀπὸ τρία ἄσπρα » ἕως πέντε, καὶ καβάδιν τζόχινον, τὸν χρόνον, καὶ ποκάμισο, » σύντροφον (ἴσ. καὶ συντρόφιν), καὶ ἄσπρα τριάντα διὰ δοξάριον. » Ἀλλότριον τούτου, ἀλλ' ὄχι ἀνάξιον νὰ σημειωθῆ εἶναι καὶ τοῦ Ἡσυχίου τὸ « Σύσειον . . . τρίχινος χιτῶν κ. τ. λ. »

ΣΥΝΤΥΧΑΪΝΩ, συνομιλῶ μέ τινα (s'entretenir, converser). Συντάσσεται μέ αἰτιατικὴν, οἷον ΒΧ,

Ἀνάσα, καὶ τὸ κράτος μου σύντυχε περὶ πάντων.

(Ζ. Ἐντροπαλός, καὶ Κοντεύγω). Οἱ παλαιοὶ μέ τὴν Ἐν πρόθεσιν, « Ἐντυγχάνειν τινί. » Εὐρίσκεται καὶ μέ διπλὴν πρόθεσιν, Συνεντυγχάνειν, ὡς δηλοῖ τοῦ Ἡσυχίου τὸ « Συντυχία, » συνέντευξις. » Ζ. Ἀντιβολή.

ΣΥΝΤΥΧΙΑ. Ζ. Μετά.

ΣΥΡΝΩ, ἀπὸ τὸ Σύρω, ὡς Φύρνω, ἀπὸ τὸ Φύρω. Ζ. Ἀπλόνω.

ΣΥΡΤΟΣ. Ζ. Σύρω.

ΣΥΡΩ (καὶ ὄχι Σύρνω). Τὰ δὲ συνώνυμον Τραβῶ (ἀπὸ τὸ Λατινικὸν traho) πρέπει νὰ καταργηθῆ· ἔχοντες ἴδια, δὲν ἔχομεν χρείαν ἀλλοτριῶν.

Σύρω σημαίνει ἔλκω (tirer, trainer), ἔσυρε τὸ σπαθίου του, ἤγουν τὸ ἐγύμνωσεν ἀπὸ τὸ θηκάριον. Τὸν ἔσυρε καταγῆς, Σύρω φωνήν (Ζ. Ρήχνω), Σύρω τὸν χορὸν, προερχάρχω δηλαδὴ τοῦ χοροῦ, καὶ σύρω τοὺς ἄλλους χορευτὰς κατόπιν μου· ὅθεν καὶ ὁ τοιοῦτος χορὸς ὀνομάζεται Συρτὸς (Ἄριστοφ. Νεφελ. 540),

—— οὐδὲ κόρδαχ' εἴλχυσεν,

οὐδ' ἔσυρε τὸν Κόρδακα. Ὁ Κόρδαξ ἦτον εἶδος κωμικῆς ὀρχή-

σεως, καθὼς ἡ Ἐμμέλεια, τραγικῆς. 2) Σύρει τὸ ὄνομα μου, μεταφορικ., ἤγουν μὲ κακολογεῖ, μὲ καταλαλεῖ, μὲ διαβάλλει. Οἱ παλαιοὶ, μὲ πρόθεσιν, Διασύρει. Σύρεται λόγος, τὸ αὐτὸ καὶ Ἄδεται λόγος (Ἄτακτ. I, σελ. 324).

ΣΥΣΓΟΥΔΟΝ. Ἡ γραφή του (διὰ τοῦ \bar{u}) μ' ἔκαμε (Ἄτακτ. I, σελ. 253) νὰ τὸ νομίσω ἐπίθετον τοῦ Στάχος, ἢ τῆς Ἰνδικῆς νάρδου. Ἀλλὰ τώρα τὸ βλέπω γραμμένον διὰ τοῦ \bar{i} , εἰς τὸν Δουκάγγιον (σελ. 1374), μὲ τριπλῆν γραφήν, Σίσγουδον, Σισγοῦδον, καὶ Σίγγουρδον, καὶ ἐξηγημένον ὡς εἶδος Νάρδου, καὶ αὐτὸ, τῆς ἐπονομαζομένης Κελτικῆς, εἰς διάκρισιν τῆς Ἰνδικῆς. Μετὰ τὴν ἐξήγησιν ὁμοῦ ταύτην φέρει καὶ δύο μόνους σίχους ἀπὸ τὸν Τζέτζην τοὺς ἐξῆς,

Τρισσὰ δ' εἰσὶ τὰ Σιλφια, Σίσγουδόν τε καὶ Τίλις,
Καὶ τὸ κλεινὸν, τὸ σεβασὸν, τὸ θρυλλωτὸν τοῖς πᾶσι,

ἐκτῶν ὁποίων ἤθελε τις συμπεράνειν, ὅτι τὸ Σίσγουδον, σημαίνει πλεον Σιλφίου παρὰ Νάρδου εἶδος. Ὅπως ἀνῆναι, μένει βέβαιον, ὅτι τοῦ Πτωχοπροδρόμου τὸ Σύσγουδον, εἶναι ἡδυσμα τὶ ἀρωματικόν καὶ πιθανόν, ὅτι καὶ τὸ Συλίγουρδον τοῦ αὐτοῦ (Ἄτακτ. I, σελ. 316) ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ διάφορος τετάρτη γραφή τοῦ Σύσγουδον.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ, ἢ μὲ διάκρισιν ἀγωγή εἰς τοὺς λόγους καὶ εἰς τὰς πράξεις (retenue). Ὅθεν καὶ ὅστις σερεῖται τὴν διάκρισιν ταύτην ὀνομάζεται Ἀσύστατος, ἢ ὡς εἶπε Δίων ὁ Χρυσόσομος (λόγ. XXXII, σελ. 702) ἔχει « Ἀπορίαν νοῦ καὶ συστάσεως » τὸ ὁποῖον, διὰ τὴν ἀγνοίαν τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης, δὲν ἐνόησεν ὁ Ρείσκιος.

ΣΥΣΤΡΕΦΩ, ἔνδον σρέφω. Συσρέφω τὸν νοῦν (recueillir ses esprits), οἶον ΒΧ,

Τὸν νοῦν συσρέφων ἔλεγε, καὶ τὸν ἑαυτὸν του λέγει,

ΣΥΧΝΟΠΥΚΝΟΓΕΛΩ, οἶον ΒΧ,

Νά εἶπες, χαχατουρίζουσι, συχνοπυκνογελοῦσι.

ΣΦΑΖΩ. Ζ. Ἕμαι.

ΣΦΑΛΕΡΟΣ. Ζ. Ἀφίορκος.

ΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΣ (enfermé). Ζ. Γεννημένος.

ΣΦΕΝΤΟΝΗ (fronde). Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Τ σοιχείου.

ΣΦΙΚΤΑ (γρ. Σφιγκτά), ἐπίρρ. σημαῖνον τὴν σφοδρὰν πρόσ-
αψιν ἢ προσκόλλησιν (strictement, étroitement). Ζ.
Περιλαμπάνω.

ΣΦΙΚΤΟΚΛΕΙΔΩΝΩ. Ζ. Μισεύω.

ΣΦΙΚΤΟΣ (γρ. Σφιγκτός), φιλάργυρος (avare), ἢ μάλλον,
Κίβικας (Ἄτακτ. I, σελ. 337). Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ σφίγ-
γοντας τὴν χεῖρα, διὰ τὰ μὴ τοὺς φύγη τὸ κρατούμενον. Οὕτως
οἱ Ἐβδομήκοντα (Δευτερονομ. ιε', 7) εἶπαν « Οὐδ' οὐ μὴ
» συσφίγξης τὴν χεῖρά σου ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ σου τοῦ ἐπι-
» δεομένου. »

ΣΦΟΓΓΑΡΙΟΝ. Ζ. Σφονδύλιον.

ΣΦΟΝΔΥΛΙΟΝ, τὸ εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ Ἀδρακτίου
(fuseau) προστιθέμενον βάρος εἰς σχῆμα σπονδύλου (ver-
tèbre). Τὸ προφέρομεν διὰ τοῦ φ̄ ἀντὶ τοῦ Σποινδύλιου,
ὡς καὶ τὸ Σφογγάριον (ὅθεν τὸ Σφουγγάτον), ἀντὶ τοῦ
Σπογγάριον.

ΣΧΟΙΝΙΝ, σχοινίου (corde). Ζ. Ἐξάγκωνα.

ΣΧΟΛΩ. Ζ. Μίσος.

ΣΩΝΩ ἢ Σόνω, ὑπάγω, φθάνω, ἐκτείνομαι ἕως (arriver
s'étendre, aller jusques). Καὶ Κουτοσόνω, σχεδὸν
φθάνω (presque arriver), οἶον ΘΚ,

Τὴν δύσιν περιπλέκεται μὲ παρακλάδια ἔξη.

Τὸ πρῶτον ὰνει εἰς τὴν Σερβίαν, δεῦτερον εἰς τὴν Βλαχίαν.

Τὸ τρίτον ἐκοντόσωνε συμᾶ τὴν Οὐγκαρίαν.

Ἔσωσαν, ἔφθασαν. Ζ. Ἀποσόνω καὶ Ἐμπόριον.

Σόνω σημαίνει ἀκόμη τὸ Φθάνω τῶν παλαιῶν, συντασσόμενον μὲ ἄρνησιν, ὡς ἐκεῖνο, καὶ ἀκόλουθον ἔχον τὸν Καὶ σύνδεσμον προηγούμενον ἄλλου ῥήματος, διὰ τὴν φανερῶση τὸ Μόλις (pas plus tôt, que, ἢ à peine, que), οἶον ΘΡ,

ΔΕΝ ΣΩΝΕΙ ναύγη ἀπὸ ταύγον ΚΑΙ θέλει τὴν φιλήση.

Οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τοῦ ἀπαρεμφάτου Ναύγη, ἤγουν τὴν ἐβγή (ἵνα ἐκβῆ), ἔβαλλαν τὴν μετοχὴν, ὡς παραδ. χαρ. ἢ φράσις τοῦ ποιητοῦ μας ἐξελληνίζεται οὕτως· « ΟΥ ΦΘΑΝΕΙ ἔκκο- » λαφθεὶς τοῦ ὤου, ΚΑΙ σπεύδει φιλήσαι. » Τὸ νόημα εἶναι· μόλις ἢ ἀκόμη δὲν ἐκβῆκεν ἀπὸ τ' αὐγὸν, ἢ ἐγεννήθη, καὶ θέλει τὴν φιλή τὰς γυναῖκας. Ὁ λόγος εἶναι περὶ νέων ἀκολάσων.

2) Σόνει, τρίτ. προσώπ. ἀρκεῖ (suffire). Ζ. Χαραγή.

ΣΩΣΤΟΣ, ἀκέραιος, ὁλόκαιρος, ὁλόκληρος (entier, plein), οἶον Β,

Καὶ τρεῖς ἡμέρας ἔποιε σωσὰς πεπληρωμένας.

2) πληθ. οὐδέτ. Σωσὰ, φρένες, νοῦς. Δὲν εἶναι μὲ τὰ σωσάτου, ἢ μὲ τὰ ὄλα του. 3) ἐπιρρήματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς (sérieusement), Ἐμὲ τὰ σωσά σου τὸ λέγεις, ἢ μετριάσεις;

Τὸ Σωσὸς, ῥηματικὸν τοῦ Σέσωσαι, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Σῶος τῶν παλαιῶν. Τὸ ἐμεταχειρίζοντο ἐκεῖνοι εἰς τὴν πρώτην σημασίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἡμεῖς ἔτι λέγομεν « Σῶος καὶ » ὑγιής, » καὶ « Σῶος καὶ ἀνελλιπής. »

Κατὰ τὴν δευτέραν, ἔλεγον, Σαόφρων, καὶ κατὰ συναίρεσιν Σώφρων, ὅστις ἔχει τὰς φρένας σώας, ἢ ὡς λέγομεν, ὅστις εἶναι μὲ τὰ σωστά του (ἐλλειπτ. τοῦ Νοήματα).

Ἀντὶ τοῦ Σωσὸς τῆς πρώτης σημασίας οἱ Γραικορωμαῖοι

ἔλεγαν, βαρβάρως, καὶ Σοζάτος, οἶον (παρὰ Δουκαγγ. σελ. 1405),

Τρία μίλια τὸ διάστημα, ἀκαίρια καὶ σοζάτα.

ΣΩΤΙΚΑ. Ζ. Ἐσωτικά.

Τ.

Τ στοιχεῖον, ἀντι τοῦ δ̄, οἶον Σφεντόνη, ἀπὸ τὸ Σφενδόνη. — τοῦ ϑ̄, οἶον Βουτίζω ἀπὸ τὸ Βυθίζω. — τοῦ κ̄, οἶον Μελιτερίδι, ἀπὸ τὸ Μελικηρίς (loupe). — τοῦ φ̄, οἶον Βλασημῶ, ἀπὸ τὸ Βλασφημῶ — ἴσως καὶ τοῦ π̄, οἶον Τροφαντά, ἀπὸ τὸ Πρόφαντα, οἱ πρῶτοι φαινόμενοι καρποὶ (primeurs), ἐπειδὴ εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὰ ὀνομάζομεν καὶ Πρωτοφανῆ καὶ Πρωτοφανήσιμα. Περὶ τῶν λοιπῶν, Ζ. Ἄτακτ. I, σελ. 407.

ΤΑ. Ζ. Τό.

ΤΑΒΛΑ, ΤΑΒΛΙΟΝ, ΤΑΒΛΙΟΝ. Ζ. Ἐμπροδένω.

ΤΑΜΥΡΛΑΓΓΟΣ, κύρ. ὄνομ. Ζ. Ἐγγος.

ΤΑΣΣΩ, ὑπόσχομαι. Ζ. Πλέκω. 2) Τάσσω, νομίζω, κρίνω (compter, regarder), οἶον ΣΣ,

Ἀμήτασεν τὸν φίλον του ὡσάν τὸν ἑμαυτὸν του
Ἐκεῖνοι οὐδὲν ἐτάσασιν πράγματα διὰ φίλους,
Ἀμ' εἶχασιν τὰ πράγματα ὡσάν πουλία καὶ σκόνη.

Ὁ δὲ ΣΦ,

Ποτέ της ἡ Πολιτικὴ οὐκ εἶπεν μίαν ἀλήθεια,
Ἀμὴ ὁ φρόνιμος τὰ λόγια της τάσσει τα παραμύθια.

Ἡ σημασία ἔλαβεν ἀρχὴν ἀπὸ τὰς γνωστὰς Ἑλληνικὰς φράσεις
« Ἐν μέρει φίλων τάσσειν, Ἐν τοῖς φίλοις τάσσειν, Μετὰ
» τῶν φίλων τάσσειν τινά. » Εἰς τὸν δεύτερον στίχον τοῦ ΣΣ,

Οὐδὲν ἐτάσσει σημαίνει τὸ « Ἐν οὐδενὶ λόγῳ τιθέναι ἢ » τάττειν » κοινῶς, Δὲν τὰ ἐψηφούσαν τίποτε (Ζ. Ψήφω). Παρομοίαν τινὰ σημασίαν (Λογίζομαι, Νομίζω) ἔχει τὸ Τάσσω εἰς τὴν κοινὴν μας ταύτην παροιμίαν, « Ὅταν λαλήσῃς καὶ δὲν » σ' ἀκούωσι, τάξ' ὅτι εἰς τὸν μῦλον εἶσαι » (ἤγουν νόμισε, λογαρίασε), ἀρμόζουσα εἰς τὸν, ὅστις συμβουλεύων, δὲν ἀκούεται τίποτε πλέον παρὰ τὸν λαλοῦντα εἰς τοῦ μυλωνᾶ, ὅπου ὁ ἤχος τοῦ μύλου ἐμποδίζει τῆς ἀκοῆς τὴν ἐνέργειαν.

ΤΑΥΡΙΖΩ. Ζ. Τραυρίζω.

ΤΆΧΑ ΤΙ, καὶ Τάχα τε ὅτι, οἶον ΒΧ,

Καὶ τάχα τι ὁ Βέλθανδρος κοιμάτε μὲ τὴν νύμφην.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτός,

Τάχα τε ὅτι ἐκοιμήθην τὴν καὶ ξεπαρθένευσέν τὴν.

Περὶ τοῦ Τάχα τε, Ἰδ. Ἄτακτ. Ι, σελ. 224. Σημείωσε τὰ Ἐκοιμήθη τὴν, ἀντὶ τοῦ Ἐκοιμήθη μ' αὐτήν.

ΤΑΩΝΙΟΝ. Ζ. Παγώνιον.

ΤΕ, συμπλεκτικὸς σύνδεσμος, τὸν ὁποῖον ἀλόγως μεταχειρίζονται πολλάκις. Ζ. Ράσσω.

ΤΕΙΩΣ ἢ ΤΕΙΩΣ. Ζ. Εἰ, καὶ Θεός (σελ. 155).

ΤΈΛΟΣ, ὁ ὄρος (terme), εἰς τὸν ὁποῖον κατανατᾶ καὶ παύει τί, ἤγουν τὸ ἐναντίον τῆς ἀρχῆς, τοῦ ὄρου δηλαδή, ὅθεν πρῶτον ἀρχίζει ἢ ἔκτασις ἢ κίνησις τινός. Τὸ τέλος τοῦ χρόνου, τῆς ζωῆς, τοῦ κόσμου, Δὲν ἤλθα ἢ δὲν ἔφθασα ἀκόμη εἰς τὸ τέλος, Κάμνω τέλος, ἢ Δίδω τέλος, Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος. Λέγομεν καὶ συμπεραίνοντες διήγησιν, Τέλος, (enfin) καὶ Τέλος πάντων· καὶ θέλοντες νὰ συντέμωμεν τὸν λόγον ἄλλου τινός, διὰ προθυμίαν ν' ἀκούσωμεν τὴν ἔκβασιν, Τέλος,

ἵτι ἀπεκρίθη εἰς τοῦτο; Τέλος, ἵπου ὑπῆγε μετὰ ταῦτα; 2) ὁ Θάνατος ἔδωκεν ἢ ἔλαβε κακὸν ἢ καλὸν τέλος.

Λέγεται καὶ πληθυντικῶς, Τά τέλη τοῦ μηνός, τοῦ χρόνου, τῆς ζωῆς, τοῦ κόσμου. Εὐχόμενοι τινὰ καλὴν ἔκβασιν εἰς τὰ ἐπιχειρήματά του, λέγομεν, Καλὰ τέλη! ἢ Καλοῦ τέλος! (heureux succès), κατὰ τὸ Ἀγαθῆ τύχη! τῶν παλαιῶν. 3) Σημαίνει καὶ τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον λέγομεν ἢ πράσσομεν τι, ἵΔιὰ τί τέλος τὸ ἔκαμες ἢ τὸ εἶπες; καὶ (ὄχι ὁμως τόσον ὀρθά): Μὲ τί τέλος;

Ὅλαι σχεδὸν αἱ χρήσεις καὶ σημασίαι εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Δὲν προσθέτω πλὴν ὅσα δὲν ἐσημείωσαν τὰ Λεξικά, καὶ τῶν ὁποίων ἡ γνῶσις συμφέρει εἰς τὴν κριτικὴν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καταληψιν.

Λέγομεν συνεχέστερον, Τέλος πάντων, παρὰ Τέλος οἱ παλαιοὶ ἐξ ἐναντίας, συνεχέστερον Τέλος (ἀκόμη καὶ Πέρας) παρὰ Τέλος πάντων.

Συνεχῶς μεταχειριζόμεθα καὶ τὸ πληθ. Τέλη ἀντὶ τοῦ ἐνικ. Τέλος, ὡς καὶ τὸ ἐναντίον του, Ἀρχαί, ἀντὶ τοῦ Ἀρχή. Λέγει που ὁ Λόγγος (Ποιμεν. λογ. α', σελ. 18) « Ἡρος οὖν ἤδη ΤΕΛΗ, καὶ Θέρους ἀρχή κ. τ. λ. » ὅπου ἐπίσημοι τινὲς κριτικοὶ ὑπωπεύθησαν ἀλόγως ὅτι ἴσως ἐγράφετο ΤΕΛΟΣ.

Ἡ ὑποψία των ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ ἐνικὸν Ἀρχή, ἢ ἴσως καὶ ἀπὸ τὴν φιλοσοφικὴν τῆς γλώσσης θεωρίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐν εἶναι καθενὸς πράγματος τὸ τέλος, καὶ μία μόνη ἢ ἀρχή. Ἄλλ' ἡ χρήσις τῶν γλωσσῶν δὲν ὑπόκειται πάντοτε ἐξανάγκης εἰς τοιούτους κανόνας· ὅθεν λέγομεν καὶ ἡμεῖς, Τέλη καὶ Ἀρχάς, πληθυντικῶς, καθὼς ἔλεγαν καὶ οἱ παλαιοὶ οἶον « Περί τὰς ἀρχάς καὶ » τὰ τέλη πάντα ἀσθενέστερα, περι δὲ τὰς ἀκμάς, ἰσχυρότερα, » (Ἰπποκράτ. Ἀφορισμ. II, 30).

ΤΈΡΙ, Ἐσημείωσα, δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῦ, τὸ Τερίάζω, ὡς παραφθαρμένον ἀπὸ τὸ Ἐταιριάζω ἢ Ἐταιρειάζω· ὁθεν ἐσυμπεραίνεται ἀναγκαίως, ὅτι καὶ τὸ Τέρι (pareille ἢ pendant) ἦτον Ἐταίριον, (ὑποκοριστικὸν τοῦ Ἐταῖρος), ἴσως ὁμως παράγεται ἀπὸ τὸ Ἐτερον, ἐπειδὴ τὸ μεταχειρίζονται πάντοτε εἰς δῆλωσιν πράγματος ἢ προσώπου, ὅχι μόνον ὁμοίου τὴν φύσιν μ' ἄλλο πρόσωπον ἢ πράγμα, ἀλλὰ συζευγμένου φυσικῶς ἢ τεχνικῶς μ' ἐκεῖνο, ὡς ἐνὰ νομίζεται κολοβὸν χωριζόμενον ἀπ' ἐκεῖνο. Οὕτω, παραδείγματος χάριν, ὅταν δὲν εὐρίσκωμεν πλὴν ἐν ὑπόδημα, ἔχοντες χρεῖαν δύο, ζητοῦμεν τὸ Τέρι τοῦ (τὸ ἕτερον), διὰ τὰ ἀπαρτισθῆ τὸ λεγόμενον ζευγάριον ὑποδημάτων. Παρόμοια, ἐνὸς ζευγαρίου περιζεριῶν, ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ, τὸ ἀρσενικὸν λέγεται Τέρι τοῦ θηλυκοῦ, καὶ τοῦτο πάλιν, Τέρι τοῦ ἀρσενικοῦ, οἶον ΒΧ,

Ἐκ δὲ τοσαύτης τε βροχῆς καὶ τοῦ νεροῦ τὴν βίαν,
Καὶ τὰ πουλιά τὰ ΤΕΡΙΑΪ των ἐχάσασι τὴν νύκτα.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς,

Τρυγόνια ἐχωρίσθησαν ἐκ τῆς πολλῆς τῆς βίας·
Τὸ θηλυκὸν ἐκόλλησεν, ἐσμίκτην τὴν χρυσάτζα·
Τὸ δ' ἘΤΕΡΟΝ ἀρσενικὸν τὸν Βέλθανδρον ἐμίγη.

(Ζ. καὶ Θέλω). Μ' ὅλα ταῦτα, ἐπειδὴ τὸ Ἐταῖρος καὶ Ἐτερος εἶναι τῆς αὐτῆς γενεᾶς ὀνόματα, ὡς παρατηρήθη ἀπὸ τοὺς κριτικούς, καὶ ὡς τὸ ἐνόησε καὶ ὁ Πλούταρχος (Περὶ πολυφιλ. § 2, σελ. 364, Wyt.) λέγων, « Τὸ ἄλλον αὐτὸν ἠγεῖσθαι » τὸν φίλον, καὶ προσαγορεύειν ἘΤΑΪΡΟΝ, ὡς ἘΤΕΡΟΝ, » οὐδὲν ἔστιν ἄλλο, πλὴν μέτρῳ φιλίας τῇ δυάδι χρωμένων· » ἐπειδὴ λέγω εἶναι συγγενῆ ὀνόματα, ἀδιάφορον λογίζεται ἢ ἐξ ὅτινος τῶν δύο παραγωγή τοῦ Τέρι.

ΤΕΡΜΕΝΟ, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν termine (terme, fin) καὶ τοῦτο ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Τέρμα. Ζ. Βλέπω, ἀριθμ. 11.

ΤΕΤΙΟΣ (tel). Ζ. σελ. 108.

ΤΕΧΝΗ. Δὲν νοοῦμεν ἄλλο πλὴν ὅ,τι ἐνοοῦσαν καὶ οἱ παλαιοὶ, λέγοντες Τέχνην (art). Τὰς ἐδαιρουῦσαν εἰς τέχνας βαναύσους (arts mécaniques) καὶ τέχνας λογικὰς ἢ ἐλευθερίους (beaux arts ἢ arts libéraux). Τὸ Βάναυσοι εἰσέβη πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν γλῶσσάν μας· » τὸ Λογικαὶ ἢ Ἐλευθέριοι δὲν εἶν' ἀκόμη γνωστὸν εἰς πολλοὺς. Εὐρίσκονται καὶ τὰ δύο εἰς τοὺς παλαιούς. 2) μεταφορ. σόφισμα, πανούργευμα, « Τέχνη ἐπιστήμη ἢ δόλος· καὶ Ἀτέχνως ἀδό- » λως » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν, ὡς συμβαίνει καὶ σήμερον εἰς πολλὰ ἀγροικικὰ χωρία, ἢ μικρὰς πόλεις, Λογικαὶ τέχναι οὐδ' ἠκούοντο, καὶ αἱ βαναυσοὶ ἦσαν ἀτελέσταται. Ἡ ὀλιγότης τῶν κατοίκων, ἠνάγκαζε τὸν τεχνίτην νὰ ἐργάζεται πολλὰς τέχνας ἐντάμα, καὶ ἀκολούθως νὰ τὰς ἐργάζεται ὅλας ἄτεχνα. « Ἐν ταῖς μικραῖς πόλεσι (λέγει ὁ Ξενοφῶν, Κύρ. παιδ. » VIII, 2 § 5), οἱ αὐτοὶ ποιοῦσι κλίνην, θύραν, ἄροτρον, » τράπεζαν· πολλάκις δ' ὁ αὐτὸς οὔτος, καὶ οἰκόδομεῖ » καὶ ἀγαπᾷ, ἦν καὶ οὕτως ἱκανοὺς αὐτὸν τρέφειν ἐργοδότας » λαμβάνη. Ἀδύνατον οὖν πολλὰ τεχνώμενον ἄνθρωπον πάντα » καλῶς ποιεῖν. Ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις πόλεσι, διὰ τὸ πολ- » λούς ἐκάστου δεῖσθαι, ἀρκεῖ καὶ μία ἐκάστῳ τέχνη εἰς τὸ » τρέφεσθαι· πολλάκις δὲ οὐδ' ὅλη μία, ἀλλ' ὑποδήματα » ποιεῖ ὁ μὲν ἀνδρεῖα, ὁ δὲ γυναικεῖα· ἔστι δὲ ἐνθα καὶ » ὑποδήματα ὁ μὲν νευρορράφων μόνον τρέφεται, ὁ δὲ, σχίζων· ὁ » δὲ χιτῶνας μόνον συντέμνων, ὁ δὲ γε, τούτων οὐδὲν ποιῶν, » ἀλλὰ συντιθεῖς ταῦτα. Ἀνάγκη οὖν τὸν ἐν βραχυτάτῳ δια- » τρίβοντα ἔργῳ, τοῦτον καὶ ἄριστα διηναγκᾶσθαι τοῦτο

» ποιεῖν. » Ὀλόκληρον ἀπέγραψα τὴν μακρὰν ταύτην ῥῆσιν τοῦ Ξενοφῶντος, καὶ διὰ τὴν εὐφράδειαν αὐτῆς, καὶ διότι ἐξηγεῖ καθαρὰ τὸ μέγα θεώρημα τῆς νεωτέρας Πολιτικῆς οἰκονομίας, τὴν τελειοποίησιν λέγω τῶν τεχνῶν ἀπὸ τὸν καταμερισμὸν τῆς ἐργασίας (la division du travail), ὅσιν γεννᾶται ἀπὸ τὸν πληθυσμὸν καὶ πλοῦτον τῶν ἀνθρώπων, καὶ συνεργεῖ ἀμοιβαίως εἰς τὴν αὐξήσιν αὐτῶν. Εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἡ πολυτεχνία, ἡγουν ἡ πολλῶν τεχνῶν ἐργασία ἀπὸ μόνον ἐν' ἀνθρώπων, ἤθελ' εἶσθαι μεγάλη του δυσυχία, ὡς τὸ μαρτυρεῖ καὶ ἡ καινὴ παροιμία, « Πολυτεχνίτης κ' ἔρημος » καὶ ἡ ταυτόσημός της ἄλλη, « Ἡ παπᾶς, ἡ ζευγάς. » Καὶ τρίτη ἄλλη, « Ὅσιν » κυνηγεῖ δύο λαγούς, οὐδὲ τὸν ἕνα πιάνει. » Ἄν ἐξετάσῃς τὸ πρᾶγμα καὶ ἠθικῶς, εἰς τοιαύτην πολιτισμένην ἀνθρώπων κοινωνίαν, ὁ πολυτεχνίτης γίνεται πλέον βλαβερὸς παρά ὠφέλιμος. Εἰς τὴν προτέραν, ἐξεναντίας, ὅτε δηλαδὴ αἱ ἀνθρωπικαὶ κοινωνίαι ἦσαν, νὰ εἶπω οὕτως, εἰς τὴν νηπιότητα, ἡ πολυτεχνία ἐνὸς ἀνθρώπου ἦτον καὶ ἀναγκαῖα καὶ ὠφέλιμος, οὐδ' ἔτρεχε κίνδυνον ὁ πολύτεχνος νὰ τοῦ λείψωσι τὰ πρὸς ζωὴν ἀναγκαῖα.

Ἐπειδὴ ἐδόθη ἀφορμὴ εἰς παροιμίας, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ παραδράμω ἐκείνην μάλιστα ἣτις μᾶς ἤλθεν ἀπὸ τοὺς προγόνους, ταυτόσημος μὲ τὰς προτέρας, τὴν « Πᾶς ἕνας τὴν τέχνην του. » Αὕτη μεταφράζει ἐλλειπτικῶς τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν (Ἄριστοφάν. Σφ. 1431),

Ἔρδοι τις, ἦν ἕκαστος εἰδείη τέχνην,

ἡγουν, Ἄς ἐργάζεται πᾶς ἕνας τὴν ὁποῖαν ἔμαθε τέχνην. Ὁ Κικέρων (Tuscul. I, 18) τὴν ἐμετάφρασεν οὕτως,

Quam quisque norit artem, in hac se exerceat.

TZ. Ζήτ. ΤΣ.

ΤΖΑΓΓΙΝ ἢ ΤΖΑΓΚΙΝ, Τζαγγίον (botte), οἶον Β,

Πρῶτα φιλεῖ τὰ χῶματα, ἔπειτα τὸ τζαγκίν του,

ΤΖΑΓΚΑΡΌΛΟΣ. Ζ. Καταχανᾶς.

ΤΖΑΚΪΖΩ, οἶον, ΘΡ,

Ἀνίσως καὶ ὁ τζουκαλᾶς ἔχη μεγάλην ἄδειαν
 Νὰ κάμνη ἀγγεῖα εὐμορφα, χυτὰ μὲ τὰ σημάδια,
 Καὶ ἂν τοῦ φανῆ, τζακίζει τα, καὶ πάλιν κάμνη ἄλλα.

Εἰς τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 224) περὶ τῆς μεταφορικῆς σημασίας τοῦ Τζακίζω (navrer, briser), πρόσθετες καὶ τοῦ Ποιητοῦ (Ὀδυσσ. δ', 481) τὸ,

———— Δυτάρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.

ΤΖΆΚΝΑ, ἢ Τσάκνα, ὀνομάζουσι οἱ Ἠπειρῶται τὰ φρύγανα (menu bois). Ἴσως ἀπὸ τὸ Κάκνα κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τὸ Κάγκνα· « Κάγκνα, ξύλα ξηρά, ἐλαφρά » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς, « Φρύγανα, ὕλη λεπτή » καὶ ξηρά — Φρύγιον, ξύλον ξηρόν. »

ΤΖΑΛΑΠΑΤΩ, πατῶ μὲ τοὺς πόδας καταφρονητικῶς· κατὰ βάρβαρον μετάθεσιν τῶν συλλαβῶν καὶ τροπὴν τῶν στοιχείων, ἀπὸ τὸ Λάξ πατῶ. « Λάξ πατήσας » εἶπεν ὁ Λουκιανὸς (Λεξιφάν. § 10), τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν ἄλλο δὲν σημαίνει, πλὴν Τσαλαπατήσας. Ὁ Σοφοκλῆς εἰς μὲν τὴν Φαῖδραν (δρᾶμα σήμερον ἀφανισμένον) εἶπε, « Λάγδην πατεῖται τὰ δίκαια » Τζαλαπατεῖται ἢ δικαιοσύνη· εἰς δὲ τὰ σωζόμενα (Ἀντιγόν. 1275), ὀνοματικῶς καὶ συνθέτως,

Οἶμοι λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν

(ΔΓ, Λακπάτητον), ὅθεν καὶ ῥῆμα Λακπατῶ. « Λακ-

« πατήσαι (λέγει ὁ Ἡσύχιος), λακτίσαι, καταπατήσαι, ἀνατρέ-
» ψαι. » Τοῦ Ὀμήρου (Ίλιάδ. ζ', 65) τὸ,

Λάξ ἐν ζήθεσι βάς, —————

ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν Θεόγγιν νὰ εἶπῃ,

Λάξ ἐπίβη δῆμῳ κενεόφρονι —————

(Ἰδ. Σοφοκλ. τόμ. IV, σελ. 664. Brunck).

Ἐπειδὴ σώζεται εἰς τὴν γλῶσσαν τὸ Λακτοπατῶ, εἶναι
ἀσυγχώρητον τὸ Ἰζαλαπατῶ. (Ζ. Λακτοπατῶ).

ΤΖΑΜΗΛΟΤΟΝ. Ζ. Φαρδύ.

ΤΖΕΙΡΙΑΖΩ. Ζ. Τσειριάζω.

ΤΖΕΠΡΑΙ, πληθ. καὶ ΤΖΕΠΡΑΔΕΣ, Κηλίδες (taches)
ἢ σημεῖα τῶν χειρῶν ἢ τοῦ προσώπου, καὶ σχῆμα καὶ χρῶμα
ὅμοια τῆς φακῆς· ὅθεν ὠνομάσθησαν καὶ Φακοί « Φακὸς...
» μέλασμα τι ἐν τῇ ὄψει κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Τὸ Τζε-
πράδες εἶναι διαφθορὰ τοῦ Σαπράδες, ἀπὸ ἄχρηστον ἐνικ.
ὀνομαστ. Σαπράς, συνώνυμον τοῦ Σαπρία (κατὰ τὸ Ἄμαρτία
καὶ Ἄμαρτάς). Σαπρία, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, σημαίνει « Σῆψιν,
» σάθρωμα καὶ ψυθράκιον. » Ἀλλὰ τὰ ψυθράκια εἶναι κατὰ
τὸν Πολυδεύκην, « Πυρώδη ἐξαυθήματα, αὐτόματα, ἐλκώδη
» ἐν ἐπιφανείᾳ, » ἤγουν ὑπάγονται καὶ αὐτὰ εἰς τὸ κοινὸν τῶν
ὀνομαζομένων Σηπεδόνων γένος (Ἰδε Γαλην. εἰς τοὺς Ἱπποκρατ.
Ἄφορισμ. VI, 45).

Τὰς τζεπράδας ἢ σαπράδας εὐρίσκω εἰς τὸ λεξικὸν τοῦ
Δουκαγγίου ὀνομαζομένας ἀπὸ τοὺς Γραικορωμαίους καὶ Πι-
κνάδας· διότι ἐξηγεῖ τὸ Πικνάδες διὰ τοῦ Φακοί. Οἱ Ζα-
κύνθιοι τὴν σήμερον τὰς λέγουσι Πυκνήλας. Ἀλλὰ καὶ τὰ δύο
ταῦτα εἶναι ἀδιστάκτως φθαρμένα ἀπὸ τὸ Περκνάδες, ἢ ὡς
τὰς ὠνόμαζαν οἱ παλαιοί, Περκνώματα « Περκνὸν, μελα-
» νὸν, ποικίλον » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Περκνώματα, τὰ ἐπί-

» τοῦ προσώπου ποικίλματα. » Ὅτι δὲ οὕτως ἔχει ἡ παραγωγή τοῦ Πικνάδες, ἡ Πυκνήλαι, μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸ κατωτέρω, εἰς τὸν Δουκάγγιον, Πρακνάδες, φερόμενον ἀπὸ ἰατρὸν ἀνώνυμον, εἰς τὸν ὁποῖον εὔρηκε, χωρὶς γὰρ τὸν καταλάβη, τὸν τίτλον τοῦτον « Πρὸς τὸ ἌΡΕ πρακνάδας. » Φανερόν ὅτι ἦτο γραμμένον, « Πρὸς τὸ ἌΡΑΙ πρακνάδας » ἤγουν ἰατρικὸν χρήσιμον εἰς ἀφανισμόν τῶν πρακνάδων ἢ σαπράδων. Μαρτυρεῖται ἀκόμη ἀπὸ τῆν μέχρι τῆς σήμερον ὀνομασίαν αὐτῶν εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ὅπου ἕως ὀνομάζουσι, Πρέκνας (καὶ τινὲς Περικνάδας), κατὰ μετάθεσιν δηλαδὴ τοῦ ῥ̄ σιοχείου ἀντὶ τοῦ Πέρκνας (ὡς ἔλεγον οἱ πρὸ ἡμῶν καὶ Πρίκα ἀντὶ τοῦ Πίκρα, ἤγουν πικρότης). Ὅσιν ἔχει Τζεπράδας, λέγεται Τζεπρός· ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ὠνομάζετο Φάκοψις.

ΤΖΕΠΡΟΣ. Ζ. Τζέπρα.

ΤΖΙΤΖΥΡΙΖΩ. ΤΖΙΤΖΥΦΑ. ΤΖΟΠΕΛΟΣ. Ζήτει τὸν ΤΣ συλλαβισμόν.

ΤΖΟΥΚΑΛᾶΣ (rotier). Ζ. Τζακίζω. Ἡ ἐξήγησις τοῦ Τσουκαλίου, ὅθεν, ὁ Τσουκαλᾶς ἐσημειώθη ἀλλοῦ (Ἄτακτ. I, σελ. 183).

ΤΖΟΥΚΝΙΟΝ. Σήμερον ὀνομάζεται Τσικνίδα, καὶ Ἀτζικνίδα, ἀπὸ τὸ Ἑλλ. Κνίδη (ortie). Ζ. Ἀκμίν.

ΤῆΝΤΑ. Ζ. Ἡν.

ΤῆΣ, ἀντὶ τοῦ Αὐτῆς (ὡς Τοῦ, ἀντὶ τοῦ Αὐτοῦ, καὶ Τῶν ἀντὶ τοῦ Αὐτῶν), οἶον ΒΧ,

Τὴν Φεδροκάξαν ἐκράτησεν γὰρ φᾶ γὰρ πῆ μετὰ τῆς.

Τῖ, οὐδέτερ. ἐνικ. συντάσσεται μὲ ὀνόματα διαφόρου ἀριθμοῦ καὶ γένους. Ζ. Καιρός.

ΤΙΜΑΡΙ (fief). Ζ. Κεφαλόνω.

ΤΙΜΗ, ἡ ἀξία τῶν πῶλουμένων, ἀγοραζομένων ἢ ἀλλασσομένων πραγμάτων (**prix**)· ὅθεν τὸ Πολύτιμον ἢ Βαρύτιμον, ἢ καὶ ἐλληνικώτερον, Τίμιον (**précieux, d'une grande valeur**). Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν μεταχειρίζεται ὁ Ποιητής (Ὀδυσσ. χ', 57) τὸ Τιμή,

Τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἑικοσάβοιον ἕκαστος.

2) φανέρωσις διὰ λόγων ἢ πράξεων τῆς ὁποίας ἔχομεν καλῆς ὑπολήψεως πρὸς τινὰ (**honneur**). Παράδειγμα τούτου τὸ (Ἰλιάδ. ψ', 649),

Τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.

Ὅθεν καὶ Τίμιος, ὁ τιμῆς ἀξίος (**honorable**) καὶ Ὑπερθετικὸν Τιμιώτατος, τὸ ὁποῖον προγράφεται καὶ ἐπιγράφεται συχνὰ καὶ εἰς τὰς πρὸς ὄχι πολλὰ τιμίους ἀνθρώπους πεμπομένας ἐπισολάς. Ἡ τοιαύτη συνήθεια δὲν εἶναι νέα. Εἰς τοῦ Λουκιανοῦ τοὺς χρόνους εὐρίσκομεν παράδειγμα ἐπιστολικῆς φιλοφροσύνης « Τῷ τιμιωτάτῳ χαίρειν. » (Λουκιαν. τόμ. ΙΧ, σελ. 30).

Μὲ πᾶσαν τιμὴν τοῦ κόσμου (**en tout honneur**), Εἰς τὴν τιμὴν μου (**sur mon honneur**), ὅτε θέλομεν νὰ βιβαιώσωμεν τὴν ἀλήθειαν τῶν γενομένων, ἢ τὴν πίσιν τῶν μελλόντων γενέσθαι. Τιμὴ εἰς τὸ πρόσωπόν σας! (**sauf votre honneur, sauf votre respect**) λέγομεν θέλοντες νὰ διηγηθῶμεν, ἢ ἀπλῶς νὰ προφέρωμεν πρὸς ἀνδρὰ σεμνὸν, λόγους ἀσέμνους, ἢ καὶ κακῶς νομιζομένους τοιούτους.

ΤΙΜΗΜΕΝΑ. ΤΙΜΗΜΕΝΟΣ. Ζ. Τιμῶ,

ΤΙΜῶ (honorer), μετοχ. Τιμημένος (honoré),

ἐπίρρ. Τιμημένα (honorablement, honnêtement).

Z. Περνώ.

ΤΙΜΩΝΙΟΝ. Z. Ξημέρωμα.

ΤΙΟΣΗ. Z. Θεός.

ΤΙΠΟΤΑ, οἶον, ΒΧ,

Ἄνεψηλάφα, ἐγύρευε, τίποτα οὐχ εὕρισκει..

Καὶ Τίποτι, ὁ αὐτός,

Ἐνεψηλάφα, γύρευε, τίποτι οὐχ εὕρισκει.

Καὶ Τίποτας (Z. Ἐκ). Καὶ Τίποτις (Z. Ἀλληλογῶ).

ΤΙΣ, κἀνένας, ἕνας. 2) διπλασιαζόμενον λαμβάνεται ἀντί τοῦ Ὁ μὲν, ὁ δὲ, ἢ Ἄλλος μὲν, ἄλλος δὲ, τῶν παλαιῶν, οἶον (παρὰ Δουκαγγ. σελ. 969),

Καὶ τίς μπαρπούτα βάζαζε, τίς ἔλμον εἰς κεφάλι.

Ἐξηγεῖ τὴν Μπαρπούταν ὁ Δουκάγγιος, εἶδος περικεφαλαίας (casque), ἀπὸ τοῦ παρακαμάζοντος Λατινισμοῦ τὸ Barbuta. Οἱ Ἴταλοὶ τὴν ὀνομάζουσι barbozza. Τῆς αὐτῆς πηγῆς εἶναι καὶ τὸ Ἑλμ. ον Helmus (Γαλλ. Heaume), περικεφαλαία, ἢ μέρος περικεφαλαίας.

ΤΙΤΙΑ. Z. Τίτιος.

ΤΙΤΙΟΣ. Ἕλλην. Τοῖος (tel). Τὸ Φηλυκόν, Τίτια (telle), τὸ οὐδέτερον, Τίτιον, οἶον, Β,

Εἰς τίτιον ἄνδρα θανμασὸν τίτιον κακὸν νὰ γένη!

Ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ Τοῖος μὲ τὸν διπλασιασμὸν τῆς πρώτης συλλαβῆς. Τοιούτων διπλασιασμῶν παραδείγματα δὲν λείπουν οὐδ' εἰς τοὺς παλαιούς· τοιαῦτα εἶναι τὸ Τιταίνω, ἀπὸ τὸ Τείνω ἢ Ταίνω, τὸ Τιτραῶ ἀπὸ τὸ Τρέω, καὶ ἄλλα.

Οὕτω καὶ τὸ θηλυκὸν **Τίτια** ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ **Τοία**, οἶον, **ΘΚ**,

Τὰ ἔργα τῶν χριστιανῶν καὶ οἱ κενές ἐλπίδες
 Ἐκεῖνες ἐχαλάσασιν βασιλείαν Ῥωμαίων·
 Ἀ μ ἢ οἱ Τοῦρκοι οὐ δύ ν ο υ ν τ α νὰ πάρου τίτια χῶρα.
 Ὅμως γρικῶ μα δεύγετε, θελή ψυχὴ μου ναύγη
 Ἀπέσω ἀπὲ τὸ κ ο ῦ φ ο ς μου ἀπὸ τὰ σωτικά μου·
 Καὶ δι' αὐτὸ συ γ κ ὀ π τ ω τ α , θελω ναπῶ ἄλλα ὀλίγα.

Περὶ τῶν τριῶν πρώτων ζίχων, **Ζ. Ἀμμή**.

Τὸ **Μα δεύγετε** ἔπρεπε νὰ ἦναι, κατὰ τὸν ποιητὴν, **Μα δεύγεται**, καὶ τοῦτο ἀντὶ τοῦ **Μα δεύεται** (**Ζ. Ὀμάδι**), συνώνυμον τοῦ **Μα ζεύεται** (**s'amasser, s'amonceler**) ἀπὸ τὸ **Μάζα**. Δὲν εἶναι ἄτυχος ἢ μεταφορὰ, ἢ ψυχὴ μαζεύεται, συναθροίζεται ἀπ' ὅλα δηλαδὴ τὰ μέλη τοῦ σώματος, διὰ ναύγη, ἤγουν νὰ εὕγη (ἵνα ἐκβῆ).

Κοῦφος εἶναι τὸ σήμερον ὀνομαζόμενον **Κουφάριον**, ὡς ἐσημειώθη ἀνωτέρω (σελ. 209), εἰς τὸ ὁποῖον περιέχονται καὶ τὰ **Σωτικά**, ἤγουν **Ἐσωτικά** (**entrailles**).

Τὸ **Συ γ κ ὀ π τ ω** σημαίνει συντέμνω (**abréger**). Ἀλλὰ τὸν τελευταῖον ζίχον, διὰ νὰ θεραπεύσωσι τὴν ἀρρυθμίαν του, τὸν ἐπρόφεραν,

Καὶ δι' αὐτὸ συ γ κ ὀ π τ ω τ α , θελω νὰ π' ἄλλ' ὀλίγα,

ἤγουν **Θέλω νὰ εἶπω ἄλλα ὀλίγα**.

Τὸ, πληθ. **ΤἌ**. Τὰ ἐμεταχειρίζοντο, κατὰ τοὺς παλαιούς Ἰωνας, ἀντὶ τοῦ **Ὅ**, καὶ **Ἄ**, ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ παροιμίας, ἀκόμη σήμερον κοινὰς καὶ εἰς ὅλους γνωσὰς, σημειωθείσας καὶ πρότερον (**Ἄτακτ. I**, σελ. 203). Πρόσθετες εἰς ἐκεῖνας καὶ τὸ, « **Τὸ** ὡς δὲν θέλεις γίνεται, **θέλε το** καὶ ὡς γίνεται » ἀντὶ τοῦ, **Ὅ** ὡς δὲ ν **θέλεις** κ. τ. λ. Λέγει καὶ ὁ **ΘΡ**,

Καὶ χάσασι ΤΑ ἐλπίζασι, καὶ κείνα ΤΑ παντέχαν, ἤγουν, Ἄ ἤλπιζον, καὶ Ἄ προσεδόκων.

ΤΟΪΝΥΝ. Ζ. Νά.

ΤΟΜΟΥ, ἐπίρρ. Εὐθύς ὅταν, Πάραυτα ὅταν, διόν (παρὰ Δουκαγγ. λέξ. Δουκάς),

Τόμου τοὺς εἶδε, θαύμασεν ὁ Δουκάς τῆς Ἀθήνας.

Τὸ Τόμου εἶναι κρᾶσις, ἀντί τοῦ Τὸ ὄμου, καὶ τοῦτο ἀντί τοῦ Ὅτε ὄμου, ἤγουν, Ἐθαύμασεν ὄμου ὅτε τὰς εἶδε· τὸ ὁποῖον οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, Ἄ μα τῶ ἰδεῖν, ἑλληνικώτερον, Ἐπειδὴ τάχις α, ἢ Τάχις' ἐπειδὴ (aussitôt que) ἴδου. Ἴδε περὶ τῆς σημασίας ταύτης τοῦ Τὸ, τὰ προσημειωμένα (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 101). Λεῖπει τὸ Τόμου καὶ ἀπὸ τὸν Δουκάγγιον (εἰς τὴν τάξιν του), καὶ ἀπὸ τὸν Σομαυέραν.

ΤΟΞΑΡΙΟΝ. Ζ. Δοξάριον.

ΤΟΡΑΤΖΙ. Ζ. σελ. 108.

ΤΟΤΕ. Ζ. Ἐτότες.

ΤΟΥΡΚΟΒΟΥΝΟΝ. Ζ. Διάβαν.

ΤΟΥΡΝΕΥΜΑ. Ζ. Τραχήλιον.

ΤΟΥΤΟΣ. Ζ. Ἐτούτος.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ (Ζ. Λογή). Ἐξηγήθη ἄλλου (Σημ. εἰς τὸν Ἰσοκρατ. II, σελ. 147) τὸ Τραγούδιον (chanson) ἢ Τραγώδιον, ὅπου ἀνέφερα καὶ τὴν παροιμίαν, « Ὅστις εἶν' » ἔξω τοῦ χοροῦ, πολλὰ τραγούδι' ἐξεύρει » παροιμίαν νοητικὴν εἰς τοὺς κρίνοντας προπετιῶς τὰς πράξεις τῶν ἄλλων.

ΤΡΑΝΟΣ. Φωνὴ τραυή (haute voix). Ζ. Ἐντάμα.

ΤΡΑΥΪΖΩ ἢ ΤΡΑΥΪΩ, καὶ κατὰ σοιχείων μετάθεσιν, Τραυρίζω οἶον (Ἀπολλων. ὁ ἐν Τύρ.),

Καὶ τὰ μαλλία του ἐταύρισε, καὶ σὰν γυναῖκα ἐθάρθη.

Ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ traho (tirer). Τὰ δύο πρῶτα (Τραυρίζω

καὶ Γραυῶ) συνειθίζονται ἀκόμη καὶ σήμερον. Τοῦ δὲ Ταυρίζω ἔμεινε τὸ σύνθετον μέσον Ἀποταυρίζομαι, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐφύλαξεν ὁ Σομαυέρας ὡς συνώνυμον τοῦ Ἀποκορδίζομαι, καὶ τὸ πιθόνει ὁ Δουκάγγιος (σελ. 1536) μετὰ μαρτυρίαν ἐνὸς ἀπὸ τοὺς σχολιαστὰς τοῦ Ἀριστοφάνους, « Τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη » ἐκτείνειν Σκορδιναῖοι ἔλεγον, ἢ (γρ. ἤγουν) Ἀποταυρίζειν.

ΤΡΑΧΗΛΙΟΝ, οὐδέτ. τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Σηλ. Τραχηλία (Ἄτακτ. I, σελ. 231), οἶον ΘΡ,

Καὶ ἀπάνω εἰς τὰ τραχήλια των εἰς τὰ τουρνέματά των,
Χρυσὰ νὰ ἔχουν γουρζέρια μέχρι καὶ τὰ βιζία των.

Γουρζέρια εἶναι τὰ λεγόμενα ἀπὸ τοὺς Γάλλους gorgerettes. Τὸ δὲ Τουρνέματα ἀπὸ τὸ Τορνέματα (ouvrages faits au tour).

ΤΡΑΧΗΛΟΣ. Ζ. Ἀνανδράνισμα.

ΤΡΕΛΟΣ, τὸ ἐναντίον τοῦ φρόνιμος. Λέγει μί' ἀπὸ τὰς χυδαίας (ὄχι χυδαία) παροιμίας, « Ἐνας τρελὸς ρίπτει πέτραν » εἰς πηγάδιον, κ' ἑκατὸν φρόνιμοι δὲν ἐμποροῦν νὰ τὴν ἐκβάλωσι. » Ἔχομεν καὶ δευτέραν ἄλλην, « Βάλε τὸν τρελὸν νὰ » σύρη τὸ φίδιον ἀπὸ τὴν τρύπαν » ἀρμόζουσαν εἰς τοὺς πανούργους, ὅσοι, μὴ τολμῶντες αὐτοὶ τὰ ἐπικίνδυνα, μεταχειρίζονται τὴν ὑπουργίαν τῶν τρελῶν. Παρομοία ταύτης εἶναι ἡ Γαλλικὴ παροιμία, se servir de la patte du chat pour tirer les marrons du feu. Τὸ Τρελὸς ἐξηγήθη ἀλλοῦ (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 186).

ΤΡΕΜΩ (trembler), μεταφ. φοβοῦμαι (craindre), μετὰ αἰτιατικὴν. Ζ. Κροτισμός.

ΤΡΕΧΑΤΑ, ἐπίρρ. Ἐλληνησι, Δρομαίως (en courant), οἶον ΒΧ,

εἰς πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς, κάκει πάγει τρεχάτα.

ΤΡΕΧΑΤΟΣ, ἐπίθ. Ἑλληνιστί, Δρομαῖος. Ἀκόμη καὶ Τροχαλός, κατὰ τὴν ἀνωτέρω (λέξ. Γύρω) ῥῆσιν τοῦ Ἡσιόδου, « Τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι » ἤγουν τὸν ἀναγκάζει νὰ τρέχη, καὶ μὴ δυνάμενον. Ζ. Τροχαλός.

ΤΡΙΓΥΡΟΥ (autour). Ζ. Ἐκδέχομαι.

Τὸ Τρίς, εἰς τὸ συνηθέστατον Τριγύρου εἶναι ἐπιτατικὸν, ὡς καὶ τὸ Ὅλος εἰς τὸ Ὀλόγυρα (tout au tour). Εἰς τὸν παρακμάζοντα ἑλληνισμόν, ἡ ἐπίτασις ἐγένετο μὲ τὴν πρόθεσιν, Περικύκλω, ἀντὶ τοῦ ἀρχαιότερου Κύκλω (τὸν γῦρον), οἷον « Οἰκέται δὲ περικύκλω δραμόντες ἀνέσεφον κ. τ. λ. » (Πλουτάρχ. Ἐρωτικ. § 10). Καὶ τοῦτο ἴσως ἐκίνησε τὸν Συνειδέρων νὰ τάξη τὴν λέξιν εἰς τὰ διςαζόμενα. Πολὺ ὁμοίως ἀρχαιότερον τοῦ Πλουτάρχου, τὴν ἐμεταχειρίσθησαν συχνὰ οἱ Ἑβδομήκοντα. Ἀρκεῖ ἐν μόνον παράδειγμα, « Μέγας καὶ φοβερὸς ἐπὶ πάντας τοὺς περικύκλω αὐτοῦ » (Ψαλμ. πθ', 7).

ΤΡΙΚΑΝΤΟΥΝΟΣ. Ζ. Καντοῦνι.

ΤΡΙΚΥΜΙΑ. Ἡ λέξις δὲν σώζεται πλὴν εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν, « Μεγάλα πλοῖα, μεγάλαι τρικυμῖαι, » τῆς ὁποίας τὴν ἀλήθειαν δὲν ἐμαρτύρησέ τις ἄλλος τόσον τρανὰ, ὅσον ὁ μέγας Ναπολέων. Τοῦτο ἐνόει καὶ ὁ Σοφοκλῆς, ὅταν ἔλεγε (Αἴ. 758) περὶ τοῦ Αἴαντος,

Τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα

Πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις.

Ὅσον περισσὸς καὶ μέγας ἂν ᾖναί τις, ἡ μεγαλειότης του, ὅταν δὲν ἀποβλέπη τὴν κοινὴν ὠφέλειαν καὶ εὐδαιμονίαν, στήριζεται εἰς κύματα θαλάσσης, καὶ ὄχι εἰς τὴν πέτραν.

ΤΡΙΠΗΔΩ, οἶον ΘΡ,

Ἀργεῖ καὶ παίξει, τριπηδᾶ μὲ χάχανα καὶ γέλια.

Τὸ Τριπηδῶ ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸν Σομαυέραν *salter d' allegrezza* (*sauter de joie*). Ἐσημείωθη ὅτι εἶναι τῆς αὐτῆς γευεᾶς λέξις μὲ τὸ Τριποδίζω ἢ Τριποδῶ (Ἰδ. Λεξικ. Ἑλληνογερμαν. τοῦ Riemer, τετάρτ. ἐκδ.). Ἀπὸ ταῦτα ἔλαβαν τὴν ἀρχὴν τὸ Τrepido (*trémousser*), καὶ τὸ Τripudio (*trépigner*) τῶν Ῥωμαίων.

Τὸ Χάχανα (*éclats de rire*) εἶναι λέξις ὀνοματοποιημένη. Διὰ τοῦτο λέγομεν ἀδιαφόρως καὶ Χάχανα καὶ Κάχανα. Ζ. Χαχανίζω.

ΤΡΟΜÁΖΩ, πάσχω φόβον μέγαν (*s'épouvanter*), οἶον Β,

Ἐτρόμαζεν, ἐξέστηκεν, ἐφύρθη, ἐπαγώθη.

Εἰς τοὺς δύο τελευταίους ἀορίστους τὸ ῥ εἶναι πλεονασμὸς βάρβαρος (Ζ. καὶ Δειλανδρῶ). Τὸ Ἐφύρθη, μεταφορ. σημαίνει τὸ ἐσυγχύθη (*se confondre*), ὡς καὶ τὸ Ἐπαγώθη, ἐνεκρώθη, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παγωμένων ὑδάτων, ἤγουν ἔμεινεν ἀκίνητος (*se glacer*).

ΤΡΟΜÁΡΑ, μέγας φόβος (*épouvante, frayeur*). Ζ. Λιγομάρα.

ΤΡΟΦΑΝΤÁ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Τσοιχείου.

ΤΡΟΧΑΛÓΣ. Τροχαλὸν (*coureur*) ὠνόμαζαν οἱ Γραικο-ρῶμαῖοι (Δουκαγγ. σελ. 1619) τὸν δυνατὸν νὰ τρέχη ἀκόπως, καὶ ἀπλῶς τὸν τρέχοντα, τὸν σήμερον ὀνομαζόμενον Τρεχάτον. Ζ. Τρεχάτος.

ΤΡΥΓÍΑ, ἡ ὕλη (χυδ. Οὔλη) τοῦ οἴνου (*lie*). Ζ. Καῦχος.

ΤΡΩΓΩ, ἐνεργ. ἀνώμαλ. Ὁ παρατατ. Ἐτρωγα, καὶ ὁ ἀόριστ. Ἐφαγα. Τὰ προστακτ. Τρώγε, Φάγε. Λαμβάνω τροφήν (*manger*). Τρώγω ἄρτον, κρέας κ. τ. λ. Ὁ λύ-

κος τρώγει τὸ ἀρνίον, Ἡ κάμπη τρώγει τοὺς καρπούς.

Πολλάκις ἀμεταβάτως, οἷον Τρώγου ν ἐντάμα, Δέν ἔφαγεν οὐδ' ἔπιδε τρεῖς ἡμέρας, Τρώγω καὶ πίνω; καὶ συνθέτως Ἐρωγοπίνω. Ὁ Σόλων εἰς τὰ ἐλεγεία του εἶπε, « Πίνουσι καὶ τρώγουσι Τρώγω ὀλίγον, καὶ συνθ. Ὀλιγοτρώγω, Τρώγω πολὺ, καὶ συνθ. Πολυτρώγω, ἢ Πολλοτρώγω.

Λέγουν οἱ ζερημένοι ἀπὸ ἀνατροπῆν, Τὰ σκατὰ ἢ Τὰ πηλά του τρώγει, ἤγουν ψεύδεται, φλυαρεῖ, λέγει ἄλλα ἀντ' ἄλλων. Οὕτως εἰς τὸν Ἀριστοφάνην (Ἐκκλ. 595) ἡ Πραξαγόρα λέγει πρὸς τὸν Βλέπυρον ὀργιζομένη, ὅτι τῆς διέκοψε τὸν λόγον,

———— Κατέδει σπέλεθρον πρότερός μου.

Καὶ τοῦτο ἐλέγετο εἰς τὴν σκηνὴν τῶν πολιτισμένων Ἀθηναίων!

ἔχομεν παροιμίαν, « Ὅσις γίνεταί πρόβατον, τὸν τρώγει ὁ λύκος » ἤγουν ὅσις μὲ ὑπερβολὴν ὑποφέρει, διεγείρει τοὺς φιλαδίκους γὰρ τὸν ἀδικῶσιν. Παροιμία χρήσιμος· διότι οἱ τύραννοι δὲν βλασάνουν αὐτομάτως ὡς τὰ χόρτ' ἀπὸ τὴν γῆν· κατασκευάζονται οἱ πλείότεροι κατὰ μικρὸν, ὅταν καταλάβωσιν, ὅτι οἱ πολῖται φέρουν εἰς τοὺς ὠμούς προβατικὰς κεφαλὰς. Ἄλλη παροιμία, « Τα μεγάλα ὀψάρια τρώγουν τὰ μικρά », ἤγουν οἱ δυνατοὶ καταδυναστεύουν τοὺς ἀδυνάτους· παροιμία βεβαιωμένη ἀπὸ τὴν ἱστορίαν καὶ ἀπ' ὅσα συνέβησαν εἰς τὰς ἡμέρας μας. Τρίτη, « Λύκος λύκου δὲν τρώγει » ἤγουν πλεονέκτης πλεονέκτην δὲν ἐνοχλεῖ. Τοῦτο ὅτι δὲν εἶναι πάντοτ' ἀληθές, τὸ μαρτυρεῖ πάλιν ἡ ἱστορία καὶ τὰ νῦν συμβαίνοντα. Οἱ χειρότεροι λύκοι ὁμῶς εἶναι οἱ ἐνδυμένοι μὲ δέρματα προβάτων.

2) μεταφ. προξενῶ δαπάνην, κλέπτω, ζημιῶ. Ὅλος ὁ κόσμος τὸν τρώγει· ἤγουν ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἀπατᾷ, καὶ τὸν κλέπτει, οἶον ΣΣ,

Μὰ τοῦτοι τρῶν τὸν ἄνθρωπον, ὁμοίως καὶ τὸν βίον του.

Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν εἶναι τὸ, Τρώγει τῶν πτωχῶν τὰ αἵματα. 3) Τρώγει τὰ λόγια του, λέγομεν περὶ τοῦ προφέροντος κακῶς, εἰς τρόπον ὥστε δυσκόλως νὰ νοῆται τί λέγει. 4) Λέγεται καὶ ἐπὶ ἀψύχων. Ἡ πληγὴ ἢ τὸ ἔλκος τοῦ ἔφαγεν ὄλον τὸν βραχίονα, Ἡ σκωρία τρώγει τὸν σίδηρον. 5) θλίβω. Τρώγω τὴν καρδίαν μου, καὶ Μοῦ τρώγει τὴν καρδίαν· καὶ μέσον ῥῆμα Τρώγομαι, θλίβομαι, δαπανῶμαι ἀπὸ λύπην, φθόνον ἢ ἄλλο πάθος. 6) Παρόμοια τὸ μεταχειριζόμεθα μὲ τὸ ὄνομα Γλῶσσα, Τὸν τρώγει μὲ τὴν γλῶσσάν του, καὶ συνθέτως, Τὸν γλωσσοτρώγει, ἤγουν τὸν διασύρει, τὸν κακολογεῖ. 7) Ἐφαγε ξύλον, ἤγουν ἐξυλοκοπίθη (être bâtonné), φράσις ἰδίᾳ τῆς γλώσσης. 8) Δέν τρώγεται, λέγομεν παθητ. καὶ μεταφορικ. θέλοντες νὰ σημάνωμεν ἄνθρωπον δύσκολον καὶ παράξενον τοὺς τρόπους, ἤγουν δέν ὑποφέρεται (être insupportable, assommant).

Εἰς τὴν ἀνωτέρω πέμπτην σημασίαν τοῦ τρώγω, ἐμεταχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ Ἐσθίω ἢ Ἐθῶ (Ἀριστοφάν. Σφ. 286),

Ἄλλ', ὦ γὰρ, ἀνίσασο, μὴδ' οὕτως
Ἐσθιε σαυτὸν, μὴδ' ἀγανάκτει.

Εἶπεν ὁ Ὅμηρος ἀρχήτερα, « Ὀν θυμὸν κατέδων » (Ἰλιάδ. ζ', 202), καὶ « Σὴν ἔδδει κραδίην » (Ἰλιάδ. ὦ, 129).

Ἡ ἑβδόμη σημασία (Ἐφαγε ξύλον) ὀλίγον διαφέρει ἀπὸ τὴν Ὀμηρικὴν (Ὀδυσσ. υ', 181),

Πρὶν χειρῶν γεύσασθαι. —————

Εἶπεν ὁ αὐτὸς (Ψαλμ. φ', 60) καὶ « Δουρὸς ἀκωκῆς γεύσεται. »
Εἰς τὸν Λουκιανὸν (Καταπλ. ἢ τύρ. § 13), ὁ Κυνίσκος λέγει,
δείχνων τὸ ρόπαλον, εἰς τὸν τύραννον Μεγαπένθη, ζητοῦντα
καὶ εἰς αὐτὸ τοῦ Χάρωνος τὸ πλοῖον τὴν πρωτοκαθεδρίαν,
« Πικρὰν δ' οὖν τὴν τυραννίδα ἐξεῖς γευσάμενος τοῦ ξύλου. »

ΤΣ ἢ ΤΖ. Ὁ βάρβαρος οὗτος συλλαβισμὸς εἰσέβη εἰς τὴν γλῶσσαν ἀπὸ τὴν μὲ Ἰταλοὺς ἐπιμιξίαν τῶν Γραικορωμαίων, οἱ ὅποιοι τὸν ἑκαμαν βαρβαρώτερον γράφοντες ΤΖ (ἤγουν τρία σύμφωνα τσδ, ἢ τδσ) ἀντὶ τοῦ δισυσμφώνου ΤΣ. Ἀλλ' ἦσαν, ἂν πιστεύσωμεν τὸν Κρούσιον, κατὰ τὴν δεκάτην ἕκτην ἑκατονταετηρίδα, εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ οἱ ἀποσπρεφόμενοι τὸν συλλαβισμὸν τοῦ τζ ἢ τσ, καὶ ὀνομάζοντες σκωπτικῶς Τζ οπέλους τοὺς μεταχειριζομένους αὐτόν. Ἰποπτεύομαι ὅμως, ὅτι ἠπατήθη ὁ Κρούσιος (Turcogræc. pag. 209). Τζ οπέλους ὠνόμαζαν τοὺς Κοπέλους (Ζ. Ξεσπάζομαι), ὡς ἀκόμη σήμερον προφέρεται Τζίχλα ἢ Κίχλη (grive), Τζιτζυρίζω (bruire, *comme la poêle sur le feu*) ἀπὸ τὸ Τιτυρίζω, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.

Τὸ δισυσμφωνον τεῦτο προφέρεται ἀντὶ τοῦ ξ, οἷον Τσίτσυφα, ἀπὸ τὸ Ζίζυφα, — τοῦ Ϝ, οἷον Σκαντσόχοιρος, ἀπὸ τὸ Ἀκανθόχοιρος, — τοῦ Ϛσ, οἷον Ἐκάτσα, ἀπὸ τὸ Ἐκάθισα, — τοῦ κ, ὡς τὸ προλεγμένον Τσίχλα, — τοῦ κτ, οἷον Ἀτσίδα, ἀπὸ τὸ Ἰκτίς (putois), — τοῦ ξ, οἷον Τσώφλοιον ἀπὸ τὸ Ἐξώφλοιον, — τοῦ σκ, οἷον Κορίτσιον, ἀπὸ τὸ Κορίσκιον, — τοῦ τ, ὡς τὸ προλεγμένον Τσιτσυρίζω, — τῶν δύο ττ, οἷον Κόττυφος, ἀπὸ τὸ Κόττυφος.

Εὐλογώτερον τοῦ ΤΣ ἤθει' ἴσως κριθῆν τὸ ΤΖ εἰς ὅσα κἀν ἐξακούεται τρόπον τινα ὁ ἤχος τοῦ ξ, ὅποια εἶναι τὸ Ἀτζέμης ἢ Ἀντζέμης (ὁ Πέρσης), Τζαμίον (Τουρκικῶς

ναός), ἴσως καὶ τὸ Τσίτζυφα, καὶ τὸ Σκαντζόχοιρος.

ΤΣΕΙΡΙΑΪΩ. Ὁ Σομαυέρας τὸ γράφει, Τζιριάζω, καὶ τὸ ἐξηγεῖ « ritirarsi il legno pel gran caldo » (se retirer, se rétrécir, se raccourcir par la chaleur), προσθέτων καὶ τὸν παθητικὸν τύπον, Τζιριάζομαι. Ὁ Δουκάγγιος δὲν ἐγνώρισε τὴν λέξιν. Ἡ γραφή εἶναι ἀδιάφορος· τὸ ἀξιώτερον σημειώσεως, ὅτι καὶ τοῦτο εἶναι συγγενὲς τοῦ Ζουριάζω, ἤγουν ἐφθάρη ὡς ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ Σειριάζω, καὶ συνωνυμεῖ μ' ἐκεῖνο, ἐπειδὴ ἡ Σειρίασις σημαίνει πύρωσιν, βλαβεράν ἐπίσης εἰς τὰ ζῶα, ὡς καὶ εἰς τὰ σερημένα ζῶα. Ζ. Ζουριάζω.

Τὸ μεταχειριζόμεθα ὡσαύτως ἀμεταβάτως, οἶον Τὸ σανίδιον ἐτσιρίασεν εἰς τὸν ἥλιον, τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἔλεγες καὶ, Ἐζουρίασεν.

ἔχει δὲ καὶ συνώνυμον ἄλλο τὸ Ἐσκέβρωσεν, ἀπὸ τὸ Σκεβρόνω, ἐξηγούμενον ἀπὸ τὸν Δουκάγγιον (σελ. 1385), « curvare, inflectere, ἀγκυλοῦν, κατα- » κάμπτειν. Σκεβροσύνη, flexus, flexio, καμπυλότης, » ἐπικαμπή, » καὶ ἀπὸ τὸν Σομαυέραν « incurvare, » stortare » καὶ τὸ παθητικὸν « Σκεβρώνομαι, (incur- » varsi, stortarsi. » Συνηθέστερον εἶναι σήμερον τὸ ἀμετάβατον Σκεβρόνω, οἶον, Τὸ ξύλον, ἢ τὸ σανίδιον ἐσκέβρωσε, καὶ σημαίνει κυρίως τῶν Γάλλων τὸ se cambrer, ἀπὸ τὴν αὐτὴν πηγὴν, καὶ τοῦτο, ὡς καὶ τὸ Σκεβρόνω, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ Κάμπτω (courber), ἐκ τοῦ ὁποίου, μὲ τὴν προσθήκην τοῦ σ ἐγεννήθη τὸ ἄχρηστον Σκαμβάζω, καὶ τὰ μαρτυρημένα ἀπὸ τὸν Ἡσύχιον Σκαμβηρίζω, καὶ Σκιμβάζω. Ἴσως καὶ κατὰ διάλεκτον ἄλλην Σκεμβάζω Σκεμβηρίζω, καὶ Σκεμβρόω, ὅθεν ἐπλάσθη, κατὰ συκοπὴν, καὶ σιώπησιν τοῦ μ, τὸ Σκεβρόνω (cam-

brer), ὡς ἀπὸ τὸ πρῶτότυπον (τοῦ Σκαμβηρίζω, ἢ Σκεμβηρίζω) Σκαμβηρὸς ἢ Σκεμβηρὸς, τὸ Σκεβρὸς (cambré). Οὕτως ἀπὸ τὸ Κάμπτω, ἢ μὲν Κάμψα, (caisse), ἐφύλαξε τὸ μ̄, τὸ δὲ ὑποκορισικὸν Καψάκιον (coffre), τὸ ἀπέβαλε. « Κάμψα (λέγει ὁ Ἡσύχιος), Σήκη, » γλωσσοκομεῖον — Καψάκιον, γλωσσόκομον. » Τὸ Καψάκιον τοῦτο ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς Γραικορωμαίους Σκεβρίον, (Δουκάγγ. σελ. 1384)· ἔτι δὲ καὶ Σκεβροάδακον (ὁ αὐτ. σελ. 1385) ἢ μᾶλλον Σκεβράδακον, πιθανὸν διότι εἶχε προσαρμοσμένον ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν καὶ Ἀβάκιον, τὸ κοινῶς Ἀσπροσάνιδον (comptoir) εἰς καταμέτρησιν ἀργυρίου· ἐπειδὴ Γλωσσόκομα ἐξαιρέτως ὠνόμαζαν τὰ χρήσιμα εἰς φυλακὴν ἀργυρίων κιβώτια.

ΤΣΙΓΚΕΛΙΟΝ. Ζ. Ἀγγρίφιον.

ΤΣΙΤΣΥΡΙΖΩ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ ΤΣ.

• ΤΣΙΧΛΑ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ ΤΣ.

ΤΣΩΦΛΟΙΟΝ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ ΤΣ.

ΤΥΧΑΪΝΩ, ἀπὸ τὸ παλαιὸν Τυγχάνω, καθὼς Λαχαίνω ἀπὸ τὸ Λαγγάνω· ὁ ἀόριστος Ἔτυχα. Συντάσσεται μὲ ἀπαρέμφατον (διὰ τοῦ ΝΑ) σχεδὸν εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, τοῦ παλαιοῦ, συντασσομένου μὲ μετοχὴν, ὡς εἶναι τοῦ Ἀρισοφάνους (Πλουτ. 3) τὸ

Ἦν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχη,

ἤγουν, Ἄν' ὁ δοῦλος Τύχη νά λαλήσῃ τὰ πλέον φρόνιμα λόγια.

Μὲ αἰτιατικὴν δὲ, σημαίνομεν τὸ ἀπαντῶ, Τὸν ἔτυχα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὸν δρόμον, κ. τ. λ. 2) τὸ ἐπιτυχαίνω, Δὲν ἔτυχα τὸν σκοπὸν μου, ἢ ἀπολαύω, Ἔτυχα τὸ ποθοῦμενον. Οὕτως ὁ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. ὁ, 158),

——— Παρὰ σείο τυχῶν φιλότητος ἀπάσης,

ἤγουν, Ἄφου ἀπέλαυσα πάσαν ὑποδοχὴν καὶ δεξίωσιν ἀπὸ σέ.
 3) τὸ εὐρίσκω· Ἐτυχα καλοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἀμεταβάτως ἀντὶ τοῦ εὐρίσκομαι, Τοὺς ἐκάλεσεν ὄλους, ὅσοι ἔτυχαν ἐκεῖ, ἤγουν ὅσοι εὐρέθησαν ἐκεῖ παρόντες. Ὁμοίως, Ὅσις τύχη, ἢ Ὅσις ἀντύχη (Ἑλλην. ὁ τυχών), ὅσις εὐρεθῆ παρῶν, ἢ πρῶτος ἀπαντήσας.

Υ.

Υ. Τὸ σοιχείον υ τρέπεται εἰς τὸ $\bar{\alpha}$, οἷον Ψαρά (τά), ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ Ψύρα (Ζ. Ψαρά). Περί τῶν λοιπῶν Ἴδε Ἄτακτ. Ι, σελ. 410.

ἸΒΡΙΖΩ, χυδ. Βρίζω. Τὸ Ἰβρίζω εἰς τοὺς παλαιούς ἐσήμαινε πρῶτως καὶ κυρίως τὸ ὑπερηφανεύομαι, ἀκολούθως-τὸ, μεταχειρίζομαι τοὺς ἄλλους μὲ λόγια καὶ ἔργα καταφρονητικὰ (insulter, outrager)· καὶ ἡ πράξις Ἰβρις (insulte, outrage), καὶ ὁ πράστων, Ἰβριςῆς (insolent, arrogant). « Ἰβριςῆς (λέγει ὁ Ἡσύχιος), ὑπερήφανος, ἀγνώμων » καὶ « Ἰβρεις, τραύματα, ὄνειδῆ. » Εἰς ἡμᾶς σήμερον ἐπεριωρίσθη τὸ Ἰβρις ἢ Ἰβρισία εἰς τὴν τελευταίαν σημασίαν (Ὀνειδῆ), ἤγουν σημαίνει τὴν καταφρονητικὴν διὰ λόγων ὄνειδισιν (injure), καὶ Ἰβρίζω (injurier) τὸ διὰ λόγων ἀτιμάζω.

ἸΔΩΡ. Ζ. Καμπανιστός.

ἸΠΑΓΕΜΟΣ. Ζ. Ἐρχομός.

ἸΠΑΓΩ. Ζ. σελ. 52 καὶ 285.

ἸΠΑΝΔΡΕΥΜΕΝΗ, ἢ Ἰπανδρος. Ἐνωμένη γαμικῶς μὲ ἀνδρα (marinée). Λέγεται κυρίως περὶ γυναικὸς, καὶ ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὸν Ὅμηρον (Ὀδυσσ. ἠ, 68),

« Ὅσσαι νῦν γε γυναῖκες ἸΠ' ἈΝΔΡΑΣΙΝ οἶκον ἔχουσιν. »

Τὸ Ἰπανδρευμένος, περὶ ἀνδρὸς λεγόμενον, εἶναι κατά-

χρησις χειροτέρα τῆς Γαλλικῆς καταχρήσεως *marité*. διότι εἰς ταύτην ἔμπορεῖ τις σοφιστεύων νὰ ἐξηγήσῃ τὸ *marité*, ὅχι Ἰπ' ἀνδρὶ ὦν (ὡς εἶναι τὸ Ἰπανδρευμένος), ἀλλ' Ἀνὴρ ὠνομασμένος. Οἱ Ἴταλοὶ ἔχουν πῶς ν' ἀποφύγῃ τὴν κατάχρησιν, μεταχειριζόμενοι τὸ *Ammogliato*, συνώνυμον τοῦ *Maritato*. Ἐὰν δὲ νὰ μὴ τὴν ἀποφύγωμεν καὶ ἡμεῖς, λέγοντες *Νυμφευμένος*, ἀντὶ τοῦ Ἰπανδρευμένος;

ἸΠΑΝΔΡΙΑ, καὶ χυδ. Πανδρία καὶ Παντρία (*marriage*). Ζ. Ποῦ καὶ ποῦ.

ἸΠΆΡΧΩ. Ζ. Λόγος.

ἸΠΈΡΠΥΡΑ. Ζ. Πέρπυρα.

ἸΠΟΘΕΣΙΑΡΗΣ ἢ Ἰποθεσιάριος, ὁ κρινόμενος, σχετικῶς πρὸς τὸν ἀντίδικον, ἢ πρὸς τὸν κριτὴν. Ἐχω νὰ κάμω μὲ κακὸν ὑποθεσιάρην ἢ ὑποθεσιάριον, Ὁ κριτὴς χρεωσθεῖ νὰ ἀκούῃ καὶ τοὺς δύο ὑποθεσιαρίους. Ζ. Ἰπόθεσις.

Ὁ Δουκάγγιος ἐξηγεῖ τὸ Ἰποθησιάριος τοῦ Βαλσαμῶνος διὰ τῆς Λατινικῆς λέξεως *subditus*. Τὰ λόγια τοῦ Βαλσαμῶνος εἶναι περὶ τῆς Φλωρεντινῆς συνόδου, « Καὶ » τρίτον οὐδὲ κριτὴν ἔχομεν τὸν ἀπαθῶς καὶ ἀμφοτέρων τοὺς » λόγους ἀκουσόμενον, καὶ τὴν δικαίαν ἀποδώσοντα ψῆφον » ἀλλ' ἔσμεν ὑποθησιάριοι πάντες. » ἤγουν κρινόμενοι.

Ἰποθεσιάρης κατὰ τὸν Σομανέραν, σημαίνει σήμερον τὸν δανειστὴν (*créancier*), ἐκ τούτου, ὡς φαίνεται, ὅτι πολλάκις οἱ δανεισταὶ δι' ἀσφάλειαν λαμβάνουν ὑποθήκην (*hypothèque*) ἀπὸ τὸν δανειζόμενον. Τὸν τοιοῦτον δανειστὴν ὠνόμαζαν οἱ Γραικορωμαῖοι Ἰποθηκάριον (*hypothécaire*). Καὶ ἰδοὺ πῶς διέκριναν τὴν Ἰποθήκην ἀπὸ τὸ Ἐνέχυρον (*gage*): « Ἐν » ἐχυρον κυρίως λέγεται τὸ κινητὸν, διὰ τὸ ἐν τῇ χειρὶ εἶναι » δοσθαι τῷ δανειστῇ. Διαφέρει δὲ τῆς Ἰποθηκῆς, ὅτι ἡ

» ὑποθήκη ἐς τὸ παρακείμενον μὲν τῷ χρεώσῃ, ὑποθέμενον
 » (γρ. Ὑποτιθέμενον, ἢ Ὑποτεθειμένον) θὲ τῷ δανειστῇ εἰς γραμ-
 » ματεῖον, ἐνεκεν τῆς τοῦ χρέους ἰκανώσεως. » (Ἴδε Labb.
 Veter. Gloss.). Μ' ἐπαραξένισε πολλάκις ἡ κακὴ διὰ διφθόγ-
 γου γραφή, Ἐνέχειρον (ἀντὶ τοῦ Ἐνέχυρον), τὴν ὁποίαν
 συνειθίζουν τινὲς ἀπὸ τοὺς ἡμετέρους, ὄχι ἀπαίδευτοι, διότι
 ἐνόμισαν κακῶς τὴν λέξιν ἀπὸ τὸ Χεῖρ. Ἀλλ' ὁμοίως τὴν
 ἐτυμολογοῦσαν καὶ οἱ λογιώτατοι τῶν Γραικορωμαίων νομικοί!
 Ἡ λέξις, ὁμῶς εἶναι ἀπὸ τὸ Ἐχυρός.

ἸΠΟΘΕΣΙΣ, πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον καταγίνεται τις (af-
 faire, objet). Μεγάλη, μικρά, εὐκόλος, δύσκολος
 ὑπόθεσις, Μὴ λέγῃς εἰς καθένα τὰς ὑπόθεσεις
 σου (Ζ. Μετά). 2) πρᾶγμα, περὶ τοῦ ὁποίου διαφέρονται,
 μάχονται ἢ κρίνονται τινὲς (Ζ. Ἰποθεσιάρχης). 3) αἰτία, ἀφορμὴ
 (sujet). Μὲ ὕβρισε χωρὶς ὑπόθεσιν. 4) Ἰλη περὶ τῆς
 ὁποίας λαλεῖ ἢ γράφει τις (sujet): Ποία εἶναι ἡ ὑπόθεσις
 τοῦ βιβλίου, τοῦ λόγου, τῆς συνομιλίας; Μὴν
 ἐκβαίνῃς ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν καὶ εἰς ταύτην τὴν σημασίαν
 συνωνυμῆ πολλάκις μὲ τὸ, Προκείμενον. 5) πρότασις, τὴν ὁποίαν
 ὑποθέτει τις ὡς ἀληθινήν, ἢ δυνατήν, διὰ τὰ συμπεράνη τι ἐξ
 αὐτῆς. Κατὰ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν, ἔχεις δίκαιον,
 ἤγουν κρίνω ὅτι ἔχεις δίκαιον, εἰάν ἦναι ἀληθὴ ὅσα ὑποθέτεις.
 Ἐάν, καθ' ὑπόθεσιν, ἡ γῆ δὲν εἶχε νερά εἰς τὴν
 ἐπιφάνειαν, οὐδ' ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἤθελε βρέχε-
 σθαί ποτέ.

Εἰς τὴν πρώτην σημασίαν εὐρίσκεται καὶ εἰς τὸν Πλούταρχον
 καὶ εἰς ἄλλους πολλοὺς συγχρόνους αὐτοῦ συγγραφεῖς· ὅθεν
 καὶ ὁ Ἡσύχιος ἐξηγεῖ τὸ Ἰποθέσεις διὰ τοῦ Πράγματα.
 Ἡ τρίτη σημασία ἐσημειώθη ἀπὸ τὸν αὐτὸν Ἡσύχιον καὶ ἀπὸ
 τὸν Σουΐδαν. Ἡ τετάρτη ἀπὸ τὸν Σουΐδαν, ὅστις ἐξηγεῖ τὸ

Ἐπιθέσεις διὰ τοῦ Περιοχή. (argument, sommaire). Διότι ὡς λέγομεν Ἐπιθέσεις τοῦ βιβλίου, οὕτω λέγομεν καὶ, Περιοχή τοῦ βιβλίου, ἡγουν τὸ περιεχόμενον, περὶ τοῦ ὁποίου λαλεῖ ὁ συγγραφεὺς. Ἡ πέμπτη ἐσημειώθη ὡσαύτως ἀπὸ τὸν Σουΐδαν, καὶ εὐρίσκεται πολλάκις εἰς τὸν Ἀριστοτέλην καὶ ἄλλους παλαιούς φιλοσόφους.

Ἀκυρολογοῦν ὅσοι εἰς τὸ πρῶτον σημαινόμενον ἀντὶ τοῦ Ἐπιθέσεις μεταχειρίζονται τὸ Δουλεία.

ἘΠΟΘΗΚΑΡΙΟΣ. ἘΠΟΘΗΚΗ. Ζ. Ἐποθεσιάρης.

ἘΠΟΛΥΓΙΣΜΑ. Ζ. Ἀνανδράνισμα.

ἘΠΟΜΕΙΔΙΩ, οἶον ΒΧ,

Μικρὸν ἈΠΕΜΕΙΔΙΑΣΕΝ βλέποντά του ἡ κόρη.

Γράφει ἘΠΕΜΕΙΔΙΑΣΕΝ (sourire). Ἐνδέχεται ὁμοίως νὰ ἦναι καὶ βαρβαρότης τοῦ ποιητοῦ, ἐπειδὴ εὐρίσκεται πολλάκις εἰς τοὺς τοιοῦτους καὶ Ἀπομένω ἀντὶ τοῦ Ἐπομένω.

ἘΠΟΜΟΝΗ. Κακῶς τὸ χυδαίξουν οἱ λέγοντες Ἀπομονή (patience). Ἐπομονετικός ἢ Ἐπομονητικός, (patient, endurant). Μετὴν Ἐπομονήν σου (à loisir, sans se presser).

ἘΣΤΕΡΟΥ, κατὰ διπλὴν ἔλλειψιν ἀντὶ τοῦ, Ἐξ ὑστερου χρόνου (ensuite, à la fin), οἶον ΘΚ,

Νὰ μὴ μετανοήσετε κ' ὑστέρα νὰ θλιβεῖτε.

ἘΦΑΔΙΟΝ. ἘΦΑΣΜΑ. Ζ. Ἐφή.

ἘΦΗ, οἶον ΘΚ,

Καὶ μὴ ἀργεῖτε τίποτις τοῦ χρόνου ἢ τῶν χρόνων,

Νὰ μὴ τὸ μετανοήσετε εἰς τὴν ὑφήν καὶ τέλος.

Παράξενον καὶ σημειώσεως ἄξιον τὸ Ἐφή. Ἐλληνιστὶ σημαίνει τὴν ἐνέργειαν τοῦ Ἐφαίνειν (tisser), τὸ κοινῶς λεγόμενον

Ύφασμα (texture), τὸ συμαῖνον ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ ὑφασμένον (tissu). Ὑφος δὲ μεταφορικῶς λέγομεν τὴν ἰδέαν τοῦ λόγου καὶ τὸν χαρακτήρα (stile), διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Γραικορωμαῖοι (σιμώτερα τῆς κυριολεξίας) ἐσήμαιναν αὐτὸν τὸν γραμμένον λόγον (texte). Λέγομεν ἀκόμη καὶ Ὑφάδιον (trame) τὰς διὰ τοῦ σήμονος διαβαινούσας κλωσάς. Καὶ τὸν τεχνίτην Ὑφάντην καὶ Ἄνυφάντην (tisserand), πλὴν ὅτι τὸ δεύτερον τοῦτο, ὡς καὶ τὸ θηλυκὸν αὐτοῦ Ἄνυφάντρια, σημαίνει ἀκόμη μεταφορικῶς καὶ τὴν Ἀράχνην (araignée).

Τί ἠθέλησε νὰ σημάνη ὁ ποιητής μας διὰ τοῦ Ὑφῆ, δὲν εἶναι σαφές· ἴσως, μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ θόλου πανουργίαν, κατὰ τὸ Ὀμηρικὸν (Ὀδυσσ. ι, 422),

———— Πάντας δὲ θόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον.

Φ.

Φ στοιχεῖον ἀντὶ Φ , οἷον Φηκάριον (fourreaux) ἀπὸ τὸ Θηκάριον. — ἀντὶ τοῦ π , (Z. Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 121). — ἀντὶ τοῦ ν , Γνέφω, ἀπὸ τὸ Νεύω. — ἴσως ἀντὶ τοῦ χ Γλείφω, ἀπὸ τὸ Ἐκλείχω. — πλεονάζει, Σφυρίζω (siffler), ἀπὸ τὸ Συρίζω.

Φᾶ ἢ Φᾶν (τὸ). Z. σελ. 149.

ΦΑΓΙΝ, φαγίον (mets). Z. Μίσος. **Τὰ φαγία Z.** Καθίζω.

ΦΑΓΟΥΡΑ. Z. Πεζούρα.

ΦΑΙΝΟΜΑΙ. Τὸ ἐνεργητικὸν Φαίνω ἐξωρίσθη ἀπὸ τὴν γλῶσσαν· κ' ἔλαβε τὸν τόπον αὐτοῦ τὸ Δείχνω. Τὸ μέσον, Φαίνομαι, σημαίνει δείχνω ἑμαυτὸν (se montrer). 2) νομίζομαι (paraître, passer pour), Φαίνεται φιλάργυρος, ἀλλὰ δὲν εἶναι. Οὕτω λέγομεν, 'Τί σου φαίνεται;

ἤγουν τί κρίνεις; τίνα γνώμην ἔχεις; Εἰς τὸ φαινόμενον, ἤγουν ἔξωθεν, εἰς τὸ φανερόν (en apparence). Ἐχει ἐναντίον τὸ Ἐἰς τὸ κρυπτόν. Ἄν τοῦ φανῆ (si cela lui plaît) (Ζ. Τζουκαλάς). Φαίνομαι σημαίνει καὶ τὸ σπουδάζω νὰ γνωρισθῶ ποῖος εἶμαι εἰς τοὺς μὴ γνωρίζοντας, ἢ κακῶς κρίνοντας. Κάμει νὰ φανῆς, σπούδασε δηλαδὴ νὰ γνωρισθῆς. Οὕτως ὁ Ἀριστοφάνης (Σφ. 626-530)

Νῦν δὲ τὸν ἐκ θ' ἡμετέρου
 Γυμνασίου λέγειν τι δεῖ
 Καινόν, ὅπως φανήσῃ.
 Ἀτὰρ φανεῖ ποῖος τις ὦν κ. τ. λ.

ΦΆΛΙΑ. Ἀπὸ τὸ Ἰταλ. fallo (faute). Ζ. Θέλω.
 ΦΑΡΔΥ, οἶον ΘΡ,

Πολλοὶ φοροῦν μεταξωτὰ βελούδα τζαμηλότια,
 Πᾶσα λογὶς κατακοπὰ φαρδία τὰ μανικότια.

Βελούδα, λέξις ξένη (velours), ὡς καὶ τὰ Τζαμηλότια, προφερόμενα ἀπ' ἄλλους Τζαμπελότια (Δουκάγγ. σελ. 1561), ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν ciambellotto (camelot). Βελούδα ἀκόμη καὶ σήμερον λέγομεν τὰ ἀξύρισα μεταξωτὰ ὑφάσματα, ἤγουν ὅσα σώζουν τὸ χνούδιον (duvet). Τὰ Τζαμπελότια ὀνομάζομεν τουρκιστὶ Σόφια. ἔχομεν ὁμως λέξιν καλὴν, χάρις εἰς τὸν Πτωχοπρόδρομον (Ἄτακτ. I, σελ. 238), τὸ Αἰγομέταξα, ἐξηγοῦντές το, Αἰγὸς μετὰξιον.

Τὸ Κατακοπὰ, ὡς ἐπίθετον, ἔπρεπε νὰ γραφῆ μετὰ τὸ τ, Κατακοπτὰ, ἢ καὶ νὰ προπαροξυνθῆ, Κατάκοπα (tail-ladés), ἤγουν κατακομμένα εἰς πάσης λογῆς σχήματα, ὡς εἶναι τὰ ὁποῖα ὀνομάζει Μανικότια (Manchettes).

Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ Φαρδία (γρ. Φαρδέα). Τὸ ἐνικὸν Φαρδύς (ample, large) μετὰ τὸ υ, ὡς ὀρθὰ τὸ γράφει καὶ ὁ

Σομαυέρας, εἶναι Ἑλληνικὸν παλαιὸν ὄνομα, μ' ὅλον ὅτι δὲν φαίνεται οὔτ' εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά, οὔτ' εἰς κανένα παλαιὸν ποιητὴν ἢ συγγραφέα. Δὲν ἀναφέρω εἰς ἀπόδειξιν, οὔτε τὸ Φάρος (robe), οὔτε τὸ Φάρυγξ (gosier), οὔτε τὸ Φάρυγξ (gouffre), ὀνόματα τῆς αὐτῆς γενεᾶς, καὶ σημασίας ἀναλόγου. Ἀρκεῖ ἡ λεξικὴ ἀναλογία τὴν ὁποῖαν ἐφύλαξε μὲ πολλὰ ἄλλα ὀνόματα, ἔχον, ὡς ἐκεῖνα, ὁμοιοσχημάτιστα τὸ οὐσιαστικόν, τὸ ἐπίθετον καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν ῥῆμα. Οὕτω λέγομεν, Φάρδος, Φαρδύς, Φαρδύνω, ὡς Βάθος, Βαθύς, Βαθύνω, Μάκρος, Μακρὺς, Μακρύνω, Πάχος, Παχὺς, Παχύνω, Πλάτος, Πλατὺς, Πλατύνω, Τάχος, Ταχὺς, Ταχύνω. Ἄς σημειωθῇ καὶ τοῦτο, ὅτι Φάρος ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ (ὅτε ὁ λόγος ἦτο περὶ ἐνδυμάτων) τὸ φαρδύτερον ἐπάνω τῶν ἄλλων φόρεμα· ὅθεν καὶ ὁ Ὅμηρος τὸ ὀνομάζει πολλάκις μὲ τὸ ἐπίθετον « Μέγα φᾶρος » (Ἰλιάδ. β', 43. Ὀδυσσ. ε', 84. κ', 543).

ΦΑΡΙ, οἶον ΘΡ,

Νὰ καμαρώνη σ' ἄρματα, ν' ἀσκῆται εἰς πολέμους,
Φαρία καὶ ἱππάρια, νὰ διώκουν τοὺς ἀνέμους.

Καμαρόνω, λέξις κοινὴ καὶ συνήθης σήμερον εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας, παράγεται ἀπὸ τὸ Καμάρα, τὸ ὁποῖον κυρίως σημαίνει πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα θόλου (vouûte) ἢ τόξου (arcade)· ὅθεν καὶ Καμαρωτὰ ὀνομάζονται τὰ θολοειδῆ οἰκοδομήματα, καὶ Κάμεραν ὀνομάζομεν κακῶς (ἀντὶ τοῦ Καμάραν) τὸν εἰς οἶκον περιεχόμενον οἰκίσκον, (chambre). « Θόλος, οἶκος περι- » φερῆς κ. τ. λ. » λέγει ὁ Φώτιος, καὶ, « ΚΑΜΑΡΙΟΝ, » κοιτῶν καμάραν ἔχων » καὶ « Καμάριον, δωμάτιον καμα- » ρωτὸν, καὶ ὅλως ἡ Καμάρα· Ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα. » Ὀρθότερα εἶναι ἡ γραφὴ τοῦ Φωτίου, εἰς τὸ οὐδέτερον, παρὰ τὴν

φερομένην εἰς τὸν Ἡσύχιον Σηλυκῶς, ΚΑΜΑΡΙΑ, μετὰ τὴν αὐτὴν ἐξήγησιν. Φέρει ἀκόμη ὁ Ἡσύχιος καὶ « Καμαρίς, κοσμά-
» ριον γυναικεῖον. » Ἀπὸ τὸ Κ α μ ά ρ α λοιπὸν εἶναι τὸ ἀμετά-
βατον ῥῆμα Κ α μ α ρ ό ν ω , ἐξηγούμενον κάλλισα ἀπὸ τὸν Σο-
μαυέραν διὰ τοῦ μεταφορικοῦ *Pavoneggiarsi*, μεταφορὰν ἀπὸ
τὸν Ταῶν (κοιν. Παγόσι *pavone*), τὴν ὁποίαν ἐφύλαξαν καὶ οἱ
Γάλλοι (*se pavaner*), ἤγουν τοξοποιῶ τὸν τρόπον τινὰ τὸ σῶμά
μου, ὡς ὁ Ταῶς τὴν οὐράν του, φανερόνων τὴν εἰς τὸ κάλλος,
ἰσχύν, ἢ ἄλλα σωματικὰ προτερήματα ἀρέσκειαν καὶ μεγα-
λαυχίαν, ὡς κάμνουν ὅσοι δὲν ἔχουν ἄλλα παρὰ ταῦτα. Ἀλλὰ
μεταχειριζόμεθα καὶ μεταβατικῶς τὸ ῥῆμα, οἷον Κ α μ α ρ ό ν ω
τῖ νά, τὸν Θεωρῶ δηλαδὴ μετὰ δεῖξιν ὅτι ἀρέσκομαι εἰς τὰ προ-
τερήματά του, ἢ κολακευτικῶς, ἢ καὶ ἐνδιαθετικῶς, ὡς αἱ μητέρες
καμαρόνουν τὰ τέκνα των, πολλάκις καὶ τὰ βδελύξεως πλέον
παρὰ καμαρώσεως ἄξια. Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν εἶναι τὸ
(Ἀπολλ. τοῦ ἐν Τύρ.),

Ἡ Ἀρχιστράτα χαίρεται, γιατί τὸν ἀνημένει,
Στέκει καὶ καμαρώνει τον, γιατί ἦτον παληκάρη.

(Ζ. τὸ συνώνυμον *Λεμπίζομαι*).

Ἐπαναστρέφων εἰς τὸ ἀμετάβατον Κ α μ α ρ ό ν ω , λέγω, ὅτι
τὸ προσφυέστερον αὐτοῦ ἐλληνικὸν συνώνυμον εἶναι τὸ Ἀβρύ-
νομαί ἢ Ἐναβρύνομαί, ὡς φαίνεται καὶ ἀπ' ἄλλην τοῦ
Ἡσύχιου γλῶσσαν « Κατεκαμάρωσεν, κατενήβρυνεν. » Ἴδε τὰς
εἰς τὸν Στράβωνα σημειώσεις (τομ. IV, σελ. 235, ἐκδ. ἐλληνικ.)
ὅπου καὶ ἄλλα περὶ τῆς Κ α μ ά ρ α ς.

Τὸ Φ α ρ ί α ἐσημειώθη ἀνωτέρω (Ζ. Πτερνισήριον). Εἰς τὸ
Διόσκου τὸς ἀνέμους, ὁ ποιητὴς μας μιμεῖται τὸν
Ὀμηρον, ὅστις εἶπε (Ἰλιάδ. κ', 437) περὶ τῶν Ἴππων τοῦ
Ῥήσου,

— Θεῖεν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.

ΦΑΦΛΑΤΙΖΩ, ὡς τὸ Φλυαρῶ τῶν παλαιῶν (*bavarder*),
οἶον ΑΚ,

Υἱέ μου, ἂν ἔχῃς γείτονα ἢ συγγενὴν ἢ φίλον,
Καὶ ποίσετε δικάσιμον καὶ μάχην ἀμφοτέρως,
Βλέπε, εἴ τι ἐπίσασαι καὶ ἦν εἰς ἐντροπὴν των,
Μὴ φαυλατίσης, μὴ τὸ εἰπῆς μὴδὲ δημοσιεύσης.

Καλὴ λέξις τὸ Δικάσιμον (Ἑλλ. Ἐπίδικον), κατ' ἔλλειψιν, ἀντὶ τοῦ Δικάσιμον πρᾶγμα (*affaire litigieuse*). Περί τοῦ Φαφλατίζω, ἴδε τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 90). Τὸ πλέον ἄξιον σημειώσεως εἶναι τὸ φρόνιμον καὶ φιλόανθρωπον τῆς συμβουλῆς. Ὁ κακὸς ἄνθρωπος, ὅταν ἔχη τι δικάσιμον μ' ἄλλον, δὲν ἀρκεῖται εἰς τὸ περὶ τοῦ ὁποίου ἡ δίκη, ἀλλ' ἀνασκαλλίζει, ὡς ὁ ΒΟΡΒΟΡΟΤΑΡΑΞΙΣ τῆς κωμωδίας, ὄλον τὸν βίον τοῦ ἀντιδίκου του.

ΦΕΛΙ. Ζ. Ὁφέλλιον.

ΦΕΛΛΟΣ. Ζ. Πηδῶ.

ΦΕΛΤΖΑΔΑ, ἐπάπλωμα μάλλινον, κατὰ παραφθορὰν τῆς Ἰταλικῆς λέξεως *feltrata*, ἀπὸ τὸ *feltro* (*feutre*), τὸ σημαῖνον τὸν Πῖλον τῶν παλαιῶν, ἢ τὸ Κέντρουκλον τῶν Γραικορωμαίων, τὸν βαρβαροτουρκικώτερον λεγόμενον Κετζέν (Ἄτακτ. I, σελ. 188).

Κακῶς ὁ Δουκάγγιος τὴν ὀνομάζει Φλεσσάδα, προσθέτων καὶ ὅτι εἶναι Ζακύνθιος ἢ λέξις. Ἐρωτήσας Ζακυνθίους, ἐβεβαιώθη, ὅτι ὀνομάζεται Φελτζάδα.

ΦΕΡΜΑΡΩ. Ζ. Καλακαί, σελ. 171.

ΦΕΥΓΩ, τρέχω διωκόμενος (*fuir*). Φεύγω τοὺς ἐχθροὺς, Φύγε ἀπ' ἐμπρός μου. 2) ἀποσρέφομαι, ἀπομακρύνομαι (*éviter*). Φεῦγε τὰς κακὰς συναναστροφάς,

Φεῦγε τὰς ἀφορμὰς, Μὴ φεύγῃς τὸν κόπον, ἀνθ' ἑλ-
λης νὰ προκόψῃς, Ὅπου μὲ ἰδῆ, μὲ φεύγει. 3) ἔλευ-
θερόνομαι, ἀποφεύγω (échapper), Ἐζήτει νὰ μὲ πιάσῃ,
ἀλλὰ τὸν (ἢ τοῦ) ἔφυγα, Ἐφυγε τὸν θάνατον, καὶ
ἔφυγε τοῦ θανάτου. Λέγομεν περιφραστικῶς, Φεύγω
ὅπου ἰδοῦν τὰ ὀμμάτιά μου, ἐρμηνεύοντες τῶν παλαιῶν
« τὸ Φεύγειν ἀμετασρεπτι » οἶον (Ἀπολλων. ὁ ἐν Τύρ.),

Νὰ φεύγῃ καὶ νὰ βιάζεται, ὅπου θωρεῖ τὸ φῶς του.

4) Καταχρηστικῶς λέγομεν Φεύγω, ἀντὶ τοῦ Ἀναχωρῶ
(partir), Ἐφυγεν ἐχθὲς διὰ τὴν ἐξοχὴν. Τῆς καταχρή-
σεως ταύτης ἴσως ἤθελέ τις φέρειν παράδειγμα ἀπὸ τὸν Ἡρό-
δοτον (I, 207) τὸ « Νικῶντες Μασσαγέται, οὐ τὸ ὀπίσω
» φεύζονται. »

ΦΗΚΑΡΙΟΝ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Φ σοιχείου.

ΦΘΑΝΩ. Λέγει ὅ, τι φθάσῃ, ἤγουν λαλεῖ χωρὶς νὰ
συλλογίζεται, ὅ, τι τοῦ ἔλθῃ εἰς τὴν γλῶσσαν, ὡς τῶν παλαιῶν
τὸ, « Ὅ, τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ ». 2) Νὰ μὴ
φθάσῃς, ἢ Νὰ μὴ φθάσῃς τοῦ χρόνου! κατάρα ση-
μαίνουσα, νὰ μὴν ἴδῃς τὸ ἐρχόμενον ἔτος. Ἀντὶ τούτου ἔλεγαν οἱ
παλαιοὶ « Μὴ ὦρας (ἢ ὠραισιν) ἴκοιο! » (Ἰδ. Ἀριστοφάν.
Λυσιστρ. 391 καὶ 1036, καὶ Λουκιαν. Θεῶν διάλογ. VI, 4).
Ζ. Ὁμάδιον, καὶ Σύντομα.

ΦΙΛΕΪΩ λέγομεν σήμερον ἀπὸ τὸ Φιλέω (Ζ. Ἐπαινεύω),
ἀντὶ τοῦ Ἑλλήν. Ὑποδέχομαι, Ἐσιῶ (régaler). Ἐχομεν
καὶ παροιμίαν, « Φίλευε, ἀνθ' ἑλῆς νὰ σὲ φιλεύωσιν » ἤγουν,
εὐεργετῆται, ἀν' ἀγαπᾶς νὰ εὐεργετηῖσαι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γίνου
φιλόφρων, ἀν' ἐπιθυμῆς νὰ σὲ φιλοφρονεῖται οἱ ἄλλοι.

Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν μεταχειρίζεται συχνὰ τὸ Φιλέω ὁ
Ὅμηρος (Ὀδυσσ. κ', 14),

Μῆνα δὲ πάντα φίλει με, καὶ ἐξαρέεινεν ἕκαστα.

Εἶπε καὶ ὁ Θεόγνις (764),

Καὶ μ' ἐφίλειεν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον.

ΦΙΛΟΖΟΦΙΑ. Ζ. Ξυλοσοφῶ.

ΦΙΣΚΙΝΑ. Ζ. Φλισκίνα.

ΦΛΙΣΚΙΝΑ, οἶον ΒΧ,

Λοιπὸν παρέξω τοῦ λουτροῦ ἔκειτο ἡ φλισκίνα

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς,

Τῆς δὲ φλυσκίνας κάτωθεν, κάκτων ζωδίων ἐκείνων,

Ἔβρυε βρύση καθαρά πολλά διειδεςάτη.

Τῶν Γραικορωμαίων ἡ λέξις, Φλισκίνα, ἐπροφέρετο καὶ Φισκίνα, καὶ Πισκίνα, σιμώτερα τῆς Λατινικῆς λέξεως (ὅθεν τὴν ἔλαβαν) piscina, ἣτις ἐσήμαινεν ἰχθυοτροφεῖον, ἔπειτα προσηρμόσθη καὶ εἰς ἄλλα συστήματα ὑδάτων (réservoirs) τεχνητὰ, διὰ κολύμβησιν ἢ ἄλλας χρείας. Τὰς ὠνόμαζαν ἀκόμη καὶ Βιβάρια (viviers), ἀπὸ τοὺς αὐτοὺς Ῥωμαίους λαβόντες (vivarium), ὅθεν μᾶς ἔμεινε σήμερον τὸ Λιβάριον, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁμως ἔχομεν Γραικικὴν λέξιν, τὴν Ὀψαρολίμνην, ἀκόμη καὶ τὸν Ζῶγρον. (Ζ. καὶ τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημειώσ. σελ. 101).

Βρύση, ἀπὸ τὸ Ἑλληνικ. Βρύσις (ῥηματικ. τοῦ Βρύω).

Τὸ Δειδεςάτη (très-limpide) μὲ τὸ Φλισκίνα, κάμνουσιν μακαρονισμόν, ὡς καὶ τὸ Κάκτων, ἀντὶ τοῦ Καί ἐκ τῶν.

ΦΟΛΑ. Ζ. Μαγκούριν, σελ. 229.

ΦΟΝΕΪΓΩ (γρ. Φονεύω). Ζ. Λαχάνω.

ΦΟΡΑ (fois), οἶον ΒΧ,

Πέντε φορές ἀνέβηκε καὶ πάλιν ἐκατέβη.

Περὶ τοῦ Φορά, ἴδε τὰ εἰς τὸν Πλούταρχον (VI, σελ. 379) σημειωθέντα.

ΦΟΡΕΜΑ, ἔνδυμα, ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Φόρημα. Φορέ-

ματα μεταξωτά· « Εὐανθέςατα αὐτοὺς ἀμπέχεσθαι φορή-
»ματα » εἶπεν ὁ Στράβων (Γεωγραφ. XV, σελ. 719). Φό-
ρεμα γυναικειῶν, Φόρεμα ἀνδρῶς, Φόρεμα σε-
μνόν, λαμπρόν, πενιχρόν, κόκκινον, πράσινον,
νέον, παλαιόν, σχισμένον.

ΦΟΡῶ, εἶμ' ἐνδυμένος (porter un habit), Ἐφόρει
μεταξωτά, Ἐφόρει τὰ αὐτά ἐνδύματα μ' ἐμέ· ὡς
εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς (Ἡλέκτρ. 268),

————— ἐσθήματα

« Φοροῦντ' ἐκείνω ταῦτά. » —

Φορῶ, μεταβατ. ἐνδύω ἄλλον (vêtir), Τὸν ἐφόρεσε χρυ-
σοῦν ἔνδυμα. Λέγομεν καὶ Φοραίνω, ὅθεν καὶ τὸ ἄλλης
σημασίας σύνθετον Διαφοραίνω. Ζ. Διαφορῶ.

Ἐχομεν καὶ παροιμίαν « Ἄλλος κάμνει τὸ φόρεμα, καὶ ἄλλος
» τὸ φορεῖ » διδάσκουσαν τὸ ἄδηλον τῶν βιωτικῶν περιζήσεων.

ΦΟΣΣΙΟΝ. Ζ. Σιρός.

ΦΟΥΜΙΖΩ (famer). Ζ. Νά, σελ. 256.

ΦΟΥΜΙΣΤΟΣ (fameux). Ζ. Στερεόνω.

ΦΟΥΡΚΙΖΩ (attacher aux fourches, pendre,
étrangler). Ζ. Λαχάνω.

ΦΟΥΡΝΟΣ (four) προπερισπωμ. Ἰδε Ἄτακτ. I, 176. Ἐχο-
μεν παροιμίαν, « Ἐγὼ σ' ἐκτίσα, φοῦρνε, ἐγὼ νὰ σὲ χαλάσω »
ἀρμόζουσαν μάλις αἰς τῶν τυράννων ἢ τῶν ἀπολύτων δεσπο-
τῶν τὰ σόματα, οἱ ὅποιοι καθὼς εὐκόλα προβιδάζουν τοὺς
παρασίτους αὐτῶν καὶ κόλακας εἰς ἀξιώματα, μὲ τὴν αὐτὴν
εὐκολίαν τοὺς γυμνόνουν ἀπ' αὐτὰ, καὶ τοὺς κολάζουν ἀκρίτως
καὶ ἀνεξετάσως, πολλάκις καὶ μὲ τῆς ζωῆς τὴν σέρησιν.

ΦΟΥΡΝΟΣ, ὄξυτόν. κατὰ σοιχείων μετάθεσιν, καὶ τὴν συνήθη
τοῦ υ̅ εἰς τὸ οῦ τροπήν, ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Φρῦνος (crapaud).
Μόνος ὁ Σοριαυέρας ἐφύλαξε τὴν λέξιν, « Buffo, Κούβακας,

» Φουρνός. » Πιθανόν ὅτι τὸ ὠξυναν, διὰ τὰ τὸ διακρίνωσιν ἀπὸ τὸ Φοῦρνος (four).

ΦΟΥΡΤΟΥΝΑ, τύχη (fortune), ἀπὸ τὸ Ἰταλ. **Fortuna**.
Z. Εὐρίσκω.

Φουρτούνα ὀνομάζουσι σήμερον τὸν ἀνεμοσρόβιλον καὶ τὴν ἀπ' αὐτὸν προξενουμένην θαλασσοταραχὴν (tempête) καὶ μεταφορικ. δυσυχίαν (malheur), ὡς λέγουσι οἱ καταρῶμενοι, Φουρτούνα τὰ σ' εὖρη!

ΦΟΥΣΚΟΝΩ. Z. Διαταμός.

ΦΡΑΣΣΩ, κλείω τὰ ἀνοιγμένα (boucher, fermer). Παρατατικ. Ἐφρασσα, ἀόρισ. Ἐφραξα· Φράσσω τὴν τρύπαν, τὸ σαμνίον. « Ἐφραξαν στόματα λεόντων » εἶπεν ὁ Ἀπόστολος (Πρὸς Ἑβρ. ια', 33). Μεταφορ. Φράσσω τὸ στόμα τινὸς, σημαίνει, τὸν ἀναγκάζω νὰ σιωπήσῃ μὲ βίαν, μὲ λογικὰς ἀποδείξεις, ἢ μὲ ἀργύριον (Ἀριστοφ. Πλουτ. 379),

Τὸ στόμ' ἐπιθύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων,

ἀφοῦ φράξω τὸ στόμα τῶν ῥητόρων μὲ ἀργύρια.

ΦΡΟΝΑ, Φρόνησις (prudence), ΒΧ,

Θερίζει σου τὴν αἴσθησιν, κόπτει σου καὶ τὴν ΦΡΟΝΑΝ.

Ἄν δὲν ᾖ σφάλμα τοῦ ἀντιγραφέως, ἀντὶ τοῦ ΦΡΕΝΑ, ἢ Φρόνη (δωρικ. Φρόνα) σημαίνουσα τὴν Φρόνησιν, εἶναι τῶν σπανίων. Τὴν κρίνω ὁμῶς γνησίαν λέξιν, λείψανον ἀρχαίας τινὸς διαλέκτου. Ἐπειδὴ σώζεται ἡ Φρόνις, τί παράδοξον, ἂν ἔλεγαν καὶ Φρόνη, ὡς ἔλεγαν Κάλπη καὶ Κάλπις, Φήμη καὶ Φῆμις;

Τοῦ Θερίζω (moissonner) ἢ μεταφορὰ σώζεται καὶ σήμερον· Μοῦ ἐθέρισε τὴν καρδίαν, τὰ σπλάγχνα.

ΦΤΙΑΖΩ. ΦΤΙΑΣΙΔΙΟΝ. ΦΤΙΑΣΤΙΚΟΝ. Ζ. Εὐ-
 θειάζω.

ΦΥΛΑΚΗ, τόπος ὅπου φυλάσσονται οἱ καταδικασμένοι, ἢ οἱ μέλλοντες νὰ δικασθῶσι (prison). 2) μεταφορικ. πᾶς τόπος, ὅπου μένομεν ἀποκλεισμένοι, ἢ δι' ἀνάγκην, ὡς ἤθελ' εἶσθαι τοῦ ἀρρώστου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ οἶκος γίνεται φυλακή, ἢ καὶ ἐκούσιοι, διὰ μακρὰν ἔξιν καὶ συνήθειαν. Καὶ τοῦτο σημαίνει ἡ παροιμία, « Ὅσιν γεννηθῆ εἰς τὴν φυλακὴν, τὴν φυλακὴν ἀγαπᾷ » Τοιοῦτοι μάλιστα εἶναι οἱ ζῶντες ὑπὸ ζυγὸν τυραννίας ἢ ἀπολύτου ἐξουσίας πλούσιοι. ἔχοντας τὰ μέσα νὰ ἀπολαύωσιν ὅλας τὰς κτηνώδεις ἡθονάς, καὶ ν' ἀγοράζωσιν αἰσχυρῶς τὴν προσασίαν τινὸς ἀπὸ τοῦς ὑπαλλήλους τυραννίσκου, ὑπουργοῦς τοῦ πρωτοτυράννου, ὀλίγον τοῦς μέλλει νὰ συλλογίζωνται καὶ νὰ λαλῶσιν ἐλεύθερα, καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον, ἂν τὸ πλειότερον βᾶρος τοῦ ζυγοῦ καταθλίβῃ τοῦς λοιποῦς τῶν ὁμογενεῖς.

ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ, εἰς φυλακὴν βαλμένος (emprisonné). Ζ. Ἕμαι.

ΦΥΛΑΣΣΩ, κρατῶ τι εἰς τόπον ἐπιτήδειον, διὰ νὰ μὴ φθαρῇ ἢ χαθῇ. Φυλάσσω τὸ κρέας, τὸ μέλι. 2) μεταφορ. προνοῶ νὰ μὴ μου λείψῃ ἢ νὰ μὴ μου φύγῃ. 3) Δὲν φυλάσσει τίποτε, λέγομεν διὰ τὸν φιλοδάπανον ἢ ἄσωτον, καὶ Δὲν φυλάσσει κρυφὸν, διὰ τὸν εὐκόλως δημοσιεύοντα τὰ ἀπόρρητα. Καὶ εἰς τοῦς τοιούτους ἀρμόζει ἡ κοινὴ παροιμία, « Ὅταν εἶπῃ τις ὅσα ἐξεύρει, καὶ δώσῃ ὅσα ἔχει, δὲν τὸν μένει » τίποτε. » 4) Μένω εἰς τόπον τινὰ ἀναγκαστός· Φυλάσσει τὸν οἶκον ὁ ἀρρώστος, τὸ ἔργαστήριον ὁ ὑπηρέτης, τὸ δεσμωτήριον ὁ δέσμιος. Οὕτως ὁ Ἡφαίστος λέγει εἰς τὸν Προμηθέα, ἀφοῦ τὸν ἐπροσήλωσεν εἰς τὸν Καύκασον (Αἰσχυλ. Προμ. 31,

Ἄνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν.

5) κρατῶ διὰ νὰ μὴ φύγη· Τρεῖς στρατιῶται τὸν φυλάσσουν. 6) παρατηρῶ τινὰ ἢ τί, διὰ νὰ πράξω τί, Ἐφύλαξαν τὴν ὥραν, ὅτε ἦτον ἔξω τοῦ οἴκου, κ' ἐμβῆκαν καὶ τὸν ἔκλεψαν· παρόμοια, ὡς εἶπε καὶ ὁ Ἡρόδοτος (I, 150), « Φυλάξαντες τοὺς Σμυρναίους ὄρτην ἔξω τείχεος » ποιευμένους. . . ἔσχον τὴν πόλιν. » 7) Μεταφ. ἀφίνω ἢ ἀναβάλλω εἰς ἄλλον καιρὸν, Δὲν ἐξεύρεις τί σου φυλάσσει ἢ τύχη, ὁ Θεὸς κ. τ. λ. 8) προσμένω τὸν καιρὸν, διὰ νὰ βλάψω ἢ νὰ ἐκδικηθῶ, Ἀπὸ πολλοῦ μοῦ τὸ ἐφύλασσε. 9) δὲν παραβαίνω, Φύλασσε τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, τὰς παραγγελίας τῶν φρονίμων ἀνθρώπων. 10) περιφραστικῶς συντασσόμενον μὲ ὄνομα, σημαίνει τὸ δηλούμενον ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, Φυλάσσω σιωπὴν, νησεῖαν, ἀντὶ τοῦ Σιωπῶ, Νησεύω.

ΦΥΛΛΟΚΑΛΑΜΟΝ, καλάμου φύλλον, οἶον ΘΚ,

Τρέμουν ὡς φυλλοκάλαμον ἐξετραχηλισμένα,
Γυμνά χωρὶς πουκάμισον ἐξάγωνα δεμένα.

Σήμερον λέγομεν, ἀναλογικώτερον, Καλαμόφυλλον, (feuille de roseau). Ἐξετραχηλισμένα, ἀντὶ τοῦ Ἐκτραχηλισμένα, (χυδ. Ξετραχηλισμένα), Ἕλλην. Ἐκτετραχηλισμένα, ἀσκεπῆ τὸν τράχηλον ἔχοντα (débraillés). Ὁ Ἀπόσολος (Πρὸς Ἐβρ. δ', 13) καὶ χωρὶς τὴν πρόθεσιν, μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ φανερά, « Πάντα δὲ γυμνά καὶ τετραχηλισμένα » τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ. »

Ἐξάγωνα (γρ. Ἐξάγκωνα). Λέγομεν, Ἐξάγκωνα, καὶ Ὅπισθάγκωνα δεμένος (les mains liées derrière le dos). Διόδωρος ὁ Σικελιώτης (XIII, 27) εἶπεν Ἐξηγκωνισμένος, λαλῶν περὶ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων

Νικίου, περί τῆς ἀπολύσεως τοῦ ὁποίου καὶ τῶν λοιπῶν αἰχμαλώτων ἐδημηγόρει ὁ φιλόανθρωπος Νικόλαος ὁ Συρακούσιος. Ἄλλ' ἐματαιώσε τὴν δημηγορίαν τοῦ ὁ ἀγριοσπαρτιάτης Γύλιππος.

ΦΥΡΝΩ, ἀντί τοῦ Ἑλλην. Φύρω (brouiller, confondre), ὡς καὶ Γύρω ἀντί τοῦ Γύρω, καὶ Σύρω ἀντί τοῦ Σύρω. Φυρμένα μ' αλλία, καὶ μεταφορικ. Φυρμένα πράγματα, ἤγουν συγχυμένα καὶ μιγμένα · ὅθεν καὶ παροιμία, « Φυρμένα ὡς τῆς λολῆς τὰ μαλλία. » Z. Τρομάζω.

ΦΥΣΙΣ. Ἡ φύσις τῶν ἀνθρώπων (l'espèce humaine) τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἢ οἱ ἄνθρωποι. Z. Νά.

ΦΩΝΑΖΩ, καλῶ (appeler). Z. Συμφέρω. Φωνάζω (crier). Z. Ἐντάμα.

ΦΩΣ, ὄρασις (vue, yeux). Z. Ἰδικός. 2) Φῶς μου, φιλοφρονητικὴ πρόσρησις ἐραστῶν καὶ ἐρωμένων (Z. ψυχὴ), ἢ καὶ ἀπλῶς φίλων πρὸς φίλους, ὡς εἶναι τοῦ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. β'. 41) τὸ,

Ἡλθεσ, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος. Οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
ὄψεσθαι ἐφάμην.

ΦΩΣΑΤΟΝ (Z. Μαδεύω), ἢ Φουσατόν, ἔλεγον, ἀπὸ τῶν Λατίνων τὸ fossa καὶ fossatum, τὸν Ἑλλην. λεγόμενον Τάφρον ἢ Χάρακα (fossé, retranchement), ἤγουν τὸν περὶ τείχη ἢ στρατόπεδα σκαμμένον κύκλον. Ἐπειτα καὶ τὸ στρατόπεδον ὄλον (camp), καὶ τέλος, καταχρηστικῶς, καὶ τὸ στρατεύμα, ἤγουν τὸ συνάθροισμα τῶν στρατιωτῶν (armée).

X.

X, στοιχεῖον, ἀντί τοῦ γ̄, οἶον, Ῥήχων ἀντί τοῦ Ῥηγνύων παλαιῶν. — τοῦ κ̄. (Ἄτακτ. I, σελ. 68). Οἱ Γραικορωμαῖοι τὸ ἐμεταχειρίζοντο συχνὰ ἀντί τοῦ σ̄, λέγοντες, Ἰχιον,

Μοιραχία, Μεχιακόν, Ξεραχία, Ροθέχιον, ἀντί τοῦ Ἰσιον (Ἰσον), **Μοιρασία, Μεσιακόν, Ξερασία** (Ξηρασία), **Ροθέσιον** (Ὀροθέσιον), λέξεις εὐρισκομένας ὅλας, ἢ τὰς πλειοτέρας, εἰς τὸν Δουκάγγιον, φρικτῶς βαρβάρους. Ἄλλ' ὅμως ἡ βάρβαρος αὕτη μεταμόρφωσις ἐνδέχεται νὰ ᾔῃναι λείψανον τῆς Δωρικῆς διαλέκτου. Ἐάν οὕτως ἔχη τὸ πρᾶγμα, παύει τὴν μεταξὺ τῶν κριτικῶν ἀμφιβολίαν καὶ διαφορὰν, ἀν πρέπη δηλαδὴ νὰ ἀναγινώσκωμεν εἰς τὸν Ἀριστοφάνην (Λυσιςρ. 980) **Γερωχία**, ἢ **Γερωσία** (ἀντί τοῦ **Γερουσία**). Ὁ λαλῶν εἶναι Λάκων, καὶ ἐμβαίνων, εἰς τὰς Ἀθήνας ἐρωτᾷ,

Πᾶ τᾶν Ἀσανᾶν ἐστὶν ἄγερωχία;

Ἐἰς ποῖον μέρος τῶν Ἀθηνῶν εὐρίσκεται ἡ γερουσία; Αἱ παλαιαὶ ἐκδόσεις τοῦ Ἀριστοφάνους φέρουν ὅλαι **Γερωχία**. Πρῶτος ὁ Βρύγκος τὸ ἔτρεψεν εἰς τὸ **Γερωσία**, ὀδηγούμενος (λέγει) ἀπὸ μόνου ἐν ἀντίγραφον. Ἐνὸς ἀντιγράφου ὅμως πίσις δὲν μὲ φαίνεται ἰκανὴ νὰ μεταβάλη γραφὴν λέξεως, καὶ μάλιστα λέξεως διαλέκτου, τὴν ὁποίαν φέρουν πολλὰ ἀντίγραφα, καὶ κατεχώρισεν εἰς τὸ Λεξικόν του καὶ ὁ Ἡσύχιος.

ΧΑΪΡΟΜΑΙ. Παρὰ τὴν γνωστὴν κυρίαν σημασίαν, σημαίνει τὸ ἀπολαύω (jouir). Οὕτω λέγομεν ὁμοτικῶς, **Νὰ χαρῶ τὰ τέκνα μου!** τὴν κεφαλὴν μου! καὶ παρακαλοῦντες τινὰ, νὰ πράξη τι πρὸς χάριν μας, **Νὰ χαρῆς τὰ τέκνα σου!** Οἱ παλαιοὶ ἐμεταχειρίζοντο τὸ ὄνημαι, οἶον, ὄναίμην τῶν τέκνων! Ὁ Λουκιανὸς (Φιλοψ. § 27) εἶπεν « Οὕτως ὄναίμην τούτων [τῶν υἱῶν]... ὡς ἀληθῆ, ὡ » **Τυχιάδῃ, πρὸς σὲ ἐρῶ** » ἤγουν· Οὕτω νὰ χαρῶ τοὺς υἱούς μου τούτους, ὡς θέλω σὲ εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. 2) **Χαίρου τὰ λόγια σου, λέγομεν, ὀργιζόμενοι, πρὸς ὅτινα ἢ δὲν**

θέλομεν, ἢ δὲν ἔχομεν πῶς ν' ἀποκριθῶμεν. « Εὐωχοῦ τοῦ λό-
 » γου » λέγει ὁ σοφιστὴς Θρασύμαχος (Πλάτ. Περὶ πολιτ. I,
 σελ. 352) θυμωμένος πρὸς τὸν Σωκράτην, μὴν ἔχων πλεον
 ἄλλα σοφίσματα νὰ προβάλη. Ζ. καὶ Χορταίνω, σελ. 387.

ΧΑΛΑΣΜΕΝΟΣ (ruiné). Ζ. Κομπώνω. ΧΑΛΑΣΜΟΣ
 (ruine, dérouté). Ζ. Ἔνι.

ΧΑΛΩ. Ζ. Τίτιος.

ΧΑΜΟΥΔΙΑΖΟΜΑΙ. Ζ. Ξηροταμιούμαι.

ΧΑΝΩ (perdre), οἶον ΘΚ,

Ἐχασε μάννα τὸ παιδί, καὶ τὸ παιδὶν τὴν μάνναν.

Ὁ σίχος οὗτος εἶναι κοινὴ παροιμία, « Χάνει ἡ μάννα τὸ παιδὶν
 » καὶ τὸ παιδὶν τὴν μάνναν, » σημαίνουσα συνδρομὴν λαοῦ
 πολλοῦ, ὁποῖα γίνεται εἰς τὰς ἐορτάς, πανηγύρεις, ἢ ἄλλας παν-
 δήμους συνελεύσεις (Ζ. καὶ Μαχεύω, Ὀλότελα, καὶ Χαύτης).

Αἱ μεταφορικαὶ χρήσεις τοῦ Χάνω, εἶναι, Ἐχασα τὸν
 δρόμον (perdre le chemin, se fourvoyer), Ἐχασα
 τὸν νοῦν μου (perdre l'esprit) καὶ Ἐχασα τὰ μυα-
 λά μου (perdre la tête), ἐπειδὴ λέγομεν Μυελὸν καὶ
 Μυαλὸν ἄρσενικ. καὶ Μυελά καὶ Μυαλά, οὐδετέρ. καὶ
 πληθυντ. τὸν ἐγκέφαλον (cerveau). Ὁ Φρύνιχος (σελ. 136),
 τῆς δευτέρας ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος σοφιστῆς, παραγ-
 γέλλει, « Πύελος διὰ τοῦ ε̄ καὶ Μυελός, ῥητέον. » Ἀποτότε
 ἄρα ἐσυνειθίζετο καὶ ἡ ἀπὸ τὸν Φρύνιχον καταδικαζομένη
 διὰ τοῦ ᾱ γραφή. Σήμερον εἶναι συνήθεις καὶ αἱ δύο. 2) Κατα-
 ρώμενοι λέγομεν, Ἄμε νὰ χαθῆς (Ἕλλην. Φθείρου,
 ἢ Ἄπαγ' ἐς φθόρον), Ἐν ὑπάγεις νὰ χαθῆς; (Ἕλλην.
 Οὐκ εἰς ὄλεθρον;)

ΧΑΡΑ (joie). Χαράν νὰ ἔχετε! ἢ Ὑγεία καὶ χαρά
 σας! χαιρετισμὸς συνήθης ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ, « Χαίρετε! »

(*Ιλιάδ.* α', 334). **Χαρά** εἰς ἐμὲ, εἰς ἐσέ, εἰς ἐκείνον! φράσεις ταῦτοσήμαντοι τοῦ *Εὐτυχία*. **Χαρά** εἰς τοὺς ὅσοι ἀπέθαναν! Λέγουν καὶ κατὰ κράσιν, **Χαρά**σον ἀντί τοῦ **Χαρά** εἰς τὸν (*Z. Καμμύζω*). Καταρῶμενοι δὲ, Ποτέ του χαράν νὰ μὴν ἴδῃ! ὡς ἔχουν δίκαιον νὰ λέγωσι κατὰ τῶν φιλοτούρκων, ὅσοι Γραικοὶ ἶδαν τὰ τέκνα των σφαζόμενα, ἢ αἰχμαλωτιζόμενα. Οὕτως ἐκαταρᾶτο ἡ *Ἡλέκτρα* τοὺς φονέας τοῦ πατρός της (*Σοφοκλ. Ἡλ. 211*),

Μηδέ ποτ' ἀγλαίας ἀποναίατο,
—— τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα!

2) **Χαρά** μεταφορ. ὁ γάμος (*noce*), ὡς πράξις τοῦ βίου προξενούσα μεγίστην χαράν καὶ εἰς τοὺς γαμικῶς ἐνουμένους, καὶ εἰς τοὺς συνερχομένους συγγενεῖς καὶ φίλους των. *Μ' ἐκάλεισεν εἰς τὴν χαράν του* (*inviter aux nocces*), καὶ ἐπίρρημ. *Ἀπόχαρα* (*après les nocces*).

Ὁ παρακμάζων Ἑλληνισμὸς **Χαράν** ὠνόμαζε πᾶσαν μεγάλην ἑορτὴν συνωδευμένην μὲ λαμπρὸν συμπόσιον (*festin*). Ἐκ τούτου ἐξηγοῦν τινὲς τοῦ *Εὐαγγελιστοῦ* (*Ματθ. κε', 21*) τὸ, « *Εἴσελθε εἰς τὴν χαράν τοῦ κυρίου σου.* » ἤγουν ἔλα εἰς τὸ συμπόσιον ἢ κάλεσμα τοῦ δεσπότου σου.

Χαρά Θεοῦ! ἀποκρίνεται ὁ ἐρωτώμενος περὶ τῆς κατάστασεως τοῦ ἀέρος, ἐὰν εὐδιάζεται ἀπὸ λαμπρὸν ἥλιον, τὸ ὁποῖον ἀναλύεται εἰς τὸ, *Κατάσασις προξενούσα μεγίστην ἡδονὴν καὶ χαράν*, παρόμοιον σχεδὸν τοῦ *Γαλλικοῦ*, *c'est une bénédiction*. Καὶ ταύτην τὴν ὑπέρθεσιν τὴν λαμβάνει ἀπὸ τὸ ὄνομα Θεός. *Z. Θεός*.

ΧΑΡΑΓῆ, *Θηλυκ.* (*trait, linéament du visage*), ὡς « τὸ *Χαρακτήρ* τοῦ προσώπου » τοῦ *Ἡροδότου* (*I, 116*).

Ὅθεν λέγομεν Ξενοχάραγον πρόσωπον, πρόσωπον ἔχον ἴδιον χαρακτῆρα, φυσιογνωμίαν ἰδίαν, οἷον ὁ ΘΡ,

Πρόσωπον ξενοχάραγον, κορμὴν καὶ ὄΝΤΑ πράγμα
Μὲ τὰ γυμνά τὰ πράττῃ σου νὰ πεί δὲν σώνη γράμμα,

Ἰσ. γρ. ἩΝΤΑ (quel). Πράττῃ ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν braccia (bras). Δὲν σώνει γράμμα, ἤγουν δὲν ἀρκεῖ γράμμα ἢ βιβλίον νὰ εἰκονίσῃ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ κορμὴν (corps) σου.

Εἶναι καὶ ἄλλο σύνθετον, ὄχι ἀνάξιον νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν γλῶσσαν τὸ Καλοχάραγος, ὁ ἔχων εὐμορφον χαρακτῆρα (belle figure), οἷον (παρὰ Δουκαγγ. σελ. 557),

Εὐμορφος καλοχάραγος, ἀσκέπαστος ὠραία.

ΧΑΡΑΖΩ (Ἑλληνιστὶ Χαράσσω). Εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον Χαράζει, ἐξημερόνει, οἷον ΒΧ,

Ἀφ' οὗ δὲ ἐξεπλήρωσαν τὸ ἤθελαν οἱ δύο,
Κ' ἐγνώρισαν τὰ τῆς αὐγῆς τὰ βλέφαρα χαράζουν,
Ἠδέως κατεφίλησαν, χωρίζονται ἀλλήλως.

Περὶ τοῦ Χαράζω, ἴδε τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. 1, σελ. 98). Δὲν εἶν' ἄμοιρον ἀπὸ ποιητικὴν ὀξύτητα τὸ Τὰ βλ ἑ- φαρα τῆς αὐγῆς χαράζουν, ἔγουν ἀνοίγονται. Τὸ Ἀλ- λήλως ἴσως ἔπρεπε νὰ ἦναι Ἀλλήλους. Ζ. ὅμως Ἀλλήλως.
2) Χαράζω, δίδω εἰς τινὰ αἰνεγματοῦδως καὶ δι' ὀλίγων νὰ καταλάβῃ (insinuer), οἷον ΘΡ,

Καὶ τοῦ Φρονίμου χάρασε, καὶ κείνος ἐγρικῶ σε.

Τοῦ φρονίμου χάρασε, εἶναι σήμερον παροιμιακόν, ταυτό- σημον ἄλλης παροιμίας, Εἰς τοὺς φρονίμους ὀλίγα, ὁμοία τῆς Γαλλικῆς, à bon entendeur peu de paroles.

ΧΑΡΟΚΟΠΩ, διατρίβω εἰς ἡδονὰς καθημερινὰς, ἀλλεπαλλήλους, οἶον ΣΦ,

Χαρκοκοπᾶ πολιτικὴ καὶ δίδει τὸ κορμὴν της,
Ἐξοπουλεῖ τὰ κάλλη της, καὶ χάνει τὴν τιμὴν της.

Περὶ τοῦ Χαροκοπῶ (*faire ripaille, ou gogaille*), ἴδε τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 96-97). Φράσις συνήθης τὸ Δίδει τὸ κορμὴν της (*livrer son corps, se prostituer*). Καλὴ λέξις τὸ Ἐξοπουλεῖ (γρ. Ἐξωπωλεῖ).

Τὰ Κάλλη (*appas, charmes*) λέγομεν πληθυντικῶς (Ζ. Κάλλη), θέλונτες νὰ σημάνωμεν πλεον τι παρὰ τὸ ἐνικόν, Τὸ Κάλλος (*beauté*), οἶον Ἀπολλ. ὁ ἐν Τύρ.),

Ὅσον ἀναλικίονταν, ἔλαμπαν εἰς τὰ κάλλη.

ὅπου τὸ Ἀναλικίονταν εἶναι Ἀνηλικιοῦντο ἤγουν ἐπρόκοπταν εἰς ἡλικίαν (*avancer en âge*). Λέξις καλὴ νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν γλῶσσαν διὰ τὴν Ἀνά πρόθεσιν, σημαίνουσαν τὴν εἰς ὕψος τοπικὴν αὔξησιν τοῦ σώματος, σύνδρομον μὲ τὴν χρονικὴν αὔξησιν τῶν ἐτῶν, ὡς τὴν ἐδήλωσε καὶ ὁ Ὀμηρος (Ἰλιάδ. σ', 56),

—————Ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος.

ΧΑΥΝΟΝΩ. Ζ. Ἀλλάσσω, σελ. 32.

ΧΑΪΤΗΣ. Ἀπὸ τὸ παλαιὸν ῥῆμα Κάπτω, ὄνομα Κάπτης, Χάπτης, καὶ βαρβαρώτερον Χαύτης (*glouton*), οἶον ΘΡ,

Καὶ μή μου πεῖς καὶ ζῆ πολλά ὁ σπάταλος καὶ χαύτης.
Χάνεται, λύει καὶ ψοφᾶ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης.

Σημ. τὸ Λύει (*se consumer*) ἀμεταβάτ. (ἀντὶ τοῦ Λύεται Ἀναλύεται) καὶ μεταφορικ. ὡς καὶ τῶν Γάλλων τὸ *fondre*.

ΧΑΧΑΝΑ. Ζ. Τριπηδῶ.

ΧΑΧΑΝΙΖΩ, γελῶ ἀτάκτως οἶον, ΘΡ,

Χριστιανοὶ ὁμόφυλοι θέλουν νὰ πολεμίζουν
Θωροῦν τους οἱ ἀλλόφυλοι γελοῦσι χαχανίζουν.

Ζ. καὶ Γαυγίζω.

Χαχανίζω (*rire aux éclats*), ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν
Καγχάω, Καγχάζω ἢ Καγχλάζω, καὶ Καγχαλάω.
« Καγχᾶται, γελᾷ ἀτάκτως » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Καγ-
» χλάζει, ἀθρόως γελᾷ. » Ὁ τελευταῖος τύπος εὑρίσκεται
συχνὰ εἰς τὸν Ὅμηρον (Ἰλιάδ. γ', 43),

Ἡ' που καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί.

ΧΑΧΑΝΟΓΕΛῶ, εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ τὸ πρὸ
τούτου, οἶον ΣΣ,

Καὶ αὐτὴν χαράν τους τὴν πολλὴν ἔχαχανογελοῦσαν.

Αὐτὴν, ἀντὶ τοῦ Ἄπὸ τὴν (Ἐκ τῆς).

ΧΑΧΑΤΟΥΡΙΖΩ. Τῆς αὐτῆς σημασίας, καὶ τὰ δύο
πρότερα. Ζ. Συχνοπυκνογελῶ.

ΧΑΨΙΟΝ. Ζ. Ἀθερίνα.

ΧΕΙΡΙΖΩ ἢ Χειρῶ, οἶον ΘΡ,

Καὶ ὁ θάνατος ἐχειρήσεν ἀπὸ τὴν γειτονίαν του.

Σημ. τὸ Ἐχειρήσεν, ἀντὶ τοῦ ἤρχισεν (*commencer*).
Λέγομεν καὶ Καταχερῶ (χυθ. Καταχερνῶ) καὶ Κατα-
χερίζω, ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ, Ἐγχειρῶ καὶ Ἐγχειρίζω
(*entreprendre*).

ΧΕΡΑ (Ζ. Ἐχω, καὶ Ζαρβός). Ὁ Σομαυέρας μὲ δίφθογ-
γον Χεῖρα. σήμερον συνειθίζεται καὶ τοῦτο, καὶ τὸ ὑπο-
χωρισικὸν Χέριον (*main*), πληθυντ. Χέρια. Βάλλω

χέριον, καὶ Βάλλω χερικόν, κάμνω ἀρχήν, ἀρχίζω (Ἕλλην. Ἐγχειρεῖν, καὶ Ἐπιχειρεῖν), οἷον τὸ (Ἀπολλων. τοῦ ἐν Τύρ.),

Ὅποιος μου βάλει χερικόν, καλὰ νὰ μὲ πληρώσῃ.

Ἦλθαν εἰς τὰ χέρια, ἤγουν ἀπὸ τὰς λογομαχίας, τελευταῖον ἐκατήντησαν καὶ εἰς τὴν διὰ τῶν χειρῶν μάχην, Ἕλλην. Εἰς χειῖρας ἰέναι, ἢ Ἐλθεῖν, τὸ ὁποῖον ὁ Στέφανος (Θησ. IV, σελ. 417) ἐπαράβαλε μὲ τῶν Γάλλων τὸ *venir aux mains*. 2) Μεταφορικ. Καὶ μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ ποδάρια, ἤγουν μὲ ὅλους τοὺς τρόπους καὶ μ' ὅλα τὰ μέσα. Παρόμοια εἶπε καὶ ὁ Αἰσχίνης (Κατὰ Κτησιφ. σελ. 69), « Βοηθήσειν τῷ Θεῷ καὶ τῇ γῇ τῇ ἱερᾷ, καὶ χειρὶ, καὶ ποδί, » καὶ πάσῃ δυνάμει » μιμηθεῖς τὸν Ὀμηρον, (Ἰλιάδ. ὑ, 360),

Ἄλλ' ὅσπον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσὶν τε ποσὶν τε,
Καὶ σθένει, αἷ μὲ τί φημι μεθησέμεν, οὐδ' ἠβαιόν.

3) Ἐγύρισε μὲ ἄδεια χέρια, ἤγουν δὲν ἔφερε τίποτε μαζῆ του, ὡς καὶ ὁ Ἡρόδοτος (I, 73) « Νοστήσαντας δὲ » αὐτοὺς κεινῆσι χερσὶ » καὶ ὁ Πλούταρχος (Ἀλικιβ. § 27), « Ἦτο δεῖν μὴ κεναῖς χερσὶ... ἀλλ' ἐνδόξως κατελθεῖν » καὶ πρὸ τούτων ὁ Ὀμηρος (Ὀδυσσ. κ', 42),

Οἴκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χειῖρας ἔχοντες.

4) Εἰς τὰς χειῖράς σου εἶναι, ἤγουν εἰς τὴν ἐξουσίαν σου εἶναι (*cela dépend de vous*). Οὕτω καὶ οἱ Ἐβδομήκοντα (Δευτερονομ. λ', 14) « Ἐγγύς σου ἐστὶ τὸ ῥῆμα... καὶ ἐν ταῖς χερσὶ σου ποιεῖν αὐτό. » Παρόμοιον εἶναι τὸ, Εἰς τοῦ Θεοῦ τὰς χειῖρας, ἢ τὰ χέρια· ὁ Ὀμηρος εἶπε τὰ Γόνατα (Ἰλιάδ. ὑ, 435),

Ἄλλ' ἦται μὲν ταῦτα Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.

Ὁ Θεὸς ἔχει τὸ χέριον ἐπάνω του, ἡγουν τὸν προστατεύει, τὸν βοηθεῖ. Οὕτω καὶ ὁ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. ι, 420) « Ζεὺς χεῖρα ἐὴν ὑπερέσχε » καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Θεόγνις 735,

Ζεὺς μὲν τῆσδε πόλῃος ὑπειρέχοι, αἰθέρι νέων
Αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνη!

Ἔχομεν καὶ παροιμίαν « Μία χεῖρ νίπτει τὴν ἄλλην, καὶ αἰ » δύο τὸ πρόσωπον » παραπλασμένην (καὶ πολὺ πλεον εὐσήμαντον) ἀπὸ τὴν παλαιὰν τοῦ Μενάνδρου παροιμίαν,

Χεῖρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλός τε δάκτυλον.

Ταύτην πρώτην μᾶς ἐδίδασκαν οἱ παλαιοὶ μας δίδασκαλοι εἰς τὰ Ἑλληνικὰ σχολεῖα, περιεχομένην μ' ἄλλα πολλὰ παραιναιτικά, καὶ καλὰ καὶ κακὰ, εἰς τὸν Χρυσολωρᾶν, ἀλλὰ μᾶς τὴν ἐδίδασκαν, διὰ τὰ μάθωμεν, ὅτι τὸ Χεῖρ ἦτον ὀνομαστική, καὶ τὸ Χεῖρα αἰτιατική, καὶ ὅχι τί πλεον· ὁπότ' εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν περιέχεται ὅλη καὶ τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς Πολιτικῆς ἢ Θεωρίας. Οὕτε μὲ συγγενεῖς, οὕτε μὲ πολίτας ἐμπορεῖ κάνεῖς τὰ συνευδαιμονήση, ἂν δὲν πληροφορηθῆ, ὅτι ἡ συγγένεια καὶ ἡ πολιτεία ἄλλο δὲν εἶναι πλὴν ἀμοιβαία νίψις καὶ συνεργία.

ΧΙΛΙΜΙΝΤΡῶ. Ζ. Κοιλυμουτρῶ.

ΧΟΝΙΚΙΑΡΗΣ. Ζ. Ἐγρήγορα.

ΧΟΝΤΡΟΣ (γρ. Χονδρός), Ἕλλην. Παχὺς (gros). Ζ. Δακάνω.

ΧΟΡΕΥΩ. Ζ. Ξεφάντωσις.

ΧΟΡΤΑΙΝΩ (Ζ. Μαζόνω). Εἰς τὰ προσημειωθέντα (Ἄ-τακτ. Ι, σελ. 152-153), περὶ τοῦ Χορταίνω, πρόσθετες, ὅτι λέγομεν ὅχι μόνον, Χόρτασε τὰ λόγιά σου, ὡς τὸ ἀνωτέρω (σελ. 380) Χαίρου τὰ λόγιά σου, ἀλλὰ καὶ Χόρτασε τὴν γλῶσσαν σου, ἡγουν, Εἰπέμε ὅσα κακὰ θέλεις. 2) Ἐχόρτασα τὸν θυμόν μου, καθὼς ὁ Σοφοκλῆς (Οἰδ. Κολ. 768),

Ἄλλ' ἤνικ' ἤδη μεσὸς ἦν θυμούμενος,
ἤγουν, Ἄλλ' ἀφοῦ πλέον ἐχόρτασα τὸν θυμόν μου. Καὶ πάλιν (Σοφοκλ. Φιλοκτ. 324),

Θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαι ποτε!

Εἶθε νὰ χορτάσω ποτὲ μὲ τὴν χειρὰ τὸν θυμόν μου! Εἶπε καὶ ὁ Θουκυδίδης (VII, 68), « Ἀποπλῆσαι τῆς γνώμης τὸ « θυμούμενον. »

ΧΟΡΤΑΡΙΑΖΩ. Ἐχορτάριασε (λέγουμεν) ὁδὸς ἢ πόλις, ὅταν βλασῆσῃ χόρτα, διὰ μακρὰν ἐρημίαν, οἶον ΘΡ,

Ἐχορτάριασαν τὰ σενά, κ' οἱ εἰράτες ἀσχημήσαν,
Καὶ αὐτὴν θνήσιν τὴν κακὴν τὰ σποίτια ἐβρομήσαν.

Ἀσχημίζω ἀμεταβάτ. (se gêter, se déformer) ἀπὸ τὸ Ἄσχημος (laid). Ὅταν ὁ λόγος ἦναι περὶ γυναικός, τὸ Ἀσχημισε σημαίνει ἔπαυσε νὰ ἦναι ὠραία (s'enlaidir).

Θνησις, λέξις εὐρισκομένη εἰς τὸν Σουίδα, καὶ ἀξία νὰ καταχωρισθῇ καὶ εἰς τὰ κοινὰ μας Λεξικά. Ζ. Θνησις.

Χόρτος. Ὁ Χόρτος καὶ τὸ χόρτον, πληθ. τὰ χόρτα, ὡς ἔλεγον καὶ οἱ παλαιοὶ, Ὁ δεσμός καὶ τὰ δεσμά, Ὁ λύχνος καὶ τὰ λύχνα. τὸ ὑποκοριστικόν, Χορτάρια (herbes), τὸ κτητικόν, Χορταρικὰ (herbages).

Ἄντι τοῦ Σποίτια, γρ. Σπίτια, (ἤγουν Ὀσπίτια) ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκόν Hospitium, ὡς ἐξηγήθη πολλάκις.

ΧΡΕΙΑ. Ζ. Ἀγγεῖον.

ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΙ. Ζ. Χρήζω.

ΧΡΕΙΟΝΩ (endetter), Χρειόνομαι (s'endetter). Ζ. Μαχεύγω.

ΧΡΕΩΦΕΙΛΕΤΗΣ, ὅστις ἐδανείσθη καὶ χρεωσθεῖ νὰ πληρῶσῃ (débiteur). Παροιμία, « Ἀπὸ κακὸν χρεωφειλέτην

» καὶ σάκκον ἄχυρα » ἔλλειπτικῶς τοῦ Δέχου, ἢ Λάμβανε. Ὁμοία ταύτης τὸ νόημα εἶναι, καὶ ἡ παλαιὰ, « Ἀπὸ καταδύομένης » ἤγουν, Ἀπὸ πλοῖον βυθιζόμενον, ὅ,τι λάβης, λογίζεται κέρδος, ὡς τὴν ἐξηγεῖ ὁ Σουίδα (τομ. I, σελ. 276).

ΧΡΗΖΩ (avoir besoin). Ζ. Κεφαλώνω. Ἴδε καὶ τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 184 καὶ 269). Ἐλεγαν καὶ **Χρήζομαι**, οἶον ΑΚ,

Καὶ πάλιν ἐὰν χρήζεσαι τίποτες ἐξ ἐκείνων,
Ἐχεις τοὺς κρατημένους σου πάλιν νὰ τοῦς βοηθήσουν.

Ἴσ. γρ. ΣΟΨ. Κρατημένους ἀπὸ τὸ Κρατῶ, ἀντὶ τοῦ ὑποχρέους (obligés), ὡς καὶ τῶν Γάλλων τὸ *tenus*, ἀπὸ τὸ *tenir*.

Καὶ **Χριάζομαι** (γρ. Χρειαίζομαι), οἶον ΑΚ,

Νὰ δείχνης πῶς δὲν χριάζεσαι τι ἀπὸ κανένα.

ΧΡΟΝΟΣ. Εἰς τὰ προσημειωθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 337) πρόσθεσ, ὅτι λέγουν καταρῶμενοι, **Κακὸν χρόνον νὰ ἔχης!** ἤγουν δυστυχὲς ἔτος νὰ ἔχης, ἢ καὶ ν' ἀποθάνης, νὰ μὴ φθάσης τὸ ἐρχόμενον ἔτος (Ζ. Φθάνω). Καὶ ἐξεναντίας ἡ φράσις, **Καὶ τοῦ χρόνου!** (ἔλλειπτ. τῆς προθέσ. καὶ τοῦ ἐπιθέτ. Ἐρχομένου, ἢ Μέλλοντος, ὡς ἔλεγαν καὶ οἱ παλαιοὶ « Ἐκάσου ἔτους ») συνθήτως λεγομένη εἰς τὰς ἐορτάς, ἢ ἄλλας περιοδικὰς πανηγύρεις, σημαίνει, Σ' εὔχομαι νὰ ζήσης καὶ τὸ ἐρχόμενον ἔτος, νὰ ἐορτάσης καὶ πάλιν τὴν παροῦσαν ἐορτήν. Οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τούτου ἔλεγαν « **Εἰς ὥρας ἰκέσθαι** » (*l'année prochaine*). Ἐκ τούτου καὶ παροιμία ἀσειά, « **Κάλεσέ του εἰς** » τὸν γάμον, νὰ σὲ εἶπη, **Καὶ τοῦ χρόνου** » ἀρμόζουσα εἰς τοὺς ἀσυλλόγιστα λαλοῦντας καὶ προφέροντας πολλάκις ἐξ ἀπροσεξίας ὅλον τὸ ἐναντίον τῆς ἐπιθυμίας των. Ἐπειδὴ οἱ γάμοι

δὲν γίνονται ἐτήσιοι, ὡς αἱ ἑορταὶ καὶ αἱ πανηγύρεις, ὁ εὐχόμενος τοὺς νεογάμους, Καὶ τοῦ χρόνου! τοὺς εὐχεται νὰ τοὺς χωρίσῃ ὁ Θάνατος τὸν ἐρχόμενον χρόνον.

Λέγομεν, Καὶ τοῦ χρόνου, καὶ εἰς ἄλλους πολλοὺς! ὡς εἶπε καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς Ὀμηρίδας (Ἵμν. εἰς Διόνυσ. 12-13),

Δὸς δ' ἡμᾶς χαίροντας ἐς ὥρας αὐτίς ἰκέσθαι,
Ἐκ δ' αὖθ' ὥράων ἐς τοὺς πολλοὺς ἐνιαυτούς.

ΧΡΟΥΣΟΜΗΛΑ ἢ ΧΡΥΣΟΜΗΛΑ. Ζ. Θιάσον.

ΧΡΥΣΟΠΛΟΥΜΙΣΤΟΣ. Ζ. Πτερνισήριον.

• ΧΡῶΤΑ, οἶον ΒΧ,

Τὰ χρῶτα κατεφίλησεν ἡ δέσποινα τῆς δούλης.

Δὲν ἐξεύρω τί σημαίνουν Τὰ χρῶτα. Ἄν ἦτο Τὰ ἴχνη, εἶχε νόημα ὁ σίγος· ἀλλὰ ταῦτα ὠνομάζοντο ὄχι Χρῶτα, ἀλλὰ Χνόποδα, ἤγουν Ἰχνόποδα.

ΧΥΜΙΖΩ, ὀρμῶ μὲ θυμὸν ἢ ὀργήν. Ἐχύμισε κατεπάνω μου. Τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ ΧΎΝΟΜΑΙ (fondre sur), Ἐχύθη κατεπάνω μου.

ΧΎΣΤΡΟΝ, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον (la partie naturelle de la femme), λέξις κατανήσασα εἰς τὸ ἄσημον, διότι προφέρεται μὲ κατάχρησιν ἀπὸ τοὺς ἀσέμους· ἀλλ' ἀναγκαία νὰ ἐτυμολογηθῇ, ὡς δὲν ὤκνησεν οὐδ' ὁ σοφὸς τῆς Θεσσαλονίκης ἀρχιερεὺς, Εὐστάθιος, νὰ ἐτυμολογήσῃ τὴν ἑλληνικὴν ταυτόσημον, τὸν Κύσθον, ὡς τὸ ὀνομάζει ὁ Ἀριστοφάνης (Βατρ. 430), αἰσχρολογῶν ἐπίτηδες, διὰ νὰ κινήσῃ εἰς γέλωτα τὸν αἰσχρολόγον ὄχλον τῶν Ἀθηναίων. Ἐκ τοῦ Κύσθου, ἐπλάσθη τὸ Χύστρον, μὲ τὴν συνήθη τροπὴν τοῦ κ̄ εἰς τὸ χ̄

(Ἄτακτ. I, σελ. 57.), καὶ τὴν σπανιωτέραν προσθήκην τοῦ $\bar{\rho}$, κατὰ τὸ Ἄφτρα ἀπὸ τὸ Ἄφθα. Ὁ Κύσθος ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ Κύω, καὶ ὄχι ὡς ἐνόμισεν ὁ Εὐστάθιος (Ἰλιάδ. δ', σελ. 468), ἀπὸ τὸ Χύω, συγχύσας ἴσως τὸν Κύσθον μὲ τὸ σήμερον διὰ τοῦ $\bar{\chi}$ προφερόμενον χυδαῖον ὄνομα οὐδέτερον. Ἄλλοῦ δὲ (Ἰλιάδ. ι', σελ. 746) πάλιν λέγει ὁ αὐτὸς Εὐστάθιος « Καὶ ἡ παρὰ τῷ Κωμικῷ δὲ Κύσθου, ἢ Κύσου » λεοντή, ὁμοίον τι νοεῖ. . . . Ὅτι δὲ τὸν Κύσθον καὶ Κύσον ἔλεγον, ἐλλείπει τοῦ $\bar{\sigma}$, δηλοῖ καὶ ὁ Κυσολέσχης, » ὃν ἂν τις διασαφῶν, Κιναιδολόγον ἐρεῖ, κοινότερον δὲ » ἄλλωξ, Αἰσχρορρήμονα.» Ἐφερατὴν μαρτυρίαν τοῦ Εὐσταθίου, διότι ἀπὸ τοῦτον μόνον ἔλαβεν εἰς τὸ Λεξικόν του ὁ Σνειδέρος καὶ τὸ Κυσολέσχης καὶ τὴν ἐξήγησιν αὐτοῦ· ἐξήγησιν ὀρθὴν, ἂν ἡ σύνθεσις ἦναι ἀληθῶς ἀπὸ τὸ Λέσχη. Ἄλλ' ἴσως ὁ Εὐστάθιος τὸ ἔλαβεν ἀπὸ γραφὴν σφαλμένην τινὸς κωμικοῦ ἢ γλωσσογράφου, εἰς τὴν ὁποίαν κρύπτετ' ἄλλο τί, « ὅπερ » τ' ἄρρητον ἄμεινον. » Τοιαῦτα ἄρρητα πολλὰ ἔλεγε Θεατρικῶς εἰς τὸν χαίροντα ν' ἀκούη τὰ αἰσχρὰ δῆμον τῶν πολιτισμένων Ἀθηναίων ὁ χαίρων νὰ τὰ λέγη κωμικὸς Ἀρισοφάνης. Τοιοῦτος καὶ τοσοῦτος ἦτον ὁ πολιτισμὸς τῶν τότε, καὶ Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, καὶ τοιοῦτος ἀκόμη καὶ τῶν πολιτισμένων Εὐρωπαϊῶν πρὸ τῆς τυπογραφίας, καὶ πολλοὺς ἔτι χρόνους μετὰ τὴν τυπογραφίαν· πολιτισμὸς εἰς μὲν τοὺς Ἀθηναίους, σύγχρονος μὲ τὴν ἄκρατον Δημοκρατίαν, εἰς δὲ τοὺς Ῥωμαίους, μὲ τὴν ἄπληστον Ὀλιγαρχίαν, εἰς δὲ τοὺς νεωτέρους, μὲ τὴν ἀπόλυτον Μοναρχίαν. Ἀληθὴς πολιτισμὸς χωρὶς ἰσόνομον καὶ δικαίαν πολιτείαν εἶναι πρᾶγμ' ἀδύνατον.

ΧΥΤΟΣ (Ζ. Τζακίζω). Ἀπὸ τὸ Χέω, Χύω (fondre), ῥηματικὸν Χυτός (fondu). Σήμερον λέγομεν Χύνω, ὡς ἔλεγαν καὶ εἰς τὸν παρακμάζοντα Ἑλληνισμόν. Τὸ μέσ. ῥῆμ.

Χύνομαι, λαμβάνεται και μεταφορ. ἀντί τοῦ κινουμαι με ὀρμήν. Ζ. Χυμίζω.

ΧΩΜΑ, πληθ. Χώματα (terre ή poussière) οἶον, Τὸν ἔρρηξεν εἰς τὰ χώματα. Λέγει και ὁ ποιητής τοῦ Β,

Πρῶτα φιλεῖ τὰ χώματα, ἔπειτα τὸ τζαγγίν του,

περί τῆς εἰς τὴν πατρικὴν γῆν ἀποβάσεως λαλῶν. Καὶ τοῦτο γίνεται, ἀφοῦ ἐγεννήθησαν ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον. Παρόμοια ὁ Ἀγαμέμνων, εὐθὺς ὄτ' ἐπάτησε τὴν γῆν τῆς πατρίδος του, ἐκβαίνων ἀπὸ τὸ πλοῖον (Ὀδυσσ. δ', 522), ἐφίλησε τὰ χώματα,

Καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλά δ' ἀπ' αὐτοῦ

Δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν.

Τόσον εἶναι φυσικὴ ἢ πρὸς τὸν τόπον τῆς γενέσεως και τῆς ἀνατροφῆς ἀγάπη, ὥστε ὁ χωρὶς ἀνάγκης περιπλανώμενος ἔξω τῆς πατρίδος τρέφει τί κτηνώδες πάθος εἰς τὴν ψυχὴν του. 2) Χώματα, ὁ ἀπὸ ἓνα ἡγεμόνα κυριευόμενος τόπος, ἢ ἐπικράτεια (états, terres), οἶον Εἰς τὰ χώματα τῆς Περσίας, τῆς Ἰνδίας. κ. τ. λ.

ΧΩΝΕΥΩ. ἐνεργ. Μεταβάλλω τὴν τροφήν εἰς χυλὸν (digérer), Χωνεύω τὸ κρέας, και Χωνεύει ὁ σόμαχος τὸ κρέας. (Ζ. Ἄτακτ. Ι, σελ. 283). 2) Μεταφ. Ὑπομένω, ὑποφέρω, Δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸν χωνεύσω. 3) Δὲν θέλω χωνεύσειν ποτὲ ὅσα με εἶπες, ἡγουν δὲν θέλω λησμονήσειν ποτὲ ὅσα κακὰ με εἶπες. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον Πέσσω, Πέττω, ἢ Πέπτω, ἀντί τοῦ Χωνεύω· τὸ δὲ Χωνεύω ἐσήμαινεν εἰς ἐκείνους, Ἀναλύω διὰ τοῦ πυρὸς τί με τὴν χώνην (creuset), και ἰδιαιτέρως τὰ μέταλλα (fondre). Καὶ ἐπειδὴ ἡ πέψις τῶν βρωμάτων, ἢ γινομένη εἰς τὸν σόμαχον, ὁμοιάζει τὴν ἀνάλυσιν, εὐλόγως τὸ Χωνεύω σημαίνει τὸ Πέττω. Διὰ τοῦτο ὠνόμασαν τινὲς ἀνατομικοὶ και Χώνην (κοιν. Χωνίον) τὸν Οἰσοφάγον

(gosier), κινήθεντες ἀπὸ τὸν Ἱπποκράτην, ὅστις πρῶτος παρετήρησε (Περὶ καρδ. σελ. 289) τὴν ἀναλογίαν τοῦ μέρους τούτου μετὰ τὸ Χωνίον· « Ὁ γὰρ σόμαχος ὀκοῖον χῶνος, καὶ ἐκδέχεται » τὸ πλῆθος, καὶ ἄσσα προσαιρούμεθα. »

ΧΩΝΙΟΝ (entonnoir). Ζ. Χωνεύω.

ΧΩΡΙΖΩ (séparer). Ζ. Ἐντάμα.

ΧΩΡΙΣ (sans), συντάσσεται μετὰ γενικήν. Ζ. Δίχα, καὶ Ἐμποδον.

Ψ.

Ψ στοιχεῖον ἀντὶ τοῦ σ̄ (Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 217 καὶ 267).
— τοῦ φ̄θ̄ (Αὐτόθ. σελ. 49).

ΨΑΡΑ οὐδετ. καὶ πληθυντ. ὄνομα νήσου (Psara), πλησίον τῆς Χίου. Ἀπὸ τὸν Στράβωνα (Γεωγραφ. σελ. 645) ὀνομάζεται, Τὰ Ψύρα, ἀπὸ τὸν Βυζάντιον Στέφανον, ἐνικ. καὶ θηλυκ. Ἡ Ψύρα, καὶ ἀπὸ τὸν Ὅμηρον (Ὀδυσσ. γ', 171) Ἡ Ψυρίη. Εἰς τὸν Φώτιον ἐμεταβάθη ἀπὸ τοὺς ἀντιγραφέας τὸνομα εἰς αἰνίγμα, « ΨΥΡΑΝΙΣ, ἸΔΙΟΝ μικρὸν » τοῦ ὁποίου ἡ λύσις δὲν εἶναι δύσκολος, ΨΥΡΑ, ΝΗΣΪΔΙΟΝ μικρὸν.

ΨΑΡΟΝ, εἶδος χρώματος μεταξὺ λευκοῦ καὶ μαύρου (gris). « Ψαρὸν, ποικίλον, σποδοειδές » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ἄλογον ψαρὸν, εἶναι ὁ « Ψαρὸς ἵππος » τοῦ Ἀριστοφάνους (Νεφ. 1225).

ΨΕΓΩ, κατηγορῶ, ὀνειδίζω (blâmer). Ζ. Ποῖοι.

ΨΗΚΕΙ (γρ. Ὀψίκιον). Οὕτως ἔγραψαν καὶ τὸ ῥῆμα, Ψηκεύω, ἢ Ἐψηκεύω, ἀντὶ τοῦ Ὀψικεύω, οἶον ΒΧ,

Ὁ γέρον, ὡς ἐγρίκησε τὰ ἐκλαμπρα μανδάτα,
Ἀπὸ τοῦ θρόνου του πηδᾶ, τοὺς ἄρχοντας συναγάγει,
Καὶ ψήκει μέγα θαυμαστὸν ἐποίκασιν ἐτότες·
Μεγάλως τὸν ἐδέχθησαν μετὰ χαρᾶς οἱ πάντες.

Καὶ κατωτέρω, εἰς τὴν αὐτὴν σελίδα, ὁ αὐτὸς,

Γυναῖκες τὴν ἐφήκευσαν ἀρχόντισες μεγάλες,
Μεγάλως ἐσυντρόφειυσαν, ἐφήκευσαν ἐνδόξως.

Καὶ ἄλλος, ΘΡ,

Καὶ νὰ ταῖς ἐφήκεύουσιν οἱ δούλοι καὶ βαγίτζες,
Οἱ ἄνδρες τῶν νὰ πᾶν ἐμπρὸς, πίσω τῶν οἱ μανίτζες.

Καὶ τρίτος Β,

Καὶ παλικάρια καλὰ διαλεκτὰ τοὺς δίδει,
Καὶ νὰ τοὺς ἐφήκεύουσιν, ὡς ἔθος, κατ' ἄξίαν.

Καὶ τέταρτος ΣΣ,

Καὶ οἱ ἄλλες νὰ ψηκεύσουσι τὴν κεράν τὴν πριόραν.

(Ζ. Ἐφήκεύω. Ἰδ. καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 279).

Βαγίτζα, ἡ σήμερον λεγομένη Παραμάνα (Ἑλλην. Τροφός), ὑποκοριστικὸν τοῦ Βάγια, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Balia (pourrice). Ἴδε καὶ Σράβωνα (Γεωγραφ. τόμ. III, σελ. 344, Ἑλλην. ἐκδ.).

Μανίτζα (Ἑλλην. Μανάριον), ὑποκοριστικὸν τοῦ Μάνα.

Πριόρα σημαίνει Ἡγουμένισσαν ἢ Ὑψηγουμένισσαν.
Κερά Πριόρα (Madame la prieure).

ΨΗΛΟΚΟΠῶ. (Ζ. Εὐγατίζω). Ἴσως ἀπὸ τὸ Ὑψηλοκοπῶ, καυχῶμαι (se vanter). Ἐνδέχεται δὲ καὶ νὰ ἐσφάλη ἡ γραφή, ἀντὶ τοῦ Ψιλοκοπῶ, τὸ ὁποῖον σημαίνει Λεπτολογῶ.

ΨΗΡΑ (rou). Ζ. Ἄτζαλος, καὶ Δακάνω. Ἴδε καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 48-49.

ΨΗΦῶ (faire cas, estimer) οἶον ΘΚ,

Διὰ τὴν ὑποταγὴν τὴν φοβερὰν θάνατον οὐ ψηφοῦσιν.
Καὶ ἂν σκοτώσουν χριστιανούς, ἀγιάζουσιν, ὡς λέγουν.
Καὶ ἂν τοὺς σκοτώσουν πάλιν δὲ, εὐρίσκονται νὰγιάζουν.

Λέγεται καὶ Ψηφίζω εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν (Ζ. Κρατή - κτικός, καὶ Στάμενα). Ὁ ποιητὴς ἐκφράζει τὸ φονικὸν ἦθος τῶν Τούρκων, καὶ τὸ ἐκφράζει, ἐδῶ καὶ, καὶ ποιητικῶς καὶ κωμικῶς· Ἄν φονεύσωσι (λέγει) χριστιανούς, λογίζονται ἅγιοι· ἂν φονευθῶσιν ἀπὸ χριστιανούς, εὐρίσκονται πάλιν ἅγιοι·

Ψηχαλίζει, ῥῆμα ἀπρόσωπ. Πιτυλίζει, βρέχει λεπτὴν βρο - χὴν (bruiner), ἀπὸ τὸ Ψεκάζω.

— Τότ' ἢ βροντῶμεν, ἢ ψεκάζομεν,

λέγει ὁ Κωμικός (Ἄριστοφ. Νεφελ. 580).

ΨΪΔΙ (ΨΪδίου) ΨΪΔΙΑΖΩ. Ζ. Ἄψιδιον.

ΨΪΛΟΚΟΠΩ. Ζ. Ψηλοκοπῶ.

ΨΪΛΟΣ (γρ. ψύλλος). Ζ. Δακάνω, καὶ Ψύλλος.

Ψιλός (subtil, fin), κυρίως καὶ μεταφορικῶς (Ζ. Ὀχρά, καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 319).

ΨΪΧΑ. (Ἰδε Ἄτακτ. I, σελ. 62, καὶ 287).

ΨΟΦΩ, ἀντὶ τοῦ Ἀποθνήσκω. Ζ. Ἄφ' οὔ, Ἐκδέχομαι, καὶ Χαύτης. Ἰδε καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 265.

ΨΥΛΛΟΣ, ἀρσενικῶς σήμερον, τῶν παλαιῶν ἢ Ψύλλα (pu - ce). Δὲν ἠλλάξαμεν ἡμεῖς τὸ γένος· εἶναι σχεδὸν δύο χιλιάδες καὶ ἑκατὸν ἔτη ἀποῦ εἶπαν οἱ Ἑβδομήκοντα (Α. Βασιλ. κδ', 15), « Ὅπισω κυνὸς τεθνηκότος, καὶ ὀπίσω ψύλλου ἑνός. » Μετὰ τετρακόσια πενήκοντα ἔτη ἀπέκει, ἐφώναζεν ὁ Φρύνιχος, « Ψύλλος, βάρβαρον· ἢ δὲ ψύλλα, δόκιμον, ὅτι καὶ ἀρχαῖον. » Ἄλλὰ διὰ τί βάρβαρον, ἐπειδὴ καὶ ὁ πεντακόσια σχεδὸν ἔτη πρὸ Χριστοῦ ἀκμάσας Ἐπίχαρμος εἶπε καὶ αὐτὸς, Ψύλλος καὶ ὄχι Ψύλλα; (Ἰδ. Σουΐδ, λέξ. Ψύλλα).

ΨΥΧΗ. Ψυχή μου (mon ame), ἐρωτικὴ πρόσρησις ἐρασσοῦ πρὸς ἐρωμένην, ἢ ταύτης πρὸς ἐκεῖνον, ἢ καὶ φίλου πρὸς φίλον, ὡς καὶ τὸ Φῶς μου (ma lumière), Παρηγορία

μου (ma consolation), Ὀ μ μ ά τ ι ά μ ο υ (mes yeux),
οἶον ΣΦ,

Καὶ κείνος λέγει τὴν εἰς μίαν, ἤντά χης, συνοδία μου,
Φῶς μου, ψυχὴ μου, ὀμμάτιά μου, γλυκοπαρηγοριά μου,

ἀκόμη καὶ σήμερον συνήθη, ὡς καὶ εἰς τοὺς παλαιούς Ἕλληνας.
Οὕτως ἐταῖρα τὶς δολία ἔλεγε πρὸς τὸν ἀπατημένον αὐτῆς
ἐρασην (παρ' Ἀθην. XIII, σελ. 579) « Μηθὲν σοι, ψυχὴ,
» μελέτω » Μή σε μέλει, ψυχὴ μου, τίποτε. Καὶ περὶ τῶν
τοιούτων ὀνειδίζει καὶ τὰς ἀσελγεῖς τῆς Ρώμης γυναῖκας ὁ
Ἰουβενάλιος (Satir. VI, 193-195), ὅχι μόνον διότι τὰ
ἐμεταχειρίζοντο καὶ αὐτὰ τὰ γράδια πρὸς τοὺς ἐραστὰς, ἀλλ' ὅτι
καὶ εἰς Ἑλληνικὴν ἀκόμη γλῶσσαν, ὡς Ἑλλήνων μαθήματα :

————— Non est hic sermo pudicus
In vetula, quoties lascivum intervenit illud
ΖΩΗ ΚΑΙ ΨΥΧΗ: modo sub lodice relictis
Uteris in turba, —————

Ἀλλὰ δὲν ἦτο χρεῖα νὰ μάθωσιν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας οἱ Ρωμαῖοι
τὰ τοιαῦτα, εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ἰουβενάλιου (καὶ τρεῖς ἑκατον-
ταετηρίδας ἀρχήτερα) μάλιστα, ὅτε κατεστάθησαν ἱκανοὶ νὰ
διδάξωσι, κ' ἐδίδαξαν, τοὺς διδασκάλους τῶν πολὺ πλείοτερα
καὶ αἰσχρότερα ὄσων ἔμαθαν, ὡς τὸ ἐσημείωσεν ὁ φιλόπατρις
Πλούταρχος (Μαρκ. Κάτ. § 20, σελ. 293), « Παρ' Ἑλλήνων
» τὸ γυμνοῦσθαι μαθόντες, αὐτοὶ πάλιν τοῦ καὶ μετὰ γυναικῶν
» τοῦτο πράσσειν ἀναπεπλήμασι τοὺς Ἕλληνας. » Ζ. Φῶς.

ΨΥΧΟΥΛΑ .Ζ. Πιάνω.

ΨΥΧΡΑ, ἐπίρρ. Ζ. Κακά.

ΨΩΜΙΝ. Ζ. Καμπανός.

ΨΩΡΑ (gale). Ζ. Μανιόρδος.

Ω.

Ω (τελευταῖον γράμμα τοῦ Ἀλφαβήτου) ἀφαιρεῖται καταρχὰς τῶν λέξεων (Ἄτακτ. I, σελ. 148). — συγκόπτεται κατὰ μέσον, οἶον Θωρω̄, ἀντὶ τοῦ Θεωρω̄, Χρωστῶ, ἀντὶ τοῦ Χρεωστῶ.

ΩΝ συλλαβή, πλεονάζουσα εἰς τὸ τέλος τῶν λέξεων. Ζ. Αἷ.

ΩΡΑ. Εἰς τὴν ὥραν, Ἕλλην. Αὐθωρόν (sur l'heure), οἶον ΘΚ,

Μόνον νὰ δοῦσιν χριστιανούς Αὐθέντας εἰς τὸν κάμπον,
Ὅλοι σὴν ὥραν προσκυνοῦν οἱ χριστιανοὶ τῆς δύσις.

Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς,

Τῆς δύσις οἱ χριστιανοὶ εἰς μίαν νὰ προσκυνήσουν.

ἡ φράσις, Εἰς μίαν, εἶναι ἑλλειπτικὴ, ἀντὶ τοῦ, Εἰς μίαν ὥραν. Εὐρίσκεται καὶ χωρὶς τὴν πρόθεσιν, οἶον ΘΚ,

Τὴν ὥραν ἔνε σὸν σαυρὸν τὰ χερίά των δεμένα.

Ἄλλος δὲ, εἰς γενικὴν συνταγμένην μετὰ τὴν Κατὰ πρόθεσιν, οἶον Β,

Τότε προσφέρει μάρτυρας πλασούς κατὰ τῆς ὥρας.

(Ζ. Ἀλλάσσω):

Εἰς τὴν ὥραν, σημαίνει ἀκόμη εἰς τὸν πρέποντα καιρὸν Ἕλλην. Εἰς δέον ἢ Ἐν δέοντι (à propos). Λέγεται καὶ Εἰς καλὴν ὥραν (dans un temps opportun), καὶ, Κάθε πρᾶγμα ἔχει τὴν ὥραν του, καὶ, Δὲν εἶν' ὥρα τώρα (ce n'est pas le moment). Καὶ τοῦτο ἐσήμαινεν ὅστις εἶπε (παρ' Ἀθην. VII, σελ. 281),

Ὤρη ἐρᾶν, ὦρη δὲ γαμεῖν, ὦρη δὲ πεπαῦσθαι,

398 ΓΛΩΣΣΟΓΡ. ΥΛ. ΔΟΚΙΜ., ΩΣ—ΩΦΟ.

κατά τὸ ἀνώτέρω (σελ. 164) « Καιρὸς παντὶ πράγματι. »

Ὡρα καλή! χαιρετισμὸς συνήθης, ταυτόσημος τοῦ Καλή
ἡμέρα (bon jour).

Κακή ὥρα νὰ τὸν εὔρη! λέγουν οἱ καταρώμενοι συμ-
φορὰς καὶ δυσυχίας κατὰ τινος.

Ὡς, χρονικὸν ἐπίρρημα (dès que, aussitôt que). Ζ.
Κεντῶ, καὶ Μόναυτα. 2) Σύνδεσμος πλεοναστικὸς, Ὡς διὰ νὰ
(afin que). Ζ. Περιλαμπάνω, Πηδῶ, καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 168.

ὩΣΤΕ ΝΑ, ἕωσοῦ νὰ (jusqu'à ce que). Ζ. Ἐγρήγορα.

ὩΦΕΛΩ. Ζ. Πέρπυρα.

ὩΦΟΥ! Ζ. τὴν ΟΥ δίφθογγον.

ΕΠΙΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ.

Α ΣΤΟΙΧΕΪΟΝ, ἀντί τοῦ Υ. Ζήτ. σελ. 52 καὶ 367.

ἈΒΒᾶΣ. Ζ. Ἄμμια, σελ. 400.

ἈΓΚΙΝᾶΡΑ (σελ. 9). Ζ. Κινάρα, σελ. 191.

ἌΔΕΙΑ (σελ. 14). 2) συγχώρησις (permission), οἶον, Μ' ἔδωκε τὴν ἄδειαν, ἸΜὲ τίνοσ ἀδειαν τὸ ἔκαμεις; 3) εὐκαιρία (loisir), Δὲν ἔχω τὴν ἄδειαν.

ἈΔΕΙᾶΖΩ. ἈΔΕΙΟΣ. Ζ. σελ. 250-251.

ἈΔΡᾶΚΤΙΟΝ (σελ. 15). Ζ. καὶ σελ. 111.

ἈΖΩ (εἰς) ῥήματα. Ζ. Ῥάσσω, σελ. 317.

ἈΙΝΩ (εἰς) ῥήματα. Ζ. Μαθαίνω, σελ. 230.

ἈΛΕΥΡΙΑ. Ζ. Κουρκούτιον, σελ. 207.

ἈΛΕΥΡΩΜΕΝΟΣ (σελ. 29). Εἰς τὴν μεταφορικὴν σημασίαν, ἀντί τοῦ Ἀλευρωμένος, οἱ Χῆοι λέγουν Καπνισμένος.

ἈΛΙΧᾶΝΗ (σελ. 30). Δὲν ἤθελα ἀπορήσειν περὶ τῆς ὀνομασίας τοῦ Κυπρίνου μύρου ἢ ἐλαίου, ἀν ἐνθυμούμην ἐγκαίρως τὸν Ἀθήναιον (XV, σελ. 688) « Κύπρινον δὲ προ- » κέκριται τὸ ἐν Αἰγύπτῳ· δευτερεῦον δ' ἐστὶ τὸ Κυπριακόν, » καὶ τὸ ἐν Φοινίκη, καὶ ταύτης τὸ ἀπὸ Σιδῶνος. » Ὅθεν γίνεται φανερόν, ὅτι τὸ ἐπίθετον Κύπρινον ἐσήμαινε τὸ

έλαιον ἢ μύρον, τὸ ἀπὸ τὸ φυτὸν ὀνομαζόμενον Κύπρον (Ἑβρ. Κόφερ.). Τούτου δὲ, τὸ μὲν κατασκευαζόμενον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὠνομάζετο Κύπρινον Αἰγύπτιον (ὡς καὶ τὸ εἰς τὴν Σιδῶνα, Κύπρινον Σιδόνιον)· τὸ δὲ εἰς τὴν Κύπρον νῆσον, Κύπρινον Κυπριακόν. Ὁ Τραλλιανὸς Ἀλέξανδρος (III, 3, σελ. 184) τὸ ὀνομάζει συνθέτως καὶ χωρὶς τόπου διάκρισιν, Κυπρινέλαιον.

ἌΛΛΗΛΟΓΩ (σελ. 32). Ὁ τρίτος στίχος,

Μὴ κρύψης, τοῦτο μὴ ἀρνηθῆς, μὴ τὸ ἀλληλογήσης,

εἶναι, νομίζω, κακὴ γραφὴ, ἀντὶ τοῦ,

Μὴ κρύψης τοῦ το, μὴ ἀρνηθῆς, μὴ τὸ ἀλληλογήσης,

ἦγουν, ὡς συντάσσομεν σήμερον, Μὴ του τὸ κρύψης, μὴ τὸ κρύψης ἀπὸ τὸν δανείσαντα, ἢ ἐμπιστευθέντα αὐτὸ εἰς ἐσέ.

ἌΔΟΓΟΝ (σελ. 34). Ζ. Πεζούρα, σελ. 291.

ἌΜΜΙΑ (σελ. 41). Οἱ δὲ παλαιοὶ ἐσήμαιναν ἄλλο διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, « Ἄμμια, μήτηρ, τροφὸς » ὡς καὶ « Ἀμμάς, ἡ τροφὸς Ἀρτέμιδος, καὶ ἡ μήτηρ κ. τ. λ. » Amita ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους ἢ πρὸς πατρὸς Θεία. Εἰς δὲ τοὺς Γραικορωμαίους ἡ Ἄμμα, ἢ Ἀμμάς, ἦτον ἐπίθετον τιμητικὸν Καλογραίας (Abbesse), ὡς τοῦ Καλογήρου τὸ Ἀββάς (Abbé). Ἴδε Δουκάγγ. σελ. 61. Καὶ τῆς Ἀμμάς (ἢ Ἀμμάδος), ὡς καὶ τοῦ Ἀββά, τὰ γενέθλια εἶναι Ἀσιανά. Ἀβ (אב) ὀνομάζεται ἐβραϊσὶ ὁ πατήρ, καὶ Ἐμ (אם) ἡ μήτηρ.

ἌΜΦΟΤΕΡΩΣ. Ζ. Φαφλατίζω.

ἌΝΑΜΕΤΑΕΪ ΤΩΝ, ἢ Ἀνάμεσά των (entre eux)

ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ, Α—ΑΡΒ. 401

εἶναι τὸ « Μετὰ σφίσι » τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. κ', 311). Λέ-
γομεν καὶ ὀνομαστικῶς, Εἰς τοῦτο τὸ ἀναμεταξὺ (sur-
ces entrefaites).

ἌΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ· Ζ. Φουρτούνα.

ἌΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ· Ζ. Διεπισολεύς, σελ. 407.

ἌΝΥΦΆΝΤΗΣ· ἌΝΥΦΆΝΤΡΙΑ· Ζ. σελ. 368.

ἌΞΥΠΌΛΥΤΟΣ· Ζ. Ἐξυπόλυτος.

ἌΠΑΡΈΜΦΑΤΑ, Ζ. Διάβαν, σελ. 106.

ἌΠΕΣΤΑΔΜΈΝΟΣ· Ζ. Διεπισολεύς.

ἌΠΌ, πρόθ. Ζ. Ἐκ.

ἌΠΌΚΤΕΝΟΝ· Ζ. Κτένιον.

ἌΠΟΜΟΝΗ· Ζ. Ὑπομονή.

ἌΠΟΠΛΗΕΪΑ· Ζ. Γούσουρας.

ἌΠΟΤΑΥΡΪΖΟΜΑΙ· Ζ. Κορδίζομαι, σελ. 202, καὶ
Τραυρίζω, σελ. 356.

ἌΡΆΧΝΗ· Ζ. σελ. 368.

ἌΡΒΕΛΪΖΩ. Διὰ τῆς μνήμης (ὡς καὶ τοῦ σώματος) τὸ
γῆρας, ἠπόρησα περὶ τῆς λέξεως (Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 221),
μ' ὄλον ὅτι εἰς τὸ Σομαυερικόν μου ἀντίτυπον, εἶχα εἰς
αὐτὴν σημειωμένα τοῦ Νικάνδρου τὰ Θηριακά. Ἄλλ' ἢ ἀπὸ
πολλὰς ἄλλας σημειώσεις καταμαύρισις τοῦ περιθωρίου μ'
ἐμπόδισε νὰ ἐξανοιξῶ τὴν μόνην ἀναγκαίαν εἰς τὸ προκείμενον
σημείωσιν. Ὁ σχολιαστὴς τοῦ Νικάνδρου, ἐξηγῶν τὸ μέρος τοῦτο
(Θηριακ. 422),

Οἶον ὅτε πλαδῶντα περὶ σκύλα καὶ δέρη ἵππων

Γναπτόμενοι μυθῶσιν ὑπ' ἀρβήλοισι λάθαρτοι,

λέγει, « Ἄρβηλοι δὲ λέγονται τὰ κυκλοτερῆ σιδήρια, οἷς οἱ
» σκυτοτόμοι τέμνονσι καὶ ξύουσι τὰ δέρματα. » Μαρτυρεῖ
τὴν ἐξήγησιν καὶ ἡ προσεθεῖσα ἀπὸ τὸν Συνειδέρον (Νικ. Θηρ.
σελ. 142) γλῶσσα τοῦ Ἡσυχίου, « Ἀνάρβηλα, τὰ μὴ ἐξεσμένα

» δέρματα ἄρβηλοι γὰρ τὰ σμιλία. » Δὲν μένει λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι τὸ Ἀρβελίζω παράγεται ἀπὸ τὸ Ἄρβηλον, καὶ ἐσημαιοῦ κυρίως τὸ Κόπτω μὲ Ἄρβηλον, ἔπειτα καὶ τὸ ἀπλῶς Κόπτω ἢ Κατακόπτω.

ἈΡΈΝΤΑ. Ζ. Ρέντα.

ἈΣΚΆΘΑΡΟΣ. Ζ. Σκάθαρος.

ἈΣΚΑΝΤΖΌΧΟΙΡΟΣ. Ἐχῖνος (hérisson) ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς παλαιούς, καὶ μὲ τὸ ἐπίθετον, Ἐχῖνος χερσαῖος, εἰς διάκρισιν τοῦ Θαλασσίου ἐχίνου (oursin), τοῦ χυδ. λεγομένου Ἄχινου. Ἀπὸ τοὺς μεταγενεστέρους ὠνομάσθη ὁ χερσαῖος, Ἀκανθίων, καὶ τέλος Ἀκανθόχοιρος, ὅθεν ἡ χυδαιότης ἔπλασε τὸν Ἀσκαντζόχοιρον, ἢ Σκαντζόχοιρον. Λέγει ὁ Ἡσύχιος, « Ἐχῖνος... ζῶον θαλάσσιον ἐδώδιμον... καὶ οἱ ἀκανθόχοιροι. »

ἈΤΖΈΜΗΣ ἢ ἈΝΤΖΈΜΗΣ (Ζ. Τὴν ΤΣ συλλαβήν). Τὸ πληθυντ. Ἀτζέμιδες, (οἱ Πέρσαι), πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Ἀχαιμενίδαι, ὡς ἔκριναν τινές. Οἱ Ἀχαιμενίδαι ἦτο γένος ἀρχαῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκατάγοντο οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον (I, 125), « Ἐν τοῖσι καὶ Ἀχαιμενίδαι εἰσὶ φρήτρη, ἔνθεν οἱ βασιλεῖς οἱ Περσεῖδαι γέγονασι. »

ἈΤΣΪΔΑ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ ΤΣ.

ΑΨΤΗΝ. Ζ. σελ. 385.

ἈΦΟΨ. Ζ. σελ. 75.

ἈΧΙΝΌΣ. Ζ. Ἀσκαντζόχοιρος.

ΒΙΖΪΟΝ (γρ. Βυζιον). Ζ. σελ. 88, καὶ Τραχῆλιον.

ΒΪΖΙΤΑ. Ζ. σελ. 99.

ΒΛΈΠΩ (σελ. 82). Εἰς τὸ, «5) Βλέπει τὸ φῶς, ἀντι τοῦ ζῆ » πρόσθετος τοῦ Εὐριπίδου (Ἐκ. 668) τὴν ῥῆσιν, Δέσποιν', ὄλωλας, κούκέτ' εἶ βλέπουσα φῶς.

Τὸ ἐμεταχειρίζοντο ἔτι καὶ ἑλλειπτικῶς, οἷον (Αὐτ. αὐτόθ. 311),

Οὐκοῦν τόδ' αἰσχρὸν, εἰ ΒΛΕΠΟΝΤΙ μὲν φίλῳ
Χρῶμεσθ', ἐπεὶ δ' ἄλλωλε, μὴ χρῶμεσθ' ἔτι,

ἀντὶ τοῦ ΖΩΝΤΙ. Ἡμεῖς δὲ συνάπτοντες καὶ τὰ δύο, λέγομεν πολλάκις, Ἔως ζῶ καὶ βλέπω. Τὸ βλέπω προφέρεται εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τοῦ γ, Γλέπω, ὡς καὶ οἱ Δωριεῖς ἔλεγον Γλέφαρα τὰ Βλέφαρα.

ΓΑΔΑΡΟΣ (σελ. 88). Τῶνομα ἐτυμολογήθη ἄλλοῦ (εἰς τοὺς Βίους Πλουτάρχ. Μέρ. 3, σελ. οδ'-οθ').

ΓΑΔΟΣ. Ζ. Κάδος, σελ. 162 καὶ 412.

ΓΛΑΣΤΡΑ (Ζ. τὰς εἰς τοὺς Β. Πλουτάρχ. σημειώσεις Μέρ. 2, σελ. 365). Οὕτω γράφει τὴν λέξιν ὁ Σομαυέρας, ὡς προφέρεται σήμερον, μὲ πλεονασμὸν τοῦ λ. Ὄρθότερον οἱ Γραικορωμαῖοι τὴν ὠνόμαζαν Γάσρα (Δουκάγγ. σελ. 238), ἀπὸ τὴν αἰτιατικὴν Γασέρα κατὰ συγκοπὴν (ὡς τὸ Θύγατρα, ἀπὸ τὸ Θυγατέρα), καὶ ἐσήμαιναν ἀγγεῖα μικρά, ὡς Βωκάλια, Ἐλαδικά, Ῥωγία, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Ἄλλ' ἐν ἀπὸ ταῦτα ὀνομάζεται χωρὶς τὸ λ καὶ χωρὶς συγκοπὴν, Γασέρα, κατὰ τὸν αὐτὸν Σομαυέραν, « Γασέρα, ἢ. Vaso da vino di » mezza oca » καὶ « Γασεροπούλα Vasetto da vino » meno di mezza oca. »

Γλάσραν δὲ (μὲ τὸ λ), ὀνομάζομεν σήμερον τὸ πῆλινον ἀγγεῖον, μικρὸν ἢ μέγα, χρήσιμον εἰς ἐμφύτευσιν φυταρίων ἀνθοφόρων (pot à fleurs), τὸ ὁποῖον ἢ σημερινὴ Σικελικὴ τῶν Ἰταλῶν διάλεκτος ὀνομάζει Γράσαν (grasta). Ἡ ὁμώνυμία μὲ τὸ Γασήρ (ἢ κοιλία) ἐγεννήθη ἀπὸ τοῦτο, ὅτι τὸ ἀγγεῖον λαμβάνεται ἢ ἀπὸ συντριμμένου πίθου ἢ σαμνίου τὸ μεσόθεν πρὸς τὰ κάτω μέρος, τὸ φαρδύτερον, καὶ ἀκολούθως ἐμφανίζον

γασρός σχῆμα, ἢ πλάσσει' ἐπίτηδες ὁμοίόσχημον ἀπὸ τὸν κεραμέα, διὰ τὰ χωρῆ ὅσον ἀρκεῖ εἰς τὴν βλάβησιν τῶν φυταρίων χῶμα. (Ἰδ. καὶ Βίους Πλουτάρχ. μέρ. II, σελ. 365). Λέγει ὁ Σουΐδας, « Ἄρδάνιον, κεράμιον, γάσρα, ὅθεν τὰ Θρέμματα » πίνει καὶ εἴρηται παρὰ τὸ Ἄρδειν. Ἐτίθετο δὲ καὶ πρὸ τῆς » θύρας τῶν τετελευτηκότων, τοῖς εἰσιούσι καὶ ἐξιούσιν, ἵνα » περιβραίνωνται, κ. τ. λ. » Τὰ αὐτὰ σχεδὸν καὶ ὁ Ἡσύχιος, « Ὀσρακον, ὁπότε τις ἀποθάνοι, γάστραν πρὸ τῶν θυρῶν » ἐτίθεσαν, ἐξ ἄλλης οἰκίας λαμβάνοντες καὶ πληροῦντες ὕδα- » τος. » Ἐν ἀπὸ τὰ ἔθιμα τῶν προγόνων μας ἦτο καὶ τοῦτο, ὅτε τις ἀπέθνησκε, τὰ τὸν πλύνωσι πρῶτον, καὶ τὰ τὸν ἀλείφωσιν ἔπειτα μὲ ἔλαιον, ὡς τὸ μαρτυρεῖ καὶ ὁ Ποιητὴς περὶ τοῦ νεκροῦ Πατρόκλου (Ἰλιάδ. σ', 348),

Γάσρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσειεν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῶ,
 Καὶ τότε δὴ λούσαν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ.

Ὅπου σημείωσε, ὅτι Γάσρην (Γλάσραν) ἀκόμη ὀνομάζει ὁ Ὀμηρος καὶ τὸ χάλκινον ἀγγεῖον. Μετὰ τὴν πλύσιν καὶ ἀλείψιν ταύτην, ἔθεταν τὸν νεκρὸν εἰς τὴν θύραν μὲ τοὺς πόδας ἔξω στραμμένους πρὸς τὴν ὁδὸν, ὡς λέγει πάλιν ὁ αὐτὸς ποιητὴς περὶ τοῦ αὐτοῦ Πατρόκλου (Ἰλιάδ. τ', 212),

Κεῖται, ἀνά πρόθυρον τετραμμένος,

καὶ ὡς τὸ ἐξηγεῖ ὁ Ἡσύχιος, « Δι' ἐκ θυρῶν' τοὺς νεκροὺς » οὕτω φασὶν ἐδράζεσθαι, ἔξω τοὺς πόδας ἔχοντας, πρὸς » τὰς αὐλείους θύρας. » Καὶ πλησίον τοῦ νεκροῦ ἐβάλλετο ἢ Γάσρα (ἢ τὸ αὐτὸ ἀγγεῖον, ὅπου εἶχε θερμανθῆναι καὶ τὸ νερόν τοῦ λουτροῦ, ἢ ἄλλο, ἰδίως ὀνομαζόμενον Ἄρδάνιον),

ἔθεν ἐραίνοντο οἱ ἐμδαίνοντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νεκροῦ, ἢ οἱ ἐξερχόμενοι, ὡς εἶπεν ἀνωτέρω ὁ Σουίδα. Ὁ δὲ Ἡσύχιος (κατὰ τὴν διόρθωσιν τῶν κριτικῶν) λέγει, « Ἀρδάνια, αἱ τῶν κερα-
 « μίων γάστραι... ταῦτα δὲ πρὸ τῆς αὐλείου θύρας ἐτίθεσαν
 » ὕδατος πλήρη, ἵνα, ὁπότε τις τελευτήσειεν, οἱ πρὸς ἐν-
 » ταφιασμὸν ἐξιόντες περιρραίνωνται. » Τὸ ἔθιμον τοῦτο σώζεται εἰς τοὺς Χριστιανοὺς τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας· πλὴν ἡ ἀλοιφή τοῦ ἐλαίου γίνεται ὄχι εἰς τὸν νεκρὸν, ἀλλὰ μικρὸν προτοῦ νεκρωθῆ, καὶ νομίζεται ἐν ἀπὸ τὰ ἐπτὰ των μυσηρία.

ΓΛΕΠΩ. Ζ. Βλέπω, σελ. 403.

ΓΛΩΣΣΟΤΡΩΓΩ. Ζ. Τρώγω, σελ. 360.

ΓΟΝΟΣ. Ἐσημειώθη ἄλλοῦ (εἰς τὸν Ξενοκράτ.), ποῖα ἀπὸ τὰ ὀψάρια ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ Γόνον. Τώρα μαθαίνω ἀπὸ φίλον, τὸν Ἰωάννην Βλασόν, ὅτι ἡ λέξις σώζεται καὶ εἰς τὴν σημερινὴν γλῶσσαν. Γόνον ὀνομάζουν οἱ Χῖοι τὰ ἐλάχιστα καὶ νεογνὰ ὀψάρια, οἷον σμαρίδια (Alevin, ἢ frai de smarides), καὶ ἄλλα τοιαῦτα, τρωγόμενα τηγανισά, ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ ὠνόμαζαν « Γόνον ἀπὸ τηγάνου » τὸν γόνου.τῆς ἀφύης (Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτην σημειώσ. σελ. 54 καὶ 206). Ἀπὸ δὲ τῆς Σμαρίδος ἔπλασαν καὶ ἐπίθετον σύνθετον οἱ Χῖοι, τὸν Σμαριδοκέφαλον, οὕτω σκωπτικῶς ὀνομάζοντες τὸν ἔχοντα τόσον νοῦν, ὅσον ἔχει τὸ μικρὸν σμαρίδιον.

ΓΟΥΪΣΟΥΡΑΣ. Γούσουραν ὀνομάζουν σήμερον πολλοί, χωρὶς ἀνάγκην, ἔχοντες λέξιν παλαιὰν Ἑλληνικὴν, καὶ σχεδὸν εἰς ὅλους νοητὴν τὸ Ἀποπληξία (apoplexie). Τὸ Γούσουρας παράγεται ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Gocciola, ὑποκοριστικὸν τοῦ gotta (goutte). Gutta (guttula) ὠνομάζετο εἰς τὸν παρακμάζοντα Λατινισμὸν ἢ ἀποπληξία καὶ ἄλλα συγγενῆ ἀρρώσθημα. Ρεῦμα τὴν ὠνόμασε καὶ ὁ Πλούταρχος (Γ. Κ. Φλαμιν. § VI), καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ Ἴπποκράτης (Ἄφορισμ.

III, 12) « Κατάρρουν συντόμως ἀπολλύντα. » Δαμλά (σαλαγμόν) ὁμοίως τὴν ὀνομάζουσι καὶ οἱ Τοῦρκοι. Ὁ Δουκάγγιος (σελ. 263) ἐξηγεῖ τὸ Γούσουρα διὰ τοῦ Ἄρθρίτις.

ΓΟΦΟΣ (Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Μ σοιχείου). Γόμφον ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ τὸ τῶν Γάλλων clou ἢ cheville. Γόφον (ἀφαιρέσαντες τὸ μ) ὀνομάζομεν σήμερον τὸ Ἰσχίον (hanche), διότι συνίσταται ἀπὸ τρία ὄσα συναρθρωμένα ἀκινήτως, ὡς νὰ ἦσαν καρφωμένα. Δὲν ἦτον ἄγνωστος ἡ σημασία τῆς λέξεως εἰς τοὺς παλαιούς· ἐν ἀπὸ τὰ εἶδη τῆς συνδέσεως τῶν ἄρθρων ὠνομάζετο Γόμφωσις, τὴν ὁποίαν ὁ Γαληνὸς ὀρίζει « Συνάρθρωσιν κατ' ἔμπηξιν. » Λέγει καὶ ὁ Ἡσύχιος, « Γόμφοι, μῦλοι, σφῆνες, δεσμά, ἄρθρα κ. τ. λ. » Κατὰ τὸν Σομαυέραν, ὁ Γόφος ἢ Γόμφος ὀνομάζεται ἔτι καὶ Σταυρίον. Ἄγνωεῖ καὶ τὰ δύο ὁ Δουκάγγιος.

ΔΑΚΡΥΖΩ, ἀπὸ τὸ Δακρύω (pleurer). Ἡ προσθήκη τοῦ ζ δὲν εἶναι βάρβαρος. Παρόμοια ἔλεγον καὶ οἱ παλαιοὶ Βλύω καὶ Βλύζω, Βρύω καὶ Βρύζω, Βύω καὶ Βύζω, ἀκόμη καὶ Πρίω καὶ Πρίζω.

ΔΕΥΤΕΡΟΔΑΚΑΝΩ. Ζ. Δακάνω, σελ. 102.

ΔΙΑΚΟΣ. Ζ. Ἐγγος, σελ. 113.

ΔΙΑΛΕΚΤΑ. Ζ. σελ. 108 καὶ 394.

ΔΙΑΛΥΖΩ; χωρίζω τὰ συμπλεγμένα ἢ συνδεμένα (démêler). Ζ. Διαλυτήριον σελ. 108. Λέγομεν καὶ Ξεδιαλύζω (Ἑλλ. Ἐκδιαλύω). 2) μεταφορικ. σαφηνίζω, ἐξηγῶ τὰ ἄπορα (expliquer, interpréter), οἶον, Ἐδιάλυσεν ἢ Ἐξεδιάλυσε τὸ ὄνειρον; τὸ αἶνιγμα. Οὕτως ὁ Λουκιανὸς (Ἄλεξ. ἢ Ψευδομ. § 49) εἶπεν « Ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ διαλύσει » αὐτῶν » λαλῶν περὶ χρησμῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν διέφεραν ἀπὸ τὰ ὄνειρατα.

ΔΙΑΦΟΡΑΙΝΩ. Πρόσθεσ και τοῦτον τὸν τύπον εἰς τὸ ἀνωτέρω (σελ. 109) Διαφορῶ, τὸν ὁποῖον ἐθησαύρισεν ὁ Σομαυέρας. Ζ. καὶ Φορῶ, σελ. 375.

ΔΙΕΠΙΣΤΟΛΕΥΣ. Μὲ τοῦτο τῶνομα ἐρμηνεύσα ἀνωτέρω (σελ. 168) τὸ σύνηθες μάλισα εἰς τοὺς ἐμπόρους *correspondant* τῶν Γάλλων, μὴν ἔχων πῶς ἄλλως νὰ τὸ ἐρμηνεύσω. Τὸ ἀπό τινας λεγόμενον Ἀνταποκριτής, παράγεται ἀπὸ τὸ Ἀνταποκρίνομαι· καὶ τοῦτο σημαίνει, Ἀποκρίνομαι εἰς ἐπιστολήν, καὶ ὄχι τί πλέον. Τὸ Διεπιστέλλω, ἐξεγαντίας, δηλοῖ Κοινολογῶ ἀμοιβαίως καὶ συνεχῶς, ἢ καὶ συνήθως, μ' ἄλλον τινὰ δι' ἐπιστολῶν. Παρόμοια ὀνομάζει ὁ Πολύδιος (V, 103, § 8) Διαποσολὰς, τὰς ἀμοιβαίας σάλσεις τῶν πρέσβειων (*des ambassades réciproques*), τοὺς ὁποίους ὠνόμαζαν καὶ Ἀποσόλους, ὡς ἡμεῖς ἀκόμη σήμερον τοὺς ὀνομάζομεν Ἀπεσαλμένους (*envoyés*), λέξιν λείπουσαν, εἰς ταύτην τὴν σημασίαν, καὶ ἀπὸ τὸν Δουκάγγιον καὶ ἀπὸ τὸν Σομαυέραν.

ΔΙΚΤΥΩΤΗ. Ζ. Σκούφια, καὶ σελ. 330.

ΔΡΑΓΌΤΖΗΣ. Ζ. σελ. 300.

ΔΡΟΜΙ (Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Ο σοιχείου). Δέν ἐγνώρισε τὴν λέξιν ὁ Δουκάγγιος. Ὁ Σομαυέρας τὴν ἐξηγεῖ « Δρομί, τὸ, » Δεμάτι, τὸ, *conone*. » Εἶναι λοιπὸν ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ Δράγμα (*gerbe*), τὸ ὑποκοριστικὸν, Δραγμίον, μεταβαλλόμενον εἰς τὸ Δρομίον, ὡς ἀπὸ τὸ Δραχμὴ (νομίσματος εἶδος) ἐπλάσθη τὸ Δράμιον (*Drachme*). Ἴσως, διὰ νὰ μὴ συγχυθῇ μὲ τοῦτο, ἔγινεν ἡ τροπὴ τοῦ $\bar{\alpha}$ εἰς \bar{o} (Δρομίον).

ΔΩΡΟΚΟΠΙΑ, ἴσως ἔπρεπε νὰ ὀνομάζεται ἡ σπουδὴ νὰ φθείρη τις ἢ νὰ φθείρεται μὲ δῶρα. Ζ. Δόσια.

Ε σοιχείον ἀντὶ τοῦ \bar{u} , οἷον Μερσίνη ἀπὸ τὸ Μυρσίνη. Ζ. τὰ λοιπὰ εἰς τὰ Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 384.

ΕΝΕΧΥΡΟΝ. Ζ. Ὑποθεσιάρης.

ἘΞΟΔΙΑΖΩ. Παρά τὴν ἀνωτέρω (σελ. 130) σημασίαν, τὸ Ἐξοδιάζω ἀπὸ τὸ Ἐξόδιον (convoi), σημαίνει καὶ τὸ συνοδεύω νεκρὸν εἰς τὴν ταφὴν (assister à un convoi, ἢ aux obsèques), οἷον ΘΡ,

Σαβανωμένοι, καὶ καλὰ ψαλμοεξοδιασμένοι,

ἤγουν μὲ ψαλμούς (chants) ἐξοδιασμένοι. Σεμνότερον ὁμως ἦτο, καὶ εἰς τὴν θρησκείαν οἰκειότερον, νὰ ψάλλωνται οἱ ψαλμοὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ὄχι εἰς τὸν δρόμον. (Ζ. Σάβανον).

ἘΞΥΠΟΛΥΤΟΣ, ὁ μὴ φορῶν ὑποδήματα (déchaussé), καὶ χυδ. Ἄξυπόλυτος (καὶ Ξεπόλυτος), τοῦ ὁποίου τὸ θηλυκὸν Ἄξυπόλυτη ἐσημειώθη ἀνωτέρω (σελ. 282). Ἀπὸ τὸ ῥῆμα Ἐξυπολύομαι, ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ, μὲ μίαν πρόθεσιν, ἔλεγον Ὑπολύομαι (se déchausser), ὡς διὰ τὸ ἐναντίον, Ὑποδέομαι (se chausser). Ἀντὶ τούτου λέγεται σήμερον βαρβάρως (κατὰ τὸν Σομανέραν) Ποδαίνομαι, Ποδήνομαι καὶ Ὑποδαίνομαι (γρ. Ὑποδένομαι)· ἀλλὰ διὰ μόνην τὴν ὑπόδησιν τῶν υποδημάτων τῶν ὀνομαζομένων Τσαγγίων (Ἰδ. Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 92).

ἘΞΩΝΟΥΪ. Ζ. Νοῦς, σελ. 261.

ἘΠΙΝΟΜΙΟΝ. Ζ. Πινόμιν, σελ. 300.

ἘΠΙΟΡΚΟΣ. Ζ. Ἀφίορκος, σελ. 74.

ἘΡΧΟΜΑΙ (σελ. 132). Πρόσθετε τὰς ἐξῆς φράσεις. Μοῦ ἔρχεται (ἐλλειπτικῶς) καὶ Μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν (ἐντελῶς), ἤγουν ἐπιθυμῶ, μελετῶ (il me vient une pensée) νὰ πράξω τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. Παρόμοια εἶπεν ὁ Θεόγνης (643),

Βουλεύου δὲς καὶ τρεῖς ὅ τοι κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθη.

Ὡσαύτως λέγομεν καὶ Μοῦ ἔρχεται νὰ γελάσω (avoir

envie de rire), ὡς ἔλεγον οἱ παλαιοὶ « Ἐπεισί μοι γελᾶν. »
 2) Μοῦ χρεωσεῖται, μέλλω νὰ λάβω (il m'est dû), οἶον,
 Δέν μ' ἐπλήρωσες παρά τὸ κεφάλαιον· μοῦ ἔρχετ'
 ἀκόμη τὸ διάφορον. Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν εἶπε καὶ ὁ
 Σοφοκλῆς (Ἄντιγ. 197),

Ἄ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς,

ὅπου τὸ Ἐρχεται σημαίνει ὀφείλεται, ἢ καὶ προσήκει,
 σύνθετον ἀπὸ τὸ Ἦκω καὶ τὴν πρόθεσιν, καὶ ἀκολούθως συν-
 ὠνυμον τοῦ Προσέρχεται. 3) Τοῦτο τὸ φόρεμα ΜΟῦ
 ἘΡΧΕΤΑΙ ἑκατὸν φράγκα, ἤγουν ἑδαπάνησα φράγκα
 ἑκατὸν νὰ τὸ ἀποκτήσω. Ἄν καὶ ἡ φράσις αὕτη (Ἐησαυρισμένη
 εἰς τὸν Σομαυέραν) ἐνδέχεται νὰ ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν
 γλωσσάν (il me revient), εἶν' ὅμως προκριτοτέρα τῆς βαρ-
 βαριταλικῆς φράσεως ΜΟῦ ΚΟΣΤΙΖΕΙ. Τὸ Κ ο σ τ ῖ ζ ε ι
 τοῦτο ἐρμηνεύθη ἀπὸ τὸν ῥήτορα Ἀνδοκίδην (σελ. 21 REISK.
 tom. IV, pag. 81) διὰ τοῦ Καθίσεται, « Παρόν μοι
 » πέντε δραχμῶν τὴν τιμὴν αὐτῶν [τῶν κωπέων] δέξασθαι, οὐκ
 » ἠθέλησα πράξασθαι πλέον, ἢ ὅσον ἐμοὶ ΚΑΤΕΣΤΗΣΑΝ. »
 Οἱ Ῥωμαῖοι, ἀλλάξαντες τὴν πρόθεσιν, ἔλεγον constat (συνί-
 σεται),

Ἐρχομαι νὰ σέ εἶπω, διηγηθῶ, ἰσορήσω (je vais
 vous dire, etc.). Γνωσαί εἶναι αἱ ἀνάλογοι ἑλληνικαὶ φρά-
 σεις, « Ἐρχομαι (καὶ τὰ συνώνυμα Ἦκω, Εἶμι) λέξων, ἐρῶν. »
 4) Ὅλα μοῦ ἔρχονται στραβὰ, ἀνάποδα, ἢ ἐξανά-
 τροφα, ἤγουν, ὅλαι μου αἱ ἐπιχειρήσεις δυσυχοῦν, κάμμια μου
 πράξις δὲν ἐπιτυχαίνει τὸν σκοπόν της (rien ne me réussit,
 toutes mes entreprises tournent à mon désavan-
 tage). 5) Ἦλθαν εἰς τὰ χέρια, ἔφθασαν ἕως νὰ κτυπῶνται
 μὲ τὰ χέρια (en venir aux mains). Εἶπεν ὁ Ἡρόδοτος

(IX, 48) « Ἐς χειρῶν νόμον ἀπικέσθαι. » Καί ἄλλος νεώτερος τοῦ Ἡροδότου (παρ' Ἄθην. σελ. 607) « Εἰς πυγμαῖς ἦλθεν » ὡς λέγομεν σήμερον, ἦλθαν εἰς τὰ μαχαίρια, ἤγουν ἕως νὰ πληγωθῶσιν, ἢ νὰ σφαγῶσι μὲ μάχαιραν, καὶ ὡς εἶπεν ὁ βάρβαρος ποιητῆς (Ἀπολλων. ὁ ἐν Τύρ.),

Ἐνας τὸν ἄλλον ἔποθε, κ' ἦλθασιν νὰ σφαγῶσι.

Τὸ Ἐποθε, εἶναι Ἐμποθε. Ζ. Ἐμπόθω.

Καλῶς νὰ ἔλθης (tu seras bien venu) λέγομεν πρὸς τὸν μέλλοντα ἢ ὑποσχόμενον νὰ ἔλθῃ, καὶ Καλῶς ἦλθες! εἰς τὸν ἐρχόμενον (sois le bien venu), καὶ ἔτι οἰκειότερον Καλῶς του! μὲ τριπλῆν ἔλλειψιν, ἀντὶ τοῦ, Καλῶς σὲ δέχομαι τὸν ἐρχόμενον. Λέγουν καὶ παροιμιακῶς, εἰς δεῖξιν θερμῆς φιλίας, Καλῶς μᾶς ἦλθες ὡσάν τὸν καλὸν χρόνον! ἀκαταλλήλως, ἀντὶ τοῦ, Ὡς ὁ καλὸς χρόνος.

Ἐρχόμενος, μετοχ. ἀντὶ τοῦ Μέλλων, οἶον, Τὸν ἐρχόμενον χρόνον, l'année qui vient (Ἴδε τὰς εἰς τὸν Λυκούργ. Κατὰ Λεωκράτ. σημ. σελ. 84). Λέγομεν Τοῦ χρόνου, μὲ ἔλλειψιν τῆς μετοχῆς, ἀντὶ τοῦ, Τοῦ ἐρχομένου χρόνου (Ἕλλην. Τοῦ ἐπιόντος ἔτους).

ΕΥΚΑΙΡΟΝΩ. ΕΥΚΑΙΡΟΣ. ΕΥΚΑΙΡῶ. Ζ. σελ. 250.

Η καὶ ΙΣ (εἰς) ὀνόματα Θηλυκά. Ζ. Φρόνη.

ΘΑΛΑΣΣΟΤΑΡΑΧΗ. Ζ. Φουρτούνα.

ΘΕΟΓΥΜΝΟΣ. ΘΕΟΛΟΛΟΣ. Ζ. Θεός.

ΘΕΟΣ σημαντικὸν ὑπερθέσεως. Ζ. σελ. 156, καὶ Χαρά.

ΘΕΟΣΓΡΑΒΟΣ. ΘΕΟΤΡΕΛΟΣ. ΘΕΟΤΥΦΛΟΣ. Ζ.

Θεός.

ΘΥΜΗΤΙΚΟΝ. Ζ. Θυμοῦμαι.

ΘΥΜΙΖΩ. ΘΥΜΟΝΩ. Ζ. Θυμοῦμαι.

ΘΥΜΟΥΜΑΙ (se souvenir, se rappeler). Εἰς τοὺς

παλαιούς τὸ *Θυμοῦμαι* ἦτο συνώνυμον τοῦ *Ὀργίζομαι* (*se fâcher, se courroucer*). Ἡμεῖς λέγομεν *Θυμοῦμαι*, καὶ μὲ τὴν πρόθεσιν *Ἐνθυμοῦμαι*, σημαίνοντες τὸ ἀναφέρειν εἰς τὴν μνήμην (*se souvenir, se rappeler*). Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐμεταχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ (*Θουκυδ.* V, 32 καὶ VII, 18) τὸ σύνθετον, πλὴν ὅτι ἐκλίναν καὶ τὰ δύο κατὰ τὴν πρώτην τῶν περισπωμένων, ἡμεῖς δὲ κατὰ τὴν δευτέραν, *Θυμᾶσαι* καὶ *Ἐνθυμᾶσαι*, καὶ ποτε κατὰ τὴν πρώτην, ὡς εἶναι τὸ ἀνωτέρω (σελ. 228) *Θυμεῖσθε*, ἀντὶ τοῦ *Θυμᾶσθε*.

Τὸ δὲ ἐκείνων *Θυμοῦμαι* (*ὀργίζομαι*) λέγεται σήμερον καὶ *Θυμόνω*, ἀμεταβάτ. καὶ *Θυμόνομαι*, μέσ.

Τοῦ κοινοῦ *Θυμοῦμαι* ἢ *Ἐνθυμοῦμαι* ῥηματικὸν ἔχομεν τὸ *Θυμητικόν*, συνώνυμον τοῦ *Μνημονικόν* (*mémoire*).

Σημείωσε τὴν συνήθη εἰς προσφορὰν τῶν φιλικῶν δώρων φράσιν, *Σὲ τὸ δίδω, διὰ νὰ μοῦ θυμᾶσαι, ἢ ἐνθυμᾶσαι, Λάβε το παρακαλῶ σε εἰς μικρὰν ἐνθύμησιν*, σημαίνουσαν τὸν μόνον τίμιον σκοπὸν τῶν δώρων, ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ τῶν ἡρώων τὴν ἀρχαϊκὴν ἀπλότητα,

Δώσω καλὸν ἄλεισον, ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν
Ἄθανάτοισ, ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα.

(*Ὀδυσσ.* δ', 591. Ἰδ. καὶ ε', 431).

ἔχομεν καὶ μεταβατικὸν ῥῆμα, *Θυμίζω* ἢ *Ἐνθυμίζω* (*faire souvenir*), οἶον, *Θύμισέ μου το, ἀν τὸ λησμονήσω*.

ΘΩ (εἰς) λήγοντα ῥήματα. Ζ. Γνώθω καὶ Νοιώθω.

ΙΧΝΟΠΟΔΑ, Ἰχνη τῶν ποδῶν (*vestigés, traces*). Ζ. σελ. 390.

ΚΑΓΗΝ (σελ. 183) βαρβάρως, ἀντί τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐκάη, ἄορις. δεύτερος τοῦ ῥήμ. Καίω.

ΚΑΔΟΣ (σελ. 162). Πρόσθετες, ὅτι Γάδος διὰ τοῦ γ ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς Χίους ὁ Κάδος.

ΚΑΪ, σύνδεσμ. (σελ. 163). Εἰς τὸ περὶ τῆς ἑλλείψεως τοῦ συνδέσμου τούτου πρόσθετες τὸ σημειωθὲν εἰς τὸν Ἐπίκτητον (Διατριβ. σελ. 371), καὶ τὸ ἐτι ἀσημείωτον τοῦτο καὶ ἴδιον τῆς γλώσσης, ὅτι εἰς τὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα, μεταξύ μὲν τῶν ἀκεραίων ἀριθμῶν λείπομεν συνήθως τὸν διαζευτικὸν ἢ, ἐπειδὴ λέγομεν, Δύο τρία (deux ou trois), Τρία τέσσερα (trois ou quatre), καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀντί τοῦ Δύο ἢ τρία, Τρία ἢ τέσσερα. Μεταξὺ δὲ ἀκεραίου καὶ ἡμίσεως ἀριθμοῦ σιωπῶμεν τὸν συμπλεκτικὸν ΚΑΪ, λέγοντες, Δύο ἡμισυ (deux et demi), Τρία ἡμισυ (trois et demi), καὶ οὕτω τοὺς ἀκολουθούς, ἀντί τοῦ Δύο καὶ ἡμισυ, Τρία καὶ ἡμισυ. Καὶ ἡ ἑλλειψις δὲν εἶναι νεαρά· ἐπειδὴ ὁ Στράβων, περὶ τοῦ Ἀκροκορίνθου λαλῶν (VIII, σελ. 379), εἶπεν, « Ὅρος ὑψηλὸν, ὅσον τριῶν ἩΜΙΣΥ ΣΤΑΔΙΩΝ ἔχων τὴν » κάθεται » ὅπου ἕνας ἀπὸ τοὺς κριτικούς, διὰ τὴν ἄγνοιαν τῆς κοινῆς γλώσσης, τὸ ἐδιώρθονεν ἩΜΙΣΤΑΔΙΩΝ (ἴδ. τὰς εἰς τὸν Στράβ. σημ. Ἐκδ. ἑλλην., σελ. 166). Εὐρίσκειται καὶ εἰς τοὺς σχολιασὰς τοῦ Ὀμήρου τὸ Ἐκκαίδεκάθωρα (Ἰλιάδ. δ', 109) ἐξηγούμενον διὰ τοῦ « Δύο ἡμισυ πηχῶν » τὸ ὁποῖον ἄλλος κριτικὸς (HEYNE, *Homer. Carmin.* tom. IV, pag. 700), διὰ τὴν αὐτὴν ἄγνοιαν, ἐπρόσθετε τὸν σύνδεσμον, Δύο ΚΑΪ ἡμισυ πηχῶν. Ἀπὸ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα συμπεραίνεται εὐλόγως πόσον χρησιμεύει εἰς τὴν παλαιὰν γλῶσσαν ἡ εἰδήσις τῆς νέας.

ΚΑΚΟΦΕΡΜΑ. ΚΑΛΟΦΕΡΜΑ. Ζ. Λογοτρωδῶ. σελ. 223.

ΚΑΛΤΖΑΙ. Ζ. Χερόρτιαν.

ΚΑΛΥΨΩ (Σομαυέρ.), Ἑλληνικ. Καλύπτω, συνώνυμον τοῦ Σκεπάζω (couverir), οἷον Τὸν ἐκάλυψεν ἡ γῆ ἢ ἡ πλάκα, ἡγουν ἀπέθανε. Ἀντί τοῦ Κλείω, Ἑλληνικ. Μύω (fermer), Δὲν ἐκάλυψα τοὺς ὀφθαλμούς μου ὅλην τὴν νύκτα, ὡς εἶπε καὶ ὁ Ποιητὴς (Ἰλιάδ. ὦ, 637),

Ἰπνω ὑπο γλυκερῶ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.

Οὐ γάρπω μύσαν ὅσσε βλεφάροισιν ἐμοῖσιν.

ΚΑΜΠΟΣ (camp). Ζ. σελ. 119.

ΚΑΝΟΥΛΑ. Ζ. Μασάριον.

ΚΑΡΑΒΙΟΝ (Ζ. Ράσσω) ὑποκοριστικὸν τοῦ Κάραβος. Οἱ Γραικορωμαῖοι ἐμεταχειρίζοντο καὶ τὰ δύο, σημαίνοντες τῶν παλαιῶν τὸ Πλοῖον ἢ Ναῦς (navire). Κάραβον ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ τὸν σήμερον ὀνομαζόμενον Ἄσακόν (écrevisse de mer), καὶ ὑποκοριστικῶς Καραβίδα, τὴν ἔτι καὶ σήμερον ὀνομαζομένην Καραβίδα (écrevisse de rivière). Οἱ μεταγενέστεροι, κινηθέντες ἀπὸ τινος τοῦ σχήματος ὁμοιότητα, ὠνόμασαν καὶ τὰ πλοιάρια (esquifs, canots) τὰ προσδεμένα εἰς τὰ μεγάλα πλοῖα, Καραβους καὶ Καραβια. « Κάραβος, » τὸ Θαλάσσιον ζῶον. . . ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ πλοίου λεγόμενον » (Ἐτυμολογ. σελ. 490). Καὶ πάλιν, « Ἄκατος τὸ μικρὸν πλοιάριον. . . Τὸ ὑποκοριστικὸν, Ἀκάτιον, ὃ τινες μὲν Ἐπακτρίδα, τινὲς δὲ Πορθημίδα, τινὲς δὲ Κάραβον ὀνομάζουσι κ. τ. λ. » (Αὐτόθ. σελ. 45).

ΚΑΤΑΒΑΛΛΩ. ΚΑΤΑΒΑΛΤΗΣ. ΚΑΤΑΒΑΛΜΟΣ. Ζ. Μανδάτον.

ΚΑΤΑΛΑΧΟΪ. Ζ. Λαχνός.

ΚΑΤΑΤΑΣΣΩ. Βάλλω εἰς τάξιν τὰ ἄτακτα. Ζ. Καταλαγιάζω.

ΚΑΤΡΑΚΥΛΩ (dégringoler). Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Ρ στοιχείου.

ΚΑΥΓΑΣ. Ζ. σελ. 235. Τὸ βαρβαρότουρκον *Καυγὰς* (*gixe*) ἐγράφη κακὰ ἀπὸ τὸν Δουκάγγιον (σελ. 592), διὰ τοῦ $\bar{\rho}$, *Καργὰς*.

ΚΕΝΤΟΥΚΛΟΝ. Ζ. σελ. 372.

ΚΕΤΣΕΣ. Ζ. Φελτζάδα.

ΚΟΙΛΥΜΟΥΝΤΡΩ (σελ. 194). Παρὰ ταύτην τὴν γραφήν, εὐρίσκεται εἰς τὸν Δουκάγγιον καὶ *Χιλιμιντρῶ* (ὡς τὸ γράφομεν καὶ τὸ προφέρομεν καὶ σήμερον), καὶ *Χειλιμιντρίζω*· ὁ Σομαυέρας τὸ γράφει *Χειλιμουντρῶ*, προσθέτων καὶ τὸ συνώνυμον *Χρεμετίζω*· ὁ Βλάχος *Χιλιμιντρίζω*. Εἶναι, ὡς εἶπα, ὠνοματοποιημένη λέξις, παρομοία τῆς εἰς τὸν Ἡσύχιον, « *Χηνυσεῖς, βοᾶς, κέρραγας κ. τ. λ.* » Εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά κατεχωρίσθησαν τέσσαρες τύποι τοῦ ῥήματος *Χρεμέθω, Χρεμετῶ, Χρεμίζω* καὶ *Χρεμετίζω*. Πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ *Χρεμετῶ*, ἐπλάσθη πρῶτον λέξις *Χλεμετρῶ* ἢ *Χλιμιντρῶ*, μεταπλασθεῖσα ἔπειτα εἰς τὸ *Χιλιμιντρῶ*.

ΚΟΜΠΟΣ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Π στοιχείου.

ΚΟΝΤΑΡΕΪΩ. Ζ. Κοντεύω.

ΚΟΠΕΛΟΣ. Τὸ σημαῖνον τὸν δοῦλον ἢ τὸν ὑπηρέτην, *Κοπέλιον*, ἐτυμολογήθη ἀνωτέρω (σελ. 265) ὄχι ἀπιθανῶς, ὡς ὄνομα συγγενές τοῦ *Κόπος*. Ἀλλ' ὅταν ὁ λόγος ᾖ περὶ πιθανῶν, δὲν ἀρκεῖ μία πιθανότης μόνη νὰ μᾶς πλησιάσῃ εἰς τὸ βέβαιον. Ὅθεν προβάλλω καὶ δευτέραν ἄλλην εἰκασίαν τὴν ἐξῆς, ἀφίνων τὴν περὶ αὐτῶν κρίσιν εἰς τὸν ἀναγνώστην.

Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω (λέξ. *Καῦχος* ἢ *Καῦκος*, σελ. 188) σημειωθέντα συμπεραίνεται, ὅτι τὸ *Καῦκος* τὸ σημαῖνον τὸν ὑπηρέτην εἶναι συνώνυμον τοῦ *Κόπελος* ἢ *Κοπέλιον*, τοῦ σημαίνοντος ὁμοίως τὸν ὑπηρέτην. Ἀλλὰ τὸ *Καῦκος* ἴδαμεν ὅτι ἐσήμαινε πρῶτον τὸν οἰνοχόον ὑπηρέτην, ἀπὸ τὸ *Καυκίον*

(ποτήριο), ἔπειτ' ἀπλῶς ὁποιονδήποτε ὑπηρετήν. Ἄρα δὲν εἶναι πιθανόν ὅτι καὶ ὁ Κόπελλος ἢ τὸ Κοπέλλιον ἔλαβε τὴν σημασίαν τοῦ ὑπηρετοῦ ἀπὸ τὸ Κύπελλον τὸ σημαῖνον ἐξαιρέτως τὸ χρήσιμον εἰς πόσιν οἴνου ποτήριο; Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν μεταχειρίζεται πάντοτε τὴν λέξιν ὁ Ὀμηρος. Περὶ τῆς Ἡρας δεχομένης ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἡφαίστου τὸ ποτήριο (Ἰλιάδ. α', 596), λέγει,

Μειδήσασα δὲ, παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ ΚΥΠΕΛΛΟΝ ·
 Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
 ὀΝΟΧΟΕΙ, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρατῆρος ἀφύσσω.

ΚΟΡΔΟΝΟΜΑΙ. Ζ. Κορδίζομαι. σελ. 203.

ΚΟΡΚΑΔΙ, Κορκάδιον. Κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ, ἀντὶ τοῦ Κροκάδιον (ὑποκοριστικὸν τοῦ ἔλλην. Κρόκη). Ὁ Σομαυέρας τὸ ἐξηγεῖ *stupa* (*étoupe*). Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Ρ στοιχείου.

ΚΟΡΚΟΣ τοῦ αὐγοῦ (*jaune d'œuf*), κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ, ἀπὸ τὸ Κρόκος (*safran*). Ὁ Ἱπποκράτης (Περὶ Γυναικ. II, σελ. 588 Lind.) τὸ ἀνομάζει « Ὡοῦ τὸ πυρρόν » ὁ Ἀριστοτέλης « Τὸ ὠχρόν » καὶ Θηλυκ. « Τὴν λέκιθον » οἱ μεταγενέστεροι, Τὸ χρυσοῦν, καὶ Κρόκον (Φοεσ. Οἶκον. σελ. 360). « Λέκιθος ἐπὶ τοῦ κρόκου τοῦ ὠοῦ ἱατροὶ λέγουσι » κ. τ. λ. » (ΒΕΚΚΕΡ, *Anecd. græc.*, σελ. 50).

ΚÓΤΣΙ. Ζ. Ρέντα.

ΚÓΤΣΥΦΟΣ (*merle*). Ζ. τὸ TZ, σελ. 361.

ΚΟΥΔΟΥΜΕΝΤΟΝ. Ζ. Πετροσέλινον.

ΚΟΥΡÁΖΩ. Ζ. καὶ σελ. 197.

ΚΟΥΡΑΣΙΣ. Ζ. σελ. 198.

ΚΡΑΤΟΎΝΤΕΣ (οἱ). Ζ. Κρατῶ, σελ. 211.

ΚΡΕΝΤΗΡΙ (*pot au vin*), ὡσεπιπολὺ μετάλλινον. Εἶπα (σελ. 256), ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ Κρητήριον. Ὁ Σομαυέρας τὸ γράφει καὶ Κρεντήρι καὶ Κριοντήρι· ὅθεν

εὐλόγως ἤθελέ τις ὑποπτευσθῆν, μήποτε παράγεται ἀπὸ ἄχρηστον ῥηματικὸν (τοῦ Κρυόω) τὸ Κρυωτήριον, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ παλαιὸν Ψυκτήρ (vase où l'on mettait rafraîchir le vin). Ἀλλὰ τὸ ὑποπτον γίνεται βέβαιον ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν ταύτην τοῦ Κωδίνου (παρὰ Δουκάγγ. σελ. 759) « Ὡσαύτως » καὶ οἱ τὰ κρυοτήρια (γρ. κρυωτήρια) φέροντες παροινοχόοι » ἔφιπποι καὶ αὐτοὶ ἐντὸς τοῦ παλατίου εἰσέρχονται. »

ΚΡΟΥΚΕΛΛΙ. Ζ. τὴν ΟΥ δίφθογγον. Ἀλέξανδρος ὁ Τραλλιανὸς (X, σελ. 593) τὸ ὀνομάζει Κρικίλλιον.

ΚΡΥΩΤΗΡΙΟΝ. Ζ. Κρευτήρι.

ΛΑΚΩΝΙΚΟΝ, ἐγράφη ἀνωτέρω (σελ. 217) τὸ Λαγωνικόν, ὡς ἀπὸ τῆς Λακεδαίμονος. Δι' Λάκαινοι κύνες ἐκρίνοντο παλαιὰ ἄρισται μεταξὺ τῶν κυνηγετικῶν σκυλίων (Ἰδ. τὸν Ἀθήν. I, σελ. 28, καὶ XII, σελ. 540).

ΛΑΜΝΩ (ramer). Ζ. Ἀχαμνός.

ΛΑΧΝΟΣ. Ὁ Σομαυέρας τὸ παροξύνει, Λάχνος. Οἱ παλαιοὶ ἄρσενικ. Λαχμός, καὶ οὐδετέρ. Τὸ Λάχος. Ἀπὸ τὸ πρῶτον ἐπλάσαμεν τὸ Λαχνός, Ἕλληνις-Κλῆρος (sort) τοῦ δευτέρου, ἀλλοιώσαντες καὶ τὴν κλίσειν καὶ τὸν τόνον (Λαχόν), μεταχειριζόμεθα μόνην τὴν γενικὴν εἰς ταύτην τὴν φράσιν, Κατὰ λαχοῦ, ἢ ἐπιρῥηματικῶς Καταλαχοῦ (fortuitement).

ΛΕΙΨΑΝΟΘΗΚΙΟΝ (οὐδετέρ.) ἴσως ἐμποροῦμεν νὰ ὀνομάσωμεν τὸ reliquaire τῶν Γάλλων. Ζ. σελ. 327.

ΛΕΝΟΣ. (Ζ. σελ. 105). Οἱ παλαιοὶ ἐσύντεμναν (ποιητικ. καὶ Ἀττικ.) τὸ Ἐλεεινός εἰς τὸ τρισύλλαβον Ἐλεινός.

ΛΕΛΕΡΑΙ. Ζ. Λουλούδιον, σελ. 226.

ΛΙΜΠΙΖΟΜΑΙ (σελ. 220), συνωνυμῆ μετὰ τὸ μεταβατ. Καμαρόνω (Ζ. Φαρί).

ΛΟΓΙΑΖΩ. Ζ. Λέγω.

ΛΟΓΟΤΡΙΒΩ. Ζ. Λογοτριωδῶ.

ΛΥΓΑΡΕΑ, Ἑλληνιστ. Ἄγνος (agnus-castus) καὶ Λύγος.
(Ζ. σελ. 215. Ἴδε Διοσκορίδ. I, 136).

ΜΑΘΕΪΝ. Ζ. Μαθημένος.

ΜΑΘΗΜΕΝΟΣ. Πρόσθεσ εἰς τὰ ἀνωτέρω (σελ. 232) τὸ ἀπαρεμφατικὸν οὐδέτερον ὄνομα Τὸ μαθεῖν (coutume, habitude), Ἑλληνιστ. Μάθος. Ὁ Σομαυέρας τὸ γράφει παροξυτόνως, Τὸ μάθειν. Ὁ Δουκάγγιος δὲν τὸ ἐγνώρισε.

ΜΑΪΜΟΨ. Ζ. Πίθηκος, σελ. 420.

ΜΑΚΕΔΟΝΗΣΙΟΝ. Ζ. Πετροσέλινον.

ΜΑΚΟΣ, ἀρσενικ. Ὁ Σομαυέρας τὸ ἐξηγεῖ peonia (ri-voine). Ἡ παραγωγή του ὅμως εἶναι ἀπὸ τὸ Μήκων (pavot), ὄωρικ. Μάκων, ὡς ἐπροφέρετο ἀκόμη εἰς τοῦ Εὐσαθίου τοὺς χρόνους (Δουκάγγ. σελ. 855), καὶ Μάκος, κατὰ τὰ ἀνωτέρω (σελ. 69) δικατάληκτα ὀνόματα.

ΜΑΝΔΑΤΕΨΩ ἢ ΜΑΝΤΑΤΕΨΩ. Ζ. Μανδάτον.

ΜΑΝΔΑΤΟΝ (σελ. 236), καὶ ἐκ τούτου ῥῆμα βάρβαρον Μανδατεύω, συνώνυμον τοῦ Καταβάλλω (Δουκάγγ. σελ. 605) Ἑλληνιστ. Διαβάλλω (accuser, déférer). Ἐχοντες τὸ Καταβάλλω, ἀναπολόγητον εἶναι νὰ λέγωμεν Μανδατεύω. Ὡσαύτως Καταβαλμὸς ἢ Κατάβαλμα (délation, dénonciation), ἀντὶ τοῦ Μανδάτευμα, καὶ Καταβάλτης (délateur, accusateur), ἀντὶ τοῦ μανδατευτῆς (Ἴδε Δουκάγγ. αὐτόθ.).

ΜΑΝΤΑΝΟΣ. Ζ. Πετροσέλινον.

ΜΑΣΤΡΟΠΟΣ. Ζ. Μεσίτης.

ΜΕΣΑ (σελ. 133 καὶ 243). Σημαίνει ὄχι μόνον τὸ Ἐσω (dedans) τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνους συντασσόμενον μὲ ἀριθμοῦ ὀνόματα, Ἐντὸς (dans), ὅποιον εἶναι τὸ ἀνωτέρω (σελ. 316) παράδειγμα, « Μέσα εἰς πέντε ἡμέρας » (dans cinq jours), ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ (Ξενοφ. Ἑλληνικ.

Ἰσορ. III, 3, § 5), « Ληγούσης δὲ τῆς Θυσίας, Ἐντὸς » πένθ' ἡμερῶν καταγορεύει τὶς πρὸς τοὺς Ἐφόρους » ἐπιβουλήν » ἤγουν πρὶν περάσῃσι πέντε ἡμέραι.

ΜΕΣΤΟΣ. Ζ. Μεσόνω.

ΜΕΤΑ, πρόθ. συνταγμένη με ἀίτιατικὴν (σελ. 244). Μετὰ θυμόν (Ζ. Ἐγρήγορα). Ἐντάμα μετ' ἐκείνους (Ζ. Ἐντάμα).

ΜΕΤΣΙΤΙΟΝ. Ζ. Μασγίτην, σελ. 239.

ΜΗ (σελ. 243). Μὴ ἀφήσεται. Ζ. Ἐγρήγορα.

ΜΟΝΕΡΗΣ. Ζ. Μόναυτα.

ΜΟΝΟΠΑΤΑ. Ζ. Πάτος, σελ. 288.

ΜΟΪΝΑ. Ζ. Πίθηκος, σελ. 420.

ΜΠΗΓΟΜΑΤΣΟΥΚΗΣ. Διςάζω τῶρα, ἀν ἀνωτέρω (σελ. 119), ὁ Κάμπος ἐσήμαινε τὸ στρατόπεδον (camp), ἢ πιθανώτερον αὐτὸν τὸν Ἰππόδρομον τοῦ Βυζαντίου, ὅστις ὠνομάζετο καὶ αὐτὸς Κάμπος (Ἰδ. ἀνωτέρ. σελ. 177) καὶ ὅπου ἠγωνίζοντο αἱ φατρίαι τῶν Πρασίνων καὶ τῶν Βενετικῶν (Ἄτακτ. I, σελ. 196). Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν, τοῦ Μπηγοματσούκη ἔργον ἦτο νὰ ἐμπήγη καταγῆς ξύλα, ὡς ὄρια καὶ σημεῖα, νὰ μὴ συγχέωνται τῶν διαφόρων φατριῶν αἱ ῥένται (Ζ. Ῥέντα, σελ. 422.), ὡς μαρτυρεῖ καὶ ἄλλος ποιητὴς παρὰ (Δουκάγγ. σελ. 1289),

Ἀπὲ τὸν κάμπου πῆγεναν, τὰς ῥέντας διαχωρίζουν.

ΜΠΟΡΩ (γρ. Ἐμπορῶ). Ζ. Μία.

ΜΥΑΛΑ, ἢ ΜΥΕΛΑ, οὐδέτ. πληθυντικ. ΜΥΑΛΟΣ ἢ ΜΥΕΛΟΣ ἀρσενικ. Ζ. σελ. 381.

ΜΥΡΩΔΙΑ. Ζ. Πετροσέλινον.

ΞΑΓΟΡΕΥΤΗΣ. Ζ. Ἐξαγορευτής.

ΞΗΛΟΝΩ. Ζ. Ἐξηλόνω.

ΟΝΤΑ ἢ ΟΝΤΑΣ (εἰς) μετοχαί, ἀντί τῶν εἰς ὦν, οὐσα, ὦν. Ζ. Πλαντάζω, σελ. 303.

ὍΡΓΗ. Πρόσθεσ εἰς τὰ ἀνωτέρω (σελ. 274) τὴν παροιμίαν, « Ὅργη λαοῦ, ὄργη Θεοῦ » ὁμοίαν ἄλλης παροιμίας, τῆς « Φωνή λαοῦ, φωνή Θεοῦ » διδάσκουσαν ὅλους, ἀλλ' ἐξαιρέτως τοὺς ἡγεμόνας, πόσον πρέπει νὰ σπουδάξωσι νὰ ἀγαπῶνται ἀπὸ τοὺς λαοὺς των, καὶ ὅτι τοιαύτην ἀγάπην ν' ἀποκτήσωσι δὲν εἶναι δυνατὸν, ἀν δὲν καταγίνωνται νύκτα καὶ ἡμέραν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν λαῶν. Ἄν ὁ λαὸς τοὺς ἀγαπᾷ, γίνονται καὶ εἰς τὸν Θεὸν ἀγαπητοί· ἀν τοὺς ὀργίζεται, μὴν ἀμφιδάλλωσιν, ὅτι ἡ ὄργη τοῦ Θεοῦ σέφει τὰς κεφαλὰς των, καὶ ἀν συχνάξωσι καθ' ἡμέραν τὰς ἐκκλησίας.

ὍΡΝΕΟΝ ἢ ὍΡΝΙΟΝ. Ζ. Κουτός, σελ. 207.

ΠΑΡΑΛΥΜΕΝΟΣ (μετοχ. τοῦ ῥήμ. Παραλύομαι), ὁ φορῶν ἐνδύματα σχισμένα ἢ κακοῤῥάμμενα (décousu, déchiqueté). Ζ. Τσαγγάριος. 2) συνώνυμον τοῦ Παραλυτικός, ἢ Παράλυτος (paralytique). 3) μεταφ. ὁ διάγων ζωὴν ἄτακτον, ὁ ἄσωτος (dissolu).

ΠΑΡΑΜΑΝΑ. Ζ. σελ. 394.

ΠΑΡΑΤΗΡΙΟΝ. Ζ. Παρατήρημα σελ. 284.

ΠΑΡΑΥΤΑ (Ζ. Μόναυτα). Πάραυτα, προπαροξυτόνως σήμερον, ἀπὸ τοῦ παρακμάζοντος ἑλληνισμοῦ τὸ ὀξύτονον Παραυτά. Οἱ ἀρχαιότεροι, Παρ' αὐτά, διαιρετῶς, ἢ Παραυτικά, ἐπιρρήματικῶς.

ΠΕΔΙΚΛΑ (σελ. 290), Ἑλλήκ. Πέδαι. Μὲ χρυσαῖ πέδικλα ἔδενεν ὁ Ποσειδῶν τοὺς ἵππους του (Ἰλιάδ. ν', 36),

Ἄμφι δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας.

ΠΕΡΙΒΟΛΙΟΝ. Ζ. Αὐλή (σελ. 74).

ΠΕΡΙΔΟΞΑΖΩ, περισσὰ δοξάζω, τιμῶ. Ζ. Παρεκβάλλω.

Ούτε τὸ Περιδοξάζω, οὔτε τὸ ἐπίθετον Περίδοξος, ὁ περισσὰ ἔνδοξος (illustre), εὐρίσκονται εἰς τὰ Ἑλληνικά Λεξικά· εἶναι ὁμῶς λέξεις οἰκειᾶι καὶ τῆς παλαιᾶς γλώσσης, καὶ χρήσιμαί εἰς τὴν νέαν.

ΠΕΡΙ ΟΥΪ, Ὑπὲρ οὔ. Ζ. Περού.

ΠΕΡΙΠΛΕΓΜΕΝΟΣ. Ζ. σελ. 116.

ΠΕΡΙΣΣΑ, παροξυτόνως καὶ Περισσά, ὀξυτόνως, Ἑλληνισ. Ἄγαν. (Ζ. Περισσός, καὶ σελ. 116).

ΠΕΡΣΙΜΟΥΛΟΝ. Ζ. Πετροσέλιον.

ΠΕΣΤΕΜΑΛΙ. Ζ. Σάβανον σελ. 422.

ΠΗΓΟΥΝΙ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Η̄ σοιχείου.

ΠΗΛΑΪ. Ζ. Τρώγω.

ΠΙΘΗΚΙΖΩ. Μὴν ἔχοντες λέξιν νὰ ἐρμηνεύσωμεν τῶν Γάλλων τὸ singer, συγχωρεῖται νὰ εἰσάξωμεν εἰς τὴν γλώσσαν λέξιν Ἑλληνικὴν, τὸ Πιθηκίζω. Ἡ εἰσαγωγή της εἶναι τόσον πλέον εὐλογος, ὅσον ἔχομεν καὶ τὸ πρωτότυπον αὐτῆς Πίθηκος (singe) θησαυρισμένον εἰς τὸν Σομαυέραν, « Πίθηκος, ὁ. μούνα, ἡ. μαῖμου, κ. τ. λ. »

Τὸ Πίθηκος (Ἑλληνιστ. Πίθηκος καὶ Πίθηξ) εἶναι γενικὸν ὄνομα τοῦ ζώου, ὡς καὶ τὸ χυδαῖον Μαῖμου, ἀπὸ τοῦ παρακμάζοντος Ἑλληνισμοῦ τὸ Μιμῶ, διὰ τὸ μιμητικὸν τοῦ ζώου. « Πίθηκος, τὸ ζῶον, ἡ Μιμῶ κ. τ. λ. » λέγει ὁ Σουΐδας. Τὸ δὲ Μοῦνα λέξις ἰσπανικὴ (Mona), ἡ μᾶλλον περάσασα ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν εἰς τὴν Ἰσπανίαν, σημαίνει γένος πιθήκων με οὐράν (guenon, mone), τὸ ὀνομαζόμενον ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλην (Περὶ ζ. ἰσop. II, 2, § 10) Κῆβος, καὶ ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους, με Ἑλληνικὸν ὄνομα, cercopithecus (Κερκοπίθηκος).

ΠΙΘΗΚΟΣ. Ζ. Πιθηκίζω.

ΠΙΤΑΓΟΥΪ ἢ ΠΙΤΑΚΤΟΥΪ. Ζ. Ἐπιταγοῦ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ. Ζ. Ἐξαγορευτής.

ΠΟΔΑΪΝΟΜΑΙ. Ζ. Ἐξυπόλυτος.

ΠΟΔΌΠΑΝΑ. Ζ. Χερόρτιον, σελ. 429.

ΠΟΥΨΚΑ. Ζ. Ποζᾶς.

ΠΡΟΜΑΧΙΌΝΙΟΝ. Ζ. Περμαχιόνιον.

ΠΡΟΞΕΝΗΤΗΣ. Ζ. Μεσίτης.

ΠΡΟΣΚΑΛΪΖΩ. Ζ. σελ. 249.

ΡΑΚΪΟΝ, κοιν. Ρακί (eau-de-vie). Εἶπα τι (Στραβ. IV, σελ. 316, Ἕλλην. ἐκδ.) περί τοῦ ὀνόματος, σημειώσας καὶ τοῦ Ἡσυχίου τὸ « Ράχι, τὸ σέμφυλον » καὶ τὸ εἰς τοὺς Ἰνδοὺς κατασκευαζόμενον ἀπὸ ὄρουζον (ris) ἢ ἀπὸ σάκχαρον (succe) ποτὸν, ὀνομαζόμενον Ράκ ἢ Ἀράκ rack, arack (tafia), ὄνομα συγγενεῦον καὶ μὲ τοῦ Ἡσυχίου τὸ Ράχι, καὶ μὲ τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης τὸ Ρακί. Παρόμοιον τι ἴσως ἦτο καὶ τῶν Ἑβραίων τὸ רַקִּי (σεκάρ) τὸ ὁποῖον οἱ Ἑβδομήκοντα, μὴ γνωρίζοντες τὴν ἀκριθεῖ σημασίαν (μέθυσμα) τῆς λέξεως, ἠρμήνευσαν Σίκερα. Ὁ Φώτιος τὴν ἐξήγησε « Σίκερα, σκευασὸν » πόμα· » ὁ Ἡσύχιος, « Οἶνος συμμιγῆς ἠθύσμασιν, ἢ πᾶν » πόμα ἐμποιοῦν μέθην, μὴ ἐξ ἀμπέλου δὲ, σκευασὸν, σύν- » θετον· » ὁ Σουΐδας, μὴν ἀρκεσθεῖς εἰς ταῦτα, ἐπρόσθεσεν ἀκρίτως καὶ ἐτυμολογίαν ξένης λέξεως ἐλληνικὴν « ἐκ τοῦ » συγκεκρασθαι. » Οἱ θεολόγοι τῆς Γενεύης μετέφρασαν τὸ Σίκερα τοῦ εὐαγγελιστοῦ (Λουκ. α', 15) cervoise, λέξιν συν- ὄνυμον τοῦ biere (Ἕλλην. Ζύθος), ἴσως διότι οἱ Ἑβδομήκοντα ἠρμήνευσαν μίαν μόνην φορὰν (Ἡσαίου ιθ', 10) τὸ Σεκάρ (καὶ τοῦτο γραφικῶς σφαλμένον) Ζύθον· ἴσως καὶ κινηθέντες ἀπὸ τὸ Γλωσσάριον τοῦ Κυρίλλου, « Σίκερα... πᾶν μέθυσμα » ἐκ αἵτου ἢ κριθῆς, ὕδαρες καὶ γαλακτώδες. »

Οἱ Γραικορωκαῖοι καὶ τὸ ἔκλιναν, Σίκερον, Σικέρου (Δου- καγγ. σελ. 1368.)

ΡΑΣΟΝ ὀνομαζόμενον τὸ μονασικὸν μάλλινον φόρεμα, καὶ

ἐξαιρέτως τὸ ἐπανωφόριον (*froc*), ἀπὸ τὸ Λατινικὸν *rasum*, Ἰταλλιστὶ *raso*, ἐπίθετον σημαῖνον Ξυρισμένον· διότι τοῦ ἀφαιροῦσι τὸ χνούδιον, ὡς εἶναι τὸ ὕφασμα τὸ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τοὺς Γάλλους προσηγορικῶς ὀνομαζόμενον (*ras* ἢ *serge rase*).

ΡΈΝΤΑ. Ὁ Δουκάγγιος τὸ γράφει *Ραίδα*, *Ρέδα*, καὶ *Ρέντα*. Εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος προφέρεται μὲ τὸ πλεοναστικὸν *Ἄρέντα*. Εἶναι λέξις τῶν Γραικορωμαίων, ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν *Rheda* (*calèche*). Λέγει ὁ Σουΐδας, « *Ραίδιον*, » τὸ φορεῖον ἢ τὸ ἄρμα. » Ἄλλα δὲ παλαιὰ Γλωσσάρια, « *Ρέδα*, ἄρμα, καροῦχα. » Καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ὁμῶς ἔλαβαν τὸ ὄνομα τῆς *Ρέδας* ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Γάλλους, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγεννήθη καὶ τῶν Γερμανῶν τὸ *Reiten* (*aller à cheval*), κατὰ τὸν Οὐόσσιον, ἴσως δὲ καὶ τὸ *Reisen* (*voyager*).

Ρένταν ἀκόμη ὠνόμαζαν οἱ Γραικορωμαῖοι καὶ τὸν ἵπποδρομον (*hippodrome*), ἤγουν τὸν τόπον ὅπου ἔτρεχαν ἀγωνιζόμενοι μὲ ἀμάξια ἢ μὲ μόνους ἵππους.

Συνώνυμον τῆς *Ρέντας* αὔξεται καὶ τὸ *Κότσι*, καὶ τοῦτο ξένον, ἀπὸ τῶν Γερμανῶν τὸ *Kutsche*, ὅθεν ἔλαβαν καὶ οἱ Γάλλοι τὸ *coche*.

ΡΟΥΦΙΑΝΟΣ. Ζ. Μεσίτης, σελ. 244.

ΣΑΒΑΝΟΝ. Ἡ λέξις εἶναι τοῦ παρακμάζοντες Ἑλληνισμοῦ, ὅθεν τὸ ἔλαβε καὶ ὁ παρακμάζων Λατινισμὸς *Sabanum*. Ἐσήμειναν τὸ κοινῶς λεγόμενον *Μαντίλιον* (*mouchoir*), ἢ τὸ χειρόμακτρον (*essuie-mains*), ὀνομαζόμενα σήμερον ἀπὸ τοὺς Ἰσπανοὺς (ἐνικ. Σηλυκ.) *Sabanilla*· τὸ σινδόνιον (*drap de lit*), Ἰσπανιστὶ *Sabana*· τὸ σύνηδες περιζώμα τῶν λουόντων καὶ τῶν λουομένων, ἔτι καὶ τὸ πανίον, μὲ τὸ ὁποῖον σπογγίζονται μετὰ τὸ λουτρὸν (βαρβαροτουρκιστὶ *Πεσεμάλι*), τὸ Λατινιστὶ ὀνομασθέν *Λέντιον* (*lentium*)

ἀπὸ τὸν εὐαγγελιστὴν (Ἰωάνν. ιγ', 4) « Λαβῶν λέντιον ,
 » διέζωσεν ἑαυτὸν... καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθη-
 » τῶν, καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ κ. τ. λ. » Τοῦτο τὸ ῥητὸν
 φέρων εἰς μαρτυρίαν ὁ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ἑκατοντα-
 ετηρίδος ἀκμάσας Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς (Παιδαγωγ. II, 3 ,
 σελ. 161) λέγει, « Καὶ τοὺς πόδας ἔνιπτεν αὐτῶν, σαβάνῳ
 » περιζωσάμενος. » Ἐκτοτε, καθ' ὅλον τὸν μεσαιῶνα ἐμετα-
 χειρίσθησαν τὴν λέξιν εἰς τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημασίαν, καὶ
 ἐξαιρέτως οἱ ἰατροί. Ὁ Τραλλιανὸς Ἀλέξανδρος (IX, 4, σελ.
 531) σημαίνει διὰ τῆς λέξεως ὄχι μόνον τὸ περιζῶμα, ἀλλὰ
 καὶ ὅσα περιτυλίσσονται οἱ ἐκβαίνοντες ἀπὸ λουτροῦ, πρὶν
 ἀναλάβωσι τὰ συνήθη των φορέματα. « Δεῖ δὲ οὐ μόνον ἄπαξ
 » λούειν τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ δεύτερον καὶ τρίτον... Μετὰ
 » δὲ τὸ λαβεῖν τὰ σάβανα, πινέτωσαν κ. τ. λ. » Ἐκ τούτων
 διορθῶνται καὶ ἄλλοι δύο τόποι τοῦ Τραλλιανοῦ (XII, σελ.
 724) « Περιβαλλόμενος δὲ τὰ ΣΑΓΑΝΑ, μὴ πάνυ χρονιζέτω
 » ἐν αὐτοῖς· μέλλων δὲ λαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα κ. τ. λ. » καὶ
 (σελ. 736) « Μετὰ δὲ τὸ λαβεῖν τὰ ΣΑΓΑΝΑ, πίνειν ἐπι-
 » τρέπειν κ. τ. λ. » ὅπου γράφει ΣΑΒΑΝΑ, τὸ ὁποῖον ἐνόησε
 καὶ ὁ Λατῖνος μεταφρασῆς.

Εἰς ἡμᾶς σήμερον τὰ Σάβανα δὲν σημαίνουν ἄλλο
 παρά τὸ σκέπασμα (linceul), μὲ τὸ ὁποῖον περιτυλίσσονται
 οἱ ἐνταφιαζόμενοι νεκροί. Καὶ τοῦτο μὲ βάλλει εἰς ὑποψίαν
 μήποτε ἡ λέξις εἶναι Αἰγυπτιακὴ, ἀπὸ τὴν συνήθη εἰς ἐκείνους
 σαβάνωσιν ἢ ταρίχευσιν (embaumement) τῶν νεκρῶν,
 ἧτις ἐγένετο μὲ πολλῶν ταινιῶν (bandes) πολλοὺς τυλιγμοὺς
 σπειρώδεις· ὅθεν ἴσως ὠνομάσθη καὶ ἀπὸ τὸν Ποιητὴν (Ὀδυσσ.
 β', 99-102) Ταφήϊον σπεῖρον. Πρόσθετες ὅτι καὶ ὁ πρῶτος
 ὀνομάσας Σάβανον, ὁ Κλήμης, ἦτον Ἀλεξανδρεὺς.

Μ' ὅλα ταῦτα σώζεται εἰς τοὺς Λεξικογράφους, καὶ λέξις

ἄλλη, σημαίνουσα καὶ Μαντίλιον, καὶ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς γυναικείου, ἣτις συγγενεὺς μὲ τὸ Σάβανον, τὸ Σαβακάθιον, « Κεκρύφαλον, σαβακάθιον, σουδάριον » λέγει ὁ Σουΐδας· καὶ « Κεκρύφαλος... σαβακάθιον, δεσμότριχον » ὁ Ἡσύχιος. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ τινὲς ἀπὸ τοὺς κριτικούς ἐδίσασαν μήποτε ἀντὶ τοῦ Σαβακάθιον ἐγράφετο Σαβανάθιον. Ὅπως ἀνῆναι, σημείωσε, ὅτι καὶ τὸ Σουδάριον (ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν Suda-rium) Σάβανον, ἢ Σαβάνου μέρος, σημαίνει εἰς τοὺς Εὐαγγελιστάς, (Ἰωάνν. ια', 44 καὶ κ', 7).

Ἀπὸ τὸ Σάβανον καὶ ῥῆμα Σαβανόνω τὸ περιτυλίσσω μὲ σάβανα, τὸ ὁποῖον ὁ Δουκάγγιος (λέξ. Σαβαροῦν, σελ. 1314) ἔτρεψεν εἰς τὸ Σαβαρόνω, πλανηθεὶς ἀπὸ τὴν κακὴν γραφὴν τούτου τοῦ σίχου, ΘΡ,

ΣΑΒΑΡΩΜΕΝΟΙ, καὶ καλὰ ΨΑΛΜΟΙ ΕΞΟΔΙΑΣΜΕΝΟΙ,

ἀντὶ τοῦ, « ΣΑΒΑΝΩΜΕΝΟΙ, καὶ καλὰ ΨΑΛΜΟΕΞΟΔΙΑΣΜΕΝΟΙ » ἤγουν μὲ ψαλμοὺς ἐξοδιασμένοι.

Καὶ ὕλη σαβάνων πολλή, καὶ ἡ σύρραψις τῶν εὐκολοτάτη μ' ὄλον ταῦτο οἱ ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ προσκυνηταὶ φέρουν ἐκεῖθεν πολλάκις ἔτοιμα σάβανα καὶ δι' ἑαυτοὺς καὶ διὰ τοὺς φίλους τῶν, ὡς τάχα ἁγιασμένα, καὶ ἀκολούθως δυνατὰ νὰ σείλωσιν ἁγιασμένον εἰς τὸν παράδεισον τὸν σαβανωμένον μ' αὐτά. Πολλὴ γνῶσις δὲν χρειάζεται νὰ καταλάβῃ τίς τῆς τοιαύτης δεισιδαιμονίας τὸ ἄτοπον. Ἄν ἐμετανόησε τὰς ἁμαρτίας του ὁ ἀποθνήσκων, καὶ μάλιστα (ἐὰν ἦναι καὶ Προσκυνητής), ἂν ἐμετανόησε τὴν μεγάλην ἁμαρτίαν, ὅτι ἐξώδευσεν εἰς θεῶν τοῦ ἁγίου φωτὸς ὅσα ἐχρεώσκει νὰ ἐξοδεύσῃ εἰς παιδείαν τῶν ἰδίων τέκνων, ἢ εἰς ἄλλην τινὰ κοινὴν τῆς πατρίδος ὠφέλειαν, δὲν ἔχει χρεῖαν ἁγίων σαβάνων. Ἐὰν ἐξεναντίας ἐζησεν ὡς κτῆνος, καὶ ἀποθνήσκῃ ὄχι μὲ πλείοτερον νοῦν ὅσου ἔχουν

τὰ κτήνη, μὴν ἀμφιβάλλη ὅτι σιμὰ τῶν ἄλλων κακῶν περιπαίξει καὶ τὴν Θρησκείαν.

Δὲν ἐξεύρω, ἂν οἱ Γραικορωμαῖοι ἐγνώριζαν τὰ ἀγιοταφικά σάβανα· εἶχαν ὅμως ἄλλα μέσα ἀγιασμοῦ, τὰ ῥάσα τῶν καλογήρων· τὰ ἐνδύνοντο μικρὸν πρὸ τοῦ Θανάτου, καὶ ἐγίνοντο Μοναχοί, εἰς ἐξιλέωσιν τοῦ Θεοῦ, δι' ὅσα ἔπραξαν κακὰ τὸν παρελθόντα βίον αὐτῶν. Ὁ αὐτοκράτωρ Μανουήλ, ὁ Κομνηνός, ἐρασοφόρησε πρὸ τοῦ Θανάτου, ὡς λέγει ἡ ἱστορία, « Τὸ μοναδικὸν σχῆμα ἤτησε, καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ὄθενουν » εὐρόντες τινὸς Μοναχοῦ ῥάσα, ἀπεκδύουσι μὲν αὐτὸν τὰ » μαλακὰ καὶ βασιλικά ἄμφια, ἐπενδύουσι δὲ τὸ τραχὺ τῆς » κατὰ Θεὸν πολιτείας ἔνδυμα, εἰς ὀπλίτην μεταμείβοντες » πνευματικὸν, κράνει τε Θειοτέρῳ, καὶ Θώρακι σεμνοτέρῳ, » τῷ οὐρανίῳ στρατολογήσαντες ἡγεμόνι » (Ἴδε CRUS. *Turcograc.* pag. 202, καὶ Δουκάγγ., σελ. 1284). Κατ' ἐκείνους καὶ τοὺς ἐξῆς χρόνους εἰς τῆς δύσεως τοὺς βασιλεῖς ἢ πρὸ τοῦ Θανάτου βωμολοχικὴ αὕτη ῥασοφορία ἦτο συνήθης (Ἴδε Συμβουλ. τριῶν Ἐπισκόπ. σελ. 60)· καὶ πιθανὸν ὅτι ἐκείθεν, καὶ κατὰ μίμησιν ἐκείνων, τὴν ἔλαβαν, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ (Ἴδε Ἄτακτ. I, σελ. κ'—κγ'), καὶ οἱ αὐτοκράτορες τῆς ἀνατολῆς.

ΣΕΡΓΙΑΝΙΖΩ. Ζ. Περιδιαδάζω.

ΣΙΚΕΡΑ. Ζ. Ρακίον.

ΣΚΑΘΑΡΟΣ, μὲ πλεονασμὸν τοῦ σ̄, καὶ ἐξάλειψιν τοῦ ν̄, ἀπὸ τὸ ἑλληνικ. Κάνθαρος (*scarabée* ἢ *escarbot*). Οἱ χυδαῖοι καὶ μὲ δεύτερον πλεονασμὸν, Ἀσκάθαρος.

ΣΚΟΥΦΙΑ. Ἡ ἀνωτέρω (σελ. 110) Δικτυωτὴ σκούφια εἶναι τῶν παλαιῶν ὁ Κεκρύφαλος. Τὸ δὲ Σκούφια ἐσημειώθη ἄλλοῦ (εἰς τοὺς βίους Πλουτάρχ. Μέρ. I, σελ. 411), ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ ἄχρησον, Κυφαία, παράγωγον τοῦ Κύφη, τοῦ σημαίνοντος τὴν κεφαλὴν, κατὰ τὸν Ἡσύχιον,

« Κύφρον ἢ Κύφην, κεφαλὴν· Κρήτες » ὡς ἀπὸ τὸ Κεφαλή, ἢ Κεφαλαία καὶ Περικεφαλαία. Μαρτυρεῖται τοῦτο καὶ ἀπὸ τὸν παρακμάζοντα Λατινισμὸν, ὅστις ὠνόμαζε τὴν Σκούφιαν, χωρὶς τὸ σ, *cuphia*, ὅθεν καὶ τῶν Ἰταλῶν τὸ *cuffia* καὶ τῶν Γάλλων τὸ *coiffe*, ὡς ἀπὸ τὸ Κύφη (ἢ κεφαλή) ἔπλασαν οἱ μὲν Ῥωμαῖοι τὸ *caput*, οἱ δὲ Ἰταλοὶ τὸ *caro*, οἱ δὲ Γάλλοι τὸ *chef*, καὶ οἱ Γερμανοὶ τὸ *Kopf*.

ΣΜΑΡΙΔΟΚΕΦΑΛΟΣ (*imbécile*). Ζ. Γόνος.

ΣΤΑΥΡΙΟΝ (χυδ. Σταυρί). Ζ. Γόφος.

ΣΤΡΑΠΗ. Ζ. Ἄσραπή.

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΑΙ, συμφωνῶ (*convenir, stipuler*), ὡς τὸ (σελ. 249) « Καὶ συνταγῆς τον τίποτε. »

ΣΦΥΡΙΖΩ (*siffler*). Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Φ.

ΤΖΙΑΩ. ΤΖΙΛΙΑΡΗΣ. Ζ. Πιτζιλῶ.

ΤΖΙΤΖΥΦΑ. Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ ΤΣ.

ΤΟΠΙΑ πληθ. οὐδέτερ. Ἐσημειώθη ἀνωτέρω (σελ. 281) τὸ Τόπιον ὡς λέξις τουρκικὴ (Τόπ), σημαίνουσα σφαῖραν ἢ σφαιρίον. Ἄλλ' ἐδῶ προσσημειώνεται καὶ ἡ ὁμώνυμος αὐτῆς, ἀλλὰ σημασίας παντάπασι διαφοροῦ, λέξις Ἑλληνικὴ, Τόπια, τῆς ὁποίας χρεῖαν ἀπαραίτητον ἔχει ἡ κοινὴ μας γλῶσσα.

Παρὰ τὸ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά καταχωρισθὲν Τόπια ἢ Τοπεῖα (Ἰωνικ. Τοπήια), ὡς σημαῖνον τὰ σχοινία, καὶ ἰδιαιτέρον τὰ σχοινία τῶν πλοίων, ὁ Βιτρούβιος (*Vitruv. VII, 5*), λαθῶν ἀναμφιβόλως ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας τεχνίτας, ὀνομάζει ἀκόμη Τόπια (*topia*) τὰ ζωγραφούμενα εἰς τοὺς τοίχους τῶν οἴκων, διὰ καλλωπισμὸν, διάφορα σχήματα, οἷον ποταμούς, πηγὰς, δάση, βουνὰ, ποιμίμα, ποιμένας (*varietatibus topiorum flumina, fontes, luci, montes, pecora, pastores*). Εἰς τὸ Τόπιον λοιπὸν (ὑποκορισ. τοῦ Τόπος) χρῶσοῦμεν καὶ μεταφράζομεν, ὡσάκις

ἐλθωμεν εἰς χρείαν, τῶν Γάλλων τὸ *paysage* (ἀπὸ τὸ *pays*, χώρα, τόπος), καὶ Τοπιογράφον νὰ ὀνομάζωμεν τὸν ἀπ' ἐκείνους λεγόμενον *paysagiste* (ἴδε καὶ FORCELLINI, *Lexic. latin.* V. Τοπία).

ΤΡΑΧΗΛΟΣ (cou). Ζ. Ἀνανδράνισμα, καὶ Ἐξάγκωνα.

ΤΖΑΓΓΑΡΙΟΣ ἢ ΤΣΑΓΓΑΡΙΣ, ὁ κατασκευάζων τσαγγαρία (Ζ. Τζαγγίν, καὶ Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 92). Ἐκ τούτου καὶ παροιμία, « Τζαγγάρις ἐξυπόλυτος, ράπτῃς παρα-
» λυμένος. »

ΥΒΡΙΣΙΑ. Ζ. Ὑβρίζω, σελ. 364.

ΥΠΟΔΑΪΝΟΜΑΙ. Ζ. Ἐξυπόλυτος.

ΦΗΚΑΡΙΟΝ (Ζ. τὴν ἀρχὴν τοῦ Φ σοιχείου) κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν τοῦ φ εἰς τὸ ψ. Οὕτως ἔλεγον καὶ Φηρίον τὸ Θηρίον (*bête sauvage*), καὶ οἱ Ἀττικοὶ Φλάιν τὸ Θλάιν (*meurtrir*). Ἴσως καὶ ὁ Φύλακας (*portefeuille*), σακκίου περιέχον τετράδια, σύνηθες εἰς τὰ σχολεῖά μας, παράγεται ἀπὸ τὸ Θύλαξ. « Θύλακος, ὁ ράπτὸς φάσκωλος » λέγει ὁ Φώτιος, ἀπὸ τῆς γενικῆς δηλαδὴ τοῦ Θύλαξ, ὡς ἡμεῖς ἀπὸ τῆς πληθυντικῆς αἰτιατικῆς τὸ Φύλακας (ἴδ. Προδρ. Ἑλλην. βιβλιοθ. σελ. 357).

ΦΟΥΡΝΟΣ. Φέρει τὴν ἀνωτέρω (σελ. 375) παροιμίαν καὶ ὁ Δουκάγιος (σελ. 1698), ἀλλὰ κακογραμμένην οὕτως, « Ἐὼ σὲ ἔκτισα, φοῦρνε, Ἐὼ ἵνα σὲ χαλάσω » ἀντὶ τοῦ (θῆς) ἘΓΩ. Ἀπὸ τούτου ἀντιλαμβάνομεν, ὅτι ἡ παροιμία ἐξεφωνήθη ἀπὸ τὸν Παναγιώτατον Πατριάρχην, τὸν Κηρουλάριον, ὅτε ἐφοβήριζε νὰ καθαιρέσῃ τὸν ὁποῖον εἶχε σέψειν εἰς βασιλέα, Ἰσαάκ τὸν Κομνηνόν. Ἴδε Ἄτακτ. τόμ. I, προλεγόμ. σελ. 17.

ΦΟΥΡΝΟΣ. Ἐπῆρα τὴν λέξιν, ὡς εἶπα ἀνωτέρω (σελ. 375), ἀπὸ τὸν Σομαυέραν. Ὁ Συνειδέρως, εἰς τὰς Προσθήκας (σελ. 173) τοῦ Λεξικοῦ του, ἐνόμισεν, ὅτι εἰς τοὺς χρόνους

τοῦ Εὐσαθείου ἐπροφέρετο Φροῦνος· τὸ ὁποῖον ἤθελ' εἶσθαι πλησιέστερον τῆς παλαιᾶς λέξεως Φρῦνος. Ἄλλ' ὁ Εὐσαθείος, ἐκ τοῦ ὁποίου (Παρεκδόλ. εἰς Διονύσ. τὸν Περιηγητ. σίχ. 752, σελ. 99) ἔλαβε τὴν μαρτυρίαν, δὲν φέρει τί παρόμοιον· ἐξηγῶν τοῦ Περιηγητοῦ τὸ Φροῦροι (ὄνομα ἔθνους Σκυθικοῦ), λέγει μόνον, « Τινὲς δὲ, Φρῦνοι γράφουσιν, ὁμωνύμως τῷ » ζῶω· Φρῦνοι γὰρ (καθὰ καὶ ὁ Φίλων γράφει) οἱ βάρ-
» τραχοι. »

ΦΡΑΓΚΟΣ. Ζ. Περού.

ΦΥΛΑΚΑΣ. Ζ. Φηκάριον.

ΦΥΡΝΟΜΑΙ (être brouillé). Ζ. Φύρνω. Μεταφορικ. ταράσσομαι, συγχύζομαι (se troubler). Ὁ ἀόρις. Ἐφύρθην, ἦς, ἦ (Ζ. Ἐξίςαμαι). Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ὁ Πλάτων (Φαίδ. σελ. 101) « Ἄμα δὲ οὐκ ἂν φύροιο, ὥσπερ οἱ » ἀντιλογικοὶ κ. τ. λ. »

ΧΕΙΡΙΖΩ. Ζ. Χέρα.

ΧΕΟΠΙΝΗ. Οὕτως ὠνόμασα ἀνωτέρω (σελ. 179) τὴν chopine τῶν Γάλλων. Δὲν ἔπλασα ἐγὼ τὴν λέξιν. Ὁ Βουδαῖος καὶ ἄλλοι λόγιοι Γάλλοι ἐτυμολόγησαν τὴν chopine ἀπὸ τοῦ, Χέε πίνειν (cheorina). Ὁ Μενάγρος ὀνομάζει τὴν ἐτυμολογίαν γελοίαν (ridicule). Ἄν ὄχι γελοία, εἶναι βέβαια ἀναπόδεικτος· μ' ὅλον τοῦτο ἢ αὐτόματος ὁμοιότης τῶν φωνητικῶν στοιχείων δὲν συγχωρεῖ εἰς ἡμᾶς οὔτε Κοπίναν, οὔτε Χοπίναν, νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὴν λέξιν. Τὸ Χεοπίνα ἢ Χεοπίνη εἶναι καὶ ἐλληνικώτερον καὶ πλεον εὐφωνον.

ΧΕΡΑ. Ἑλληνισ. Χεῖρ (main). Ἀπὸ τὴν αἰτιατικὴν Χεῖρα ἐπλάσθη ὀνομαστικὴ, Ἡ Χέρα (ὡς ἀπὸ τοῦ, Τὴν μητέρα, τὸ Ἡ μητέρα) καὶ αἰτιατικὴ νέα, Χέραν, οἷον τὸ ἀνωτέρω (σελ. 139) « Στὴν ἰδικήν μου χέραν. »

Ἡ ἀποβολὴ τοῦ τ εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις ἦτο συνήθης καὶ

εἰς τοὺς παλαιούς. Ἐλεγον ὄχι μόνον, Χειρὸς, Χειρὶ, Χεῖρα, ἀλλὰ καὶ Χερὸς, Χερὶ, Χέρα.

Εἰς τὰ σύνθετα ποτὲ μὲν φυλάσσεται, ποτὲ δ' ἀποβάλλεται, οἷον Χερίζω καὶ Χειρίζω (*commencer*), Χερόβολος ἢ οὐδετέρ. Χερόβολον. (Ζ. Χερόβολος). Χερόγραμμα καὶ Χειρόγραμμα (*manuscrit*), Χερομάχος (*laboureur*), Χερόμυλος καὶ Χειρόμυλος, Χερόρτρι καὶ Χειρόρτρι (Ζ. Χερόρτριον), Χειρονομῶ (*gesticuler*).

ΧΕΡΟΒΟΛΟΣ, καὶ οὐδετέρ. Χερόβολον, δεμάτιον (*botte, gerbe, main*). Ἐλληνιστ. Χειρόβλημα. « Χειροβλήματα, » δράγματα κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΧΕΡΟΓΡΑΜΜΑ. Ζ. Χέρα.

ΧΕΡΟΜΥΛΟΣ (Ζ. Χέρα), καὶ Χειρόμυλος (*moulin à bras*), οἷον (παρὰ Δουκαγγ. σελ. 1746), ΣΣ,

Καὶ φάνησαν οἱ κόλοι τῆς μεγάλοι χειρομύλοι.

ΧΕΡΟΡΤΙΟΝ. Χειρόρτριον (Σομαυέρ. καὶ Δουκάγγ.), καὶ βαρβαρότερον Χερόκτιον καὶ Χερόκτριον, ὠνόμαζαν οἱ Γραικορωμαῖοι τὴν ἑλληνιστὶ λεγομένην Χειρίδα (*gant*), ὡς ἔλεγον καὶ Ποδόρτιον (*bas*) τὸ σκέπασμα τῶν ποδῶν. Ἡ γραφὴ τὴν ἀρχὴν πιθανὸν ὅτι ἦτο Χεραρτάριον καὶ Ποδαρτάριον (καὶ κατὰ συγκοπὴν βάρβαρον Χεράρτιον, καὶ Ποδάρτιον), ἀπὸ τὸ Ἀρτάριον ἢ Ἀρτήριον, ὑποκοριστικὸν τοῦ Ἀρτήρ, « Ἀρτήρ, ὑποδήματος γένος » κατὰ τὸν Ἡσύχιον καὶ τὸν Σουΐδαν· ἰδίως δὲ ὁ Σουΐδας καί, « Ἀρτάρια παρ' ἡμῖν οἱ τῶν ποδῶν πῖλοι, » ἤγουν αἱ Κάλται (*bas*).

Ὁ Δουκάγγιος (σελ 1191) ἐξήγησε κακὰ τὸ Ποδόρτιον *vestis talaris*, νομίσας ὅτι σημαίνει τὸ Ποδήρης τῶν παλαιῶν. Ἀπὸ τὰ ὁποῖα φέρει παραδείγματα, φαίνεται ὅτι ὁ λόγος εἶναι περὶ σκεπασμάτων τοῦ ποδός, καὶ τῆς κνήμης ὅλης ἢ μέ-

ρους, τὰ ὁποῖα καὶ Ποδόπανα (Δουκαγγ. αὐτόθ.) ὠνόμαζαν.

Τὰ Ποδάρτια ταῦτα ἢ Ποδόπανα ὀνομάζονται σήμερον Κάλτζαι, τὰς ὁποίας ἔλεγ' ἀνωτέρω (σελ. 282), ὅτι παράγονται ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν calza. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνοι τὸ ἔλαβαν ἀναμφιβόλως ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν calceus, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τοῦτο ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων Σικελῶν τὸ Κάλτιον (Ἰδ. Ἄτακτ. τόμ. I, σελ. 169), ἡ λέξις εἶναι τῆς γλώσσης μας· ἀρκεῖ μόνον νὰ τὴν καλοφωνήσωμεν, ὀνομάζοντες Κάλτας τὰς Κάλτζας.

ΧΝΟΠΟΔΑ (Δουκαγγ. καὶ Σομαυέρ.). Ζ. Ἰχνόποδα.

ΧΟΡΤΑΡΙΟΝ. ΧΟΡΤΟΣ. Ζ. σελ. 73.

ΨΑΛΜΟΕΞΟΔΙΑΣΜΕΝΟΣ ἢ Ψάλμεξοδιασμένος. Ζ. Ἐξοδιάζω.

ΨΗΛΟΚΟΠῶ. Ζ. Ψηλοκοπῶ, σελ. 394.

ᾠΦΟΥ! Ἐπίρρημα σχελιασμοῦ· πιθανὸν ὅτι ἐσυντέθη ἀπὸ δύο Ἑλληνικά ἐπιφωνήματα, ᾠ, φ ε ὕ (ah! hélas), ἢ μᾶλλον ᾠ φ ὕ! ὅθεν τῶν Ῥωμαίων τὸ Phuy καὶ phy (fi!). Ὁ Ἐπίχαρμος εἶπε δωρικῶς « Φοῦ τῶν κακῶν! » ἀντὶ τοῦ « Φεῦ (ἢ » Φῦ) τῶν κακῶν! » (Ἰδ. Πρόδρ. Ἑλλ. βιβλιοθ. σελ. 48').

Πολλοὶ τὸ προφέρουν διὰ τοῦ χ, ᾠ χ ου! Τὸ ᾠ φ ου ὁμως εἶναι γνησιώτερον, ὡς εἶπε καὶ ὁ ποιητὴς τοῦ Ἐρωτοκρίτου (σελ. 45),

ᾠφου κακὸ ὁποῦ μ' εὔρηκε, καὶ ποί' ὦρα νᾶναι κείνη!

ᾠΧΟΥ. Ζ. ᾠφου, καὶ σελ. 398.

ΠΙΝΑΞ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ:

Α—ΑΙ.

- Ἄ, 307.
Ἄατος, 42.
Ἄαπλετος, 42.
Ἄασχετος, 42.
Ἄβαθής, 2, 42.
Ἄβάκιον, 120, 363.
* Ἄβια, 4.
Ἄβλῆς, 3.
Ἄβλητα, 3.
Ἄβρύνομαι, 371.
Ἄγαθός. Ὠγαθέ, 170, 171. Ἄγα-
θή τύχη, 345. Πρὸς ἀγαθοῦ.
Ζ. Γίγνομαι.
Ἄγαν, 420.
Ἄγανίδα, 4.
Ἄγανός, 4.
Ἄγαπῶ, 6.
Ἄγγος, 6.
Ἄγγρίζειν, Ἄγγρις, 7, 8.
Ἄγκαλις, Ἄγκαλος, 9.
Ἄγκιθήκη, 7.
Ἄγκιον, 7.
Ἄγκλιμα, 8.
Ἄγκρισις, 8.
Ἄγκρών, 10.
Ἄγλαΐα. Ἄγλαΐας ἀποναΐατο, 382
Ἄγνος, 417.
Ἄγραφον (χαρτίον), 11.
Ἄγρειοσύνη, 13.
Ἄγριαίνω, 11.
Ἄγριέλαιος, 11.
Ἄγριμαῖον, 12.
Ἄγριος, Ἀγριον, Ἀγριότης, Ἀγριω-
σύνη, 12, 13.
Ἄγριόφωνος, 13.
Ἄγροικίζομαι, Ἄγροικος, 95.
Ἄγρωστις, 11.
Ἄγυλλα, πόλ. 326.
Ἄδελφός, 14.
Ἄδέξιος διακονία, 14.
Ἄδιαφορία, 14.
Ἄδω, 16.
Ἄελις, 30.
Ἄετίτης λίθος, 212.
Ἄθάρα, 207.
Ἄθερίνη, 18.
Ἄθῆρ, 18.
Αἰ, Αἰ! Αἰάζω, 19.
Αἰβοῖ! 146.
Ἄϊλιος, 30.

- Αἶμα, Αἰμόπτυσις, 21.
 Αἶρα, 146.
 Αἶρειν τὴν τράπεζαν, 186.
 Αἰρέω. Κεχά νιν ἔλοιτο μοῦρα, 137.
 Αἶρω, Αἶρομαι, καὶ Ἐπαίρω, Ἐπαίρομαι, 186, 203.
 Αἰσχύνω, Αἰσχύνομαι, 126, 127.
 Αἰφνίδιος. Ζ. Ὠρα.
 Αἶψα, 1, 14, 30, 76.
 Αἰώρα, καὶ Εἰώρα, 19.
 Ἄκανθα κυνάρα, 191.
 Ἄκανθίων, 402.
 Ἄκανθόχοιρος, 361, 402.
 Ἀκατάστατος, 22.
 Ἄκατος, Ἀκάτιον, 413.
 Ἀκέραιος, 270.
 Ἀκηδία, 59.
 Ἀκίς, 7.
 Ἀκμήν, 23, 24.
 Ἄκμων, 162.
 Ἀκοή. Ἐξ ἀκοῆς λέγω, 23.
 Ἀκόλουθος, 23.
 Ἀκονάω. Ἡκόνησαν τὰς γλώσσας αὐτῶν, 201.
 Ἀκούω. Ἀκοῦσαι λόγων, 24.
 Ἀκρίβεια, 26.
 Ἀκριβοδίκαιος, 27.
 Ἀκρις, Ἀκριες, 25.
 Ἀκροβαφής, Ἀκροθώραξ, Ἀκρολίπαρος, Ἀκρόπαστος, 27.
 Ἄκρος, 27.
 Ἀκροσαπής, Ἀκρόσοφος, Ἀκροχλιάρως, 27.
 Ἄκρων, 27.
 Ἀκτένιστος, 28.
 Ἀκτὴ, 28.
 Ἀκωκή. Ζ. Γεύομαι.
 Ἀλέκτωρ, 34, 204.
 Ἀλέκω, Ἀλέξω, 134.
 Ἀλευρότησις, 28.
 Ἀληθεύω, 29.
 Ἀληθίζω, 29.
 Ἄλλοιῶ, 33.
 Ἄλλος μὲν, Ἄλλος δὲ, 353.
 Ἄλλοτριῶ, 33.
 Ἄλλου, 33.
 Ἄλλοφρονέειν, 34.
 Ἄλλοφρων, 34.
 Ἄλσος, 77, 78. Ἄλτις, Ἄλτος, 77.
 Ἄμα τῷ ἰδεῖν, 355.
 Ἄμακίς, 36.
 Ἀμαλδύνομαι, 234.
 Ἀμανίτης, 35.
 Ἀματις, 36.
 Ἀμείβω, 38.
 Ἀμείλει, 201, 202, 243.
 Ἀμελής, 2, 42.
 Ἀμεύω, 38.
 Ἀμήν, 240.
 Ἄμμα, ἢ Ἀμμάς (ἦ), 400.
 Ἄμμια, 400.
 Ἀμόργη, 41.
 Ἄμυλον (τὸ) 42, 185. Ἄμυλος (ἦ) 42.
 Ἄν, δυνητικ. 256.
 Ἀνάγνωστος, 43.
 Ἀνάγυρος. Ζ. Κινῶ.
 Ἀναδικάζειν, Ἀναδικάζεσθαι, Ἀναδικαία, 45.

- Ἀναδρέμω, 384.
 Ἀνάεδνος, 3, 43.
 Ἀνάελπτος, 3, 43.
 Ἀναζευγνύω, 58.
 Ἀνακωχή, 36.
 Ἀναμασᾶσθαι, 46.
 Ἀναμιξί, 44.
 Ἀναπαριάζω, 41.
 Ἀναπειρηρία. Ζ. Χαῦνος.
 Ἀνάπνευστος, 43.
 Ἀνάρβηλα, 401.
 Ἀναφέρω, Οὐκ ἀνέφερε, 45.
 Ἀναψηλαφῶ, 45. Ἀναψηλάφησις, 45.
 Ἀνέκδοτος, 47.
 Ἄνεμος, 48, 125. Σκιρτᾶ δ' ἀνέμων πνεύματα, 125. Ἄνεμοισιν ὁμοῖοι, 372.
 Ἄνῆρ, 49. Ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν, 364.
 Ἄνθος, 18.
 Ἄνθρωπος, 50.
 Ἀνία, 59.
 Ἀνόητος, 265.
 Ἀνόμιλον θράσος, 50.
 Ἀντιβάλλω, 50, 51.
 Ἀντιβολή, Ἀντιβολῶ, 51.
 Ἄξινη, 51.
 Ἄξινορύγιον, 52.
 Ἄξιος, 51.
 Ἀπαλλαγὴ τοῦ βίου, 52.
 Ἀπεκδέχομαι, 20.
 Ἀπελέκτος, 55.
 Ἀπικέσθαι [Ἀφικέσθαι] ἐς χειρῶν νόμον. Ζ. Χεῖρ.
- Ἄπλαϊ, 288.
 Ἀπὸ καταδυομένης, 389.
 Ἀποδέξας, ἀόριστ. Ἰωνικ. 103.
 Ἀποδημῶ, 219, 262. Ζ. Νοῦς.
 Ἀποδίδωμι, 57, 58.
 Ἀποκαίω, 165.
 Ἀποκυδεύω 60.
 Ἀπόλλυμι. Ζ. Κατάρρροος.
 Ἀπόννημαι. Ζ. Ἄγλατα.
 Ἀποξυλόω, 61.
 Ἀποπληξία, 405.
 Ἀποπλήσαι. Ζ. Θυμοῦμαι.
 Ἀπόσολος, 407.
 Ἀποστροφή, 54.
 Ἀποτομία, 60. Ἀποτόμως λέγειν, 275.
 Ἀποφαίνομαι. Ζ. Γνώμη.
 Ἀπύλωτον σόμα, 64.
 Ἀπῶθω, 42, 306.
 Ἄρβηλοι, 401, 402.
 Ἄρδάνιον, 404, 405.
 Ἄρθρα, 66.
 Ἄρις, 64, 65.
 Ἄρμα, 66.
 Ἀρμονία, 67.
 Ἀροτρον, 112.
 Ἀρπάγη, 8.
 Ἀρπάζω, 67.
 Ἄρσις, 43.
 Ἀρτάρια, Ἀρτήρ, 429.
 Ἄρτυμα, 297.
 Ἀρχή. Περὶ τὰς ἀρχάς καὶ τὰ τέλη, 345.
 Ἀρχηγετεύω, 130.
 Ἀρχός, 69.
 Ἀστάθμητος, 17, 18.

- Ἀστειεύομαι, 247.
 Ἀστεῖος. Ζ. Θεός. Ἀστεϊότατος, 156.
 Ἀστράγαλος, 142.
 Ἀσωτεύω, 183.
 Ἀτάλαντος, 156.
 Ἄτινα, 307.
 Ἄτρακτος, 15.
 Αὐαίνω, 264.
 Αὐγέω, Αὖγω, Αὔξω, 134.
 Αὐθαδέστομος, 64.
 Αὐθωρόν, 397.
 Αὐλή, 73.
 Αὔξη, 187.
 Αὐρίζω, 43.
 Αὔριον, 74.
 Ἀφαιρεῖν τὸν βίον, 200.
 Ἄφθαι, 316.
 Ἀφθόνως, 35.
 Ἄφρων. Ζ. Πυθμενόθεν.
 Ἀχαιμενίδαι, 402.
 Ἀχαλινον στόμα, 64.
 Ἀχανές πέλαγος, 289.
 Ἀχρησος, 76.
 Ἄχυρα, 272. Ἀχυρός, Ἀχυρών, 69.
 Ἀψεγής, 77.
 Ἀψίς, 77.
 Ἄωτον, 18.
- Β.
- Βάθρακος [βάτραχος] 158.
 * Βαθυλός, 258.
 Βάλλω. Μηδὲν ἐς θυμὸν βάλλης,
 Ἐν θυμῷ βάλλεσθαι, Μετὰ
 φρεσὶ βάλλεσθαι, 260. Ἐπος
 βαλῶν. Ζ. Ἐπος.
- Βάναυσοι τέχναι, 347.
 Βάραθρον, 145.
 Βαρύτιμον, 352.
 Βάσκω. Βάσκ' ἔτι, 38.
 Βασταγή, 80.
 Βασάζειν, Βάσταξ, 80.
 Βατεῖν, Βατεύειν, 298.
 Βάτραχος, 158.
 Βίος, 81.
 Βλεπαῖος, 81, 83, 84, 237.
 Βλέπειν φῶς, Βλέπουσα φῶς, 402.
 Βλέπειν εἰς πρόσωπον, 83.
 Βλέποντι φίλῳ, 403.
 Βλέπησις, 81.
 Βλέφαρα, Ζ. Γλέφαρα, καὶ Μύω.
 Βλύω, Βλύζω, 406.
 Βοηθήσειν χειρὶ καὶ ποδὶ, 386.
 Βομβῶ, Βομβάζω, Βομβαίνω, 88.
 Βορβοροτάραξις, 372.
 Βούλομαι. Κἂν βούλη, κἂν μὴ
 βούλη, 153.
 Βραχὺ (τὸ) τοῦ χρόνου, 334.
 Βροχός, Βρόκων, 145.
 Βρόμος, 87.
 Βρουλός, 145.
 Βροῦνος, 145.
 Βροῦχος, 226.
 Βρύσις διειδεστάτη, 374.
 Βρυχῶμαι, 86.
 Βρῶμος, 87.
 Βύας, 85.
 Βυθίζω, Βυθός, 85, 88, 305.
 Βύω. Βύειν τὸ ζῶμα, 85.
 Βωδός, 86.
 Βωθέειν [Βοηθέειν], 84.
 Βῶσαι [Βοῆσαι], 84.

- Γ.
 Γάστρα, Γάστρη, 404.
 Γείσα, 239.
 Γελῶντες, 89. Γέλως. Γέλω ἔκθα-
 νον, 270.
 Γενεθλιακός, 231.
 Γέννα, 90.
 Γεραιός, 91.
 Γερωχία, Γερωσία, 380.
 Γεύομαι χειρῶν, — δουρὸς ἀκω-
 κῆς, Γευσάμενος ξύλου, 361.
 Γηραιός, 91.
 Γίγνομαι. Πρὸς ἀγαθοῦ γίγνοιτο!
 Ὀνησιφόρα γένοιτο! 174.
 Γλέφαρα [Βλέφαρα], 403.
 Γλυκερὸν φάος, 379,
 Γλυπτὸν, 280.
 Γλώσσα. Ζ. Ἀκονάω, καὶ Κρατεῖν.
 Γλωσσόκομα, 363.
 Γλωχίνες, 7.
 Γνώω, 93.
 Γνώμη, 93. Δίχα γνώμης, Γνώμην
 ἀποφαίνεσθαι, Γνώμαι, καὶ
 Γνωμικά, 94.
 Γνώσκω, 93.
 Γόμφος, Γόμφωσις, 406.
 Γόνος ἀπὸ τηγάνου, 405.
 Γόνυ. Θεῶν ἐν γούνασι, 386.
 Γράμματα. Ζ. Ἐκπίπτω.
 Γράφω, Ζ. Πότμος.
 Γρηγορέω, 114.
 Γρίπος, Γρίφος, 8.
 Γρυλλίζω, 256.
 Γυνή. Ζ. Μεγάλη. Γυναικάριον,
 Γύναιον, 96.
- Γυρεύειν, 97. Γυρόω, Γυρός,
 Γῦρος, 99, 100. Γύρω, 379.
 Δ.
 Δά, 1, 101.
 Δαίμων, Ζ. Κατά.
 * Δαινά, 13.
 Δαίρω, 104.
 Δαῖτα πένεσθαι, 174.
 Δάκρυον. Ζ. Πίτυλος.
 Δεῖ. Ζ. Ὀλίγον.
 Δεικνύω, καὶ Δείκνυμι, 103, 319.
 Δείκω, 103.
 Δειμαίνω, 32.
 Δεινολογία, 182.
 Δεινοπάθεια, 182.
 Δεινός, 141.
 Δέκω, 104.
 Δεξιοβόλος, 104.
 Δεξιολάβος, 104.
 Δέον (εἰς), Ἐν δέοντι, 397.
 Δέρω, 104.
 Δεσμὸς, Δεσμά, 388.
 Δέω, 104.
 Δηνέριον, 106.
 Διαβάλλω, 417.
 Διαβήτης, 293.
 Διαγαληνίζω, 89.
 Διάγω, 295, 309.
 Διακανάσσω, 161,
 Διάκονος, 113.
 Διάλυσις, 406.
 Διαλύω, 108.
 Διαμπερές, 292.
 Διαποστολή, 407.
 Διαρρήγνυμι. Διαρράγεις! 331.
 Διασύρω, 179. Διασύρει, 340.

- Διατάσσω, Διαταγμός, 108.
 Διατρέπομαι, 14, 126.
 Διαττώμαι, Διάττος, 28.
 Διαφέρωμαι, 140.
 Διαφυή, 208.
 Διδύμια, Διδύμη, 109.
 Δίδωμι, 110.
 Δειδεσάτη. Ζ. Βρύσις.
 Δι' ἐκ θυρῶν. Ζ. Θύρα.
 * Διεπιστολεύς, 168, 407.
 Διηθέω, 144.
 Δικαίως, 15.
 Διόλου, καὶ Δι' ὄλου, 271, 274.
 Διυλίξω, 144. — τὸν οἶνον, 189.
 Δίχα. Ζ. Γνώμη.
 Δίψακος, 22.
 Δμῶς, 265.
 Δοιὰ (ἡ), Δοιάζω, 273.
 Δόλιος, Δόλος, 368.
 Δούλος, 265.
 Δουρὸς (τοῦ). Ζ. Γεύομαι.
 Δράγμα, 269.
 Δράκων, 111.
 Δρομαίως, 356, 357. Δρόμος, 177.
 Δρυμῶν, καὶ Δρυμὸς, 69.
 * Δυγὸς [Ζυγὸς], 229.
 Δωδεκάσκυτοι, 281.
 * Δωμὸς [Ζωμὸς], 229.
 Δῶρον, 214.
 Ε.
 Ἐ, Ἐ, 19.
 Ἐάν, 179. — πως. Ζ. Ἐίπως.
 Ἐγγονος, 113.
 Ἐγγραυλις, 19.
 Ἐγγρισμὸς, 8.
 Ἐγοηγορέω, 114.
 Ἐγχειρῶ, Ἐγχειρίζω, 385, 386.
 Ἐδω, 306, 360.
 Εἰ δὲ μὴ, 40.
 Εἰ ἴσως, 115.
 Εἶα μάλα. Ζ. Ὡ' Εἶα.
 Εἴθε! 256.
 Εἰθισμένος, 231.
 Εἰλικρινῶς, 119.
 Εἶμι. Εἰσι, 116. Ἡμην, Ἡν, 147.
 Εἶμι λέξων, ἐρῶν. 409. — εἰς
 χεῖρας. Ζ. Χεῖρ.
 Εἴποτε, ἢ Εἴ ποτε, 41.
 Εἴπως, ἢ Ἐάν πως, 190.
 Εἰς θεόν, 397. — τοῦτο, 132.
 Εἰσοράω, 83.
 Εἴτε, 179.
 Εἰωθῶς, 231.
 Ἐκάσου ἔτους, 388.
 Ἐκβαίνω, 134.
 Ἐκβάλλω, 134. Ζ. Φρήν.
 Ἐκδέχομαι, 20, 113. Ἐκδεχόμε-
 νος, 53.
 Ἐκδικοῦμαι, Ἐκδίκησις, 113.
 Ἐκχειρία, 36.
 Ἐκθλίβω, 144.
 Ἐκκόπτω, 199.
 Ἐκλείπω, 219.
 Ἐκλείχω, 368.
 * Ἐκλυτήριον, 46, 92. Ἐκλύω, 92.
 Ἐκνομίως, 258.
 Ἐκπίπτω. Ἐκπεπτωκότα ἐκ τῶν
 ἑόντων, 263. Γράμματα ἐξ-
 ἔπεσεν αὐτοῦ, 264.
 Ἐκποδῶν, 121.
 Ἐκποιῶ, Ἐκποίησης, 33.
 Ἐκταρσόομαι, 67.

- Ἐκτετραχλισμένα, 378.
 Ἐκτεὺς, 179.
 Ἐκτήκω, 144.
 Ἐκτροπάω, 266.
 Ἐλαφρία, 118.
 Ἐλάω. Ἐλα, 132. Ἐλαύνω. Εἰς τοῦτο ἤλασε (ἢ ἤλασε) μανίας, 132.
 Ἐλεγος, 19.
 Ἐλέγγεα (κάκ'), 185.
 Ἐλεινός, 105, 416. Ἐλεινός, 416.
 Ἐλένιον, 118.
 Ἐλεος (ὁ καὶ τὸ), 158.
 Ἐλευσις, 133.
 Ἐλκος ὑπόνομον, 208.
 Ἐλμινθοδότανον, 119.
 Ἐμβάλλω, 280. Ἐμβάλλειν εἰς κόπυς, 198.
 Ἐμέθεν. Ζ. Μεμνημένος.
 Ἐμετος, 43-44.
 Ἐμμέλεια, 340.
 Ἐμπίπτω, 297. Ζ. Πίπτω.
 Ἐμπληκτος, 18.
 Ἐμποδών, 121.
 Ἐμπόω, 122, 306.
 Ἐμπροσθα, 121.
 Ἐμπωμα, 122.
 Ἐναντία, ἐπίρρ. 10.
 Ἐναβρύνομαι, 371.
 Ἐνεχυράζομαι, 299. Ἐνέχυρον, 36, 240, 365.
 Ἐνθυμοῦμαι, 158, 411.
 Ἐνιαυτούς (εἰς πολλούς), 390.
 Ἐννοῶ, 259.
 Ἐντιλῶ, 301.
 Ἐντός πένθ' ἡμερῶν, 418.
 Ἐντρέπομαι, 14. Οὔτε τῶν νόμων ἐντρέπη, 126.
 Ἐντροπαλίζομαι, 127.
 Ἐντυγχάνω, 339.
 Ἐξαιροῦμαι. Ζ. Νοῦς.
 Ἐξακριβόω, 25.
 Ἐξεπίτηδες, 131.
 Ἐξερείπω, 239.
 Ἐξηγωνισμένος, 378.
 * Ἐξηλόω, 129.
 * Ἐξημερόει, 267.
 Ἐξίσημι, 130.
 Ἐξουθένημα, 185.
 Ἐξυλίζω, 140, 144.
 Ἐοικε, 273.
 Ἐπαίρειν τὴν τράπεζαν, 186.
 Ἐπαίρομαι. Ζ. Αἴρομαι.
 Ἐπακτρὶς, 413.
 Ἐπαφουάνθη γελῶν, 264.
 Ἐπειδὴ τάχις, 355.
 Ἐπεισὶ μοι γελᾶν, 409.
 Ἐπελθόν (τὸ), 259.
 Ἐπέρχομαι. Τί σοι ἐπῆλθε; 259.
 Ἐπίβλημα, 280.
 Ἐπιβύω, 376.
 Ἐπίδικον, 372.
 Ἐπιζᾶξ, 141.
 Ἐπιλήσμων, καὶ Ἐπίλησμος, 69.
 Ἐπίον (τὸ), Τοῦ ἐπιόντος ἔτους, 410.
 Ἐπίορκος, 72, 74.
 Ἐπιπροσθεῖν, 121.
 Ἐπίσκοπος, 300.
 Ἐπισήμη. Ζ. Ὀρφανός. Ἐπισήμων, καὶ Ἐπίσημος, 69.
 Ἐπισρέφω, 101.

- Ἐπιτήδειος, Ἐπίτηδες, Ἐπιτη-
 δεώτατος, 131.
 Ἐπιτηρῶ. Ζ. Νοῦς.
 Ἐπιτιλῶ, 301.
 Ἐπιχειρεῖν, 386.
 Ἐπος τι τυγχάνει βαλὼν, 320.
 Ἐργασάμενοι χρήματα, 174.
 Ἐρῶ, 348.
 Ἐριον, 217. Ἐρια κατακοπτόμενα,
 200.
 Ἐρκος. Ζ. Ὀδοῦς.
 Ἐρνος, 194.
 Ἐρρώγασιν, 146.
 Ἐρυσίπελας, 17.
 Ἐρχομαι. ἤλθοσαν, 285, 409.
 Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, 386. Ζ.
 Ἐλύνω καὶ Νοῦς.
 Ἐσθίω, 360.
 Ἐσι τῶν καλῶν, 16.
 Ἐσχάριον, 319, 327.
 Ἐταῖρα, 304. Ἐταίριον, Ἐταῖρος,
 346.
 Ἐτερος, 346.
 Ἐτος. Ζ. Ἐκάστου, καὶ Ἐπιόν.
 Εὖ πράττειν! 175.
 Εὐγενής, 135.
 * Εὐθειάζω, 136.
 Εὐθυρρήμονεῖν 275.
 Εὐπαθείαις (ἐν) εἶναι, 266.
 Εὐπατρίδαι, 135.
 Εὐράξ, 141.
 Εὐρίσκω εὐρημα, — πρόβλημα, —
 τὸν ἀλιτρὸν, Ἐὰν εὐρεθῇ κοιμώ-
 μενος, κ. τ. λ., 137.
 Εὐρώς, 254.
 Εὐτυχής, 138.
 Εὐφραίνομαι, 299.
 Εὐχροια, 168.
 Εὐωχοῦ τοῦ λόγου, 381.
 Ἐφίππειον, 315.
 Ἐφολκὸν εἶναι, 274.
 * Ἐφω, 134.
 Ἐχθος, 139.
 Ἐχθρὸς, 139, 278.
 Ἐχίνος χερσαῖος, — θαλάσσιος,
 402.
 Ἐχυρὸς, 139.
 Ἐχω. Ἐχει κότον, 139, 232. Ὅ,τι
 περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν, 140.
 Πῶς ἔχεις; 174.
 Ἐψω, 134.
 Ἐώρα. Ζ. Αἰώρα.
 Ἐως οὐ, Μέχρις οὐ, 311.
 Ζ.
 Ζέρεθρον, 145.
 Ζίζυφα, 361.
 Ζυγός. Ζ. Δυγός.
 Ζύθον, ἢ Ζύθος, 306, 421.
 Ζύμη, 43.
 Ζωμός. Ζ. Δωμός.
 Η.
 Ἡ, 274, 277.
 Ἡβητήριον, 266.
 Ἡκω, 409.
 Ἡλακάτη, 146.
 Ἡλικία, 146, 292.
 Ἡλιόβλητος, 144.
 Ἡλόω, 129.
 Ἡμέρα, 147.
 Ἡμισυ (τριῶν) σαδίων, δύο —
 πηχῶν, 412.
 Ἡν, ἢ Ἡντινα, 307.

- Θ.
 Θανατόω, Θάνατος, 151.
 Θάπτω, 151.
 Θάρρῶ, Θάρρως, 152.
 Θάσια, Θασόροφον, 152, 157.
 • Θαυμάζω. Ἐθαυμάσατο ἄν, 256.
 Θεῖος, Θεία τύχη, — μοίρα, —
 Κατὰ Θεῖον, 154, 155. Θείως
 πως, 154.
 Θέλω. Ὅτι ἐθέλεις, Θέλε τὰ γι-
 νόμενα ὡς γίνεται, Θέλεις οὐ
 θέλεις, Τὸ ἔπος τοῦτο ἐθέλει
 λέγειν, Οἱ θελοντές μοι κακά,
 152, 153. Θέλων, 303.
 Θέμα, Θεματίζω, 333.
 Θεοβλάβεια, Θεοβλαβῶν, 156.
 Θεομανῆς λύσσα, 156.
 Θεός. Κατὰ Θεόν, 154. Τὰς κέ-
 δρους τοῦ Θεοῦ, Πόλις μεγάλη
 τῷ Θεῷ, Ἄστυς τῷ Θεῷ, 156.
 Θεός Θεῶν, 291. Ζ. Γόνυ.
 Θεοτόκος, 334.
 Θεράπεινα, 265.
 Θεωρία, 158. Θεωρῶ, 159.
 * Θεκάριον, 368.
 Θελάζω, 87, 88.
 Θερίον. Ζ. Φηρίον.
 Θεῶν. Ζ. Φλῶν.
 Θνήσις, 388.
 Θρηνηθῶς, 255.
 Θύελλα, 48.
 Θύλαξ, καὶ Θύλακος, 427.
 Θυμός. Ἐκ θυμοῦ πεσέειν, 298.
 Θυμὸν πληρῶσαι, 388. Ζ. καὶ
 Βάλλω.
- Θυμοῦμαι, 411. Μετὸς ἦν θυ-
 μούμενος, Ἀποπλήσαι τὸ θυ-
 μούμενον, 388.
 Θύρα. Δι' ἐκ θυρῶν, 404.
- I.
 Ἴδια (εἰς τὰ) ἤλαθε, 159.
 Ἰδίωμα, 160.
 Ἰδρῶα, 87.
 Ἴκω. Ζ. Ὄρα.
 Ἰππάριον, 315.
 Ἰππόδρομος, 418, 422.
 Ἴσαμι, 333.
 Ἰσχίον, 406.
 Ἰχθυοτροφεῖον, 374.
 Ἴψια, 328.
- K.
 Κάγκανα, 349.
 Καγχάω, Καγχάζω, Καγχλάζω,
 Καγχαλάω, 385.
 Καδμεία νίκη, 78.
 Κάδος, 162.
 Κάθημαι. Ζ. Κύκλος.
 Καθίσταμαι, 409.
 Καί. Ζ. Φθάνω. Καὶ ἐάν, Καὶ
 ἄν, Κἄν, 179.
 Καινουργής, 3.
 Καιρέα, πόλ. 326.
 Καιρὸς, 164. — παντὶ πράγματι,
 398.
 Καίω. Ζ. Κάω.
 Κακῶν ἢ Κακκῶν, 165.
 Κακωνδρία, 103.
 Κάκιςα, 166. — ἀπολοιμήν! 201.

- Κακῶν. Ζ. Κακῶν.
 Κακόμοιρος, 166.
 Κακὸν κακῶς, — τὸ συμβάν, 167. Ἐπὶ κακῶ, 166.
 Κακότυχος, 166.
 Κάκτων [καὶ ἐκ τῶν], 374.
 Κακύνομαι, 166.
 Κάλκθος, 167.
 Κάλλιον, 169. Καλλίων, Κάλλος, 168*.
 Καλλωπίζω, 136.
 Καλὸς κάλαθός, 169. Καλὸν, 171.
 Κάλπη, καὶ Κάλπεις, 376.
 Κάλτιον, 430.
 Καλύπτω, 413.
 Καμάρα, Καμάριον, 370.
 Κάματος, 172.
 Καμύω, 172.
 Κάμνω. Καμόμεσθα, 174. Πρὶν κάμνει, 172. Κάμον ἄνδρες, 173.
 Κάμπιμος, Κάμπειος, Κάμπος, 177.
 Κάμπτω, 362.
 Κάμψα, Καμψάκιον, 363.
 Καναῶζω, ἢ Κανάσσω, 160. Καναχέω, Καναχή, Καναχίζω, 160, 161.
 Κανθαρίς, 226. Κάνθαρος, 329, 425.
 Κᾶν τις, 310.
 Κάομαι. Ζ. Καρδία.
 Κάραβος, Καραβίς, 413.
 Καρδίαν (τίνα), 180. Ἐκ τῆς καρδίας φιλεῖν, 5. Κάομαι τὴν καρδίαν, 165. Καρδίαν ὀρθάν, Ἄγαθὴ καρδία, Ἠγαθύνθη —, 299.
 Καρχήσιον, 162.
 Κατὰ δαίμονα, — θεὸν ἢ θεῖον, — τύχην, 154, 155. — συγκυρίαν, 156. Καθ' ὃν τρόπον, 309.
 Καταβάλλω, 417.
 Καταδυσμένης (ἀπὸ), 389.
 Καταισχύνω, 127.
 Κατακλάω, 349.
 Κατακόπτω. Ζ. Ἐριον.
 Καταλλάσσω, Καταλλαγή, 181.
 * Καταλέγεσθαι, 182.
 Κατάλεγμα, 182.
 Καταλύω, 58.
 Καταπατῶ. Ζ. Πατῶ.
 Κατάρρουν ἀπολλύντα, 406.
 Κατατιλῶ, 301.
 Κατέδομαι. Ζ. Σπέλεθος.
 Κατεναθρόνομαι, 371.
 Κατευθύνω, 161.
 Κατέχω. Κατάσχεις ὄργην, 210.
 Καύχα, Καύχη, Καύχησις, 187.
 Καψάκιον, 363.
 Κάω, καὶ Καίω, 164. Κάομαι. Ζ. Καρδία.
 Κέδρος. Ζ. Θεός.
 Κεκρύφαλος, 425.
 Κέκτημαι. Ζ. Νοῦς.
 * Κελεχίζω, 194.
 Κενὴ χεῖρ. Ζ. Χεῖρ. Κενὸς σάχυς, 244.
 Κεντῶ, 278. Κέντωρ, 315.

- Κερατοειδής χιτών, 70.
 Κευθμών, καὶ Κευθμός, 69.
 Κηλίδες, 350.
 Κιγκλῖς, 130.
 Κινάρα, 9. Ζ. Ἄκανθα.
 Κίνα, 11.
 Κινῶ. Μὴ κινεῖν τὸν ἀνάγυρον. —
 κακὸν εὖ κείμενον, 327.
 Κίρρος, 200.
 Κίχλη, 361.
 Κλαίω, Ζ. Λέγω.
 Κλεισοῦραι, 107.
 Κληματῖς, 262.
 Κλῆρος, 416.
 Κλυσηρίον, 108.
 Κλῶνος, 194.
 Κνίδη, 351.
 Κοάξ, Κοάξ, 77, 205.
 Κόγχη. Ζ. Κόγχος.
 Κόγχος, Κόγχη, Κογχύλη, Κογ-
 χύλιον, 194.
 Κολετράω, 194.
 Κολούω, 202.
 Κόλπος ὑπόνομος, 208.
 Κομπάζω, 195, 205.
 Κομπέω, Κομπόω, Κομπῶ, 195,
 205.
 Κομφεῖα, Κομφευόμενος, Κομ-
 ψός, 195.
 Κονιορτός, 162. Κόνις, 329.
 Κοπίς, Κόπις, 201.
 Κόπος. Ζ. Ἐμβάλλω.
 Κόπρος, 199.
 Κόπτω, 199.
 Κόρακας (ἔς), 274.
 Κορδινῶμαι, Κορδίνημα, 59, 203.
 Κορδύλα, 329. Κορδύλη, 204.
 * Κόρεν, 204.
 Κορεῖον, Κόρις, Κόρυς, 204.
 Κόρη, 265.
 Κόρθιλος, 204. Κορθύομαι, 203.
 Κορμός, 204.
 Κορυθαλός, 329.
 Κορύθων, 204.
 Κορυλλίων, 204.
 Κορύνη, 54.
 Κόσκινον, 28.
 Κότινος, 11.
 Κότος. Ζ. Ἐ΄χω.
 Κόττος, 207.
 Κόττυφος, 361.
 Κούταρον, 330.
 Κουφίζω, 208. Κοῦφος, 118,
 208.
 Κουφόνοος. Κουφονόων ὀρνίθων,
 118.
 Κόφινος, 208, 209.
 Κραῖμα, 209, 210.
 Κρανεῖα (ή), Κράνεια (τά), 25.
 Κράνος, 204.
 Κρατεῖν γλώσσης, Τὸ θεινὸν ἐκρά-
 τησε, Νόμιμα ἐκράτησε, Κρα-
 τήσας τῆς χειρὸς, 210. Ἀργείων
 κρατέει, Οἱ κρατοῦντες, 211.
 Κρατήρ, 256.
 Κριθή. Ζ. Ποιῶ.
 * Κρικίλλιον, 416. Κρίκος, 277.
 Κρόκη, 316, 415.
 Κρόκος ὠοῦ, 70, 415. Κρόκος,
 φυτὸν, 316.
 Κροτίζω, 212.

- Κρύφα Ἀθηναίων, 213.
 Κτεῖς, 213. Κτένιον, 213, 214.
 Κυβεύω, 60. Κύβες, 142.
 Κύβιτον, 24.
 Κυκεών, 209.
 Κύκλος. Κάθηνται ἐν κύκλῳ, 99, 557.
 Κυκῶ, 207.
 Κυλικεῖον, 206.
 Κυλίω, 306.
 Κυλλαίνει, Κύλλας, 330.
 Κυνάρα. Ζ. Ἄκανθα.
 Κυνέω. Κυνεῖν ἦν πατρίδα, 392.
 Κυνικὸς, 331.
 Κυπάρισσος, 215.
 Κύπελλον, 205, 415.
 Κύπη, 205.
 Κύπρινον, 399. — ἔλαιον, 30.
 Κυπρινέλαιον, 400. — Κυπριακὸν, — Σιδόνιον, — Αἰγύπτειον, 400. Κύπρος, φυτὸν, 30, 400.
 Κυρβασία, 204.
 Κύριος, 270.
 Κυρκάω, Κυρκανάω, Κυρκῶ, 179, 207.
 Κύσθος, 316, 390, 391.
 Κυσολέσχης, 391.
 Κύφρον, 426.
 Κύφη, 425, 426.
 Κωφὰ ἔπη, Κωφὸν βέλος, 209.
 Λ.
 Λαγάρδος, 216. Λαγαρὸν, 217.
 Λάγδην πατεῖται τὰ δίκαια, 349.
 Λαγχάνω, 19, 231, 363.
 Λάζομαι. Λάζετο μῦθον, 221.
 Λάκμων καὶ Λάκμος, 69.
 Λακπάτητον, Λακπατῶ, 349.
 Λακτίζω, 193.
 Λάμπρον μέτωπον, 71.
 Λάξ, 193. — πατῶ, 224, 349. — ἐν σήθεσι βᾶς, — ἐπίβα, 350.
 Λαξευτὸν, 280.
 Λαξπάτητον, 349.
 Λαπαρὸς, Λαπάσσω, 216. Λαπαχθῆναι, 217.
 Λατρεύω, 218. Λάτρις, 265.
 Λαχμὸς (ὁ), 256, 416. Λάχος (τὸ), 416.
 Λέγω. Εἶπες ἄν, 256. Κλαίων δ' ἔρεις, 171. Ζ. Μέγας, Οὐδαμουῦ, καὶ Τυγχάνω.
 Λεῖριον, 225.
 Λείχω, 91.
 Λέκιθος, 415.
 Λέντιον, 422, 423.
 Λευκὸς, 220.
 Λέων, 220.
 Λῆνος, 217.
 Ληνὸς, 290.
 *Λιλουργῆ (τὰ), 226.
 Λιμβάζομαι, 221.
 Λιμβεύομαι, Λιμβία, Λιμβὸς, ἢ Λίμβος, 220.
 Λινᾶ ὑφάσματα, 278.
 Λίχνος, 221.
 Λογομαχία, 224.
 Λόγων ὠθισμὸς, 223. Ζ. Ἀκούω.
 Λόφος, 203.
 Λύγος, 215, 417.
 ΛΥΔΙΟΣ, ἢ ΛΥΛΛΟΣ, 224, 225.
 Λυμαίνομαι, Λύμη, 215.

Λύσσα, 226.
 Λυτός, 92.
 Λωβάομαι, Λώβη, 215, 216.

Μ.

Μαδάω, 234.
 Μάδα, 229.
 Μαδρύνω, 234.
 Μάζα, 229, 230.
 Μαιήτις, 146.
 Μάθη (ή), 187, 232. Μαθηματι-
 κός, 231. Μάθησις, 232. Μά-
 θος (τό), 232, 417. Μαθούσα,
 304.
 Μακεδονήσιον, 297.
 Μάκρος, 233.
 * Μάκος, 69. Μάκων, 417.
 Μάλα. Ζ. Εἶα.
 Μαλερὸν πῦρ, 235.
 Μαλλός, 87.
 * Μάλλυκες, 234.
 Μαρμᾶν, 226, 236.
 Μανάριον, 394.
 Μανθάνω, 231. Μεμαθηκώς, 232.
 Μανίω, 236.
 Μαρμαίρω, Μαρμαρυγή, Μάρμα-
 ρον, ΜΑΡΜΑΞ, 238.
 Μασθός, ἢ Μαστός, 239.
 Μάσταξ, 226.
 Μασχάλη, 1.
 Μαυλῖς, Μαυλίζω, 47.
 Μέγας, 241. — καὶ πολὺς, Μη-
 δέν μέγ' εἴπης, Μη μεγάλη λίαν
 λέγε 242. Μεγάλη (γυνή), 241.
 Μέλει (οὐδέν μοι), Μη μελέτω σοι
 μηδέν, 243.

Μεμνημένος (ἐμέθεν), 411.
 Μέμφομαι, 224.
 Μέριμνα, 124.
 Μεστός. Ζ. Θυμούμενος.
 Μετά, 240. — σφίσι, 401.
 Μετεωρίζω, 19.
 Μετριάζω, 247. Μέτρον, 245.
 Μέχρις οὗ. Ζ. Ἔως.
 Μη, 246. Ζ. Μέγας, Μηδέν, καὶ
 Μέλει.
 Μηδαμῆ. Ζ. Οὐδαμῆ. Μηδαμινός,
 49, 247.
 Μηδείς. Τοὺς μηδένας, 246. Μη-
 δέν. Ζ. Μέγας.
 Μήκοθεν, 233.
 Μῆκος, 233.
 Μήκων, 417.
 Μηνίω, 232, 236.
 Μηρυκάζω, 235.
 Μιάνω, 227.
 Μικρός, 248. Μικροῦ δεῖ, ἢ δεῖν,
 271.
 Μιμάξασα, Μιμιχμός, 195.
 Μιμῶ, 420.
 Μινύθω, 270.
 Μοι, ἐγλιτικ. ὄντωνυμ. 241.
 Μοιμυᾶν, καὶ Μοιμύλλειν, 236.
 Μόλις, 342.
 Μολύνω, 227.
 Μορμολύκη, 84, 87.
 Μυαλός, Μυελός, 381.
 Μυζάω, 87.
 Μύκης, 35, 254.
 Μυλωθρός, 254.
 Μύρομαι, 255.

Μύρον, 255.

Μυρσίνη, Μυρρίνη, Μυρτινή, Μύρ-
τος, 255.

Μυρωδῶ, 255.

Μύσαξ. Ζ. Ποιῶ.

*Μύσχος, 254.

Μύω, Μύσαν βλεφάροις, 413.

N.

Νάρδος, 340.

Ναῦς, 413.

Νέα, Νέος, 265.

Νεύω, 368.

Νηρηίδες, 258.

Νίπτω. Ζ. Χεῖρ.

Νίφει, 176.

Νόθος, 265.

Νόμισμα. Ζ. Κρατεῖν.

Νοῦς. Ποῦ τὸν νοῦν ἔχεις; Ἐν νόῳ
εἶχον, Ἐπὶ νοῦν ἐλθεῖν, 259.
Ἐν νόῳ τιθέναι, Ἐξαιρούμενος
τὸν νοῦν, Νοῦν ὀλίγου κερτη-
μένος, Προσέχω τὸν νοῦν, Ἐχειν
ἄλλοσε τὸν νοῦν, 260, 261. Ὁ
νοῦς ἀποδημεῖ, Πῶς εἰς νοῦν
ἔλθοι, 261. Ὅ, τοι κ' ἐπὶ τὸν
νόον ἔλθη, 408.

Ξ.

Ξένης (ἐπὶ) 263. Ξενιτεύομαι, 262.

Ξερὸς, 267.

Ξέστης, 179.

Ξηρὰ γῆ, 239. Διὰ ξηρᾶς, 267.

Ξύλον. Ζ. Γεύομαι.

Ξυναυλία. Ζ. Πενθῶ.

Ξυνοχαί, 106, 193.

Ξυσπῶμαι, 269.

O.

Ὄ, 191, 277.

Ὄ μὲν, Ὄ δέ, 353.

Ὄγκάομαι, 9.

Ὄδους. Ἐρκος ὀδόντων, 265.

Ὄζος, 141, 142, 316.

Ὄι, ἢ Οἴτινες, 307.

Ὄϊα, ἢ Ὄϊα, 277.

Ὄιδάινω, 109.

Ὄϊκος. Ζ. Ἀνήρ.

Ὄϊομαι, 211.

Ὄϊος, 277.

Ὄϊς. Ζ. Οἶς.

Ὄϊς, ἢ Οἶς, 277.

Ὄλεθρος. Οὐκ εἰς ὄλεθρον; 381.

Ζ. Ὄλιγον.

Ὄλιγον (παρὰ ὄ) ἀμπέφυγες ὄλε-
θρον, Παρ' ὀλίγον ἢ διέφευγον
ἢ ἀπώλλυντο, Καὶ ὀλίγου καὶ
τὴν πόλιν κατέλαβον, Ὄλιγου
δεῖ, ἢ δεῖν, Ὄλιγισον, 271.

Ὄλιγόομαι, 270.

Ὄλυθος, 112, 118.

Ὄμαδεύω, Ὄμαδεύειν, 229.

Ὄμιλητικός, 50.

Ὄμνύω, 272.

Ὄμοθυμαδόν, 272.

Ὄμβιάζω, 273.

Ὄμβιον ὡς τὸν ὀμοῖον, 273.

Ὄμοιῶ, 272, 273.

Ὄμονοῶ, 273.

Ὄνειδίζω, 273.

ὄνημαι, ὄναιμην, 380.
 ὄνησιφόρα. Ζ. Γίγνομαι.
 ὄντως, 274.
 ὄνωδέσπεροι, 10.
 ὄξύκρατον, 305.
 ὄπισθέναρ, 214.
 ὄπλανηός, 66.
 ὀρέγομαι, 318.
 ὀρβοτομεῖν τὸν λόγον, 275.
 ὀρμαθός, 66.
 ὀρνεώδης, 207.
 ὀρτυξ, ὀρτύγιον, ὀρτύκιον,
 276.
 ὀρυζον, 421.
 ὀρφανίζω, ὀρφανικός, ὀρφανός,
 276. — ἐπισήμησ, 277.
 ὄρχις, ὄρχιδιον, 109, 110.
 ὄρω, 83.
 ὄς, 274, 277.
 ὄσπερ ἂν ἦ, 163.
 ὅταν, 257.
 ὅτε, 257.
 ὅ,τι. Ζ. Θέλω.
 οὐ, 246.
 οὐαί, 29.
 οὐδαμῆ, καὶ Μηδαμῆ, 247. οὐ-
 δαμινός, καὶ Μηδαμινός, 49.
 247. οὐδαμοῦ λέγω, 246.
 οὐδέν, 104. Ζ. Μέλει, καὶ Τάσ-
 σειν.
 οὐκέτι, 23.
 οὕτως, 23.
 οὗτος, 135.
 ὀχυρός, 159. ὀχυρώματα χτῶν
 διαβάσεων, 192.

Π.

Πάγχυ, 311.
 Πάθη(ή), 187.
 Παιδίσκη, 265.
 Παιλλός, 189, 291.
 Παιπάλη, 18, 325.
 Παῖς, 265.
 Πάλα, ἢ Πάλλα, 281.
 Παλαιός, 189, 291.
 Παλλίζεσθαι, 281.
 Παλινοδικεῖν, Παλινοδικία, 45.
 Πάλιν τε καὶ πρόσω, 76.
 * Πανίκουλα, 329.
 Πανοῦργος, 308.
 Παντοῖα, 221.
 Πάξ, 282.
 Πάππος, 112.
 Παραλυτικός, Παράλυτος, 419.
 Παρατηρεῖσθαι, 285.
 Παρατρέχω, 283.
 Παρατριβή, 224.
 Παραυτά, Παρ' αὐτά, Παρχυτικά,
 419.
 Πάρεχ' ἐκποδῶν, 121.
 Παρητημένος, 283.
 Παρθένια (τά), 286.
 Παροιμῖαι, 4, 10, 11, 13, 29,
 30, 31, 43, 51, 57, 62, 64,
 71, 73, 78, 91, 92, 94, 98,
 99, 102 (δῖς), 111, 116,
 119, 138, 151, 153, 159,
 164, 165, 167, 170, 176,
 178, 180, 183, 189, 190, 199,
 200, 202, 207, 208, 211,
 214, 220, 221, 225 (πεντά-

- κίς), 231 (δίς), 232, 233, 235, 255, 258, 267 (δίς), 273, 276, 279, 305, 312, 319, 320, 327, 335 (δίς), 344, 348 (πεντάκις), 354, 355, 356 (δίς), 357, 359 (τρίς), 373, 375 (δίς), 377 (δίς), 379, 381, 383 (δίς), 388-389 (δίς), 410, 419 (δίς), 427, (δίς).
- Πάσχω. Τί πάσχεις; Τί πάθω; Τί ἂν πάθοιμι; 175. Τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν, Τί πείσεται κακόν; Καλά γ' ἂν πάθοιμεν, 287.
- Πατητοὶ φοίνικες, 288.
- Πατνώματα, 288.
- Πάτος, 288.
- Πατρίς. Ζ. Κυνέω.
- Πατῶ ἔρκια, — πόλιν, — τιμάς Θεῶν, Καταπατήσας τοὺς νόμους, 290. Ζ. Λάξ, καὶ Λάγδην.
- Παχυλός, 258. Παχύς, 387.
- Πέδαι, 419. Πέδη, 290.
- Πέζα, 282.
- Πέλεθος. Ζ. Σπέλεθος.
- Πελεῖος, 189.
- Πέλεκυς, 65.
- Πελητὸς, 189.
- Πελλᾶς, ἢ Πέλλας, 189.
- Πέλμα, 289.
- Πένεσθαι, 174. Πένης πενήτων, 291.
- Πενθῶ. Εὐναυλίαν πενήσωμεν, 338.
- Πεπαίνουσι, 176.
- Πέπτω. Ζ. Πέσσω.
- Πέπων, 10.
- Πέρας, 345.
- Περητήριον. Ζ. Τρύπανον.
- Περιεκτὸν ἄντλημα, 228.
- Περιβλήμα, Περιβόλαιον, 3.
- Περίγρυ, 293.
- * Περικοξάξω, * Περικοξος, 420.
- * Περιέλιον, 293.
- Περικεφαλαία, 353.
- Περικύκλω, 357.
- Περιλαμβάνω, Περιλαβών, 294.
- Περιπατῶ, 312.
- * Περίσρα, 293.
- Περισσά σώματα, 357.
- Περιττός, 294.
- Περκνόν, Περκνώματα, 350.
- Πέρσης, 296, 361.
- Πέσσω, Πέττω ἢ Πέπτω, 392.
- Πετροσέλινον, 297.
- Πέττω. Ζ. Πέσσω.
- Πηδάλιον, 267.
- Πήχυς. Ζ. Ἕμισυ.
- Πιθηκίζω, Πίθηξ, Πίθηκος, 418, 420.
- Πῖλος, 372.
- Πίων, καὶ Πῖος, 69.
- Πίπαλις, Πίπος, 88. Πιπίζω, 87.
- Πίπτω. Πέσοιμ' ἐς εὐνάν, Πεσεῖν ἐς εὐνήν, 184. Αἱ τιμαὶ τῶν ὀνίων πεσοῦνται, 263. Εὐδοί πεσῶν, Ἐμπέση λόγος, Κατὰ τὴν ὁδὸν ἐνέπεσε, 297. Μὴ πείση χαμαῖζε, Ἐκ θυμοῦ πεσεῖν, Εἰς ἐχθροῦ χέρας πεσόντας, 298.
- Πισῶς, 119.

- Πετυλεύω, Πετυλία, Πίτυλος δα-
 κρύων, 301. Πιτυλίζω, 301,
 302.
 Πετυλία. Ζ. Πετυλεύω.
 Πίτυρα, 272.
 Πλαγίως, 184.
 Πλαταγώνιον, Πλατάσσω, Πλατα-
 γέω, 302.
 Πλήρης, 244.
 Πληρῶσαι, Ζ. Θυμός.
 Πλευθίον, 120.
 Πλειϊον, 413.
 Πλουτος, Πλουτῶ, 305.
 Ποδήρης, 429.
 Πόθος, 306.
 Ποικίλα, 221. Ποικιλόχροοι, 282.
 Ποικιλτική, 278.
 Ποιῶ. Ποιεῖν κριθάς, — σῖτον,
 173. Ποιεῖν δοχὴν, — δειπνον.
 Ποιεῖν τὸν μύσκακα, 174. Ποίεε
 ὄκως, Τί ποιήσω; Ποιεῖν χρό-
 νον — μῆνας, 175. — ὕδωρ,
 Μηδαμῶς ἄλλως ποιήσης,
 176. Ποίησον, Ποιήσωμεν,
 307.
 Πολεμίζω, 308.
 Πόλις. Ζ. Θεός.
 Πολύπλοκος, 308.
 Πολύτιμον, 352.
 Πονῶ, 309. Πόνος, 198, 199.
 Πόρ, 112.
 Πορθμῖς, 413.
 Πότμος ἔγραψε, 252.
 Ποῦ. Ζ. Νοῦς, καὶ Φρήν. Ποῦ
 ποτε, 310.
 Ποῦς. Ζ. Βοηθήσειν.
- Πόω, 306.
 Πράγη (τά), 178.
 Πράττω. Τί πράττετε; 174. Ζ. Εὔ.
 Πρέπομαι, 310.
 Πρῖν, — γ' ὅτε, 311.
 Πρίων, 65.
 Προαιδοῦμαι, Προαιδεῦμαι, 126.
 * Προθατῆ, 312.
 Προθέλυμος, ἢ Πρόρριζος, 44.
 Πρόθυρον, 404.
 Προκάρπιον, 214.
 Προκειμένον, 366.
 Προμαχῶν, ἢ Προμαχεῶν, 294.
 Προοφείλω, 126.
 Προπηλάκισις, 254.
 Πρόρριζος. Ζ. Προθέλυμος.
 Προσδέχομαι, 53.
 Προσδοκῶ, 53.
 Προστέχω. Ζ. Νοῦς.
 Προσηλόω, 129.
 Προσποιοῦμαι. Ἐὰν μὴ προσποιῆ,
 261.
 Προσιλῶ, 301.
 Πρόσω. Ζ. Πάλιν.
 Πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. Ἐχειν
 πρόσωπον, Δέρει εἰς —, 313.
 Ποίω γὰρ ἴδοιμι προσώπω; 314.
 Προφασιστικοὶ λόγοι, 315.
 Πρωκτός, 289.
 Πτωχεύω, Πτωχός, 291.
 Πυγμή. Εἰς πυγμάς ἦλθε, 410.
 Πυθμήν. Πυθμενόθεν ἄφρων, 289.
 Πυρρόν. Ζ. Ὄν.
 Πώγων, 146.
 Πῶμα, 122.
 Πῶς ἔχεις; 174.

Ρ.

Ραΐδιον, 422.
 Ραίνω, 316.
 Ραντίζω, 316.
 Ράσσω, 317.
 * Ράχι, 421.
 Ραχία. Ζ. Ρηχία.
 Ρεῦμα, 405.
 Ρηγμίν, 317.
 Ρηγνώω, 317, 379. Ἐρρήξε φωνήν,
 319.
 Ρηχία, ἢ Ραχία, 317.
 Ρίνη, 65.
 Ρύμαι, 321, 334.
 Ρώθων, 321.

Σ

* Σαβακάθιον, 424.
 Σάβανον, 422, 423.
 Σακκίω, 144.
 Σάκτας, Σακτήρ, Σάκτωρ, 322.
 Σαλαγέω, 302, 323. Σαλαγῶ,
 323. Σαλάσσω, 302. Σεσαλαγ-
 μένον, 323.
 Σαλεύω, 323.
 Σαλύγα, 323.
 Σαόφρων, 342.
 Σαπρία, 350.
 Σάσσω, ἢ Σάττω, 322.
 Σειράζω, 142. Σειραίνω, 142.
 Σειριάζω, 142, 362. Σειρίασις,
 143, 362. Σειριάω, 144. Σεί-
 ριος, 143. Σειρόω, 142, 144,
 277.

Σείρωσις, 143, 144.
 Σεισούρα, 277.
 Σείω. Σεσεῖθαι τὸν ἐγκέφαλον,
 323.
 Σεμίδαλις, 325.
 Σεσαλαγμένον. Ζ. Σαλαγέω.
 Σεῦτλον, 162.
 Σῆρες, 245.
 Σίδηρος, 325.
 Σίκερα, 421.
 Σικχαίνομαι, 162.
 Σίλφιον, 340.
 ΣΙΜΩΝ, καὶ ΣΙΜΟΣ, 69.
 Σιρός, 326.
 Σίτος. Ζ. Ποιῶ.
 Σκαλεύω, 326. Σκαλεύοντ' ἄνθρω-
 κας, 327. Σκαλίζω, Σκάλλω,
 326.
 Σκαμβηρίζω, 362.
 Σκάτος, 328.
 Σκέπαρνον, 65.
 Σκιμβάζω, 362.
 Σκορδίνημα, 59, 203. Σκορ-
 δινιασμός, 59. Σκορδινῶμαι,
 59, 202.
 Σκορδύλη, 329.
 * Σκοταρία, 330.
 Σκότος, 158.
 Σκυλάκια, 330.
 Σκύλλομαι, 197.
 Σκῶρ, 327.
 * Σκωράδιον, 328.
 Σκωρία, 328.
 Σμικροῦ (ἀπὸ) πάνυ, 271.
 Σμιλία (τά), 402.
 Σοβῶ, 331.

- Σόγχος, 142, 145.
 Σομφὸς, 142, 145.
 Σουδάριον, 424.
 Σόω, Σοῦμαι, Σοῦ, Σοῦται, 62,
 331, 332,
 Σπαίρω, 333.
 Σπαράσσω, 332.
 Σπάταλος, 333.
 Σπείρον. Ζ. Ταφήιον.
 Σπέλεθος καὶ Πέλεθος, Κατέθει
 σπέλεθον, 328, 359.
 Σπογγάριον, 341.
 Σπονδύλιον, 341.
 Στάδιον. Ζ. Πήχυς.
 Στάθμη, 256.
 Στάσις, 125, 333.
 Στενὸς χρόνος, 334.
 Στενωπὸς, 192, 321.
 Στηθιστήρ, 122.
 Στιλβόω, 162. Στιλβώματα, 258.
 Στοιβή, 55.
 Στόμα. Ζ. Ἀπύλωτον.
 Στορέω, Στορέννυμι, Στρωννύω,
 335.
 Στραβίζω, Στραβός, 159.
 Στράπτω, 71.
 Στρεβλόω, 335.
 Στρόφος, 279.
 * Στρόω, 335.
 Στρωννύω. Ζ. Στορέω.
 Σύγκαιρον, 336.
 Συγκυρία. Ζ. Κατά.
 Συναγείρειν, 338.
 Συνέλευσις, 133.
 Συνεντυγχάνειν, 339.
 Συντυχία, 339.
 Συρίζω, 368.
 Σύρω, 179, 339, 379.
 Σύστασις, 340.
 Σύστενον, 339.
 Συσφίγγω τὴν χεῖρα, 341.
 Σφιγκτὸς, 341.
 Σφύρα, 65.
 Σχάζω, Σχάω, 331.
 Σχέω, Ποῦ σχήσειν δοκεῖς; 299.
 * Σχιζογύνανδρος, 46.
 Σχολάζω, 250. Οἶκον σχολάζον-
 τα, 251.
 Σώζω, 62.
 Σώματα. Ζ. Περισσά.
 Σώφρων, 342.
 Σῶος, 342.

Τ

- Τάλως, 124.
 Ταρσὸς, 67.
 Τάσσειν (ἐν μέρει φίλων), 343.
 Ἐν οὐδενὶ —, 344.
 Ταῦτα, 310.
 Ταφήιον σπείρον, 423.
 Τάφρος, 379.
 Τάχιστα. Ζ. Ἐπειδή.
 Ταῶς, ἢ Ταῶς, 279.
 Τέλμα, 289.
 Τέλος, Τέλη, 345.
 Τέμνω, 199.
 Τέρετρον, 65.
 Τέρμα, 347.
 Τεσσαράκοντα, 324.
 Τετάρτη Λακωνική, 180.
 Τετραχλησιμένα, 378.
 Τέχνηαι λογικαί, 347.

- Τηλία, 28.
 Τήν, Τῆς, 56.
 Τί. Τά τί; 164.
 Τιθημι. Ζ. Νοῦς.
 Τιλῶ, 301.
 Τιμή. Τιμῆς ἤς ἔοικε, 352. Τιμαὶ
 τῶν ὀνίων. Ζ. Πίπτω. Τίμιον, Τι-
 μιώτατος, Τῶ τιμιωτάτῳ, 352.
 Τίς, Τίνα, 150.
 Τιταίνω, 353.
 Τιτράω, 353.
 Τιτυρίζω, 361.
 Τὸ, 191, 274, 354.
 Τοῖος, 353. Τοία, 354.
 Τοκετὸς, Τόκος, 90.
 Τόξον, 111.
 Τοπήιον, Τοπεῖον, Τοπίον, 426.
 * Τόπιον, 426.
 * Τοπιογράφος, 427.
 Τράπεζα, 324.
 Τρικυμῖαι, 357.
 Τριόδος. Ἐν τριόδῳ λογισμῶν, —
 λόγων, 223.
 Τροχαλὸς, 356.
 Τρύξ, Τρυγία, 189.
 Τρύπανον περητήριον. Τρυπανοῦ-
 χος, 65.
 Τρώγες, 226.
 Τυγχάνω. Ἦν λέξας τύχη, Τυχῶν
 φιλότητος, 363. Ὁ τυχῶν, 364.
 Τυραννεύω, 38, 130.
 Τύχη. Ζ. Κατά.
- Υ.
- Ὑβρίζω, Ὑβρις, Ὑβριστής, 364.
- Ὑγαιίνω, 169. Ὑγιές, 170.
 Ὑεσφι ὁ θεός, 176.
 Ὑλη, 189.
 Ὑπάγω. Ὑπαγε εἰς εἰρήνην, 197.
 Ὑπανδρος, 364.
 Ὑπερέχειν χεῖρα. Ζ. Χεῖρ.
 Ὑπερσάρκωσις, 118.
 Ὑπηρέτης, 265.
 Ὑποδέομαι, 408.
 Ὑπόθεσις, 367. Ὑποθέσεις, 366.
 Ὑποθήκη, 365.
 Ὑπολύομαι, 408.
 Ὑπομειδιῶ, 367.
 Ὑπομένω, Ὑπομονή, 367.
 Ὑπόνομος. Ζ. Ἐλκος, καὶ Κόλπος.
 Ὑποχή, 63.
 Ὑφαίνω, 368. Ὑφή, 367.
 Ὑφάσματα. Ζ. Λινᾶ.
- Φ.
- Φαίνω, Φαίνομαι, 368. Ἀτὰρ φανεῖ,
 369.
 Φακὸς προσώπου, 118. Φακοὶ,
 350. Φάκοψις, 351.
 Φάος. Ζ. Γλυκερόν.
 Φάραγξ, 370.
 Φάρος (μέγα), 370.
 Φάρυγξ, 370.
 Φάσκω, 116.
 Φάτνωμα, 288.
 Φεῖδομαι, 212.
 Φελλὸς, 299.
 Φεύγω, 372. Φεύξονται, 373.
 Ζ. Ὀδοῦς.
 Φημί, 116.

Φημίζω, 334.
 Φηρίον [τὸ θηρίον], 427.
 Φθάνω (οὐ) καί, 342.
 Φιλέω, 373.
 Φίλον (πρὸς ὅ,τι σοι), 5.
 Φιλονεικῶ, 140.
 Φιλότης. Ζ. Τυγχάνω.
 Φιλῶ. Ζ. Καρδία.
 Φιλᾶν [Θλᾶν], 427.
 Φλεγέθω, 93.
 Φοίνικες, Ζ. Πατητοί.
 Φονεύω, 374.
 Φορά, Φόρημα, 374. Φοροῦντα,
 375.
 Φοῦ τῶν κακῶν! 430.
 Φράσσω, 376.
 Φρήν. Ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν; 259.
 Μὴ τὰς φρένας ὑφ' ἡδονῆς ἐκβά-
 λης, 260. Ζ. Ἐκβάλλω.
 Φρικία (τὰ), 213.
 *Φρόνη, 376.
 Φρόνις, 376.
 Φροντίς, 124.
 Φρουρέω, 378.
 Φρύγανα, Φρύγιον, 349.
 Φρῦνος, 375, 428.
 Φῦ. Ζ. Ω.
 Φυλάττω, 378.
 Φύρδην, 44, Φύρω, 45, 339,
 379, 428.
 Φύσκη, 109.
 Φωνὴ ἀπελέκητος, 55.

X.

Χαίρετε! 381.

Χαρά, 382.
 Χαρακτήρ, 382.
 Χαρακτὸν, 65.
 Χάραξ, 379.
 Χαῦνος, 227. Χαύνωσις ἀνά-
 πεισηρία, 32.
 Χειμῶν, 69.
 Χεῖρ, 428, 429. Εἰς Χεῖρας ἵεναι,
 ἢ ἐλθεῖν, Κεῖνησι χερσὶ, Καιναῖς
 χερσὶ, Κενεᾶς σὺν χεῖρας, Ἐν
 ταῖς χερσὶ σου ἐσὶ, 386. Ζεὺς
 Χεῖρα ἐὼν ὑπερέσχε, Χεῖρ χεῖ-
 ρα νίπτει, 387. Ἐς χειρῶν νό-
 μον ἀπικέσθαι, 410. Ζ. Γεύο-
 μαι, καὶ Βοηθήσειν.
 Χειρὶς, Χειρόβλημα, 429.
 Χέω, 391.
 Χηνυζέω, 414.
 Χηνώδης, 207.
 Χιονίζει, 176.
 Χοινεῖς, 65.
 Χορδῆ, 162.
 Χόρτος, 72, 73.
 Χρεμέθω, Χρεμετῶ, Χρεμίζω καὶ
 Χρεμετιζῶ, 194, 414.
 Χρόα, 278.
 Χρυσοῦν, 415.
 Χύω, Χύνω, Χυτὸς, 391.
 Χωνεύω, Χώνη, Χῶνος, 392, 393.

Ψ.

Ψαρὸς ἵππος, 393.
 Ψεκάζω, 395.
 Ψυδράκια, 350.
 Ψυκτήρ, 416.

Ψύλλα, και Ψύλλος, 395.

ΨΥΡΑ (ή), Ψύρα (τά), 364, 393.

Ψυρίη, 393.

Ψυχή, 396.

Ω.

Ω γαθῆ, 170. Ἄφετ' αὐτοῖς, Ω

γαθοί, 171. Ω εἶα! Εἶα μάλα!

Ω εἶα! Εἶα ἔτι μάλα, 116.

Ω φεῦ! Ω φῦ! 277, 430.

Ωα. Ζ. Οἶα.

Ωδίνω, 194.

Ωθεῖν, 122. Ωθισμός. Ζ. Λόγος-

Ων, πλεονάζει ἰωνικῶς, 20.

Ωόν, 342. Ωοῦ τὸ πυρρόν, ἢ
ώχρὸν, 415.

Ωπα (εἰς) ἰδέσθαι, 314.

Ωρα ἵνα, 257. Αἰφνίδιος ὥρα,
17. Μὴ ὥρας, ἢ ἐν ὥραισιν,

ἴκαιο! Εἰς ὥρας ἰκέσθαι, 389.

Ἐς ὥρας αὐτίς ἰκέσθαι, 390.

Ωρη ἐρᾶν, 397. Ωραῖα (τά) 17.

Ωραῖος, Ωριμος, 19.

Ωχρὸν. Ζ. Ωόν.

ΠΙΝΑΞ ΓΑΛΛΙΚΟΣ.

Τὰ ἀπὸ τὴν Λατινικὴν καὶ ἄλλας γλώσσας ὀνόματα σημειόνονται μὲ διαφόρους
χαρακτῆρας.

Α — ΑΓ.

- A**, 117.
Abasourdir, 212.
Abattre, 317.
Abbé, 400.
Abbesse, 400.
Abdiquer, 283.
Abondamment, 35, 233.
Abondant en denrées, en
subsistances, 158.
Aborder, 317.
Aboutir, 184.
Aboyer, 89.
Abréger, 196, 354.
Absurdes (choses ou paroles),
31.
Accampare, 119. Ital.
Accompagner, 23.
Accord (être d'), 273.
Accostare, 93. Ital.
Accoster, 93.
Accouchée (l'), 220, 289.
Accouchement, 90.
Accoutumé, 231.
Accueillir, Être accueilli,
336.
Accumbo, 24, 280. Lat.
Accusateur, Accuser, 417.
Achever, 136. — de décou-
dre, 55.
Acqua di miglio cotta. Ital.
V. *Bosa*.
Action, 178.
Additionner, 229.
Admirer, 152.
**Adresse acquise par un long
usage**, 310.
Adroit, 131.
Affable, 50.
Affaiblir, 32.
Affaire, 310, 366. — liti-
gieuse, 372.
Affecter des avantages, 203.
Affermir, 334.
Afilée (avoir la langue bien),
201.
Affliction, 158.
Affliger, S' —, **Affligé**, 158,
309.
Afin que, 398.
Age, 146.

- Aggraver**, 78.
Agitation, 332.
Agnus-castus, 417. Lat.
Agonisant, 332.
Agrés, 66.
Aguardar, 53. Esp.
Ah! 430.
Aiguillon, 22.
Ailleurs, 33.
Aimer mieux, 314.
Aines, 329.
Air 18, 159.
Ajuster, 108, 136.
Alcanna, 30. Lat.
Alevin, ou frais de smarides, 405.
Aliénation, 33.
Aliéner, 33.
Alléger, 128.
Aller, 197. — jusque, 341.
 — à pied, 291. — à cheval, 422. Allez, 190. S'en aller, 52, 106, 248, 285, 331. Je vais vous dire, etc. 409.
Alliés, 160.
Allumer, 128. S' —, 128. Sa bile s'est allumée, 129.
Alors, 133.
Altercation, 224.
Altérer, 33.
Amandes, 157. V. Émulsion, et Lait.
Amant, 187.
Amassare, 230. Ital.
Amasser, 230. S' —, 354.
Ambassades (des) réciproques, 407.
Amble (cheval qui va l'), 94.
Ame vivante, 90. Doué d'une —, 123. Mon —, 395.
Amita, 400. Lat.
Ammogliato, 365. Ital.
Amonceler (s'), 354.
Amont. V. Pays.
Amour des ténèbres, 268, 306.
Ample, 369.
Amusement, 283.
Amygdalis (ex) amaris, 157. Lat.
Anchois, 19.
Ancre (jeter l'), 317.
Ane, Anerie, 10.
Ange, — femelle, Angélique, 7.
Anglais, 277.
Angles (à trois), 179.
Angoisse, 79.
Animé, 123.
Animula, 300. Lat.
Anneau de fer, 277.
Année prochaine (l'), 389. V. Venir.
Apercevoir (s'), 258.
Aphthes, 316.
Aplatir, 145.
Apoplexie, 405.
Apostasier, 227.
Appaiser (s'), 181, 182.
Apparence (en), 369.

- Appartement, 186.
 Appas, 168, 384.
 Appeler, 379.
 Appesantir, 78.
 Appétit (l') vient en man-
 geant, 64.
 Appliquer (s') à, 77.
 Apprendre, 250.
 Approcher (s'), 196.
 Appuyer (s'), 280. Se cou-
 cher, ou — sur le coude, 24.
 Après un mois passé, 283. —
 les noces, 382.
Arack. V. *Rack*.
 Araignée, 368.
 Arbre. V. Déchausser. — du
 trépan, 66.
 Arc, 110.
 Arcade, 370.
 Archers, 104.
 Argent, 296.
 Argument, 367.
Arma, *Armamenta*, 66. Lat.
 Armé, 66. Armée, 379. Ar-
 mer, 66. Armes, 66.
 Arracher, 44, 128, 317.
 Arrêter (s'), 162, 333.
 Arrière (en), 76. V. Lier.
 Arriver, 23, 58, 63, 341. —
 presque, 197. Arrivée, 153.
 Arrogant, 50, 364.
 Artichaut, 9.
 Articulation, 66.
 Arts mécaniques, — libé-
 raux, beaux —, 347.
- Aspect, 81.
Aspecto, 53. Lat.
Asper, 70. *Asperi nummi*,
 70-71. Lat.
 Asperger, 316.
Aspettare, 53. Ital.
 Aspirer, 329.
 Asseoir (s'), 163.
 Assimiler, 272.
 Assister à un convoi, ou aux
 obsèques, 408.
 Assommant (être), 360.
 Assoupir (s'), 88.
 Assoupissement, 88.
 Assurance, 36, 152. Assurer
 (s'), 500.
 Attacher. V. Fourches.
 Attaquer, 189. Être attaqué,
 329.
 Atteindre, 196.
Attendo, 53. Lat.
 Attendre, 20, 52, 53, 113,
 181, 313. Attendant (en),
 164. Attente, 54.
Attentio, 53. Lat.
 Attention, 313. V. Faire.
 Attiser, 327.
 Attrister (faire semblant de
 s'), 103.
 Aube (l') du jour, 267.
Augeo, 134. Lat.
 Aussitôt que, 355, 398.
 Autour (tout), 357.
 Avancer, 134. — la besogne,
 134-135. — en âge, 146-
 147, 384.

- Avant, 121. — que, 311.
 Avare, 341.
 Avec, 240. — le temps, 164.
 Aventure (diseur de bonne),
 Dire la bonne aventure,
 252. Aventurer, 60.
 Avertissement, 108.
 Aveugle, 159. Aveuglément,
 333.
 Avis, 93, 108.
 Avoir. Il n'a rien, 96. J'avais
 dit, 139. — peur, 103. —
 de la confiance, 119. —
 honte, 126. — besoin de,
 153. — la présomption,
 212. — envie de rire, 408-
 409.
Axt, 52. Allem.
- B.
- Bagage, 187.
 Bailler, 59.
 Baiser, 130.
Balcone, 130. Ital.
Balia, 32, 394. Ital.
 Balle, 280. Ballon, 280, 281.
 V. Jouer.
 Ballot, 280.
 Bandes, 423.
 Bannir, 130.
 Barbe, 18, 146, 328. Se faire
 la —, 173.
 Barbouiller le visage, 254.
 Visage barbouillé, 72.
Barbozza, Ital. 353.
Barbuta, Lat. 353.
- Barre, Barrer, 177.
 Bas (le, les), 282, 429.
 Bas fonds, 42.
Bastare, *Bastagio*, 80. Ital.
 Bastonnade. V. Donner.
 Bâtard, 265.
 Bâtir, 214.
 Bâtonner, 110. Bâtonné(être),
 360.
 Battement de cœur, 307.
 Battre, 104. Se —, 240. Bat-
 tu. V. Chemin.
 Bavarder, 372.
Baxeæ, 283. Lat.
 Beaucoup, 242, 294.
 Beauté, 168.
 Beau, 136. — parleur, 201.
 Beaux-arts. V. Arts.
 Belles dames, 258. Belle fi-
 gure, 383.
Bellezza, 168. Ital.
Benchè, 172. Ital.
 Bénédiction (c'est une), 382.
 Bénite. V. Eau.
 BERTRAND, 337.
 Besogne. V. Avancer.
 Besoin, 153, 389.
 Bête sauvage, 427.
 Bien-aimé, 26.
 Bien (les), 81, 310. V. Dé-
 pouillé.
 Bien que, 171.
 Bière, 306, 421.
 Bigarré, 286.
 Bile. V. Allumer.
 Blâmer, 393. — en face, 313.

- Blanc, 70. V. Papier.
 Blanc (un), 70.
 Blessé, 110, 215, 216. Blessure, 216.
 Bluteau, 28.
 Bois, 61. V. Menu.
 Bon gré, 153.
 Bon jour, 398.
 Bon sens (n'être pas dans son), 169.
 Bon (tout de), 113.
 Bordure, 277.
 Bosa, Ital. ou Bosan (Dict. Franç.), 305.
 Botte, 349, 429.
 Bouchée (la première) sert de tarière, 64.
 Boucher, 122, 376. Bouchon, 122.
 Bouger, 237.
 Bougie, 8.
 Bouillie, 207.
 Bourreau, 107.
 Bourse, 310.
 Bout, 25. Au—d'un mois, 283. Venir à bout. Z. Venir.
 Boute-feu, 46.
 Braccia, 383. Ital.
 Braire, 9.
 Bran, 227.
 Branche, 284. V. Bras.
 Branler, 237, 323. Branle, 238.
 Bras, 383. — ou Branche de rivière, 284. Brassée, 9.
 Bravades, 212.
 Brebis (à) tondue, Dieu mesure le vent, 320.
 Breneux, 227.
 Brezza, 125. Ital.
 Brigand, 220.
 Brillare, 86. Ital.
 Briller, 86.
 Briser, 349.
 Broder, 278. Brodées en or, 315.
 Brouiller, 379. Se—, 236.
 Brouillé, 119, 166, 236.
 Être—, 428.
 Bruiner, 302, 395.
 Bruire, *comme la poêle sur le feu*, 361.
 Bruit (le) court, 16. Sans—, 77.
 Brûler, 164. Brûlé (être), 186.
 Bubo, 85. Lat.
 Buffet, 206.
 Buffo, 375. Ital.
 But, 325.
- C.
- Cabas (grand), 208. — de figues, 288. V. Figues.
 Cacciar dentro à forza, 122. Ital.
 Cacher, 213. Cachant (en se) de moi, 213.
 Cachette, 85. En—, 213.

Caco, 166. Lat.

Caille, 276.

Caisse, 363.

Calceus, 430. Lat.

Calcio, 193. Ital.

Calcitrare, 193. Ital.

Calèche, 422.

Caleçon, 338.

Calmer, Se calmer, 89, 181, 182.

Calx, 193. Lat.

Calza, 282, 430. Ital.

Cambrer, 362 - 363. Se—, 362. Cambré, 363.

Camelot, 369.

Camp, 119, 186, 379, 413, 418. Camper, 187.

Campana, 177. Lat.

Campus, 177. Lat.

Canicule, 143.

Canif, 253.

Cannelle, 239.

Canoniser, 8.

Canots, 413.

Cantharides, 226.

Cantine, Canton, 187.

Cantone, 187. Ital.

Cantonner, Se—, Cantonnement, 187.

Canule, 239.

Capo, 426. Ital.

Captivité, 21.

Caput, 426. Lat.

Caractère, 93, 160.

Carde, 22.

Cardère, 22.

Cardinal, 241.

Carnagione, 168. Ital.

Carnation, 168.

Carquois, 7.

Cas (faire), 394.

Casque, 353.

Catamitus, 183. Lat.

Cauculatores, *Cauculum*,

Caucus, 188. Lat.

Causer, 312.

Cavalerie (la), 122.

Cavalier servente, 188. Ital.

Cavité du corps, 209.

Ce, 133. C'est-à-dire, 146.

Célérité, 338.

Célibat (garder le), 285.

Celui-ci, 133.

Cercare, 97. Ital.

Cerchio, 97. Ital.

Cercopithecus, 420. Lat.

Cerveau, 381.

Cervetri, ville d'Ital. 326.

Cervoise, 421.

C'est-à-dire, 146.

Cet, 133.

Chacun, 163, 286.

Chagrin, 158, 309.

Chambre, 186, 370. V. Faire.

Champ, 177. Sur le—, 252.

Champignon, 35, 254.

Chamssi, 19.

Changer, 33. — d'avis, de conduite, etc., 31.

Chanson, 355.

Chantier, 327.

Chants, 408.

- Chardon-à-foulon, 22.
 Charger, 78.
 Chargeur des Enfers, 322.
 CHARLEMAGNE, 253.
 Charmes, 168, 384.
 Charnière, 293.
 Chartre, 144.
 Chasser, 215, 331-332. Chasseur, 215.
 Chat. V. Servir.
 Château, 181.
 Chausser (se), 408. Chaussure, 283.
 Chef, 68, 426.
 Chemin battu, 288.
Cheopina, 428. Lat.
 Cher, 26.
 Chercher, 97.
 Cherté, 26.
 Cheval, 34, 315. V. Amble, et Alier.
 Cheveux, 86. Se prendre aux—. Mêlés comme les — d'une folle, 119. V. Prendre.
 Cheville, 406. Des vers pleins de Chevilles, 55.
 Chèvre-feuille, 20.
 Chez soi, 159. — moi. V. Venir.
 Chiendent, 11.
Chinea, 94. Ital.
Chiusura, 193. Ital.
 Choisi, 108.
 Chopine, 179, 428.
 Choquer, 317.
 Chose, 310. Des choses ou des paroles déraisonnables, absurdes, 31.
Chrysomela, 158. Lat.
Ciambellotto, 369. Ital.
 Cigale, 142.
 Cinquante, 292.
Circolo, 97. Ital.
 Circoncire, 199.
 Claie, 67.
 Clair ou trouble. V. Voir.
 Clairement. V. Prouver.
 Clarifier, 145.
Clausura, *Clusura*, 107, 192. Lat.
 Clergé (le), 191.
 Clôture, 193.
 Clou, 61, 406.
Clusura. V. *Clausura*.
 Coche, 422.
 Coëffe. V. Coiffe.
 Cœur, 180.
 Coffin, 208.
 Coffre, 209, 363.
Cohors, *Cors*, génit. *Cortis*, 72. Lat.
 Coiffe ou Coëffe, 350, 426. — à réseau, 110.
 Coin, 10, 187, 194. — de l'œil, 187.
 Coït, 248.
 Colère, 274. V. Transporter.
 Collier de perles, 66.
Come sta? 162. Ital.
 Commander, 90, 275. Commandant, 68. Commandement, 276.

- Comme, 309.
 Commencement (dès le), 54.
 Commencer, 67, 385, 429.
 Comment, 315. — se porte-t-il? 162.
 Commerce, 120.
 Commères, 96.
 Comparer, 272.
 Compas, 293.
 Complet, Compléter, 62.
 Comporter (se), 309.
 Compromettre, 60.
 Comptable (qui n'est point), 22.
 Compter sur, 151-152, 343.
 Comptes, 296. Comptoir, 120, 363.
 Comte, 195.
 Conciliateur, 243.
 Concombres, 61.
 Concubine, 210.
Condimentum, 297. Lat.
 Conduire jusqu'à la porte, 285. Se —, 108, 295, 309.
 Conduite. V. Changer.
 Confesser(se), Confesseur, 128.
 Confiance, 152. Avoir de la —, Homme de —, 119. Confier, 313. Confier (se), 119, 151.
 Confondre, 127. Se —, 358.
 Confondu, 379. Être —, 127.
 Congé. V. Prendre.
 Congratulations, 336.
 Conjecture, 201.
 Connaître, 94, 186. Bien — 181.
 Conque, 194.
 Conseil, 86, 93, 108.
 Conservé, 334. Se —, 79.
 Considérer avec attention, 172.
 Consolation (ma), 396. Consoler, 285.
 Constant, 34.
Constat, 409. Lat.
 Consumer, 183. Se —, 384.
 Contagieux, 195, 237.
 Contempler, 157.
 Contenance fastueuse, 160.
 Contestation (être en), 233.
Contra, 150. Ital.
Contrastare, 234. Ital.
 Contre, 150.
 Contribuer, 338.
 Contrôleur, 22.
 Convenable, 131, 310.
 Convenir, 426. — de, 161. Il convient, 66. Il ne convient pas, 273. Convenu (être),
 Converser, 339. Conversation, 50.
 Convoi, 408. V. Assister.
Coppa, 205. Ital.
 Coq, 34, 296.
 Coque, Coquillage, Coquille, 194.
 Coraline, 119.
 Corbeau, 237.
 Corbeille, 167.
 Corde, 341.
 Cordialement, 113.

- Cordon, 80, 89.
Corium, 228. Lat.
 Cornouillier, Cornouilles, 25.
 Corps, 204, 383.
 Correspondant, 168, 407.
Cors. V. *Cohors*.
Corte, 72. Ital.
 Cosmétiques, 136.
 Côté (de), 292.
 Cou, 427.
 Couche, 195. Coucher (se),
 ou s'appuyer sur le coude,
 24, 79, 184, 297. Le — du
 soleil, 79. V. Faire.
 Coude, 10. V. Coucher.
 Couler, 144.
 Couleur, 158, 278.
 Coups de soleil, 144. — de
 pied, 193.
 Coupe, 205.
 Coupelle, 205.
 Couper, 199. — la gorge,
 199. — en petits morceaux,
 181. Pour — court, 196.
 Coupole, 205.
 Cour, 72.
 Courage. V. Perdre.
 Courber, 100, 362.
 Coureur, 358.
 Courir après, 266. En cou-
 rant. 356.
 Couronne du trépan, 65.
 Courroucer (se), 411.
 Coursier, 315.
 Court, 196. V. Couper.
 Courtier, 243.
 Courtisane, 304.
 Coutume, 417.
 Couvrir, 413. — de honte,
 127. — la table, 335.
Covone, 407. Ital.
 Craindre, 356.
 Crapaud, 375.
 Cratère, 256.
 Créancier, 365.
 Créer, 214.
 Crème, 42.
Creta rossa, etc., 30. Ital.
 Crête, 204.
 Crever, 302, 331.
 Creuset, 392.
 Crible, 28. Cribler, 29.
 Crier, 379.
 Crieur public, 108.
 Criminel, 212.
 Croc, Crochet, 8.
 Croire, 152, 218. — presque,
 197. Se —, 211.
 Croisades, 337.
 Croix (St.) aide-moi, 334.
 Crotter, 227.
Cubitum, *Cubitus*, 24. Lat.
Cuffia, 426. Ital.
 Cul, 289. Cul-de-sac, 56.
Cupa, 205. Ital.
Cuphia, 426. Lat.
Cupola, 205. Ital.
Curarsi, 206. Ital.
 Cure (avoir), 243.
Curvo, 362. Lat.
 Cuve, 205.

- D.
- Daigner, 181.
- Dalle, 302.
- Dames du trictrac, 120.
- Dans cinq jours, 417.
- Débaucher, 47.
- Débile, 16.
- Débiteur, 388.
- Debout. V. Levée.
- Débraillés, 378.
- Décent, 310.
- Déchaussé, Déchausser (se), 408. Déchausser un arbre, 98.
- Déchiqueté, 419.
- Déchirer, 317.
- Déchoir, 363.
- Déclin (le) de la lune, 63.
- Découdre, 55, 129. Décousu, 419.
- Découper, 181.
- Décrépit, 155.
- Dedans, 56, 133, 417.
- Déduire, 264.
- Défaillir, 270.
- Défaut (sans), 76.
- Defendo*, 192. Lat.
- Défendre, Défenseur, 192.
- Déférer, 417.
- Défilé, 107.
- Déformer (se), 388.
- Dégringoler, 414.
- Déguisement (sans). V. Expliquer.
- Dehors, 285.
- Délai, 43. Sans —, 94, 115.
- Délateur, Délation, 417.
- Délibérer, 223.
- Demain, 74.
- Démarche, 309.
- Démêler, 406. Démêlé (avoir un), 233. Démêloir, 108.
- Démètre (se), 283.
- Démission. V. Donner.
- Demoiselles, 47.
- Démolir, 239.
- Démontrer, 103.
- Denarium*, 106. Lat.
- Denier, 106.
- Dénonciation, 417.
- Dents incisives, 214. V. Montrer.
- Dénué de tout, 282.
- Départ, 248.
- Depello*, 122. Lat.
- Dépend (cela) de vous, 386.
- Dépenser, 130.
- Déplaire, 308.
- Déployer, 57.
- Dépouillé de tous ses biens, 132.
- Depuis, 54, 258. — le temps que, 75. — que, 56, 75.
- Depulsare*, 122. Ital.
- Déranger, 129.
- Déréglé, 22.
- Dernier. V. Point.
- Dérobée (à la), 191.
- Déroute, 381.
- Derrière (sens devant), 76.
- Dés, 60, 141, 142, 240, 306.

- Maître en jeu de — , 315.
 V. Jouer.
- Dès que, 75, 398.
- Désavantage. V. Réussir.
- Descendre de cheval, 290.
- Déshonneur, 127.
- Désirer, 306, 318.
- Désordonné, 22.
- Dessécher, 144.
- Dessein, 93, 124, 287. A — , 131.
- Destiné (il est), 58. Destinée, 251.
- Destro*, 6. Ital.
- Désunir, 262.
- Dételer, 58, 262.
- Détourner, 129.
- Deux ou trois, — et demi, 412. A deux, à trois étages, 288.
- Devant, 121, 247. De — , 121.
 V. Derrière.
- Dévaster, 132.
- Devenir, 57. V. Orphelin.
- Dévidoir, 47, 92, 189.
- Deviner, 82, 137.
- Devoir. Je ne lui dois rien, 126. Il m'est dû, 409.
- Diacre, 108, 113.
- Dieu (par), 247.
- Différer, 43.
- Digérer, 392.
- Dindon, 208.
- Dio (per)*, 247. Ital.
- Dire, 45, 116. — la vérité, 29. — une chose pour une autre, mentir, 32. — du bien ou du mal, 218. — la bonne aventure, V. Aventure, et Aller. J'avais dit, 139. Que dis-tu? 149. S'il m'eût du moins dit, 155.
- Discorde (semer la) dans un ménage, 46.
- Discours tristes, 158. Le discours tomba sur, 297.
- Discuter, 223.
- Diseur. V. Aventure.
- Disperser, 333.
- Disputer, 223. Dispute, 224.
- Dissimuler, 261.
- Dissiper, 116, 333.
- Dissolu, 419.
- Distinguer, 128.
- Distraire, 129.
- Divertir (se), 266. Divertissement (lieu propre au), 266, 267.
- Division (la) du travail, 348.
- Domestique, 265.
- Dominer, 275.
- Domage, 142.
- Donner à téter, 88. Lui — la bastonnade, 110. — des coups de pied, 193. — sa démission, 283. — ses biens en gage, 299. Se — de la peine, 77, 206. — des peines inutiles, 166.
- Dons, 111.
- Dorloter, 161.
- Dormir, 195.

- Dos (le). V. Lier.
 Doucement, 4.
 Doué d'une âme, animé, 123.
 Douleur causée par la fatigue, 308. Dououreusement, 131.
 Donter, 273. Doute, 74.
 Drachme, 407.
 Dragon, 111.
 Drap de lit, 422.
 Dresser le lit, 335. Se—, 203.
 Droit (à tort et à), 15.
 Du moins, 154. V. Dire.
 Durcir (se), 61.
 Durer, 79.
 Duvet, 369.
- E.
- Eau de rose, 338. — bénite, 8.
 — de vie, 421.
 Éblouir, 124.
 Écailles, 216.
 Échapper, 92, 373.
 Échauboulures, 87.
 Échouer, 264, 319.
 Éclair, 71.
 Éclats de rire, 358.
 Écraser, 145.
 Écrevisse de mer, de rivière, 413.
 Écouter, 72.
 Effaroucher (s'), 7.
 Efforcer (s'), 13, 333. — de, 308.
 Égaler, Égaliser, 161.
 Ejaculation, 319.
 Élégant, 195.
- Éloigner. Dieu éloigne de nous ce malheur! 61.
Elucubro, 262. Lat.
 Emballer, 281.
 Embaument, 423.
 Embellir, 136.
 Embrasser, 9, 294.
 Embrener, 227.
 Empaqueter, 322.
 Empêcher, 211, 307. Empêchement, 120.
 Empeigne, 77.
 Emporter, 295.
 Emprisonné, 377.
 Émulsion d'amandes, 152, 159.
 Enceinte, 72, 79.
 Enclos, 72.
 Encore, 23.
 Endetter, S'—, 240, 338.
 Endommager, 215.
 Endroit (en quelque), 179.
 Endurant, 367.
 Enfant. V. Petit, et Travail.
 Enfariné, 29.
 Enfer, 161, 204.
 Enfermer, 341.
 Enfin, 344.
 Enfler, 109.
 Enfoncer, 122.
 Engager, 183.
 Engraisser. L'œil du maître engraisse le cheval, 199.
 Enlacer, 120.
 Enlaidir (s'), 388.
 Ennui, 59. Ennuyé, 78.

- Enraciner (s')**, 320.
Enrager, 330.
Enrichir (s'), 68, 305.
Ensemble, 124, 272.
Ensuite, 54, 367.
Ensuivre (s'), 24.
Entendeur (à bon) peu de paroles, 383. **Entendre**, 24, 95.
Enterrer, 114, 151.
Entêter (s'), 291. **Entêté**, 34.
Entier, 22, 342. **Entièrement**, 271.
Entonnoir, 393.
En tout temps, 298.
Entrailles, 354.
Entraver un cheval, Entraves, 290.
Entre eux, 400.
Entrefaites. Z. Sur.
Entrelacer (s'), 294.
Entremetteur, 244.
Entreprendre, 385.
Entreprise. V. Réussir.
Entrer, 117, 254. **Faire—de force**, 122.
Entretenir (s'), 339. **Entretien**, 50. —
Ennula. V. Inula. Lat.
Envahir, 290.
Envers, 117.
Envie. V. Avoir, et Porter.
Envier, 142, 220. **Que veux-tu que je lui envie?** 220.
Envoyés, 407.
Épargner, 212, 226, 309.
- Épée**, 332. **Plonger l'—dans le corps**, 122.
Éperon, 315.
Épi, 18.
Épier, 128.
Épiler, 234.
Épine, 22.
Épouse (mon), 270.
Epouvanter (s'), Épouvante, 358.
Époux (mon), 270.
Éprouver, 281. — **de la douleur**, 308.
Épuré. V. Or, et Fin.
Erwarten, Warten, 53. **Allem.**
Erysipèle, 17.
Esca, 306. **Lat.**
Escarbot, 425.
Esclave, 265.
Espèce (d'aucune), De toute —, 221. **L'—humaine**, 379.
Espérer, 113, 152. **Espérance**, 152. **Espoir**, 54.
Esprits. V. Recueillir.
Esquifs, 413.
Esquiver (s'), 32.
Essendo, 303. **Ital.**
Essuie-main, 422.
Estimer, 394.
Estoc (d') et de taille, 275.
Établir solidement, 334. **S'—solidement dans un endroit**, 190.
Étages (à deux, à trois), 288.

- Étaler des avantages, 203.
 États, 392.
 Étendre, 57. S'—, 341.
 Étoile, 71.
 Étonner (s'), 152.
 Étoupe, 415.
 Étourdi, 17.
 Étrange, 284.
 Étranger, Dans l'—, 263.
 Étrangler, 375.
 Être. Sont, 116, 123, 148.
 Sera, 133. Je suis, Tu es,
 J'étais, Est, 123, 147. É-
 tait, 150. —confondu, 127.
 —persuadé, 300.
 Étrennes, 336.
 Étroitement, 341.
 Étron, 328.
 Étudier, 333.
 Évacuer, 251.
 Évanouissement. V. Revenir.
 Éveiller. N'éveillez pas le
 chat qui dort, 327.
 Évêque, 131.
 Éviter, 372.
 Exact, Exactitude, 26.
 Examiner de nouveau, 45.
 Excellent, 128.
 Excepté, 115.
 Exciter, 323.
 Excrément, 133.
 Excusez-moi, 283.
 Exercer (s'), 70.
Expect (to), 53. Angl.
Expecto, 53. Lat.
 Expérience (n'avoir aucune),
 82, 310. Expérimenté, 97.
 Expliquer, 406. S'— sans
 façon, sans déguisement,
 275.
 Exprès, 131.
 Exprimer, 144.
 Exterminateur, 114.
 Extirper, 44.
 Extraordinaire, 284.
 Extrémité, 25.
 F.
 Fabriquer, 173.
 Face, 313. — à face, 314.
 En —, 247, 313.
 Fâcher, 308. Se—, 236, 411.
 Fâché, 236. Ils font les fâ-
 chés, 248. V. Semblant.
 Façon (sans). V. Expliquer.
 Factorerie, 120.
 Facultés (les), 81.
 Faible, 16. Faiblesse, 15.
 Faillir, 196. — à, 220.
 Faire, 136, 173, 307. Qui
 n'est pas fait, 21. — des
 éclairs, 71. — attention à,
 105, 313. — une chambre,
 108. — des progrès, 134.
 — une trouvaille, 137. Que
 fais-tu? 149. — le, ou —
 semblant de, 103, 176,
 261. — rester, 333. — le
 lit, 355. Comme on fait son
 lit, on se couche, 335. —
 la guerre, 308. — des vers

- rimés, 318. — cas, 394. — souvenir, 411. Se — la barbe, 173.
- Fallo*, 369. Ital.
- Falsifier les monnaies, 206.
- Famer, Fameux, 375. Fameuse, 334.
- Familiarité, 152.
- Fastueuse. V. Contenance.
- Fatiguer, 197. Se —, 206. Fatigué (être), 172. Fatigant, 76.
- Fatigue, 198. V. Douleur.
- Faute, 369.
- Feltrata*, *Feltro*, 372. Ital.
- Fenelle. V. Ange.
- Femme de chambre, 188. — entretenue, 210.
- Femmelette, 96.
- Fenêtre, 283.
- Fente, 67.
- Fer, 325.
- Fermer, 376, 413. — les yeux, 172. Bien fermé, 192.
- Féroce. V. Homme. Férocité, 13.
- Festin, 382.
- Feude. V. Fief.
- Feuille de roseau, 378. A` larges feuilles, 304.
- Feutre, 372.
- Fi! 430.
- Fief, ou Feude, 191, 351.
- Fièvre pestilentielle, 157.
- Figues sauvage, 112. Des figues sèches emboîtées, 288.
- Figure, 325. V. Belle.
- Fil, 18. — d'or, ou d'argent, 86.
- Filtrer, Filtre, 144.
- Fin (or), 217.
- Fin, 347, 395. A` la —, 367.
- Finir par arriver, 184. Pour —, 196.
- Flatter (se), 152.
- Flèche, 306.
- Fléchir, 34.
- Fleur, 225. — de farine, 325.
- Flexio*, *Flexus*, 362. Lat.
- Foi (de bonne), 119.
- Foire, foireux, 301.
- Fois, 374.
- Fol, 224.
- Fond, 88. De — en comble, 289. Les fonds, 305. Foudement, 289.
- Fondre, 384, 391, 392. — sur, 390. Fondu, 391.
- Force. V. Entrer.
- Fortifié, 192.
- Fortuitement, 416.
- Fortuna*, 376. Ital.
- Fortune, 376.
- Fossa*, 326, 379. *Fossatum*, 379. Lat.
- Fosse, 326.
- Fossé, 379.
- Fou, 145, 224, 291. — à lier, 12.
- Fouet, 279.
- Fouler, 322. — avec les pieds, 289. — aux pieds, 224, 290. — les peuples, 323.

- Four, 375-376.
 Fourches (attacher aux), 375.
 Fourmis, 255.
 Fourreau, 568.
 Fourvoyer (se), 381.
Fovea, 85. Lat.
 Frai de smarides. V. Alevin.
 Franchise, 148.
 Frapper, 78, 110, 213. — à la porte, 181. — au visage, 313.
 Frayeur, 358.
 Frétiller, 332.
 Frisson, 213.
 Froc, 422.
 Froid, 213.
 Fronde, 341.
 Fuir, 372.
 Fumer, Fumier, 199.
 Furtivement, 191.
 Fuseau, 15, 341.
 Fuser, 208.

G.

- Gage, 36, 365. V. Mettre et Donner.
 Gagner, 109.
 Galant, 187.
 Gale, 396.
 Gant, 429.
 Garçon, 265.
 Garde (prendre), 82. Se donner — de, 105. Prendre — à, 104, 105, 313. Garder, 53, 79. Se — de, 82, 104, 105, 313. V. Célibat.
 Gâter (se), 388.
 Gauche, 14, 141. A' —, Gaucher, 141. Gaucherie, 14.
 Gelé, 279. Être —, 61.
 Général, 68.
 Geolier, 248.
 Gerbe, 269, 407, 429.
 Gesticuler, 429.
Giaché, 35. Ital.
 Glacer (se), 358.
 Glouton, 384.
Gocciola, 405. Ital.
 Gogaille (faire), 384.
 Gonfler, 109.
 Gorgettes, 356.
 Gosier, 370, 393.
Gotta, 405. Ital.
 Gouffre, 370.
 Goutte, 405.
 Gouvernail, 267.
 Gouvernement, 90.
 Gouverner (se), 309.
 Grandement, 242.
Grasta, 403. Ital.
 Grave, 78. Gravité, 160.
 Grecs, 95.
 Grever, 78.
 Gris, 27, 393.
 Gronder, 233.
 Grondeur, 235.
 Gros, 387.
Guardare, 53. Ital.

- Gué, 42.
 Guenon, 420.
 Guérir, Être guéri, 91.
 Guerre. V. Faire.
 Gutta, Guttula, 405. Lat.
- H.
- Ha! Ha! 146.
 Habillé splendidement, 217.
 Habit de deuil, 156.
 Habitation, 187.
 Habitude, 417.
 Hache, 52.
 Hâler, 165.
 Hanche, 406.
 Haquenée, 94.
 Hardi, 60. Hardiesse, 152.
 Hardiment, 60, 151.
 Harpeau, Harpin, Harpon, 8.
 Hasard, 141. Si par —, 115.
 Hasarder, 60. Hasardeux, 138.
 Haut. V. Point. Haute voix, 355. A—76. Hautain, 50.
 Heaume, 353.
 Hébété, 33.
 Hélas! 430.
Helmus, 353. Lat.
 Hennir, 194.
 Herbe, 73. Herbes, Herba-
 ges, 388.
 Hérisson, 402.
 Heure (à cette), 13. Sur l'—,
 247, 397.
 Heureux, 138, 320. — succès,
 345.
- Heurter, 317.
 Hibou, 195.
 Hippodrome, 422.
 Histoire, 162, 335.
 Hiver, 69.
 Hochequeue, 277.
 Homme, 48, 86. — Féroce,
 13. — vivant, 90. — de
 confiance. — sûr, 119. —
 insipide, 219.
 Honnêtement, 353. Honneur,
 352. En tout —, Sur mon
 —, Sauf votre —, 352.
 Honorablement, 353. Ho-
 norable, Honorer, Honoré,
 352.
 Honte (avoir), 126, 127. Cou-
 vrir de —, 127.
 Hors, 115, 285. — de soi-
 même, 129, 285.
Hortus, 72. Lat.
Hospitium, 388. Lat.
 Humeur, 160. Belle —, V.
 Mettre.
 Hurler, 86.
How do you do? 174. Angl.
 Hypothécaire, Hypothèque,
- I.
- Ignorant, 10.
 Illustre, 420.
 Imaginer (s') 212.
 Imbécile, 426.
Impadronirsi, 190. Ital.
 Impasse, 56.
 Impatient, Impatiente, 51.

- Impétueux**, V. Vent.
Impitoyablement, 35.
Importun, **Importuner**, 78.
Impossible, 16.
Imprudent, 10.
Impudent, 14.
Inanimé, 77.
Incommode, **Incommodé**,
Incommoder, 78.
Inconnu, 43.
Inconsidéré, 4, 17.
Inconstant, 22.
Incurvare, **Incurvarsi**, 362.
Ital.
Indifférence, 14.
Inébranlable, 237.
Infanterie, 291.
Infarinato, 29. Ital.
Inferno, 161. Ital.
Inflexo, 362. Lat.
Inflexible, 34.
Informare, 172. Ital.
Informier, 172.
Infortuné, 72, 166.
Injure, 364. **Injurier**, 86, 364.
Inquiéter (s'), 206.
Inquinatus (literis satis), 29.
Lat.
Insensé, 145.
Insinuer, 383.
Inspide. V. Homme.
Insister, 290.
Insolent, 364.
Insouciant, 38.
Inspecteur, 81.
Instant (à l'), 247.
Insu (à mon), 213.
Insulte, **Insulter**, 364.
Insupportable (être), 360.
Intact, 22.
Intention, 95.
Intéresser (s') à, 202.
Interpréter, 406.
Intrépidité, 152.
Intrigant, 308.
Inula, **Enula**, 118. Lat.
Inultus, 8. Lat.
Inutile, 76.
Investire, 262. Ital.
Inviter, V. Noce.
Irritare, 12. Ital.
Irriter, 7, 12.
Ita nunc, 108. Lat.
Ivraie, 146.
J.
Jactance, 187.
Jalouser, 142.
Jambon, 27.
Jardin, 72.
Jaune d'œuf, 316, 415.
Jeter, 320. — à terre, 113.
V. Ancre.
Jeûne (le), V. Rompre.
Jeune personne, — fille, 204,
265. V. Thon.
Joie, 381.
Joindre (se), 331.
Jouer, 280. — au ballon, 281.
— aux dés, 60. **Joueur**,
240. — de dés, 141.

Jouir, 380.
 Juger, 137, 152, 218.
 Jurer, 272.
 Jusque, 140.—à ce que, 398.
 Justice rigoureuse, 27.

K.

Kante, 179, 187, Allem.
Kopf, 426. Allem.
Kutsche, 422. Allem.

L.

Labeæ, 215. Lat.
 Laboureur, 429.
 Laid, 388.
 Laine, 217.
 Laisser, 283.
 Lait d'amandes, 152.
 Laiteron, 145.
 Laitues, 62.
 Lament (se), 158. Lamentation, 255.
Lana, 217. Lat.
Lancearius, 104. Lat.
 Lancer, 319.
 Lancier, 104.
 Langue. V. Affilée.
 Large, 369. À larges feuilles, 304. Largement, 35.
 Lasser (se), 172. Lassitude, 198.
Lawsonia inermis, 30. Lat.
 Lécher, 91.
Lentium, 422. Lat.
 Lequel, laquelle, 277, lesquels, 307.

Levain, 43. V. Pain.
 Lever (se), 113. Levé, 275.
 Lévrier, 217.
 Liberté, 14. Libre d'inquiétude, 38.
 Lie, 358.
 Liège, 299.
 Lier, 104. — les mains derrière, ou en arrière, 127, 378. V. Fou.
 Lieux marécageux, 77. V. Divertissement, et Récréation.
 Ligature, 252.
 Ligne (la première), 121-122.
 Lignée, 90.
Lilium, 225. Lat.
 Limpide (très), 377.
 Lin (fait de), 221. V. Toiles.
 Linceul, 423.
 Linéament du visage, 382.
Linteum, 422. Lat.
 Lion, 220. V. peau.
 Lire, 106.
 Lis, 225.
 Lisière, 277.
 Lit, 193.
 Litigieuse. V. Affaire.
 Livrer son corps, 384.
 Logement, 187.
 Loin (de), 61.
 Loisir, 399. Avoir —, 250. À —, 367.
 Long, 196.
 Louche, Être —, 159.
 Loupe, 343.

- Lucubro*, 262. Lat.
 Lumière (sans), 329. Ma —, 395.
 Lune. V. Déclin, et Nouvelle.
- M.
- Mâcher, 226, 235. Mâchonner, Mâchotter, 235.
Magnatem esse, 68. Lat.
 Magot, 296.
 Maigrir, Maigreur, 15. Maigre. V. Viande.
 Main, 385, 428. V. Lier, Travailler, et Venir.
 Main, Botte, Gerbe, 429.
 Maintenant, 13.
 Mais, 40.
 Maison, 186, 333.
 Maître, 232. Tel maître, tel valet, 232. — ou Maîtresse de la maison, 269. Être — de, 270. V. Dés. Maîtresse, 210.
 Mal, Très —, 166.
 Maladroit, Maladresse, 14.
 Malgré, 153. — lui, 334.
 Malheur, 376. V. Éloigner. Malheureux, 72, 166.
 Malice (sans), 61.
 Maligne. V. Plaie.
 Malpropre, 71.
 Maltraiter, 215.
 Mamelle, Mamelon, 88, 239.
Manaja, 51, 236. Ital.
 Manche du trépan, 66.
 Manchettes, 369.
Mancomale, 155. Ital.
Mandatum, 236. Lat.
 Manger, 358.
 Manière (de la) dont, 309. V. Quelle.
Manigoldo, 107, 237. Ital.
 Manquer, 219. — de, 220.
 * *Manucorium*, 228. Lat.
Manus, 228. Lat.
 Manuscrit, 429.
 Marbre, 238.
 Marc d'huile, 41.
 Marcher, 296, 312.
 Marécageux (lieu), 77.
 Mariage, Marié, 365. Mariée, 364. Non mariées. V. Demoiselles. Marier (se) en secondes noces, 105.
Maritato, 365. Ital.
 Marques de la virginité, 285.
Massa, 230. Lat. et Ital.
 Masse, Tous en —, 230.
 Maussade, 219.
 Mauvais, 166. V. Sentir.
 Maux, 165.
 Méchanceté, Méchant, 166.
 Médiateur, 243.
 Médire, 179.
 Meilleur, 168.
 Mêlé, 119. Mêler, 207, 331. Se —, 331.
 Même (de), 114.
 Mémoire, 411.
 Ménage. Cinq ou six ménages, 46. V. Discorde. Ménage-

- ment (sans aucun ménage-
ment), 269. Ménager, 309.
- Mendiant, 291.
- Mentir. V. Dire.
- Menton, 146.
- Menu bois, 349.
- Méotide (le Palus), 146.
- Mépris, 185.
- Mer (par), 267.
- Merde, 165, 327.
- Merle, 415.
- Mesure, 245.
- Mets, 86, 250, 368.
- Mettre, 250. — à mort, 151.
— en ordre, 161. — en
gage, 183, 240. — le pied,
290. — en belle humeur,
299. Se — au lit, 184.
- Meunier, 254.
- Meurtrir, 427.
- Mieux, 169.
- Mignarder, 161. Mignardise,
160.
- Mine, 159.
- Ministre, Premier —, 243.
- Mirer, 138.
- Misérable, 104, 132. Misère
(réduire à la), 152.
- Missus*, de *Mitto*, 183, 250. Lat.
- Modérer (se), 247.
- Modeste, 126.
- Modo* (*ad ogni*), 37. Ital.
- Moins (du). V. Dire.
- Mois. V. Après, et Bout.
- Moissure, 254.
- Moissonner, 156, 199, 376.
- Moment (ce n'est pas le), 397.
- Mon, Ma, etc. 159.
- Mona*, 420. Esp.
- Monde. V. Risée.
- Mone, 420.
- Montrer, 103. — les dents,
214, 269. Se —, 368.
- Moquer (se), 44.
- Mordre, 102.
- Mortalité, 158.
- Mos. More catamitorum*. V.
Catamitus. Lat.
- Mosquée, 239.
- Mouchoir, 422.
- Mouiller, 299.
- Moulin, 254. — à bras, 429.
- Mourir, 283. Elle pensa —, 116.
- Mousse de Corse, 119.
- Mousseron, 254.
- Mouton. V. Pieds, et Peau.
- Mouvement (mettre en), 324.
- Mucor*, 254. Lat.
- Muet, 85.
- Muid, 179.
- Mûr, 10, 176, 244. Mûrir,
176, 244.
- Museau, 253.
- Mutuellement, 32.
- Myrte, 255.

N.

- Naevus*, 118. Lat.
- Naissance, 90. La — du jour,
267.
- Nantissement, 240.
- Narine, 321.

- Dos (le). V. Lier.
 Doucement, 4.
 Doué d'une âme, animé, 123.
 Douleur causée par la fatigue, 308. Dououreusement, 131.
 Douter, 273. Doute, 74.
 Drachme, 407.
 Dragon, 111.
 Drap de lit, 422.
 Dresser le lit, 335. Se—, 203.
 Droit (à tort et à), 15.
 Du moins, 154. V. Dire.
 Durcir (se), 61.
 Durer, 79.
 Duvet, 369.
- E.**
- Eau de rose, 338. — bénite, 8.
 — de vie, 421.
 Éblouir, 124.
 Écailles, 216.
 Échapper, 92, 373.
 Échauboulores, 87.
 Échouer, 264, 319.
 Éclair, 71.
 Éclats de rire, 358.
 Écraser, 145.
 Écrevisse de mer, de rivière, 413.
 Écouter, 72.
 Effaroucher (s'), 7.
 Efforcer (s'), 13, 333. — de, 308.
 Égaler, Égaliser, 161.
 Ejaculation, 319.
 Élégant, 195.
- Éloigner. Dieu éloigne de nous ce malheur! 61.
Elucubro, 262. Lat.
 Emballer, 281.
 Embaument, 423.
 Embellir, 136.
 Embrasser, 9, 294.
 Embrener, 227.
 Empaqueter, 322.
 Empêcher, 211, 307. Empêchement, 120.
 Empeigne, 77.
 Emporter, 295.
 Emprisonné, 377.
 Émulsion d'amandes, 152, 159.
 Enceinte, 72, 79.
 Enclos, 72.
 Encore, 23.
 Endetter, S'—, 240, 338.
 Endommager, 215.
 Endroit (en quelque), 179.
 Endurant, 367.
 Enfant. V. Petit, et Travail.
 Enfariné, 29.
 Enfer, 161, 204.
 Enfermer, 341.
 Enfin, 344.
 Enfler, 109.
 Enfoncer, 122.
 Engager, 183.
 Engraisser. L'œil du maître engraisse le cheval, 199.
 Enlacer, 120.
 Enlaidir (s'), 388.
 Ennui, 59. Ennuyé, 78.

- Enraciner (s'), 320.
 Enrager, 330.
 Enrichir (s'), 68, 305.
 Ensemble, 124, 272.
 Ensuite, 54, 367.
 Ensuire (s'), 24.
 Entendeur (à bon) peu de paroles, 383. Entendre, 24, 95.
 Enterrer, 114, 151.
 Entêter (s'), 291. Entêté, 34.
 Entier, 22, 342. Entièrement, 271.
 Entonnoir, 393.
 En tout temps, 298.
 Entrailles, 354.
 Entraver un cheval, Entraves, 290.
 Entre eux, 400.
 Entrefaites. Z. Sur.
 Entrelacer (s'), 294.
 Entremetteur, 244.
 Entreprendre, 385.
 Entreprise. V. Réussir.
 Entrer, 117, 254. Faire—de force, 122.
 Entretenir (s'), 339. Entretien, 50.
Ennula. V. *Inula*. Lat.
 Envahir, 290.
 Envers, 117.
 Envie. V. Avoir, et Porter.
 Envier, 142, 220. Que veux-tu que je lui envie? 220.
 Envoyés, 407.
 Épargner, 212, 226, 309.
 Épée, 332. Plonger l'—dans le corps, 122.
 Éperon, 315.
 Épi, 18.
 Épier, 128.
 Épiler, 234.
 Épine, 22.
 Épouse (mon), 270.
 Epouvanter (s'), Épouvante, 358.
 Époux (mon), 270.
 Éprouver, 281. —de la douleur, 308.
 Épuré. V. Or, et Fin.
Erwarten, *Warten*, 53. Allem.
 Érysipèle, 17.
Esca, 306. Lat.
 Escarbot, 425.
 Esclave, 265.
 Espèce (d'aucune), De toute —, 221. L'—humaine, 379.
 Espérer, 113, 152. Espérance, 152. Espoir, 54.
 Esprits. V. Recueillir.
 Esquifs, 413.
 Esquiver (s'), 32.
Essendo, 303. Ital.
 Essuie-main, 422.
 Estimer, 394.
 Estoc (d') et de taille, 275.
 Établir solidement, 334. S'—solidement dans un endroit, 190.
 Étages (à deux, à trois), 288.

Étaler des avantages, 203.

États, 392.

Étendre, 57. S'—, 341.

Étoile, 71.

Étonner (s'), 152.

Étoupe, 415.

Étourdi, 17.

Étrange, 284.

Étranger, Dans l'—, 263.

Étrangler, 375.

Être. Sont, 116, 123, 148.

Sera, 133. Je suis, Tu es,

J'étais, Est, 123, 147. É-

tait, 150. —confondu, 127.

— persuadé, 300.

Étrennes, 336.

Étroitement, 341.

Étron, 328.

Étudier, 333.

Évacuer, 251.

Évanouissement. V. Revenir.

Éveiller. N'éveillez pas le
chat qui dort, 327.

Évêque, 131.

Évier, 372.

Exact, Exactitude, 26.

Examiner de nouveau, 45.

Excellent, 128.

Excepté, 115.

Exciter, 323.

Excrément, 133.

Excusez-moi, 283.

Exercer (s'), 70.

Expect (to), 53. Angl.

Expecto, 53. Lat.

Expérience (n'avoir aucune),

82, 310. Expérimenté, 97.

Expliquer, 406. S'— sans
façon, sans déguisement,
275.

Exprès, 131.

Exprimer, 144.

Exterminateur, 114.

Extirper, 44.

Extraordinaire, 284.

Extrémité, 25.

F.

Fabriquer, 173.

Face, 313. — à face, 314.

En —, 247, 313.

Fâcher, 308. Se—, 236, 411.

Fâché, 236. Ils font les fâ-
chés, 248. V. Semblant.

Façon (sans). V. Expliquer.

Factorerie, 120.

Facultés (les), 81.

Faible, 16. Faiblesse, 15.

Faillir, 196. — à, 220.

Faire, 136, 173, 307. Qui
n'est pas fait, 21. — des

éclairs, 71. — attention à,
105, 313. — une chambre,

108. — des progrès, 134.

— une trouvaille, 137. Que
fais-tu? 149. — le, ou —

semblant de, 103, 176,
261. — rester, 333. — le

lit, 335. Comme on fait son
lit, on se couche, 335. —

la guerre, 308. — des vers

- rimés, 318. — cas, 394. — souvenir, 411. Se — la barbe, 173.
- Fallo*, 369. Ital.
- Falsifier les monnaies, 206.
- Famer, Fameux, 375. Fameuse, 334.
- Familiarité, 152.
- Fastueuse. V. Contenance.
- Fatiguer, 197. Se —, 206. Fatigué (être), 172. Fatigant, 76.
- Fatigue, 198. V. Douleur.
- Faute, 369.
- Feltrata*, *Feltro*, 372. Ital.
- Fenelle. V. Ange.
- Femme de chambre, 188. — entretenue, 210.
- Femmelette, 96.
- Fenêtre, 283.
- Fente, 67.
- Fer, 325.
- Fermer, 376, 413. — les yeux, 172. Bien fermé, 192.
- Féroce. V. Homme. Férocité, 13.
- Festin, 382.
- Feude. V. Fief.
- Feuille de roseau, 378. A' larges feuilles, 304.
- Feutre, 372.
- Fi! 430.
- Fief, ou Feude, 191, 351.
- Fièvre pestilentielle, 157.
- Figues sauvage, 112. Des figues sèches emboîtées, 288.
- Figure, 325. V. Belle.
- Fil, 18. — d'or, ou d'argent, 86.
- Filtrer, Filtre, 144.
- Fin (or), 217.
- Fin, 347, 395. A la —, 367.
- Finir par arriver, 184. Pour —, 196.
- Flatter (se), 152.
- Flèche, 306.
- Fléchir, 34.
- Fleur, 225. — de farine, 325.
- Flexio*, *Flexus*, 362. Lat.
- Foi (de bonne), 119.
- Foire, foireux, 301.
- Fois, 374.
- Fol, 224.
- Fond, 88. De — en comble, 289. Les fonds, 305. Fondement, 289.
- Fondre, 384, 391, 392. — sur, 390. Fondu, 391.
- Force. V. Entrer.
- Fortifié, 192.
- Fortuitement, 416.
- Fortuna*, 376. Ital.
- Fortune, 376.
- Fossa*, 326, 379. *Fossatum*, 379. Lat.
- Fosse, 326.
- Fossé, 379.
- Fou, 145, 224, 291. — à lier, 12.
- Fouet, 279.
- Fouler, 322. — avec les pieds, 289. — aux pieds, 224, 290. — les peuples, 323.

- Four, 375-376.
 Fourches (attacher aux), 375.
 Fourmis, 255.
 Fourreau, 568.
 Fourvoyer (se), 381.
Fovea, 85. Lat.
 Frai de smarides. V. Alevin.
 Franchise, 148.
 Frapper, 78, 110, 213. — à la porte, 181. — au visage, 313.
 Frayeur, 358.
 Frétiller, 332.
 Frisson, 213.
 Froc, 422.
 Froid, 213.
 Fronde, 341.
 Fuir, 372.
 Fumer, Fumier, 199.
 Furtivement, 191.
 Fuseau, 15, 341.
 Fuser, 208.
- G.
- Gage, 36, 365. V. Mettre et Donner.
 Gagner, 109.
 Galant, 187.
 Gale, 396.
 Gant, 429.
 Garçon, 265.
 Garde (prendre), 82. Se donner — de, 105. Prendre — à, 104, 105, 313. Garder, 53, 79. Se — de, 82, 104, 105, 313. V. Célibat.
 Gâter (se), 388.
 Gauche, 14, 141. A' —, Gaucher, 141. Gaucherie, 14.
 Gelé, 279. Être —, 61.
 Général, 68.
 Geolier, 248.
 Gerbe, 269, 407, 429.
 Gesticuler, 429.
Giaché, 35. Ital.
 Glacer (se), 358.
 Glouton, 384.
Gocciola, 405. Ital.
 Gogaille (faire), 384.
 Gonfler, 109.
 Gorgерettes, 356.
 Gosier, 370, 393.
Gotta, 405. Ital.
 Gouffre, 370.
 Goutte, 405.
 Gouvernail, 267.
 Gouvernement, 90.
 Gouverner (se), 309.
 Grandement, 242.
Grasta, 403. Ital.
 Grave, 78. Gravité, 160.
 Grecs, 95.
 Grever, 78.
 Gris, 27, 393.
 Gronder, 233.
 Grondeur, 235.
 Gros, 387.
Guardare, 53. Ital.

Gué, 42.
 Guenon, 420.
 Guérir, Être guéri, 91.
 Guerre. V. Faire.
 Gutta, Guttula, 405. Lat.

H.

Ha! Ha! 146.
 Habillé splendidement, 217.
 Habit de deuil, 156.
 Habitation, 187.
 Habitude, 417.
 Hache, 52.
 Hâler, 165.
 Hanche, 406.
 Haquenée, 94.
 Hardi, 60. Hardiesse, 152.
 Hardiment, 60, 151.
 Harpeau, Harpin, Harpon, 8.
 Hasard, 141. Si par —, 115.
 Hasarder, 60. Hasardeux, 138.
 Haut. V. Point. Haute voix, 355. À—76. Hautain, 50.
 Heaume, 353.
 Hébéte, 33.
 Hélas! 430.
Helmus, 353. Lat.
 Hennir, 194.
 Herbe, 73. Herbes, Herbagés, 388.
 Hérisson, 402.
 Heure (à cette), 13. Sur l'—, 247, 397.
 Heureux, 138, 320. — succès, 345.

Heurter, 317.
 Hibou, 195.
 Hippodrome, 422.
 Histoire, 162, 335.
 Hiver, 69.
 Hochequeue, 277.
 Homme, 48, 86. — Féroce, 13. — vivant, 90. — de confiance. — sûr, 119. — insipide, 219.
 Honnêtement, 353. Honneur, 352. En tout —, Sur mon —, Sauf votre —, 352.
 Honorablement, 353. Honorable, Honorer, Honoré, 352.

Honte (avoir), 126, 127. Couvrir de —, 127.

Hors, 115, 285. — de soi-même, 129, 285.

Hortus, 72. Lat.

Hospitium, 388. Lat.

Humeur, 160. Belle —, V. Mettre.

Hurler, 86.

How do you do? 174. Angl.

Hypothécaire, Hypothèque,

I.

Ignorant, 10.

Illustre, 420.

Imaginer (s') 212.

Imbécile, 426.

Impadronirsi, 190. Ital.

Impasse, 56.

Impatient, Impatiente, 51.

- Impétueux**, V. Vent.
Impitoyablement, 35.
Importun, **Importuner**, 78.
Impossible, 16.
Imprudent, 10.
Impudent, 14.
Inanimé, 77.
Incommode, **Incommodé**,
Incommoder, 78.
Inconnu, 43.
Inconsidéré, 4, 17.
Inconstant, 22.
Incurvare, **Incurvarsi**, 362.
Ital.
Indifférence, 14.
Inébranlable, 237.
Infanterie, 291.
Infarinato, 29. Ital.
Inferno, 161. Ital.
Inflexo, 362. Lat.
Inflexible, 34.
Informare, 172. Ital.
Informé, 172.
Infortuné, 72, 166.
Injure, 364. **Injurier**, 86, 364.
Inquiéter (s'), 206.
Inquinatus (literis satis), 29.
Lat.
Insensé, 145.
Insinuer, 383.
Inspide. V. Homme.
Insister, 290.
Insolent, 364.
Insouciant, 38.
Inspecteur, 81.
Instant (à l'), 247.
Insu (à mon), 213.
Insulte, **Insulter**, 364.
Insupportable (être), 360.
Intact, 22.
Intention, 95.
Intéresser (s') à, 202.
Interpréter, 406.
Intrépidité, 152.
Intrigant, 308.
Inula, **Enula**, 118. Lat.
Inultus, 8. Lat.
Inutile, 76.
Investire, 262. Ital.
Inviter, V. Noce.
Irritare, 12. Ital.
Irriter, 7, 12.
Ita nunc, 108. Lat.
Ivraie, 146.
J.
Jactance, 187.
Jalouser, 142.
Jambon, 27.
Jardin, 72.
Jaune d'œuf, 316, 415.
Jeter, 320. — à terre, 113.
V. Ancre.
Jeûne (le), V. Rompre.
Jeune personne, — fille, 204,
265. V. Thon.
Joie, 381.
Joindre (se), 331.
Jouer, 280. — au ballon, 281.
— aux dés, 60. **Joueur**,
240. — de dés, 141.

Jouir, 380.
 Juger, 137, 152, 218.
 Jurer, 272.
 Jusque, 140.—à ce que, 398.
 Justice rigoureuse, 27.

K.

Kante, 179, 187, Allem.
Kopf, 426. Allem.
Kutsche, 422. Allem.

L.

Label, 215. Lat.
 Laboureur, 429.
 Laid, 388.
 Laine, 217.
 Laisser, 283.
 Lait d'amandes, 152.
 Laiteron, 145.
 Laitues, 62.
 Lament (se), 158. Lamentation, 255.
Lana, 217. Lat.
Lancearius, 104. Lat.
 Lancer, 319.
 Lancier, 104.
 Langue. V. Affilée.
 Large, 369. À larges feuilles, 304. Largement, 35.
 Lasser (se), 172. Lassitude, 198.
Lawsonia inermis, 30. Lat.
 Lécher, 91.
Lentium, 422. Lat.
 Lequel, laquelle, 277, lesquels, 307.

Levain, 43. V. Pain.
 Lever (se), 113. Levé, 275.
 Lévrier, 217.
 Liberté, 14. Libre d'inquiétude, 38.
 Lie, 358.
 Liège, 299.
 Lier, 104. — les mains derrière, ou en arrière, 127, 378. V. Fou.
 Lieux marécageux, 77. V. Divertissement, et Récréation.
 Ligature, 252.
 Ligne (la première), 121-122.
 Lignée, 90.
Lilium, 225. Lat.
 Limpide (très), 377.
 Lin (fait de), 221. V. Toiles.
 Linceul, 423.
 Linéament du visage, 382.
Linteum, 422. Lat.
 Lion, 220. V. peau.
 Lire, 106.
 Lis, 225.
 Lisière, 277.
 Lit, 193.
 Litigieuse. V. Affaire.
 Livrer son corps, 384.
 Logement, 187.
 Loin (de), 61.
 Loisir, 399. Avoir —, 250. À —, 367.
 Long, 196.
 Louche, Être —, 159.
 Loupe, 343.

Lucubro, 262. Lat.

Lumière (sans), 329. Ma —, 395.

Lune. V. Déclin, et Nouvelle.

M.

Mâcher, 226, 235. Mâchonner, Mâchotter, 235.

Magnatem esse, 68. Lat.

Magot, 296.

Maigrir, Maigreur, 15. Maigre. V. Viande.

Main, 385, 428. V. Lier, Travailler, et Venir.

Main, Botte, Gerbe, 429.

Maintenant, 13.

Mais, 40.

Maison, 186, 333.

Maître, 232. Tel maître, tel valet, 232. — ou Maîtresse de la maison, 269. Être — de, 270. V. Dés. Maîtresse, 210.

Mal, Très —, 166.

Maladroit, Maladresse, 14.

Malgré, 153. — lui, 334.

Malheur, 376. V. Éloigner.

Malheureux, 72, 166.

Malice (sans), 61.

Maligne. V. Plaie.

Malpropre, 71.

Maltraiter, 215.

Mamelle, Mamelon, 88, 239.

Manaja, 51, 236. Ital.

Manche du trépan, 66.

Manchettes, 369.

Mancomale, 155. Ital.

Mandatum, 236. Lat.

Manger, 358.

Manière (de la) dont, 309. V.

Quelle.

Manigoldo, 107, 237. Ital.

Manquer, 219. — de, 220.

* *Manucorium*, 228. Lat.

Manus, 228. Lat.

Manuscrit, 429.

Marbre, 238.

Marc d'huile, 41.

Marcher, 296, 312.

Marécageux (lieu), 77.

Mariage, Marié, 365. Mariée,

364. Non mariées. V. De-

moiselles. Marier (se) en

secondes noces, 105.

Maritato, 365. Ital.

Marques de la virginité, 285.

Massa, 230. Lat. et Ital.

Masse, Tous en —, 230.

Maussade, 219.

Mauvais, 166. V. Sentir.

Maux, 165.

Méchanceté, Méchant, 166.

Médiateur, 243.

Médire, 179.

Meilleur, 168.

Mélé, 119. Mêler, 207, 331.

Se —, 331.

Même (de), 114.

Mémoire, 411.

Ménage. Cinq ou six ménages,

46. V. Discorde. Ménage-

- ment (sans aucun ménage-
ment), 269. Ménager, 309.
- Mendiant, 291.
- Mentir. V. Dire.
- Menton, 146.
- Menu bois, 349.
- Méotide (le Palus), 146.
- Mépris, 185.
- Mer (par), 267.
- Merde, 165, 327.
- Merle, 415.
- Mesure, 245.
- Mets, 86, 250, 368.
- Mettre, 250. — à mort, 151.
— en ordre, 161. — en
gage, 183, 240. — le pied,
290. — en belle humeur,
299. Se — au lit, 184.
- Meunier, 254.
- Meurtrir, 427.
- Mieux, 169.
- Mignarder, 161. Mignardise,
160.
- Mine, 159.
- Ministre, Premier —, 243.
- Mirer, 138.
- Misérable, 104, 132. Misère
(réduire à la), 152.
- Missus*, de *Mitto*, 183, 250. Lat.
- Modérer (se), 247.
- Modeste, 126.
- Modo* (*ad ogni*), 37. Ital.
- Moins (du). V. Dire.
- Mois. V. Après, et Bout.
- Moissure, 254.
- Moissonner, 156, 199, 376.
- Moment (ce n'est pas le), 397.
- Mon, Ma, etc. 159.
- Mona*, 420. Esp.
- Monde. V. Risée.
- Mone, 420.
- Montrer, 103. — les dents,
214, 269. Se —, 368.
- Moquer (se), 44.
- Mordre, 102.
- Mortalité, 158.
- Mos. More catamitorum*. V.
Catamitus. Lat.
- Mosquée, 239.
- Mouchoir, 422.
- Mouiller, 299.
- Moulin, 254. — à bras, 429.
- Mourir, 283. Elle pensa —, 116.
- Mousse de Corse, 119.
- Mousseron, 254.
- Mouton. V. Pieds, et Peau.
- Mouvement (mettre en), 324.
- Mucor*, 254. Lat.
- Muet, 85.
- Muid, 179.
- Mûr, 10, 176, 244. Mûrir,
176, 244.
- Museau, 253.
- Mutuellement, 32.
- Myrte, 255.
- N.
- Naevus*, 118. Lat.
- Naissance, 90. La — du jour,
267.
- Nantissement, 240.
- Narine, 321.

- Narrer, 74.
 Navire, 413.
 Navrer, 349. — le cœur, 165.
 Ne, 245, 278.
 Nécessités (aller à ses), 44.
 Négliger, 39, 44.
 Négociateur, 243.
 Néréides, 258.
 Nettoyer, 332.
 Nevo, 118. Ital.
 Noce, Inviter aux noces, A-
 près les —, 382. V. Se-
 condes.
 Noël, 90.
 Nœud d'arbre, 316. Nœuds,
 142.
 Noir, 70.
 Noisettes, 157.
 Noix gâtées, — vide, 208.
 Nom (se faire un), 214.
 Notable, 69. Les —, 68.
 Notaire, 325.
 Note, 325.
 Notre-dame, 334.
 Nourriture, Nourrissant, 158.
 Nourrice, 32, 394.
 Nouvelle, 236. — lune, 90.
 Nouvellement, 258.
 Nuit (passer la) à travailler,
 262.
 Nulle part, 309.

 O.

 Objet, 366.
 Obligé, 211. Obligés, 389.
 Obscur, 145. Obscurcir (s'),
 151. Obscurité (dans l'),
 326.
 Obsèques. V. Assister.
 Observer, 105, 128, 300.
 Obstacle, 120.
 Obstiner (s'), 291.
 Occasion, 164. Occasionner,
 312.
 Occuper (s') de, 77.
 OEuf. V. Jaune.
 OEuvre, 178.
 Oison, 207.
 Olive, Olivier, 117. — sau-
 vage, 11.
 Ombre, 328.
 Omettre, Omission, 283.
 Opiniâtre, 54.
 Opinion, 93.
 Opportun, 336. V. Temps.
 Opportunité, 164.
 Opulence, 168. Opulent, 80.
 Or épuré, 217.
 Orage, 125.
 Oranges, 158.
 Orchis bouffon, 110.
Orchis morio, 110. Lat.
 Ordonner, 90, 275. Si vous
 l'ordonnez, 275. Ordon-
 nance du roi, 276.
 Ordres (je suis à vos), 276.
 Origine. V. Tirer.
 Orphelin (rendre), Devenir
 —, 276.
 Ortie, 351. Orties, 23.
 Oscillation, 238.

- Oser, 60, 79.
 Ouïe, 23.
 Ouïr, 24.
 Ourlet, 277.
 Oursin, 402.
 Outrage, Outrager, 364.
 Outre (d') en outre, 292.
 Ouvrage, 132, 178. Ouvrages faits au tour, 356.
- P.
- Pain (du) sans levain, 218.
 Palpitation de cœur, 307.
 Palpiter, 332.
 Pâmer (se), 270. Pâmoison, 220.
 Pandiculation, 58, 203.
 Panier, 167.
 Pantoufles, 299.
Panucula, 329. Lat.
 Paon, 279.
 Papier blanc, 11.
 Paraître, 368. — triste, 103.
 Paralytique, 419.
 Paraphes, 252.
 Parapluie, 169.
 Parce que, 295.
 Parcimonie, Parcimonieux, 26.
 Parcourir le ciel, 278.
 Pareil, 346.
 Parens, Parenté, 160, 161.
 Parer, 136.
 Parfois, 299.
 Parfum, 255.
- Parjure, 74.
 Parler, 217. Parleur. V. Beau.
 Paroles, 221. V. Choses.
 Parotides, 329.
 Part (faire la) à, 251. V. Quelque, et Nulle.
 Partager, Se—, Partagé, 251.
 Partie (la) naturelle de la femme, 316, 390.
 Partir, 52, 58, 248, 273.
 Parvenir, 184.
 Pas, 287. — encore, 23. — plus tôt que, 342.
 Passage, 106.
 Passer, 106. On peut s'en —, 220. — pour, 283, 368. Se —, 23.
 Patience, Patient, 367.
 Pauvre, 174, 291.
 Pavaner (se), 371.
 Pavement, 73.
Pavo, 279. Lat.
Pavone, Pavoneggiarsi, 371. Ital.
 Pavot, 69, 417.
 Payer cher, 26.
 Pays, 427. Le — d'amont, 44.
 Paysage, Paysagiste, 427.
 Peau de mouton, — de lion, — de renard, 312.
 Pécheur, 212.
Pedis tegumentum, 282. Lat.
 Peigné, 108, 213.
 Peine. V. Se donner. À peine, 342. Peiner, 174.
 Pêle-mêle, 28, 44.

- Penchement**, 193. **Pencher**, 100.
Pendant, 346. **Pendre**, 375.
Penna, 253. Ital.
Pensée, 221. V. **Venir**. **Penser**, 152, 218. — mourir, 116.
Peonia, 417. Ital.
Per banda, 292. Ital.
Per dio. V. *Dio*. Ital.
Perdre courage, 103. — le chemin, — l'esprit, — la tête, 381. — la raison, 284.
Perdu d'honneur, 127.
Perte, 142.
Père de famille, 215, 269.
Perles. V. **Collier**.
Permission, 399.
Persans, 296.
Persil, 297.
Personne, 314. V. **Jeune**.
Persuadé. V. **Être**.
Perte, 151, 167.
Pervers, 335.
Pesant, 78.
Pesé, 177. **Peser**, 78, 177.
Peson, 177.
Petersilie, 297. Allem.
Petit enfant, 280. — fils, 113.
Petit-lait, 200.
Petits et grands, 248.
Pétoncles, 214.
Petrosemolo, 297. Ital.
Peu, 271. — et bon, 221.
Peuple, 248.
Peur. V. **Avoir**.
- Peut-être**, 162.
Pferd, 315. Allem.
Philosophier, **Philosophisme**, **Philosophiste**, 268.
Phuy, **Phy**, 430.
Pièce, 280. **Tout d'une** —, 275.
Pied, 112. **Mettre le** —, 290. **Aller à** —, 291. **Pieds de mouton**, 282. **Fouler aux** —, 290.
Piège (faire tomber dans le), 120.
Pigeonneau, 88.
Pionnier, 119.
Pipo, *Pipio*, *Pipilo*, 88. Lat.
Piquer, 189.
Pis (de) en pis, 166.
Piscina, 374. Lat.
Pisser, 316.
Pivoine, 417.
Placé, 333.
Plafond, 288.
Plaie maligne, 13.
Plaindre. **Ne le plaignez pas**, 35.
Plaine, 177. **Plaines**, 161.
Plaire. **Plût à Dieu!** 23, 232. **Que vous plaît-il? S'il vous plaît**, 275. **Si cela lui plaît**, 369.
Plaisanter, 247.
Plancher, 288.
Plane, 65.
Plante du pied, 289.
Plats pays, 161.
Plein, 89, 342. **Être** —, 89.

- Pleurer, 158, 406. — de concert, 338. Pleureuse, 255.
 Pleuvoir à verse, 179.
 Plonger, 88. — l'épée dans le corps, 122.
 Ployer (qu'on ne peut), 34.
Pluma, Plumata, 278. Lat.
 Plumer, 234.
 Plumes, 253.
 Plus, 305. Et de —, 23.
 Plusieurs, 294.
 Plutôt (le), 113. — que, 286.
 Pas—que, 342.
Poiché, 35. Ital.
 Point (au dernier), Au plus haut—, 25.
 Pointes, 7.
 Poitrail, 122.
 Ponctuel, 26.
Popolo, 248. Ital.
 Porter, 79, 338. — la main sur, 57. — préjudice, 215. — envie, 220. — un habit, 375. Portant son nom, 273.
 Se—, 161.
 Porte-faix, 80.
 Porte-feuille, 427.
 Portion (une), 250.
Posca, 305, 306. Lat.
 Posséder (ne) rien, 96. Possessions, 310.
 Pot à fleur, 403. — au vin, 415.
 Potier, 351.
 Pou, 394.
 Poule, Poulets, 207.
 Pousser, 41, 122, 306.
 Poussière, 392.
 Pouvoir, 14, 140, 147.
 Pratique, 310.
 Prêcher, 108, 324.
 Précieux, 352.
 Précipiter, 113.
 Préférer, Être préféré, 314.
 Préjudice, V. Porter.
 Prendre, 52, 295, 299. — garde, 104. — à, 105. — possession, etc., 190. — la parole, 221. — d'un sac deux moutures, 312. — congé, 294. Prenez garde, 175. Se — de paroles, 223. — aux cheveux, 234.
 Préparer, 136.
 Près, 196.
 Présens, 111.
 Préserve (Dieu nous en)! 61.
 Présomption. V. Avoir.
 Presque, 196. — arriver, 341.
 Presser, 322. Sans se —, 367.
 Pressé par la peste, 224.
 Pressoir, 288.
 Prestance, 148.
 Présumer, 201.
 Prétexte, 287, 319.
 Prêtre marié, 204.
 Prieure, 394.
 Primat, 69.
 Primeurs, 343.
Principem agere, 68. Lat.
 Prison, 377.

- Præus, Priscus, Prisci*, 311. Lat.
 Prix, 352.
 Procédé (mauvais), Bon —, 223.
 Procès. V. Révision. — verbal, 26.
 Processif, 235.
Procrastinare, 43. Lat.
 Profit. V. Tirer. Profiter, 134.
 Progrès. V. Faire.
 Projet, 124.
 Promenade, 283, 293. Promener (se), 292, 312.
 Promesses (avec des), 245. Promettre de, 161, 304.
 Promontoire, 27.
 Prompt, 94. Promptitude, 94, 338.
 Propos (à), 397. — de rien, 208.
 Prostituer (se), 384.
 Protéger, 192.
 Prouver clairement, 103.
 Proverbe, 222.
 Province, 245.
Provincia, 245. Lat.
 Provisoirement, 164.
 Proxénète, 244.
 Prudence, 376.
Prugne verdaccie, 78. Ital.
 PSARA, 393.
 Puanteur, Puer, 87.
 Publier par un crieur public, 108.
 Pubis, 215.
 Puce, 395.
 Pudique, 126.
 Puisque, 35.
 Puissance, 72.
 Punaise, 204.
 Purger, 217, 332.
 Purifier, 217.
 Putois, 361.
 Q.
Quandoquidem, 35. Lat.
 Quantité (en petite), 271.
 Quarante, 324.
Quartarius, 179. Lat.
 Quartaut, Quarte, Quarteron, Quartier, 179, 187.
 Que. V. Plutôt.
 Quel, 383. — temps fait-il? 164. Quelle (en), ou De quelle manière, 315-316.
 Quelque part, 309.
 Quenouille, 146.
 Querelle, 182. Querelleur, 235. Quereller, 235.
 Question, 79.
 Qui, que, lequel, laquelle, 274, 277, 307.
 Quoique, 171.
 R.
 Rabattre, 264.
 Raccommoder, 136, 161. Se —, 161.

- Raccourcir (se) par la chaleur, 362.
- Race, 90.
- Rack, *Arack*, 421. Ind.
- Raconter, 45, 74.
- Rage, 226.
- Raison. V. Perdre. Par la raison, 295.
- Rajuster, 136. Se —, 161.
- Ramasser, 338.
- Rameau, 284.
- Ramer, 416. Rameur, 101.
- Râpe, 65.
- Rapiécer, 176, 280, 281.
- Rappeler (se), 158, 410, 411.
- Rapporter, 62.
- Ras, ou Serge rase, 422.
- Raso*, 422. Ital.
- Rassembler, 229, 338.
- Rasum*, 422. Lat.
- Rebellio*, 125. Lat.
- Rebellion, 125.
- Recevoir, Être reçu, 336. Tu seras bien reçu, 410.
- Rechercher, 45.
- Réciproquement, 52.
- Réconcilier, Se — 161.
- Récréation, 267, 283. Lieu de —, 266.
- Recueillir ses esprits, 340.
- Reculons (à), 121.
- Redresser, 161.
- Réduire à la misère, 132.
- Réfléchir, 335.
- Régaler, 130, 273.
- Regard, 44. Regarder, 53, 157, 159, 343, — comme, 295.
- Regina*, 266. Lat.
- Règle, 64.
- Régner, 275.
- Regret, 306. V. Suivre, et Traîner.
- Reim*, 318. Allem.
- Reine, 266.
- Reisen*, 422. Allem.
- Reiten*, 422. Allem.
- Réjouir, Se —, 299.
- Relever (se), 203.
- Reliquaires, 327, 416.
- Remettre, 43.
- Rempart, 294.
- Remuer, 207, 323, 327.
- Renard. V. Peau.
- Renchérir, 26.
- Rendre l'ame, 283.
- Renégat, 227.
- Renier, 227.
- Renoncer, 283.
- Renverser, 317.
- Repentir (se), 245.
- Réprimer, 202.
- Reprocher, 273. — à, 313. À qui on n'a rien à —, 76-77.
- Réputation (se faire une), 214.
- Res*, 96. Lat.
- Réservé (il est), 58.
- Réservoirs, 574.
- Respect (sauf votre), 352.
- Respecter, 126.
- Ressembler, 272, 273.

- Resserrer**, 248.
Ressource, 54.
Rester. V. **Faire**.
Retenir, 80, 211, 307. **Retenue**, 340.
Retirer (se) par la chaleur, 362.
Retourner, 98, 107, 285.
 — en arrière, 335. **Faire retourner bien vite**, 95.
Retranchement, 379.
Réussir, 130. **Qui réussit**, 138. **Rien ne me réussit**, toutes mes entreprises tournent à mon désavantage, 409.
Revenant, 84.
Revenir, 335. — d'un évanouissement, 337. **Il me revient**, 409.
Reviser un procès, **Revision d'un procès**, 45.
Révolte, 125.
Rex, 250, 266. Lat.
Rheda, 422. Lat.
Richesse, 168, 305.
Ridicule, 428.
Rien. V. **Posséder**.
Riga, 64. Ital.
Rigoureuse. V. **Justice**.
Rimare, 172. Ital.
Rime, 224, 318. **Rimer**, 172, 318. **Faire des vers rimés**, 318.
Rinfacciare, 313. Ital.
Ripaille (faire), 384.
Riprendere, 233. Ital.
Rire aux éclats, 385.
Ris, 421.
Rischio, **Rischioso**, 138, 166. Ital.
Risée du monde, 185.
Risico, 166. Ital.
Risque, 166. **Risquer**, 60.
Ritirarsi il legno, etc. 362. Ital.
Rixe, 414.
Robe, 370.
Robinet, 239.
RODOLPHE, 337.
Rogner les monnaies, 206.
Roi, 250, 266.
Romaine, 177.
Romana, 177. Lat.
Rompre le jeûne, 227.
Rose. V. **Eau**.
Rougeole, 226.
Rouille, 328.
Rouler, 306. — du haut en bas, 316.
Rue, **Ruelle**, **Ruelles**, 321, 334.
Ruffiano, 244. Ital.
Ruine, 381. **Ruiné de fond en comble**, 132, 381.
Ruminer, 235.
Rusé, 195.
Rustre, 95, 186.

S.

Sabana, **Sabanilla**, 422. Esp.
Sabanum, 422. Lat.

- Sac, 321.
Saetta, 306. Ital.
 Safran, 316, 415.
 Sage (soyez), 175. Sage-
 femme, 220.
Sagitta, 306. Lat.
 Saillir, 298.
 Saint (devenir), 8.
 Saisir, 299.
 Salaire, Salarier, 320.
Salla, 315. Ital.
 Salle, 315.
 Salope, 289.
Saltar d' allegrezza, 358. Ital.
Saltem, 155. Lat.
Saltus, 78. Lat.
 Sanctifier, 8.
 Sang, 21. Sanguinaire, 114.
 Sans, 110, 393.—délai, 113.
 Sarcler, 249.
 Sarrasins, 323.
Satanæ tradere, 322. Lat.
 Sauf. V. Honneur, et Respect.
Saugen, 87. Allem.
 Sauter, 298, 332. — de joie,
 358.
 Sautoir (en), 245.
 Sauvage. V. Olivier.
 Sauver (se), 92.
 Savoir, 186.
 Savoir, conjunct., 146.
 Scarabée, 425.
Scobina, 65. Lat.
 Scorie, 328.
 Sculpter, 327. Sculpté, 280.
 Seaux, 8.
Sebbene, 172. Ital.
 Sécheresse, 51.
 Secondes noces, 104.
 Secours, 137.
 Séduire, 32, 127.
 Sein (le), 88.
 Seller le cheval, 335.
 Semblant (ils font) d'être fâ-
 chés, 248. V. Faire, et At-
 trister.
 Semelle, 77, 288, 289.
 Semer, 333. V. Discorde.
 Semoule, 325.
 Sens, 21.
 Sentir, 258. — mauvais, 87.
 — de la douleur, 308.
 Séparer, 262, 393.
 Serge rase. V. Ras.
 Sérieusement, 113, 542.
 Serment (faire), 272.
 Sermon, 108, 324.
Sermone, 324. Ital.
 Service, 250.
 Servir (se) de la patte du
 chat pour tirer les marrons
 du feu, 356.
Sextarius, 179. Lat.
 Si, 115. — par hasard, —
 ce n'est, 115. — non, 40.
 Siffler, 368, 426.
 Signe, 36.
 Silos, 326.
 Simple, 61.
 Sincèrement, 113, 119.
Sine cura, 39. Lat.
 Sinécure, 39.

- Singer , 288 , 420. Singe , 240.
 Singulier , 284.
 Sinueux. V. Ulcère.
Situla , 162. Lat.
 Smarides. V. Alevin.
 Soie , 245 , 278.
 Soigner , 82. — un malade , 218.
 Sol , 288.
 Soleil (le coucher du) , 79. V. Coup.
 Sommaire , 367.
 Sonner , 213.
 Sort , 416.
 Sortir , 134.
 Sot , 291.
 Spécieux , 131.
 Splendidement. V. Habillé.
 Spongieux , 145.
Spropositi , 31. Ital.
 Stature , 146.
 Stérile , 4.
Sterilis , 4. Lat.
 Stile , 368.
 Stipuler , 161 , 426.
Stortare , *Stortarsi* , 362. Ital.
Stupa , 415. Ital.
 Strictement , 341.
 Souci , 124. Soucier (ne point se) , 39. Se — de , 202.
 Souffrir , 79 , 281.
 Soufre , 155.
 Souhaiter , 152.
 Souiller , 227.
 Soulèvement , 125.
 Soulier , 282. Souliers à simple semelle , 288.
 Source , 44.
 Sourd , 209.
 Sourire , 367.
 Soutenir (se) , 80.
 Souvenir (se) , 158 , 410 , 411.
 V. Faire.
Subditus , 365. Lat.
 Submerger , 88.
 Suborner , 47.
 Subsistance , 158.
 Substanciel , 158.
 Subtil , 395.
 Sucer , 87.
 Sucre , 421.
Sudarium , 424. Lat.
 Suffire , 342.
 Suite (à la) , 186. Tout de — , 252.
 Suivre , 23 , 300. — avec peine et à regret , 274. Suivant son dire , 218.
 Sujet , 366.
 Superflus , 294.
 Supporter 79.
 Sur , 117. — le champ , 338. — ces entrefaites , 401.
 Sûr (homme) , 119.
 Sureau , 28.
 Surface , 314.
 Surnom , 300.
 Sutures , 66.

- T.**
- Table, 121.
 Tablier, 120.
Tabula, 120. Lat.
 Tâcher, 13, 333. — de, 175.
 Taches, 350.
 Taciturnes, 50.
 Tafia, 421.
 Taillader, 369.
 Taille, 146.
TAMERLAN, 112.
Tangherello, 186. Ital.
 Tante, 41.
 Tarder, 64.
 Targuer (se), 203.
 Tarière. V. Bouchée.
 Tasse, 205.
Tegumentum. V. *Pedis*. Lat.
 Tel, 347. Telle, 353.
 Téméraire, Témérement, 60.
Temo, onis, 267. Lat.
Tempesta. V. *Brezza*. Ital.
 Tempête, 376.
 Temps (en même), 126. De — en temps, 309. Dans un — opportun, 397. En tout —, de — à autre, 299. V. Avec et Quel.
 Ténèbres. V. Amour.
 Tenir, 79, 389. Tenus, 389.
 Tente, 187.
 Terme, 344, 347.
Termine, 347. Ital.
 Terre (par) ou par mer, 267. Es-tu venu par —?
 239. Terres, 392.
 Testicules, 109.
 Téter, 87, 88. Téton, 88.
Teucrium Creticum, 118. Lat.
 Texte, 368.
 Texture, 368.
 Thon (jeune), 329.
 Timon, 267.
Timone, 267. Ital.
 Tirer, 319, 339, 355. — quelque profit, 109. — son origine, 211.
 Tisonner, 327.
 Tisser, 367. Tissu, Tisserand, 368.
 Toiles de lin fines, 278.
 Tolérer, 153.
 Tombeau, 251.
 Tomber, 263. V. Discours.
 Tendre, 206.
 Tonsurer, 206.
Topia, 426. Lat.
 Tordre. Se tordre, 335.
 Tort (tout le monde lui donne le), A — et à droit, 15.
 Tortue (coupé en forme de), 76, 335.
 Torture, 79.
 Toucher, 299.
 Tour (à son), 100.
 Tourmens, 79.
 Tourner, 97, 200. — en arrière, 335. — à mon désavantage. V. Réussir.

- Tourte, 42.
 Tout de bon, 113. — à fait, 271.
 Trace, 287, 411.
 Trafic, 120.
Traho, 339, 355. Lat.
 Traîner, 339. Se — à la suite de quelqu'un, 274.
 Trait, 382.
 Trame, 316, 368.
 Tramer quelque chose contre quelqu'un, 305.
 Transporter (se) de colère, 129.
 Travail de main, 132. Être en — d'enfant, 194. V. Division. Travailler, 173. V. Nuit.
 Travers (de), 292.
 Traverser, 106. Qu'on ne peut —, 56.
 Treillis, 67.
 Trembler, 356.
 Trémousser, 358.
 Trempé, 255.
 Trépan, 65.
Trepido, 358. Lat.
 Trépigner, 358.
 Tressaillir, 332.
 Tresser, 305.
 Trève, 36.
 Trictrac (dames du), 120.
Tripudio, 358. Lat.
 Triste, 309. V. Paraître. Tristesse (qui cause beaucoup de), 308.
 Troène d'Egypte, 30.
 Trois (à) étages, 288.
 Trois ou quatre, — et demi, 412.
 Trompé, 89. Tromper, 195. Se —, 309.
 Tronc, 204, 284.
 Trop (de), 294.
 Troubler (se), 428. Voir trouble, 81.
 Trouvaille. V. Faire.
 Trouver, 136, 137.
Tuber, 329. Lat.
 Tuer, 330.
 U.
 Ulcère sinueux, 208.
 Unanimement, 272.
 Une, 247.
 Unir, 331. S' —, 331.
 Urine, 245.
 User, 183.
 V.
 Va, 37.
Vaco, *Vacuo*, 251. Lat.
 Valeur (d'une grande), 352.
 Valoir, 51. Cela ne vaut pas un zeste, 208.
 Vanter (se), 205, 394.
 Vaquer, 251.
 Varié, 286. Variés, 282.
 Vase pour rafraîchir le vin, 416.
Vasetto, *Vaso*, 403. Ital.
 Velours, 369.
 Venaison, 12.

- Vénalité, 111.
 Venger (se), 113. Qui n'est point vengé, 8. Vengeance, 113.
 Venir, 197. — à bout, 130. — au secours, 137. — aux mains, 386, 409. Viens, 132. — chez moi, 275. Il me vient une pensée, 408. Sois le bien venu, Tu seras bien venu, L'année qui vient, 410.
 Vent, 18, 48. — impétueux, 125.
 Vêpres, 79.
 Verge, 215.
 Vérifier, 29.
 Vérité. V. Dire.
 Vers, 117, 226. — rimés, 318. V. Chevilles, et Faire.
 Vert, 10, 22, 176, 244.
 Vertèbre, 341.
 Vessie, 109, 331.
 Vestige, 287, 411.
Vestis talaris, 429. Lat.
 Vêtir, 375.
 Viande maigre, 16.
Viburnum lantana, 262. Lat.
 Vide, 208. Être vide, 251. Vider, 217, 251.
 Vie, 81.
 Vieillesse, Vieillir, 91. Vieux, 91, 135.
 Violer, 127.
 Viorne, 262.
 Vipère, 323.
 Virginité. V. Marques.
 Visage barbouillé, 72.
 Viser, 329.
 Visite, 99. Visiteur, 237.
 Vite, 76, 94. V. Retourner.
 Vivant (homme), 145. Ame vivante, 90.
Vivarium, 374. Lat.
 Viviers, 374.
 Voir, 157, 159. — clair, ou trouble, 81. Qui a vu beaucoup de pays, 204.
 Voix angélique, 7. A haute —, 76.
 Volatile, 296.
 Volonté, 93.
 Vomissement, 44.
 Vouloir, 152.
 Voûte, 77, 370.
 Voyager, 422.
 Vue, 81, 379.
Wald, 77. Allem.
Warten. V. *Erwarten*. Allem.
Will, 153. Angl.
 Y.
 Yeux, 379. Mes —, 376. V. Fermer.
 Z.
 Zeste, 208.

ΠΑΡΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΑ.

- Ἀλογοθέτης, 22. Pressurer, 145 (ιδ. Τυπογρ. ἄμαρτ. διόρθ.)
 Λογοθέτης, Λογοθετῶ, 22.

ΟΙ ΜΝΗΜΟΝΕΥΘΕΝΤΕΣ, ΕΞΗΓΗΘΕΝΤΕΣ,
Η ΔΙΟΡΘΩΘΕΝΤΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ.

- Ἀθήναιος, 12, 18, 35, 78,
 81, 84, 95, 135, 160, 191,
 209-210, 276, 379, 327,
 396, 397, 399, 410, 416.
 Αἰλιανός, 11, 144, 244, 271,
 330.
 Αἰσχίνης, 386.
 Αἰσχύλος, 16, 50, 125, 156,
 213, 297, 322, 377.
 Ἀλέξανδρος Πάπας, 97.
 Ἀλέξανδρος Τραλλιανός, 119,
 305, 329, 400, 416, 423.
 Ἀλέξανδρος Ἀφροδισεύς, 144.
 Ἀνδοκίδης, 409.
 Ἀνθολογία ἐπιγραμμάτων, 13.
 Ἄρπτος, 98.
 Ἀριστοτέλης, 29, 95, 145, 367,
 420.
 Ἀριστοφάνης, 5, 6, 15, 19, 28,
 32, 42, 46, 49, 55, 59,
 64, 71, 83, 85, 89, 94,
 99, 116, 118, 121 (δὶς),
 131, 140, 154, 164,
 165, 167, 168, 169 (δὶς),
 170 (δὶς), 171 (τρὶς), 173,
 175, 176, 184, 194,
 199-200, 201 (δὶς), 205,
 233, 234, 242 (δὶς), 243,
 258, 259, 260, 261,
 264, 266, 271, 274 (δὶς),
 287 (δὶς), 297 (δὶς), 299,
 301, 308, 327, 328, 331,
 332, 338, 339, 348,
 359, 360, 363, 369, 373,
 376, 380, 390, 391, 393,
 395.
 Ἀρκάδιος, 189.
 Ἀρτεμίδωρος, 214.
 Ἀχιλλεύς Τάτ. 314.
 Βιτρούβιος, 426.
 Βουδαῖος, 428.
 Βίων, 13.
 Γαληνός, 24, 35, 65, 66,
 109, 217, 282, 289, 350.
 Γεωπονικά, 63.
 Γλωσσάρια, 118, 329.
 Γραμματικοί, 28, 324.
 Γρηγόριος Πάπας, 98.
 Δημοσθένης, 18, 33, 50, 84,
 173, 174, 175, 259, 288,
 317, 326.
 Διογένης Λαέρτιος, 55.
 Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, 378.
 Διοσκορίδης, 11, 24, 30 (δὶς),
 42, 110, 118, 185, 208,
 212, 213, 258, 273, 197,
 417.
 Δίων ὁ χρυσόσομος, 166, 340.
 Δουκάγγιος, 4, 17, 22, 28,
 30, 35, 36, 37, 46, 47,
 51, 52, 54 (δὶς), 59,

- 61, 62, 66, 68 (δεις), 70, 76, 78; 81, 85, 86, 90, 91, 93, 104, 105, 107, 108, 110, 114, 116, 118 (δεις), 120, 122, 124, 125 (δεις), 128, 130, 131, 133, 136, 141, 142, 144 (δεις), 145, 146, 155, 157 (δεις), 161, 162, 178, 179, 181, 183, 185, 186 (δεις), 188, 189, 192, 193, 194, 197, 205, 206, 207, 216, 218, 223, 226, 227, 228 (δεις), 229, 231 (δεις), 233, 236, 237, 239 (δεις), 244, 245, 247 (δεις), 248, 249, 252 (δεις), 253, 254, 255 (δεις), 258, 265 (δεις), 268, 270, 279, 284 (δεις), 285, 286 (δεις), 289, 290, 291, 293 (δεις), 294, 296, 299, 302, 303, 308, 312, 316, 322, 323, 325, 326, 330, 333, 336, 338, 340, 343, 351, 353, 355 (δεις), 356, 358, 362 (δεις), 363, 369, 380, 383, 400, 403, 406, 407, 414 (δεις), 416, 417 (τρεις), 418, 421, 422, 424, 425, 427, 429, 430 (δεις).
- Ἐβδομήκοντα (οἱ), 6, 17, 30-31, 35, 48, 56, 67, 99, 137 (τρεις), 156 (δεις), 164, 170, 174, 182, 185, 201, 218, 222, 241, 244, 248, 250, 285 (δεις), 294, 295, 299, 314, 315, 341, 357, 386, 395, 421 (δεις).
- Ἐπίκτητες, 115, 153 (δεις), 312, 412.
- Ἐπίχαρμος, 430.
- Ἐρρίκος Στέφανος, 65, 146, 192 (δεις), 330, 334, 386.
- Ἐρωτιανός, 66, 195.
- Ἐρωτόκριτος, 40.
- Ἐτυμολόγοι, 7-8, 59, 80, 104, 208-209, 226, 229, 413.
- Εὐριπίδης, 38, 83, 94, 156, 177, 184, 198-199, 201, 211, 271, 298, 301, 326, 402-403.
- Εὐστάθιος, 73, 106-107, 193, 217, 293, 390, 391, 428.
- Ἡλιόδωρος, 45, 67, 84, 262, 266, 290, 307.
- Ἡλιόδωρος, χειρουργός, 66.
- Ἡρόδοτος, 76, 84, 126, 131, 137 (δεις), 144, 146, 151, 153, 155, 175, 176, 180, 199, 215, 223, 263, 298, 373, 378, 382, 386, 402.
- Ἡσύχιος, 4, 7 (δεις), 8 (δεις), 9, 10, 11, 13, 16, 17, 20, 25, 28 (τρεις), 30, 35-36, 38, 43, 46, 47, 53, 58, 59, 66, 69, 78, 80 (δεις), 81, 85 (δεις), 86, 87, 95, 112 (δεις), 116, 118, 124, 131, 141, 144 (δεις), 145, 161, 165, 177, 179, 181, 182, 189,

- 194, 195 (δεις), 203 (δεις), 204, 205, 207, 213, 214, 220 (δεις), 224, 226 (δεις), 229, 234, 236, 238, 245, 254, 255, 281 (τρις), 282, 288, 290, 291, 302, 308, 322, 323, 326, 330 (δεις), 331, 332 (δεις), 339 (δεις), 347, 349, 350 (δεις), 362, 363, 364, 366, 371 (δεις), 380, 385, 393, 400, 401, 402, 404 (δεις), 405, 406, 414, 421, 424, 425, 429 (δεις).
- Θείογυις, 89, 350, 374, 387, 408.
- Θεόκριτος, 137, 303.
- Θεοφάνης, ὁ Νόννος, 157 (δεις).
- Θεόφραστος, 23, 30, 118, 198, 199.
- Θεοφύλακτος ὁ Σιμοκάττης, 192.
- Θουκυδίδης, 99, 126, 131, 167, 210, 213, 259, 271, 388, 411.
- Ἰαβλόνησσης, 306.
- Ἰπποκράτης, 24, 59, 65, 67, 87, 118, 143, 145, 157, 213, 232, 289, 345, 393, 405, 415.
- Ἰσοκράτης, 24, 50, 127, 247.
- Ἰουβενάλιος, 396.
- Καλλίμαχος, 43.
- Κικέρων, 348.
- Κλήμης, ὁ Ἀλεξανδρεὺς, 423.
- Κριτικάι 17, 155-156.
- Λεξικογράφοι, 9, 18, 27, 29, 38, 61, 67, 94, 182, 216, 223, 234, 312, 423.
- Λιναῖος, 110.
- Λόγγος, 345.
- Λουκιανός, 6, 14, 22, 56, 79, 174, 184 (δεις), 259, 261, 296, 349, 352.
- Λυσίας, 33.
- Μάρκος Αὐρήλιος, 74, 139.
- Μενάγιος, 428.
- Μοῖρις, 24.
- Νέκ διαθήκη, 6, 22, 50, 80 (δεις), 82, 83, 90, 96, 104, 118, 156, 159, 164, 174, 175 (δεις), 179, 184, 190, 197, 210, 235, 250, 257, 272, 275, 280, 283, 285, 313, 314, 376, 378, 382, 421, 423, 424.
- Νέκλυδος, 401.
- Νικήτας ὁ ἱστορικὸς, 231.
- Ξενοκράτης, 78, 405.
- Ξενοφῶν, 24, 54, 58 (δεις), 154 (δεις), 165, 169, 199, 219, 347, 417.
- Ὀμηρίδαι, 390.
- Ὀμηρος, 9, 10, 13, 21, 25, 34, 38, 41, 53, 56, 58, 62, 66, 69, 72, 73, 82, 97, 100, 109 (δεις), 126, 127, 139, 152, 156, 172, 173, 174 (δεις), 185, 209 (δεις), 211, 221 (δεις), 232, 233, 235, 269, 270 (δεις), 273 (δεις), 276, 288, 290, 291, 298, 299, 308, 311, 314, 315,

- 349, 350, 352 (δεις), 360 (δεις), 361, 363, 364, 368, 370, 371, 373, 379, 382, 384, 385, 386 (δεις), 387, 392, 393, 401, 404 (δεις), 411, 412, 413, 415, 419, 423.
- Όππιανός, 7, 63, 87.
- Ουίργιλιος, 127, 165.
- Ουόλφιος, 16.
- Ουόσσιος, 193, 325.
- Παλαιά διαθήκη. Ζ. Έβδομήκοντα.
- Πάλλας, 19, 207.
- Πάυκτων, 179.
- Παυσανίας, 77, 238.
- Πετρώνιος, 29.
- Πίνδαρος, 38, 132, 187, 251, 299, 309.
- Πλάτων, 11, 17, 18, 23, 45, 85, 111, 126, 131, 180, 222, 259, 260 (δεις), 277, 281, 290, 297, 338, 381, 428.
- Πλίνιος, 30, 42, 185.
- Πλούταρχος, 14, 18, 25, 26, 45, 63, 78, 143, 152, 200, 202, 207, 209 (δεις), 328, 243, 263, 264, 346, 357, 366, 386, 396, 403, 404.
- Πολύβιος, 407.
- Πολυδεύκης, 28, 65, 81, 236, 350.
- Πόττερ, 97.
- Πρακτικά Συνόδων, 192.
- Προκόπιος, 192.
- Ρείσκιος, 33.
- Σέξτος Εμπειρ. 207.
- Σκαλιγέρος, 177, 227.
- Σνειδέρος, 66, 109, 134, 233, 357, 391, 401, 427.
- Σόλων, 91.
- Σομαυέρας, 4, 12, 26, 30, 33, 35 (δεις), 36, 41, 52, 54, 58, 61, 64, 81 (δεις), 87, 91, 92, 93, 94 (δεις), 118, 119, 120, 122, 124, 125, 128, 155, 167, 168, 181, 203, 207, 208, 227, 237, 247, 255, 265, 272, 289, 293 (δεις), 305, 358, 401, 403, 406, 407 (δεις), 409, 413, 415 (δεις), 417 (δεις), 420, 427.
- Σουίδαας, 8, 14, 24, 41, 64, 107, 217, 223, 224, 240, 254, 336, 389, 395, 404, 420, 421, 422, 424.
- Σοφοκλής, 5, 6, 24, 28, 34, 38, 48, 71, 83 (δεις), 93, 94, 103, 105, 116, 118, 126, 137, 151, 160, 167, 171, 178, 209, 216 (δεις), 242, 246, 259 (δεις), 260 (δεις), 287, 290, 314, 320, 349, 350, 357, 375, 382, 387, 388, 409.
- Σπρεγγέλιος, 118.
- Στέφανος ο βυζάντιος, 324, 393.
— ο Λεξικογράφος. Ζ. Ερρίκος.
- Στοβαίος, 174, 334.

- Στράβων, 57, 78, 97, 262, 326, 375, 394, 412.
 Σχολιαστής Ἀπολλωνίου, 217. —
 Ἀριστοφάνους, 42, 195, 356.
 — Θεοκρίτου, 185. — Πινδάρου, 152. — Σοφοκλέους, 265.
 — Εὐριπίδου, 301.
 Φιλόστρατος, 261.

Φίλων, 210.

Φρύγιχος, 75, 100, 314, 381, 395.

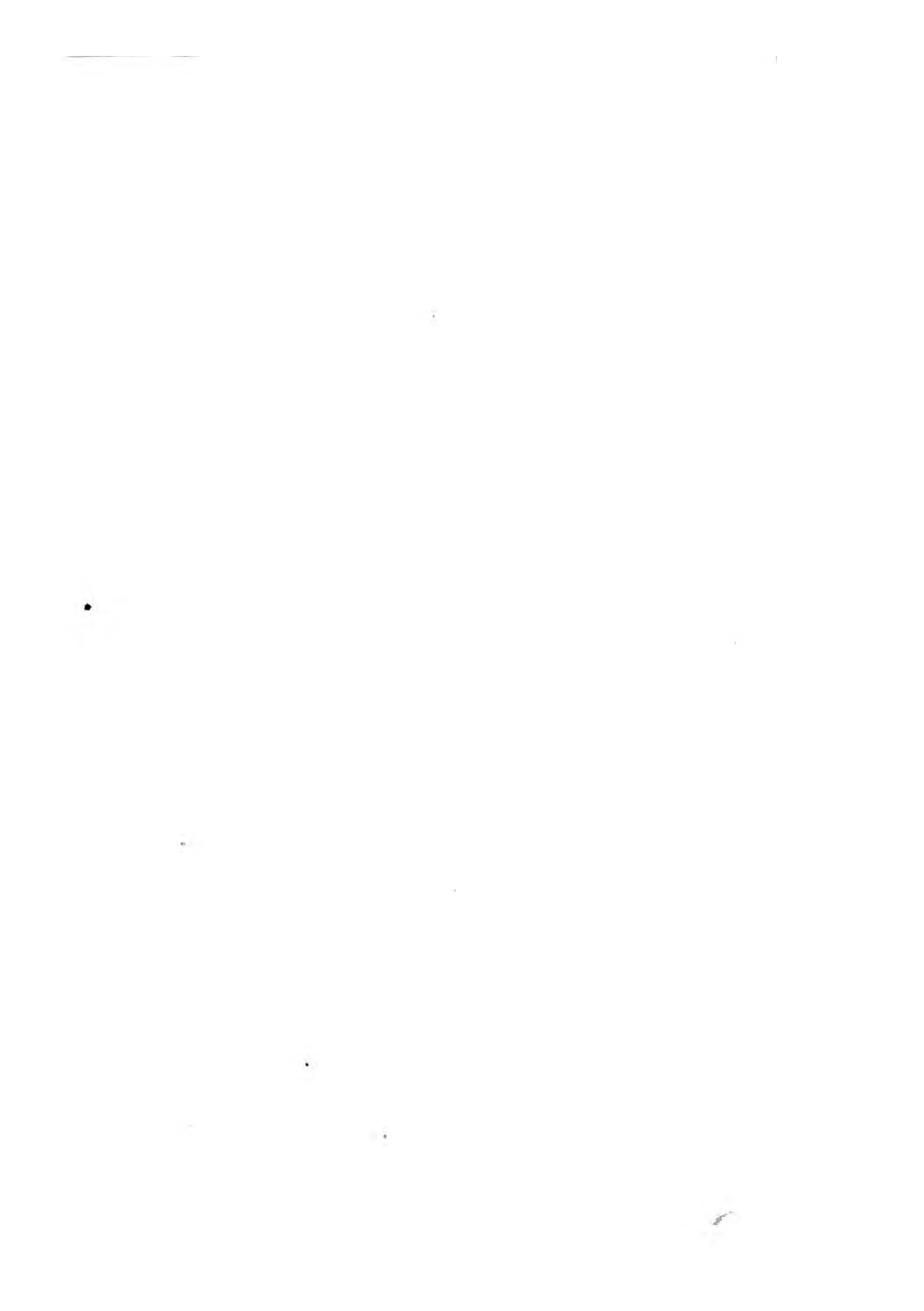
Φρύγιχος, 24.

Φώτιος, 166, 217, 225, 226 (δ'ις), 235, 236, 238, 270, 393, 421, 427.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

ΣΕΛΙΔΙ 24, στίχῳ 23, γρ. διὰ τῶν αὐτίων.—ΣΕΛ. 34, μετὰ τὸν στίχ. 4, πρόσθ. ἈΛΟΓΟΘΕΤΗΤΟΣ. Ζ. Ἀκαταζήτητος. — ΣΕΛ. 36, στίχ. 14, γρ. τὸ Ἀμάχιου. στίχ. 17, γρ. ἐτυμολογία. — ΣΕΛ. 38, στίχ. 4, γρ. Θεοῦ, Ἄμε. — ΣΕΛ. 49, στίχ. 6, γρ. Ἀλλαντοπώλης.— ΣΕΛ. 54, στίχ. 13, γρ. Ζ. Διάβαν καὶ Θαμπαίνω.—ΣΕΛ. 59, στίχ. 24, γρ. ἄλλα. — ΣΕΛ. 106, στίχ. 4, γρ. Δεχθῆ. Ζ. Συγχαρίκια. — ΣΕΛ. 107, στίχ. 7, γρ. Σιμοκάττην. Ζ. Κλησοῦρα. — ΣΕΛ. 111, στίχ. 3, γρ. καὶ ὡς ὠνόμαζαν. — ΣΕΛ. 113, στίχ. 18, γρ. Γκρεμνίζω. — ΣΕΛ. 122, στίχ. 24, γρ. Ἐντάμα. — ΣΕΛ. 123, στίχ. 24, γρ. χρεώσης νά. — ΣΕΛ. 143, στίχ. 1, γρ. ἀπὸ τὸ Σεισοῦρα.— ΣΕΛ. 145, στίχ. 2, γρ. (pressurer, écraser, aplatir). — ΣΕΛ. 156, στίχ. 28, γρ. καὶ Φρόνα. — ΣΕΛ. 171, στίχ. 10, γρ. δὲν θέλεις. στίχ. 11, κάμειν νά τὸ. — ΣΕΛ. 172, στίχ. 20, γρ. εἰστανιότου. — ΣΕΛ. 177, στίχ. 27, γρ. Γῦρος. — ΣΕΛ. 179, στίχ. 12, γρ. Kante. — ΣΕΛ. 187, στίχ. 9 καὶ 17, γρ. Kante. — ΣΕΛ. 192, στίχ. 15, γρ. Κλησουρότεπος. — ΣΕΛ. 217, στίχ. 11, γρ. ἐμταχειρίζοντο. — ΣΕΛ. 221, μετὰ τὸν στίχ. 20, πρόσθ. ΛΟΓΟΘΕΤΩ. Ζ. Ἀκαταζήτητος.—ΣΕΛ. 236, στίχ. 18, γρ. τὸ ἐσθίειν. — ΣΕΛ. 249, στίχ. 22, γρ. ΣΥΝΤΑΓῆΣ.—ΣΕΛ. 258, μετὰ τὸν στίχ. 19, γρ. ΝΙΣΕΣΤΕΣ. Ζ. Ἀμύλα. — ΣΕΛ. 277, στίχ. 11, γρ. Δράκος, καὶ Ἐγγος. — ΣΕΛ. 282, στίχ. 14, γρ. ποικιλόχροοι. — ΣΕΛ. 291, στίχ. 26, γρ. πενητεία.—ΣΕΛ. 292, στίχ. 1, γρ. πενητεύω. — ΣΕΛ. 293, στίχ. 23, γρ. καὶ οἱ μετ'. —ΣΕΛ. 306, στίχ. 11, γρ. désirer.—ΣΕΛ. 311, στίχ. 28, γρ. ὡς βάρβαρον, ἐπειδὴ σώζεται καὶ τὸ Διχοῦ καὶ τὸ Τριχοῦ.—ΣΕΛ. 312, στίχ. 3, γρ. Προβέα καὶ Προβῆ, ἀντὶ τοῦ Προβατέα καὶ Προβατῆ, ὡς. — ΣΕΛ. 328, στίχ. 13, γρ. κατέδει. — ΣΕΛ. 329, στίχ. 12, γρ. panicula. — ΣΕΛ. 333, στίχ. 26, γρ. aveuglément. — ΣΕΛ. 345, στίχ. 2, γρ. ὁ θάνατος. Ἐδωκεν. — ΣΕΛ. 366, στίχ. 24, γρ. βρέχεσθαι ποτέ. — ΣΕΛ. 368, στίχ. 1, γρ. σημαῖνον. στίχ. 14, γρ. fourreau. — ΣΕΛ. 407, στίχ. 8, γρ. Ἀποκρίνομαι εἰς ἐπιστολῆς ἀπόκρισιν. — ΣΕΛ. 412, στίχ. 23, γρ. εἰς τὸ ὁποῖον.— ΣΕΛ. 422, στίχ. 25, γρ. essuie-main.

572373

DAWKINS COLLECTION

THIS WORK IS
PLACED ON LOAN IN THE LIBRARY
OF THE TAYLOR INSTITUTION BY
THE RECTOR AND FELLOWS OF
EXETER COLLEGE
OXFORD

Dawk. 7A1

